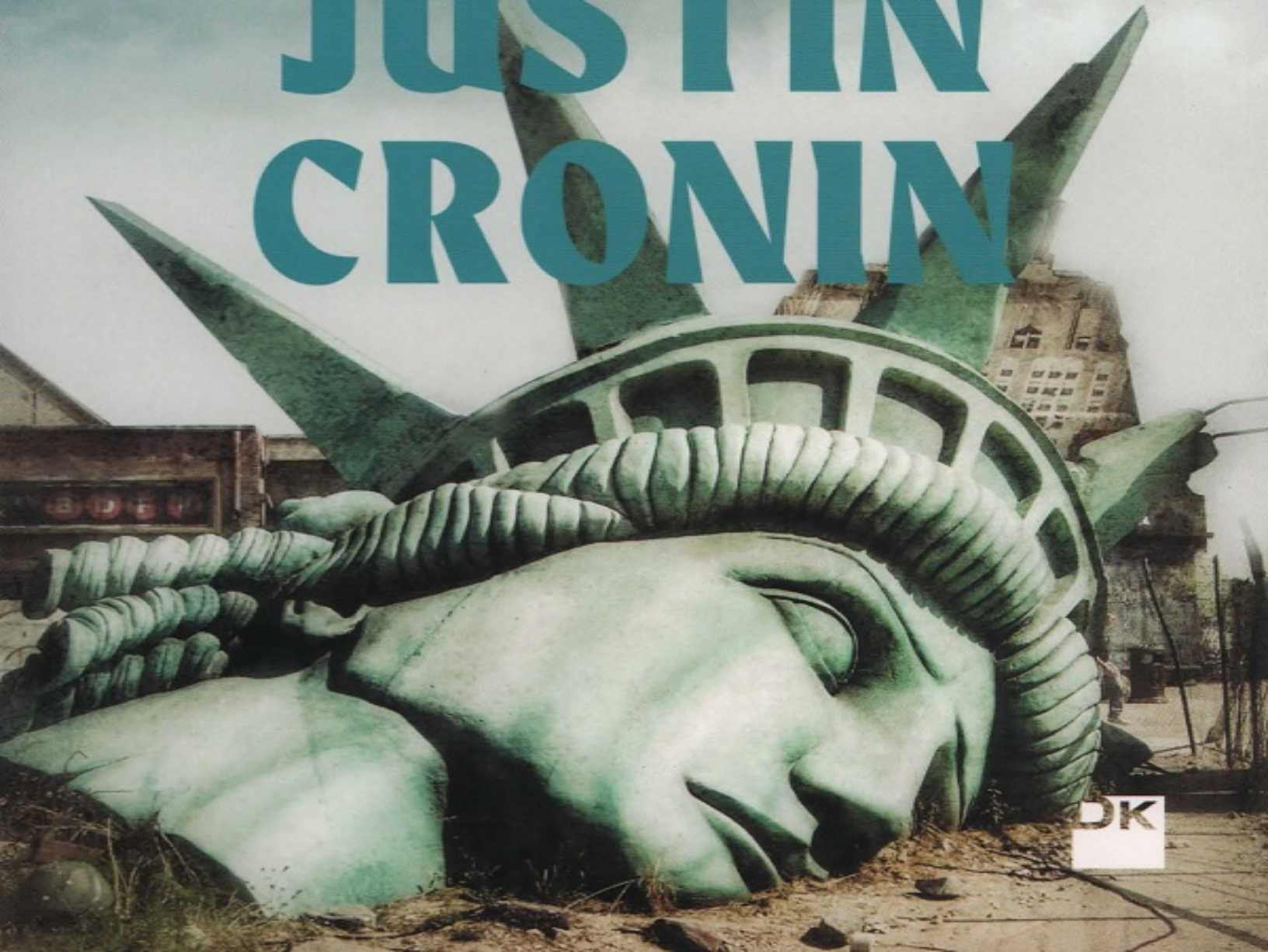

The Passage dizisine ilham veren
"Hiçlikten Gelen Kız" üçlemesinin son kitabı.

AYNALAR ŞEHİRİ

—
Gerilim
—

JUSTIN CRONIN

DK

AYNALAR ŞEHİRİ

Orijinal adı: City of Mirrors

©2016, Justin Cronin

Yazan: Justin Cronin

İngilizce aslından çeviren: Dost Körpe

Yayına hazırlayan: Sila Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd. aracılığıyla satın alınmıştır. ABD’de Random House’un markası Ballantine Books tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Haziran 2019 / ISBN 978-605-09-6292-5

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212)515 49 47

Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10,34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Aynalar Şehri

Justin Cronin

Çeviren: Dost Körpe

Ailem için.

Ve nasıl m¼cadelede bulunayım
İnsan ve Tanrı'dan kaynaklanan zorluklarla?
Ben ki korkan bir yabancıyım
Asla yaratmadığım bir dünyada.

- A. E. Housman
Son Şiirler

Giriş

İlk Kayıt Tutucu'nun Yazılarından ("On İkiler Kitabı")

Kuzey Amerika Karantina Periyodu Konulu Üçüncü Küresel Konferans'ta Sunulmuştur

İnsan Kùltürlerini ve Çatışmalarını İnceleme Merkezi
New South Wales Üniversitesi, Hindi-Avustralya
Cumhuriyeti VS 16-21 Nisan 1003

[2. Alıntı başlıyor.]

Beşinci bölüm

1. Böylece Amy ile arkadaşları, Texas denen yerdeki Kerrville'e geri döndüler.
2. Ve orada, aralarından üç kişiyi kaybettiklerini öğrendiler. Ve bunlar Theo ile karısı Mausami; ve bir de Şifacı Sara olarak bilinen, Hollis'in karısı Sara idi.
3. Çünkü sığındıkları Roswell denen yeri büyük bir viral ordusu kuşatmış ve her türden canlıyı öldürmüştü. Ve aralarından yalnızca iki kişi sağ kalmıştı. Ve bunlar Sara'nın kocası Güçlü Hollis ile Theo'yla Mausami'nin oğulları Caleb idi.
4. Ve yitirdikleri arkadaşları sebebiyle hepsinin üstüne büyük bir keder çökmüştü.
5. Ve Amy, Kerrville denen yerde, kendini TANRI'ya adanmış kadınlar olan Rahibeler'in arasında yaşamaya gitti.

- Caleb da aynı şeyi yaptı; ona Amy göz kulak olacaktı.
6. Ve aynı dönemde, Bıçaklı Alicia olan Alicia ve Günlerin Adamı Peter, On İki'yi aramak için, Texas askerlerinden kurulu Seferberlik Ordusu'na katıldılar. Çünkü On İki'den birini öldürmenin onun Çokluk'unu da öldürmek, ruhlarını TANRI'ya göndermek demek olduğunu öğrenmişlerdi.
 7. Ve birçok muharebeye katıldılar; ve birçok kişi can verdi. Fakat ikisi de ne On İki'yi öldürebildiler ne de yaşadıkları yerleri bulabildiler. Çünkü o sırada TANRI'nın takdiri bu yönde değildi.
 8. Ve bu şekilde yıllar geçti, toplam beş yıl.
 9. Ve bu sürenin sonunda Amy'ye bir alamet geldi; ve bu alamet bir rüyaydı. Ve bu rüyada Wolgast erkek suretinde, Amy'ye geldi. Ve Wolgast dedi ki:
 10. "Efendim bekliyor; ve onun beklediği yer, içinde yaşadığı büyük bir gemi. Çünkü diyara değişiklik geliyor. Yakında senin için geleceğim, sana yolu göstermek için."
 11. Ve bu adam Carter idi, On İki'nin On İkincisi'ydi, Kederli Carter olarak adlandırılacak olandı; kendi neslinde hakkaniyetli bir adamdı ve TANRI'nın sevgili kuluydu.
 12. Ve böylece Amy, Wolgast'ın dönmesini bekledi.

Altıncı bölüm

1. Böylece Amy ile arkadaşları, Texas denen yerdeki Kerrville'e geri döndüler.
2. Ve orada, aralarından üç kişiyi kaybettiklerini öğrendiler. Ve bunlar Theo ile karısı Mausami; ve bir de Şifacı Sara olarak bilinen, Hollis'in karısı Sara idi.
3. Çünkü sığındıkları Roswell denen yeri büyük bir viral ordusu kuşatmış ve her türden canlıyı öldürmüştü. Ve aralarından yalnızca iki kişi sağ kalmıştı. Ve bunlar Sara'nın kocası Güçlü Hollis ile Theo'yla Mausami'nin oğulları Caleb idi.

4. Ve yitirdikleri arkadaşları sebebiyle hepsinin üstüne büyük bir keder çökmüştü.
5. Ve Amy, Kerrville denen yerde, kendini TANRI'ya adanmış kadınlar olan Rahibeler'in arasında yaşamaya gitti. Caleb da aynı şeyi yaptı; ona Amy göz kulak olacaktı.
6. Ve aynı dönemde, Bıçaklı Alicia olan Alicia ve Günlerin Adamı Peter, On İki'yi aramak için, Texas askerlerinden kurulu Seferberlik Ordusu'na katıldılar. Çünkü On İki'den birini öldürmenin onun Çokluk'unu da öldürmek, ruhlarını TANRI'ya göndermek demek olduğunu öğrenmişlerdi.
7. Ve birçok muharebeye katıldılar; ve birçok kişi can verdi. Fakat ikisi de ne On İki'yi öldürebildiler ne de yaşadıkları yerleri bulabildiler. Çünkü o sırada TANRI'nın takdiri bu yönde değildi.
8. Ve bu şekilde yıllar geçti, toplam beş yıl.
9. Ve bu sürenin sonunda Amy'ye bir alamet geldi; ve bu alamet bir rüyaydı. Ve bu rüyada Wolgast erkek suretinde, Amy'ye geldi. Ve Wolgast dedi ki:
10. "Efendim bekliyor; ve onun beklediği yer, içinde yaşadığı büyük bir gemi. Çünkü diyara değişildik geliyor. Yakında senin için geleceğim, sana yolu göstermek için."
11. Ve bu adam Carter idi, On İki'nin On İkincisi'ydi, Kederli Carter olarak adlandırılacak olandı; kendi neslinde hakkaniyetli bir adamdı ve TANRI'nın sevgili kuluydu.
12. Ve böylece Amy, Wolgast'in dönmesini bekledi.
Ama o dönemde, Iowa denen yerde, insanların yaşadığı bir başka şehir de vardı. Ve bu şehir Vatan olarak biliniyordu.
Ve burada, uzun süre yaşayıp pek çok nesle hükmetmek için viral kanı içmiş bir insan ırkı yaşıyordu. Ve bunlara Kırmızı Gözlüler deniyordu. Ve bunların en önde geleni, Yönetici Guilden idi; Önceki Zaman'dan bir adamdı.
13. Ve beslendikleri, Grey adlı virale Kaynak diyorlardı. Çünkü Grey'in kanında On İki'nin babası Sıfır'ın tohumu

- vardı. Ve Grey zincire vurulmuştu ve çok acı çekiyordu.
14. Ve o yerde insanlar tutsak olarak yaşıyor, Kırmızı Gözlüler'e hizmet ediyor, onların her dediğini yapıyorlardı. Ve bu tutsaklardan biri Şifacı Sara idi; Roswell denen yerde ele geçirilmişti ve arkadaşları onun sağ olduğunu bilmiyorlardı.
 15. Ve Sara'nın Kate adlı bir kızı vardı; fakat evladı elinden alınmıştı. Ve Kırmızı Gözlüler, Sara'ya kızının öldüğünü söyleyerek, kalbinde derin bir üzüntüye yol açmışlardı.
 16. Ve bu çocuk, Kırmızı Gözlüler'den bir kadına verildi. Ve bu kadın, Wolgast'in karısı Lila'ydı.
 17. Lila'nın kızı Önceki Zaman'da ölmüştü; ve aradan uzun yıllar geçmiş olsa da, Lila'nın zihnindeki yara hâlâ derindi. Ve yitirdiği kızı sandığı Kate'in varlığıyla avunuyordu.
 18. Ve Vatan'daki bazı kişiler, onlara zulmedenlere karşı ayaklandı; ve bunlar İsyancılar idi. Ve Sara onlara katıldı. Ve Lila'ya hizmet edebilmek için Kırmızı Gözlüler'in âdetlerini daha çok öğrensin diye, onların yaşadığı Kubbe'ye gönderildi. Ve böylece, kızının sağ olduğunu keşfetti.
 19. Ve yine bu zamanda, Alicia'yla Peter, On İki'nin Onuncusu Martinez'in inini keşfettiler; ve orada, Martinez'in Çokluk'uyla savaştılar. Ama Martinez'i bulamadılar çünkü oradan kaçmıştı.
 20. Çünkü Sıfır, Yönetici Guilder'a sağlam bir kale inşa etmesini emretmişti; On İki bu kalede yaşayacak ve hem hayvanların hem de Vatanlıların kanıyla beslenecekti. Çünkü Çoklukları dünyadaki neredeyse tüm canlıları yemişti; dünyayı ne insanoğlu, ne viraller ne de herhangi bir tür hayvan için uygun olan bir çöle dönüştürmüşlerdi.
 21. Ve On İki, bu plana uygun şekilde, Çokluklarına karanlık mekânlarını terk etmelerini emretti; ve Çoklukları öldü. Buna Kesip Atmak dendi.

22. Ve On İki, kilometrelerce ötedeki Vatan'a doğru, dünyaya hükmetmek üzere yola çıktı.

Yedinci bölüm

1. Ama Sıfır'ın sözünü dinlemeyen biri vardı ve bu, On İki'nin On İkincisi olan Kederli Carter idi. Ve Wolgast'a, kendisinin yaşadığı yere Amy'yi getirmesi talimatını verdi; böylece kendi yoldaşlarına karşı, Amy ile güçlerini birleştirebileceklerdi.
2. Ve Amy bu emre uyarak, Kerrville denen yerden ayrılıp Houston denen yere doğru yola çıktı. Ve yanında, ona yardımcı olan arkadaşı İmanlı Lucius vardı; bu adam, TANRI'nın gözünde hakkaniyetliydi.
3. Ve Amy, Houston denen yerde, *Chevron Mariner* adlı gemiyi buldu; ve Carter geminin içinde yaşıyordu. Ve birlikte birçok şey yaşadılar. Ve Amy oradan çıktığında, artık çocuk değil kadın bedenine sahipti; ve Lucius ile birlikte, On İki'yle savaşmak üzere, Vatan'a doğru yola çıktı.
4. Ve yine bu zamanda, Günlerin Adamı Peter, Zeki Michael denen Michael ve Sara'nın kocası Hollis, Vatan'da ne olduğunu öğrenmek için, aynı şekilde oraya doğru yolculuk ettiler. Çünkü Sara'nın başka birçok kişiyle birlikte orada esir tutulduğuna inanır olmuşlardı.
5. Ve yanlarında iki yol arkadaşı vardı. Ve bunlardan biri, Pilot Lore olarak bilinen Lore idi. İkincisiyse Gangster Tifty denen bir suçluydu.
6. Ve yine aynı dönemde, Alicia da On İki'nin Onuncusu Martinez'in peşinden Iowa denen yere gitti; onu öldürmeye yemin etmişti. Çünkü Martinez bu iblislerin en kötüsüydü; birçok kadın öldürmüştü ve yeryüzünde bela olmuştu.
7. Ama Alicia, Vatan'da tutsak edildi ve Kırmızı Gözlüler ile İşbir denen yordakçıların elinde birçok eziyete

katlandı. Ve İşbirlerin en kötüsü Sod idi. Fakat Alicia güçlüydü ve pes etmedi.

8. Ve bir gece Sod karanlık arzusunu Alicia'yla tekrar tatmin edebilmek için onun hücreğine geldiğinde, Alicia dedi ki: "Zincirlerimi gevşet ki daha rahat haz alabilesin." Ve zincirleri Sod'un boynuna dolayıp, onu bu şekilde öldürdü. Ve başka birçok kişiyi öldürerek kaçtı.
9. Ve Vatan'ın duvarlarının ötesindeki kırdaki Amy ona göründü; ve Alicia onun artık hem zihnen hem de bedenen kadın olduğunu gördü. Ve Amy onu avuttu; çünkü kan kardeşiydiler.
10. Ama Alicia'nın bir sırrı vardı; ve bu sır, kana duyduğu açlıktı. Çünkü içinde büyüyen, On İki'nin tohumu güçlüydü ve onu virale dönüştürüyordu. Ve bu Alicia'yı çok üzüyordu, çünkü arkadaşlarını gönülden seviyor ve onlardan ayrı kalmak istemiyordu.
11. Ve yine aynı zamanda Kırmızı Gözlüler, Sara'yı keşfetti; ve Sara tutsak edilip çeşitli şekillerde tacize uğradı. Çünkü Yönetici Guildler kendisine karşı isyan eden herkesin, onun tüm gazabını tanımasını istiyordu.
12. Ama hesap vakti gelmişti; çünkü Amy ile Alicia, İsyancılar'a katılarak Kırmızı Gözlüler'e karşı silahlı mücadeleye girişmişlerdi. Ve Vatan halkını hür kılmak, On İki'yi öldürmek ve Sara'yı da kurtarmak için aralarında plan kurdular.

Sekizinci bölüm

1. Ve Peter ile arkadaşlarının Iowa denen yere gelmesiyle birlikte hepsi toplanmış oldu ve büyük bir güç oluşturdular. Ve aralarında en büyüğü Amy idi.
2. Çünkü o, "Ben İsyancılar'ın lideriyim; bana ne yaparsanız yapın" diyerek Kırmızı Gözlüler'e teslim olmuştu. Çünkü Guildler'in öfkeden deliye dönüp, onu öldürsünler diye On İki'yi serbest bırakmasını istiyordu.

3. Ve her şey Amy'nin öngördüğü şekilde gerçekleşti; ve idamının saati belirlendi. Önceki Zaman'dan kalma büyük bir amfiteatr olan Stadyum'da idam edilecekti, Vatan halkı tanık olabilsin diye.
4. Ve Alicia ile diğerleri orada gizlendiler, On İki ortaya çıkarıldığında silahlarını hem onların hem de Kırmızı Gözlülerin üzerinde kullanabilmek için.
5. Ve Amy kalabalığın karşısına getirilip zincire vuruldu; ve metal bir armatüre asıldı. Ve onun çektiği acıdan büyük haz alan Guilder, kalabalığı kendisi gibi haz almaya teşvik etti.
6. Ama Amy onu tatmin etmeyi reddetti. Ve Guilder, oradaki herkes kendisinin gücünü bilsin ve karşısında eğilsinler diye, On İki'ye Amy'yi yemelerini emretti.
7. Ama Amy yalnız olmadığını gördü; çünkü On İki'nin arasında Wolgast vardı... Amy'yi koruyabilmek için Carter'ın yerini almıştı. Ve Amy, On İki'ye dedi ki:
8. "Kardeşlerim, selam. Ben Amy'yim, kız kardeşinizim." Ve daha fazla kelam etmedi.
9. Çünkü titremeye başladı ve vücudu karanlığı paramparça eden parlak bir ışığa dönüştü sanki; ve Amy müthiş bir şekilde kükreyerek onlardan biri gibi oldu, viral formuna büründü, heybetli bir görünüşe sahip oldu. Ve bu Bırakmak idi. Ve Amy'yi görenlerden biri Peter, bir diğeri Alicia ve bir üçüncüsü Lucius idi; ve diğerlerinin hepsi de gördüler.
10. Ve zincirler kırıldı ve büyük bir savaşa katılındı; ve büyük bir zafer kazanıldı. Ve birçok can yitirildi. Ve bunlardan biri, Amy'yi kurtarmak için kendini feda eden Wolgast idi; çünkü Amy'ye duyduğu sevgi, bir babanın evladına duyduğu sevgi gibiydi.
11. Ve böylece On İki can vererek yeryüzünden silindi ve bütün halkı serbest kaldı.
12. Ama arkadaşları, Amy'nin kaderi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı; çünkü Amy sırra kadem basmıştı.

I

Kız evlat

VS 98-101

Bir başka dünya var ama o, bu dünya.

- Paul Éluard

Orta Pennsylvania VS 98, Ağustos Vatan'ın özgürleştirilmesinden sekiz ay sonra

Alicia'nın bıçağının altında kolayca ufalanan toprağın kara kokusu açığa çıkıyordu. Hava sıcak ve nemliydi; ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Emekleme pozisyonunda olan Alicia bıçakla toprağı gevşetmekteydi. Tek elini kullanarak toprağı avuç avuç dışarı atıyordu. Halsizliği biraz geçmişti fakat tamamen değil. Vücudu gevşek, koordinasyondan yoksun, tükenmiş gibiydi. Acı vardı, bir de acının anısı. Üç gün geçmişti... Yoksa dört müydü? Alicia'nın yüzünde boncuk boncuk terler vardı; tuz tadı almak için dudaklarını yaladı. Durmadan kazdı. Oluk oluk akan teri toprağı damlıyordu. *Burası her şeyin eninde sonunda gittiğı yer, diye düşündü. Her şey toprağın içine gider.*

Yanındaki toprak yığını giderek büyümekteydi. Ne kadar kazması gerekirdi acaba? Bir metre inince, toprak değişmeye başladı. Artık daha soğuktu ve kil kokuyordu. Bu bir işaret gibi göründü. Alicia çizmelerinin üstünde geriye kaykılıp matarasından uzun bir yudum aldı. Elleri yara bere içindeydi; başparmağının dibinin derisi, şerit halinde geriye kıvrılmıştı. Başparmağıyla işaretparmağının arasını ağzına aldı ve o deri parçasını ısırarak koparıp yere tükürdü.

Asker, kayranın kenarında onu beklemekteydi; bel boyu otları şapır şupur yiyordu. Sağrılarının zarafeti, gür yelesi ve mavi demirkırı postu, toynaklarıyla dişlerinin ve iri siyah bilyeleri andıran gözlerinin muhteşemliği: Etrafı bir ihtişam aurasıyla çevriliydi. İstedğinde tamamen sakin durabilirken, bir anda takdire şayan işler yapabilirdi. Alicia'nın yaklaştığını duyunca, bilge yüzünü kaldırdı. *Görüyorum. Hazırız.* Başını eğip yavaşça kavis çizerek döndü ve Alicia'nın peşinden ağaçların arasına, onun tentesini gerdiği yere gitti. Yerde, Alicia'nın kanlı sırt yatağının yanında, küçük bohça durmaktaydı... Lekeli bir battaniyeyle yapılmış bir kundak. Kızı bir saatten az süre yaşamış olsa da, Alicia o saat içinde anne olmuştu.

Asker, bebeğin ortaya çıkmasını seyretti. Bebeğin yüzü örtülüydü; Alicia kumaşı çekti. Asker yüzünü eğip burun deliklerini kabartarak çocuğun yüzünü kokladı, kokusunu içine çekti. O minik burun ile gözlerin ve gül goncası rengi dudakların insaniliği irkilticiydi; başının tepesi, takkeyi andıran, yumuşak, kızıl saçla kaplıydı. Fakat yaşamıyordu, nefes almıyordu. Alicia kendisinin dehşet içinde acı çektiği bir anda tohumu atılmış, babası bir canavar olan bu çocuğu sevip sevmeyeceğini merak etmişti. O adam ki onu dövmüş, ırzına geçmiş, sövüp saymıştı. Alicia ne büyük aptallık etmişti.

Kayrana geri döndü. Güneş tam tepedeydi; otların arasında böcekler nabzı andıran, ritmik bir şekilde vızıldıyordu. Alicia kızını mezara koyarken Asker yanında durdu. Alicia doğum sancıları başlayınca dua etmeye başlamıştı. *Ne olur bebek iyi olsun.* İstirap dolu saatler birbirini takip ettikçe, Alicia içinde ölümün soğuk varlığını hissetmişti. Çektiği acı, içinde döve döve gezinen, çelik bir rüzgârdı; Alicia'nın hücrelerindeki yankıları gök gürültüsü gibiydi. Bir terslik vardı. *N'olur Tanrım, onu koru, bizi koru.* Fakat Alicia'nın duaları karşılıksız kalmıştı.

Aldığı ilk avuç toprak en zoruydu. İnsan bu işi nasıl yapardı? Alicia birçok kişiyi gömmüştü. Bazıları tanıdığı, bazılarıysa tanımadığı kişilerdi; aralarından yalnızca birini sevmişti. Pabuç'u, o delikanlıyı. Pabuç öylesine eğlenceli, öylesine canlıyken bir anda gidivermişti. Alicia parmaklarının arasından toprağın akmasına izin verdi. Toprak, kumaşın üstüne pıtır pıtır döküldü... Tıpkı yapraklara düşen ilk yağmur damlaları gibi. Alicia'nın kızı yavaş yavaş gözden kayboldu. Alicia *Elveda*, diye düşündü... *Elveda canım, bir tanem.*

Tentesine geri döndü. Ruhu parçalanmış gibi hissediyordu kendini; içi bir milyon cam kırığıyla doluydu sanki. Kemikleri kurşun borulardı. Suya, gıdaya ihtiyacı vardı; depoları boşalmıştı. Fakat avlanması söz konusu değildi... Tepenin aşağısındaki, beş dakikalık yürüme mesafesindeki dere de kilometrelerce ötedeymiş gibi geliyordu. Bedenin ihtiyaçları: Onların ne önemi vardı ki? Hiçbir şeyin önemi yoktu. Alicia sırt yatağına uzanıp gözlerini kapadı ve kısa sürede uykuya daldı.

Rüyasında bir nehir gördü. Geniş, karanlık bir nehirdi bu ve tepesinde ay ışıldıyordu. Ayın sulara vuran ışığı, nehri altın bir yola benzetiyordu. Alicia ileride ne olduğunu bilmiyor, bu nehri geçmesi gerektiğini biliyordu yalnızca. Nehrin parıltılı yüzeyine, ilk adımını ihtiyatla attı. Zihni bölünmüş gibiydi: Bir yarısı bu sıra dışı yolculuk tarzına şaşırırsa, diğer yarısı şaşırmıyordu. Ay uzak kıyıya dokunurken, Alicia kandırıldığını fark etti. Parlak yol dağılıyordu. Alicia telaşla koşmaya başladı; nehir tarafından yutulmadan önce karşı tarafa ulaşmak istiyordu. Fakat aradaki mesafe çok fazlaydı; Alicia'nın attığı her adımla birlikte ufuk daha da geriye sığıyordu. Ayak bileklerinin, dizlerinin, belinin etrafında sular şırıltıyordu. Nehrin çekişine direnecek gücü yoktu. *Gel bana Alicia. Gel bana, gel bana, gel bana.* Alicia batıyordu, nehir onu alıyordu, Alicia karanlığa gömülüyordu...

Sessiz, turuncu bir ışığa uyandı; gün sona ermek üzereydi. Alicia kımıldamadan yatıp düşüncelerini topladı. Bu kâbuslara alışmıştı; ayrıntılar değişse de, verdikleri his asla değişmiyordu... O boşunalık ve korku hissi. Fakat bu kez bir şey farklıydı. Rüyanın bir unsuru, yaşamın içine yolculuk etmişti; Alicia'nın gömleği ıslanmıştı. Başını eğip bakınca, giderek genişleyen lekeler gördü. Sütü gelmişti.

Kalmak bilinçli bir karar değildi; ilerleme istenci yoktu, o kadar. Alicia'nın gücü geri geldi. Küçük adımlarla yaklaştı; sonra da uzun zamandır beklenen bir misafir gibi, bir anda geliverdi. Alicia tenteyi çatı niyetine kullanıp sarmaşıklarla ve düşmüş dallarla bir barınak inşa etti. Orman hayat doluydu: sincaplar ve tavşanlar, bildircinlar ve kumrular, geyikler. Bazıları Alicia için fazla hızlıydı fakat hepsi değil. Alicia tuzak kurup bekledi... Gidip hayvan ölüsü almak ya da bir hayvanı okla vurmak için bekledi: Tek atış, temiz bir ölüm, sonra da akşam yemeği... Çiğ ve dik. Her günün sonunda, ışık solunca, Alicia derede yıkandı. Su berraktı ve insanı afallatacak kadar soğuktu. Alicia yine böyle yıkandığı bir sırada ayıları gördü. Nehrin on metre kadar yukarısından bir hışırtı geldi... Çalıların arasında ağır bir şey hareket ediyordu; sonra nehir kıyısında belirdiler... Bir anne ve iki yavru. Alicia böyle yaratıkları kanlı canlı olarak hiç görmemişti daha önce; yalnızca kitaplardan biliyordu. Ayılar sığ yerleri, burunlarını çamura daldırarak, birlikte kolağan ediyorlardı. Anatomilerinde bir sarkıklık, bir yarım bırakılmışlık vardı; küçük dal parçaları takılmış, ağır postlarının altındaki derileri kaslarına sağlam tutturulmamıştı sanki. Etraflarındaki sinek bulutu, günün son ışığında parıltıyordu. Fakat ayılar Alicia'yı fark etmemiş gibiydiler; fark ettilerse bile, önemli olduğunu düşünmemişlerdi.

Yaz geçip gitti. Bir gün, dünya geniş yeşil yapraklar ve gölgelerle kaplıydı; sonra ormanda bir renk cümbüşü patlaması oldu. Sabahleyin, kırağı tutmuş orman zemini

çıtırdıyordu. Kış soğuşu bir saflık hissiyle birlikte çöktü. Diyar kalın kar tabakasıyla kaplandı. Ağaçların siyah hatları, kuşların ufak ayak izleri, sanki kireç badana yapıp tüm tonlardan arındırılmış gökyüzü: Her şey yontularak özüne indirgenmişti. Aylardan neydi? Günlerden neydi? Yiyecek bulmak zamanla sorun haline geldi. Alicia'nın gücünü idareli kullanmak için saatlerce, hatta günlerce pek kımıldamadan yattığı oluyordu; neredeyse bir yıldır kimseyle konuşmamıştı. Artık kelimelerle düşünmediğini fark etti giderek; sanki orman yarattığı olmuştu. Aklını kaçırıp kaçırmadığını merak etti. Asker ile, insanmış gibi konuşmaya başladı. *Asker, bu akşam ne yesek?* diyordu. *Asker, ateş için odun toplamanın vakti geldi mi sence? Asker, gökyüzü kar yağacak gibi mi görünüyor?*

Bir gece barınakta uyandı ve bir süredir gök gürültüsü duymakta olduğunu fark etti. Nemli bir bahar rüzgârı ağaç tepelerinin arasında hızla, bir o yana bir bu yana esiyordu. Alicia fırtınanın yaklaşmasını, soyutlanmışlık hissiyle dinledi; sonra fırtına bir anda üzerlerine çöktü. Gökyüzünde çatallanarak çakan bir şimşek, sahneyi Alicia'nın gözlerinde dondurdu; şimşeği, sağır edici bir el çırpma sesi takip etti. Gökyüzü yarılrken, mermi gibi ağır yağmur damlaları bırakırken Alicia, Asker'i içeri soktu. At korkudan titriyordu. Alicia'nın onu sakinleştirmesi gerekiyordu; o daracık mekânda atın devasa gövdesiyle, panikle yapacağı tek bir hareket, barınağı paramparça etmeye yeterdi. Alicia hayvanın boğrünü okşayarak *Aferin oğluma*, diye mırıldandı. Serbest eliyle de halatı hayvanın boynuna doladı. *Aferin, aferin oğluma. Ne dersin? Bu yağmurlu gecede bir kıza eşlik eder misin?* Atın korkudan kasılmış vücudu, boğum boğum kaslardan oluşan bir duvardı; fakat Alicia'nın yavaşça bastırarak onu yatırmasına izin verdi. Barınağın duvarlarının ötesinde şimşek çakıyor, gök gürlüyordu. Asker yüksek sesle iç geçirerek, Alicia'nın sırt yatağının yanında dizlerinin

üstüne çöktü ve yan yattı; ikisi o halde uyudular, bütün gece yağan yağmur kışı sularına katıp götürürken.

Alicia orada iki yıl kaldı. Ayrılması kolay olmadı; orman ona teselli veriyordu artık. Alicia onun ritimlerini benimsemişti. Fakat üçüncü yazının başlamasıyla birlikte içinde yeni bir his kıpırdandı: Harekete geçmenin vakti gelmişti. Başladığı işi bitirmenin.

Yazın kalanını hazırlanmakla geçirdi. Bunun için bir silah yapması gerekiyordu. Nehir kasabalarına yürüyerek gitti ve üç gün sonra, tangır tungur sesler çıkaran bir çuvala döndü. Kalkıştığı şey konusunda temel bilgiye sahipti çünkü o süreci birçok kez izlemişti; ayrıntıları da deneme yanılma yöntemiyle öğrenecekti. Derenin yanındaki, üstü düz bir kayayı örs niyetine kullanacaktı. Dere kıyısında ateş yakıp odun attı ve yanıp kor olmalarını seyretti. Bütün mesele uygun sıcaklığı korumaktaydı. Alicia bu sıcaklığı elde ettiğine kanaat getirince, çuvalın içinden ilk parçayı çıkardı: Beş santim eninde, bir metre boyunda, bir santim kalınlığında bir 01 çelik çubuk. Çuvaldan çekiç, demir pense ve kalın deri eldivenler de çıkardı. Çelik çubuğun ucunu ateşe koyup metal ısındıkça renginin değişmesini seyretti. Sonra işe koyuldu.

Malzeme almak için üç kez daha nehrin aşağısına gitmesi gerekti, yaptığı alet de kabaydı fakat Alicia nihayetinde tatmin oldu. Tutarken eli kaymasın diye, kılıcın pürüzsüz metal sapına kalın ve sicimsi sarmaşık parçaları doladı. Kılıcı elinde tuttuğunda, ağırlığı hoş geliyordu. Aletin parlatılmış ucu güneşte ışıldıyordu. Fakat ilk kesme denemesi, asıl sınav olacaktı. Alicia nehrin aşağısına son gidişinde, insan başı büyüklüğünde kavunlar bulunan bir tarlaya rast gelmişti. Sık bir şekilde büyümüş bu kavunlar onları kavrayan, el şeklinde yapraklara sahip sarmaşıklarla çevriliydi. Alicia kavunlardan birini seçip çuvala koymuş ve eve getirmişti. Şimdi onu devrilmiş bir ağacın üstüne koyup nişan aldı ve kılıcı dikey

kavis çizerek indirdi. Kavunun birbirinden ayrılan iki yarısı afallamışçasına, miskinçe sarsılarak yere düştüler.

Artık Alicia'yı orada tutan bir şey kalmamıştı. Gitmesinden önceki son gece, kızının mezarını ziyaret etti. Bunu son anda yapmak istememişti; onunki temiz bir ayrılış olmalıydı. O mezar iki senedir işaretsizdi. Hiçbir şey, oraya konulacak kadar değerli gelmemişti. Fakat mezarı işaretsiz bırakmak da yanlış geliyordu. Alicia elinde kalan son çelikle bir haç yapmıştı. Haçı çekiçe toprağa sapladı ve yerde diz çöktü. Artık cesetten geriye pek bir şey kalmamış olsa gerekti. Belki birkaç kemik veya kemik izi. Alicia'nın kızı toprağın, ağaçların, kayaların, hatta gökyüzünün ve hayvanların içine geçmişti. Bilmenin ötesinde bir yere gitmişti. Sınanmamış sesi kuşların şarkılarında, takkeyi andıran kızıl saç da alev rengi güz yapraklarındaydı. Alicia yumuşak toprağa bir eliyle dokunurken bunları düşündü. Fakat artık dua okumak gelmiyordu içinden. Kalp bir kez kırıldı mı kırık kalırdı.

“Üzgünüm” dedi Alicia.

Şafakla birlikte gelen sabah sıradandı... Rüzgârsızdı, griydi, koyu sisliydi. Alicia'nın geyik postundan kınında duran kılıcı, sırtına eğri asılıydı; omuz kayışlarına takılı bıçakları, göğsünde çarpı işareti şeklinde duruyordu. Koruyucu gözlüğü andıran, koyu camlı, şakak kısımları deri siperli gözlüğü gözlerini gizliyordu. Önce heybeyi yerleştirip ardından da Asker'in sırtına çıktı. Asker yola çıkmak üzere olduklarını sezerek, günlerce huzursuzca dolanmıştı. *Düşündüğüm şeyi mi yapıyoruz? Burayı epey seviyorum, biliyorsun.* Alicia'nın planı, doğu yönünde nehri takip ederek dağların arasından geçmekti. Şansı varsa, yaprakların dökülmeye başlamasından önce New York'a varırdı.

Gözlerini kapayıp zihnini boşalttı. Ses ancak, kendisi bu alanı boşalttığı anda ortaya çıkacaktı. O ses, mağaradan esen rüzgâr misali, rüyalarla aynı yerden gelerek Alicia'nın kulağına fısıldadı.

Alicia, yalnız değilsin. Kederini biliyorum çünkü benim kederim. Seni bekliyorum Lish. Gel bana. Yuvana gel.

Alicia, Asker'i hafifçe topukladı.

Peter eve döndüğünde, akşam olmaya başlamıştı. Tepesindeki engin Utah göğünün giderek koyulaşan maviliğinde bulutlar aralandıkça, uzun ve renkli parmaklar oluşuyordu. Bir güz başı akşamı: Geceler soğuk, gündüzleriyse hava hâlâ açık oluyordu. Peter mırıldanan nehir boyunca, evine doğru yürüdü; sıırığı omzundaydı, köpek de yanında rahat adımlarla yürümekteydi. Peter'ın torbasında, altın sarısı yapraklarla sarmalanmış iki tombul alabalık vardı.

Çiftliğe yaklaşırken, evden müzik sesi geldiğini duydu. Çamurlu çizmelerini sundurmada çıkarıp, torbasını bırakıp usulca içeri girdi. Amy eski duvar piyanosunun başında, sırtı kapıya dönük halde oturuyordu. Peter ona arkadan, sessizce yaklaştı. Amy öyle odaklanmıştı ki, onun odaya girdiğini fark etmedi. Peter kımıldamadan, neredeyse nefes bile almadan dinledi. Amy'nin vücudu hafifçe, müziğe uygun şekilde sallanmaktaydı. Klavyede hızla gezinen parmakları, notaları çalmaktan çok çağırıyordu. O şarkı, saf duygunun sessel tecessümü gibiydi. Ezgilerinde derin bir yürek acısı vardı fakat o his öyle şefkatle ifade ediliyordu ki, kederli gelmiyordu. Peter'a, zamanın nasıl hissettirdiğini, sürekli geçmişe yenik düşerek anıya dönüşmeyi düşündürdü.

"Evdesin."

Şarkı, Peter farkına varmadan bitmişti. Peter ellerini Amy'nin omuzlarına koyarken, Amy taburenin üstünde kımıldanıp başını yana eğerek yüzünü kaldırdı.

"Gel buraya" dedi.

Peter o öpsün diye eğildi. Amy'nin güzelliği hayret vericiydi, Peter'ın her bakışta yeniden keşfettiği bir şeydi. Peter başını yana eğerek tuşlara baktı. "Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum" dedi.

"Hoşuna gitti mi?" Amy gülümsüyordu. "Bütün gün parçaya çalıştım."

Peter hoşuna gittiğini söyledi; bayıldığını söyledi. Ona bir sürü şey düşündürdüğünü söyledi. Kelimelere dökmek güçtü.

"Nehir nasıldı? Sen gideli epey olmuştu."

"Öyle mi?" O gün de, başka pek çok gün gibi, bir hoşnutluk pusu içinde geçmişti. "Nehir yılın bu vakti öyle güzel oluyor ki, zamanın geçtiğini fark etmedim herhalde." Peter, Amy'nin başının tepesini öptü. Amy'nin yeni yıkanmış saçında, sert kül suyunu yumuşatmakta kullandığı şifalı bitkilerin kokusu vardı. "Sen çal. Ben de akşam yemeğini hazırlarım."

Peter mutfaktan geçip arka kapıdan avluya çıktı. Bahçe giderek solmaktaydı ve yakında, kıştan önceki son armağanlarını vermesinin ardından, kar altında uyuyacaktı. Köpek tek başına gezintiye çıkmıştı. Turlarken epey uzaklara gittiği olurdu fakat Peter asla kaygılanmazdı; köpek karanlıktan önce evin yolunu bulurdu hep. Peter leğeni tulumbayla doldurduktan sonra gömleğini çıkarıp yüzüyle boynuna su serpti ve temizlendi. Güneşin son ışınları tepe yamaçlarından yansıyarak yere uzun gölgeler düşürüyordu. Peter günün en çok bu vaktini severdi; her şeyin hissiyatı birbirine karışır, her şey askıda kalırdı. Peter karanlık çöktükçe yıldızların belirmesini seyretti... Önce bir tane, sonra bir tane daha, bir tane daha. Bu saat, Amy'nin şarkısıyla aynı duyguyu veriyordu: anı ve arzu, mutluluk ve keder, birleşmiş bir başlangıç ile bitiş.

Peter ateş yakıp avını temizledi ve yumuşak, beyaz eti bir parça kuyrukyağıyla birlikte tavaya koydu. Amy dışarı gelip onun yanına oturdu ve akşam yemeğinin pişmesini

seyrettiler. Mutfakta, mum ışığında yediler: alabalığı, söğüş domatesleri, kömürlerin arasında pişmiş patatesi. Sonra bir elmayı paylaştılar. Oturma odasında ateş yakıp kanepeye kuruldular ve üzerlerini battaniyeyle örttüler, köpek de her zamanki gibi ayaklarının dibine uzandı. Alevleri konuşmadan seyrettiler; konuşmaya gerek yoktu... Birbirlerine söyleyebilecekleri her şeyi söylemişlerdi; her şeyi paylaşmış ve tanımışlardı. Belirli bir sürenin geçmesinden sonra Amy kalkıp elini uzattı.

“Benimle yatağa gel.”

Mum taşıyarak merdiveni çıktılar. Saçakların altındaki küçücük yatak odasında soyundular ve yorganların altında birbirlerine sarıldılar; vücutları ısınmak için birlikte kıvrıldı. Köpek yatağın ayakucunda uzun uzun iç geçirdikten sonra yere uzandı. Aslan gibi sadık, yaşlı ve iyi bir köpekti: Sabaha kadar orada nöbet tutacak, o ikisini koruyacaktı. Vücutlarının yakınlığı ve sıcaklığı, nefeslerinin ortak ritmi: Peter’ın duyduğu his mutluluk değil, daha derin ve yoğun bir şeydi. Hayatı boyunca yalnızca tek bir kişi tarafından bilinmek istemişti. Aşkın bu olduğuna karar verdi. Aşk bilinmekti.

“Peter? Ne oldu?”

Biraz zaman geçmişti. Peter’ın uyku ile uyanıklık arasındaki boyutsuz yerde salınan zihni eski anılara yönelmişti.

“Theo ile Maus’u düşünüyordum. Ahırda viralin saldırdığı o geceyi.” Peter’ın ulaşabileceği yerin hemen ötesinde, bir düşünce salınarak geçti. “Ağabeyim o virali neyin öldürdüğünü asla bulamadı.”

Amy bir an sustu. “Eh, o sendin Peter. Onları kurtaran sendin. Sana söylemiştim... Hatırlamıyor musun?”

Söylemiş miydi? Hem Amy ne demek istemiş olabilirdi ki? Saldırı sırasında Peter kilometrelerce ve günlerce uzakta, Colorado’daydı. Onları kurtaran nasıl kendisi olabilirdi ki?

“Bunun işleyişini açıklamıştım. Çiftlik özel. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek aynı şey. Sen ahırdaydın, çünkü

bu gerekiyordu.”

“Ama öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Çünkü henüz olmadı. Senin için. Ama olacağı zaman gelecek. Orada olacaksın, onları kurtarmak için. Caleb’i kurtarmak için.”

Caleb, oğlu. Peter karşı konulmaz bir kedere ve özlemle karışık, yoğun bir sevgiye kapıldı birden. Gözleri yaşardı. Öyle çok yıl. Öyle çok yıl geçmişti ki.

“Ama şimdi buradayız” dedi Peter. “Sen ve ben, bu yatakta. Bu gerçek.”

“Dünyada daha gerçek bir şey yok.” Amy, Peter’a sokuldu. “Şimdi bu konuda kaygılanmayalım. Yorgunsun, anlayabiliyorum.”

Peter yorgundu. Öylesine, öylesine yorgundu ki. Seneleri kemiklerinde hissediyordu. Zihnine bir anı dokundu tepeden... Nehirde kendi yüzüne bakmasının anısı. Bu ne zaman olmuştu? Bugün mü? Dün mü? Bir hafta, bir ay, bir yıl önce mi? Tepedeki güneş, su yüzeyini ıslı ıslı bir aynaya dönüştürmüştü. Peter’ın yansıması akıntıda dalgalanıyordu. O derin kırıklıklar ve sarkık gıdı, zamanın donuklaştırdığı gözlerin altındaki torbalar ve çoğu dökülmüş, kalan az kısmı da ağarıp kardan bir takkeye benzemiş saçı. Yaşlı bir adamın yüzüydü bu.

“Ben... Ölmüş müydüm?”

Amy yanıt vermedi. Peter onun ne dediğini o zaman anladı. Amy herkes gibi Peter’ın da öleceğini söylemekle kalmayıp ölümün son olmadığını da söylüyordu. Peter burada, zamanın duvarlarının dışında, gözlemci bir ruh olarak kalacaktı. Bu her şeyin anahtarıydı; hayatın tüm sırlarının yanıtının kapısını açıyordu. Peter çiftliğe ilk geldiği günü düşündü... Aradan öyle çok zaman geçmişti ki. Her şey açıklamasız bir şekilde yerli yerindeydi, kiler doluydu, pencereler perdeliydi ve masada sanki onları bekleyen tabaklar vardı. Burası işte buydu. Dünyada Peter’ın sahip olduğu tek gerçek yuvaydı.

Karanlıkta yatarken, göğsünün hoşnutlukla kabardığını hissetti. Yitirdiği şeyler, giden insanlar olmuştu. Her şey geçip giderdi. Dünya bile, Peter'ın sevdiği gökyüzüyle nehir ve yıldızlar bile bir gün var oluşlarının sonuna gelecekti. Fakat bu korkulacak bir şey değildi; hayatın tatlı acı güzelliği böyleydi. Peter kendi ölüm anını hayal etti. Zihninde canlanan görüntü öyle gerçek gibiydi ki, sanki Peter hayal etmiyordu da hatırlıyordu. Tam da bu yatakta yatıyor olacaktı; vakit bir yaz ikindisi olacaktı ve Amy, Peter'a sarılacaktı. Tam da şimdiki gibi görünüyordu olacaktı... Güçlü, güzel ve hayat dolu. Yatağın baktığı pencerenin perdeleri, yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Acı olmayacaktı, dağılma hissi olacaktı yalnızca. *Sorun yok Peter, diyordu Amy. Sorun yok. Yakında orada olacağım.* Işık giderek büyüyecek ve Peter'ın önce görüş alanını, sonra da bilincini kaplayacaktı. Peter bu dünyayı işte böyle terk edecekti: Işık dalgalarının üstünde gidecekti.

"Seni öyle seviyorum ki" dedi.

"Ben de seni seviyorum."

"Harika bir gündü, değil mi?"

Amy, Peter'a yaslanan başıyla onayladı. "Ve böyle pek çok günümüz olacak. Bir günler okyanusu."

Peter onu kendine çekti. Dışarıda, gece soğuk ve dingindi. "Güzel bir şarkıydı" dedi Peter. "İyi ki o piyanoyu bulmuşuz."

Bu sözlerden sonra, saçakların altındaki büyük ve yumuşak yataklarında birlikte kıvrılıp uykuya daldılar.

İyi ki o piyanoyu bulmuşuz.

O piyanoyu.

O piyanoyu.

O piyanoyu...

Bilinci açıldığında Peter terden sıırıslam yatak örtüleriyle sarmalanmış ve çıplak halde olduğunu fark etti.

Bir an hiç kımıldamadan yattı. O, şeyde değil miydi?.. Ve şey yapmıyor muydu?.. Ağzında kum yemiş gibi bir tat vardı; mesanesi taş gibi sertti. Gözlerinin ardında, akşamdan kalmalığın ilk sancısı bıçak gibi saplanarak kendini hissettirdi.

“Doğum günün kutlu olsun Teğmen.”

Peter’ın yanında Lore yatıyordu. Aslında *yanında* yattığı söylenemezdi; sarmaş dolaştılar ve birbirlerine temas ettikleri kısımları terden kayganlaşmıştı. Arka tarafında tuvalet bulunan, yalnızca iki odak bu kulübeyi daha önce de kullanmışlardı... Fakat Peter kulübenin sahibinin kim olduğuna emin değildi. Yatağın ayak ucunun ötesindeki küçük pencere, yaz güneşinin seher ışığıyla aydınlanan gri bir kareydi.

“Beni başkasıyla karıştırıyor olmalısın.”

Lore, Peter’ın göğsünün ortasına parmağını koyup “Ah, seni başkasıyla karıştırmak mümkün değil, inan” dedi. “Eee, otuz yaşında olmak nasıl bir his?”

“Yirmi dokuz yaşındaymışım ve başım ağrıyormuş gibi bir his.”

Lore baştan çıkarıcı bir edayla gülümsedi. “Eh, armağanını sevdin umarım. Kartı unuttum, kusura bakma.”

Lore, Peter’dan ayrılıp dönerek yatağın kenarına oturdu ve gömleğini yerden kaptı. Saçı arkadan toplanmayı gerektirecek kadar uzamıştı; omuzları geniş ve güçlüydü. Kirli pantolonunu giydi, ayaklarını çizmelerine soktu ve gövdesini döndürerek tekrar Peter ile yüz yüze geldi.

“Kusura bakma *mi amigo*, kaçmam gerek... Nakletmem gereken yakıt tankerleri var. Sana kahvaltı hazırlardım ama burada yiyecek bir şeyler olduğundan cidden şüpheliyim.” Eğilip Peter’ın dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu. “Caleb’a sevgilerimi ilet, tamam mı?”

Çocuk geceyi Sara ve Hollis ile geçiriyordu. İkisi de Peter’a nereye gittiğini asla sormazlardı, ne tür bir şey için gittiğini tahmin ettikleri kesin olsa da. “İletirim.”

“Şehre bir dahaki gelişimde seni görecek miyim peki?” Peter bir şey demeyince, Lore başını yana eğip ona baktı. “Veya... Belki de görüşmeyiz.”

Peter’ın verecek yanıtı yoktu. Yaşadıkları şey aşk değildi - bu konuyu hiç açmamışlardı- fakat fiziksel çekimden fazlasıydı da. İkisi arasındaki gri alandaydı; ne biri ne de diğerydi... Sorun da buydu. Lore ile birlikte olmak, Peter’a sahip olamayacağı şeyleri hatırlatıyordu.

Lore’un yüzü asıldı. “Eh, lanet olsun. Oysa senden öyle çok *hoşlanıyordum* ki Teğmen.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Lore iç geçirerek gözlerini kaçırdı. “Sürmesi zaten mümkün değildi sanırım. Ama önce ben sana tekme vurmaya akıl etseydim keşke.”

“Üzgünüm. Aramızdaki şeyin bu kadar ilerlemesine izin vermemeliydim.”

“İnan bana, geçecek.” Lore tavana bakıp derin ve sakinleştirici bir nefes aldı, ardından da gözyaşını sildi. “Hepsini siktir et Peter. Bana ne yaptırdın, görüyor musun?”

Peter kendini çok kötü hissediyordu. Bunu planlamamıştı; daha bir dakika öncesine dek, kendilerini aralarındaki bu şeyin (her ne idiyse) akışına bırakmalarını, birbirlerine duydukları ilgiyi yitirene veya yeni insanlar çıkagelene dek bunu yapmalarını beklemişti.

Lore “Bunun Michael ile alakası yok, değil mi?” diye sordu. “Çünkü sana söyledim; o defter kapandı.”

“Bilmiyorum.” Peter duraksayıp omuz silkti. “Tamam, biraz alakası olabilir. Böyle devam edersek öğrenecek.”

“Öğrenirse öğrensın... Ne olmuş yani?”

“O arkadaşım.”

Lore gözlerini silip usulca, acı acı güldü. “Sadakatin takdire şayan ama inan ki ben Michael’ın aklındaki en son şeyim. Onu benden kurtardığın için sana teşekkür eder herhalde.”

“Bu doğru değil.”

Lore omuz silkti. “Sırf iyi davranmak adına öyle diyorsun. Senden bu kadar hoşlanmamın sebebi de budur belki. Fakat yalan söylemene gerek yok... Ne yaptığımızı ikimiz de biliyoruz. Michael’ı unutacağımı, içimden atacağımı söyleyip duruyorum kendime... Fakat bu asla olmuyor tabii. Beni resmen öldüren ne, biliyor musun? Michael bana doğruyu söyleyemiyor bile. O lanet olası kızıl saçlı. O kadının ne özelliği var?”

Peter bir an kendini şaşkın hissetti. “Yoksa... Lish’ten mi bahsediyorsun?”

Lore ona ters ters baktı. “Aptal olma Peter. Michael o lanet olası teknesinde ne yapıyor sanıyorsun? O kadın gideli üç yıl oldu ve Michael hâlâ onu aklından çıkaramıyor. O kadın hâlâ ortalıkta olsa bir şansım olurdu belki. Fakat bir hayaletle rekabet edemezsin.”

Peter’in bu söylenenleri anlaması da bir an sürdü. Daha bir dakika önce sorulsa, Michael’ın Alicia’dan *hoşlandığını* bile söylemezdi; o ikisi tartışıp dururlardı, tıpkı bir çamaşır ipi için kavga eden iki kedi gibi. Fakat Peter aslında içsel olarak çok da farklı olmadıklarını biliyordu... Temel güçleri, kararlılıkları, bir şeyi kafaya koydular mı hayırdan anlamayıp diretmeleri aynıydı. Ayrıca epey uzun bir ortak geçmişleri vardı tabii. Michael’ın tekne zaman geçirmesinin sebebi bu muydu? Alicia’nın gitmesinin yasını o şekilde mi tutuyordu? Bunu hepsi kendi tarzlarında yapmışlardı. Peter bir süreliğine Alicia’ya öfke duymuştu. Alicia açıklama yapmadan, hatta veda bile etmeden onları terk etmişti. Fakat çok şey değişmişti; dünya değişmişti. Peter saf bir yalnızlık sızısı, kalbinde bir zamanlar Alicia’nın durduğu yerde soğuk bir boşluk hissediyordu daha çok.

Lore bileğinin tersiyle gözlerini ovuşturarak “Sana gelince...” dedi. “O kız kim bilmiyorum ama şanslı bir kız.”

İnkâr etmek anlamsızdı. “Gerçekten üzgünüm.”

“Bunu söylemiştin.” Lore acılı bir gülümsemeye avuçlarını dizlerine vurdu. “Eh, benim petrolüm var. Bir kız daha fazlasını isteyemez pek. Bana bir iyilik yap... Kendini bok gibi hisset, tamam mı? Çok uzatmana filan gerek yok. Bir iki hafta iyidir.”

“Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Güzel.” Lore öne eğilip, gözyaşı tadı taşıyan dudaklarıyla Peter’ı derin derin öptükten sonra birden geri çekildi. “Son bir tane, yol için. Görüşürüz Teğmen.”

Peter merdivenlerden barajın tepesine çıkarken, güneş yeni doğmaktaydı. Peter’ın akşamdan kalmalığı epey sürecekti gibiydi, güneş altında kavrulan bir çatıda bütün gün çekiş sallamasının da bu duruma faydası olmayacaktı. Bir saat daha uyuması daha iyi olabilirdi; fakat Lore ile yaptığı konuşmadan sonra, şantiyeye gitmeden önce aklını toplamak istiyordu.

Tepeye vardığında, onu şafak karşıladı... Bir saat içinde yanıp kaybolacak, alçak bir bulut tabakasıyla yumuşatılmıştı. Peter’ın Seferberlik Ordusu’ndan istifa etmesinden sonra bu baraj, zihninde totem gibi önem taşır olmuştu. Vatan’a yaptığı, hayatını değiştiren yolculuktan önceki günlerde yeğenini buraya getirmişti. Kayda değer bir şey olmamıştı. Manzarayı seyretmiş, Peter’ın Seferberlik Ordusu’yla yaptığı yolculuklardan ve Caleb’in ebeveyni Theo ile Maus’tan bahsetmiş, sonra da baraj suyunda yüzmek (Caleb’in daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu) için aşağı inmişlerdi. Onları sıradan bir geziydi fakat yine de günün sonunda bir şey değişmişti. Peter’ın kalbinde bir kapı açılmıştı. O sırada anlamamışsa da, bu kapının ardında yeni bir var oluş tarzı yatıyordu ve bunda, Peter o çocuğun babası olmanın getirdiği sorumlulukları üstlenecekti.

Bu bir hayattı, insanların bildiği hayattı. Emekli Seferberlik Ordusu subayı, sonradan marangoz ve baba olmuş, Texas’taki Kerrville’in vatandaşı Peter Jaxon.

Tatminleri ve zorluklarıyla, herkesinki gibi bir hayattı bu ve Peter onu yaşamaktan memnundu. Caleb on yaşına yeni basmıştı. Kendisi o genç yaşta Nöbetçi olarak koşuculuk yapmış Peter'ın aksine, Caleb çocukluğunu yaşıyordu. Okula gidiyor, arkadaşlarıyla oynuyor, görevlerini fazla dürtüklenmesine gerek olmadan ve yalnızca arada sırada yakınlıkla yerine getiriyor; her gece, Peter'ın onu yatırmasından sonra, ertesi günün de bugünün tıpa tıp aynısı olacağını bilmenin rahatlığıyla rüyalara dalıyordu. Tam bir Jaxon gibi, boyu yaşıtlarına göre uzundu; yüzündeki küçük çocuk yumuşaklığı silinmeye başlamıştı. Her geçen gün, babası Theo'ya biraz daha benziyordu; gerçi artık ebeveyninin konusu hiç açılmıyordu. Peter o konuyu konuşmaktan kaçındığından değil; çocuk o konuda soru sormuyordu. Peter ile Caleb'ın kendi başlarına yaşamaya başlamalarından altı ay sonra bir akşam, satranç oynarlarken çocuk bir ara, yapacağı hamleyi düşünürken pat diye, sanki altı üstü hava durumunu merak edencesine *Sana baba desem olur mu?* diye sormuştu. Peter irkilmişti; bunu öngörememişti. *Yapmak istediğin bu mu?* diye sorunca, çocuk başıyla onaylamıştı. *Hı hı*, demişti Caleb. *İyi olur bence.*

Peter'ın diğer hayatına gelince: Peter ona açıklama getiremiyordu; var olduğunu biliyordu yalnızca, bir de geceleri gerçekleştiğini. Çiftlik rüyaları birçok günü ve olayları içerse de, ruh hali hep aynıydı: Bir aidiyet, yuva hissi. Bu rüyalar öylesine canlıydı ki, Peter uyandığında, gerçekten başka bir zamana ve mekâna gitmiş olduğu hissine kapılıyordu... Sanki uyku ile uyanıklık saatleri, aynı bozuk paranın iki yüzüydü ve ikisi de birbirinden daha gerçek değildi.

Bu rüyalar neyin nesiydi? Nereden geliyorlardı? Peter'ın zihninin ürünü müydüler yoksa dış bir kaynaktan, hatta Amy'den mi geliyorlardı? Peter, Iowa'dan tahliyenin ilk gecesinde Amy'nin yanına gelmesinden kimseye

bahsetmemiştir. Bunun çeşitli sebepleri vardı fakat en büyüğü Peter'in o olayı gerçekten yaşadığına emin olamamasıydı. Dışarıda, soğuk havada, kucağında Hollis'in kızıyla derin bir uykudayken birden o anın içine girivermişti; o sırada ikisi Iowa soğukunda, üzerleri örtülü ve birbirlerine sokulmuş haldeydiler... Gökyüzü yıldızlarla öyle doluydu ki, Peter onların arasında salındığını hissetmişti ve Amy oradaydı. Konuşmamışlardı fakat konuşmaya ihtiyaçları yoktu. Ellerin birbirine dokunması yeterliydi. O an ebediyen sürmüş ve bir anda bitivermişti; Amy ortadan kayboluvermişti.

Bu da mı rüyaydı? Kanıtlar öyle gösteriyordu. Herkes Amy'nin öldüğüne, On İki'yi öldüren patlamada can verdiğine inanıyordu. Ondan iz bulunamamıştı hiç. Ama o an, öyle gerçek gibi gelmişti ki. Peter, Amy'nin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğuna emin oluyordu bazen; sonra giderek şüpheyne kapılıyordu. Sonunda da bu soruları kendine saklıyordu.

Bir süre öylece durup güneşin ışığını Texas tepelerine yaymasını seyretti. Aşağıda, baraj suyunun yüzeyi hareketsizdi ve ayna gibiydi. Peter akşamdan kalmalığından kurtulmak için yüzmek isterdi; fakat Caleb'ı okula götürmesi, ardından da şantiyeye gitmesi gerekiyordu. İyi bir marangoz sayılmazdı -hayatta tek bir şeyi iyi öğrenmişti, o da asker olmaktı- fakat işi düzenliydi ve evinden çok uzaklaşmasını gerektirmiyordu... Ayrıca bir sürü inşaat projesi sürerken, İskân Otoritesi'nin çalışabilecek olabildiğince çok kişiye ihtiyacı vardı.

Kerrville mahşer yeri gibiydi; Iowa'dan gelen elli bin kişi, nüfusun yalnızca birkaç senede iki kattan fazla artmasına yol açmıştı. Bu kadar çok insanı entegre etmek kolay olmamıştı, ki hâlâ da değildi. Kerrville sıfır nüfus artışı ilkesiyle inşa edilmişti; ikiden fazla çocuk yapan çiftlere büyük ceza kesiliyordu. Çocuklarından biri erişkin yaşa

gelmeden ölen çiftlerin üçüncü bir çocuk yapmalarına izin vardı fakat ancak ölen çocuk on yaşından küçükse.

Iowalıların gelişiyle birlikte, bu konsept çökmüştü. Yiyecek kıtlıkları baş göstermiş, petrole ve ilaçlara hücum edilmiş, hijyen sorunları yaşanmıştı... Birbirine fazlasıyla hınç duyan çok fazla insanın fazlasıyla dar bir alanda sıkışıp kalmasının yol açacağı her sorun çıkmıştı. Alelacele kurulan çadır şehir, ilk birkaç dalganın savuşturulmasını sağlamıştı; fakat insanlar gelmeyi sürdürdükçe, bu geçici kampta yaşam koşulları hızla kötüleşmişti. Hayatları boyunca zorla çalıştırılmış Iowalıların birçoğu, tüm kararların başkaları tarafından onlar adına verilmediği bir hayata uyum sağlamakta zorlanırken -halk arasında “Vatanlı gibi tembel” tabiri yer etmişti-, bazıları da tam tersi yönde gitmişti: Sokağa çıkma yasağını ihlal etmiş, Dunk’ın genelevleriyle kumarhanelerine doluşmuş, içip içip hırsızlık yapmış ve kavga etmiş, genel olarak zıvanadan çıkmışlardı. Halkın mutlu görünen tek kesimi tüccarlardı; gıdadan sargı bezine ve çekice dek her şeyi karaborsada satarak paraya para demiyorlardı.

İnsanlar surların dışına taşınmaktan açık açık söz etmeye başlamıştı. Peter bunun eninde sonunda olacağını tahmin ediyordu; üç yıldır tek bir virale bile rastlanmamıştı; ne bir drak ne de bir uyuşuk görülmüştü... Dolayısıyla da Sivil Otorite’ye yapılan, sur kapısını açmalarına yönelik baskı giderek artmaktaydı. Stadyum’daki olaylar halk arasında bin bir farklı efsaneye dönüşmüştü; bunların hiçbirisi birbirinin tıpa tıp aynısı olmasa da, en şüpheli kişiler bile tehdidin sahiden geçtiğini kabullenmeye başlamıştı. Hele Peter’ın bunu kabullenen ilk kişi olması gerekirdi.

Dönüp şehre baktı. Neredeyse yüz bin kişi: Eskiden olsa, bu sayı karşısında hayrete kapılırdı. Yüzden az kişinin yaşadığı bir kasabada -bir dünyada- büyümüştü o. Sur kapısında, işçileri tarım kompleksine götürecek nakil araçları toplanmıştı ve sabah havasına, gürültüyle mazot dumanı

salıyorlardı; dört bir yandan yaşam sesleri ve kokuları geliyordu... Şehir gerinerek kalkmaktaydı. Sorunlar gerçekte fakat manzara vaadine kıyasla küçüktüler. Viral çağı sona ermişti; insanoğlu nihayet yükselişe geçmişti. Ele geçirilmeyi bekleyen bir kıta vardı ve Kerrville bu yeni çağın başlayacağı yerdı. Burası neden Peter'a öylesine yetersiz ve narin görünüyordu peki? Neden Peter diğer açılardan şevklendirici bir yaz sabahında, barajda dururken içten içe kaygıyla ürperiyordu?

Peter *Eh, öyle olsun*, diye düşündü. Ebeveynliğin insana öğrettiği bir şey varsa şuydu: İstedığınız kadar kaygılanabilirdiniz ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Peter öğle yemeği paketleyecek, "Uslu dur" diyecek ve bütün günü dürüstçe, basit bir işle cebelleşerek geçirecekti... Yirmi dört saat sonra da bütün bunlara baştan başlayacaktı. *Otuz*, diye düşündü. *Bugün otuzuma basıyorum*. On yıl önce, değil çocuk yetiştirmeyi, sırf bu yaşa gelip gelemeyeceğini sorsalar bile, böyle bir şeyi akıllarından geçirdikleri için deli olduklarını düşünürdü. Yani belki de asıl önemli olan buydu. Belki de sırf hayatta olmak, birini sevmek ve aynı şekilde karşılık görerek sevilmek yeterliydi.

Peter parti istemediğini Sara'ya söylemişti fakat o kadın bir şeyler yapmasa olmazdı tabii. *Yaşadığımız onca şeyden sonra otuzun bir anlamı var. İşten sonra bize gel. Sırf beşimiz oluruz. Büyük bir parti filan olmayacak, söz*. Peter, Caleb'ı okuldan aldıktan sonra yıkanmaya gitti; akşam altıyı biraz geçe Sara ile Hollis'in dairesine vardılar ve kapıdan geçip Peter'ın reddetmiş olduğu partiye katıldılar. Orada, iki küçük ve havasız odaya doluşmuş onlarca kişi vardı: komşular ve iş arkadaşları, Caleb'ın arkadaşlarının ebeveynleri, Peter'ın Ordu'da birlikte görev yaptığı adamlar... Rahibe Peg bile oradaydı; üstünde soğuk gri cüppesiyle, herkes gibi gülüyor ve çene çalıyordu. Sara kapıda Peter'a sarıldı ve doğum gününü kutladı. Hollis, Peter'ın eline içki tutuşturup sırtına pat pat vurdu. Caleb ile

Kate öyle bir kıkırdıyorlardı ki, kendilerine hâkim olmakta zorlanıyorlardı. Peter, Caleb'a "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu. "Peki ya senin Kate?" Caleb, "Tabii ki haberimiz vardı!" diye bağırdı. "Yüzünün halini görmeliydin baba!" Peter "sinirli baba" sesini kullanarak "Eh, başınız büyük belada" dedi fakat o da gülüyordu.

Yiyecek, içki, pasta, hatta hediyeler bile vardı... İnsanların bizzat üretebildiği ya da aşırıldığı şeyler, ki bazıları şaka mahiyetindeydi: çoraplar, sabunlar, bir çakı, bir deste iskambil kâğıdı, devasa bir hasır şapka (Peter herkes gülüp eğlensin diye bunu başına taktı). Sara ile Hollis, birlikte yaptıkları yolculukları hatırlatsın diye bir cep pusulası armağan ettiler; Hollis, Peter'a ufak bir çelik matara da verdi gizlice. Göz kırparak, usulca "Bu Dunk'ın son imalatı, özel bir şey; nereden bulduğumu da sorma" dedi. "Alçak mevkilerde hâlâ arkadaşlarım var."

Son hediyeler de açılınca Rahibe Peg, Peter'a rulo yapılmış büyük bir kâğıt parçası armağan etti. Kâğıtta *Kahramanımızın Doğum Günü Kutlu Olsun*, yazılıydı ve yetimhanedeki tüm çocukların imzasını -bazıları okunaklı, bazılarıysa değildi- taşıyordu. Boğazına bir yumru oturan Peter, yaşlı kadına sarılarak ikisini de şaşırttı. "Hepinize teşekkürler" dedi. "Her birinize teşekkürler."

Parti sona erdiğinde vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Caleb ile Kate, Sara ile Hollis'in yatağında iki yavru köpek gibi birbirlerine sokularak uyuyakalmışlardı. Peter ile Sara masada otururlarken Hollis de ortalığı topladı.

Peter, Sara'ya "Michael'dan haber var mı?" diye sordu.

"Hiç yok."

"Kaygılanıyor musun?"

Sara iyice kaş çattıktan sonra omuz silkti. "Michael bildiğin bizim Michael işte. O tekneye düşkünlüğünü anlamıyorum ama ne istiyorsa onu yapacak. Lore onu durultur diye düşünmüştüm biraz ama o defter kapandı sanırım."

Peter suçluluk duydu; daha on iki saat önce o kadınla aynı yataktaydı. Konuyu değiştirme umuduyla “Hastanede işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Tam bir tımarhane. Bana bebek doğurtuyorlar. Bir sürü, bir sürü bebek. Jenny asistanım.”

Sara, Gunnar Apgar’ın Vatan’da buldukları kız kardeşinden bahsediyordu. Hamile olan Jenny ilk tahliye grubuyla Kerrville’e dönmüş, döner dönmez de doğum yapmıştı. Bir yıl önce bir başka Iowa’lıyla evlenmişti fakat Peter çocuğun gerçek babasının o adam olup olmadığını bilmiyordu. Çoğu zaman, böyle konularda elde olanla idare edilirdi.

Sara “Gelemeyeceği için özür diledi” diye devam etti. “Seni epey önemsiyor denebilir.”

“Öyle mi?”

“Aslında birçok kişi için geçerli bu. Kaç kişinin seni tanıyıp tanımadığını sorduğunu anlatamam sana.”

“şaka yapıyorsun.”

“Kusura bakma ama o posteri okumadın mı?”

Utanan Peter omuz silkti fakat bir yanıyla memnundu da. “Ben altı üstü marangozum. Gerçeği bilmek istersen, o işte çok da iyi sayılmam açıkçası.”

Sara güldü. “Sen öyle diyorsan.”

Sokağa çıkma yasağı vakti geledi epey olmuştu fakat Peter devriyelerden nasıl uzak duracağını biliyordu. Caleb’ı sırtlayıp eve doğru yola koyulduğunda, çocuğun gözleri çok az aralandı yalnızca. Peter onu yatağa yeni yatırmışken, kapının çalındığını duydu.

“Peter Jaxon?”

Kapıda duran adam ordu subayıydı; omuzlarında Seferberlik Ordusu apoletleri vardı.

“Vakit geç. Oğlum uyuyor. Sizin için ne yapabilirim Yüzbaşı?”

Adam mühürlü bir kĞıd Peter'a uzattı. "İyi geceler, Bay Jaxon."

Peter kapıyı usulca kapadı ve yeni aksyla balmumunu kesip mesaj açtı.

Bay Jaxon:

Yarın sabah 8'de ofisimde ziyaretime gelmenizi rica edebilir miyim? İŖe geç geleceğiniz mdrnze haber verildi ve gerekli ayarlamalar yapıldı.

*Sayglarmla,
Victoria Sanchez
Texas Cumhuriyeti BaŖkanı*

"Baba, neden kapıda bir asker vardı?"

Caleb gözlerini ovuŖturarak odaya girmiŖti. Peter mesaj tekrar okudu. Sanchez ondan ne istiyor olabilirdi ki?

"nemli değil" dedi.

"Yine Ordu'da msn?"

Peter ocuğa baktı. On yaŖında. Caleb yle hızlı büyüyordu ki.

Peter "Tabii ki hayır" diyerek mesaj kenara koydu. "Haydi, seni tekrar yatralm."

Kırmızı bölge

Kerrville, Texas'ın On Altı Kilometre Batısı

VS 101, Temmuz

İmanlı Adam Lucius Greer şafağa bir saat kala platformdaki yerini aldı. Silahı: Camı zamanla bulanıklaşsa da hâlâ kullanılabilir durumda olan optik nişangâhlı ve cilalı ahşap kundaklı, titizce restore edilmiş, mavzer tipi mekanizmalı, .308 kalibrelik tüfek. Dört mermisi kalmıştı; yakında Kerrville'e dönüp daha fazla mermi için takas yapması gerekecekti. Fakat bu sabah, elli sekizinci günün sabahında, bu umurunda değildi. İhtiyacı olan yegâne şey tek bir atıştı.

Geceleyin kayrana hafif sis çökmüştü. Lucius'un tuzağı - ezik elmalarla dolu kova- rüzgâr yönünde yüz metre kadar ileride, uzun otların arasındaydı. Lucius bacaklarını altında toplamış, tüfeği kucağında, hareketsiz oturarak pusuda bekliyordu. Avının eninde sonunda geleceğinden şüphesi yoktu; taze elma kokusu karşı konulmazdı.

Zaman geçirmek için, basit bir dua okudu: *Tanrım, Evrenin Hâkimi, rehberim ve tesellim ol; ileriki günlerde Senin iradeni yerine getirebilmem ve ne yapmamı talep ettiğini bilebilmem için, bana emanet ettiğin şeye layık olabilmem için gerekli gücü ve bilgeliği ver bana. Amin.*

Çünkü bir şey geliyordu; Lucius bunu hissedebiliyordu. Kendi kalp atışlarını, göğsündeki nefes rüzgârını, kemiklerinin duruş biçimini bildiği gibi biliyordu bunu, insanlık tarihinin geniş kavsi, son sınav vaktine doğru ilerlemekteydi. Bu vaktin ne zaman geleceğini bilmek mümkün değildi fakat eninde sonunda geleceği kesindi ve o zaman, savaşçıların zamanı olacaktı. Lucius Greer gibi adamların.

Vatanın kurtarılmasından beri üç yıl geçmişti. Lucius o gece olanları hâlâ hatırlıyordu; silinmez anılar, bilincini aydınlattı. Stadyumdaki curcuna ve içeri giren viraller; isyancıların Kırmızı Gözlüler'e ateş açması ve Alicia'yla Peter'ın tabancalarıyla peş peşe ateş ederek sahnede ilerlemeleri; zincire vurulmuş Amy, o cılız figür ve sonra içindeki gücü serbest bırakırken boğazından yükselen kükreyiş; vücudunun dönüşerek insan şeklini yitirmesi, sonra zincirleri kopararak serbest kalması ve canavar düşmanlarının üstüne şimşek hızıyla, cesurca atlaması; savaşın kaosuyla karmaşası ve Amy'nin On İki'nin Onuncusu Martinez'in altında kısılı kalması; yıkımın göz kamaştırıcı parıltısı ve sonrasının mutlak sessizliği, tüm dünyanın hareketsiz halde kalakalması.

Lucius ertesi bahar Kerrville'e döndüğünde, artık insanların arasında yaşayamayacağını biliyordu. O gecenin anlamı netti; Lucius'a yalnız yaşaması çağrısı yapılmıştı. Gösterişsiz kulübesini nehir kıyısında tek başına inşa etmiş fakat daha derin bir şeyin onu çektiğini, yabana çağırdığını hissetmişti. *Lucius, kendini tamamen sergile. Sana ödünç verilmiş şeyleri bırak; beni tanımak için, her türlü dünyevi rahatlıktan vazgeç.* Yalnızca bir bıçakla ve üstündeki giysilerle, çorak tepelere ve ötesine gitme riskine girmişti; hedefi yoktu, yaşamına gerçek şeklini bulduracak o en derin yalnızlığa ulaşmak dışında. Tek lokma yemeden geçen günler, parçalanıp kan içinde kalan ayakları, susuzluktan ağzının içinde şişen dili: Haftalar geçtikçe, çingiraklıyılanlarla

kaktüslerden ve kavurucu güneşten başka eşlikçisi olmayan Lucius halüsinasyon görmeye başlamıştı. Bir dizi saguaro kaktüsü, sıra halinde esas duruştaki askerlere dönüşmüştü; göller peyda olmuştu; uzaklardaki sıradağlar surlu bir şehrin görünüşüne bürünmüştü. Lucius bu hayalleri deneyimlerken sorgulamamış, sahteliklerini fark etmemişti; gerçektiler çünkü öyle olduklarına inanıyordu. Geçmiş ile gelecek de zihninde benzer şekilde birbirine karışmıştı. Lucius kâh Seferberlik Ordusu Binbaşısı Lucius Greer, kâh askeri cezaevinde bir mahkûm, kâh genç yaşta orduya alınmış bir asker, hatta zaman zaman da çocukluğundaki hali olmuştu.

Bu halde, çeşitli dünyalarda yaşayan bir varlık olarak haftalarca dolanmıştı. Sonra bir gün uyandığında, bir sel yatağında, yakıcı öğle güneşi altında yatmakta olduğunu keşfetmişti. Grotesk bir şekilde sıska vücudu kaşıma izleri ve yaralarla kaplıydı; parmakları kanlıydı, bazı tırnakları sökülmüştü. Ne olmuştu? Kendisine bunu o mu yapmıştı? Öyle bir şey hatırlamıyordu; geceleyin ona gelen görüntüyü ansızın, afallatıcı bir şekilde anımsamıştı yalnızca.

Lucius bir kehanet hayali görmüştü.

Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu; kuzeye yürümesi gerektiğini biliyordu, o kadar. Altı saat sonra kendini Kerrville Yolu'nda bulmuştu. Açlık ve susuzluktan delirmiş halde, gece karanlığından hemen öncesine dek yürümüştü; sonra kırmızı X işaretli tabelayı görmüştü. Sığınakta yeterince malzeme vardı: yiyecek, su, giysiler, benzin, silahlar ve cephane, hatta jeneratör. Lucius'un gözleri en çok Humvee'yi görünce bayram etmişti. Yaralarını yıkayıp temizledikten sonra geceyi yumuşak şilteli bir portatif karyolada geçirmiş, sabahleyin aracın deposunu doldurup aküsünü şarj etmiş ve lastiklerini şişirmiş, ardından da doğuya gitmiş ve ikinci günün sabahında Kerrville'e varmıştı.

Turuncu Bölge'nin sınırında Humvee'yi terk edip şehre yürüyerek girmişti. Orada, H-kasabası'nda, karanlık bir

odada, tanımadığı ve isimleri hiç söylenmeyen adamların arasında, sığınaktan aldığı karabinalardan üçünü satıp parasıyla bir at ve malzemeler satın almıştı. Kulübesine vardığında gece olmaktaydı. Kulübe nehir kıyısındaki kavaklar ile bataklık meşelerinin arasında, mütevazı bir şekilde yükseliyordu; tek bir odası vardı ve zemini sıkıştırılmış topraktı fakat orayı görmek Lucius'un kalbini, geri dönmenin verdiği sıcaklıkla doldurmuştu. Buradan ne kadar zaman uzak kalmıştı? Yıllar gibi, yaşamının onlarca yılı gibi geliyordu; oysa yalnızca birkaç aydı. Zaman tam bir çember çizmişti; Lucius evindeydi.

Eyeri çıkarıp atını bağlamış ve kulübeye girmişti. Yatağının üstündeki, kuştüyü ve dal parçalarından yapılmış yuva, Lucius'un yokluğunda bir şeyin orayı ev bellediğini gösteriyordu; fakat az eşyalı evin içinde başka değişiklik yoktu. Lucius feneri yakıp masaya oturmuştu. Ayaklarının dibindeki spor çantada, gerekli şeyler bulunuyordu: Remington, bir kutu mermi, temiz çoraplar, sabun, ustura, kibritler, el aynası, altı adet tüy kalem, üç şişe böğürtlen mürekkebi ve kalın, lifli kâğıttan sayfalar. Nehirde leğeni doldurduktan sonra eve dönmüştü. Aynadaki yansıması beklediğinden ne az ne de çok afallatıcıydı: Avurtları çökmüş, gözleri çukura kaçmış, cildi yanıp su toplamıştı... Saçı da bir delinin saçı gibi dağınıktı. Yüzünün alt kısmını kaplayan sakalında, bir fare ailesi seve seve yaşayabilirdi. Elli iki yaşına yeni basmıştı; aynadaki adamsa en az altmış beş yaşında görünüyordu.

Eh, diye düşünmüştü... Tekrar asker olacaksa, hayatın sillesini yemiş yaşlı bir asker bile olacak olsa, asker gibi görünmesi gerekirdi. Saçıyla sakalının kabasını aldıktan sonra ustura ve sabunla sinekkaydı tıraş olmuştu. Sabunlu suyu kapı önüne döküp masaya geri dönmüş ve kâğıtlarıyla kalemelerini hazırlamıştı.

Gözlerini kapamıştı. Sel yatağındaki gecesinde zihninde beliren görüntü, çöldeki geçici ikameti sırasında musallat

olan halüsinasyonlar gibi değildi. Yaşanmış bir şeyin anısı gibiydi daha çok. Lucius onun ayrıntılarına odaklanmıştı; zihninin gözü, onun görsel enginliğinde gezinmişti. Öylesine muhteşem bir şeyi amatör eliyle resmetmeyi nasıl umabilirdi ki? Fakat denemesi gerekecekti.

Lucius çizmeye başlamıştı.

Çalıdan gelen bir hışırtı: Lucius tüfek dürbününden baktı. Dört taneydiler; hırıltıyla burunlarından soluyup homurdanarak toprağı eşeliyorlardı: iri ve jilet gibi keskin azıdişlerine sahip, kırmızımsı kahverengi bir yabandomuzu ve üç dişi domuz. O yetmiş kiloluk yabandomuzu çantada keklikti.

Lucius ateş etti.

Dişi domuzlar çil yavrusu gibi dağılırken, yabandomuzu sendeleyerek ilerledi ve şiddetli bir sarsıntıyla titredikten sonra ön bacaklarının üstüne çöktü. Lucius dürbününden hayvanı izlemeyi sürdürdü. Hayvan daha da şiddetle sarsıldıktan sonra yan yattı.

Lucius merdiveni apar topar inip otların arasında yatan hayvanın yanına gitti. Yabandomuzunu tentenin üstüne yuvarladıktan sonra, tenteye birlikte çekerek ağaç hattına götürdü ve arka bacaklarını bağladı; kancayı hazırladıktan sonra da halatı çekerek hayvanı yukarı kaldırmaya başladı. Yabandomuzunun başı kendisinin göğüs hizasına gelince, Lucius halatı bağladı ve leğeni domuzun altına getirip hayvanın boğazını kesti.

Leğene sıcak kan yağdı. Bu yabandomuzundan yaklaşık beş litre kan çıkacaktı. Yabandomuzunun tüm kanı akınca, Lucius kanı huniyle plastik bir kavanoza doldurdu. Daha fazla zamanı olsa hayvanın içini temizler ve etlerini kesip fümeleyerek takasta kullanırdı. Fakat elli sekizinci gün olmuştu ve Lucius'un yola çıkması gerekiyordu.

Hayvanın ölüsünü yere indirdi -en azından kırkurtları faydalanırdı-, sonra da kulübeye geri döndü. Oranın delinin

teki kalıyormuş gibi göründüğünü itiraf etmek zorundaydı. İlk kez eline kâğıt kalem alıp çizmeye başlamasından beri iki yıldan biraz fazla zaman geçmişti ve şimdi duvarlar, Lucius'un emeğinin meyveleriyle kaplıydı. Mürekkebin yanı sıra karakalem, grafit kalem, hatta boya bile kullanmıştı ve bunlar epey tuzluya patlamıştı. Resimlerin bazıları daha iyiydi... Onlara kronolojik sıralamayla bakıldığında, bu alanda kendi kendini yetiştirmiş Lucius'un ressamlığının yavaş ve zaman zaman can sıkıcı ölçüde yetersiz gelişimi takip edilebilirdi. Fakat aralarında en iyileri, Lucius'un ancak yüksek sesle söyleyerek aklından çıkarabildiği bir şarkının ezgileri gibi bütün gün başının içinde taşıdığı görüntüyü tatminkâr şekilde sergiliyorlardı.

Bu resimleri bir tek Michael görmüştü. Lucius herkesten uzak dursa da Michael, Lore'un tüccar bir arkadaşı sayesinde onu bulmuştu. Bir yıldan fazla zaman önce, bir akşam Lucius tuzaklarını kontrol ettikten sonra eve döndüğünde, bahçesine park edilmiş eski bir kamyonet görmüştü; açık kasa kapağında Michael oturuyordu. Greer'ın onu tanıdığı yıllar içerisinde Michael oldukça ezik görünen bir çocuktan, erkekliğinin doruğunda bir adama dönüşmüştü: Sert görünüşlüydü, bakımlıydı, yüz hatları güçlüydü ve göz kenarları, ifadesine haşinlik katıyordu. Burna geçirilen bir yumrukla başlayıp son sürat tabanları yağlamakla son bulan bir bar kavgasında güvenilebilecek türden bir arkadaş gibi görünüyordu.

"Hassiktir, bisküviye sürülmüş bok gibi görünüyorsun Greer" demişti Michael. "Burada biraz konukseverlik görmek için ne yapmak gerek?"

Lucius şişeyi almıştı. Michael'ın ne istediğini başta bilememişti. Michael değişmiş gibi, biraz boşlukta ve içine kapanmış gibi görünüyordu. Asla suskun biri olmamıştı. Fikirlerini, teorilerini, türlü türlü sefer planlarını (ne kadar saçma ve iyi düşünülmemiş olurlarsa olsunlar) mermi gibi saçardı. Onda hâlâ o yoğunluk vardı -insan ellerini onun

kafasına koyup ısıtabilirdi resmen- ama şimdi daha karanlık bir niteliğe sahipti; kafese kapatılmış, kelimelere dökemediği bir şeyi aklında evirip çevirmiş gibiydi.

Lucius, Michael'ın rafineriden istifa ettiğini, Lore'dan ayrıldığını, bir tür tekne inşa ettiğini ve vaktinin çoğunu onunla geçirdiğini, Körfez sularına tek başına açıldığını duymuştu. Michael o bomboş okyanusta ne aradığını asla söylememiş, Lucius da ısrar etmemişti; nihayetinde, kendi münzevi hayatını nasıl açıklayabilirdi ki? Fakat birlikte geçirdikleri, Dunk'ın 3 Numaralı Özel Tarifi'yle hazırlanmış bir şişe içkiyle -Lucius bugünlerde pek içmese de o sıvı, çözücü olarak işe yarıyordu- giderek daha sarhoş oldukları o akşam Lucius, Michael'ın *sırf* bir başka insanın yanında olmak gibi temel bir insani dürtüyle onun kapısına geldiğine kanaat getirmişti. Sonuçta ikisi de yabanda hapis cezalarını çekiyorlardı ve belki de bütün saçmalıklar bir kenara bırakıldığında Michael'ın asıl istediği, yaşadığı şeyi -hep birlikte neşeyle dans etmeleri, çocuk yapmaları ve genel olarak ölümün *sırf* canı istedi diye ağaçlardan aşağı uzanıp insanı kapıvermediği bir dünyada yaşamalarını kutlamaları gerekirken duydukları bu derin dürtüyü, yalnız kalma dürtüsünü- anlayan biriyle birkaç saat geçirmekti.

Bir süre, birbirlerine başkalarıyla ilgili haberler vermişlerdi: Sara'nın hastanede çalışması ve Hollis ile birlikte uzun süre bekledikten sonra nihayet mülteci kamplarından ayrılıp bir eve kalıcı olarak yerleşmeleri; Lore'un rafineride ekip şefliğine terfi etmesi; Peter'in evde Caleb ile kalmak için Seferberlik Ordusu'ndan istifa etmesi; Eustace'ın Seferberlik Ordusu'ndan istifa edip Nina'yla birlikte Iowa'ya dönme kararı, ki kimseyi şaşırtmamıştı. Sohbetin yüzeyine oldukça iyimser ve neşeli bir hava hâkim olsa da Lucius aldanmamıştı; yüzeyin hemen altında, telaffuz etmedikleri isimler yatıyordu hep.

Lucius, Amy meselesinden kimseye bahsetmemişti... Gerçeği yalnızca kendisi biliyordu. Alicia'ya ne olduğu

hakkında sunabileceği bir bilgi de yoktu. Görünüşe göre kimsenin yoktu; o kadın, Iowa'nın engin boşluğunda sırra kadem basmıştı. Lucius o sıralar bu konuda kaygılanmamıştı -Alicia kuyruklu yıldız gibiydi... Nereye gittiğini söylemeden, uzun süre ortadan kaybolduktan sonra birdenbire, beklenmedik bir şekilde, ışık saçarak geri gelirdi- fakat günler geçip de Alicia görünmeyince Lucius, alçılı ve askıda bacağı yüzünden yatağa mahkûm olan arkadaşı Michael'ın gözlerinde, Alicia'nın ortadan kaybolduğu gerçeğinin, bomba arayan uzun bir fitil misali yandığını görmüştü. Acizliğin verdiği öfkeyle neredeyse kendini zihin gücüyle yataktan havalandıracak hale gelen Michael, Lucius'a *Anlamıyorsun*, demişti. *Bu diğer zamanlar gibi değil*. Lucius ona itiraz etme zahmetine girmemişti -o kadının kesinlikle kimseye ihtiyacı yoktu-, alçının çıkarılmasından on iki saat sonra atına eyer vurup binen ve Alicia'yı aramak için kar fırtınasına dalan Michael'ı durdurmaya da çalışmamıştı... Oysa Michael'ın yaptığı şey, doğru dürüst yürüyemediği ve aradan epey zaman geçtiği göz önüne alındığında, hiç akıl kârı gibi görünmüyordu. Fakat Michael, Michael idi: O adama hayır denmezdi, ayrıca bütün bu meselede tuhaf bir şekilde kişisel bir taraf vardı... Sanki Alicia sırf Michael'a mesaj bırakmıştı. Michael beş gün sonra, yarı donmuş halde dönmüştü; yüz altmış kilometre çaplı bir alanda arama yapmıştı ve ne o gün ne de ileriki günlerde bu konudan hiç bahsetmemişti; Alicia'nın adını bile ağzına almamıştı.

Alicia'yı hepsi sevmişlerdi... Fakat Lucius onun, kalbinde yatanların bilinemeyeceği, başkalarından ayrı durmak için doğmuş insanlardan olduğunu biliyordu. Alicia gitmiş, ortadan kaybolmuştu ve aradan geçen üç yıldan sonra Lucius'un aklındaki soru ona ne olduğu değil, öyle birinin gerçekten var olup olmadığıydı.

Vakit gece yarısını epey geçmişti ve son içkilerini de koyup fondip yapmalarından sonra Michael o konuyu

açmıştı... O zaman Lucius, Michael'ın herhalde bütün gece bu mesele yüzünden kaygılandığını düşünmüştü.

“Sence gerçekten tamamen ortadan kalktılar mı? Yani draklar.”

“Bunu neden soruyorsun ki?”

Michael tek kaşını kaldırmıştı. “Eee, sence öyle mi oldu?”

Lucius dikkatle düşündükten sonra yanıt vermişti. “Oradaydın... Olanları gördün. On İki’yi öldürürsen, geri kalanları da öldürmüş olursun. Yanılmıyorsam bu senin fikrindi. Fikrini değiştirmen için biraz geç.”

Michael gözlerini kaçırmış ve bir şey dememişti. Bu yanıt onu tatmin etmiş miydi?

Sonunda biraz neşelenerek “Bir ara benimle tekne gezisine çıkmalısın” demişti. “Cidden seversin. Dışarıda koskoca, engin bir dünya var. Hayatında gördüğün hiçbir şey gibi değil.”

Lucius gülümsemişti. Michael'ın içini kemiren her ne ise, adam henüz bundan bahsetmeye hazır değildi. “Bir düşüneyim.”

“Bunu bir davet olarak düşün.” Michael dengesini korumak için bir eliyle masanın kenarına tutunarak ayağa kalkmıştı. “Eh, şahsen ben çok yorgunum. Senin için sakıncası yoksa, gidip kusmamın ve kamyonetimde sızmamın vakti geldi sanırım.”

Lucius dar yatağını göstermişti. “İstersen yatak senindir.”

“Bu hoş bir teklif. Belki seni daha iyi tanıdığımda.”

Michael sendeleyerek kapıya gitmiş ve orada dönüp küçük odaya yorgun gözlerle bakınmıştı.

“Sen iyi bir ressamısın Binbaşı. Bunlar ilginç resimler. Bir ara bana onlardan bahsetmelisin.”

Hepsi buydu; Lucius sabahleyin uyandığında Michael gitmişti bile. Lucius o adamı belki tekrar göreceğini düşünmüştü fakat Michael bir daha gelmemişti; aradığı şeyi bulmuştu herhalde veya o şeyin Lucius'ta olmadığına karar

vermişti. *Sence gerçekten tamamen ortadan kalktılar mı?* Lucius bu soruyu yanıtlasa, arkadaşı ne derdi acaba?

Lucius bu huzursuz edici düşünceleri aklından çıkardı. Yabandomuzu kanıyla dolu kavanozu kulübenin gölgesinde bırakıp tepe yamacından nehre indi. Guadalupe'nin suları hep soğuk olurdu fakat burada daha da soğuktu; nehrin kıvrıldığı kısımda, doğal bir pınarla beslenen derin -altı metre derinliğinde- bir çukur bulunuyordu. Çukurun kenarları yüksek, beyaz kireçtaşıyla çevriliydi. Lucius çizmeleriyle pantolonunu çıkarıp orada çözmeden bırakmış olduğu halatı eline aldı ve derin bir nefes alıp havada düzgün bir kavis çizerek suya daldı. Her otuz santimde, suyun sıcaklığı biraz daha düşüyordu. Ağır kanvas omuz çantası, bir kaya çıkıntısının altına yerleştirildiğinden, akıntıdan korunuyordu. Lucius, halatı sapına bağladığı çantayı çekip kaya çıkıntısının altından çıkardı, ciğerlerindeki havayı boşalttı ve yukarı çıktı.

Karşı kıyıya çıkıp nehrin aşağısına doğru yürüyerek, sığ bir kısma vardı ve oradan nehri tekrar geçip bir patikayı takip ederek kireçtaşı duvarın tepesine çıktı. Orada, kenarda oturup halatı ellerine aldı ve çantayı yukarı çekti.

Tekrar giyindikten sonra çantayı kulübeye geri götürdü. Orada, çantanın içini masaya boşalttı: Sekiz kavanoz daha, toplam otuz dört litre... Yani aşağı yukarı altı yetişkin insanın dolaşım sisteminde akan kanın miktarı kadar.

Lucius'un ödülü nehirden çıkarılınca çabucak bozulurdu. Lucius kavanozları birbirine bağladı ve ihtiyaç duyacağı şeyleri -üç günlük yiyecek ve su, tüfek ve cepkane, bıçak, fener, uzun ve sağlam bir halat- toplayıp dışarıya, küçük çayıra taşıdı. Saat henüz sabahın yedisi bile değildi fakat güneş parlaktı. Lucius atını eyerleyip tüfeği kılıfına soktu, geri kalan şeyleri de atın cıdağına yükledi. Asla sırt yatağı taşımakla uğraşmazdı; bütün gece at sürüp, altmışıncı günün sabahında Houston'a varacaktı.

Atı topuklayıp yola koyuldu.

Meksika Körfezi

Galveston Adası'nın yirmi iki deniz mili güney-güneydoğusu

04.30: Michael Fisher yüzüne pıtır pıtır yağan yağmura uyandı.

Aynalık tahtasına yaslı sırtını dikleştirdi. Yıldız yoktu fakat doğuda, ufukla bulutların arasında enlemesine uzanan dar ve durgun şeritte şafak ışığı asılı duruyordu. Hava sütlimandı fakat bu uzun sürmeyecekti; Michael fırtınanın geleceğini kokusundan anlardı.

Şortunun düğmelerini açıp pruva üstünden öne eğildi ve Körfez sularına, tatmin edici ölçüde uzun süre ve bol bol işedi. Pek aç sayılmazdı, bedenine açlığı göz ardı etmeyi öğretmişti fakat çabucak aşağı inip bir miktar protein tozunu suyla karıştırdı ve bunu altı yudumda, âdemelması ine çıka içti. Yanılmıyorsa, ki neredeyse hiç yanılmazdı, o sabah heyecanlı geçecekti; onunla tok karınla yüzleşmek daha iyiydi.

Güverteye döndüğünde, ufukta ilk şimşek çatallandı. On beş saniye sonra, uzun uzun gök gürledi; huysuz bir tanrı genzini temizliyordu sanki. Rüzgâr da çıkmıştı; fırtınanın yaklaştığı belliydi. Michael yön tutucunun kancasını çıkarıp yekeyi eline alırken sağanak bastırdı: Sıcak damlaları iğne gibi can yakan o tropik yağmurda, Michael birkaç saniyede

sırılsıklam oldu. Hava koşullarını çok önemsemezdi. Diğer her şey gibi yağmur da neyse oydu ve bu seferki nihayet Michael'a denizin dibini boylatacak fırtına olacaksa, eh, Michael'ın kendisinin kaşınmadığı söylenemezdi.

Cidden mi? Tek başına? O şeyin içinde? Deli misin sen? Bazen bu sorular iyi niyetle, Michael için gerçekten duyulan kaygıyla sorulurdu; hiç tanımadığı insanların bile onu bu işten vazgeçirmeye çalıştığı olurdu. Fakat çoğu zaman, konuşan kişi daha şimdiden Michael'a ölü gözüyle bakmaya başlamış olurdu. Michael'ı deniz öldürmese bile bariyer, yani kıtayı kuşattığı söylenen o yüzen patlayıcılar hattı öldürecekti. Akıllı başında kim bu şekilde şansını zorlardı ki? Hele şimdi, otuz altı aydır tek bir viral bile görülmemişken? Yerinde duramayan birine, gezmek için koca bir kıta yetmez miydi?

Haklıydılar ama her seçim mantıkla yapılmazdı; birçok seçim sezilerle yapılırdı. Michael'ın sezileri bariyerin olmadığını, asla var olmadığını söylüyordu. Michael tarihe, yüz yıllık insanlığa orta parmağını kaldırarak *Ben yokum; hayatta olmaz; siz bensiz devam edin*, diyordu. Yaptığı şey ya buydu ya da Rus ruleti oynamaktı. Aile geçmişi göz önüne alındığında, bu da yabana atılacak bir olasılık sayılmazdı.

Ebeveyninin intihar etmiş olmaları, düşünmekten hoşlandığı bir şey değildi fakat düşünüyordu elbette. Beyninin bir odasında, o sabah olanların filmi sürekli oynuyordu. Gri, ifadesiz yüzleri ve boyunlarına dolanmış halatların gerginliği. Çıkardıkları hafif gıcırtilar. Vücutlarının uzamışlığı ve ikamet edilmiyor olmaktan kaynaklanan mutlak gevşekliği. Toplanmış kanla şişmiş ayak parmaklarının koyu rengi. Michael'ın ilk tepkisi hiçbir şey anlamamak olmuştı: Cesetlere tam otuz saniye boyunca öylece bakarak, serbestçe salınan ve birbiriyle ilintilendiremediği sözcükler (*anne, baba, asılı, halat, ahır, ölü*) halinde gelen verileri çözümlemeye çalışmıştı; sonra, on

bir yaşındaki beyninde beyaz ve sıcak bir dehşet patlaması olunca, koşup cesetlerin bacaklarına sarılmış ve onları yukarı kaldırmaya çalışmıştı... Bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırarak Sara'ya sesleniyordu, gelip yardım etsin diye. Ebeveyni öleli saatler olmuştu; Michael'ın çabaları boşunaydı. Yine de denemek zorundaydı. Michael hayatın büyük bölümünün, düzeltilemeyecek şeyleri düzeltmeye çalışmakla geçtiğini öğrenmişti.

Dolayısıyla, deniz ve Michael'ın orada tek başına çıktığı gezintiler. Deniz onun için bir çeşit yuva olmuştu artık. Teknesinin adı *Nautilus* idi. Michael bu adı yıllar önce, henüz Küçük iken, Sığınak'ta okuduğu bir kitaptan almıştı: *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah* adlı bu kitap, karton kapaklıydı ve eskilikten sararmıştı, sayfaları kopuyordu ve kapağında tekne ile sualtı tankı karışımı gibi görünen, tuhaf, zırhlı bir taşıtın resmi vardı... Resimde, kocaman tek bir göze sahip bir deniz canavarı, vantuzlu dokunaçlarıyla o taşıtı sarmalamıştı. Michael'ın retinalarını dağlayarak iz bırakan o görüntü, öykünün ayrıntılarını unutmamasından çok sonra bile aklında kalmıştı; iki yıl boyunca plan yapıp uygulamasından ve bilindik tahmin yöntemiyle hareket etmesinden sonra, teknesini vaftiz etmesinin vakti geldiğinde, *Nautilus* adı doğal gelmişti. Sanki o adı, ileride kullanmak üzere beyninde saklamıştı.

Teknenin boyu, pupadan civadraya dek on bir metreydi; tek direkliydi ve ana yelkeni, pruva yelkeni, küçük bir kamarası (gerçi Michael neredeyse hep güvertede uyuyordu) vardı. Michael onu San Luis Boğazı civarındaki bir çekek deposunda bulduğunda, tekne hâlâ kızaklar üstünde duruyordu. Polyester reçine gövdesi sağlam olsa da geri kalanı harap haldeydi... Güvertesi çürümüş, yelkenleri parçalanmış, bütün metal kısımları kullanılamayacak kadar yorulmuştu. Bir başka deyişle, Işık Ve Elektrik Başmühendisi ve birinci sınıf petrolcü Michael Fisher için biçilmiş kaftandı; Michael bir ay içinde rafineriden ayrılmış ve beş yıl

biriktirdiği maaş çeklerini bozdurarak gerekli alet edevatı alıp, bunları San Luis'e götürmeleri için bir de ekip tutmuştu. *Cidden mi? Tek başına? O şeyin içinde?* Michael yaptığı çizimi masaya serip *Evet*, demişti onlara *Cidden*.

Yıllarca eski dünyanın korlarına üfledikten, geride kalan makinelerle uygarlık ateşini tekrar yakmaya çalıştıktan sonra nihayet kendini insanoğlunun faydalandığı en eski itici güce kaptırması ne kadar da ironikti. Yelkenlinin kenarı boyunca ters girdapla esen rüzgâr, teknenin durmaksızın doldurmaya çalıştığı bir vakum oluşturunuyordu. Michael çıktığı her yolculukta biraz daha uzun seyahat ediyor, biraz daha ileriye gidiyor, *dışarıdaki dünyaya* doğru biraz daha çılgınca açılıyordu. Başta kıyıları takip edip etrafı tanımıştı. Kuzey ve doğu yönlerinde kıyı boyunca ilerleyerek, suları petrol yüzünden çamur gibi olmuş New Orleans'a varmıştı; oradaki koku, nehrin getirdiğı ve bulutlar halinde yükselen, leş gibi kimyasal madde kokusu iç karartıcıydı. Michael güneydeki Padre Adası'na gitmişti; oranın upuzun, doğal kumsalları pudra gibi beyazdı. Michael özgüveni arttıkça daha uzaklara gider olmuştu. Zaman zaman insanoğlunun anakronistik izlerine -sığ sularda uzanan paslı gemi enkazlarına, denizde kımıldanıp duran plastik eşyalardan oluşan yapay atollere, yeraltından pompalanmış petrol yüzünden çamur gibi olmuş engin suların ortasında yükselen metruk petrol platformlarına- rastladığı oluyordu fakat kısa süre sonra bütün bunları geride bırakarak teknesini okyanusun yabanlığının kalbinin daha içlerine sürmüştü. Denizin rengi koyulaşmıştı; inanılmaz derinlikler barındırıyordu. Michael güneşten faydalanarak sekstantıyla ölçüm yapıp rota belirlemiş ve kısalmış kurşunkalemiyle çizmişti. Günün birinde, altında bir buçuk kilometre derinliğinde deniz olduğunu fark etmişti.

Fırtına çıkan o sabah, Michael kırk iki gündür denizdeydi. Planı öğleye kadar Freeport'a varıp erzak tazelemek, bir hafta kadar dinlenmek -gerçekten biraz kilo alması

gerekiyordu-, ardından da tekrar yola çıkmaktı. Lore'a katlanması gerekecekti tabii, ki hep rahatsız edici bir işti bu. Lore onunla konuşmak isteyecek miydi? Yoksa uzaktan, ateş saçan gözlerle bakmakla mı yetinecekti? Michael'ı kemerinden tuttuğu gibi kışlaya sokup, bir saat boyunca, öfkeyle seks mi yapacaktı? Öyle bir durumda Michael, bunu yapmaması gerektiğini bilse de, Lore'u reddetmeye ikna edemezdi kendini. Ne olacağını veya hangisinin daha kötü hissettirdiğini asla bilmezdi; o ya Lore'un kalbini kıran pislikti ya da onun yatağındaki ikiyüzlüydü. Çünkü açıklayacak uygun kelimeleri bulamadığı tek şey, Lore'un bütün bunlarla hiçbir ilgisinin olmadığıydı; onun *Nautilus* ile de, Michael'ın yalnız kalma ihtiyacıyla da, Lore'un her açıdan hak etmesine karşın Michael'ın onun aşkına karşılık verememesiyle de ilgisi yoktu.

Michael'ın akli, sık sık olduğu üzere, Alicia'yı son gördüğü zamana gitti... Bildiği kadarıyla, o zamandan beri Alicia'yı gören olmamıştı. Alicia neden onu seçmişti? Sara ile diğerlerinin Kerrville'e dönmek üzere Vatan'ı terk etmelerinden önceki günün sabahında Alicia hastanede Michael'ı ziyaret etmişti. Michael o sırada saatin kaç olduğuna emin değildi; uyuyordu ve uyandığında, yatağının yanında oturan Alicia'yı görmüştü. Alicia'nın yüzünde... *Tuhaf* bir ifade vardı. Michael onun epeydir orada oturup kendisinin uyumasını seyrettiğini hissetmişti.

"Lish?"

Alicia gülümsemişti.

"Hey, Michael."

En az otuz saniye boyunca başka tek kelime etmemişlerdi. Alicia *Kendini nasıl hissediyorsun?* diye sormamış, çocukluklarından beri birbirlerine takılmak için söyledikleri binlerce laftan hiçbirini de etmemişti... Örneğin *O alçıyla komik görünüyorsun Devre*, dememişti.

"Benim için bir şey yapabilir misin? Bir kıyak."

"Tamam."

Ama o düşüncenin devamı gelmemiştir. Alicia gözlerini kaçırmış, sonra da tekrar Michael'a bakmıştı.

"Epeydir arkadaşız, değil mi?"

"Elbette, demişti Michael. Kesinlikle öyleyiz."

"Biliyor musun, sen hep öyle zekiydın ki. Hatırlıyor musun?.. Bakayım, bu ne zamandı? Bilmiyorum, iki küçük çocuktuk sadece. Peter yanıımızdaydı sanırım, Sara da. Bir gece hep birlikte gizlice Sur'a gitmiştik ve sen bir konuşma yapmıştın... Tanrı'ya yemin ederim ki, gerçekten etkileyici bir konuşmaydı; ışıkların nasıl yandığından, türbinlerden, bataryalardan filan bahsetmiştin. O zamana kadar ışıkların kendiliğinden yandığını sanıyordum, biliyor musun? Cidden. Tanrım, kendimi öyle aptal hissetmişim ki."

Utanan Michael omuz silkmişti.

"Hava atıyordum herhalde."

"Ah, özür dileme. O zamanki düşüncemde haklıydım: *Bu çocukta gerçekten bir şey var*, diye düşünmüştüm. *Bir gün, ona ihtiyacımız olduğunda, biz zavallıları kurtaracak.*"

Michael ne diyeceğini bilememişti. O kadar yitik, hayatın yükü altında o kadar ezilmiş birini daha önce hiç görmemiştir.

"Benden ne isteyecektin Lish?"

"Ne mi isteyecektim?"

"Bir kıyağa ihtiyacın olduğunu söyledin ya."

Alicia bu soruya anlam veremezcesine kaşlarını çatmıştı.

"Öyle dedim sanırım... Dedim, değil mi?"

"Lish, iyi misin?"

Alicia sandalyesinden kalkmıştı. Michael tam başka bir şey diyecekken (ne diyeceğine emin değildi), Alicia eğilip onun saçını yana atmış ve alnından öperek Michael'ı hayretler içinde bırakmıştı.

"Kendine iyi bak Michael. Bunu benim için yapar mısın? Burada sana ihtiyaçları olacak."

"Neden? Sen bir yere mi gidiyorsun?"

"Söz ver sadece."

Ve işte oradaydı: Alicia'yı hayal kırıklığına uğrattığı an. Üç yıl sonra hâlâ o anı tekrar tekrar yaşıyıp duruyordu (zaman bozuk plak gibi takılmıştı sanki). Alicia'nın temelli gideceğini söylediği an ve Michael'ın onu durdurmak için söyleyebileceği fakat söylemediği tek şey. *Biri seni seviyor Lish. Ben seni seviyorum. Ben, Michael. Seni seviyorum, sevmekten asla vazgeçmedim ve asla, ama asla vazgeçmeyeceğim.* Ne var ki sözcükler Michael'ın ağzıyla beyni arasında bir yerde takılı kalmıştı, sonra da o an geçip gitmişti.

"Tamam."

"Tamam" demişti Alicia. Sonra da gitmişti.

Fakat Michael'ın denizdeki kırk ikinci gününün sabahındaki fırtına: Böyle düşüncelere dalan Michael dikkatsizleşmişti... Denizin giderek çalkantılı hale gelmesini, gökyüzünün kapkaralığını, rüzgârın şiddetinin giderek artmasını fark etse de önemsememişti. Fırtına büyük bir hızla bastırdı; sağır edici bir gök gürültüsü koptu ve yağmurlu, çok şiddetli bir rüzgâr, tekneyi dev bir el gibi tokatlayıp adamakıllı sarstı. Michael aynalık tahtasına telaşla tırmanırken *Oha*, diye düşündü. *Bu ne ya?* Yelkene camadan vurmak için çok geçti; artık yapılacak tek şey, fırtınayı bodoslama karşılamaktı. Michael uskuta halatını gerip tekneyi rüzgâra doğru çevirdi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, içerisi suyla doluyordu... Pruvada köpükler oluşuyordu. Hava elektrik yüklüydü. Michael uskuta halatını aşağıdaki bloka bağlayıp dişleriyle olabildiğince çekerek düğümledi.

Pekâlâ, diye düşündü. *En azından, önce işememe izin verdin. Haydi bakalım, ne yapacaksın görelim, piç.*

Fırtınanın içine daldı.

Altı saat sonra fırtınadan çıktığında, göğsü zaferle kabarıyordu. Geçip giden fırtına, ardında mavi havayla dolan bir boşluk bırakmıştı. Michael'ın nerede olduğu hakkında

hiçbir fikri yoktu; fırtına yüzünden rotasından epey sapmıştı. Yapabileceği tek şey batıya gidip uygun bir yerde karaya inmekti.

İki saat sonra, uzun ve gri bir kum hattı belirdi. Michael yükselen gelgitle birlikte oraya yaklaştı. Galveston Adası: Michael orayı eski deniz seddinin kalıntılarından tanıdı. Güneş tepedeydi; rüzgâr hafifti. Michael güneye sapıp Freeport'a mı -ev, akşam yemeği, gerçek bir yatak gibi şeylere- gitmeliydi, yoksa başka bir şeyler mi yapmalıydı? Fakat o sabah yaşadıklarından sonra Freeport'a gitmesi, iç karartıcı ölçüde sıkıcı olurdu; o gün böyle yavan bir şekilde bitmemeliydi.

Houston Gemi Kanalı'nı keşfe çıkmaya karar verdi. O geceliğine orada demir atabilir, sabahleyin de Freeport'a giderdi. Haritasını inceledi. Adanın kuzey ucuyla Bolivar Yarımadası arasında kama şeklinde, dar bir kanal uzanıyordu; bunun uzak ucunda, otuz altı kilometre genişliğinde, kabaca çember şeklinde bir havza olan Galveston Koyu vardı... Bu koyun kuzeydoğu ucu, iki yanında gemi enkazları ve kimyasal madde fabrikaları bulunan, derin bir halice açılıyordu.

Michael rüzgârın önüne kattığı teknesiyle koya gitti. Buranın suları sahil şeridinin sularının aksine kahverengi değil, yeşilimsi ve berrak, neredeyse yarı saydamdı. Michael yüzeyin altında hızla hareket eden koyu şekiller, balıklar bile görebiliyordu. Kıyıda yer yer devasa moloz yığınları olsa da, diğer kısımlar ovulmuş gibi temizdi.

Michael halicin ağzına yaklaştığında, vakit ikindinin son demleriydi. Kanalda büyük, karanlık bir şekil duruyordu. Michael yaklaştıkça o görüntü netleşti: Uzunluğu yüz metreden fazla olan, devasa bir gemi. Kanalin ortasında, asma köprünün ayakları arasına sıkışmıştı. Michael teknesini yaklaştırdı. Gemi hafifçe sola yatmıştı, pruvası aşağıya doğru dönüktü, dev uskurlarının uçları su yüzeyine çıkmıştı. Karaya mı oturmuştu? Oraya nasıl gelmişti? Herhalde

Michael gibi, gelgitle Bolivar Geçidi'nden geçerek. Paslanmış pupasında adı ve kayıtlı olduğu yer yazılıydı.

BERGENSFJORD OSLO, NORVEÇ

Michael *Nautilus*'u en yakın köprü ayağına yaklaştırdı. Evet, bir merdiven. Michael tekneyi bağlayıp yelkenlerini indirdi ve aşağı inip levye, fener, çeşitli aletler ve iki tane yüzer metrelik ağır halat aldı. Bunları bir sırt çantasına koyduktan sonra güverteye geri döndü, sakinleşmek için derin nefes aldı ve tırmanmaya başladı.

Michael yüksek yerlerden hazzetmezdi. Yükseklik dışında çekindiği pek bir şey yoktu. Rafineride yeryüzünün çok yukarısındaki yerlere çıkmak zorunda kalmıştı sık sık - kulelerden kuşamla sarkıp pas kazıymıştı-, zaman geçtikçe de bu konuda daha cesur davranır olmuştu... En azından ekibinin gözü önünde. Fakat korkusunu tamamen atmış sayılmazdı. Merdivenin, beton köprü ayağına monte edilmiş o çelik basamakların hiç de aşağıdan bakıldığında görüldüğü kadar sağlam olmadığı, yakından bakınca anlaşılıyordu. Bazı basamaklar doğru dürüst monte edilmemiş gibiydi. Michael tepeye vardığında, yüreği ağzına gelmiş haldeydi. Asma köprünün yoluna öylece uzanıp sadece soluduktan sonra kenardan aşağıya göz attı. Geminin güvertesinin elli metre, belki daha da aşağıda olduğunu tahmin etti. *Tanrım.*

Halatı korkuluğa bağladı ve aşağı düşmesini seyretti. İşin püf noktası, iniş hızını ayaklarla kontrol etmektir. Michael halatı ellerine alıp köprü kenarından geriye doğru eğildi, sertçe yutkundu ve kendini boşluğa bıraktı.

Yarım saniye boyunca, hayatının en büyük hatasını yaptığını inandı. Ne aptalca bir fikirdi! Michael güverteye kaya gibi düşecekti. Ama sonra ayakları halatı bulup sınıksız doladı. Ellerini kullanarak aşağı indi.

Michael geminin bir çeşit yük gemisi olduğunu tahmin etti. Pupaya doğru yürüdü; orada kaptan köşküne çıkan,

üstü açık, metal bir merdiven vardı. Merdivenin tepesine çıkınca, ağır bir kapıyla karşılaştı; kapının kolu hareket etmeyi reddediyordu. Michael kapı kolunu levyeyle gevşettikten sonra bir tornavidanın ucunu mekanizmaya soktu. Kilitte bir süre uğraşıp millerini tıkırdatmasından ve levveyi tekrar kullanmasından sonra kapı açıldı.

Havada kesif, göz yaşartıcı, pis bir amonyak kokusu vardı... Bir asırdır kimsenin solumadığı havada. Kanal manzaralı geniş ön camın altında geminin kontrol paneli bulunuyordu: Sıra sıra uzanan düğmeler ve kadranlar, düz panel ekranlar, bilgisayar klavyeleri. Panele dönük, yüksek sırtlı üç koltuktan birinde bir ceset vardı. Zaman, onu küflenip paçavraya dönmüş giysilerle çevrelenmiş, çökmüş, kahverengi bir lekeye tamamen indirgemişti neredeyse. Gömleğinin omuzları askeri tarz, üç şeritli apoletlerle süslüydü. Michael *Subay, belki de kaptanın ta kendisi*, diye düşündü. Ölüm sebebi barizdi: Kafatasında yer alan ve Michael'ın serçeparmağının ucundan daha geniş olmayan delik, merminin giriş noktasını gösteriyordu. Yerde, adamın sarkan sağ elinin altında bir altıpatlar yatıyordu.

Michael alt güvertelerde başka cesetler buldu. Hemen hepsi de yataklarındaydı. Michael oyalanmayıp onları saymakla yetindi; toplam kırk iki ceset vardı. İntihar mı etmişlerdi? Cesetlerin düzgün duruşu bunu gösterse de yöntem belli değildi. Michael böyle şeyleri daha önce de görmüştü fakat aynı yerde bu kadar çoğunu ilk kez görüyordu.

Geminin aşağılarına inerken, diğerlerinden farklı bir odaya rast geldi; burada bir iki değil birçok yatak vardı... Aralarında daracık bir koridor uzanan, çifter kişilik, dar ranzalar. Burası mürettebat yatakhane miydi? Yatakların çoğu boştu; Michael orada yalnızca sekiz ceset saydı... İkisi çıplaktılar ve bir alt ranzada sıkışarak birbirlerine sarılmışlardı.

Burası diğer odalardan daha sıkış tıktı. Zeminin büyük bölümü, pis kokan giysiler ve çeşitli nesnelerle kaplıydı. Ranzaların yanındaki duvarların çoğu dinsel resimler, soluk fotoğraflar ve kartpostallarla bezeliydi. Michael fotoğraflardan birini hafifçe çekerek aldı ve kaldırıp fenerine yaklaştırdı. Kucağında bebek olan, gülümseyerek poz veren, koyu saçlı bir kadın.

Michael'ın gözüne bir şey takıldı.

Bölme duvarına yapıştırılmış, tuvalet kâğıdı gibi incecik, büyük bir kâğıt tabakası: Tepesinde süslü harflerle *INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE* yazıyordu. Michael bandı çıkarıp kâğıt tabakasını ranzaya serdi.

İNSANLIK TEHLİKEDE

Ölenlerin sayısı tüm dünyada hızla arttıkça kriz derinleşiyor

Ölümcül virüs tüm kıtalara yayıldı

Milyonlarca kişi yayılan enfeksiyondan kaçtıkça limanlar ve sınırlarda yığılma oluyor

Avrupa'da, geniş çaplı elektrik kesintileri büyük şehirleri kaosa soktu

ROME (AP), 13 Mayıs - Salı gecesi, Paskalya Virüsü olarak bilinen hastalık dünyanın dört bir yanında ölümcül ilerleyişini sürdürürken, tüm dünya kaosun eşiğinde durdu.

Hastalığın hızla yayılması ölü sayısı konusunda tahminde bulunmayı güçleştirse de, BM sağlık yetkilileri ölenlerin sayısının yüz milyonları bulduğunu söylüyor.

İki yıl önce Kuzey Amerika'yı kasıp kavuran virüsün hava yoluyla bulaşan bir varyantı olan bu virüs, sadece elli dokuz gün önce, Orta Asya'nın Kafkas bölgesinde ortaya çıktı. Sağlık yetkilileri virüsün kaynağını bulamadıkları gibi, etkili bir tedavi yöntemi geliştirebilmiş de değiller.

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) Yönetim Kurulu Başkanı Madeline Duplessis, örgütün Cenevre'deki merkezinde "Bu

noktada şunu söyleyebiliriz ki, bu patojen sıra dışı ölçüde dirençli ve son derece ölümcül” açıklamasında bulundu. “Ölüm oranı yüzde yüze çok yakın.”

Paskalya Virüsü’nün Kuzey Amerika virüsünün aksine kişiden kişiye geçmek için fiziksel temasa ihtiyaç duymaması ve toz zerreciklerine ya da solunum yoluyla dışarı verilen damlalara tutunarak uzun mesafeler kat edebilmesi, birçok sağlık yetkilisinin onu 1918’de dünya çapında 50 milyon insanın ölümüne neden olan İspanyol gribi salgınına benzetmesine yol açtı. Ne konulan seyahat yasaklarının ne de birçok şehirdeki yetkililerin insanların kamusal alanlarda toplanmasını engellemeye yönelik çabalarının, hastalığın yayılma hızının azalmasına faydası oldu.

İtalya Sağlık Bakanı Vincenzo Monti’nin düzenlediği uzatmalı basın toplantısında “Durumun kontrolünü yitirmenin eşiğindeyiz” demesi sırasında salonun dört bir yanından öksürük sesleri duyuldu. “İnsanların evlerinde kalmalarının önemini ne kadar vurgulasam azdır. Çocuklar, yetişkinler, yaşlılar... Bu zalim salgın hepsini etkiliyor. Bu hastalıktan sağ kurtulmanın tek yolu ona yakalanmamak.”

Emilimi akciğerlerde gerçekleşen Paskalya Virüsü hızla hareket ederek vücudun savunmalarını alt ediyor ve solunum sistemleriyle sindirim yollarına saldırıyor. Öncesinde çok az rahatsızlıkla veya durup dururken bir anda ortaya çıkan dezoryantasyon, yüksek ateş, baş ağrısı, öksürük ve kusma gibi belirtiler, ilk semptomlar arasında yer alıyor. Patojen vücudu ele geçirdikçe kurbanların yaşadığı ağır iç kanamalar, her ne kadar raporlara göre bazı sağlıklı yetişkinlerin iki saat gibi kısa bir süre içinde can verdiği görülse de, tipik olarak 36 saat içinde ölüme neden oluyor. Nadiren de olsa, hastalığın kurbanlarında Kuzey Amerika virüsünün dönüştürücü etkilerinin (saldırganlıkta belirgin bir artış da dahil olmak üzere) görüldüğü oluyor; ama bu kişilerin otuz altı saat eşiğini aşp aşamadığı bilinmiyor.

Duplessis gazetecilere “Görünüşe göre, buna vakaların küçük bir yüzdesinde rastlanıyor” açıklamasında bulundu. “Bu kişilerin hangi açıdan farklı olduklarını açıkçası henüz bilmiyoruz.”

WHO yetkilileri, hastalığın iki yıl önce hazıranda Birleşmiş Milletler tarafından konulan karantinaya karşın Kuzey Amerika’dan gemilerle veya hava taşıtlarıyla geldiğini tahmin ediyor. Patojenin kökenlerine ilişkin diğer tahminler arasında, kuşlar yoluyla taşınmış olabileceği teorisi yer alırken hastalığın ortaya çıkmasından hemen önce, güney Ural Dağları’nda, çeşitli göçmen ötücü kuş türlerinden çok sayıda kuşun ölmesi bununla ilişkilendiriliyor.

Duplessis “Her şeyi araştırıyoruz” ifadesinde bulundu. “Her taşın altına bakıyoruz.”

Üçüncü bir teoriye göreyse bu salgın teröristlerin işi. Londra’da sürgünde yaşayan ABD hükümet üyesi, Interpol Genel Sekreteri ve eski Birleşik Devletler Yurtiçi Güvenlik Bakanı Javier Cabrera gazetecilere yaptığı açıklamada, bu konuda basında yer alan ve ardı arkası kesilmeyen spekülasyonlara “Bildiğimiz kadarıyla şu ana dek herhangi bir örgüt ya da şahıs bu salgının sorumluluğunu üstlenmiş değil” yanıtını verdi. Cabrera 190 üye devletten oluşan uluslararası hukuki yaptırım örgütünün elinde, herhangi bir terör örgütünün ya da teröre destek veren ülkenin böyle bir virüs yaratma kapasitesine sahip olduğu yönünde hiçbir kanıt bulunmadığını ifade etti.

“Birçok zorluğa karşın, dünyanın dört bir yanındaki emniyet ve istihbarat teşkilatlarıyla işbirliği içinde hareket etmeyi sürdürüyoruz” dedi Cabrera. “Bu küresel kriz, küresel bir karşılık gerektiriyor. Salgının insan işi olduğu inandırıcı kanıtlarla ortaya çıkarsa suçluları yargı önüne çıkaracağımıza emin olabilirsiniz.”

Artık dünyanın büyük bölümünde bir çeşit sıkıyönetim ilan edilmiş durumda, yüzlerce şehirde ayaklanmalar çıkıyor ve Rio de Janeiro, İstanbul, Atina, Kopenhag, Prag,

Johannesburg, Bangkok gibi birçok şehirde şiddetli çatışmalar yaşandığı bildiriliyor. Yükselen şiddet dalgası karşısında Lahey'deki merkezinde acil toplantı düzenleyen Birleşmiş Milletler, dünya ülkelerine ölümcül güç kullanırken itidalli olmaları uyarısında bulundu.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ahn Yoon-dae yaptığı yazılı açıklamada "Artık insanoğlunun kendi içine dönmesinin vaktidir" dedi. "Bu karanlık günlerde, ortak insanlığımız yol gösteren ışık olmalıdır."

Avrupa'nın dört bir yanında yaşanan elektrik kesintileri, yardım faaliyetlerini sekteye uğratmayı ve kaosu artırmayı sürdürüyor. Salı gecesinden itibaren karanlık, kuzeyde Danimarka'dan güneyde Fransa ve Kuzey İtalya'ya dek yayılmış durumda. Hint Yarımadası, Japonya ve Batı Avustralya'nın da benzer durumda olduğu bildiriliyor.

Sabit hat ve mobil iletişim şebekelerinin de olumsuz etkilenmesi, birçok şehir ile kasabanın dış dünyayla bağlantısının kesilmesine yol açtı. Moskova'nın büyük bölümünü kül eden ve binlerce kişinin ölümüne sebep olan yangının sebebi olarak su kıtlığı ve sert rüzgârlar gösteriliyor.

Bir görgü tanığı "Hepsi gitti" ifadesinde bulundu. "Artık Moskova diye bir yer yok."

Toplu intiharların ve sözde "ölüm tarikatlarının" da sayısının arttığı rapor ediliyor. Pazartesi sabahı Zürih'te bir depodan şüphe uyandırıcı bir koku geldiği ihbarı üzerine harekete geçen polisler, çocuk ve bebekler de dahil olmak üzere 2.500'den fazla kişinin cesedini buldu. Emniyet teşkilatı, söz konusu grubun sekobarbital adlı güçlü bir barbitüratı toz meyve suyuyla karıştırarak elde ettiği ölümcül kokteyli içerek intihar ettiğini açıkladı. Kurbanların çoğu zehri gönüllü olarak içmiş gibi görünse de, bazı cesetlerin el ve ayak bilekleri bağlıydı.

Zürih Emniyet Müdürü Franz Schatz basına yaptığı açıklamada, o görüntüyü "kelimelerle ifade edilemeyecek

kadar korkunç” şeklinde tasvir etti.

“Bu insanları yalnızca kendilerinin değil çocuklarının da canını almaya iten umutsuzluğu hayal bile edemiyorum” dedi Schatz.

Dünyanın dört bir yanında, insanlar bu eşi benzeri görülmemiş kriz karşısında manevi teselli bulmak için tapınaklara ve önemli dinsel mekânlara akın ediyor. Milyonlarca kişi, acıları artıran gıda ve su kıtlığına karşın, İslam’ın en kutsal şehri Mekke’de toplanmayı sürdürüyor. Birçok görgü tanığının iddiasına göre hasta görünen Papa II. Cornelius salı akşamı Roma’da, papalık binasının balkonundan imanlılara yaptığı konuşmada onlara “canlarını her şeye kadir ve merhametli Tanrı’ya emanet etmeleri” öğütünde bulundu.

Şehrin dört bir yanında çanlar çalarken, ruhani lider “Bunların insanlığın son günleri olması Tanrı’nın isteğiye, yüce babamızı huzurla ve yüreklerimizde kabullenişle karşılayalım” dedi. “Umutsuzluğa kapılmayın çünkü bizimki yaşayan ve sevgi duyan bir tanrıdır; çocukları zamanın başlangıcından beri onun ellerinde dinlenmiştir ve zamanın sonuna dek de dinlenecektir.”

Ölü sayısı arttıkça, sağlık yetkilileri ölenlerin gömülmeyen naaşlarının enfeksiyonun yayılma hızını artırıyor olabileceğinden kaygılanıyor. Avrupa’nın birçok kısmında, yetkililer naaşların üstü açık büyük mezarlarda toplanması talimatını verdi. Bazı kısımlardaysa naaşları yük vagonlarıyla kıyı kesimlerine taşıyarak topluca denize atma yoluna başvuruluyor.

Ancak yakınlarını kaybedenlerin birçoğu risklere karşın sorunu bizzat halletme yoluna giderek, sevdiklerini boş buldukları herhangi bir yere gömüyor. Avrupa’nın hikâyelere en çok konu olmuş şehir parklarından olan, Paris’in ünlü Boulogne Ormanı’nda şimdi binlerce mezarlık bulunuyor ve dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde de benzer bir durum yaşanmakta.

Gerard Bonnaire (36) altı saat içinde peş peşe vefat eden eşiyle küçük oğlunun yeni kazılmış mezarının başında dururken “Ailem için yapabildiğim son şey bu” dedi. Dünya Bankası’nda yöneticilik yaptığıı söyleyen Bonnaire aile fotoğrafları ve oğlunun çok sevdiği oyuncak papağanıyla bezediği mezarın kazılması ve naaşların taşınması için komşulardan yardım istemiş.

“Umabileceğim tek şey onlara bir an önce katılmak” dedi Bonnaire. “Artık herhangi birimiz için geride ne kaldı? Ölmekten başka ne yapabiliriz ki?”

Michael yazının sonuna geldiğini başta anlayamadı. Vücudu uyuşmuş, neredeyse ağırlıksız gibiydi. Başını sayfadan kaldırıp kompartımana, yanıldığını ve bütün bunların yalan olduğunu söyleyecek birini ararcasına bakındı. Fakat kimse yoktu, cesetlerden ve gıcırdayan *Bergensfjord*’un muazzam ağırlığından başka.

Michael *Ulu Tanrım*, diye düşündü.

Yalnızız.

16. yataktaki kadın kıyameti koparıyordu. Rahim kasları kasıldıkça, bir petrolcünün bile yüzünü kızartacak küfürler savuruyordu kocasına. Daha da kötüsü, serviksi yalnızca iki santim açılmıştı.

Sara ona “Sakin olmaya çalış Marie” dedi. “Bağırmanın, çılgılık atmanın bir faydası olmaz.”

Marie kocasına “Lanet olsun, bunu bana sen yaptın orospu çocuğu!” diye cıyaktı.

Kadının kocası “Yapabileceğiniz bir şey var mı?” diye sordu.

Sara onun ne demek istediğinden emin olamadı: Adam karısının acısının dindirilmesini mi yoksa çenesinin kapatılmasını mı kastediyordu? Sara adamın sinmiş yüzüne bakarak, karısının sözlü tacizlerine daha önce de maruz kaldığını tahmin etti. Adam tarlalarda çalışıyordu; Sara onun tırnak altlarındaki hilal şeklinde kirlerden anlamıştı bunu.

“Nefes almasını söyleyin sadece.”

“Ben *ne* yapıyorum sence?” Kadın alaycı bir şekilde yanaklarını şişirip ardından da iki kez, sertçe nefes verdi.

Sara *Ona çekiçle vurabilirim*, diye düşündü. *Bu işe yarar.*

“Tanrı aşkına, şu kadına çenesini kapamasını söyleyin!” Ses yan yataktan gelmişti; orada zatürree hastası, yaşlı bir adam yatıyordu. Ricası hırıltılı öksürüğüyle sona erdi.

“Marie, burada benimle işbirliği yapmana gerçekten ihtiyacım var” dedi Sara. “Diğer hastaları rahatsız ediyorsun. Ayrıca artık benim yapabileceğim hiçbir şey yok, gerçekten.

Doğal sürecin gerçekleşmesine izin vermemiz gerekiyor sadece.”

“Sara?” Jenny arkasından yaklaşmıştı. Yana taranmış kahverengi saçları terden alnına yapışmıştı. “Bir kadın geldi. Gebeliği epey ilerlemiş.”

“Bir saniye.” Sara, Marie’ye sertçe baktı: *Daha fazla saçmalık yok.* “Bu konuda mutabık mıyız?”

Kadın oflayarak “Tamam” dedi. “Senin istediğin olsun.”

Sara, Jenny’nin peşinden hasta kabul odasına gitti; yeni gelen kadın orada, sedyede yatıyordu... Yanında duran kocası elini tutuyordu. Kadın, Sara’nın görmeye alışık olduğu hastalardan yaşlıydı... Kırk yaşlarındaydı, yüzü gergin ve sertti, dişleri sıkışık. Uzun, ıslak saçında yer yer ağarmış teller görülüyordu. Sara kadının çizelgesini çabucak okudu.

“Bayan Jiménez, ben Doktor Wilson. Gebeliğinizin otuz altıncı haftasındasınız, doğru mu?”

“Emin değilim. Aşağı yukarı o kadardır.”

“Ne kadar zamandır kanamanız var?”

“Birkaç gündür. Başta azdı ama bu sabah arttı ve canım yanmaya başladı.”

Kocası “Ona söyledim, daha önce gelmeliydin dedim” diye açıklamada bulundu. Koyu mavi tulumlu, cüsseli bir adamdı; elleri ayı pençesi gibi iriydi.

Sara kadının nabzıyla tansiyonunu ölçüp önlüğünü yukarı sıyırdı ve ellerini onun karnına koyup hafifçe bastırdı. Kadın acıyla yüzünü buruşturdu. Sara ellerini daha aşağı indirip yoklayarak abrupsiyon yerini aradı. O sırada, yanda oturan iki ergen oğlanı fark etti. Adamla baktı fakat bir şey demedi.

Adam huzursuzca “Doğum sertifikamız var” dedi.

“Şimdi bunu düşünmeyelim.” Sara önlüğünün cebinden fetoskop çıkarıp gümüşü diski kadının karnına dayadı ve sessiz olunması için elini kaldırdı. Güçlü, uğultulu tıkırtılar kulaklarını doldurdu. Bebeğin kalp atış hızını çizelgeye

kaydetti: 118 bpm... Biraz düşüktü fakat henüz kaygılandırıcı değildi.

“Pekâlâ Jenny, onu ameliyathaneye alalım.” Sara kadının kocasına döndü. “Bay Jiménez...”

“Carlos. Adım bu.”

“Carlos, her şey yolunda gidecek. Ama çocukların burada beklesin.”

Plasenta rahim duvarından ayrılmıştı; kan oradan geliyordu. Yırtık kendiliğinden pıhtılaşabilirdi fakat bebeğin ters durması vajinal doğumu zorlaştıracak bir etkendi ve gebeliğin otuz altıncı haftası olmuşken Sara beklemek için sebep görmüyordu. Ameliyathanenin önündeki koridorda, ne yapmayı planladığını açıkladı.

Kadının kocasına “Erteleyebiliriz ama bu iyi olmaz bence” dedi. “Bebek yeterince oksijen almıyor olabilir.”

“Eşimin yanında kalabilir miyim?”

“Bu iş sırasında hayır.” Sara adamı kolundan tutup gözlerinin içine baktı. “Ben onunla ilgilenirim. İnan bana, daha sonra yapman gereken yığınla iş olacak.”

Jenny ile birlikte ellerini yıkayıp önlük giyerlerken Sara anestezi ilaç ve ısıtıcı istedi. Jenny kadının karnıyla kasık bölgesini tentürdiyotla temizleyip onu masaya bağladı. Sara tekerlekli ışıkları getirdi, eldivenlerini taktı ve anestezi ilacı ufak bir kaba döktü. Forseps kullanarak kahverengi sıvıya sünger batırıp, solunum maskesinin içine yerleştirdi.

“Pekâlâ Bayan Jiménez” dedi. “Şimdi bunu yüzünüze koyacağım. Kokusu biraz tuhaf gelecek.”

Kadın ona âcizce, dehşetle baktı. “Canım yanacak mı?”

Sara onu rahatlatmak için gülümsedi. “İnanın bana, umurunuzda bile olmayacak. Uyandığınızda da bebeğiniz burada olacak.” Solunum maskesini kadının yüzüne yerleştirdi. “Siz yavaş ve düzenli nefes alın yeter.”

Kadın bir anda bayılıverdi. Sara yeni ısıtılmış, hâlâ sıcak aletlerin bulunduğu tekerlekli tepsi arabasını getirdi ve maskesini yukarı çekti. Neşteri kullanarak önce kadının kasık

kemiğinin yukarısında çapraz bir kesik, sonra da rahmi açmak için bir kesik açtı. Bebek belirdi; amniyotik kesenin içinde baş aşağı kıvrılmıştı... Kesenin sıvısı kandan pembeleşmişti. Sara keseyi dikkatle deldi ve forsepsi içeri soktu.

“Tamam, hazır ol.”

Jenny elinde havlu ve tasla Sara’nın yanına geldi. Sara bebeği kesikten çıkarırken elini onun kafasının altına koyup, baş ve serçeparmaklarıyla omuzlarından tuttu. Bebek *kızdı*; Sara onu kollarından tuttu. Tekrar yavaşça çekince, bebek tamamen dışarı çıktı. Jenny onu havluyla sarmalayıp ağzıyla burnunu temizledi ve yüzüstü yatırıp sırtını ovdu; çocuk tükürük saçarak hıçkırdı ve nefes almaya başladı. Sara bebeğin göbek bağına forsepsle tutup makasla kesti, ardından da plasentayı çıkarıp tasın içine attı. Jenny bebeği ısıtıcıya koyup vitallerini kontrol ederken, Sara da kadının kesiklerini dikti. Asgari ölçüde kan, komplikasyon yok, sağlıklı bir bebek: On dakikalık iş için fena sayılmazdı.

Sara maskeyi kadının yüzünden aldı. Onun kulağına “O burada” diye fısıldadı. “Her şey yolunda. Sağlıklı bir kız bebek.”

Kadının kocasıyla oğulları dışarıda bekliyorlardı. Sara birlikte biraz zaman geçirmelerine izin verdi. Carlos bilinci yerine gelmeye başlamış karısını öptü, sonra da bebeği ısıtıcıdan kucağına aldı. Oğullar da sırayla bebeği kucaklarına aldılar.

Sara “Ona isim buldunuz mu?” diye sordu.

Adam başıyla onayladı; gözleri yaşlarla parlıyordu. Bunu görünce Sara’nın adama kanı kaynadı; bütün babalar bu kadar duygusal olmuyordu. Bazıları neredeyse hiç umurlarında değilmiş gibi davranırdı.

“Grace” dedi adam.

Anne ile kız sedyeyle koridordan götürüldüler. Adam oğullarını gönderdikten sonra tulumunun cebine elini sokup, Sara’nın beklediği kâğıdı kaygıyla verdi. Üçüncü çocuk sahibi

olacak çiftlerin, yasal kotalarını doldurmamış bir çiftin hakkını onlardan satın almalarına izin vardı. Sara bu uygulamadan hazzetmiyordu; bir insan yaratma hakkının alınıp satılmasını doğru bulmuyordu, gördüğü sertifikaların yarısı da sahteydi.

Carlos'un belgesini inceledi. Kâğıdın devlet malı olduğu belliydi fakat mürekkebin doğru renkle alakası yoktu, mühür de yanlış tarafa basılmıştı.

"Sana bunu kim sattıysa, paranı geri almalısın."

Carlos'un yüzü çöktü. "Lütfen, ben altı üstü hidroyum. Vergiyi ödeyecek param yok. Tamamen benim suçumdu. Eşim o günün uygun olmadığını söylemişti."

"Bunu itiraf etmen güzel ama korkarım ki mesele bu değil."

"Size yalvarıyorum, Doktor Wilson. Kızımızı rahibelere vermek zorunda bırakmayın bizi. Oğullarım iyi çocuklardır, görüyorsunuz."

Sara'nın bebek Grace'i yetimhaneye göndermeye niyeti yoktu. Öte yandan, adamın sertifikasının sahteliği öyle barizdi ki nüfus müdürlüğünde mutlaka fark edilirdi

"İkimize de bir iyilik yap... Bunu yok et. Ben doğum tarihini girerim, evraklar kabul edilmezse de bir şeyler uydururum... Sertifikayı kaybettiğimi filan söylerim. Şansımız varsa yanlış yere konulur."

Carlos uzatılan sertifikayı almadı; Sara'nın söylediklerini anlamamış gibiydi. Adamın bu anın provasını içinden binlerce kez yaptığından Sara'nın şüphesi yoktu. Carlos onca zaman içinde, birinin onun sorununu halledebileceğini tek bir kez bile düşünmemişti.

"Al haydi."

"Bunu gerçekten yapar mısınız? Başınız belaya girmesin?"

Sara kâğıdı adama daha fazla uzattı. "İster yırt, ister yak, ister bir yerlerde çöp kutusuna at. Bu konuşmayı yaptığımızı da unut."

Adam sertifikayı tekrar cebine koydu. Bir an Sara'ya sarılacakmış gibi görünse de kendini tuttu. "Dualarımızda olacaksınız, Doktor Wilson. Kızımıza iyi bir hayat sağlayacağız, yemin ederim."

"Buna inanıyorum. Ama bana bir iyilik yap."

"Ne isterseniz."

"Karın bugün uygun değil derse ona inan, tamam mı?"

Sara denetim noktasında geçiş kartını gösterip karartılmış sokaklardan evine gitti. Gece 10'da, hastane gibi kritik önem taşıyan binalar dışında her yerin elektriği kesilirdi. Fakat elektrik kesilir kesilmez tüm şehir halkının yatağa gittiği anlamına gelmiyordu bu; karanlık çökünce, şehirde farklı türden bir hayat başlıyordu. Barlar, genelevler, kumarhaneler... Hollis'ten bir sürü hikâye duymuş olan Sara'nın da mülteci kampında iki yıl geçirdikten sonra bizzat görmediği pek bir şey kalmamıştı.

Daireye girdi. Kate yatağa gireli epey olsa da Hollis mutfak masasında, mum ışığında kitap okuyarak Sara'yı beklemişti.

Sara "Kitap güzel mi?" diye sordu.

Sara'nın hastanede sık sık geç saatlere dek çalışması, Hollis'in iyi bir okur olmasına yol açmıştı... Kütüphaneden alıp koltuk altlarında taşıyarak getirdiği kitapları yatağının yanına, üst üste koyar ve alıp okurdu.

"Biraz saçma. Epey önce Michael tavsiye etmişti. Bir denizaltıyla ilgili."

Sara paltosunu kapının yanındaki kancaya astı. "Denizaltı ne ki?"

Hollis kitabı kapatıp okuma gözlüğünü çıkardı... Bu da yeni bir gelişmeydi. Siyah plastik çerçeveli, yarım ay şeklinde, bulanık ve çizik çizik olmuş, küçük gözlük camları: Sara o gözlüğün onu saygın gösterdiğini düşünse de Michael kendisini yaşlı hissettirdiğini söylüyordu.

“Sualtında giden bir gemi anlaşılan. Bana saçma geldi ama öykü fena değil. Aç mısın? İstersen sana bir şeyler hazırlayabilirim.”

Sara açtı fakat karnını doyurmaya üşeniyordu. “Tek istediğim yatmak.”

Mışıl mışıl uyuyan Kate’i kontrol ettikten sonra lavaboda elini yüzünü yıkadı. Duraklayıp aynada kendini inceledi. Yaşlanmaya başladığı şüphesizdi. Göz kenarlarında kazayakları belirmişti; artık kısa kesip arkadan topladığı sarı saçı biraz seyrelmişti; cildi sıkılığını yitirmeye başlıyordu. Sara kendini güzel olarak görmüştü hep ki bir bakıma hâlâ öyleydi. Fakat hayatın ortasında bir yerde doruk noktasını geçip inişe geçmişti. Eskiden yansımasına bakınca, bir zamanlarla küçük kız halini görürdü; aynadaki kadın hâlâ çocukluğunun bir uzantısı olurdu. Şimdi gördüğü şeyse gelecekti. Kırıksıklıklar derinleşecekti; cildi sarkacaktı; gözlerinin ferisi sönecekti. Gençliği yavaş yavaş geçip gidiyor, geçmişte kalıyordu.

Ama bu düşünce onu rahatsız etmiyordu; en azından, çok fazla rahatsız etmiyordu. Yaşla birlikte otorite, otoriteyle birlikte de faydalı olma gücü geliyordu... Şifa ve rahatlık verme, dünyaya yeni insanlar getirme gücü. *Dualarımızda olacaksınız, Doktor Wilson*. Sara böyle sözleri hemen her gün duysa da asla kanıksamamıştı. Doktor Wilson denmesini bile. Birileri kendisine öyle hitap edince hâlâ şaşırıyordu. Üç yıl önce Kerrville’e geldiğinde, gördüğü hemşirelik eğitimiyle faydalı olup olamayacağını anlamak için hastaneye başvurmuştu. Elacqua adlı bir doktor, küçük ve penceresiz bir odada ona birçok soru sormuştu... Vücut sistemleri, teşhis, hastalıklar ve sakatlıklar için tedavi yöntemleri hakkında. Sara’nın verdiği yanıtlara karşılık olarak klipsli panosunu işaretlerken, yüzü tamamen duygusuzdu. Sorgulama iki saatten fazla sürmüştü; o iş bittiğinde, Sara kendini fırtınada körlemesine tökezler gibi hissetmekteydi artık. Aldığı yetersiz eğitimle, Koloni’nin basit tedavi

yöntemlerinden çok daha fazlasını uygulayan bir tıp kurumunda ne kadar faydalı olabilirdi ki? Nasıl bu kadar saf olabilmşti? Doktor Elacqua “Eh, atladığımız bir şey yok sanırım” demişti. “Tebrikler.” Sara apışıp kalmıştı. Adam onunla dalga mı geçiyordu? “Yani hemşire olabilir miyim?” diye sormuştu. “Hemşire mi? Hayır. Elimizde epey hemşire var zaten. Siz yarın gelin, Bayan Wilson. Eğitiminiz sabah yedide başlayacak. On iki ay yeter bence.” Sara “Ne eğitimi?” diye sorunca, yaptığı uzun sorgulama gelecekte olacakların yalnızca bir gölgesi olan Elacqua sabırsızlığını gizlemeden “Anlatamadım galiba” demişti. “Bütün bunları nereden öğrendiniz bilmiyorum ama hakkınız olandan iki misli fazla bilgiye sahipsınız. Doktor olacaksınız.”

Bir de Kate vardı tabii. Güzel, muhteşem, mucizevi Kate’leri. Sara’yla Hollis ikinci bir çocuk sahibi olmayı istiyorlardı fakat Kate’in doğumu sırasında Sara’nın vücudu fazla hasar görmüştü. Bu hayal kırıklığı ironi barındırmıyor değildi, ne de olsa Sara her gün dünyaya yeni bebekler getiriyordu... Fakat yakınmaya pek hakkı yoktu. Kızını bulması, ikisinin Hollis ile tekrar bir araya gelip Vatan’dan kaçmaları ve bir aile olmak için Kerrville’e dönmeleri... Bütün bunlar için *mucize* kelimesi yetersiz kalırdı. Sara kiliseye giden dindarlardan değildi -rahibeleri biraz uç noktada inançlara sahip ama iyi insanlar olarak görürdü-fakat bu olanlarda takdiri ilahinin parmağını görmemek için aptal olmak gerekirdi. İnsanın öyle bir dünyada her gün uyanıp da tam bir saatini sırf minnettarlığını ifade etmenin yollarını düşünmekle geçirmemesi mümkün değildi.

Sara, Vatan’ı nadiren düşünüyordu... En azından, elinden geldiğince nadiren. Orayı hâlâ rüyalarında görüyordu... Gerçi tuhaf bir şekilde, bu rüyalar orada başına gelen en kötü şeylere odaklanmıyordu. Genellikle açlık duymak ve üşümekle, âciz hissetmekle ya da biyodizel fabrikasının sonsuzca dönen öğütücü çarklarıyla ilgili oluyorlardı. Sara bazen, tutması gereken bir şeyi hatırlamaya çalışırcasına,

öylece durarak ellerine şaşkınlıkla bakıyordu; onunla arkadaşlık kurmuş yaşlı kadını veya Lisa'yı (Sara'nın ona karşı duyduğu karmaşık hisler zamanla damıtılıp bir çeşit kederli sempatiye dönüşmüştü) gördüğü oluyordu. Bazen de düpedüz kâbus görüyordu -göz gözü görmeyen, karlı havada korkunç bir şey ikisini takip ediyordu- fakat bunların sıklığı azalmıştı. Bu da şükran duyulacak bir şeydi: Belki yakın zamanda olmasa bile eninde sonunda Vatan anılarla dolu bir hayattaki, diğerlerini daha hoş gösteren sevimsiz bir anıya indirgenecekti.

Hollis deliksiz bir uykuya dalmıştı bile. Adam yığılıp kalmış bir dev gibi uyuyordu; başını yastığa koymasından kısa süre sonra horlamaya başlamıştı. Sara mumu söndürüp usulca yatağa girdi. Marie'nin bebeğini kucağına alıp almadığını, kocasına hâlâ bağırp bağırmadığını merak etti; Jiménez ailesini ve Carlos'un bebek Grace'i kucağına alırkenki yüz ifadesini düşündü. Aradığı sözcük *grace*¹ idi belki de. Nüfus müdürlüğü ortadaki usulsüzlüğü keşfedebilirdi fakat Sara pek sanmıyordu. Öyle çok bebek doğuyordu ki. Mesele buydu aslında. Önemli olan buydu. Yeni bir dünya geliyordu; yeni bir dünya şimdiden buradaydı. Belki de yaşlanmanın öğrettiği buydu; insanın aynaya bakıp da yüzünde zamanın geçişini görmesi, uyuyan kızına bakarken kendisinin bir daha asla olamayacağı genç kızlık halini görmesi... Dünya gerçektir ve oradaydınız, kısa süreliğine de olsa orada bir rol oynardınız ve şanslıysanız, hatta belki şanslı değilseniz bile, sevgi uğruna yaptığınız şeyler hatırlanırdı.

¹ İngilizce "Zarafet, inayet." (ç.n.)

Houston'ın tepesinde uzanan gökyüzü, geceyi yavaş yavaş salıyordu... Karanlık giderek griye dönüşüyordu. Greer şehre girdi. Katy Otobanı'nın 610 ile kesiştiği, rampalarıyla üstgeçitleri çökmüş kısımdan kuzeye doğru kavis çizerek, çamuru insanı içine çeken ve çalıları aşılmaz nehir kollarıyla bataklıklardan uzaklaşıp, sualtında kalmış iç mahallelerin yanından geçip yukarılara çıktı... Ardından da hurdaya dönmüş arabalarla dolu, geniş bir caddeyi takip ederek güneye, şehir merkezindeki lagüne gitti.

Kayık iki ay önce bıraktığı yerde duruyordu. Greer atını bağladı ve sivrisinek kaynayan yağmur suyunu boşalttıktan sonra kayığı çekerek su kıyısına götürdü. *Chevron Mariner* lagünün diğer tarafında, tuhaf bir açıyla yatıyordu; şehir merkezinin eğik kuleleri arasındaki büyük bir tapınaktı... Pas ve çürümenin tapınağıydı. Greer malzemelerini kayığın zeminine koyduktan sonra kürek çekerek kıyıdan uzaklaştı.

One Allen Center'ın lobisinde kayığı asansörlerin dibine bağlayıp yukarı çıktı; içinden çalkalanma sesleri gelen silindir spor çantasını omzunda taşıyordu. On kat merdiven çıkarken, küfle kirlenmiş hava yüzünden başı döndü ve nefes nefese kaldı. Boş ofiste, daha önce bıraktığı halatı yukarı çekti ve onu kullanarak çantayı *Mariner*'in güvertesine sarkıttı, ardından da oraya indi.

Mutlaka önce Carter'ı beslerdi.

Güvertenin ortasında, iskele tarafında, yerde lombar kapağı vardı. Greer kapağın yanında diz çöküp kan dolu kavanozları çantadan çıkardı. Halatlardan birini kullanarak,

kavanozlardan üçünü kulplarından birbirine bağladı. Arkasından eğik açıyla gelen gün ışığı, güverteyi aydınlığa boğuyordu. Emniyet cıvatalarını ağır bir ingilizanahtarıyla çıkardıktan sonra kolu çevirip kapağı açtı.

Aşağıdaki mekâna bir gün ışığı huzmesi düştü. Carter ön duvarın yakınında, cenin pozisyonunda yatıyordu; vücudu ışıktan uzakta, gölgelerdeydi. Yerde eski kavanozlar ve halat kangalları, yığın halinde durmaktaydı. Greer kavanozları aşağı sarkıttı. Carter ancak kavanozlar zemine indiğinde kımıldandı. Carter emekleyerek kanlara doğru koşarken, Greer halatı bırakıp kapağı kapadı ve emniyet cıvatalarını geri taktı.

Şimdi, Amy.

Greer ikinci kapağa geçti. İşin püf noktası hızlı hareket etmek ama panik yüzünden ihtiyatsızlığa düşmemekti. Kan kokusu: Kavanozların ince plastiği, bu kokuyu Amy'den gizleyemezdi; Amy bunun için fazla açtı. Greer malzemelerini çabucak ulaşabileceği bir yere bıraktıktan sonra cıvataları çıkarıp kenara koydu. Sakinleşmek için derin nefes aldı; sonra kapağı açtı.

Kan.

Amy sıçradı. Lucius kavanozları aşağı atıp kapağı sertçe kapadı; o tam ilk cıvatayı takarken, Amy kapağa çarptı. Metal kapak, dev bir çekiçle vurulmuş gibi tangırdadı. Greer kapağın üstüne yattı; bir başka darbeyle nefesi kesildi. Menteşeler yamuluyordu; Greer diğer cıvataları takamazsa, kapak dayanmayacaktı. Greer iki tanesini daha takmayı başarmışken, Amy tekrar saldırdı; Greer cıvatalardan birinin yerinden fırlayıp güvertede yuvarlanmasını âcizce seyretti.

“Amy, benim!” diye seslendi. “Ben Lucius!” Cıvatayı yerleştirip ingilizanahtarının başıyla vurarak yerine oturttu. “Kan orada! Kan kokusunu takip et!”

İngilizanahtarını üç kez çevirerek cıvatayı sıkıştırdı ve dördüncü deliği hizaya getirdi. Oranın da cıvatasını taktı.

Kapağın alt tarafına şevksizce, son bir darbe indirildi; sonra saldırı kesildi.

Lucius, öyle yapmak istememiştim...

“Sorun değil” dedi Lucius.

Üzgünüm...

Lucius aletlerini alıp boş çantaya koydu. Altında, *Chevron Mariner*’ın ambarında, Amy ile Carter onlara verilen kanı içiyorlardı. Hep böyle olurdu; Greer’in şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi. Oysa kalbi küt küt atıyor, zihniyle vücudu adrenalin sebebiyle uçuyordu.

“Ben seninim Amy” dedi Greer. “Hep senin olacağım. Ne olursa olsun... Bunu biliyorsun.”

Lucius bunu söyledikten sonra *Mariner*’ın güvertesini kat edip, gerisingeri pencereye tırmandı.

Amy'nin bilinci yerine geldiğinde, toprakta emekleme pozisyonundaydı. Elleri eldivenliydi; yakınındaki plastik tepside camgüzelleri yatıyordu, onların yanında da paslı bir kürek vardı.

“İyi misiniz, Amy Hanım?”

Carter sundurmadaki dökme demir masada bacaklarını açarak oturmuş, büyük hasır şapkasıyla yüzünü yelliyordu. Masada iki bardak buzlu çay duruyordu.

Carter “O adam bize iyi bakıyor” diyerek, tatminle iç geçirdi. “En son ne zaman bu kadar doyduğumu hatırlamıyorum.”

Amy sarsakça ayağa kalktı. Kendini çok halsiz hissediyordu; uzun bir uykudan yeni uyanmıştı sanki.

“Gel, bir dakika otur” dedi Carter. “Vücuduna hazmetmesi için zaman tanı. Beslenme günü buralarda tatil günü gibidir. O çiçekler bekleyebilir.”

Bu doğrudu; hep yeni çiçekler oluyordu. Amy bir çiçeği ekince, bahçe kapısının yanında bir başka çiçek belirliyordu. Çay için de aynısı geçerliydi: Masa boşken, bir dakika sonra orada bekleyen iki adet buğulu bardak oluyordu. Amy onların hangi görünmez fail tarafından getirildiğini bilmiyordu. Bütün bunlar bu yerin ve buraya özgü mantığın parçasıydı. Her gün bir mevsimdi; her mevsim bir seneydi.

Amy eldivenlerini çıkarıp çimenlikten geçerek Carter'ın karşısına oturdu. Ağzında yağlı kan tadı vardı hâlâ. O tadı bastırsın diye çayını yudumladı.

“Gücünüzü korumanız iyi bir şey, Amy Hanım” dedi Carter. “Kendinizi aç bıraktınız diye size ödöl vermezler.”

“Ben sadece... Bunu sevmiyorum.” Amy hâlâ şapkasıyla kendini yellemekte olan Carter’a baktı. “Yine onu öldürmeye çalıştım.”

“Lucius durumu gayet iyi biliyor. Bunu kişisel olarak algıladığını sanmıyorum.”

“Mesele o değil Anthony. O dürtüyü senin yaptığın gibi kontrol altında tutmayı öğrenmem gerek.”

Carter kaşlarını çattı. Belirgin yüz ifadelerinin, küçük jestlerin, düşünceli duraklamaların adamıydı. “Kendinize o kadar yüklenmeyin. Alışmak için sadece üç yılınız oldu. Bizim olduğumuz şey konusunda bir bebeksiniz hâlâ.”

“Kendimi bebek gibi hissetmiyorum.”

“Ne gibi hissediyorsunuz peki?”

“Canavar gibi.”

Amy fazla sert konuşmuştu; utançla gözlerini kaçırdı. Beslendikten sonra bir süre şüphelere kapılırdı hep. Bütün bunlar ne tuhaftı: Bedeni bir gemideydi... Fakat zihni burada, Carter ile birlikte, bitkilerle çiçeklerin arasında yaşıyordu. Bu iki dünya ancak Lucius kan getirdiğinde birbirine dokunuyordu ve aralarındaki fark afallatıcıydı. Carter bu yerin ikisine özgü olmadığını açıklamıştı; aradaki fark, orayı görebilmeleriydi. Et, kan ve kemiğin dünyası vardı; fakat bir başka dünya da vardı... Sıradan insanların en fazla hayal meyal görebildiği, daha derin bir gerçeklik. İçinde zaman ve mekânın, anı ve tutkunun tıpkı rüyalarındaki gibi tamamen akışkan halde var olduğu, hem sağların hem de ölülerin yer aldığı bir ruhlar dünyası.

Amy bunun doğru olduğunu biliyordu. Sanki bunu hep bilmiş gibi hissediyordu... Küçük bir kızken, tamamen *insan* bir kızken bile bu başka gerçekliğin, dünyanın ardındaki bu dünyanın (ona öyle der olmuştu) varlığını sezdiğini. Bunun birçok çocuk için geçerli olduğunu tahmin ediyordu. Çocukluk denen şey, aydınlıktan karanlığa geçişten, ruhun

bir sıradan madde okyanusunda yavaş yavaş boğulmasından başka neydi ki? Amy'nin *Chevron Mariner*'da geçirdiği sürede, geçmişinin büyük bölümü netleşmişti. Canlı anılar belleğin narin ayaklarıyla yaklaşıyordu, ta ki çok eskiden olmuş şeyler yakın zamanda olmuş gibi gelene dek. Amy "öncesi" -Lacey ile Wolgast'tan öncesi, NUH Projesi'nden öncesi, Oregon'da yerleştikleri dağ zirvesinden ve ardından insansız dünyada uzun süre, yalnızca virallerle arkadaşlık ederek gezinmesinden öncesi- olarak düşündüğü, çok eskilerde kalmış, masum döneminde hayvanların onunla konuştuğunu anımsıyordu. Yalnızca köpek gibi iri hayvanlar değil, kimsenin dikkat etmediği küçük hayvanlar da onunla konuşurdu... Kuşlar, hatta böcekler. O zamanlar bunu önemsememişti; durum öyleydi, o kadar. Görünüşe göre onları başka kimsenin duymaması da canını sıkmazdı; hayvanların yalnızca onunla konuşmaları, eski arkadaşmışlar gibi ona daima ismiyle hitap etmeleri, kendi hayatlarıyla ilgili öyküler anlatmaları dünyanın düzeninin parçasıydı ve Amy'nin yaşamındaki başka öylesine çok şey (annesinin inişli çıkışlı ruh halleri ve uzun süreler boyunca ortadan kaybolması, sürekli yer değiştirmeleri, yabancıların görünüşe göre amaçsızca gelip gitmesi) tamamen anlamsız görünürken, hayvanların ilgisi gibi özel bir armağana sahip olmak onu mutlu etmişti.

Bütün bunlar herhangi bir olumsuzluğa yol açmadan sürmüştü, ta ki Lacey'nin onu hayvanat bahçesine götürdüğü güne dek. Annesinin onu tamamen terk ettiğini -o kadını bir daha asla görmeyeceğini- o sırada henüz adamakıllı kavramamış olan Amy bu daveti seve seve kabul etmişti; hayvanat bahçelerinden söz edildiğini duymuş ama hiç gitmemişti. Oraya adım attığında, hayvanlar hep bir ağızdan onu selamlamıştı. Dünün kafa karıştırıcı olaylarından -annesinin birden gidivermesinden ve rahibelerin varlığından (hoş ama biraz yapmacıktılar, söyledikleri iyi sözleri bir talimat kartından okuyorlardı

sanki)- sonra buranın tanıdıklığı rahatlatıcı gelmişti. Enerji patlaması yaşayarak Lacey'nin elinden kurtulup kutup ayısı tankına koşmuştu. Üç kutup ayısı güneşleniyorlardı; bir dördüncüsü de sualtında yüzmekteydi. Öyle müthiş, öyle harikaydılar ki! O muhteşem beyaz kürklerini, iri ve kaslı bedenlerini, sanki evrenin tüm bilgeliğini taşıyan manalı yüzlerini anımsamak şimdi bile, onca yıldan sonra bile ona haz veriyordu. Amy cama yaklaşınca, yüzen ayı ona yönelmişti. Amy doğal dünyanın yaratıklarıyla en iyi yalnızken iletişim kurabildiğini bilmesine karşın heyecanına hâkim olamamıştı. Öylesine haşmetli bir yaratığın mahkûm gibi yaşamaya zorlanmasına, yapay kayalarda güneşlenmesine ve onu takdir etmeyen insanlar tarafından aval aval seyredilmesine üzülmüştü birden. Ayıya “İsmin ne?” diye sormuştu. “Ben Amy.”

Ayının verdiği yanıt bir uyumsuz ünsüzler karmaşasıydı; kibarlık ederek, diğer ayıların isimlerini de söylemişti. Bunlar gerçek miydi? Yoksa küçük bir kız olan Amy'nin hayal gücünün ürünü müydüler yalnızca? Fakat hayır; Amy hepsinin tam da hatırladığı şekilde gerçekleştiğine inanıyordu. Amy camın önünde dururken, arkasından Lacey gelmişti. Lacey'nin yüzü epey kaygılıydı. “Yapma Amy” diye tavsiyede bulunmuştu. “O kadar yaklaşma.” Amy hem onun içini rahatlatmak amacıyla hem de melodik aksanlı bu iyi kalpli kadının sıra dışı fenomenlere karşı açık görüşlü olduğunu sezdiğinden -ne de olsa hayvanat bahçesine gitmek Lacey'nin fikriydi-, durumu bildiği şekilde açıklamıştı. “Onunki bir ayı ismi” demişti. “Söyleyemiyorum, dilim dönmüyor.”

Lacey kaşlarını çatmıştı. “Ayının ismi mi var?”

“Tabii ki var” demişti Amy.

Burnunu cama vurup duran yeni arkadaşına tekrar dikkatini yöneltmişti. Amy tam ayıya hayatının nasıl olduğunu, memleketi olan Kuzey Kutbu'nu özleyip özlemediğini soracakken, birden havuz müthiş bir suya

çarpma sesiyle birlikte sarsılmıştı. Tanka ikinci bir ayı atlamıştı. Jant kapağı büyüklüğünde pençeleriyle Amy'ye doğru yüzmüştü ve devasa pembe diliyle camı yalayan ilk ayının yanında yerini almıştı. Kalabalıktan "Ooh, aah" sesleri yükselmişti; insanlar fotoğraf çekmeye başlamıştı. Amy selam niyetine elini cama yaslamış ama bir terslik sezmişti. Bir farklılık vardı ve çok iyi değildi. Ayılar iri ve siyah gözleriyle Amy'ye değil, onun *içinden* arkasına bakıyorlardı sanki; bakışları öyle yoğunlu ki Amy gözlerini kaçıraramamıştı. O bakışların içinde çözülüp dağıldığını, erir gibi olduğunu hissetmişti ve bununla birlikte düşme hissi gelmişti... Var olmayan bir basamağa adımını atmıştı sanki.

Amy, diyordu ayılar. Sen Amy'sin, Amy Amy Amy Amy...

Bir şeyler oluyordu. Bir kargaşa. Farkındalığı genişledikçe Amy dört bir yandan gelen başka seslerin farkına varmıştı... Bunlar insan değil hayvan sesleriydi. Maymunlar bağırıyordu. Kuşlar çığlık atıyordu. Orman kedileri gürleyiyor, filler adımlarıyla yeri sarsıyor, gergedanlar panikle tepiniyordu. Üçüncü ve ardından dördüncü bir ayının, beyaz kürklü ve ağır ayıların tanka atlamasıyla birlikte cam esnemiş ve tepesinden, buz gibi bir su duvarı inivermişti. Kalabalığın üstüne inerek kaosa yol açmıştı.

Bu o, bu o, bu o, bu o...

Amy tepeden tırnağa sıırıslıklam halde camın önünde diz çöküp, başını camın kaygan yüzeyine eğmişti. Duyduğu sesler, o karanlık dehşet korosu başını döndürmüştü. Etrafındaki evren bükölüyormuş, onu karanlıkla sarmalıyormuş gibi hissetmişti. Hepsi ölecekti, bütün bu hayvanlar. Amy'nin varlığının onlar için anlamı buydu. Ayılar, maymunlar, kuşlar, filler: Hepsi. Bazıları kafeslerinde açlıktan ölecekti; bazılarıysa daha vahşi şekillerde can verecekti. Ölüm hepsini alacaktı, yalnızca hayvanları değil. İnsanları da. Amy'nin etrafındaki dünya can verecekti ve Amy merkezde, tek başına kalacaktı.

Geliyor, ölüm, geliyor, sen Amy'sin, Amy, Amy...

“Hatırlıyorsun, değil mi?”

Amy’nin zihni sundurmaya geri döndü. Carter dikkatle ona bakıyordu.

“Üzgünüm” dedi Amy. “Ters konuşmak istememiştim.”

“Sorun değil. Başta ben de senin gibi hissetmiştim. Alışmam biraz zaman aldı.”

Yaz hissi geçmişti; yakında sonbahar gelecekti. Havuzun mavimsi yeşil sularından Rachel Wood’un cesedi yükselecekti. Amy bahçe kapısı civarında çiçeklerle ilgilenirken bazen o kadının siyah Denali’sinin yavaşça geçip gittiğini görürdü. Üstünde tenis kıyafetiyle oturup eve bakan Rachel’ı, filmli camların ardından seçebilirdi. Fakat araba asla durmazdı, Amy el salladığında da kadın asla el sallayarak karşılık vermezdi.

“Daha ne kadar beklememiz gerekecek sence?”

“Bu Sıfır’a bağlı. O adam eninde sonunda elini göstermek zorunda kalacak. Benim diğerleriyle birlikte öldüğümü sanıyor.”

Carter onları suyun koruduğunu açıklamıştı. Fanning’in zihni, suyun soğuk kucaklamasını aşamıyordu. Orada kaldıkları sürece Fanning onları bulamazdı.

“Ama gelecek” dedi Amy.

Carter başıyla onayladı. “O adam epeydir zaman kolluyor ama bu işin hallolmasını istiyor. Baştan beri istediği bu. Her şeyin sona ermesi.”

Rüzgâr sertleşiyordu... Nemli ve soğuk sonbahar rüzgârı. Bulutlar gelip ışığı soldurmuştu. Günün bu vaktinde belirli bir sessizlik çökerdi hep.

“Biz iyi bir ikiliyiz, değil mi?”

“Gerçekten öyleyiz, Amy Hanım.”

“Şu ‘hanım’ lafından vazgeçsen? Bunu çok önceden söylemeliydim.”

“Saygı ifadesi olarak söylüyordum sadece. Ama madem istiyorsun, o zaman şunu söyleyeyim ki benim de hoşuma

gider bu.”

Yapraklar döne döne düşüyordu. Rüzgârda iskelet eller gibi titreşerek çimenliğin, sundurmanın, havuzun üstünden savruluyorlardı. Amy, Peter’ı, onu ne çok özlediğini düşündü. Peter şimdi her nerede idiyse, Amy mutluluğun onu yaşadığı hayatta bulacağını umuyordu. Ödediği bedel buydu; Peter’dan vazgeçmişti.

Ağızındaki kan tadını bastırsın diye çayından son bir yudum aldıktan sonra eldivenlerini taktı. “Hazır mısın?”

“Hem de nasıl.” Carter şapkasını taktı. “Şu yaprakları temizlemeye başlasak iyi olur.”

“Michael!”

Ablası son iki basamağı koşarak çıkıp ona öyle bir sarıldı ki, Michael’ın kaburgaları çatırdadı.

“Yavaş. Ben de seni gördüğüme sevindim.”

Masadaki hemşire gözlerini onlara dikmiş bakmaktaydı fakat Sara kendine hâkim olamıyordu. “Buna inanamıyorum” dedi. “Burada ne işin var?” Geri çekilip Michael’ı anaç bir gözle, tepeden tırnağa inceledi. Michael bir yönüyle utandı; bir başka yönüyle, Sara öyle yapmasa hayal kırıklığına uğrardı. “Tanrım, amma zayıfsın. Buraya ne zaman geldin? Kate çok sevinecek.” Sara kaynar suyla yıkanmış önlüklü, daha yaşlı bir kadın olan hemşireye döndü. “Wendy, bu kardeşim Michael.”

“Yelkenlisi olan mı?”

Michael güldü. “Ta kendisi.”

“Lütfen kalacağını söyle” dedi Sara.

“Yalnızca birkaç gün.”

Sara başını iki yana sallayarak iç geçirdi. “O kadarına şükretmeliyim herhalde.” Michael’ın pazısını sımsıkı kavramıştı, sanki tutmasa Michael uçup gidiverecekmiş gibi. “Mesaim bir saat sonra bitiyor. *Bir yere gitme*, tamam mı? Seni bilirim Michael. Ciddiyim.”

Michael onu bekledi ve birlikte eve gittiler. Tekrar karada olmak ne tuhaftı; karanın ayaklar altındaki hareketsizliği rahatsız ediciydi. Michael üç yılının büyük bölümünü yalnız geçirdikten sonra, insan kalabalığının uğultusunun derisini

kazıdığını hissediyordu sanki. Rahatsızlığını gizlemek için elinden geleni yaptı; geçeceğine inanıyordu, gerçi denizde geçirdiği zamanda mizacının temelden değiştiğinden ve bir daha asla insanların arasında yaşayamayacağından şüphelenmiyor da değildi.

Kate'in ne kadar değiştiğini fark edince suçluluk duygusuna kapıldı. Kate'te bebeklikten eser kalmamıştı; kıvrıcık saçı bile düzleşmişti. İkisi Hollis ile birlikte oyun oynarlarken, Sara akşam yemeği hazırladı; yemekten sonra Michael, Kate'in yatağında onun yanına uzanıp öykü anlattı. Bir kitaptan bir öykü değil: Kate gerçek hayattan bir şey, Michael'ın denizde yaşadığı maceraların öyküsünü talep etmişti.

Michael balina macerasını seçti. Bu altı ay kadar önce, Körfez açıklarında olmuş bir şeydi. Gecenin geç bir vaktinde, deniz çarşaf gibiyken ve dolunayın altında ışıldarken, Michael'ın teknesi yükselmeye başlamıştı birden... Sanki deniz kabarıyordu. İskele tarafında iri, karanlık bir silüet belirmişti. Michael başta onun ne olduğunu anlayamamıştı. Balinalar hakkında yazılar okusa da ilk kez bir balina görüyordu ve yaratığın boyutları karşısında hayrete kapılmış, hatta gözlerine inanamamıştı. Öylesine büyük bir şey nasıl canlı olabilirdi? Balina yavaşça yüzeye çıkarken, kafasından su fışkırmıştı; yaratık tembelce yana yuvarlanınca, devasa yüzgeci belirmişti. Balinanın siyah ve parlak yan tarafları kaya midyeleriyle kaplıydı. Michael korkamayacak kadar şaşırmıştı; balinanın tek bir kuyruk darbesiyle teknesini paramparça edebileceğini ancak sonradan fark etmişti.

Kate fal taşı gibi açık gözlerle ona bakıyordu. "Ne oldu peki?"

Michael "Eh" diye devam etti... İşin komik kısmı buydu. Michael balinanın yoluna devam etmesini beklemişti fakat balina bunu yapmamıştı. Bir saat boyunca *Nautilus*'un yanı sıra yüzmüştü. Arada sırada, devasa başını suya daldırıp birkaç saniye sonra çıkarıyor ve tükürük saçarak

hapşırırcasına, hava deliğinden su fışkırtıyordu. Sonra, ay batarken, yaratık suya dalmış ve bir daha çıkmamıştı. Michael beklemişti. Balina nihayet gitmiş miydi? Dakikalar geçmişti; Michael rahatlamaya başlamıştı. Sonra balina sancak baş omuzluğu tarafında, bir deniz suyu patlamasıyla birlikte yükselerek dev bedeniyle havada epey yukarılara fırlamıştı. “Bir şehrin göğe yükselmesini izlemek gibiydi” dedi Michael. *Bak, neler yapabiliyorum... Görüyor musun? Bana bulaşma kardeş.* Balina geminin borda tarafında suya düşünce ikinci bir patlama olmuş ve Michael tepeden tırnağa ıslanmıştı. Bir daha da balinayı görmemişti.

Kate gülümsüyordu. “Anladım. Sana şaka yapmış.”

Michael güldü. “Belki de öyleydi.”

Kate’i öpüp iyi geceler diledikten sonra salona geri döndü; Hollis ile Sara orada son tabakları toplamakla meşguldüler. O gece elektrikler kesikti; masada alevi titreyen iki mumdan yağimsı dumanlar çıkıyordu.

“Müthiş bir çocuk.”

“Bunun için Hollis’i tebrik etmek gerek” dedi Sara. “Ben hastanede öyle meşgul oluyorum ki, Kate’i pek görmüyormuşum gibi geliyor bazen.”

Hollis sırttı. “Bu doğru.”

“Yere minder sersem, orada yatman sorun olmaz umarım” dedi Sara. “Geleceğini bilsem hastaneden doğru dürüst bir portatif karyola getirebilirdim.”

“Şaka mı yapıyorsun? Ben genellikle oturma pozisyonunda uyurum. Hatta artık uyuduğuma bile emin değilim.”

Sara ocağı bezle siliyordu. Hareketleri biraz fazla agresifti... Michael onun sinirli olduğunu hissedebiliyordu. Aralarında eski bir tartışma konusuydu bu.

“Bak, benim için kaygılanmana gerek yok” dedi Michael. “Ben iyiyim.”

Sara sertçe nefes verdi. “Hollis, onunla konuş. Benim konuşmamın bir faydası olmaz, biliyorum.”

Adam âcizce omuz silktili. “Ne dememi istiyorsun ki?”

“‘İnsanlar seni seviyor; kendini öldürmeye çalışmaktan vazgeç’ desen nasıl olur?”

“Bununla alakası yok” dedi Michael.

Hollis araya girdi: “Sara’nın söylemeye çalıştığı şu ki, hepimiz senin dikkatli davrandığını umuyoruz.”

“Hayır, söylemeye çalıştığım şey kesinlikle o değil.” Sara, Michael’a baktı. “Lore yüzünden mi? Sebep bu mu?”

“Lore ile alakalı değil.”

“Sebebini söyle öyleyse çünkü bunu gerçekten anlamak istiyorum Michael.”

Michael meseleyi nasıl açıklamalıydı? Sebepler öyle karmaşıktı ki, Michael onları toparlayıp ortaya bir argüman koyamazdı. “Öyle yapmam doğru gibi geliyor sadece. Tüm söyleyebileceğim bu.”

Sara ovalama işini fazla şevkle yapmayı sürdürdü. “Ödümü koparman gerek gibi *geliyor* yani.”

Michael ona elini uzattı fakat Sara silkelenerek kendini kurtardı. “Sara...”

“Sakin.” Sara, Michael’a bakmayı reddediyordu. “Bunda sorun yok deme bana. Bütün bunlarda sorun yok deme bana. Lanet olsun, bunu yapmayacağım demiştim kendime. Sabah erken kalkmam gerek.”

Hollis ona arkadan yaklaştı. Bir elini Sara’nın omzuna, diğerini de bezin üstüne koydu; hareketlerini durdurduğu bezi yavaşça Sara’nın elinden aldı. “Bunu konuşmuştuk. Onun istediği gibi yaşamasına izin vermelisin.”

“Aman, şu laflara bak. Sana muhteşem bir şeymiş gibi geliyordur herhalde.”

Sara ağlamaya başlamıştı. Hollis onu çevirip kollarının arasına aldı. Masanın yanında ne yapacağını bilemeden duran Michael’a, Sara’nın omzunun üstünden baktı. “Çok yorgun, hepsi bu. Bize bir dakika izin verebilir misin?”

“Tabii, elbette.”

“Sağ ol Michael. Anahtar kapının hemen yanında.”

Michael daireden ve bina kompleksinden çıktı. Gidecek yeri olmadığından, girişin yakınında yere oturdu; burada kimse onu rahatsız etmezdi. Uzun zamandır kendini bu kadar kötü hissetmemişti. Sara hep kolay kaygılanan biri olmuştu fakat Michael onun üzülmesine sebep olmayı sevmiyordu; şehre böylesine nadiren gelmesinin sebeplerinden biri de buydu. Sara’yı mutlu etmek isterdi... Evlenecek birini bulmak, herkes gibi yerleşik hayata geçip çalışmak, çocuk yapmak. Ablası yaptığı onca şeyden sonra biraz iç huzurunu hak ediyordu; ebeveynleri ölünce Michael’a o bakmıştı, oysa o sıralar kendisi de henüz çocuktuktu. Birbirlerine yaptıkları her şey ve söyledikleri her söz, bu dillendirilmeyen gerçeği içeriyordu. İşler farklı olsa, sıradan kardeşler gibi olabilirlerdi; yeni ilişkileri öncelik kazandıkça, birbirlerinin gözündeki önemleri azalırdı zamanla. Fakat o ikisi için geçerli değildi bu. Sahneye yeni insanlar çıkabilirdi fakat Michael ile Sara’nın kalbinde, yalnızca ikisinin yer aldığı özel bir köşe olacaktı hep.

Michael yeterince uzun süre beklediğine kanaat getirince daireye geri döndü. Mumlar söndürülmüştü; Sara, Michael için minder ve yastık bırakmıştı. Michael karanlıkta soyunup uzandı. Sırt çantasına Sara’nın dikey şekilde yasladığı mesajı ancak o zaman fark etti. Mum yakıp okudu.

Üzgünüm. Seni seviyorum. Gözünü dört aç.

-S.

Yalnızca üç cümle fakat Michael’ın tek ihtiyacı olan bunlardı. Hayatları boyunca her gün birbirlerine söyledikleri üç cümleydi bunlar.

Michael uyandığında, yüzünün yalnızca birkaç santim ötesinde Kate’i gördü.

“Michael Amca, *uyan... Uyan.*”

Michael dirseklerinin üstünde doğruldu. Hollis kapıda duruyordu. “Kusura bakma. Seni rahat bırakmasını söyledim.”

Michael’ın kendine gelmesi bir an sürdü. O kadar geç yatmaya alışık değildi. Aslında uyumaya alışık değildi. “Sara burada mı?”

“Gideli saatler oluyor.” Hollis kızına işaret etti. “Gidelim... Geç kalacağız.”

Kate gözlerini devirdi. “Babacığım rahibelerden korkuyor.”

“Babacığın akıllı adam. O kadınları görünce karnıma ağrı saplanıyor.”

“Michael, hiç yardımcı olmuyorsun” dedi Hollis.

“Haklısın.” Michael kıza baktı. “Babacığın ne diyorsa onu yap tatlım.”

Kate birden sımsıkı sarılarak onu şaşırttı. “Döndüğümde burada olacak mısın?”

“Elbette olacağım.”

Michael onların merdivenden inerkenki ayak seslerini dinledi. O çocuğa hakkını teslim etmek gerekirdi. Tamamen duygusal şantaj yapıyordu fakat Michael’ın elinden ne gelirdi ki? Giyinip lavaboda elini yüzünü yıkadı. Sara kahvaltı için rulo pizzalar bırakmıştı fakat Michael pek aç değildi. Daha sonra, gerekirse, gerçekten karnını doyurmak isterse bir şeyler bulabilirdi.

Çantasını kapıp dışarı çıktı.

Sara sabahleyin hasta kontrollerini tamamlarken, hemşirelerden biri onu almaya geldi. Sara hasta kabul alanına gidince, masanın önünde Rahibe Peg’in durduğunu gördü.

“Rahibe, merhaba.”

Rahibe Peg hangi odaya girse ortamın havasını değiştiren, geren insanlardandı. Yaşını bilen yoktu... En az altmışındaydı, gerçi son yirmi yıldır görünüşünün hiç

değişmediği söylenirdi. Huysuzluğu dillere destan olsa da Sara onun aslında öyle olmadığını biliyordu; Rahibe Peg'in sert görünüşünün altında, bakımından sorumlu olduğu çocuklara kendini adanmış bir kadın vardı.

“Seninle biraz konuşabilir miyim Sara?”

Birkaç dakika sonra, yetimhaneye gidiyorlardı. Sara oraya yaklaştıkça çocuk çığlıkları ve bağrıışmaları duyar oldu; çocuklar sabah teneffüsünde kendilerini eğlenceye kaptırmıştı. Sara ile Rahibe Peg bahçe kapısından girdiler.

“Doktor Sara! Doktor Sara!”

Sara daha oyun bahçesinde beş adım atmamışken, etrafına çocuklar üşüştü. Onu iyi tanıyorlardı fakat Sara herhangi bir ziyaretçi karşısında heyecanlandıklarının da bilincindeydi. Bir dahaki sefere daha fazla kalmaya söz vererek onların arasından sıyrılıp Rahibe Peg'in peşinden binaya girdi.

Kız, Sara'nın sınav yapmakta kullandığı küçük odada, masada oturuyordu. Sara içeri girince kız gözlerini kaldırdı. On iki-on üç yaşlarında gibi görünüyordu; emin olmak, kir katmanları yüzünden güçtü. Çuval bezinden yapılmış, pis elbisesine bir omzunun üstünden düğüm atılmıştı; yara kabuklarıyla kaplı, kirden kararmış ayakları çıplaktı

Rahibe Peg “İç Güvenlik onu dün gece geç bir vakitte getirdi” dedi. “Tek kelime etmedi.”

Kız bir ziraat deposuna gizlice girmeye çalışırken yakalanmıştı. Sara sebebi görebiliyordu. Kız açlık çekmiş gibi görünüyordu.

“Merhaba, Ben Doktor Sara. Bana ismini söyleyebilir misin?”

Kirden katılaşıp kukuletaya benzemiş saçının altından Sara'ya dikkatle bakan kız karşılık vermedi. Gözleri -Sara'nın odaya girmesinden beri kızın başka hiçbir yeri kımıldamamıştı- bir an Rahibe Peg'e çevrildikten sonra tekrar Sara'ya odaklandı.

Rahibe Peg “Anne babasının kim olduklarını bulmaya çalıştık ama kayıtlarda onu arayan birileri görünmüyor” dedi.

Sara bunu tahmin etmişti. Çantasından stetoskobunu çıkarıp kıza gösterdi. “Kalbini dinleyeceğim... Tamam mı?”

Kız konuşmasa da gözleriyle izin verdi. Sara onun elbisesinin düğümlü kısmını omzundan aşağı sıyırdı. Kız tığ gibi zayıftı fakat göğüsleri yeni yeni belirginleşmeye başlamıştı. Teninde soğuk diski hissedince biraz geri çekildi fakat hepsi buydu.

“Sara, buna bakmalısın.”

Rahibe Peg, kızın sırtına bakıyordu. Kızın sırtı yanık ve kırbaç izleriyle kaplıydı. İzlerin bazıları eskiydi, bazılarıysa hâlâ ağlıyordu. Sara bunu daha önce de görmüştü fakat böylesini asla.

Kıza baktı. “Canım, bunu sana kimin yaptığını söyleyebilir misin bana?”

Rahibe Peg “Konuşabildiğini sanmıyorum” dedi.

Sara durumu anlamaya başlamıştı. Kız onun çenesini tutmasına izin verdi. Sara diğer elini kızın sağ kulağının yanına götürdü. Üç kez parmak şıklattı; kız tepki vermedi. Sara diğer kulağı da test etmek için el değiştirdi. Tepki yoktu. Sonra, kızın gözlerine bakarak kendi kulağını gösterdi ve başını yavaşça, hayır anlamında, iki yana salladı. Kız başıyla onayladı.

“Çünkü sağır.”

Sonra şaşırtıcı bir şey oldu. Kız elini uzatıp Sara’nın elini tuttu. Sara’nın yukarı dönük avcuna, kendi işaretparmağıyla çizgiler çekmeye başladı. Sara bunların çizgi olmadığını fark etti. Bunlar harfti. P. I. M.

“Pim” dedi Sara. Rahibe Peg’e göz attıktan sonra tekrar kıza baktı. “Pim... Adın bu mu?”

Kız başıyla onayladı. Sara, kızın elini tuttu. Avcuna SARA diye yazıp kendine işaret etti. “Sara.” Yukarı baktı. “Rahibe, üzerine yazabileceğim bir şey getirebilir misin?”

Rahibe Peg odadan çıktı ve birkaç dakika sonra, çocukların ders için kullandıkları, elde tutulan, küçük yazı tahtalarından birini getirdi.

Sara ANNENLE BABAN NEREDELER? diye yazdı.

Pim yazı tahtasını aldı. Sara'nın yazdıklarını eliyle sildikten sonra tebeşiri beceriksizce kavradı.

-ÖLDLER

-NE ZAMAN?

-ANNEM SONRA BABAM EPEY OLD

-SENİ KİM İNCİTTİ?

-ADAM

-HANGİ ADAM?

-BİLMYORM KAÇTIM

Sonraki soru Sara'ya acı verse de sorulması gerekiyordu.

BAŞKA BİR YERİNİ İNCİTTİ Mİ?

Kız duraksadıktan sonra başıyla onayladı. Sara üzüntüye boğuldu.

-NERENİ?

Pim yazı tahtasını aldı.

-KIZYERİ

Sara gözünü kızdan ayırmadan "Rahibe, bize bir dakika verebilir misin?" dedi.

Rahibe Peg gidince Sara BİRDEN FAZLA KEZ Mİ? diye yazdı.

Kız başıyla onayladı.

-BAKMAM GEREK. DİKKATLİ OLACAĞIM.

Pim'in bütün vücudu kasıldı. Başını sertçe öne arkaya salladı.

-LÜTFEN, diye yazdı Sara. İYİ OLDUĞUNA EMİN OLMALIYIM.

Pim yazı tahtasını alıp çabucak yazdı: BENM SUÇM SÖZ VRDİM SÖYLMİYCEME.

-HAYIR. SENİN SUÇUN DEĞİL.

-PİM KÖTÜ.

Sara ağlamak mı yoksa kusmak mı istediğini bilmiyordu. Hayatında birtakım şeyler -korkunç şeyler- gördüğü olmuştı ve sırf Vatan'da da değil. Hastanenin koridorlarında yürüyüp de insan doğasının en kötü yönleriyle karşılaşmamak mümkün değildi. Merdivenden düştüğü bahanesini öne süren ve nasıl düştüğünü kocasının teşvik edici bakışları altında ezbere anlatan, bileği kırılmış bir kadın. Akrabaları tarafından kapının önüne konmuş, ileri derecede beslenme yetersizliğinden mustarip, yaşlı bir adam. Dunk'ın fahişelerinden biri; karnında taşıdığı bebekten bir an önce kurtulup da işine geri dönebilmek için bir avuç düşük hapi yutmuş, vücudu hastalık ve sağlıklı yaşam yüzünden harap olmuş bir kadın. İnsan kalbini sertleştirirdi çünkü günü atlatabilmenin başka yolu yoktu... Fakat en kötüsü çocuklardı. İnsanın gözlerini kaçıramadığı çocuklar. Pim'in başına gelenleri tahmin etmek zor değildi. Anne babası ölmüşlerdi ve birisi, bir aile dostu veya komşu onu yanına almayı teklif etmişti; kulakları duymayan ve konuşamayan bu zavallı öksüzün sorumluluğunu üstlenen o kişinin ne kadar iyi kalpli ve yüce gönüllü olduğunu düşünmüştü herkes, bir daha da kimse durumu kontrol etmeye gerek görmemişti.

"Hayır tatlım, hayır." Sara, Pim'in ellerini tutup gözlerinin içine baktı. Orada bir ruh vardı; küçücük, korkmuş, dünyanın bir kenara attığı bir ruh. Yeryüzünde ondan daha yalnız biri yoktu ve Sara sırf insan olduğu için kendisinden istenen şeyi anlıyordu.

Gerçeği Hollis bile bilmiyordu. Mesele Sara'nın ona söylemekten korkması değildi; onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Fakat suskun olmaya çok önceden karar vermişti. Vatan'da herkesin sırasının geldiği söylenirdi ve Sara'nınki de gelmişti. Yaşadığı şeye elinden geldikince katlanmıştı, sonrasında da bir kutu hayal etmişti... Çelikten yapılmış, sağlam kilitli bir kutu. O anıyı alıp kutuya koymuştu.

Yazı tahtasını alıp yazdı:

-BENİ DE BİR KERESİNDE BİRİ ORAMDAN İNCİTMİŞTİ.

Kız yazı tahtasını yine aynı temkinli ifadeyle inceledi. Belki on saniye geçti. Kız tekrar tebeşiri eline aldı.

-SIR MI?

-SÖYLEDİĞİM TEK KİŞİ SENSİN.

Kızın yüzü değişiyordu. Bir yönüyle rahatlıyordu.

Sara yazdı: AYNIYIZ. SARA İYİ. PİM İYİ. BİZİM SUÇUMUZ DEĞİL.

Kızın gözlerinde yaşlardan oluşan birer tabaka belirdi. Engeli aşan tek bir damla, kızın yanağından süzülerek kirlerin arasında bir nehir açtı. Dudakları kapandı; boyun ve çene kasları gerildi, sonra da titremeye başladı. Odada tuhaf, yeni bir ses belirdi. Hayvan sesini andıran bir çeşit hırıltıydı. Bir şey dışarı çıkmak için mücadele ediyordu sanki.

Sonra dışarı çıktı. Kız ağzını açıp insan dili fikrini paramparça edercesine uludu ve bu sesi damıtarak, acıyla söylenen tek bir ünlü harfe dönüştürdü. Sara ona sımsıkı sarıldı. Pim inliyor, titriyor, kurtulmak için çırpınıyordu... Fakat Sara buna izin vermedi. "Sorun yok" dedi. "Seni bırakmayacağım, seni bırakmayacağım." Kızı o şekilde kollarının arasında tuttu, ta ki kız tekrar sessizleşene ve çok sonrasına dek.

Bir zamanlar Texas Birinci Tröst Bankası'na ait olan hükümet binası -bankanın ismi hâlâ binanın kireçtaşı sütun kornişinde kazılıydı- okula kısa bir yürüyüş mesafesindeydi sadece. Lobideki rehberde bütün departmanların ismi yazılıydı: İskân Otoritesi, Kamu Sağlığı, Tarım ve Ticaret, Basım ve Gravür. Sanchez'in ofisi ikinci kattaydı. Peter ikinci bir açık alana açılan merdiveni çıktı; bu alanda bir masa vardı ve masada anormal ölçüde temiz üniformalı bir İç Güvenlik subayı oturmaktaydı. Peter kendi üstündeki pejmürde iş kıyafetinden ve takırdayan aletlerle, çivilerle dolu çantasından utandı birden.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Başkan Sanchez ile görüşmeye geldim. Randevum var."

"İsminiz?" Adam gözlerini tekrar masaya çevirmişti; bir çeşit form dolduruyordu.

"Peter Jaxon."

Adamın yüzü aydınlandı sanki. "Siz Jaxon mısınız?"

Peter başını eğdi.

"Vay be." Adam oturduğu yerde öylece bakakalmıştı. Peter böyle bir tepki görmeyeli epey oluyordu. Öte yandan, bugünlerde birileriyle tanıştığı nadirdi. Aslında kimseyle tanışmıyordu.

Peter sonunda "Birilerine haber verebilir misiniz?" dedi.

"Evet." Subay koltuğundan ayağa fırladı. "Bir saniye. Geldiğinizi onlara söyleyeyim."

"Onlar" denmesi Peter'ın dikkatini çekmişti. Görüşmeye başka kim katılacaktı acaba? Hem kendisi neden buradaydı?

Başkanın mesajı üstüne saatlerce kafa yormasına karşın bir sebep bulamamıştı. Belki de Caleb'in dediği gibi, *sahiden de* orduya dönmesini istiyorlardı. Eğer öyleyse, yapacakları konuşma kısa sürecekti.

“Gelebilirsiniz, Bay Jaxon.”

Subay, Peter'in alet çantasını aldıktan sonra onu uzun bir koridordan geçirdi. Sanchez'in kapısı açıktı. Peter odaya girince kadın masasının ardından ayağa kalktı: Ufak tefekti, saçının neredeyse tamamı beyazdı, yüz hatları keskin ve bakışları güçlüydü. Karşısında ikinci biri, sert ve gür sakallı bir adam oturuyordu. Adamı gözü bir yerden ısırsa da Peter onu çıkaramadı.

“Bay Jaxon, sizi görmek güzel.” Sanchez masasının etrafından dolanıp elini uzattı.

“Başkan Hanım. Onur duydum.”

“Lütfen, Vicky deyin” dedi kadın. “Sizi genelkurmay başkanım Ford Chase ile tanıştırayım.”

“Sanıyorum tanışmıştık, Bay Jaxon.”

Peter o zaman hatırladı: Petrol Yolu'ndaki köprünün imhasından sonra düzenlenen soruşturmada Chase de yer almıştı. Hoş bir anı değildi bu; Peter adamı gördüğü andan itibaren sevmemişti. Chase'in kravatlı (dünya tarihinin en anlaşılmaz giysisiydi) olması, Peter'in duyduğu güvensizliği artırmıştı.

“General Apgar'ı tanıyorsunuz elbette” dedi Sanchez.

Peter dönünce, eski komutanının kanepeden kalktığını gördü. Gunnar biraz yaşlanmıştı; kısa saç ağarmış, alnındaki kırışıklıklar iyice derinleşmişti. Biraz göbeği vardı; üniformasının düğmelerini zorluyordu. Peter asker selamı verme dürtüsüne yoğun bir şekilde kapıldıysa da bunu bastırdı ve iki adam el sıkıştılar.

“Terfinizi kutlarım komutanım.” Fleet'in emekliye ayrılmasından sonra ordu generalliğine Apgar'ın atanması, o adamın emrinde görev yapmış hiçbir askeri şaşırtmamıştı.

“Bense her gün pişmanlık duyuyorum. Söylesene, oğlun nasıl?”

“Gayet iyi komutanım. Sorduğunuz için teşekkürler.”

“Bana ‘komutanım’ demeni istesem istifanı kabul etmezdim. Bu arada, en çok pişmanlık duyduğum ikinci şey de bu. Daha çok diretmeliydim.”

Peter, Gunnar’ı severdi; adamın varlığı onu rahatlatmıştı. “İşe yaramazdı.”

Sanchez onları küçük bir oturma alanına götürdü; buradaki, kanepeler ve iki deri koltukla çevrili, üstü taştan sehpa uzun bir rulo kâğıt duruyordu. Peter etrafına bakınma fırsatı buldu ilk kez: kitaplarla kaplı bir duvar, üstünde yüksek kâğıt yığınları bulunan ve aşınmış bir masa. Masanın arkasındaki direkte Texas bayrağı vardı; odadaki yegâne tören nesnesi buydu. Peter koltuklardan birine, Sanchez’in karşısına oturdu. Apgar ile Chase de yana oturdular.

“Her şeyden önce, benimle görüşmeye gelmenizi istememin sebebini merak ediyorsunuzdur eminim” dedi Sanchez. “Sizden bir ricam olacak. Meseleyi daha iyi anlayabilmeniz için size bir şey göstereyim. Ford?”

Chase rulo halindeki kâğıdı açıp masaya serdi ve kenarlarına ağırlıklar koydu. Harita bir topograf tarafından hazırlanmıştı: Ortasında yer alan Kerrville’in surları ve çevre hatları net bir şekilde gösterilmişti. Batıdaki, Guadalupe’nin yakınındaki üç büyük alan çapraz taramayla işaretlenmişti ve her birinde birer notasyon yer alıyordu: YP1, YP2, YP3.

“Büyük konuşmak istemem ama baktığınız şey Texas Cumhuriyeti’nin geleceği” dedi Sanchez.

Chase “YP ‘yerleşim parseli’nin kısaltması” diye açıkladı.

“Bunlar halkı yerleştirmek için en uygun yerler, en azından başlangıçta. Su var, aşağılarda tarıma elverişli topraklar var, hayvan otlatmaya elverişli araziler de bulunuyor. Aşama aşama ilerleyeceğiz; gitmek isteyen insanlar için kura sistemi uygulayacağız.”

Chase “Gitmek isteyen epey kişi olacaktır” diye ekledi.

Peter başını kaldırıp baktı. Herkes onun tepkisini bekliyordu.

“Memnun olmamış gibisiniz” dedi Sanchez.

Peter uygun sözcükleri aradı. “Ben... Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim sanırım.”

“Savaş bitti” dedi Apgar. “Üç yıldır tek bir viral bile görülmedi. Onca yıl tam da bunun için savaşmıştık.”

Sanchez öne eğilmişti. Bu kadında son derece çekici bir şeyler, inkâr edilemez bir güç vardı. Peter ondan bahsedildiğini duymuştu -Sanchez’in gençliğinde çok güzel olduğu ve taliplerinin listesinin bir buçuk kilometreyi bulduğu söylenirdi- fakat o kadını deneyimlemek bambaşka bir şeydi.

“Tarih, yaptığın her şey için seni hatırlayacak Peter.”

“Tek başıma yapmadım.”

“Bunu da biliyorum. Hepsine teşekkür borçluyuz. Arkadaşların için de üzgünüm. Yüzbaşı Donadio büyük bir kayıp. Amy de, şey...” Kadın duraksadı. “Sana karşı dürüst olacağım. Onunla ilgili söylenenler... Neye inanacağımı asla bilemedim. Şimdi de bu söylenenleri tam olarak anladığıma emin değilim. Bildiğim şu ki, Amy ile sen olmasanız hiçbirimiz bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Onu bize sen getirdin. İnsanların bildiği bu. Ve seni çok önemli kılıyor. Senin gibi biri yok denebilir.” Bakışlarını Peter’ın yüzünden ayırmıyordu; odada yalnızca ikisi varmış gibi hissettiriyordu bir şekilde. “Söylesene, İskân Otoritesi’nde çalışmak hoşuna gidiyor mu?”

“Fena değil.”

“Oğlunu yetiştirme fırsatını da veriyor sana. Onun yanında olma, destek olma fırsatını.”

Peter lafın belirli bir noktaya getirilmek istendiğini sezdi. Başıyla onayladı.

Sanchez biraz esefle “Benim hiç çocuğum olmadı” dedi. “İşimin bedellerinden biri bu. Ama senin hislerini anlıyorum.

Bu yüzden şunu baştan söyleyeyim ki, senin önceliklerine karşı duyarlıyım ve teklif edeceğim şey hiçbir şekilde bunun önüne geçmeyecek. Oğlunun yanında ve ona destek olacaksın, tıpkı şimdiki gibi.”

Peter bir şey anlatılırken bazı gerçekler gizlendiğinde, bunu fark ederdi. Öte yandan, Sanchez’in yaklaşımı öyle dikkatle planlanmıştı ki, Peter ister istemez takdir ediyordu.

“Dinliyorum.”

“Ekibime katılmaya ne dersin Peter?”

Bu öyle komik bir fikirdi ki Peter neredeyse gülecekti. “Kusura bakmayın ama Başkan Hanım...”

Kadın gülümseyerek onun sözünü kesti: “Lütfen, Vicky de.”

Peter kadının gerçekten usta olduğunu kabul etmek zorundaydı. “Bu fikirde öyle çok terslik var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bir kere, ben siyasetçi değilim.”

“Olmanı da istemiyorum zaten. Ama sen bir lidere ve insanlar bunu biliyor. Kenarda oturamayacak kadar değerli bir kaynaksın. Şehir kapısını açmak sırf daha çok yer açmakla ilgili değil, gerçi buna kesinlikle ihtiyacımız var. Bu hemen her şeyi yapma tarzımızdaki temel bir değişimi temsil ediyor. Birçok ayrıntının üstünde çalışılması gerek ama önümüzdeki doksan gün içinde sıkıyönetimi kaldırmayı planlıyorum. Seferberlik Ordusu yeniden yerleştirme işinde yardımcı olması için bölgelerden geri çağırılacak ve tamamen sivil bir yönetime geçeceğiz. Herkese masada yer verilecek; bu büyük bir değişim ve zor olacak. Ama olması kesinlikle şart ve şimdi doğru zaman.”

“Saygısızlık etmek istemem ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamadım.”

“Aslında seninle epey ilgisi var. Veya en azından öyle umuyorum. Senin pozisyonun benzersiz. Ordu sana saygı duyuyor. Halk seni seviyor, özellikle de lowalılar. Ama bunlar üçayağın sadece iki ayağı. Üçüncüsü ticaret liderliği. Buna

bayılacaklar. Tifty Lamont ölmüş olabilir ama onunla tanışıklığın onların komuta zincirine erişimini sağlar. Onların faaliyetlerine son vermemiz mümkün değil; buna kalkışsak başaramayız. Ahlak bozukluğu, hayatın bir gerçeği... Çirkin bir gerçek ama gerçek sonuçta. Dunk Withers'i tanıyorsun, değil mi?"

Peter başıyla onayladı. "Tanışmıştık."

"Bilgi kaynaklarımın söylediği doğruysa, sırf tanış olmanın ötesine geçmişsiniz. Kafes meselesini duydum. Gerçekten etkileyici bir gösteriymiş."

Sanchez, Peter'ın Tifty ile, o adamın San Antonio'nun kuzeyindeki yeraltı kompleksinde tanışmasından bahsediyordu. Ticaret liderliği üyeleri, katartik bir eğlence yöntemi olarak, virallerle silahsız dövüşüyorlardı... Diğerleri de kimin kazanacağı üstüne bahis oynuyordu. Kafese önce Dunk girmiş ve bir uyuşuğu göreceli olarak kolayca haklamıştı; onu takip eden Peter, Tifty'yi onlarla birlikte Iowa'ya gitmeye ikna etmek için, yetişkin bir drakla kapışmıştı.

"O an öyle yapmak gerek gibi gelmişti."

Sanchez gülümsedi. "Söylemek istediğim de bu. Sen gereken şeyi yapan bir adamsın. Dunk ise Lamont'un yarısı kadar bile zeki değil; keşke olsaydı. Lamont ile aramızdaki anlaşma basitti. O adam yıllardır gördüğümüz, en iyi korunmuş ordu silahlarının üstünde oturuyordu. Onsuz Ordu'yu silahlandıramazdık. En kötü şeyleri dizginlersen, silah ve cephane göndermeyi sürdürürsen kendi işini yapabilirsin dedik. Bunun mantığını o kavradı ama Dunk'ın kavrayacağını sanmıyorum. O adam tam bir oportünist, ayrıca çirkin bir yanı da var."

"Neden onu cezaevine tıkip kurtulmuyorsunuz peki?"

Sanchez omuz silkti. "Bunu yapabiliriz; iş o noktaya da gelebilir. General Apgar hepsini tutuklayıp yeraltı sığınağıyla kumar salonlarına el koymamız, bu işe bir son vermemiz gerektiğini düşünüyor. Ama daha mürekkep kurumadan

Dunk'ın yerine başkası geçer, böylece de başa dönmüş oluruz. Arz talep meselesi. Talep var... Malları kim temin edecek peki? Kumar masalarını, caz müziğini, fahişeleri? Bu hoşuma gitmese de, bildiğim biriyle uğraşmayı yeğlerim ve şu an o kişi Dunk."

"Yani onunla konuşmamı istiyorsunuz."

"Evet, ileride. Ticaret liderliğini kontrol altında tutmak önemli. Geçiş dönemi sırasında askerlerin ve sivil halkın bizi tamamen desteklemeyi sürdürmelerini sağlamak da öyle. Sen üç kesimin de saygı duyduğu tek kişisin. İstesen benim işimi bile alabilirsin muhtemelen, gerçi bunu en kötü düşmanım için bile istemem."

Peter rahatsız edici bir hisse, bir şeyi daha şimdiden kabul ettiği hissine kapılmıştı. Apgar'a baktı; adamın yüzü *İnan bana, ben de bu yoldan geçtim*, diyordu.

"Tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Şimdilik seni özel danışmanlığa atamak istiyorum. Hissedarlar arasında bir tür aracı diyebiliriz. Sonra daha spesifik bir unvan bulabiliriz. Ama göz önünde, herkesin seni görebileceği yerde olmanı istiyorum. Sesin insanların duyduğu ilk ses olmalı. Ve sana söz veriyorum ki her akşam yemeğini evinde, oğlunla yiyebileceksin."

Bu gerçekten cazip bir teklifti: Gün boyu kan ter içinde çekiç sallamamak. Ama Peter yorgundu da. Temel bir enerji, onu terk etmişti. Peter yeterince şey yapmıştı ve artık istediği, sessiz sakin ve sade bir hayattı. Oğlunu okula götürmek ve gün boyunca dürüstçe çalışmak, geceleyin oğlunu yatırmak ve sekiz tatlı saati bambaşka bir yerde, hayatı boyunca gerçekten mutlu olduğu tek yerde geçirmekti.

"Hayır."

Sanchez irkildi; böylesine kısa ve net bir şekilde reddedilmeye alışık değildi. "Hayır mı?"

"İşte bu. Cevabım bu."

“Fikrini değiştirmeni sağlayacak, söyleyebileceğim bir şeyler vardır mutlaka.”

“Onur duydum ama bunun başka birinin sorunu olması gerekiyor. Üzgünüm.”

Sanchez kızgın değil, yalnızca şaşkın gibiydi. “Anlıyorum.” Kendini sevdiren gülümsemesi geri geldi. “Eh, sormam gerekiyordu.”

Sanchez ayağa kalkınca diğer herkes de aynı şeyi yaptı. şimdi şaşırma sırası Peter’daydı; Sanchez’in ısrar etmesini beklemiş olduğunu fark etti. Kapıda ayrılırlarken Sanchez onun elini sıktı.

“Benimle görüşmeye zaman ayırdığın için teşekkürler Peter. Teklifim hâlâ geçerli ve umarım ki tekrar düşünürsün. Epey faydan dokunabilir. Düşüneceğine söz verir misin?”

Bunu kabul etmekten zarar gelmez gibiydi. “Bunu yapacağım.”

“General Apgar sana çıkış yolunu gösterebilir.”

Hepsi buydu demek. Biraz hayrete kapılmış olan Peter, bir kapı kapandığında insanın hep yaptığı gibi, seğiminin doğru olup olmadığını merak etti.

“Peter, son bir şey” dedi Sanchez.

Peter eşikte döndü. Kadın, masasına geri dönmüştü.

“şeyi sormak istiyordum... Oğlun kaç yaşında?”

Bu soru yeterince zararsız gibiydi. “On yaşında.”

“Adı da Caleb, değil mi?”

Peter başıyla onayladı.

“Harika bir yaş. Çocuğun önünde koca bir hayat uzanıyor. Aslında düşününce... Gerçekte çocuklar için çalışıyoruz, değil mi? Önümüzdeki birkaç ay içinde vereceğimiz kararlar, ölümümüzden çok sonra çocuklarımızın nasıl bir dünyada yaşayacağını belirleyecek.” Sanchez gülümsedi. “Eh. Bunu bir düşünmek gerek, Bay Jaxon. Geldiğiniz için tekrar teşekkürler.”

Peter, Gunnar'ın peşinden kapıdan çıktı. Koridorun yarısında, adamın usulca kıkırdadığını duydu.

“O kadın iyi, değil mi?”

“Hı hı” dedi Peter. “Kesinlikle iyi.”

Michael'ın çantasında üç şey vardı. Birincisi gazeteydi. İkincisi bir mektuptu.

Michael mektubu kaptanın üniformasının göğüs cebinde bulmuştu. Zarf yazısızdı; adam onu göndermeyi asla düşünmemişti besbelli. Bir sayfadan kısa olan bu mektup İngilizce yazılmıştı.

Sevgili oğlum,

Artık biliyorum ki sen ve ben bu hayatta asla görüşemeyeceğiz. Yakıtımız bitmek üzere; sığınağa ulaşmak için son umudumuzu yitirdik. Dün gece mürettebat ve yolcular oylama yaptılar. Oybirliğiyle karar alındı. Susuzluktan ölmek, kimsenin istemediği bir kader. Bu gece, yeryüzünde paylaştığımız son gece olacak. Çelik mezarımızın içinde, akıntılarla birlikte sürükleneceğiz... Ta ki yüce Allah bizi dibe batırmayı seçene dek.

Bu son sözlerin sana ulaşacağını hiç ummuyorum elbette. Tek yapabileceğim, senin ve annenin felaketten bir şekilde kurtulup sağ kalmış olmanız için dua etmek. Şimdi beni ne mi bekliyor? Kutsal Kuran der ki: "Göklerin ve yerin gaybını bilmek Allah'a aittir. Kıyametin kopuşu ise göz kırpması veya daha da az bir zamandan ibarettir Çünkü Allah'ın gücü her şeye yeter."² Şüphesiz ki bizler O'na aitiz ve O'na geri döneceğiz. Bütün olanlara karşın, ölümsüz ruhumun O'nun ellerine geçeceğine ve biz nihayet görüştüğümüzde bunun cennette olacağına inancım var.

Bu hayattaki son düşüncelerimde siz varsınız. Baraka Allahu fika.³

Seni seven baban,
Nabil

Michael, H-kasabası'nın sokaklarından geçerken bu sözleri düşündü. Metruk ve harap yerler görmeye alıştı; binlerce iskelet barındıran, viran şehirlerden geçmişti. Fakat ölümler daha önce hiç onunla böylesine doğrudan konuşmamıştı. Kaptan kamarasında o adamın pasaportunu bulmuştu. Adamın adı soyadı Nabil Haddad idi. 1971'de Hollanda'da, Utrecht diye bir şehirde doğmuştu. Michael kamarada oğlana ait başka bir şey -fotoğraf ya da başka mektuplar- bulamamıştı fakat adamın pasaportunda acil durumda ulaşılabilecek kişi olarak Astrid Keeble diye bir kadının ismi ve Londra'daki adresi yazılıydı. Belki de bu kadın oğlanın annesiydi. Michael kaptanın oğlunu hiç görmemesinin sebebini, o üçü arasında neler geçtiğini merak ediyordu. Belki de oğlanın annesi izin vermemişti; belki de adam bir sebepten dolayı kendini değerli hissetmemişti. Yine de oğluna yazma ihtiyacı duymuştu, birkaç saat sonra öleceğini ve mektubun kendi cebinden öteye gitmeyeceğini bildiği halde.

Fakat mektubun Michael'a söyledikleri bundan ibaret değildi. *Bergensfjord* o sırada bir yere gitmekteydi; bir hedefi vardı. "Bir sığınak" değil, "sığınak". Virüsün onlara ulaşamayacağı bir yer.

Michael'ın çantasındaki üçüncü nesnenin orada bulunmasının ve Michael'ın Maestro denen adamla görüşmesi gerekmesinin sebebi buydu.

O adamın gerçek adı vardıysa bile Michael bilmiyordu. Ayrıca Maestro rahatsız edici ölçüde bozuk cümlelerle konuşma ve kendinden hep üçüncü şahıs olarak bahsetme huyuna sahipti; alışmak biraz zaman alırdı. Epey yaşlıydı,

sırım gibiydi ve sürekli kıpır kıpırlığıyla insandan çok, aşırı iri bir tür kemirgene benzerdi. Bir ara Sivil Otorite’de elektrik mühendisliği yapmıştı; çoktan emekli olmuş ve Kerrville’de antika elektronik cihazlar arayan herkesin başvurduğu kişi haline gelmişti. Kafese kapatılmış bir kuş kadar deli ve epeyce paranoyaktı fakat eski bir sabit diske, taşıdığı sırları itiraf ettirmeyi bilirdi.

Maestro’nun kulübesini gözden kaçırmak mümkün değildi; H-kasabası’nda, çatısında güneş panelleri olan tek bina buydu. Michael kapıyı sertçe çaldıktan sonra, kamera için geri çekildi; Maestro önce insana adamakıllı bakmak isterdi. Bir dakika sonra, ağır kilitler peş peşe açıldı.

“Michael.” Maestro çok az aralanan kapının ardında duruyordu; üstünde iş önlüğü, başında da indirmeli lensli vizör şapka vardı.

“Selam Maestro.”

Adamın gözleri sokağın iki tarafına çabucak bakındı. “Çabuk” diyerek elini sallayıp Michael’a içeri girmesini işaret etti.

Kulübenin içi müze gibiydi. Eski bilgisayarlar, ofis makineleri, osiloskoplar, düz panel ekranlar, koca kutular dolusu cep bilgisayarları ve cep telefonları: Michael bu kadar çok devre parçasını ne zaman bir arada görse heyecana kapılır, içi bir hoş olurdu.

“Maestro nasıl yardımcı olabilir?”

“Sana bir antika getirdim.”

Michael üçüncü nesneyi çantasından çıkardı. Yaşlı adam onu Michael’ın elinden alıp çabucak inceledi.

“Gensys 872HJS. Dördüncü nesil, üç terabayt. Savaş öncesi dönemin sonları.” Başını kaldırıp baktı. “Nerede?”

“Metruk bir gemide buldum. Dosyaları geri kazanmam gerek.”

“Öyleyse yakından bakmalı.”

Michael, adamı takip ederek odadaki çalışma tezgâhlarından birine gitti; Maestro sabit diski bir bezin

üstüne koydu ve vizörünün lenslerini indirdi. Sabit diskin kasasını küçük bir tornavidayla açıp içini inceledi.

“Nem hasarı. İyi değil.”

“Tamir edebilir misin?”

“Zor. Pahalı.”

Michael cebinden bir tomar Austin çıkardı. Yaşlı adam parayı tezgâhın üstünde saydı.

“Yetmez.”

“Tüm param bu.”

“Maestro bundan şüpheli. Senin gibi bir petrolcü?”

“Artık petrolcü değilim “

Maestro, Michael’ın yüzünü inceledi. “Ah. Maestro hatırlıyor. Çılgınca söylentiler duymuştu. Duydukları doğru mu?”

“Ne duyduğuna bağlı.”

“Bariyeri arıyormuşsun. Tek başına denize açılıyormuşsun.”

“Doğru sayılır.”

Yaşlı adam lastiksi dudaklarını büzdü, sonra da parayı önlüğünün cebine koydu. “Maestro elinden geleni yapacak. Yarın gel.”

Michael daireye geri döndü. Arada kütüphaneye gidip, omuz çantasına ağır bir kitap eklemişti: *Reader’s Digest. Büyük Dünya Atlası*. Ödünç alınmasına izin verilen kitaplardan değildi bu. Michael araştırma kütüphanecisinin dalgın bir anını kollayıp kitabı gizlice çantasına atmış ve usulca dışarı çıkmıştı.

Yine uykudan önce öykü anlatması istendi. Bu seferki, fırtınayla ilgiliydi. Kate gerginlik ve heyecanla dinledi, sanki öykü Michael’ın denizde boğulmasıyla sonlanabilirmiş gibi... Oysa Michael karşısında oturuyordu. Sara dün geceki konuyu açmadı. Onların tarzı böyleydi; hiçbir şey demeden çok şey söylerlerdi. Sara da dalgın görünüyordu. Hastanede bir şey olduğunu varsayan Michael meseleyi kurcalamadı.

Sabahleyin, diğlerleri uyanmadan daireden çıktı. Yaşlı adam onu bekliyordu.

“Maestro işi halletti” dedi adam.

Michael’ı bir tüplü ekranın karşısına götürdü. Elleri klavyede hızla gezindi; ekranda parlak bir harita belirdi. “Gemi. Nerede?”

“Galveston Koyu’nda, gemi kanalının girişinde buldum.”

“Memleketinden epey uzakta.”

Maestro verileri Michael’a açıkladı. Mart ortasında Hong Kong’dan yola çıkan *Bergensfjord* Hawaii’ye gitmiş, ardından da Panama Kanalı’ndan Atlantik Okyanusu’na geçmişti. Michael’ın gazeteden okuduklarıyla zihninde oluşturduğu tarih şeridine göre bunlar Paskalya Virüsü salgınından önce gerçekleşmiş olmalıydı. Belki de yakıt almak için Kanarya Adaları’nda limana yanaşmış, ardından da kuzeye doğru yola devam etmişlerdi.

Bu noktada veriler değişiyordu. Gemi kuzey Avrupa kıyısı boyunca, çemberler çizerek gidip gelmişti. Cebelitarık Boğazı’nda kısa süre yol aldıktan sonra, Akdeniz’e girmeden yön değiştirmiş ve Tenerife’ye dönmüştü. Birkaç hafta sonra tekrar denize açılmışlardı. Salgın artık epey yayılmış olmalıydı. Macellan Boğazı’ndan geçip kuzeye, ekvatora doğru ilerlemişlerdi.

Görünüşe göre gemi okyanusun ortasında durmuştu. Hareketsiz geçen iki haftadan sonra veriler son buluyordu.

Michael “Nereye gittiklerini öğrenebilir miyiz?” diye sordu.

Bir başka veri tablosu belirdi: Maestro bunların rota planları olduğunu açıkladı. Sayfada aşağı inip, Michael’ın dikkatini sonuncuya yöneltti.

Michael “Benim için bunu yedekleyebilir misin?” diye sordu.

“Halloldu bile.” Yaşlı adam önlük cebinden bir USB bellek çıkardı; Michael onu kendi cebine koydu. “Maestro merak ediyor. Neden bu kadar önemli?”

“Tatile çıkmayı düşünüyordum da.”

“Maestro kontrol etti bile. Boş okyanus. Orada hiçbir şey yok.” Adamın soluk kaşları kalktı. “Ama bir şey, belki?”

Bu adam aptal değildi. “Belki” dedi Michael.

Sara’ya not bıraktı. *Kaçmam gerek, üzgünüm. Eski bir dostu ziyaret edeceğim. Birkaç gün içinde dönmeyi umuyorum.*

Turuncu Bölge’ye gidecek ikinci nakil aracı sabah 9’da kalkacaktı. Michael araca binip son durakta indi ve otobüs uzaklaşırken bekledi. Tabelada şunlar yazılıydı:

KIRMIZI BÖLGE’YE GİRİYORSUNUZ.
DEVAM EDERSENİZ RİSK SİZE AİTTİR.
TEREDDÜTTE KALIRSANIZ KAÇIN.

Michael *Bir bilseniz,* diye düşündü. Sonra yürümeye başladı.

² Kuran-ı Kerim, Nahl Suresi, 77. Ayet (ç.n.)

³ “Allah sizi kutsasın.” (ç.n.)

Sara sabah vardiyasından önce tekrar yetimhaneye gitti. Rahibe Peg onu kapıda karşıladı.

Sara “Kızın durumu nasıl?” diye sordu.

Kadın her zamankinden de yorgun görünüyordu; uzun bir gece geçirmişti. “Korkarım çok iyi değil.”

Pim çığlıklar atarak uyanmıştı. Haykırışları öyle yüksekti ki, yatakhanedeki herkesi uyandırmıştı. Onu şimdilik Rahibe Peg’in odasında tutuyorlardı.

“Daha önce de tacize uğramış çocuklar gelmişti fakat bu kadar aşırı bir durumla ilk kez karşılaşıyoruz. Böyle bir gece daha olursa...”

Rahibe Peg, Sara’yı kendi odasına götürdü; manastırı andıran o odada yalnızca gerekli şeyler vardı. Tek süs, duvardaki büyük haç idi. Pim uyanıktı ve yatakta, dizlerini göğsüne iyice çekmiş oturuyordu. Fakat Sara içeri girince, kızın yüzündeki gerginlik biraz azaldı. *İşte bir müttefik, gerçeği bilen biri.*

Rahibe Peg “Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım” dedi.

Sara yatağa oturdu. Kız temizlenmişti, topak topak olmuş saçları da taranmış ve yer yer kesilmişti. Rahibeler ona sade bir yün tünik giydirmişti.

Sara yazı tahtasına yazdı:

-BUGÜN KENDİNİ NASIL HİSSEDİYORSUN?

-İYİ

-RAHİBE’NİN DEDİĞİNE GÖRE UYUYAMAMIŞSIN.

Pim başını iki yana salladı.

Sara, onun sargılarını değiştirmesi gerektiğini açıkladı. O sargıları yavaşça çözerken kız irkildi fakat ses çıkarmadı. Sara antibiyotik merhem ve serinletici sarısabır kremi sürüp tekrar bandaj yaptı.

-CANIN YANDIYSA ÜZGÜNÜM.

Pim omuz silkti.

Sara kızın gözlerinin içine baktı. HER ŞEY YOLUNDA GİDECEK, diye yazdı. Sonra, kız hiçbir Şey yapmayınca: DAHA İYİ OLACAK.

-KABSLAR BİTCEKMi?

Sara başını salladı. "Evet."

-NASIL?

Kolaya kaçıp *Zamana bırak* demek vardı tabii. Fakat bu doğru değildi, en azından gerçeğin tamamı değildi. Sara acıyı geçiren Şeyin diğer insanlar olduğunu biliyordu... Hollis, Kate ve bir aile olmak.

-BİR ŞEKİLDE GEÇER, diye yazdı.

Saat sekize yaklaşıyordu. Sara'nın gitmesi gerekiyordu, bunu istemese de. İlk yardım çantasını toplayıp Şöyle yazdı:

-ARTIK GİTMELİYİM. DİNLENMEYE ÇALIŞ. RAHİBELER SANA BAKAR.

-GERİ GELCENMi? diye yazdı Pim.

Sara başıyla onayladı.

-YEMN EDER MİSN?

Pim, Sara'ya dikkatle bakıyordu. Hayatı boyunca insanlar onu terk etmişti; Sara neden farklı olsundu ki?

Sara "Evet" diyerek elini kalbine götürdü. "Yemin ederim."

Rahibe Peg koridorda Sara'yı bekliyordu. "Durumu nasıl?"

Günün daha yeni başlamış olmasına karşın Sara kendini tükenmiş hissediyordu. "Sırtındaki yaralar asıl sorun değil. Öyle başka geceler de geçirirse şaşırmam."

“Bir akrabasına ulaşma şansımız var mı? Onu yanına alabilecek birine?”

“Bence onun için en kötü şey olur bu.”

Rahibe Peg başıyla onayladı. “Evet, elbette. Benimki aptalca bir fikirdi.”

Sara kadına bir rulo gazlı bez, kaynatılmış sargı bezleri ve bir kavanoz merhem verdi. “Sargılarını yirmi dört saatte bir değiştirin. Enfeksiyon belirtisi yok ama kızın durumu kötüye giderse veya ateşi çıkarsa hemen beni çağırın.”

Rahibe Peg elindeki nesnelere kaşlarını çatarak bakıyordu. Sonra yüz ifadesi yumuşadı ve gözlerini kaldırıp baktı. “Geçen gece için sana teşekkür edecektim. Dışarı çıkmak hoş oldu. Bunu daha sık yapmalıyım.”

“Peter orada olmaktan mutluydu.”

“Caleb amma büyüdü, Kate de. Ne kadar şanslı olduğumuzu unutmak kolay oluyor bazen. Sonra insan böyle bir şey görüyor...” Kadın o düşüncenin tamamını dillendirmede. “Çocukların yanına dönsem iyi olacak. Huysuz, yaşlı Rahibe Peg’leri olmazsa halleri nice olur?”

“Kusuruma bakmazsan, iyi rol yapıyorsun bence.”

“Belli oluyor mu? Aslında içten içe yufka yürekli bir ihtiyarım sadece.”

Rahibe Peg, Sara’ya dışarıya kadar eşlik etti. Sara kapı eşiğinde duraksadı. “Sana bir şey sorayım. Mesela bir yılda kaç çocuk evlat ediniliyor?”

“Bir yılda mı?” Kadın bu soruya şaşırılmış gibiydi. “Sıfır.”

“Hiç mi?”

“Bazen oluyor ama çok nadiren. Ve asla yaşı büyük çocuklar evlat edinilmiyor, sorduğun buysa eğer. Bazen buraya bir bebek bırakılır ve birkaç gün sonra bir akrabası gelip alır. Ama bir çocuk burada uzun süre kalmışsa, kalmaya devam edecektir büyük olasılıkla.”

“Bunu bilmiyordum.”

Kadının gözleri Sara'nın yüzünü inceledi. "Biz ikimiz çok farklı değiliz aslında, biliyorsun. İkimizin işi de günde on kez ağlamak için iyi sebepler veriyor bize. Ama bunu yapamıyoruz. Öyle yapsak kimseye faydamız olmazdı."

Bu doğruydu; fakat Sara'nın içini hiç rahatlatmıyordu. "Sağ ol Rahibe."

Sara hastaneye doğru yola çıktı. İçi kararmıştı. Binaya girdiğinde, Wendy ona telaşla el sallayarak masaya çağırdı.

"Seni bekleyen biri var."

"Bir hasta mı?"

Kadın kimsenin kulak misafiri olmayacağına emin olmak için etrafa bakındı. Sesini alçaltıp fısıltıyla konuştu: "*Bir adam, Nüfus Müdürlüğü'ndenmiş.*"

Sara *Vay be*, diye düşündü. *Bu çok çabuk oldu.* "O adam nerede?"

"Beklemesini söyledim ama koğuşta seni aramaya çıktı. Jenny onun yanında."

"Jenny'nin onunla konuşmasına izin mi verdin? Deli misin sen?"

"Yapabileceğim bir şey yoktu! Adam seni sorarken Jenny yanında duruyordu!" Wendy tekrar sesini alçalttı. "Abrupsiyonlu kadın için gelmiştir, değil mi?"

"Umalım ki öyle olmasın."

Sara koğuş kapısında, raftan temiz bir önlük aldı. Lehine olan iki şey vardı. Birincisi mevkiiydi. O bir doktordu ve bunu yapmaktan hoşlanmasa da gerektiğinde ağırlığını ortaya koyabilirdi. Belirli bir otoriter ses tonu; ismi verilmeyen önemli şahsiyetlere yapılan üstü kapalı ya da açık göndermeler; kutsal bir meslek icra ediyor olmanın verdiği saygınlık, yoğun gün, kurtarılabilecek hayatlar: Sara numaraları öğrenmişti. İkincisi, kanunsuz bir şey yapmamıştı. Uygun resmi belgeleri hazırlamamak suç değildi... Hataydı daha çok. Sara az çok güvende sayılırdı fakat bunun Carlos ile ailesine faydası olmazdı. Sahtekârlık keşfedildi mi Grace'i alıp götürceklerdi.

Sara koğuşa girdi. Jenny'nin yanında durduğu adam yanılmaya mahal vermeyecek şekilde, tam bir bürokrat gibi görünüyordu: Yumuşak, kelleşmeye yüz tutmuş, düztaban ve cildi nadiren güneş gördüğünü belli edecek şekilde soluk. Paniğini gizlemekte zorlanan Jenny, Sara'yla bakıştı: *İmdat!*

"Sara, bu..." diye söze başladı.

Sara kızın sözünü bitirmesine izin vermedi. "Jenny, çamaşırhanede battaniye var mı diye bakar mısın lütfen? Elimizdekiler azaldı sanırım."

"Öyle mi?"

"Şimdi, lütfen."

Jenny kaçarcasına gitti.

Sara, adama "Ben Doktor Wilson" dedi. "Mesele nedir?"

Adam genzini temizledi. Biraz kaygılı gibiydi. Güzel. "Dört gece önce burada doğum yapan bir kadın vardı." Adam elindeki kâğıtları karıştırdı. "Sally Jiménez? Görevli doktor sizdiniz sanırım."

"Siz kimsiniz peki?"

"Joe English. Nüfus Müdürlüğü'nden."

"Bir sürü hastam var Bay English." Sara düşünürmüş gibi yaptı. "Ha evet, hatırladım. Sağlıklı bir kız. Bir sorun mu var?"

"Nüfus formuna doğum sertifikası eklenmemiş. Kadının iki oğlu var."

"O işi hallettiğime eminim. Tekrar kontrol etmeniz gerekecek."

"Dün bütün günümü o sertifikayı aramaya ayırdım. Çalıştığım müdürlüğe gönderilmediği kesin."

"Çalıştığınız müdürlükte hiç hata yapılmaz mı? Belgelerin kaybolduğu olmaz mı?"

"Biz çok titiz çalışırız, Doktor Wilson. Masadaki hemşirenin dediğine göre Bayan Jiménez üç gün önce taburcu edilmiş. Daima önce aileyle konuşuruz ama evde

yoklar anlaşılan. Kadının kocası doğumdan beri işe gitmemiş.”

Sara *Bu aptalca bir hareket Carlos,* diye düşündü. “İnsanların buradan ayrıldıktan sonra yaptıkları şeylerden sorumlu tutulamam.”

“Ama uygun belgelerin hazırlanmasından *sorumlusunuz.* Geçerli doğum izni olmadığından, o kadının dosyasını tetkik altına almam gerekecek.”

“Eh, eminim vardı. Yanılıyorsunuz. Hepsi bu mu? Burada işim başımdan aşkın.”

Adam rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre boyunca Sara’ya gözlerini dikip baktı. “Şimdilik, Doktor Wilson.”

Sara şunu biliyordu ki, Jiménez ailesi nereye giderse gitsin Nüfus Müdürlüğü’nün onları bulması uzun sürmezdi. Çok fazla saklanılacak yer yoktu.

Sara onları aklından çıkarmaya çalıştı. Yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı ve artık durum kendisinin kontrolünün dışındaydı. Rahibe Peg haklıydı; Sara’nın yapması gereken bir işi vardı. Bu önemli bir işti ve Sara bu işte iyiydi. En önemlisi buydu.

Gecenin ortasında, yoğun bir rüyanın onu uykunun dışına attığı hissiyle uyandı. Kalkıp Kate’i kontrol etti. Kızının bu rüyada az da olsa yer aldığına emindi; rüyada Kate odak noktası değildi... Tanıktı, neredeyse yargıçtı daha çok. Sara kızının yatağının kenarına oturup gecenin Kate’in içinden geçip gitmesini seyretti. Kız derin uykundaydı; dudakları hafif aralıktı; uzun, düzenli solukları göğsünü indirip kaldırıyor ve havayı onun yanılmaya mahal vermeyen kokusuyla dolduruyordu. Sara, Vatan’dayken, Kate’i bulmadan önce, devam etme gücünü onun kokusundan almıştı. O bebekken kestiği bir tutam kıvrıcık saçı ranzasında saklamış ve her gece çıkarıp yüzüne bastırmıştı. Sara bunun bir çeşit dua olduğunu biliyordu... Kızının artık sağ olmadığını düşünse de, onun öldüğüne kesinlikle inansa da ruhunun gittiği yerde

(her neresiyse) kendini yuvasındaymış gibi hissetmesi için dua etmişti.

“Her şey yolunda mı?”

Hollis, Sara’nın arkasında duruyordu. Kate kımıldanıp döndü ve tekrar sessizleşti.

Hollis “Yatağa geri gel” diye fısıldadı.

“Geç kalkabilirim, ikinci vardiyadayım.”

Hollis bir şey demedi.

“Tamam” dedi Sara.

Şafak söktüğünde Sara tamamen uyanıktı. Hollis’in ona yatakta kalmasını söylemesine karşın kalktı; hastaneden ancak akşam yemeği vaktinden sonra dönecekti ve Kate’i okula götürmek istiyordu. Yorgunluktan yarı sarhoş gibiydi, gerçi bu zihnini bulandırmaktan çok açmıştı sanki. Okulun kapısında kızına sımsıkı sarıldı. Bunu yapmak için diz çökmek zorunda kaldığı zamanlar çok uzak geçmişte değil gibi geliyordu; Kate’in başının tepesi, Sara’nın göğüs hizasına ulaşmıştı artık.

“Anneciğim?”

Epeydir kucaklaşmaktaydılar. “Pardon.” Sara, Kate’i bıraktı. Diğer çocuklar yanlarından akın akın geçiyordu. Sara duyduğu hissin ne olduğunu fark etti. Mutluydu; kalbinden bir ağırlık kalkmıştı. “Haydi git çocuğum” dedi. “Sonra görüşürüz.”

Kayıt Müdürlüğü dokuzda açılıyordu. Sara basamaklarda, kışın yaprak dökmeyen bir meşenin benekli gölgesinde bekledi. Hoş bir yaz sabahıydı; insanlar uzun adımlarla geçip gidiyordu. Sara *Hayat ne çabuk değişebiliyor*, diye düşündü.

Yazman kapıyı açınca Sara kalkıp kadının peşinden içeri girdi. Kadın ondan yaşlıydı, hoş yüzü yıpranmıştı, bir sıra dişleri parlak ve takmaydı. Hiç acele etmeden tezgâhın arkasına geçtikten sonra Sara’ya baktı ve onun yeni farkına varmış gibi yaptı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Bir doğum hakkı şevki yaptırmam gerek.”

Yazman parmaklarını yaladıktan sonra, slotlu bir raftan bir form alıp tezgâhın üstüne koydu ve tüy kalemini mürekkep hokkasına batırdı. “Kiminkini?”

“Benimkini.”

Kadının kalemi kâğıdın yukarısında kalakaldı. Kaygılı bir ifadeyle başını kaldırdı. “Genç görünüyorsun canım. Emin misin?”

“Lütfen, şu işi halledebilir miyiz?”

Sara formu Nüfus Müdürlüğü’ne, bir notla -*Kusura bakmayın! Sonunda buldum!*- birlikte gönderdikten sonra hastaneye gitti. Gün çabuk geçti; Sara eve döndüğünde Hollis hâlâ uyumamıştı. Sara söyleyeceği şeyi söylemek için yatağa girmelerini bekledi.

“Bir çocuk daha istiyorum.”

Hollis dirseklerinin üstünde doğrulup Sara’ya döndü. “Sara, bunu konuşmuştuk. Yapamayız, biliyorsun.”

Sara, Hollis’i uzun uzun, şefkatle öptükten sonra geri çekilip onunla bakiştı. “Aslında bu tam olarak doğru sayılmaz” dedi.

Caleb on hamlede Peter'ı tamamen köşeye sıkıştırmıştı. Bir kaleyle aldatmaca yapıp bir atı zalimce feda etmişti, ardından da düşman kuvvetleri hücumu geçmişti.

“Bunu nasıl becerdin yahu?”

Peter kaybetmeyi umursamasa da, arada bir kazansa hoş olurdu. Caleb'ı son yenişinde çocuk ağır nezleydi ve oyunun ortasından itibaren uyuklamıştı. O zaman bile Peter zor bela kazanmıştı.

“Kolay. Savunma yaptığımı sanıyorsun ama hayır.”

“Tuzak kuruyorsun.”

Çocuk omuz silkti. “Kafanın içinde tuzak kurmak gibi. Oyunu ihtiyacım olan şekilde görmeni sağlıyorum.” Taşları tekrar yerleştirmeye başlamıştı; o gece için bir zafer yetmezdi. “O asker ne istiyormuş?”

Caleb'ın durup dururken konuyu değiştirmek gibi bir huyu vardı, öyle ki Peter bazen ona ayak uydurmakta zorlanırdı. “Aslında bir işle ilgiliydi.”

“Ne tür?”

“Açıkçası emin değilim.” Peter omuz silkip satranç tahtasına baktı. “Önemli değil. Merak etme... Hiçbir yere gitmiyorum.”

Piyonları ilgisizce hareket ettiriyorlardı.

“Hâlâ asker olmak istiyorum, biliyorsun... Tıpkı senin eskiden olduğun gibi” dedi çocuk.

Zaman zaman bu konuyu açardı. Peter'ın bu konuda çelişkili hisleri vardı. Bir yandan tıpkı bir baba gibi, Caleb'ı tüm tehlikelerden korumaya yönelik yoğun bir arzu

duyuyordu. Fakat koltukları da kabarıyordu. Sonuçta çocuk onun seçtiği hayatın aynısına ilgi duyduğunu ifade ediyordu.

“Eh, iyi bir asker olursun bence.”

“O hayatı özlüyor musun?”

“Bazen. Adamlarımı severdim, iyi arkadaşlarım vardı. Ama seninle burada olmayı yeğlerim. Hem o günler geride kalmış gibi görünüyor. Savaşacak kimse olmayınca, orduya da pek gerek olmuyor.”

“Başka her şey sıkıcı olur gibi geliyor.”

“Sıkıcılık o kadar da fena bir şey değil, inan.”

Sessizce satranç oynadılar.

“Biri bana seni sordu” dedi Caleb. “Okuldan bir çocuk.”

“Soru neydi?”

Caleb gözlerini kısarak tahtaya baktı, elini filine uzattı, durdu ve vezirini bir kare ileri sürdü. “Senin babam olmanın nasıl bir şey olduğunu sordu sadece. Senin hakkında çok şey biliyordu.”

“Hangi çocuktu bu?”

“Adı Julio.”

Caleb’in her zamanki arkadaşlarından değildi. “Ona ne dedin?”

“Senin bütün gün çatılarda çalıştığını söyledim.”

Peter bir kez olsun Caleb ile berabere kalmayı başardı. Çocuğu yatırdıktan sonra Hollis’in matarasından kendine içki koydu. Caleb’in sözleri biraz içini acıtmıştı. Sanchez’in teklifini gerçekten cazip bulmasa da, o meselenin tamamı ağızda kötü bir tat bırakmıştı. Kadının manipölasyon yaptığı barizdi ki niyeti de bunun bariz olmasıydı zaten... İşin dâhice kısmı buydu. Sanchez aynı anda hem Peter’in doğal görev bilincini harekete geçirmiş hem de kendisinin zıtlasılacak bir kadın olmadığını açıkça ortaya koymuştu. *Sonunda sizi elde edeceğim, Bay Jaxon.*

Peter *Hele bir dene bakalım*, diye düşündü. *Ben burada olacağım, çocuğuma dişlerini fırçalamasını hatırlatacağım.*

Şehir merkezine yakın, eski bir misyonerlik binasının çatısını yeniliyorlardı. Onyıllardır boş olan bu bina şimdi apartmana dönüştürülüyordu. Peter'ın ekibi, çürümüş çan odasının iç yüzeyleriyle iki hafta uğraştıktan sonra çatının eski arduvaz kaplamalarını sökmeye girişmişlerdi. Çatı epey dikti; sac kaplamaya yüz seksen santimlik aralarla çivilenmiş metal braketlere tutturulmuş, otuz santim eninde, yatay iskele tahtalarının üstünde çalışıyorlardı, iskele tahtalarının uçlarında yer alan ve biri çatı hizasından başlayarak inen iki merdiven, tahtalar arasında bağlantı sağlıyordu.

Sıcak havada bütün gün, üstleri çıplak çalışmışlardı. Peter en üstteki iskele tahtasında çalışıyordu; yanında iki kişi vardı... Jock Alvado ve Foto olarak bilinen Sam Foutopolis. Foto yıllardır inşaat işlerinde çalışıyordu fakat Jock oraya geleli yalnızca birkaç ay olmuştu. Jock gençti, yaşı on yedi civarıydı, yüzü ince ve sivilceliydi, uzun ve yağlı saçını atkuyruğu yapardı. Onu kimse sevmezdi; fazla ani hareket eder ve fazla konuşurdu. Çatı ekiplerinin tehlikeden bahsetmemesi yazılı olmayan bir kuraldı. Bu bir çeşit saygıydı. Jock aşağı bakıp "Vay be, bir yerine gelse acayip canını acıttırdı" ve "Bu kesinlikle adamı *mahvederdi*" gibi salakça laflar etmekten hoşlanırdı.

Öğleyin karınlarını doyurmak için mola verdiler. Aşağı inmek fazla zahmetli olduğundan, bulundukları yerde yediler. Jock pazarda gördüğü bir kızıdan bahsediyordu fakat Peter onu doğru dürüst dinlemiyordu. Şehrin sesleri işitsel bir pus halinde yukarı salınmaktaydı; arada sırada bir kuş süzülerek geçip gidiyordu,

"Tekrar işe koyulalım" dedi Foto.

Eski kiremitleri parçalayarak sökmek için levye ve tokmak kullanıyorlardı. Peter ile Foto üçüncü iskele tahtasına geçtiler; Jock altlarında, sağda çalışıyordu. Hâlâ o kadından bahsetmekteydi... Saçından, yürüyüş tarzından, bakışmalarından.

“Bu hiç susmayacak mı?” dedi Foto. İriyarı, kaslı bir adamdı; siyah sakalına ak düşmüştü.

“Sanırım kendi sesini seviyor, o kadar.”

“Yemin ediyorum ki sonunda onu bu çatıdan atacağım.” Foto güneş yüzünden gözlerini kısarak yukarıya baktı. “Birkaç tanesini atlamışsınız gibi görünüyor.”

Sırt çizgisinde birkaç kiremit kalmıştı. Peter levyesiyle tokmağını alet kemerine taktı. “Ben giderim.”

“Boş ver, âşık çocuk yapabilir.” Foto aşağı seslendi: “Jock, buraya çık.”

“Onları atlayan ben değilim Orası Jaxon’ın bölümüydü.”

“Artık senin.”

Delikanlı oflayarak “Tamam” dedi. “Sen ne dersin.”

Jock kuşamını çözdü, merdivenden en üst iskele tahtasına çıktı ve levyesini kiremitlerden birinin altına sıkıştırdı. O tokmağını vurmak için kaldırırken Peter, Jock’ın tam tepelerinde olduğunu fark etti.

“Bir saniye bek...”

Kiremit yerinden kurtuldu. Vınlayarak düşerken Foto’nun başını kıl payı ıskaladı.

“Geri zekâlı!”

“Pardon, orada olduğunuzu görmedim.”

“Nerede olduğumuzu *sanıyordun* ki?” dedi Foto. “Bilerek yaptın. Kayış takımını da tak, Tanrı aşkına.”

“Kazaydı” dedi Jock. “Sakin ol. Kımıldamanız gerekecek.”

Yana geçtiler. Jock işini bitirdikten sonra tam inerken, Peter hafif bir gacırtı duydu. İkinci bir gacırtı ve yüksek bir tangırtıyla birlikte, Jock’ın durduğu merdiven çatıdan aşağı roket gibi düştü. Jock son anda kendini merdivenden attı ve çatıdan aşağı karın üstü kaymaya başladı. Attığı ilk çığlıktan sonra çıt çıkarmamıştı. Elleri telaşla tutunacak yer arıyor, ayak parmakları kiremitlere yaslanarak düşüşünü yavaşlatmaya çalışıyordu. Peter’ın bildiği kadarıyla şimdiye

kadar düşen olmamıştı. Birden bu yalnızca mümkün değil, kaçınılmaz gibi görünmeye başladı; Jock seçilmiş olandı.

Çatı kenarına üç metre kala Jock'ın kayması durdu. Eli bir şeye rast gelmişti: Paslanmış bir demir çubuk.

“İmdat!”

Peter kayış takımını çözüp telaşla en alt iskele tahtasına indi. Bir braket kaptıktan sonra dışarı eğildi. “Elimi tut.”

Delikanlı korkudan donakalmıştı. Sağ eli demir çubuğa tutunurken, sol eli de bir kiremitin kenarını kavramıştı. Vücudu tamamen yüzeye yaslıydı.

“Hareket edersem düşerim.”

“Hayır, düşmezsin.”

Çok aşağıdaki sokakta, insanlar durmuş bakıyordu.

“Foto, emniyet halatımı at” dedi Peter.

“Yetişmez. Kancasının yerini değiştirmem gerekir.”

Demir çubuk, Jock'ın ağırlığı yüzünden bükülmeye başlamıştı. “Ah Tanrım, kayıyorum!”

“Çırpınmayı kes. Foto, çabuk o halatı yolla.”

Halat aşağı indi. Peter'ın kayış takımını halata tutturacak zamanı yoktu; delikanlı düşmek üzereydi. Foto blokun üstünden geçen halatı çekerek iyice gererken, Peter halatı önkoluna doladı ve Jock'a doğru hamle yaptı. Demir çubuk kırıldı; Jock kaymaya başladı.

Peter “Tuttum seni!” diye seslendi. “Dayan!”

Peter onu belinden tutmuştu. Jock'ın ayakları çatı kenarının yalnızca birkaç santim yukarısındaydı.

“Tutunacak bir şey bul” dedi Peter.

“Hiçbir şey yok!”

Peter onu daha ne kadar tutabileceğini bilmiyordu. “Foto, bizi yukarı çekebilir misin?”

“Fazla ağırsınız!”

“Halatı bir yere bağlayıp birkaç braket al ve buraya in.”

Sokakta küçük bir kalabalık toplanmıştı. İnsanların birçoğu yukarıyı gösteriyordu. Yeryüzüyle aradaki mesafe

artmış, onları bir lokmada yutacak sonsuz bir boşluğa dönüşmüştü. Birkaç saniye geçti; sonra Foto tepelerindeki iskele tahtasında hareket etti.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Jock... Hemen altında, kenarda küçük bir çıkıntı var. Ayaklarınla bulmaya çalış.”

“Çıkıntı yok!”

“Var... Şu an ona bakıyorum.”

Bir an sonra Jock “Tamam, buldum” dedi.

“Derin bir nefes al, tamam mı? Seni bir saniyeliğine bırakmak zorunda kalacağım.”

Jock, Peter’ın beline daha da sıkı sarıldı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Bunu yapmazsam seni yukarı çıkaramam. Sen hiç kımıldamadan yat. Sana garanti ederim ki kımıldamazsan çıkıntı ağırlığına dayanır.”

Adamın seçme şansı yoktu. Peter’ı yavaşça bıraktı.

“Foto, bana bir braket at.”

Peter braketi serbest eliyle yakalayıp fayansların arasındaki bir boşluğa sıkıştırdı, sonra da alet kemerinden bir çivi alıp aralıktan içeri biraz bastırarak tutturdu. Çivi üç tokmak darbesiyle gömüldü. Peter ikinci çiviye de çaktıktan sonra kendini bir metre kadar alçalttı.

“Bir tane daha at.”

Jock “N’olur acele et” diye inledi.

“Derin nefesler. Bir dakika sonra bu iş hallolacak.”

Peter üç braket daha monte etti. “Tamam, şimdi elini dikkatle sol tarafına doğru kaldır. Tuttun mu?”

Jock’ın eli braketi kavramıştı. “Evet. Tanrım.”

“Şimdi kendini yukarıya, sonrakine doğru çek. Acele etme... Aceleye gerek yok.”

Jock braketlere tutunarak yukarı tırmandı. Peter onu takip etti. Jock iskele tahtasında oturmuş, bir mataradan kana kana su içiyordu. Peter onun yanına çömeldi.

“İyi misin?”

Jock başını hafifçe sallayarak onayladı. Yüzü solgundu; elleri titriyordu.

“Bir dakika dinlen sadece” dedi Peter.

“Ne bir dakikası, bütün gün dinlen” dedi Foto. “Hayatının geri kalanı boyunca dinlen.”

Jock boşluğa bakıyordu. Peter onun hiçbir şey görmediğini tahmin etti.

“Gevşemeye çalış” dedi Peter.

Jock aşağıya, Peter’ın kuşamına göz attı. “Kuşamın takılı değil miydi?”

“Zaman yoktu.”

“Yani bütün bunları... Takılı olmadan yaptın. Sırf halata tutunarak.”

“İşe yaradı, değil mi?”

Jock gözlerini kaçırdı. “Öleceğime emindim.”

“Sinirimi bozan ne, biliyor musun?” dedi Foto. “O piç kurusu sana teşekkür bile etmedi.”

Erken paydos etmişlerdi; ikisi ön basamaklarda oturmuş, bir matarayı birbirlerine vererek içki içiyorlardı. Jock’ı son görüşleri olmuştu; delikanlı alet kemerini teslim ettikten sonra çekip gitmişti.

Foto “Braket fikri iyiydi” diyerek söze devam etti. “Benim aklıma gelmezdi.”

“Gelebilirdi. Önce ben akıl ettim sadece.”

“Tek diyeceğim şu ki, o çocuk cidden şanslı. Ve sana bak; hiç sarsılmadın bile.”

Bu doğrudu: Peter kendini yenilmez hissetmişti, zihni mükemmel şekilde odaklanmıştı, düşünceleri buz gibi berraktı. Çatı kenarında çıkıntı yoktu aslında; o yüzey dümdüzdü. *Oyunu ihtiyacım olan şekilde görmeni sağlıyorum.*

Foto mataranın kapağını kapayıp ayağa kalktı. “Eh, yarın görüşürüz herhalde.”

“Aslında artık benden paso diye düşünüyorum” dedi Peter.

Foto ona bakakaldıktan sonra hafifçe kıkırdadı. “Başkası olsa, ölmekten korkuyor derdim. Sense her gün birinin düşmesinden hoşlanırdın herhalde, böylece onları tutabilirdin çünkü. Bu işin yerine ne yapacaksın peki?”

“Biri bana iş teklif etti, ilgilenmiyorum diye düşünüyordum ama belki de ilgileniyorum.”

Adam sakince başını sallayarak onayladı. “Her ne ise, bu işten daha ilginçtir herhalde. Senin hakkında söylenenler doğruymuş.” El sıkıştılar. “Sana iyi şanslar Jaxon.”

Peter onun gitmesini seyrettikten sonra yürüyerek hükümet binasına gitti. Sanchez’in odasına girdiğinde, kadın evraktan başını kaldırıp baktı.

“Bay Jaxon. Epey çabuk geldiniz. Biraz daha uğraşmam gerekeceğini düşünüyordum.”

“İki şartım var. Aslında üç.”

“Birincisi oğlunuz elbette. Size söz vermiştim. Başka?”

“Sizinle doğrudan iletişim kurabilmek istiyorum. Aracı olmasın.”

“Chase ne olacak? Adam genelkurmay başkanım.”

“Sadece siz.”

Kadın yalnızca bir an düşündü. “Bu gerekiyorsa tamam. Üçüncüsü ne?”

“Bana kravat taktırmayın.”

Michael, Greer’in kulübesinin kapısını çaldığında güneş yeni batmıştı, içeriden ışık veya ses gelmiyordu. Michael *Eh, o kadar yoldan geldim... Dışarıda bekleyemem,* diye düşündü. *Lucius sorun etmez eminim.*

Çantasını yere bırakıp lambayı yaktı. Etrafa bakındı. Greer’in resimleri: Kaç tane vardı? Elli? Yüz? Michael yaklaştı. Evet, belleği ona ihanet etmemişti. Bazıları

alelacele çiziktirilmişti; bazılarının üstündeyse saatlerce odaklanılıp çalışıldığı belliydi. Michael resimlerden birini seçip duvardan aldı ve masaya serdi: Pruvasının çok azı resmin alt kenarında görünen bir gemiden görülen yemyeşil, dağlık bir ada Adanın tepesindeki ve arkasındaki gökyüzü koyu alacakaranlık mavisiydi; göğün ortasında, ufka kırk beş derece açılı, beş yıldızdan oluşan bir takımyıldız vardı.

Birden kapı açıldı. Greer eşikte duruyordu; Michael'ın başına tüfek doğrultmuştu.

“Uçanlar adına, *indir* şunu” dedi Michael.

Greer tüfeği indirdi. “Dolu değil zaten.”

“Bu içimi rahatlattı.” Michael kâğıda parmağıyla tık tık vurdu. “Bana bir ara bunlardan bahsetmeni söylediğimi hatırlıyor musun?”

Greer başıyla onayladı.

“Zamanı geldi.”

O takımyıldız Güney Haçı idi... Ekvator'un güneyinde, geceleri gökyüzündeki en belirgin şeydi.

Greer, Michael'ın gösterdiği gazeteyi tepkisizce, orada yazılanlara hiç şaşırmamış gibi okudu; Michael *Bergensfjord*'u ve bulduğu cesetleri tasvir edip kaptanın mektubunu yüksek sesle okudu ki bunu ilk kez yapıyordu. O sözcükleri yüksek sesle okumak çok farklı bir histi; sanki Michael bir sohbele kulak misafiri olmaktan çok o sohbeti sahnede canlandırıyordu. Adamın asla gönderilmeyecek bir mektup yazmaktaki niyetini ilk kez anlar gibi oldu; kaptan bunu yapmakla, o sözcüklere ve içerdikleri hislere bir çeşit kalıcılık katmıştı. Bu bir mektup değil mezar yazısıydı.

Michael *Bergensfjord*'un seyrüsefer bilgisayarından elde edilen verileri sona sakladı. Geminin hedefi Güney Pasifik'te, kuzey Yeni Zelanda ile Cook Adaları'nın aşağı yukarı ortasında yer alan bir bölgeydi; Michael orayı atlasta Greer'a gösterdi. Geminin motorları bozulduğunda, hedeflerinin iki

bin dört yüz kilometre kuzey-kuzeydoğusundaydılar ve ekvator akıntılarıyla sürüklenmişlerdi.

Greer “Gemi sonunda nasıl Galveston’a geldi peki?” diye sordu.

“Aslında oraya gelmemesi gerekirdi. Batması gerekirdi, kaptanın dediği gibi.”

“Ama batmadı.”

Michael kaşlarını çatı. “Akıntılar gemiyi buraya taşımış olabilir. Bu konuda pek bilgim yok cidden. Ama bunun ne anlama geldiğini söyleyeyim. Bariyer yok, asla da olmadı.”

Lucius gazeteye tekrar baktı. Sayfanın ortasını gösterdi. “Şurada virüsün havadan taşındığı söyleniyor...”

“Kuşlar tarafından.”

“O kadarını anladım Michael. Virüsün hâlâ dışarıda bir yerlerde olabileceği anlamına mı geliyor bu?”

“Taşıyıcıları olabilir. Ama yetkililer bu konuyu asla açıklığa kavuşturamamış anlaşılan.”

Greer yüksek sesle okudu: “‘Nadiren de olsa, hastalığın kurbanlarında Kuzey Amerika virüsünün dönüştürücü etkilerinin (saldırganlıkta belirgin bir artış da dahil olmak üzere) görüldüğü oluyor; ama bu kişilerin otuz altı saat eşliğini aşp aşamadığı bilinmiyor.’”

“O benim de dikkatimi çekti.”

“Virallerden mi bahsediyorlar?”

“Öyleyse bile bunlar farklı bir cins.”

“Yani hâlâ yaşıyor olabilirler. On İki’nin öldürülmesi onları etkilememiştir.”

Michael bir şey demedi.

“Ulu Tanrım.”

“İşin komik tarafı ne, biliyor musun?” dedi Michael. “Gerçi *komik* kelimesi uygun olmayabilir. Dünya bizi karantinaya alıp ölüme terk etti. Ama sonuç olarak, hâlâ burada olmamızın tek sebebi de bu.”

Greer masadan kalkıp raftan bir şişe viski aldı. İki bardağa viski koyup, birini Michael'a verdi ve kendininkini yudumladı. Michael da aynı şeyi yaptı.

"Düşünsene Lucius. O gemi dünyanın yarısını gezdi ve hiçbir şeye çarpmadı, karaya oturmadı, fırtınalarda suyla dolmadı. Sapasağlam bir şekilde ta burnumuzun dibine, Galveston Koyu'na kadar gelmeyi her nasılsa başardı. Bunun gerçekleşme ihtimali nedir ki?"

"Yüksek değildir bence."

"O geminin burada ne aradığını sen söyle öyleyse. Şu resimleri çizen sensin."

Greer bardağını tekrar doldurdu fakat içmedi. Bir an sessiz kaldıktan sonra "Onlar gördüklerim" dedi.

"'Gördüklerim' derken?"

"Açıklaması zor."

"Bu meselenin kolay tarafı yok zaten Lucius."

Greer bardağına bakıyor, onu masanın üstünde döndürüp duruyordu. "Çöldeydim. Orada ne aradığımı sorma... Uzun hikâye. Günlerdir bir şey yiyip içmemiştim. Geceleyin bana bir şey oldu. Nasıl adlandıracağımı bilemiyorum. Rüyaydı sanırım... Ama rüyadan daha yoğun, daha gerçekti."

"Bu görüntüyü kastediyorsun. Ada, beş yıldız."

Lucius başıyla onayladı. "Bir gemideydim. Altımda hareket ettiğini hissedebiliyordum. Dalgaları duyabiliyor, tuz kokusu alıyordum."

"*Bergensfjord* muydu?"

Greer başını iki yana salladı. "Tek bildiğim şu ki büyüktü."

"Yalnız mıydın?"

"Orada başkaları da vardı belki ama onları göremiyordum. Dönemiyordum." Greer, Michael'a anlamlı bir bakış attı. "Michael, düşündüğünü düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?"

"Neyi kastettiğine bağlı."

“O geminin bize gönderildiğini. O adaya gitmemiz gerektiğini.”

“Başka nasıl bir açıklama getirebilirsin ki?”

“Getiremem.” Greer kuşkucu bir edayla kaşlarını çatı. “Bu hiç senden beklenecek bir davranış değil. Deli bir adamın çizdiği bir resme bu kadar inanç duymak.”

Bir an iki adam da konuşmadılar. Michael viskisini yudumladı.

“Bu gemi” dedi Greer, “yüzer mi?”

“Su seviyesinin altındaki hasarın boyutunu bilmiyorum. Alt güverteleri su basmış ama makine dairesi kuru.”

“Tamir edebilir misin?”

“Olabilir ama bir ordu gerek. Ve tonla para ki bizde yok.”

Greer parmaklarını masaya tık tık vurdu. “Bunu halletmenin yolları var. Elimizde yeterince adam olsa ne kadar zamana ihtiyacımız olurdu?”

“Yıllar. Hatta belki de onyıllar. Geminin suyunu boşaltmamız ve bir tamir havuzu inşa edip gemiyi oraya götürmemiz gerekir. Ki bu daha başlangıç. O lanet şeyin uzunluğu yüz seksen metre.”

“Ama yapılabilir.”

“Teorik olarak.”

Michael arkadaşının yüzünü inceledi. Eksik parçaya, diğer tüm soruların kaynağı olan soruya henüz değinmemişlerdi.

Michael “Sence ne kadar zamanımız var peki?” diye sordu.

“Neye kadar?”

“Virallerin geri gelmesine kadar.”

Greer hemen yanıt vermedi. “Emin değilim.”

“Ama *gelecekler*. ”

Greer başını kaldırıp baktı. Michael adamın gözlerindeki rahatlamayı gördü; Greer bu konuda fazla uzun süre yalnız kalmıştı. “Söylesene, nasıl anladın?”

“Bu mantıklı olan tek sonuç. Asıl mesele şu ki, *sen* nasıl anladın?”

Greer viskisini bitirip bardağını tekrar doldurdu ve yine içti. Michael bekledi.

“Sana bir şey söyleyeceğim ama bunu asla kimseye söylememelisin Michael. Ne Sara’ya, ne Hollis’e, ne Peter’a. *Özellikle* de Peter’a.”

“Neden Peter?”

“Kuralları ben koymuyorum, kusura bakma. Söz vermek gerekiyor.”

“Söz veriyorum.”

Green derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. “Virallerin geri geleceğini biliyorum Michael çünkü Amy söyledi” dedi.

Alicia şehre yaklaşırken yağmur yağıyordu. Yumuşak sabah ışığında yukarıdan bakıldığında, nehir tam da hayal ettiği gibiydi: geniş, karanlık, durmadan akan. Nehrin ötesinde, şehrin orman gibi sık kuleleri yükseliyordu. Kıyılarda harap iskeleler vardı; gemi enkazları sığ kısımlara sürüklenmişti. Deniz bir yüzyıl içinde yükselmişti. Adanın güney ucu yer yer sular altında kalmış gibi görünüyordu; binaların yan cephelerine dalgalar vuruyordu.

Alicia molozların arasından çapraz hareketlerle geçerek kuzey yönünde ilerleyip, karşıya geçecek yer aradı. Yağmur dindi, tekrar başladı, tekrar dindi. Alicia köprüye vardığında vakit ikindi sonuydu: Dev ikizleri andıran iki devasa köprü ayağı, yolları omuzlarına atılmış gibi duran kablolarla birlikte taşıyordu. Oradan geçme düşüncesi karşısında derin bir kaygıya kapılan Alicia bunu belli etmeye cesaret edemedi fakat Asker yine de sezdi. Gönülsüzlüğü yüzünden adımları çok az yavaşladı: *Yine mi bu?*

Alicia *Evet*, diye düşündü. *Bu*.

Dönüp kara içlerine yönelerek rampayı buldu. Barikatlar, top mevzileri, ters dönmüş ya da yan yatmış ve bir asır boyunca hava koşulları tarafından iyice soyulup çıplak bırakılmış askeri araçlar: Burada bir muharebe olmuştu. Üstyol, otomobil leşleri tarafından tamamen tıkanmış ve kuş dışkılarıyla beyaza boyanmıştı. Alicia attan inip Asker'i enkazların arasından geçirdi. Attığı her adımda kaygısı artıyordu. Bu otomatik bir histi, tıpkı alerji gibi; zor zapt

edilen bir hapşırığı andırıyordu. Alicia ileriye bakmayı sürdürerek adım atıyordu.

Aşağı yukarı orta kısımda, yolun çökmüş olduğu bir yere geldiler. Alt yolda arabalar üst üste, karmakarışık halde yatıyordu. Uygun tek geçiş yolu, parmaklığın dar çıkıntısıydı; en fazla yüz yirmi santim enindeydi.

Alicia, Asker'e "Sorun değil" dedi. "Hiç zor değil."

Yükseklik önemsizdi; Alicia'nın asıl korktuğu şey sulardı. Kenarın ötesinde ölüm ağzını açmış, onları yutmayı beklemekteydi. Alicia korkudan buz kesmiş halde, adım adım Asker'i diğer tarafa geçirdi. *Hiçbir şeyden korkmayıp da bundan korkmak ne tuhaf*, diye düşündü.

Diğer tarafa ulaştıklarında güneş arkalarındaydı. İkinci bir rampadan sokak seviyesine, depo ve fabrikaların bulunduğu bir bölgeye indiler. Alicia tekrar Asker'e binip adanın yüksek sırtında, güney yönünde ilerledi. Numaralı sokakların sayısı giderek azalıyordu. Sonunda fabrikalar yerini apartmanlarla kumtaşı evlere ve bunların aralarında yer alan boş arazilere bıraktı; bu arazilerin bazıları çıplakken bazıları minyatür ormana dönmüştü. Bazı kısımlarda sokaklar sualtında kalmıştı; kirli nehir suyu, kabarcıklarla birlikte rögar kapaklarından çıkıyordu. Alicia daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı; adanın barındırdığı müthiş çeşitlilik karşısında hayrete kapılmıştı. En ufak ses ve hareketlerin bile farkına varıyordu: güvercinlerin ötmesinin, sıçanların kaçışmasının, binaların iç duvarlarından damlayan suların. Küf sporlarının kekremesi kokusunun. Pis çürük kokusunun. Ölümün tapınağı olan şehrin berbat kokusunun.

Akşam oldu. Gökyüzünde yarasalar uçuşuyordu. Lenox Caddesi'nde 110'lara gelmişken, Alicia'nın karşısında bir bitki duvarı yükseldi. Metruk şehrin kalbinde bir orman kök salmış, çiçekli ağaçları devasa boyutlara ulaşmıştı. Alicia ormanın kenarında Asker'i durdurup ağaçları düşünmeye odaklandı; viraller yukarıdan gelirlerdi. Gerçi kendisini istemezlerdi elbette; Alicia onlardandı. Fakat Asker'i

düşünmesi gerekiyordu. Birkaç dakika bekleyip de ormandan sağ salim geçebileceklerine emin olduktan sonra Asker'i topukladı.

“Gidelim.”

Şehir bir anda gözden kayboluverdi. Kadim ormanların en muazzamındaydılar sanki. Gece tamamen çökmüştü ve meyve kabuğunu andıran küçülen ayla aydınlanıyordu. Kuştüyümsü otlarla kaplı, engin bir sahaya vardılar; bu otlar Alicia'nın uyluklarına sürtünüp hışırdayacak kadar yüksekti... Sonra ağaçlar tekrar diyara sahip çıktı.

Taş basamaklardan Elli Dokuzuncu Sokak'a çıktılar. Buradaki binaların ismi vardı. Helmsley Park Lane. Essex House. The Ritz-Carlton. The Plaza. Alicia, Asker'i doğu yönünde tırıs sürerek Madison Caddesi'ne vardıktan sonra tekrar güneye yöneldi. Yolun iki yanındaki binaların yüksekliği giderek artıyordu; sokak numaraları amansızca azalmayı sürdürüyordu. Elli Altıncı. Elli Birinci. Kırk Sekizinci. Kırk Üçüncü.

Kırk İkinci.

Alicia attan indi. Bu bina kale gibiydi; onu çevreleyen büyük kulelerden alçak olsa da soylu bir görünüşü vardı. Krallara layık bir şatoydu. Yüksek, kemerli, karanlık pencereleri sokağa tepeden bakıyordu; çatı çizgisinde, ön cephenin ortasında, kollarını ağırlarcasına açmış taş bir insan heykeli duruyordu. Bunun altına, binanın ön yüzüne kazınmış GRAND CENTRAL TERMINALİ yazısı ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Alicia, buradayım. Lish, gelmene öyle sevindim ki.

Alicia erkek ve kız kardeşlerini artık net bir şekilde hissedebiliyordu. Altında her yerdeydiler; şehrin derinliklerindeki engin mezarlıkta kıvrılmış uyuyorlardı. Onlar da onun varlığını sezmişler miydi? Alicia insanın doğumundan itibaren yaşadığı tüm günlerin işaret ettiği belirli bir vaktin olduğunu kavradı. Kişinin bir seçimler labirenti, hayatının dönüşebileceği şeye dair tüm olasılıklar

olarak gördüğü şey aslında bir yolda atılan bir dizi adımdı ve hedefinize ulaşp da geriye baktığınızda, görünürde tek bir yol -sizin için seçilmiş yol- olurdu.

Alicia, Asker'in yularına halat bağıladı. İki gece önce, Newark civarında kamp yaparken, çam budağından bir meşale hazırlamıştı. Şimdi, kaldırımında çömelmişken, kuru dal parçalarını soyup yığın haline getirdi ve ateş çeliğiyle tutuşturdu; sonra meşalenin ucunu alevlerin içine daldırdı, ta ki ziftli kısmı yanmaya başlayana dek. Saatlerce yanacak olan meşale dumanlı, turuncu ışık saçıyordu. Alicia palaskalarını göğsüne sımsıkı taktı ve sağ elini diğer omzunun üstünden geçirerek kılıcını kınından çıkardı. Kenarları parlak, ucu sert, sapına dolanmış sicimleri saatlerce antrenman yapmaktan aşınmış bu nesne, onun için sembolik bir anlam taşımıyordu; bir araçtı, o kadar. Alicia kılıcı yavaşça ileri geri savururken, onun gücünün kendi gücüyle kaynaştığını hissetti. Asker onu seyrediyordu. Alicia uygun anın geldiğini hissedince silahını tekrar kınına sokup terminal kapısını açtı.

"Vakit geldi."

Asker'i içeri soktu. Adım atarken ezdikleri cam kırıkları çıtırdıyordu; Alicia sıçanların cıyakladığını duyuyordu. Kapıdan üç metre uzaklaşınca, önünde iki seçenek belirdi: Ya dümdüz giderek, eğimli koridordan terminalin alt katına inecek ya da sola sapıp kemerli kapıdan geçecekti.

Soldan gitti.

Etrafındaki mekân genişledi. Terminalin ana bölümündeydi fakat burası terminale benzemiyordu... Kiliseye benziyordu daha çok. Büyük kalabalıkların daha yüce bir varlığın huzurunda birbirleriyle konuşmak için toplandığı bir yerdi. Yüksek pencerelerden nabız gibi titreyerek yere düşen ay ışığı huzmeleri uçuk sarı bir sıvı gibi yayılıyordu. Sessizlik yoğundu; Alicia kulaklarında kanının uğultusunu duyuyordu. Yukarı bakınca gördüğü şeyi başta gökyüzü sandıysa da, bir resim olduğunu sonradan fark etti.

Tavanda yıldızlar saçılıydı ve ortalarında figürler vardı... Bir boğa, bir koç, maşrapadan su döken bir adam.

“Alicia. Merhaba.”

Alicia irkildi. Bu onun sesiydi. Tıpatıp insan sesi gibi olan, belirgin bir ses.

“Buradayım.”

Ses mekânın diğer ucundan geliyordu. Alicia, Asker’i yanında yürüterek, sesin geldiği tarafa doğru gitti. İleride bir yapı gördü. Bu yapı küçük bir eve benziyordu. Tepesinde taç gibi duran, büyük, dört kadranlı bir saat vardı. Yaklaşan Alicia’nın meşalesinin ilk aydınlattığı şey bu saat oldu; ışığı yansıtmaktan çok emiyor, kadranlarının turuncu bir ışıltıyla parıldamasına yol açıyordu.

“Buraya çık Lish.”

Geniş bir merdiven bir balkona çıkıyordu. Alicia halatı bırakıp elini Asker’in boynuna koydu. Asker’in derisi terden sırlıslıktı. Alicia avcunu atın derisine, sakinleştirici bir şekilde bastırdı: *Burada bekle.*

“Merak etme, arkadaşın güvende olacak. O muhteşem bir yoldaş Lish. Hayal ettiğimden bile daha muhteşem. Tam bir asker, senin gibi. Lish’im gibi.”

Alicia merdiveni çıkarken kendini gizlemeye çalışmadı... Bu anlamsız olurdu. Onu nasıl bir yaratık bekliyordu acaba? Sesi insan sesiydi, bir bakıma cılızdı; fakat vücudunun öyle olmadığı kesindi. O bir dev, devasa bir canavar, ırkının bir Titan’ı olsa gerekti.

Alicia tepeye ulaştı. Sağında tabureleri olan bir bar, dosdoğru ilerisinde de masaların bulunduğu bir alan vardı; masaların bazıları ters çevrilmiş, bazılarına ise porselen tabaklar ve çatal bıçaklar yerleştirilmişti.

Masalardan birinde bir adam oturuyordu.

Bu bir numara mıydı? Bu yaratık, Alicia’nın zihnine bir şeyler mi yapmıştı? Ellerini kucağında kavuşturmuş, rahat bir tavırla oturmaktaydı; koyu takım elbiseyle beyaz gömlek giymişti ve yaka düğmesi açıktı. Kırmızıya çalan saman

sarısı saçı, alna doğru üçgen oluşturarak iniyordu; gerdanı biraz sarkıktı; gözlerinde tarifsiz bir yoğunluk vardı. Alicia'nın etrafındaki hiçbir şey gerçek gelmez oldu birden. Bütün bunlar büyük bir şakaydı. Bu adam diğer adamlar gibiydi, bir kalabalıktaki bir figürdü, kimsenin fark edeceği biri değildi.

Adam "Görünüşüm seni şaşırtıyor mu?" diye sordu. "Belki de seni uyarmalıydım."

Adamın sesi Alicia'yı harekete geçirdi. Meşaleyi elinden attı ve uzun adımlarla adama doğru giderken kılıcını çekti; kalçasını öne çıkararak kılıcı vücudundan uzağa doğru savururken, büyük kas gruplarına -omuzlar, leğen kemiği, bacaklar- enerji aktardı ve kılıcı adamın boynuna yalnızca birkaç santim kala durdurdu.

"Sen nedin yahu?"

Adamın kılı kımıldamamıştı. Yüzü bile gevşemiş haldeydi. "Ne gibi görünüyorum?"

"İnsan değilsin. Olamazsın."

"Aynı şeyi kendine sorabilirsin. İnsan olmanın ne anlama geldiğini." Adam başını Alicia'nın kılıcına doğru eğdi. "Şunu kullanacaksan kullan bence."

"İstediğin bu mu?"

Adam yüzünü yana eğip tavana doğru kaldırdı. Ağız kenarlarında, hançeri andıran kesicidişleri kendilerini sergilediler. Bunlar bir avcı hayvanın dişleriydi, oysa Alicia'nın karşısındaki sima mülayimdi. "Uzun zamandır burada bekliyorum, biliyorsun. Yüz yıl geçince insan aşağı yukarı her şeyi düşünmüş oluyor. Yaptığı her şeyi, tanıdığı insanları, yaptığı hataları. Okuduğu kitapları, dinlediği müzikleri, güneş ve yağmurun nasıl hissettirdiğini. Bunların hepsi hâlâ insanın içinde oluyor. Ama bu yetmez, değil mi? Mesele bu. Geçmiş asla yetmez."

Kılıç hâlâ boynunun yakınındaydı. Adam bu işi ne kadar kolaylaştırmış, basitleştirmişti. Alicia'ya son derece sakin bir ifadeyle bakıyordu. Tek bir hızlı darbe, Alicia'yı özgür kılardı.

“Biz ikimiz çok benziyoruz, anlarsın ya.” Adamın sesi sakindi, bir öğretmenin sesiydi neredeyse. “Pişmanlık duyduğumuz öyle çok şey var ki. Yitirdiğimiz öyle çok şey var ki.”

Alicia neden yapmamıştı? Neden darbeyi indirmemişti? Tuhaf bir hareketsizliğe kapılmıştı... Fiziksel bir felç değildi bu; iradesinin azalmasıydı daha çok.

“O işi çok kolay halledebileceğine şüphem yok.” Adam boynundaki bir noktaya dokundu. “Bu kısım sanırım. Buraya kılıçla vurman yeterli olur herhalde.”

Bir terslik vardı. Korkunç bir terslik vardı. Alicia’nın tek yapması gereken kılıcı geri çekip sonra da savurmak, uçmasına izin vermektir... Fakat kendine bunu yaptıramıyordu.

“Yapamıyorsun, değil mi?” Adam kaşlarını çattı; sesinde neredeyse esef vardı. “Baba katilliği tabiatına aykırı sonuçta.”

“Martinez’i öldürdüm. Ölmesini seyrettim.”

“Evet ama sen ona ait değildin ki Lish. Sen bana aitsin. Seni ısıran viral benimkilerdendi. Amy, senin tek bir parçan sadece; ben diğeriyim. O kılıçla nasıl Amy’ye vuramazsan, bana da vuramazsın. Bunu anlayamamış olmana şaşırdım.”

Alicia onun doğruyu söylediğini hissetti. Kılıç, kılıç; kılıcı kımıldatamıyordu.

“Ama beni öldürmek için geldiğini sanmıyorum. Buraya o yüzden geldiğini hiç sanmıyorum. Görebiliyorum. Soruların var. Bilmek istediğin şeyler var.”

Alicia dişlerini gıcırdatarak karşılık verdi: “Senden hiçbir şey istemiyorum.”

“Öyle mi? O halde ben sana bir şey sorayım. Söyle bana Alicia, insan olmak sana ne kazandırdı?”

Alicia kendini şaşkın hissediyordu; bütün bunlara anlam veremiyordu.

“Bu basit bir soru, gerçekten. Nihayetinde hemen her şey öyledir.”

Alicia “Arkadaşlarım vardı” derken, sesinin titrediğini duydu. “Beni seven insanlar.”

“Seni seviyorlar mıydı? Onları bu yüzden mi terk ettin?”

“Sen ne dediğini bilmiyorsun.”

“Bence biliyorum. Zihnin açık bir kitap gibi benim için. Peter, Michael, Sara, Hollis, Greer. Ve Amy. Müthiş ve güçlü Amy. Onlar hakkında her şeyi biliyorum. Senin kollarında ölen o genci, Pabuç’u bile biliyorum. Onun güvende olmasını sağlayacağına söz vermiştin. Ama sonunda onu kurtaramadın.”

Alicia’nın varlığı çözülüp dağılıyordu; elindeki kılıç örs gibiydi, mukayese kabul etmeyecek kadar ağırdı.

“Arkadaşların şimdi seni görseler ne derlerdi? Senin yerine yanıt vereyim. Sana canavar derlerdi. Seni aralarından kovarlardı, öldürmezlerse tabii.”

“Kapa çeneni, lanet olsun.”

“Sen onlardan değilsin. Albay’ın seni surların dışına çıkarıp bıraktığı günden beri de olmadın. Bütün gece ağaçların dibinde oturup ağlamıştın. Değil mi?”

Bütün bunları nereden bilebiliyordu?

“Seni avuttu mu Alicia? Üzgün olduğunu mu söyledi? Sen sadece küçücük bir kızdın ve o seni yapayalnız bıraktı. Sen hep... Yalnızdın.”

Alicia’nın kararlılığının son kalıntısı da tükeniyordu; kılıcı havada tutmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

“Biliyorum çünkü *seni* tanıyorum, Alicia Donadio. Gizli kalbini biliyorum. Anlamıyor musun? Bana gelmenin sebebi bu. Tek bilen benim.”

Alicia “Lütfen” diye yalvardı. “Lütfen konuşmayı kes.”

“Söyle bana. Ona ne isim vermiştin?”

Alicia tükenmişti; geride bir şey kalmamıştı. Eskiden olduğu ya da olmak istediği kişi her kim idiyse, onun kendisini terk ettiğini hissediyordu.

“Söyle bana Lish. Kızının ismini söyle bana.”

“Rose.” Alicia bu sözcüğü boğulurcasına söylemişti. “Ona Rose ismini vermiştim.”

Ağlamaya başladı. Meçhul bir uzaklıktaki kılıcı yere düşüp tangırdadı. Adam ayağa kalkıp Alicia’ya sarıldı ve onu sıcak bir tavırla bağrına bastı. Alicia direnmedi; direnecek gücü de yoktu zaten. Ağladı, durmadan ağladı. Küçük kızı. Rose’u.

“Bu yüzden buraya geldin, değil mi?” Adamın sesi yumuşaktı, Alicia’nın kulağının yakınından geliyordu. “Bu mekânın amacı bu. Kızının ismini söylemeye geldin.”

Alicia ona yasladığı başını sallayarak onayladı. Kendi sesinin “Evet” dediğini duydu.

“Ah, Alicia’m. Lish’im. Nerede olduğunu biliyor musun? Bütün yolculukların sona erdi. Yuva dediğin, gerçekten tanındığın bir yerden başka nedir ki? Benimle birlikte söyle. ‘Yuvama geldim.’”

Bir direniş kıvılcımı; sonra Alicia onu bıraktı. “Yuvama geldim.”

“‘Ve buradan asla ayrılmayacağım.’”

Bu birden öyle kolay geldi ki. “Ve buradan asla ayrılmayacağım.”

Bir an geçti; adam geri çekildi. Alicia onun anlayış dolu, müşfik yüzüne gözyaşlarının ardından baktı. Adam masadan bir sandalye çekti.

“Şimdi benimle otur” dedi. “Dünya kadar vaktimiz var. Benimle otur da sana her şeyi anlatayım.”

II

Âşık

VÖ 28-3
(1989-2014)

Sabah'tan
Öğlen'e dek düştü, Öğlen'den çiyli Akşam'a dek,
Bir Yaz günü; ve batan Güneş ile birlikte
Cennetin doruğundan düştü, kayan bir Yıldız gibi.

- Milton
Yitik Cennet

Her büyük nefretin ardında bir aşk hikâyesi vardır.

Ne de olsa ben aşkı tanımış ve tatmış bir insanım. “İnsan” diyorum çünkü kendimi öyle tanıyorum. Bana bir bak... Ne görüyorsun? İnsan suretinde değil miyim? Sizler gibi hissetmiyor, acı çekmiyor, sevmiyor, yas tutmuyor muyum? Bir insanın özü bunlar değilse nedir? Sağlığımda Fanning adlı bir biliminsanıydım. Columbia Üniversitesi Biyokimya Bilimleri Bölümü’nün saygın Eloise Armstrong Kürsüsü’nün sahibi Timothy J. Fanning idim. Dönemimin tanınmış ve saygın kişilerindendim. Pek çok konuda fikrim sorulurdu; mesleğimin koridorlarında başım dik yürürdüm. Bağlantıları olan biriydim. Bol bol el sıkışır, yanaktan öper, arkadaş ve sevgili edinirdim. Servet ve hazineler akın akın gelirdi; modern dünyanın gözbebeğinde yemek yerdim. Şehir daireleri, yazlıklar, gösterişli otomobiller, güzel şaraplar: Bütün bunlara sahiptim. Kaliteli restoranlarda karnımı doyurur, lüks otellerde uyurdum; pasaportum vizelerden kabarmıştı. Üç kez kur yapıp üç kez evlendim ve bu birleşmelerin hepsi de son bulsa da nihayetinde pişmanlık duymadım. Çalışıyor ve dinleniyor, dans ediyor ve ağlıyor, umuyor ve anımsıyordum... Hatta arada sırada dua ettiğim bile oluyordu. Toplamda, bir hayat yaşıyordum.

Sonra Bolivya’da bir ormanda öldüm.

Beni Sıfır olarak bileceksiniz. Tarih bana bu adı verdi. Yıkıcı Sıfır, Dünyanın Büyük Yiyicisi. Bu tarihin asla yazılmayacak olması ontolojik bir tartışmanın konusu. Onu kaydedecek bir insan kalmayınca geçmişe ne olur? Öldüm

ve sonra diriltildim; öykülerin en eskisidir bu. Ölüken dirilince ne gördüm peki? Masmavi ışıklı bir odadaydım... Saf mavi, gök mavisi, gökyüzünün denizle evlense sahip olacağı mavi. Kollarım, bacaklarım, hatta başım bile bağlıydı; orada bir tutsaktım. Dağınık görüntüler, bir araya gelip anlam kazanmayı reddeden ışık ve renk parıltıları zihnimi aydınlatıyordu. Vücudum uğulduyordu. Uygun yegâne kelime bu. Dönüşümümün son safhalarından yeni çıktığımı öğrenecektim. Vücudumu henüz görmemiştim çünkü onun içindeydim.

Tim, beni duyabiliyor musun?

Her yerden gelen ve hiçbir yerden gelmeyen bir ses. Ölü müydüm? O ses bana hitap eden Tanrı'nın sesi miydi? Belki de yaşadığım hayat çok da değerli değildi ve işler ters gitmişti.

Tim, beni duyabiliyorsan elini kaldır.

Tanrı'nın, herhangi bir tanrının böyle bir istekte bulunması çok da aşırı değil gibi geldi.

İşte böyle. Şimdi diğerini. Mükemmel. Aferin Tim.

Bu sesi tanıyorsun, dedim kendime. Ölü değilsin; senin gibi bir insanın sesi bu. Sana isminle hitap eden, "aferin" diyen bir adamın sesi.

İşte böyle. Sadece nefes al. İyi gidiyorsun.

Durumun doğası giderek netleşiyordu. Bir çeşit hastalığa tutulmuştum. Belki de nöbet geçirmiştım; bağlı olmamı açıklardı bu. Buraya nasıl geldiğimi henüz anımsayamıyordum. O ses anahtardı. Sahibinin kim olduğunu çıkarabilirsem her şey ortaya çıkacaktı.

Şimdi kayışları çözeceğim, tamam mı?

Üstümdeki baskının azaldığını hissettim; beni bağlayan kayışlar uzaktan kumandalı bir mekanizmayla çözülmüştü.

Doğrulup oturabilir misin Tim? Benim için bunu yapabilir misin?

Hastalığım her ne idiye, en kötü kısmını atlatmış olduğum da doğruydu. Kendimi hasta hissetmiyordum...

Tam tersine. Göğsümden tüm bedenime yayılan uğultu hissi, orkestral bir titremeye dönüşmüştü; sanki anatomimin tüm molekülleri tek bir notayı çalıyordu. Bu his derin, neredeyse cinsel bir haz veriyordu. Belimde, ayak parmaklarımın uçlarında, hatta saç köklerimde... Hiç bu kadar muhteşem bir şey yaşamamıştım.

İlkinden daha kalın, ikinci bir ses: *Doktor Fanning, ben Albay Sykes.*

Sykes. Sykes diye bir adam tanıyor muydum?

Bizi duyabiliyor musunuz? Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?

İçimde bir çukur açılmıştı. Çukur değil: Ağız. Açtım. Derin bir şekilde, çılgınca açtım. Bir insanın değil hayvanın açlığıydı benimki. Pençelerle dişlerin batmasına, yumuşak et ısırmaya ve damakta patlayan sıcak şerbete duyulan açlıktı.

Tim, orada bizi epey kaygılandırdın. Konuş benimle dostum.

Belleğimin kapıları bir anda açılıp bir seli dizginsiz bıraktı. Buğulu havalı, sık yeşillikli, öten hayvanlarla dolu yağmur ormanı; tenimin yapış yapışlığı ve yüzümün etrafından hiç ayrılmayan böcek sürüsü; biz yürürken tüfeklerini doğrultarak ağaçlara göz gezdiren, yüzlerine orman boyası sürülmüş askerler; bizi bu habis yerin içlerine, kalbine çağırırken bir yandan da gitmemiz için uyaran, canavarı andıran, insansı heykeller; yarasalar.

Geceleri kampımıza sürü halinde geliyorlardı. Kanat çırpın yüzlerce, binlerce, on binlerce yarasa. Gökyüzünü kaplıyorlardı. Göğü fırtına gibi istila ediyorlardı. Cehennemin kapıları açılmıştı ve bu onun istifrası, siyah kusuğuydu. Uçmaktan çok yüzer gibiydiler; havada balık sürüsü misali, organize dalgalar halinde hareket ediyorlardı. Kanatları ve dişleriyle, neşeyle attıkları hafif ve fesat çığlıklarla üstümüze çöküyorlardı. Silah seslerini, çığlıkları hatırlıyordum. İsmimi bilen birinin konuştuğu, mavi ışıklı bir yerdeydim ama zihnimde nehre koşuyordum. Nehir kıyısında kıvranan bir

kadın gördüm. Adı Claudia'ydı; bizden biriydi. Yarasalar üstünü pelerin gibi örtmüştü. O dehşeti hayal et. Kadının neredeyse hiçbir yeri görünmüyordu. Şeytani bir ıstırap dansıyla sarsılıyordu. Açıkçası ilk dürtüm hiçbir şey yapmamak oldu. Bir kahramanın kalbine sahip değildim. Ama kendimiz hakkında hiç bilmediğimiz şeyler keşfederiz bazen. İki büyük sıçrayışta kadının üstüne atladım ve pis kokulu orman nehrine birlikte düştük. Kollarıma ve boynuma yaraların sıcak dişlerinin saplandığını hissettim. Sular kanla köpürüyordu. Yaraların öyle gözü dönmüştü ki sular bile onları durdurmuyordu; boğulurlarken bile bizden beslenmeyi sürdürüyorlardı. Kolumu Claudia'nın boynuna dolayıp derinlere daldım, bunun işe yaramayacağını bilsem de; kadın ölmüştü bile.

Bütün bunları ve sonra bir şeyi daha hatırladım. Bir adamın yüzünü hatırladım. Tepemde duruyordu; orman göğü tarafından çerçevelenmişti. Hissizleşmişim ve epey ateşim çıkmıştı. Etrafımdaki hava helikopter pervanelerinin uğultusuyla zonkluyordu. Adam bir şeyler haykırıyordu. Ağzına odaklanmaya çalıştım. *Yaşıyor*, diyordu -dostum Jonas Lear diyordu bunu-, *yaşıyor, yaşıyor, yaşıyor...*

Başımı kaldırıp baktım. Oda çıplaktı, hücre gibiydi. Karşımdaki duvarda bulunan geniş, karanlık pencere yansımamı gösteriyordu.

Neye dönüştüğümü gördüm.

Kalkmadım. Fırladım. Odanın diğer tarafına roket gibi fırlayıp, tok bir sesle cama çarptım. Camın ardındaki iki adam geriye sıçradılar. Jonas ve ikincisi, Sykes. Gözleri korkudan fal taşı gibi açıktı. Vurdum. Kükredim. Hiddetimin boyutunu bilsinler diye ağzımı açıp dişlerimi sergiledim. Onları öldürmek istiyordum. Hayır, öldürmek değil. "Öldürmek" kelimesi, arzuladığım şey için yetersiz kalırdı. Onları yok etmek istiyordum. Uzuvlarını koparmak istiyordum. Kemiklerini kırmak, ıslak kalıntılarına yüzümü gömmek istiyordum. Elimi göğüslerinin içine sokup kalplerini

sökmek ve son gelişigüzel akımlarla titreşen o kası, o kanlı et parçasını yemek istiyordum. Haykırıyor, çığlık atıyorlardı. Benim gibi bir şeyle uğraşmak zorunda kalacaklarını tahmin etmemişlerdi. Cam, darbelerimle birlikte sarsılıyor ve giderek göçüyordu.

Oda ansızın beyaz, sıcak bir aydınlığa boğuldu. Yüz ok yemişim gibi hissettim. Sendeleyerek gerileyip, yere iki büklüm yığıldım. Yukarıdan çarkların tangirtisi geldi ve parmaklıklar büyük bir gürültüyle inerek beni hapsetti.

Tim, üzgünüm. Niyetim asla bu değildi. Beni affet...

Belki de gerçekten üzgündü. Ama fark etmezdi. O zaman bile, acıyla iki büklüm olmuşken bile, onların avantajının geçici olduğunu biliyordum; ağırlığı yoktu. Hapishanemin duvarları eninde sonunda gücümün karşısında pes edecekti. Kendisini sevecek bir Tanrı'ya sahip olmayan bir dünyayı yok etmek üzere gelişi zamanın başlangıcından beri buyurulmuş bir çiçektim, insanoğlunun karanlık çiçeğiydim ben.

Bir iken On İki olduk. Bu da kayda değer bir mesele. Kadim tohum kanımdan alınıp başkalarına aktarıldı. Bu adamları zamanla tanıdım. Başta beni kaygılandırdılar. İnsan olarak yaşadıkları hayatlar benimkinden çok farklıydı. Vicdanları, merhametleri, felsefeleri yoktu. Yabani hayvanlar gibiydiler; hayvansı kalpleri en karanlık eylemlerle doluydu. Böyle insanların varlığını epeydir anlıyordum ama kötülüğü gerçekten kavramak için onu hissetmek, deneyimlemek gerekir. İnsan ışıksız bir mağaraya girercesine onun içine girmelidir. Birer birer zihnime girdiler, ben de onlarınkine girdim, ilki Babcock idi. Ne korkunç düşlere sahipti... Gerçi, aslına bakılırsa benimkilerden kötü değildiler. Diğerleri zamanla onu takip etti; her biri sürüye eklendi. Morrison ve Châvez. Baffes ve Turrell. Winston ve Sosa, Echols ve Lambright, Reinhardt ve en habisleri olan Martinez. Acı anıları kalbimin sönmeye yüz tutmuş merhamet korlarına esen Carter bile. Bu sorunlu ruhlarla birlikteyken, zamanla

misyon anlayışım gelişti. Onlar varislerim, yardımcılarımı; aralarında yalnızca ben liderlik kapasitesine sahiptim. Onlar dünyayı benim gibi hor görmüyorlardı; öyle insanlar için dünya hiçbir şeydir, tıpkı her şey gibi. İştahları ölçü tanımıyordu; onlara yol gösterilmezse, hepimizi çabucak ve tamamen yok edeceklerdi. Onlar yönetmem için benimdiler ama beni dinlemelerini nasıl sağlayacaktım?

İhtiyaçları olan şey bir tanrıydı.

En iyi tanrı sesimle *Dokuz ve bir*, dedim. *Dokuzu sizin ama biri benim, tıpkı sizin benim olduğunuz gibi. Onuncuya tohum ekilecek, Çokluk olalım diye... Milyonlarca olalım diye.*

Mantıklı bir insan *Bunu neden yaptın?* diye sorabilir. Onlara liderlik edecek güce sahipsem, her şeyi durdurabilirdim de mutlaka. Sebep kısmen hiddetti, evet. Sevdiğim her şey benden alınmıştı; sevmediğim şey, yani insan olarak hayatım da. Yeniden üretilmiş “ben”imin biyolojik tahakkümleri de. Aç bir aslana bozkırın nimetlerini boş vermesini söyleyebilir misin? Bunları herhangi bir kişi tarafından affedilme amacıyla söylemiyorum çünkü yaptıklarım affedilecek gibi değil... Üzgünüm demek için de söylemiyorum, her ne kadar öyle olsam da. (Bunu duymak seni şaşırtıyor mu? Sıfır adı verilen Timothy Fanning’ın üzgün olduğunu duymak? Bu doğru: Her şey için üzgünüm.) Ben yalnızca sahneyi hazırlamak, zihinsel hatlarımı uygun bağlamlarına yerleştirmek istiyorum. Neyi arzuluyordum? Dünyayı çöle dönüştürmeyi; sefil benliğimi ayna gibi yansıtmasını; kurtarılamaz ve bunu zaten asla hak etmemiş bir dünyayı kurtarabileceğine inanan dostum, düşmanım Lear’ı cezalandırmayı.

O ilk günlerde böylesine hiddet doluydum işte. Fakat durumumun metafiziksel yönlerini sonsuza dek göz ardı edemezdim. Çocukken sık sık Tanrı ile konuşurdum. Dualarım sığ ve çocukçaydı; Noel Baba’yla konuşur gibi dua ederdim: akşam yemeğinde makarna, doğum günümde yeni

bir bisiklet, okulun tatil olacağı karlı bir gün. “Tanrım, sonsuz merhametinle, eğer senin için çok sorun olmayacaksa...” Ne ironik! Doğduğumuzda inançlı ve korkuluyuzdur, oysa tam tersi olması gerekir; ne kadar çok şey yitirebileceğimizi bize öğreten hayattır. Pek çok kişi gibi ben de yetişkin bir insan olarak o dürtüyü yanlış değerlendirdim. İnançsızdım diyemem; ilahi meseleleri pek düşünmüyordum daha çok. Tanrı (her kim idiye) insani meselelerin ayrıntılarıyla ilgilenecek türden bir tanrıymış gibi gelmiyordu, bu gerçeğin bizi başkalarına düzgün davranma görevinden muaf tuttuğunu da düşünmüyordum. Yaşamımdaki olayların nihilistçe bir umutsuzluğa kapılmama yol açtığı doğrudur ama insan olarak hayatımın en karanlık saatlerinde -bugün dahi hâlâ yaşadığım o saatlerde- bile kendimden başka kimseyi suçlamadım.

Ama nasıl sevgi kedere ve keder öfkeye dönüşürse, öfke de kendini bilebilmek için düşünceye boyun eğmelidir. Sembolik niteliklerim tartışılmazdı. Bilimin yarattığı, mükemmel bir endüstriyel üründüm; insanoğlunun kendine olan sarsılmaz inancının vücut bulmuş haliydim. İlk, tüylü atamız taşa çakmaktaşı sürtüp geceyi ateşle kovduğundan beri kendi kibrimizden oluşan bir merdivenle göğe tırmanıyoruz. Peki hepsi bu muydu? İnsanoğlunun nedensiz ve gözlenmeyen bir kozmosta yaşadığının nihai kanıtı mıydım, yoksa daha fazlası mıydım?

Var oluşum üstüne işte böyle şeyler düşünüyordum. Bu düşünceler zamanla beni tek bir sonuca ulaştırdı. Bir amaç için yaratılmışım. Yıkımın müsebbibi değildim; onun aracıydım... Cennetin atölyesinde, bir dehşetler tanrısı tarafından biçimlendirilmişim.

Rolümü oynamaktan başka ne yapabilirdim ki?

Şimdiki enkernasyonumsa daha insan görünümlü: Tek söyleyebileceğim şu ki Jonas bir konuda haklıymış meğer, gerçi o piç bunu asla bilemedi. Birazdan anlatacağım olaylar

özgür kalmamdan yalnızca birkaç gün sonra Kansas'ta, Sewanee adlı (adını sonradan öğrenecektim), halkı cahil bir kır köyünde gerçekleşti. Bugün bile o ilk zamanları hatırlarken sevince boğuluyorum. Ne müthiş bir özgürlüktü! İştahımı nasıl da kana kana dindiriyordum! Gecenin dünyası duyularıma muhteşem bir şölen, sonsuz bir büfe gibi geliyordu. Yine de az çok ihtiyatlı hareket ediyordum. Yol kenarı barlarında katliam yapmıyordum. Aileleri yataklarında topluca katletmiyordum. Hızlı yiyecek restoranlarını kırmızıya boyamıyor, müşterilerin kanlı uzuvlarını gelişigüzel sağa sola atmıyordum. Bunların da zamanı gelecekti; fakat şimdilik daha az iz bırakmak istiyordum. Her gece, doğuya giderken yalnızca bir avuç kişiyle ve daima bunu rahatça yapabileceğim yerlerde beslenip, cesetlerden çabucak kurtuluyordum.

Dolayısıyla, kamyoneti görünce kalbim neşeyle arya okudu.

O aşırı donanımlı -baca egzozlar, dört arka tekerlek, devrilme çubuğu... Tamponda da Konfederasyon bayrağı vardı-, dört kişilik, her türlü özellik eklenmiş araç sel basmış bir taşocağının girişine geri park edilmişti. Etrafın ıssızlığı da, araçtakilerin başka şeyle meşgul olmaları da idealdi: Bir adamla bir kadın tutkuyla sevişiyorlardı; birbirlerinden haz alıyorlardı, birazdan benim onlardan alacağım kadar. Bir süre yalnızca seyrettim. Bakışlarımda şehvet yoktu; bir biliminsanının merakıyla gözlemledim daha çok. O işi yapmak için neden bu berbat yeri seçmişlerdi? Hayvani görkemlerini dizginsiz bırakmak için neden o sıkış tıkiş kamyoneti seçmişlerdi (adam sevgilisini gösterge paneline yaslamış, eziyordu resmen)? Koca dünyada o işi yapmak için yeterince yatak vardı mutlaka. Genç değillerdi, hiç değillerdi... Adam kel ve epey kiloluydu, kadınsa sıska ve sarkık deriliydi... O ikisi, yaşlanmakta olan vücutların mükemmel birer örneğiydiler. Burası hangi yönüyle onlara hitap etmişti? Sebep nostalji miydi? Yoksa gençken buraya

mı gelmişlerdi? Gençliğin ihtişamının yeniden canlandırılmasına mı tanık oluyordum? Sonra birden anladım. Evliydim. Birbirleriyle evli değillerdi, o kadar.

Önce kadını aldım. Geniş bank koltukta sevgilisinin üstüne ata biner gibi oturmuştu ve adamın üstünde kalçalarını öyle şiddetle indirip kaldırıyordu ki -koltuk başlığını iki eliyle sımsıkı kavramıştı, eteği belinde toplanmıştı ve külotu kemikli ayak bileğinden sarkıyordu, yüzünü yalvarırcasına tavana kaldırmıştı- kapıyı bir anda açtığımda kaygılanmaktan çok sinirlenmiş gibiydi; sanki kadın çok önemli bir düşünce zincirinin ortasındayken, onu rahatsız etmiştim. Bu uzun sürmedi tabii; en fazla birkaç saniye sürdü. Şu ilginç bir gerçektir ki, insan vücudu başından ayrıldığında temelde içine pipet yerleştirilmiş bir kan torbasıdır aslında. Kadının başsız gövdesini dik tutarak, ağzımı o kan fışkırtan deliğe dayayıp uzun uzun, sertçe emdim. Çok beklentim yoktu. Kadın küçük bir kasabada, koruyucu katkı maddeleri içeren gıdalarla beslendiğinden kanında kimyasal bir tat olmasını bekliyordum. Ama öyle değildi. Hatta kadının tadı nefisti. Kanı yıllanmış şarap misali, karmaşık lezzetlere sahip bir buketti resmen.

İki defa daha sertçe emdikten sonra onu yana attım. Bu arada, yanındaki kişi (adamın pantolonu ayak bileklerinde toplanmıştı, parlak penisi de hızla küçülmekteydi) titreyerek kamyonetin sürücü tarafına geçecek cesareti toplamıştı ve bir halkadaki anahtarlar arasından aracı çalıştıracak anahtarı bulmaya panikle uğraşıyordu. O halka devasaydı. Kesinlikle bir hademeye aitti. Adam titreyen parmaklarla anahtarları teker teker, boşuna denerken bir yandan da “Ah Tanrım” ve “Hassiktir” deyip duruyordu ki bunlar daha birkaç saniye önce sevgilisinin kulağına fısıldadığı haz dolu seslerle müstehcen teşvik sözleri kadar tutkulu değildi.

O komedi enfesti. Açıkçası ona doyamıyordum.

Büyük hatam da buydu. Durup o gülünç gösterinin tadını çıkarmak yerine o adamı çabucak öldürsem, bildiğimiz

dünya farklı bir yer olacaktı. Fakat oyalanmam adamın doğru anahtarı bulup kontağa sokacak ve motoru çalıştırıp elini vitesine atacak zamanı olmasını sağladı; fırlayıp adamın başını tuttum ve yana eğerek nefes borusunu ısırp ezdim... Kıkırdakları çıtırdadı. Talihsiz kurbanımın kanıyla ziyafet çekmeye kendimi öyle kaptırmıştım ki ne olup bittiğini fark edemedim... Adam kamyoneti geri vitesine takmıştı.

Türümüzün sudan hazzetmediği bilinen bir şeydir; su bizim için ölümdür. Vücutlarımız yağlı dokular gibi su üstünde kalmadığından, taş gibi batarız. Taşocağına dalışımı hayal meyal hatırlıyorum. Kamyonetin uçurumun kenarına yavaş yavaş gidişi; yerçekiminin etkisiyle kaçınılmaz düşüş; dört bir yanımda sular, gözlerimle burnumu ve ciğerlerimi içine alan soğuk bir ölüm kozası. Büyük felaketler küçük hatalardan doğar; başka çoğu açıdan yenilmez olmama karşın, ölmenin en çabuk yolunu bulmuştum. Kamyonet, taşocağının sualtındaki zeminine hafif, tok bir sesle dokununca dışarı çıktım ve dip boyunca sürünmeye başladım. O panik olmuş halimle bile, durumumun ironik tarafının farkındaydım. Denek Sıfır, Dünya Yok Eden, yengeç gibi yan yan, hızlı hızlı, telaşla hareket ediyordu! Tek umudum çukurun kenarını el yordamıyla bulup tırmanarak özgürlüğe kavuşmaktı. Zaman düşmanımdı; kendimi kurtarmak için, içimde kalmış havayla idare etmek zorundaydım. Elim bir kaya duvara rast gelince can havliyle tutundum; tırmanmaya başladım. Ellerimi kullanarak tırmanıyordum. Görüş alanımda karanlık, girdap gibi dönüyordu; sonum yaklaşıyordu...

Sonunda kendimi emekler pozisyonunda öğürerek bol miktarda çamursu kusmuk kusar halde bulmamın -tenim pembeydi, ellerimle dizlerim insanınkilere benziyordu denebilir- nasıl gerçekleştiği meselesini ilahiyatçılara bırakacağım. Çünkü öldüğüm kesindi; beden böyle şeyleri hatırlar. Taşocağının sularından kendimi kurtarmama karşın

yenilmiş, boğulmuş bir ceset olarak kayaların üstünde bir süre öylece yatmış ve birden hayata döndürülmüştüm.

Ölümün kapısında SADECE ÇIKIŞ yazmıyordu anlaşılan.

Taşocağının son sularını da kustuktan sonra, sersemlemiş ve şaşkın bir halde ayağa kalkmayı başardım. Neredeydim? Hangi zamandaydım? *Neydim?* Öyle bir dezoryantasyon halindeydim ki bütün o yaşadıklarım rüya olabilirmiş gibi geldi... Sonra da tam tersine, *bu yaşadığım* rüya olabilirmiş gibi geldi. Elimi aya doğru kaldırdım. Her açıdan insan eliydi... Eloise Armstrong Kürsüsü'nün sahibi vs. Timothy Fanning'in eliydi. Aşağıya, geri kalanıma baktım; yüzümü, göğsümü ve karnımı, solgun bacaklarımı titreyen parmaklarla yokladım; ay ışığının altında çıplak bedenimin her yerini, kabartma yazı okuyan bir kör misali araştırdım.

İşe bak, diye düşündüm.

Taşocağının duvarındaki düz bir kaya çıkıntısına oturmuş dinleniyordum; sonra dar, virajlı bir yoldan tepeye çıktım ve yabani otların arasında yarı gömülü, paslı makinelerin bulunduğu bir alana adım attım. Saati bilmiyordum. Ay ışığı dışında ışık yoktu; hiçbir yerde ışık yanmıyordu. Kimsenin yaşamadığı o bölge öyle ıssızdı ki, sanki dünya şimdiden sona ermişti.

Taşocağının suları ikinci kurbanımı gizliyor olsa gerekti fakat kadını da düşünmek gerekiyordu; polisin insan avına çıkarak işleri karmaşıktırması en son istediğim şeydi. Taşocağının etrafından dolanarak otoparka gittim. Kadını görmek içimde pişmanlık uyandırmadı; insanın sabahleyin ikinci dilim kızarmış ekmeğini yerken, uzaklarda bir yerde bir felaket olduğunu gazetede okuduğunda âdet yerini bulsun diye hissedebileceği, çabucak kurtulunan türden bir acıma hissi uyandırdı yalnızca. Kadın uzaklardan gelen iki suya düşme sesiyle -vücut, baş- birlikte sulara gömüldü.

Bunların hiçbirisi sorunumu, yani yetişkin bir adam olarak, bilmediğim bir kırsal bölgede uluorta çıplak olmam meselesini çözümüyordu. Giysilere, barınağa, uyduracak bir

hikâyeye ihtiyacım vardı. Ayrıca zihnim huzursuzdu; beynimde bir ses, duyulmaz bir siren misali, şafağa açıkta yakalanırsam sonumun hiç iyi olmayacağını söylüyordu.

Ana otoban fazla riskliydi. Ormana yöneldim; eninde sonunda karşıma daha az işlek bir yol çıkmasını umuyordum. Sonunda, yeni ekilmiş tarlalara vardım; içlerinden bir toprak yol geçiyordu. Uzaklarda ışık görünce o tarafa yöneldim. Bir insanın hayatının depolandığı, küçük, oldukça köhne, tasarımı vasat, kutu gibi, tek katlı bir ev: Gördüğüm ışık, iki ön pencereden birinden gelen lamba ışığıydı. Garaj yolunda araba olmaması evde kimsenin bulunmadığını, lambanın da ev sahibinin dönmesinin beklentisiyle yanar halde bırakıldığını gösteriyordu.

Kapının itaatkârca açıldığı oturma odasında sunta mobilyalar, taşra temalı biblolar ve Jumbotron büyüklüğünde bir televizyon vardı. İçeriye -dört odaya ve mutfaka- çabucak göz gezdirince, evde kimsenin bulunmadığı izleniminin doğruluğuna emin oldum. Ayrıca evde bir kadının oturduğunu keşfettim: Wichita State’te hemşirelik okumuştı, kırklarının sonlarındaıydı, yüzü ay gibi toparlak ve yumuşak tenliydi, kır saçına pek bakım yapmıyordu, büyük beden giyiyordu, etnik temalı restoranlarda sarhoşluktan yanakları al al olmuş bir halde fotoğrafları çekilmişti sık sık (boynunda plastik Hawaii kolyesiyle, elinde yanan alkollü fondüyle, Meksikalı müzik grubu üyelerine hiç utanmadan asılıyordu) ve yalnız yaşıyordu. Gardırobunda bulabildiğim en üniseks kıyafetleri -orta beden giyen bir erkek olarak bana epey bol gelen bir eşofman altı, yine devasa bir kapüşonlu svetsört ve bir çift parmak arası plastik terlik- seçip banyoya girdim.

Beni aynada karşılayan görüntü beklenmedik sayılmazdı. Fiziksel olarak boğulunca tamamen insana dönüşmediğimi, daha çok insan kostümü giymiş gibi olduğumu anlamıştım artık. Virüs hâlâ içimdeydi; ölümüm onu harekete geçirip konakçısıyla yeni bir etkileşime itmişti, o kadar. Birçok nitelik

korunmuştı. Görme, duyma, işitme duyularım hâlâ müthiş keskindi. Her ne kadar henüz onları doğru dürüst test etmemiş olsam da, uzuvlarım -aslında tüm bedenim, kemiklerimden kanıma dek- hayvani bir güçle kıpır kıpırdı.

Ama bütün bunlar beni gördüğüm şeye pek hazırlamamıştı. Cildim doğal olmayan bir şekilde, neredeyse ceset gibi solgundu. Mucize eseri tekrar çıkmış olan saçım kusursuz bir üçgen halinde alnıma dek uzanıyordu komik bir şekilde. Gözlerim albinolarınki gibi, yabancılık hissi veren bir gül rengiydi. Fakat asıl kalakalmama yol açan şey son detay oldu. Başta şaka sandım. Üst dudağımın altından, normal görünen dişlerimin arasından iki tane sivri uç, daha net konuşmak gerekirse iki köpekdişi, buz saçağı gibi çıkmıştı.

Dracula. Nosferatu. Vampyre. Bu isimleri söylerken gözlerimi devirmemekte zorlanıyorum. Oysa halim ortadaydı; Jonas Lear'ın fantezisi vücut bulmuş, bir efsane canlanmıştı.

Araba lastikleri altında ezilen çakıldaşlarının sesiyle dalgınlığımdan sıyrıldım; tam ben banyodan çıkarken, bir çift far ışığı odayı taradı. Ben bir askılığın arkasına çömelmeye ancak zaman bulmuşken kapı açıldı ve içeriye bahar havası esti. Adı Janet Duff olan kadın -bunu yatak odasındaki, faturalarla kaplı masanın ardındaki duvarda asılı duran çerçeveli diplomadan öğrenmiştim- hantal adımlarla içeri girdi; gece sonu vardiyasından gelen bir hemşireden beklenecek kıyafetler vardı üstünde: çiçekli hemşire önlüğü, beyaz polyester pantolon, gösterişsiz ayakkabılar. Hiç duraksamadan anahtar halkasını kapının yanındaki masaya bıraktı, ayakkabılarını çıkarıp attı, aşırı dolu el çantasını bir sandalyenin üstüne fırlattı ve arkadaki mutfığa gitti; orada buzdolabının açıldığını ve bir bardağın lıkr lıkr doldurulduğunu duydum. Hemşire Duff ruhunu yatıştıracak miktarda şarabı (şarabın kokusunu alabiliyordum: Ucuz Chablis idi, bir kasadan alınmıştı herhalde) bir anda içtikten sonra, elinde aşağı yukarı boya kutusu büyüklüğünde bir

bardakla oturma odasına geri döndü ve kendini kanepeye atıp, minderlerinin arasına, delinmiş bir gösteri balonu gibi yayıldı.

Askılığın arkasındaki beni nasıl fark etmediğini bilemiyordum; yeni halim sayesinde hiç kımıldamadan durup kamufle olabildiğimi, böylece de dünyadan bezmiş insanların üstünkörü bakan gözleri karşısında neredeyse görünmez hale geldiğimi düşündüm. Kadının kanal değiştirip durarak çeşitli programlara -bir polis dramasına, Hava Kanalı'na, bir hapishane belgeseline- göz atmasını seyrettim; sonunda topkek yarışmasıyla ilgili (başka ne olacaktı ki?) bir *reality* şovda karar kıldı. Sırtı bana dönüktü. Şarabı yudum yudum içerek bitirdi. Alkolle uyuşan Hemşire Duff'ın birazdan horlamaya başlayacağını tahmin ettim. Ama şafak bir bıçak gibi yaklaştığından ve çeşitli acil ihtiyaçlarımı -para, otomobil, gündüz saatlerini geçireceğim güvenli bir yer- bir an önce karşılamam gerektiğinden, oyalanmak için sebep görmedim. Saklandığım yerden çıkıp kadının arkasında durdum.

“Öhö.”

Kadını hemen öldürmedim. Bir kez daha şunu belirteyim ki senden bağışlanma dilemiyorum, ben öykümü anlatırken sabırlı olmanı istiyorum sadece. Öğrenmem gereken şeyler vardı, bunun için de Hemşire Duff'ın sağ olması gerekiyordu.

Tadına baktım ve iş halloldü. Kadın anında bayıldı... Gözleri yukarı kayd, nefesini saldı, vücudunun her yeri gevşeyip sarktı. Kadını hevesli bir damat misali kucağıma alıp yatak odasına taşıdım ve yorganın üstüne yatırdım, sonra da banyoya gidip küveti doldurdum. Geri döndüğümde değişim başlamıştı. Kadının dudaklarında beyaz köpükler belirliyordu. Parmakları, elleri seğirmeye başladı. İnlemeye başlayıp sonra da homurdandı, ardından da sessizleşti ve öyle şiddetli spazmlar geçirdi ki sevgili Hemşire Duff'ın kraker gibi ikiye bölünüvereceğini sandım.

Sonra dönüşüm gerçekleşti. Bunu görsel olarak en çok, bir çiçeğin açışının hızlandırılmış videosuna benzetebilirim. Kadının parmakları uzamaya başlayınca kıkırdakları çatırdadı. Saçları kafa derisinden ayrılıp yastığa yelpaze şeklinde dökülüyordu. Yüz hatları asit dökülmüş gibi şahsiyetsizleşti, ta ki kadının kişiliğinden geriye hiçbir iz kalmayana dek. Kasılmaları artık kesilmişti; gözleri kapalı, yüzü neredeyse huzurluydu. Yatakta yanına oturup, teşvik edici sözler mırıldandım usulca. Odayı çocuk odasına benzeten, yumuşak, yeşil bir ışık saçmaya başlamıştı. Ağzı açıldı; dişleri bir köpeğin hapsirmesini çağrıştıran bir şekilde, bir avuç mısır tanesi gibi ağzından fırlayıp, diş etlerini kanatarak yükselen mızrak barikatına yer açtı.

Bu manzara korkunçtu. Güzeldi.

Kadın gözlerini açtı. Uzun bir an boyunca bana baktı. O bakış öyle dokunaklıydı ki! Bizler, her birimiz kendi öykümüzdeki bir karakterizdir; hayatımızı böyle anlamlandırırız. Ama önceden Hemşire Duff olan kadın - hastalara ve acı çekenlere hizmet ederek yardımcı olan; yorgan ve güğümleri toplayan; mai tai, margarita ve Bahama Mama içen; kız evlat, kız kardeş, düşçü, şifacı ve evde kalmış olan bu kadın- kendisi için tanınmaz hale gelmişti. Artık benim parçamdı, irademin uzantısıydı; istesem ukulele çalar gibi yaparak tek ayak üstünde dans etmesini sağlayabilirdim.

Elini elime alıp “Korkmana gerek yok” dedim. “Bu en iyisi, göreceksin.”

Onu tekrar kucağıma aldım. Öyle güçlüydüm ki kadın iri cüssesine karşın oyuncak gibi geliyordu. Bir anıyı hatırladım... Bir zamanlar bir kadını tıpkı böyle taşımıştım. Gerçi o koşullar çok farklıydı ama o kadın da neredeyse ağırlıksız gibi gelmişti. Bu anı içimde öyle yoğun bir şefkat uyandırdı ki eylemlerimden şüpheye düştüm bir an. Ama öğreneceğim şeyler vardı, yapmak üzere olduğum görev de iyilikti bir bakıma.

Hemşire Duff'ı banyoya götürüp küvetin üstüne sarkıttım. Hâlâ sahip olduğu, kadınsı bir içgüdü sebebiyle kollarını boynuma dolamıştı; henüz suyu fark etmemişti, tam da umduğum gibi. Gözlerinin içine bakarak, rahatlatıcı düşünceler gönderiyordum. Bana duyduğu güven mutlakti. Onun için neydim? Baba? Sevgili? Kurtarıcı? Tanrı?

Kadının vücudu suya değer değmez büyü bozuldu. Deli gibi çırpınmaya, serbest kalmak için mücadele etmeye başladı. Fakat ondan çok daha güçlüydüm. Omuzlarından bastırarak, o *gargoyle* suratını suya daldırdım. Paniğini ve kafa karışıklığını içimde dalga dalga hissediyordum. Ne büyük bir ihanetti bu! Ne anlaşılmaz bir hileydi! Başkası olsa insafa gelirdi fakat bu hisler kararlılığımı iyice artırdı sadece. Nefes almaya çalışırken suyu ilk kez içine çekişini hissettim. Suyu yutarken hıçkırır gibi oldu. İkinci, ardından da üçüncü kez içine su çekince ciğerleri doldu. Son bir kez, acıyla kasıldıktan sonra can verdi.

Geri çekildim. İlk test geçilmişti; şimdi ikincisi geliyordu. Kadının tekrar insan suretine bürünmesini beklerken saniyeleri saydım; bir şey olmayınca onu sudan çıkarıp yere yüzükoyun yatırdım... Bunun sürece katkısı olabileceğini düşünüyordum. Ama birkaç dakika daha geçince, kadında bir değişim olmayacağını kabullenmek zorunda kaldım; Hemşire Duff bu dünyayı ebediyen terk etmişti.

Banyodan çıktım ve durumu düşünmek için kadının yatağına oturdum. Varabildiğim tek sonuç, suda ölmenin yalnızca beni dönüştürdüğüydü... Soyumdan gelenlerse bu diriliş armağanına sahip değildi. Fakat bunun -ben eski halimin tıpatıp aynısı halde orada otururken kadının banyo zemininde, karaya vurmuş bir deniz canavarı gibi cansız yatmasının- sebebini bulamıyordum. Mesele benim alfa, orijinal, Sıfır olmamdan dolayı türümüzün daha dayanıklı bir versiyonu olmam mıydı basitçe? Yoksa fark bedensel değil de zihinsel miydi? Ben yaşamayı isterken, o kadın istememiş miydi? Duygularımı ele aldım. Aslında hiçbir duyguya sahip

değildim. Masum bir kadını küvette boğmuş olmama karşın hislerim tamamen renksizdi. O kadın, yumuşak boynuna ön dişlerimi daldırıp da şeker gibi tatlı kanından ilk yudumu aldığım andan itibaren, benden ayrı bir varlık olmayı kesmişti; bir tür uzantım olmuştu daha çok. Ahlaki açıdan baktığımda, onu öldürmek tırnak kesmekten daha önemli gelmemiştir. Yani fark burada yatıyordu belki de. Gerçekten önemli olan yegâne açıdan bakıldığında Hemşire Duff, onu suya daldırdığımda zaten ölüydü.

Bir yandan da içimde tehlike çanları çalıyordu. Odanın ışığı değişmekteydi; can düşmanım şafak sökmek üzereydi. Evde telaşla hareket ederek bütün perde ve panjurları kapadım, ön ve arka kapıları kilitledim. Sonraki on iki saat boyunca hiçbir yere gitmeyecektim.

Enfes karanlıkta uyandım; şimdiye kadar hiç öylesine dinlendirici bir şekilde rüyasız bir uyku çekmemiştim. Kapı çalınıp da beni uyandırmamıştı; Hemşire Duff'ın terki diyar eylediği henüz fark edilmemiştir, gerçi eninde sonunda fark edilecekti mutlaka. Hazırlıklarımı hızla tamamladım. Amerika'nın sapa yollarında bir vampirin, özellikle de dikkat çekmek istemeyen bir vampirin bile paraya ihtiyacı vardır. Kedi şeklinde bir kurabiye kavanozunda banknot halinde iki bin üç yüz dolar (ki yeter de artardı bile) ve .38'lik bir altıpatlar buldum (ki dünya tarihinde kimsenin buna benden daha az ihtiyacı olmamıştır).

Planım ana otobanlardan uzak durarak, zikzak çizerek doğuya gitmekti. Yolculuk beş, belki de altı gece sürecekti. Hemşire Duff'ın şeker kâğıtları, gazoz kutuları ve değersiz kazı kazanlar gibi çöplerle dolu, epey eski Corolla'sı şimdilik işimi görürdü fakat yakında onu terk etmem gerekecekti; banyodaki ölü iblisi ve otomobilinin yokluğunu eninde sonunda birileri fark edecekti. Ayrıca üstümde o kadının aşırı büyük eşofmanı ve banyo terlikleriyle kendimi gülünç hissediyordum -ve öyle görünüyordum-; daha uygun kıyafetler bulmalıydım.

Sekiz saat sonra güney Missouri'deydim; orada, yolculuğum boyunca hayatımı düzene koyacak rutine başladım. Her yeni şafakta, markasız bir motele sağ salim yerleşmiş, camları tamir bandı kullanarak karton panellerle örtmüş, perdeleri kapamış ve kapıya RAHATSIZ ETMEYİN yazısı asmış oluyordum; gece çökünce de tekrar yola çıkıyor ve şafağa bir iki saat kalana dek durmadan araba sürüyordum. Illinois'daki Carbondale'de Corolla'dan kurtulmaya karar verdim. Ayrıca çok acıkmıştım. Otelimde, park halindeki arabamda karanlık iyice çökene dek oyalandım; amacım diğer yolcuların geliş gidişlerini seyrederek, bana besin, giysiler ve ulaşım aracı sağlayacak uygun birini bulmaktı. Seçtiğim adam benimle aşağı yukarı aynı boy ve kilodaydı; ayrıca görünüşe göre sarhoştı ve bu, işimi kolaylaştıracak bir şeydi. Adam odasına girerken ben arkasından iterek içeri daldım ve o sarhoş haliyle -kesif bir şekilde nikotin ve bar viskisi kokuyordu- bir iniltiden başka ses çıkarmasına fırsat vermeden, işini düzgünce bitiriverdim; çürürken kokusu fazla yayılmasın diye duş perdesiyle sarmaladıktan sonra cesedini elbise dolabına tıktım, cüzdanıyla bavulundaki şeyleri (Dockers, berbat bir şekilde ekose desenli olan ütüsüz spor gömlekler, altı adet külot ve ön kısmına şablonla ÖP BENİ, İRLANDALI'YIM BEN yazılmış "ilginç" bir *boxer* külot) aldım ve yüzde yüz Amerikan malı olan lüks sedanına atlayıp sıvıştım. Cüzdanındaki kartvizitlere bakılırsa, adam endüstriyel hava dolaşım ekipmanları üreten bir şirketin bölge satış müdürüydü. İşler farklı olsa benim de yaşayabileceğim türden bir hayatı vardı.

Görülecek bir şeyi olmadan dümdüz uzanan engin Amerikan Orta Batısı'nda, bu şekilde avlanıp karnımı doyurarak ilerledim. Geceler ve kilometreler geçip giderken, yol hipnozu yüzünden aklım geçmişe gidiyordu. Çoktan ölmüş ebeveynimi ve çocukluğumun geçtiği kasabayı düşünüyordum; ben, Yıkım Kralı, o kasabanın tıpatıp aynısı olan birçok tanınmamış köyden dikkat çekmeden geçtim...

Karanlıkta bir çift far ışığını, nehrin aşağısına doğru süzülüyorlardı yalnızca. Tanıdığım insanları, kurduğum dostlukları, yattığım kadınları düşündüm. Çiçekli, kristalli, deniz manzaralı bir masayı ve bir gece -hüzünlü ve güzel bir gece- kar yağarken sevdiceğimi kucağımda taşıyarak eve götürmemi düşündüm. Bütün bunları ve başka birçok şeyi ama en çok da Liz'i düşündüm.

Altıncı günün akşamı, New York'un ışıkları sefil New Jersey'den yükseliyordu. Sekiz milyon kişi: Duyularım soprano gibi şarkı söylüyordu. Lincoln Tüneli'nden Manhattan'a geçtim ve arabayı Sekizinci Cadde'de terk edip, yürümeye koyuldum. Karşıma çıkan ilk barda durdum; burası, bar tezgâhı ağır vernikli olan ve yerlere talaş serpilmiş bir İrlanda barıydı. Müşterilerde bir sıra dışılık yok gibiydi; New York'lular öyle soyutlanmış haldeydi ki, ülkenin ortasında olanlar burada henüz genel kriz hissi uyandırmamıştı. Barda tek başıma oturup bir skoç söyledim; niyetim onu içmek değildi aslında... Fakat içmeyi istediğimi ve daha da ilginç, bende kötü bir etkisi olmadığını keşfettim. Tadı nefisti; en ince tatları damağımda dans ediyordu. Tam üçüncü bardağıma içerken iki şeyi daha fark ettim: Hiç sarhoş değildim ve çışımı yapmaya felaket ihtiyacım vardı. Erkekler tuvaletinde öyle bir işedim ki porselen çınladı resmen. Bu da oldukça tatmin ediciydi; yüz misli yoğun duymadığım bir bedensel haz yok gibiydi.

Ama asıl dikkatimi çeken şey, bar tezgâhının yukarısındaki televizyondur. Bir Yankees maçı gösteriliyordu. Son atışı bekledikten sonra barmenden CNN'i açmasını istedim.

Çok beklemem gerekmedi: Ekranın en altındaki şeritte "Colorado'da Cinayet Furyası" deniyordu. Delilik yayılmaktaydı. Eyaletin dört bir yanından haberler geliyordu: Yataklarında topluca katledilen aileler, tek bir erkek ya da kadının bile sağ kalmadığı kasabalar, müşterilerin iç organlarının alabalık misali sökülüp çıkarıldığı bir yol kenarı

restoranı. Ama sağ kalanlar da vardı... Isırılmış olsalar da yaşıyorlardı. *O yaratık bana öylece baktı sadece. İnsan değildi. Işık saçıyordu.* Bunlar travma yaşamış kişilerin saçmalaması mıydı, yoksa daha fazlası mıydı? Henüz kimse aradaki bağlantıyı kurmamış olsa da ben kurmuştum. Talimatlarım uyarınca, öldürülen her dokuz kişiye karşılık bir kişi sürüye dahil edilmişti. Hastaneler hasta ve yaralılarla dolup taşıyordu. Mide bulantısı, yüksek ateş, spazmlar, sonra da...

“Bu cidden tüyler ürpertici bir şey.”

Yanımda oturan adama döndüm. Yan tabureye ne zaman biri oturmuştu ki? Binlerce benzeri üretilen, belirli bir şehirli tipindendi: Kelleşmeye yüz tutmuş, avukata benzeyen, yüzü zeki ve biraz kavgacı, bir günlük kirli sakal bırakmış, hafif göbekli ve bu konuda bir şeyler yapmayı düşünüp duran biriydi. Zımbalı ayakkabılar, mavi takım elbise, kolalı beyaz gömlek, gevşek kravat. Onu evinde bekleyen birileri vardı fakat kendisi henüz onlarla yüzleşmeye hazır değildi... Yaşadığı günden sonra.

“Gerçekten öyle.”

Bar tezgâhında, adamın önünde bir kadeh şarap duruyordu. Sıra dışı gibi gelecek kadar uzun bir süre boyunca bakiştık. Kaygıdan terliyordu ve yaydığı kesif ter kokusunu kolonyayla bastırmaya çalışmıştı. Gövdemi baştan aşağı inceledikten sonra, bakışları ağzıma gelince durdu. “Seni burada daha önce görmedim mi?”

Ah, diye düşündüm. Etrafa bakındım. İçeride tek bir kadın bile yoktu. “Sanmıyorum. Yeniyim.”

“Biriyle mi buluşuyorsun?”

“Şu ana kadar hayır.”

Adam gülümseyip elini uzattı... Alyanssız elini. “Ben Scott. Sana bir içki ısmarlayayım.”

Otuz dakika sonra, üstümde onun takım elbisesiyle uzaklaştığımda adam bir arka sokakta, ağzından köpükler saçarak spazm geçiriyordu.

Eski daireme uğramayı düşündüm ama vazgeçtim; orası yuvam değildi, asla da olmamıştı. Bir canavar için yuva nedir? Herhangi biri için nedir? Hepimizin birer coğrafi dayanak noktası vardır; bu yer anılarla öyle doludur ki geçmişteki mıntıkası daima şimdiki zamandadır. Grand Central Terminali'nin ana salonuna girdiğimde vakit geçti, gecenin ikisini geçmişti. Restoranlarla dükkânlar çoktan kapanmış, kepenkleri kilitlenmişti; bilet gişelerinin yukarısındaki panoda yalnızca sabah seferleri listelenmişti. Orada sadece birkaç kişi kalmıştı: Her yerde görülen, kurşun geçirmez yelekli gar polisleri; trene yetişmek için koşan, akşam kıyafetli bir çift (oysa trenleri çoktan kalkmıştı); kulağında kulaklıkla yerleri temizleyen, yaşlı bir zenci adam. Mermer kaplamalı salonun ortasında efsanevi saatli danışma yeri vardı. *Danışma yerinin önünde buluşalım, hani şu dört kadranlı saati olan...* Burası New York'un, belki de dünyanın en ünlü buluşma yeri idi. Burada yapılan buluşmalar kaç insanın hayatını değiştirmişti? Kaç randevuya birlikte devam edilmiş ve sevişmekle geçen nasıl geceler yaşanmıştı? Bir adamla bir kadın burada, parlak pirinç ile donuk camdan yapılmış bu ünlü saatin altında buluşmayı kararlaştırdılar diye yeryüzünde kaç nesil yürümüştü? 38 metre tepemdeki tonozu yüzümü kaldırdım. Ben genç bir yetişkinen, tonozun güzelliği is ve nikotin katmanlarıyla gizlenirdi fakat o eski New York idi; doksanların sonlarında bina baştan aşağı temizlenince, altın varaktan astrolojik resimler eski parıltılarına tekrar kavuşmuştu. Boğa; İkizler; suyunu taşıyan Kova; ancak en bulutsuz gecelerde görülen, sütsü, lekemsi bir galaktik kol. Pek bilinmese de bir biliminsanı olarak gözümünden kaçmayan bir gerçek, Grand Central'ın tavanındaki resimlerin ters olduğudur. Oradaki, gece göğünün ayna görüntüsüdür; ressamın Ortaçağ'dan kalma bir elyazmasından faydalandığı ve bunda gökyüzünün içeriden değil dışarıdan, yani insanın değil Tanrı'nın gördüğü şekilde resmedildiği söylenir.

Batı balkonunun en üst basamağına oturdum. Geçen polislerden biri beni çabucak süzdü fakat artık saygın bir beyaz yakalı profesyonel rolü oynayacak şekilde giyinmiştim ve ne uyuyordum ne de sarhoş gibi görünüyordum, dolayısıyla bana ilişmedi. Etrafımı inceleyerek lojistik açıdan değerlendirdim. Grand Central bir tren terminalinden fazlasıydı; şehrin yeraltındaki kısmının, tüneller ve odalardan oluşanengin yeraltı dünyasının ana bağlantı noktasıydı. Her gün yüz binlerce insan buradan geçiyordu; çoğu kendi ayakkabılarının burnundan ötesine bakmıyordu. Bir başka deyişle, burası hedefim açısından mükemmeldi.

Bekledim. Önce saatler, sonra günler geçip gitti. Kimse beni fark etmiyor gibiydi, fark ediyorsa da umurlarında olmuyordu. Olup biten başka bir sürü şey vardı.

Sonra, bilmediğim bir sürenin geçmesinin ardından, daha önce duymadığım bir ses duydum. Dinleyecek kimse kalmadığında sessizliğin çıkardığı sestibu. Gece çökmüştü. Basamaklardaki yerimden kalkıp dışarıya yürüdüm. Hiçbir yerde ışık yanmıyordu; öyle bir zifiri karanlık hâkimdi ki, sanki denizde, kıydan kilometrelerce ötedeydim. Başımı kaldırıp görüntülerin en ilgincine baktım. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca yıldız; boş dünyanın üstünde kilitlenmiş, zamanın başlangıcından beri yaptıkları gibi yavaşça dönüyorlardı. Geçmişten akıp gelen incecik huzmeleri yüzüme yağmur damlaları gibi vuruyordu. Ne hissettiğimi bilmiyordum, o hissi yaşadığımı biliyordum yalnızca; ve nihayet ağlamaya başladım.

Hüzünlü öyküme geçeyim.

Onu gözlemler... Dış görünüşü fena olmayan, zayıf, saçları uzun ve kalın telli, cildi yazın açık havada namusuyla çalışmaktan bronzlaşmış, matematiğe ve mekanik şeylere kafası çalışan, hırssız olmayan ve parlak umutlar besleyen, kişilik itibarıyla yalnızlığa düşkün ve içedönük, becerikli bir genç adam, yatak odasında, saçakların altında tek başına bavulunu hazırlıyor, içine katlı gömleklerle çoraplardan ve iç çamaşırlarından başka pek bir şey koymuyor. Sene 1989; sahnemiz Ohio'daki Mercy adlı taşra kasabası... Bir ara, kısa süreliğine, titiz pirinç işçiliğiyle meşhur olmuştu; modern savaş tarihinin en iyi mermi kovanlarının burada üretildiği söylenirdi fakat kasabayla ilgili pek çok şey gibi bu da epey geçmişte kaldı. Bir saat içinde kimsenin ikamet etmediği bir yer haline gelecek olan oda, genç adamın gençliğine adanmış bir türbe, işte sergilediği kupalar, işte asker şeklindeki komodin lambası ve ona uyan, savaş temalı perdeler; işte genç zekâları sayesinde büyüklerinin çözemediği suçları çözen, yeterince takdir görmeyen, cesur ergen üçlülerinin maceralarının anlatıldığı seri romanlarla dolu raflar, işte nötr renkli sıvalı duvarlara tutturulmuş spor takımı bayrakları, muammalara düşkün M.C. Escher'in birbirini çizen eller litografı, *Sports Illustrated* dergisinin (o döneme uygun olan) sertleşmiş meme uçlu mayo mankeni posterleri ki delikanlı o kaygan uzuvlarla davetkâr bakışların ve çok azı gizlenmiş vulvanın altında, ergenliğinin verdiği şevkle, geceler boyu mastürbasyon yapmıştı.

Ama delikanlıya gelelim: Bavulunu toplama işini bir çocuğun cenazesinde yas tutan birinin şaşkın vakarıyla yapıyor ki o sahneye uygun bir benzetme bu. Mesele eşyalarını sığdıramaması değil -sığdırabilir-, tam tersi: Bavulun içindekiler, delikanlının gideceği yerin ihtişamıyla örtüşmüyor gibi geliyor. Küçük çocuklara alınan türden, dar masasının yukarısına tutturulmuş bir mektup ipucu veriyor. Kadim bilgelik izlenimi uyandıran meşum VERITAS sözcüğünü taşıyan, kızıl kalkan amblemlı, zarıf süslemeli, antetli kâğıtta *Sayın Timothy Fanning* yazıyor. *Tebrikler ve Harvard'ın 1993 sınıfına hoş geldiniz!*

Vakit eylül başı. Dışarıda toprağa yağın, yaz yeşiliyle hafifçe bezenen puslu yağmur, evlerden, bahçelerden ve dükkânlardan oluşan küçük köyü kucaklıyor; bu dükkânlardan biri delikanlının babasına, kasabanın yegâne optometristine ait. Bu yegânelik, kasabanın kısıtlı ekonomik ortamında, delikanlının ailesini üst tabakada konumlandırıyor; o zamanın ve yerin standartlarına göre halleri vakitleri yerinde. Delikanlının babası tanınan ve takdir edilen biri; Mercy sokaklarında her yürüyüşünde ona candan bir selam korusu eşlik ediyor... Ne de olsa hayranlığı ve minnettarlığı, hayatınızdaki şeyleri ve insanları görmenizi sağlayan gözlüğü burnunuzun üstüne koymuş kişiden daha çok kim hak edebilir? Delikanlı çocukken babasının işyerine gitmeye ve raflarla vitrinleri süsleyen bütün gözlükleri denemeye bayılır, kendisinin de bir gözlüğe sahip olacağı günün özlemini çekerti... Gerçi asla bir gözlüğü olmadı: Gözleri kusursuzdu.

“Gitme vakti oğlum.”

Babası kapıda belirdi: Kısa boylu, fıçı göğüslü bir adam; gri pazen pantolonu, yerçekiminin getirdiği zorunluluk sebebiyle, klipsli pantolon askısıyla tutturulmuş. Seyrelmekte olan saçı, duştan yeni çıktığı için ıslak; tıraş teknolojisindeki çağdaş yeniliklere karşın yeğlediği, eski tarz, emniyetli tıraş makinesinin bıraktığı taze izler var

yanaklarında. Etrafındaki hava buram buram Old Spice kokuyor.

“Bir şey unutursan sonradan gönderebiliriz sana.”

“Ne gibi?”

Babası cana yakın bir tavırla omuz silkiyor; yardımcı olmaya çalışıyor. “Bilmem. Giysiler? Ayakkabılar? Sertifikanı aldın mı? Onu istersin eminim.”

Delikanlının 5. Rezerv Bölgesi Bilim Günü Yarışması’nda aldığı ikincilik ödülünden bahsediyor. “Yaşam Kıvılcımı: Hücre Dirimliliğinin Kritik Kökenindeki Gibbs-Donnan Dengesi ve Nerst Potansiyeli.” Sade siyah çerçeveli sertifika, delikanlının masasının ardındaki duvarda asılı. İşin doğrusu, delikanlıyı utandırıyor. Bütün Harvard öğrencileri birincilik ödülü kazanmaz mı? Yine de, kendisine hatırlatıldığı için minnet göstermek adına, sertifikayı alıp açık bavuluna, istiflenmiş giysilerin üstüne koyuyor. Cambridge’e gittiğinde, bu sertifika yazı masasının çekmecesinden hiç çıkmayacak; delikanlı onu üç yıl sonra, birtakım sayfaların altında keşfedecek ve acı bir ifadeyle göz attıktan sonra çöpe atacak.

“İşte böyle” diyor babası. “Harvard’daki o sivri zekâlılara kiminle dans ettiklerini göster.”

Delikanlının annesinin sesi merdivenin dibinden, ısrarcı bir şekilde, şarkı söylemesine yükseliyor: “Tim-o-thy! Hâlâ hazırlanmadın mı?”

Delikanlıya asla “Tim” demez; “Timothy” der hep. Bu isim delikanlıyı utandırır -hem saraylara uygun hem de küçültücü bir isimmiş gibi gelir; kendini kadife mindere kurulmuş küçük bir İngiliz lordu gibi hissettirir- ama içten içe hoşuna da gider. Annesinin onu kocasına çok daha fazla yeğlediği bir sır değil; tersi de geçerli. Delikanlı annesini sevmeyi, babasını sevmekten çok daha kolay buluyor; babasının duygusal dağarcığı, onun sırtına erkekçe pat pat vurmaktan ve arada sırada erkeklere mahsus kamp gezilerine götürmekten ibaret. Pek çok tek çocuk gibi delikanlı da hane

ekonomisindeki değerinin farkında ve bu değeri en çok annesinin gözlerinden okuyor. Annesi *Timothy'm*, demekten hoşlanır, sanki etrafta onun olmayan Timothy'ler de varmış gibi; o annesinin biriciği. *Sen benim özel Timothy'msin*.

“Haaa-roid! Yukarıda ne yapıyorsun? Çocuk otobüsü kaçırarak!”

“Sadece bir dakika bekle yahu!” Babası gözlerini tekrar delikanlıya çeviriyor. “Açıkçası senin için kaygılanmayınca ne yapacak bilmiyorum. Bu kadın beni delirtecek.”

Delikanlı onun şaka yaptığını anlıyor ama babasının sesinde alttan alta ciddiyet de seziyor. İlk kez, o günün duygusal boyutlarını tam anlamıyla ele alıyor. Hayatı değişiyor ama ebeveyninin hayatları da değişiyor. Onun gidişı, evin önemli bir canlı türünden ansızın yoksun bırakılan bir habitat gibi değişmesine yol açacak. Tüm genç insanlar gibi o da ebeveyninin kim olduklarını hiç bilmiyor aslında; on sekiz yıldır, onların varlığını ancak kendi ihtiyaçlarıyla ilintili oldukları ölçüde deneyimledi. Aklına sorular üşüşüyor birden. O yokken neler konuşuyorlar acaba? Birbirlerinden nasıl sırlar gizliyorlar? Hangi hedeflerinden zamanla vazgeçtiler? Hangi şahsi dertleri, çocuk yetiştirmek gibi bir ortak proje yüzünden içlerine attıkları hangi dertleri delikanlının yokluğunda gün yüzüne çıkacak? Delikanlıyı seviyorlar ama birbirlerini seviyorlar mı? İki ebeveyn ya da karıkoca olarak değil, sadece insan olarak... Ne de olsa bir zamanlar birbirlerini o şekilde sevmiş olmalılar. Delikanlının hiçbir fikri yok; böyle meseleleri kavrayamaz, doğumundan önceki dünyayı hayal edemediği gibi.

Delikanlının asla âşık olmamış olması da durumu iyice zorlaştırıyor. Ohio'daki Mercy'nin sosyal ortamında, ortalama çekicilikte bir insan bile seks pazarında fırsatlar bulabilir ve delikanlı, her ne kadar bakir olsa da, bu ortamdan zaman zaman faydalandı fakat onun yaşadığı şeyler aşktan önceki acısız safhaydı yalnızca, ruhsuz ifadeydi. Bunun kendisinin

içindeki bir eksiklikten mi kaynaklandığını merak ediyor. Beyinde insanı âşık eden bir kısım var da onunkinde ağır bir bozukluk mu bulunuyor acaba? Dünya aşkla dolup taşıyor... Radyoda, filmlerde, roman sayfalarında aşk var. Romantik aşk ortak kültürel anlatı fakat delikanlı ona karşı bağışık gibi. Dolayısıyla da, henüz aşkla birlikte gelen acıyı tatmamış olmasına karşın, yine aşkla ilgili ancak farklı bir acıyı yaşıadı: Aşksız bir hayatla yüzleşme korkusunu.

Mutfakta delikanlının annesiyle buluşuyorlar. Delikanlı onu giyinmiş ve yola çıkmaya hazır halde görmeyi bekliyor ama annesinin üstünde çiçekli sabahlığı, ayaklarında da havlu terlikler var. Delikanlıya terminale kadar yalnızca babasının eşlik etmesi, sözsüz bir anlaşmayla kararlaştırılmış.

“Öğle yemeğini paketledim” diyor annesi.

Delikanlının ellerine bir kâğıt poşet tutuşturuyor. Delikanlı poşetin büzülmüş ağzını açıyor; yağlı kağıtla sarmalanmış fıstık ezmeli sandviç, torbaya konulmuş havuç dilimleri, yarım litre süt, bir kutu Barnum’s Animal Crackers. Delikanlı on sekiz yaşında: Böyle on poşetin içindekileri silip süpürse bile doymayabilir. Bunlar ancak bir çocuğu doyurur ama delikanlı yine de bu küçük armağan için minnet duyuyor saçma bir şekilde. Annesi bir daha kim bilir ne zaman onun için öğle yemeği hazırlayacak.

“Yeterince paran var mı? Harold, ona para verdin mi?”

“Ben iyiyim anne. Yazdan kalma epey param var.”

Annesinin gözleri yaşarmaya başlıyor. “Ah, bunu yapmayacağım demiştim.” Elini yüzünün önünde sallıyor. “Lorraine, sakın ağlamaya kalkma demiştim.”

Delikanlı öne çıkıyor ve annesi onu sıcak bağına basıyor. İriyarı bir kadın; ona sarılmak hoş. Delikanlı, annesinin kokusunu içine çekiyor... Saç spreyinin kimyasal kokusuyla ve kahvaltı sigarasından kalma nikotin kokusuyla karışık, tozu ve tatlı meyveyi çağrıştıran bir koku.

“Artık onu bırakabilirsin Lori. Geç kalacağız.”

“Harvard. Timothy’m Harvard’a gidiyor. Bir türlü inanamıyorum.”

Taşra otobanlarından komşu kasabadaki otobüs terminaline yaptıkları yolculuk yarım saat sürüyor. Yumuşak süspansiyonlu, koltuklarının velur kaplamaları ezilmiş, son model Buick LeSabre’da giderlerken altlarından akan yol hayal meyal görünüyor; havalanıyorlar sanki. Babası bir tek bu konuda kendini şımartır. Her iki yılda bir, garaj yolunda yeni bir LeSabre belirir ve öncekiyle neredeyse tıpatıp aynıdır. Son evleri de geçip, kırların içlerine süzülüyorlar. Tarlalarda tombul mısırlar var; rüzgâr çitlerinin yukarısında kuşlar turluyor. Tek tük çiftlik evleri; bazıları yeni gibi bakımlı, bazılarıysa bakımsız... Boyaları dökülüyor ve temelleri eğilmiş; sundurmalarında kumaş kaplama mobilyalar, bahçelerinde de terk edilmiş oyuncaklar var. Delikanlının gördüğü her şey kalbinde hoşnutluk uyandırıyor.

İstasyona yaklaşırlarken babası “Baksana, sana söylemek istediğim bir şey vardı” diyor.

Delikanlı *İşte geliyor*, diye düşünüyor. Annesini evde bırakmalarının sebebi, yapılacak olan bu açıklamaydı (her ne ise). Ne acaba? Kızlar veya seksle ilgili olamaz; delikanlı on üç yaşındayken yaptıkları sıkıntılı konuşma hariç, aralarında bu konu hiç açılmadı. Babası derslerine iyi çalış mı diyecek? Çalışmaya odaklan mı diyecek? Ama bunları da söyledi zaten.

Babası genzini temizliyor. “Bunu daha önce söylemek istemedim. Şey, belki de istemişimdir. Söylemeliydim herhalde. Demeye çalıştığım şu ki, büyük işler başarmak senin alınyazın evlat. *Büyük* işler. Senin hakkında hep bildiğim bir şeydi bu.”

“Elimden geleni yapacağım; söz veriyorum.”

“Bunu biliyorum. Söylemeye çalıştığım o değil.” Babası, delikanlıya bir kez bile bakmadı. “Diyorum ki, burası artık sana uygun bir yer değil.”

Son derece rahatsız edici bir laf bu. Babası ne demek istiyor olabilir?

Adam “Bu seni sevmediğimiz anlamına gelmiyor” diye devam ediyor. “Alakası yok. Biz en iyi olanı istiyoruz sadece.”

“Anlamıyorum.”

“Tatillerde tamam. Noel’de burada olmaman saçma olur. Anneni bilirsin. Ama onun dışında...”

“Eve gelmemi istemediğini mi söylüyorsun?”

Babası hızlı hızlı konuşuyor; kelimeleri söylemiyor da dizginsiz bırakıyor sanki. “Telefon edebilirsin tabii. Veya biz seni arayabiliriz. Mesela iki haftada bir. Veya ayda bir bile olabilir.”

Delikanlı bütün bunları nasıl yorumlayacağını bilemiyor. Babasının sözlerinde bir sahtelik, hesaplı bir katılık da seziyor. Babası o lafları bir karttan okuyor sanki.

“Bu söylediklerine inanamıyorum.”

“Bunu duymak zordur herhalde, biliyorum. Ama gerçekten yapacak bir şey yok.”

“Ne demek ‘yapacak bir şey yok’? Neden olmasın ki?”

Babası derin nefes alıyor. “Bak, ileride bana teşekkür edeceksin. Bu konuda bana güven, tamam mı? Şimdi öyle düşünmüyor olabilirsin ama önünde koskoca bir hayat var. Önemli olan bu.”

“Önemli olan buymuş, haydi oradan!”

“Hey, laflarına dikkat et. Öyle konuşmana gerek yok.”

Delikanlı ağlamaklı oluyor birden. Gidişi sürgüne dönüştü. Babası daha fazla konuşmayınca, delikanlı bir sınıra ulaşıldığını anlıyor; babasının ağzından daha fazla laf alamayacak. *Biz en iyi olanı istiyoruz sadece. Önünde koskoca bir hayat var.* Babasının gerçek hisleri, her ne iseler, bu klişe barikatının ardında gizli.

“Gözlerinin yaşını sil evlat. Abartmaya gerek yok.”

“Peki ya annem? Bu onun da mı fikri?”

Babası duraksıyor; delikanlı, adamın yüzünde anlık olarak beliren ıstırabı görüyor. Bu ifade gerçek bir şeye, daha derinlerdeki bir gerçeğe işaret ediyor; ama sonraki anda kayboluyor.

“Annen için kaygılanmana gerek yok. O durumu anlıyor.”

Araba durdu; delikanlı başını kaldırıp da terminale varmış olduklarını görünce şaşıyor. Üç peron, birinde bir otobüs bekliyor; yolcular sırayla biniyor.

“Biletin yanında mı?”

Konuşamayan delikanlı başıyla onaylıyor; babası elini uzatıyor. Delikanlı kendini işten kovulmuş gibi hissediyor. El sıkışırken, babası ondan önce sıkarak delikanlının parmaklarını eziyor. Rahatsız ve utandırıcı bir el sıkışma bu; bittiğinde ikisi de rahatlıyor.

Babası sahte neşesiyle “Haydi, git artık” diye teşvik ediyor. “Otobüsünü kaçırmak istemezsin.”

O anı kurtarmanın yolu yok. Delikanlı öğle yemeği poşetini hâlâ sımsıkı tutarak arabadan iniyor. Poşet bir totem gibi, geride kalmaktan çok yok edilmiş bir çocukluğun son kalıntısı gibi geliyor. Delikanlı bagajdan bavulu alıyor ve babasının Buick’ten inip inmeyeceğini görmek için duraklıyor. Belki de adam son anda, bir uzlaşma jesti olarak onun bavulunu otobüse kadar taşıyacak ve hatta delikanlıyı kucaklayarak uğurlayacak. Ama böyle şeyler olmuyor. Delikanlı otobüse doğru yürüyor ve bavulunu boş peronlardan birine koyup sıradaki yerini alıyor.

Şoför “Cleveland!” diye bağıyor. “Cleveland yolcusu kalmasın!”

Sıranın başında sorun çıkıyor. Bir adam biletini kaybetmiş ve bunu açıklamaya çalışıyor. Herkes meselenin hallolmasını beklerken, delikanlının önündeki kadın ona doğru dönüyor. Belki altmış yaşlarında, saçı tokayla düzgünce toplanmış, mavi gözleri yanardöner; delikanlıya azametli, hatta aristokratça gelen bir havası var... Böyle birinin otobüsle değil transatlantikle seyahat etmesi gerekirdi.

Kadın neşeyle “Bahse girerim ki senin gibi bir genç adam ilginç bir yerlere gidiyordur” diyor.

Delikanlının sohbet etmeye hevesi yok... Hem de hiç. Boğuk bir sesle “Üniversiteye” diye açıklıyor. Kadın karşılık vermeyince, delikanlı “Harvard’a gidiyorum” diye ekliyor.

Kadın gülümseyerek, takmalığı absürd ölçüde belli dişlerini sergiliyor. “Ne *muhteşem*. Harvardlı bir adam. Ailen seninle çok gurur duyuyor olmalı.”

Delikanlının sırası geliyor; biletini şoföre verip koltukların arasında ilerliyor ve arkadaki bir koltuğu seçiyor çünkü orası kadına olabildiğince uzak. Cleveland’da New York otobüsüne binecek; Liman İdaresi istasyonunda indikten sonra geceyi sert bir bankta, bavulunu bacaklarının arasına sıkıştırıp uyuyarak geçirecek ve sabahın beşinde, Boston’a giden ilk otobüse binecek. Büyük dizel motor hırıldayarak canlanırken, delikanlı nihayet yüzünü pencereye çeviriyor. Yağmur tekrar başlamış; camda noktalar oluşturuyor. Babasının arabasını park ettiği yer şimdi boş.

Otobüs geri geri giderken, delikanlı kucağındaki poşeti açıyor. Bu kadar acıkmış olması şaşırtıcı. Sandviçi iştahla ısıyor, altı lokmada mideye indiriyor. Sütü de, kartonunu dudaklarından hiç ayırmadan içip bitiriyor. Sıradaki havuçları göz açıp kapayıncaya dek silip süpürüyor. Hiçbirinin tadını doğru dürüst almıyor; önemli olan, bir şeyler yemesi, içindeki boşluğu doldurması yalnızca. Diğer her şeyi bitirdikten sonra, küçük kurabiye kutusunu açarken bir an duraksayıp kutunun üzerindeki renkli resimlere, kafese kapatılmış sirk yaratıklarına bakıyor: kutup ayısı, aslan, fil, goril. Barnum’s Animal Crackers çocukluğundaki temel gıda maddelerindendi fakat hayvanların kafeslerinde yalnız olmadıklarını ilk kez fark ediyor; her biri, bebek sahibi bir anne.

Kurabiyelerden birini dilinin üstüne koyuyor ve erimesine, ağzının içini tatlı vanilya tadıyla kaplamasına izin veriyor;

sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki kutu boşalana dek... Sonra gözlerini kapıyor ve uykusunun gelmesini bekliyor.

Bu sahneyi neden üçüncü tekil şahısta anlattım? Öyle daha kolay olduğu için herhalde. Babamın iyi niyetli olduğunu biliyorum ama o sözlerinin verdiği acıyla başa çıkabilmem uzun yıllar sürdü. Onu bağışladım elbette fakat affetmek anlamakla aynı şey değildir. Hislerini ele vermeyen yüzü, bildiride bulunan rahat ses tonu: Beni hayatından öyle kolayca kovabilmesine, onca yıldan sonra bile hâlâ şaşıyorum. Bana öyle geliyor ki bir erkek evlat yetiştirmenin en büyük ödüllerinden biri, o yetişkinliğe tam anlamıyla adım atarken yanında bulunmanın basit hazzıdır. Ama oğlum olmadığımından, bu kesin olarak doğru ya da yanlıştır diyemem.

Böylece, 1989 Eylülü'nde -Sovyetler Birliği çökmenin eşiğindeydi, ekonomi genel olarak kötüleşiyordu, on yıllık belirsizlikten sonra ülkede bezginlik ve can sıkıntısı hâkimdi- Harvard Üniversitesi'ne adım attım; arkadaşsızdım, pratikte öksüzdüm, üç beş parça eşyamdan başka bir şeyim yoktu ve bana ne olacağını hiç bilmiyordum. O kampüse daha önce hiç adım atmamıştım, hatta Pittsburgh'ün doğusuna bile gitmemiştim ve son yirmi dört saati aktarmalı yolculuk yaparak geçirdikten sonra zihnim öyle bir haldeydi ki, çevremdeki her şey neredeyse halüsinasyon gibi geliyordu. Güney İstasyonu'ndan Cambridge'e gittim (ilk kez metroya biniyordum) ve izmarit kaplı istasyondan, Harvard Meydanı'nın hengâmesine çıktım. Yolculuğum sırasında mevsim değişmişti sanki; bunaltıcı yaz, yerini sert havalı New England sonbaharına bırakmıştı. Üstümde kot pantolonum ve uyurken çıkarmadığım tişörtümle, kuru bir esinti esince titredim. Vakit öğlen olmak üzereydi, meydan ana baba günüydü ve oradaki herkes gençti, hepsi de bulundukları ortamda gayet rahat gibiydiler, çiftler ya da daha kalabalık gruplar halinde ve kararlı bir şekilde hareket ediyorlardı, net ve özgüvenli konuşmalarıyla gülüşmeleri bir

bayrak koşusunda elden ele verilen stafetler gibiydi. Yabancı bir diyara girmiştım ama burası onların yuvasıydı. Gideceğim yer Wigglesworth Hall adlı yurttu fakat oranın yerini sormaya gönülsüzdüm -durup benimle konuşacaklarından bile şüpheliydim-, kurt gibi acıktığımı fark edince de sokakta yürüyerek meydandan uzaklaştım; karnımı doyurabileceğim, ucuz bir yer arıyordum.

Seçtiğim restoranın, *Mr. and Mrs. Bartley's Burger Cottage*'ın Cambridge'in simgelerinden olan, gözde bir mekân olduğunu sonradan öğrenecektim. İçeri girince, silahlaştırılmış soğan dumanının göz yaşartıcı saldırısına ve bir kalabalığın gürültüsüne maruz kaldım. Şehrin yarısı o küçük mekâna doluşup uzun masaları doldurmuş gibiydi; aşçılar (oyun kurucular misali emirler haykırıyorlardı) da dahil olmak üzere herkes sesini duyurmaya çalışıyordu. Izgaranın ardındaki duvarda asılı devasa karatahtaya, hayatımda duyduğum en iştah kaçıracı burgerlerin (ananaslı, mavi küflü peynirli, kızarmış yumurtalı) ayrıntılı tasvirleri renkli tebeşirle yazılmıştı.

“Tek misin?”

Benimle konuşan adam garsondan çok güreşçiye benziyordu... Kasap önlüğü gibi lekeli bir önlük takmış, irikiyım, sakallı biriydi. Sersemlemiş halde, başımla onayladım.

Adam “Tekler sadece tezgâhta oturabilir” diye buyurdu. “Bir tabure kap.”

Tam o sırada bir yer boşalmıştı. Tezgâhın ardındaki garson kadın ayrılan kişinin kirli tabağını alırken, bavulumu tezgâhın dibine dayayıp oturdum. Orası çok rahat olmasa da, en azından bavulum görünmüyordu. Cebimden haritamı çıkarıp göz gezdirmeye başladım.

“Ne alırsın canım?”

Üstündeki *Burger Cottage* tişörtünün koltukatlarında ter lekeleri bulunan, bezgin görünüşlü, yaşlı bir kadın garson, elinde sipariş defteri ve kalemle karşımda duruyordu.

“Bir çizburger?”

“Marul, domates, soğan, turşu, ketçap, mayonez, hardal, gravyer, çedar olsun mu? Amerikan tarzı mı olsun? Ekmeği ne tür olsun? Isıtılsın mı, normal mi olsun?”

Bir makineli tüfekten saçılan mermileri yakalamaya çalışmak gibiydi bu.

“Her şeyden olsun diyeyim.”

“Dört farklı çeşit peynir mi istiyorsun?” Kadın hâlâ gözlerini sipariş defterinden kaldırmamıştı. “Bunun için senden ekstra ücret almam gerekecek.”

“Öyle demek istemedim. Pardon. Sadece çedar. Çedar iyidir.”

“Isıtılmış mı, normal mi?”

“Pardon?”

Kadın can sıkıntısından bezginleşmiş gözlerini nihayet kaldırdı. “Ekmeğini... Isıtılmış mı... Yoksa... Normal mi... istiyorsun?”

“Margo, adamın üstüne gitme yahu... Tamam mı?”

Bu ses sağımda oturan adamdan gelmişti. O ana dek dosdoğru ileriye bakmaya özen göstermişim ama şimdi dönüp adama baktım. Uzun boylu ve geniş omuzluydu ama fazla kaslı değildi, yüzü de gayet orantılıydı... Çoğu insanınkinden daha özene bezene yaratılmış gibi görünen türdendi. Buruşuk Oxford gömleğinin eteklerini, solmuş Levi's'inin beline tıktırmıştı; başının tepesindeki güneş gözlüğü, dalgalı kahverengi saçı sayesinde düşmeden duruyordu. Sol dizinin üstünde duran çıplak sağ ayak bileği, ucuz ve eski mokasenini çorapsız giymiş olduğunu sergiliyordu. Göz ucuyla bakarken onu tam bir yetişkin sanmışım ama şimdi benden en fazla bir iki yaş büyük olduğunu gördüm. Aramızdaki fark yaş değil duruş farkıydı. Her şeyiyle bir aidiyet havası taşıyordu; o kabileden olduğu ve âdetlerini iyi bildiği belliydi.

Kitabını kapatıp tezgâha, boş kahve fincanının yanına bıraktı ve bana cana yakın bir şekilde, *Merak etme, ben*

hallederim, dercesine gülümsedi.

“Adam tam malzemeli bir çizburger istiyor. Ekmeği ısıtılmış olsun. Çedar peynirli. Yanında da patates ister sanırım. İçecek alır mısın?” diye sordu bana

“Şey, süt?”

“Bir de süt. Hayır” diyerek kendini düzeltti. “Milkşeyk. Çikolatalı, köpüksüz. Bana güven.”

Garson kadın bana şüpheyile baktı. “Senin için uygun mu?”

Bu konuşmanın tamamı beni şaşkına çevirmişti. Öte yandan, milkşeyk kulağa hoş geliyordu ve bir iyiliği geri çevirecek ruh halinde değildim. “Elbette.”

“Aferin sana.” Komşum taburesinden inip kitabını koltuk altına, bütün kitapların tam da o şekilde taşınması gerekmiş gibi bir havayla aldı. Kitabın ismini görsem de anlamadım: *Varoluşsal Fenomenolojinin İlkeleri*. “Bizim Margo seninle ilgilenir. Tanışıklığımız çok eskilere dayanır. Kısa pantolon giydiğim zamanlardan beri beni doyuruyor.”

“Seni o zamanlar daha çok severdim” dedi Margo.

“Bunu söyleyen ilk kişi değilsin. Haydi bakalım, iş başına. Arkadaşımız aç görünüyor.”

Garson kadın başka tek kelime etmeden gitti. Birbirlerine laf yetiştirip durmalarının sebebi birden kafamda netleşti. İki arkadaştan çok, büyümüş de küçülmüş bir çocukla teyzesinin sohbeti gibiydi onlarınki. “Teşekkürler” dedim arkadaşıma.

“*De nada.*⁴ Bazen burası büyük bir hakaret yarışmasının düzenlendiği bir yer gibi olur ama verdiği rahatsızlığa değer. Eee, seni nereye yerleştirdiler?”

“Pardon?”

“Hangi yurda? Yeni geldin, değil mi?”

Apışıp kalmıştım. “Bunu nereden bildin?”

“Zihin gücümle.” Şakağına parmak ucuyla hafif hafif vurarak güldü. “Bir de bavuldan anladım. Eee, hangisi? Seni

Union yurtlarından birine göndermemişlerdir umarım. Asıl kalmak isteyeceğin yurt Yard.”

Aralarındaki farkın benim için hiçbir anlamı yoktu. “Wigglesworth diye bir yer.”

Verdiğim yanıttan memnun kaldığı belliydi. “Şanslısın dostum. Aksiyonun tam ortasında olacaksın. Gerçi burada aksiyon denen şeyler biraz sıkıcı olabiliyor. Sabahın dördünde milletin bir problem seti yüzünden saçını başını yolması gibi şeyler oluyor genelde.” Omzuma erkekçe bir şaplak vurdu. “Merak etme. Başta herkes kendini biraz şaşkın hisseder.”

“Sende öyle olmamış gibi hissediyorum.”

“Ben özel vakayım denebilir. Doğuştan Harvard piçiyim. Babam felsefe bölümünde ders veriyor. Sana onun kim olduğunu söyledim ama o zaman sırf minnet yüzünden onun derslerinden birini almak isteyebilirsin, bu da kusura bakma ama çok büyük bir hata olur. O adamın dersleri, beyne sıkılan kurşun gibi.” İki gün içinde ikinci kez, hayatımı benden daha iyi bilir gibi görünen bir adam elimi sıkacaktı. “Her neyse, iyi şanslar. Kapıdan çıkınca sola sap ve sokağın sonundaki bahçe kapısına git. Wigglesworth sağında olacak.”

Böyle dedikten sonra gitti. İsmi sormayı ihmal ettiğimi ancak o zaman fark ettim. Onu tekrar görmeyi umuyordum ama çok yakında değil; onu gördüğümde, yeni hayatıma ustaca uyum sağladığımı söyleyebilmeyi istiyordum. İlk fırsatta alışverişe çıkıp beyaz Oxford gömlek ve mokasen almayı da aklımın köşesine not ettim; dış görünüşümü rolüme uygun hale getirebilirdim en azından. Çizburgerim ve kızarmış patateslerim geldiler; nefis bir şekilde, yağlı yağlı parıldıyorlardı... Yanlarında da ellili yılların tarzını taşıyan zarif bir bardağa konulmuş, vaat edilen çikolatalı milkşeyk vardı. Bir yemekten fazlasıydı bu; bir alametti. Öyle minnettardım ki şükran duası okuyabilirdim ve az kalsın bunu yapacaktım da.

Üniversite günleri, Harvard günleri: O ilk aylarda zaman hissi bile değışti; her şey çılğınca bir hızla geçip gidiyordu. Oda arkadaşımın soyadı Lucessi'ydi. Adı Frank idi fakat ne ben ne de tanıdıklarım ona adıyla hitap ediyorduk. İkimiz arkadaş sayılırdık; koşullar bizi bir araya getirmişti. Üniversitedeki herkesin az çok *Burger Cottage*'da tanıştığım kişi gibi olmasını, hızlı hızlı konuşmalarını, sosyal zekâya ve yerel âdetler konusunda bir aristokratın bilgisine sahip olmalarını beklemiştim ama Lucessi daha tipikti aslında: Acayip bir şekilde zekiydi, Bronx Bilim Lisesi mezunuydu, fiziksel çekicilik ve kişisel hijyen alanlarında ödöl alması zordu, kişilik itibarıyla da bir sürü tuhaflığa sahipti. İri ve yumuşak vücudu, doldurulmuş hayvan vücuduna benziyordu; büyük, terli elleriyle ne yapacağını bilemiyordu; gözleri de paranoyakları andıran bir şekilde, fal taşı gibi açık oluyor ve sağa sola bakınıp duruyordu ki paranoyak olabileceğini düşünüyordum da. Giysileri, genç bir muhasebeciyle bir ortaokul öğrencisinin kıyafetlerinin karışımıydı: Yüksek belli pilili pantolonları, kahverengi ve ağır takım ayakkabılarını, New York Yankees amblemlı tişörtleri yeğlerdi. Tanışmamızın ardından beş dakika geçmeden, SAT sınavlarından tam puan (1600) aldığını, matematik ve fizik alanlarında uzmanlaşmak istediğini, Latince ve antik Yunanca konuşabildiğini (okumakla kalmayıp gerçekten *konusabildiğini*) ve bir keresinde, büyük Reggie Jackson'ın sayı vuruşu yaptığı topu yakaladığını anlatmıştı. Onun arkadaşlığını yük olarak görmüş olabilirim ama getirilerini de kısa sürede gördüm; Lucessi'nin yanındayken, aslında olduğumdan daha uyumlu, özgüvenli ve çekici görünüyordum... Ayrıca, ona katlandığım için yurttaki komşularımdan epey sempati puanı topladım; yellenip duran bir köpeğe bakmak gibiydi bu. Birlikte sarhoş olduğumuz ilk akşam -gelişimden yalnızca bir hafta sonra, anlaşılan okul idaresinin görmezden gelmekle yetindiği sayısız fıçı bira

partilerinden birinde- öyle âcizce ve uzun süre kustu ki bütün geceyi ölmemesi için uğraşmakla geçirdim.

Hedefim biyokimyager olmaktı ve hiç zaman kaybetmedim. Ders yüküm eziciydi ve yalnızca seçmeli sanat tarihi dersinde dinlenebiliyordum; bu derste karanlıkta oturup, Meryem Ana ile bebek İsa'yı çeşitli aziz pozlarında sergileyen slaytlara bakmaktan başka pek bir şey yapmam gerekmiyordu. (Bilim öğrencilerinin beşeri bilimler kotalarını doldurmak için katıldığı bu efsanevi derse "Öğle Vakti Karanlık" lakabı verilmişti). Aldığım burs gayet iyiydi fakat çalışmaya alıştım ve cep harçlığı istiyordum; Widener Kütüphanesi'nde haftada on saat, asgari ücretin biraz fazlasına, raflara kitap dizdim ve sarsak bir el arabasını ıssız ve karmaşık kitaplık labirentlerinin (öyle ki, kadınlar buraya tek başlarına gelmemeleri konusunda uyarılıyordu) arasından iterek geçirdim. Bu işin beni sıkıntıdan öldüreceğini düşündüm ve bir ara az kalsın öyle olacaktı fakat zamanla iş hoşuma gitmeye başladı: Eski kâğıt kokusu ve toz tadı; mekânın derin sessizliği, yalnızca el arabamın tekerleklerinin gıcırtilarıyla bozulan sessizliğin sığınağı; raftan bir kitap alıp da kartını çıkarınca, 1936'den beri kimsenin o kitabı ödünç almamış olduğunu keşfetmenin haz verici şoku. Hak ettikleri değeri görmemiş bu kitaplara duyduğum antropomorfik sempati çoğu zaman onların bir iki sayfasını, arzulandıklarını hissetsinler diye okuma arzusu uyandırıyor.

Mutlu muydum? Neden mutlu olmayacaktım ki? Beni meşgul edecek arkadaşlarım, derslerim vardı. Kütüphanede geçirdiğim sessiz saatlerde istediğim kadar hayal kurabiliyordum. Ekim sonunda, bir partide tanıştığım bir kız ile bakırlığımi kaybettim. İkimiz de epey sarhoştuk, birbirimizi hiç tanımiyorduk ve kız bunu söylemese de -her zamanki, sevişme öncesi saçma sapan konuşmalar ve sutyeninin kafa karıştırıcı mekanizması hakkında kısa bir müzakere dışında pek konuşmadık- onun da bakire

olduğundan ve bu işi bir an önce halledip, daha tatminkâr ilişkilere geçmek istediğinden şüphelendim. Ben de onun gibi hissediyordum sanırım. O iş bitince kızın odasından çabucak, bir suç mahallini terk edencesine ayrıldım ve dört yıl boyunca onu yalnızca iki kez, uzaktan gördüm.

Evet, mutluydum. Babam haklıydı: Hayatımı bulmuştum. Onları iki haftada bir, vazifeşinasça, ödemeli arıyordum; ama ebeveynim -aslında Ohio'daki, çocukluğumu geçirdiğim o küçük kasabanın tamamı- zihnimden silinmeye başlamıştı, tıpkı gün ışığında rüyaların silinmesi gibi. Bu telefon konuşmaları hep aynı oluyordu. Önce annemle konuşuyordum çünkü telefonu genellikle o açıyordu -böylece, iki hafta boyunca telefonun başında beklediğini ima ediyordu-; sonra babamla konuşuyordum ve sanki ayrılırken verdiği emri anımsatmak için, neşeli bir sesle konuşuyordu; son olarak da ikisi birden konuşuyorlardı. O sahneyi kolayca kafamda canlandırabiliyordum: yüzlerini aralarındaki ahizeye doğru eğerek birbirine yaklaştırmalarını ve "Seni seviyorum", "Seninle gurur duyuyorum", "Uslu dur" diyerek vedalaşmalarını; babamın mutfak lavabosunun yukarısındaki saate can havliyle odaklanmış gözlerini; dakikası otuz sente mal olan konuşma yüzünden parasının harcanmasını seyretmesini. Sesleri bende neredeyse acıma hissine yaklaşan, yoğun bir şefkat uyandırıyor; sanki terk etmiş olan bendim ve onlar terk edilmişlerdi... Ama bu konuşmalar sona erince rahatlıyordum hep; ahizenin tıkırtısı beni serbest kılıp gerçek hayatıma geri döndürüyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan yapraklar soldu, sonra da düştü; kurumuş ölüleri bastığım her yerdeydi, havayı tatlı bir çürük kokusuyla dolduruyordu; Noel'den önceki hafta ilk kar yağdı... İlk kez New England kışını yaşıyordum; yağışlı ve soğuktu, ilk deneyimlerle dolu bir senedeki bir başka ilk deneyim gibi geliyordu. Noel tatilinde eve dönmemi hiç konuşmamıştık, zaten Ohio da fazla uzaktı -tatilin yarısını otobüste harcardım-; o yüzden Lucessi'nin

tatili onunla, Bronx'ta geçirmem teklifini kabul ettim. Hollywood filmlerindeki gibi bir İtalyan hayatı sahnesi beklemiştim aptalca: bir pizza dükkânının üstünde yer alan küçük bir dairede herkesin birbirine bağırıp çağırmasını, Lucessi'nin atletli babasının koltuk altı teri ve sarımsak kokuları yaymasını, sabahlık ve terlikli annesininse otuz saniyede bir ellerini kaldırıp "*Mamma mia*" diye feryat etmesini.

Karşılaştığım şeyse bundan daha farklı olamazdı. Riverdale'de yaşıyorlardı ve orası teknik olarak Bronx'a dahil olsa da gördüğüm en lüks mahallelerdendi; Tudor tarzı, devasa, taş evleri sanki İngiliz taşrasından kaçırılıp getirilmişti. Burada makarna ve köfteden, Meryem Ana'ya ayrılmış ibadet yerlerinden, el kol hareketli dramlardan eser yoktu; o ev mezar gibi boşucuydu. Noel yemeğini önlüklü üniformalı, Guatemalalı bir hizmetçi kadın servis yaptı ve sonrasında herkes radyoda Wagner'in *Nibelung Yüzüğü* operasını dinlemek için, "çalışma odası" adını verdikleri bir odaya çekildi. Lucessi bana ailesinin "restoran işinde" olduğunu söylemişti (hayalimde pizza dükkânı canlandırmamın sebebi buydu), oysa aslında babası Goldman Sachs'in restoran departmanında baş finans görevlisiydi ve o şirketin Wall Street'teki ofislerine her gün tank büyüklüğünde bir Lincoln Continental ile gidip geliyordu. Lucessi'nin bir kız kardeşi olduğunu biliyordum; ama kız kardeşinin tam bir Akdeniz tanrıçası olduğunu söylemeyi ihmal etmişti... O kız hayatımda gördüğüm en güzel kızdı muhtemelen; kraliçe gibi boylu posluydu, siyah saçı parlaktı, teni kremamsıydı (öyle ki, içimden o teni lıkr lıkr içmek geliyordu) ve üstünde sadece kombinezonla odalara girip çıkmak gibi bir huya sahipti. Adı Arianna'ydı. Virginia'da bir yatılı okula gidiyordu (orada bütün gün at sürüyorlardı) ve evini ziyarete gelmişti; üstünde iç çamaşırlarıyla aylak aylak uzanıp dergi okumadığı, tereyağlı kızarmış ekmek yemediği ve yüksek sesle telefonda

konuşmadığı zamanlarda, mahmuzları tıkırdayan uzun binici çizmeleri ve daracık jokey pantolonuyla evde dolanıyordu... O kıyafeti de tıpkı kombinezonu gibi, kasıklarına kan hücum etmesine sebep oluyordu. Bir başka deyişle, Arianna'nın kesinlikle dengi değildim ve bu, hava durumu kadar bariz bir gerçektir; fakat o da bunu bana hatırlatmak için elinden geleni yapıyor, ağabeyi kaç kez onu düzeltirse düzeltsin bana "Tom" demektedir ısrar ediyor ve öyle tepeden, öyle küçümseyerek bakıyordu ki sanki üstüme soğuk su boca ediliyordu.

Riverdale'deki son gecemde, gece yarısından sonra uyandım ve acıkmış olduğumu keşfettim. "Kendi evimdeymiş gibi davranmam" talimatı verilmişti -ki bu gülünç bir şekilde olanaksızdı- fakat bir şeyler yemeden uyuyamayacağımı biliyordum. Eşofman altı giyip usulca alt kattaki mutfığa gittim; Arianna orada, üstünde pazen bornozla masada oturuyor ve zarif elleriyle *Cosmopolitan* dergisinin sayfalarını çevirirken bir yandan da o dolgun dudaklı, kusursuz ağızla mısır gevreği yiyordu. Tezgâhın üstünde bir Cheerios kutusu ve bir galon süt duruyordu. İlk dürtüm gitmek oldu fakat Arianna kapıda salak gibi durduğumu fark etmişti bile.

"Sakıncası var mı?" diye sordum. "Bir şeyler atıştırırım diye düşünmüştüm de."

Dikkatini tekrar dergisine vermişti bile. Mısır gevreğinden bir lokma daha yerken, elinin tersini salladı. "Ne istersen yap."

Kendime bir kâse mısır gevreği aldım. Başka oturacak yer olmadığından, masada Arianna'ya katıldım. Üstündeki pazen bornozla, makyajsız yüzüyle ve taranmamış saçıyla bile muhteşemdi. Öyle bir yaratığa ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bir sayfayı çevirirken "Bana bakıyorsun" dedi.

Yanaklarıma kan hücum ettiğini hissettim. "Hayır, bakmıyordum."

Başka bir şey demedi. Bakacak başka şey olmadığından mısır gevreğine baktım. Yerken çıkardığım çatır çutur sesler çok yüksek geliyordu.

Sonunda “Ne okuyorsun?” diye sordum.

Sinirle iç geçirdi, dergisini kapadı ve başını kaldırıp baktı. “Tamam, pekâlâ. İşte buradayım.”

“Ben sohbet etmeye çalışıyordum sadece.”

“Etmesek olur mu? Lütfen? Beni dikizlediğini gördüm Tim.”

“Adımı biliyorsun demek.”

“Tim, Tom, her ne ise.” Gözlerini devirdi. “Ah, tamam. Şu işi halledelim de bitsin.”

Bornozunun üst kısmını araladı. Bornozun altında pembe, yanardöner, ipek bir sutyen vardı yalnızca. O manzara beni tarifsiz bir şekilde tahrik etti.

“Haydi” dedi.

“Haydi ne?”

Bana can sıkıntısı ve alayla bakıyordu. “Salak salak konuşma, Harvardlı çocuk. İşte, sana yardım edeyim.”

Elimi alıp gayet mekanik bir şekilde sol memesinin üstüne koydu. O ne muhteşem memeydi! Daha önce hiçbir tanrıçaya dokunmamıştım. O pahalı, kenarları deniztarağı şeklinde zarif dantelli, ipek sutyenin içindeki, küre şeklinde, yumuşak meme, avcumu şeftali gibi doldurdu. Arianna’nın benimle dalga geçtiğini seziyordum ama pek umurumda değildi. Şimdi ne olacaktı? Onu öpmeme izin verecek miydi?

Görünüşe göre hayır. Tam ben kafamda bütünlüklü bir cinsel öykü kurarken, birlikte yapabileceğimiz muhteşem şeyleri ve sonunda mutfak zemininde nefes nefese ilişkiye gireceğimizi hayal ederken Arianna birden elimi çekip uzaklaştırdı ve çöp kutusuna çöp atarcasına horgörüyle bırakıp, masanın üstüne düşürdü.

Dergisini tekrar açarken “Eee, istediğini aldın mı?” diye sordu. “Bu seni tatmin etti mi?”

Apışıp kalmıştım. Arianna bir sayfa, sonra bir sayfa daha çevirdi. Demin ne olmuştu yahu?

“Seni hiç anlamıyorum” dedim.

“Anlamazsın tabii.” Tekrar başını kaldırıp, hoşnutsuzlukla burun kıvırdı. “Söylesene. Neden ağabeyimle arkadaşsın? Yani, genel olarak normal görünüyorsun.”

Kendi tarzında bana iltifat etmişti herhalde. Aynı zamanda, ağabeyine karşı müthiş bir koruma hissi duymama yol açmıştı. O kimdi ki Lucessi hakkında böyle konuşuyordu? Kendini ne sanıyordu da benimle böyle dalga geçiyordu?

“Çok kötüsün” dedim.

Fesatça, hafifçe güldü. “Sopalar ve taşlar, Harvardlı çocuk. Şimdi, izin verersen, okumaya çalışıyorum.”

Böylece konuşmamız son buldu. Yatağa geri döndüm; öyle tahrik olmuşum ki doğru dürüst uyuyamadım ve sabahleyin, evdeki diğerleri henüz uyanmamışken, Lucessi’nin babası canavar gibi Lincoln’ıyla bizi tren istasyonuna götürdü. Biz arabadan inerken bu kez o sıkıntılı bir şekilde, âdetten nezaket göstererek, geldiğim için teşekkür etti; oğluyla arkadaşlığıma onun da biraz şaşırdığı tavrından belliydi. Bir tablo belirliyordu: Lucessi ailenin en zayıf halkasıydı, hepsinin acıdığı ve utanç duyduğu biriydi. Onun için çok üzüldüm ve durumunun benimkine benzediğini fark ettim. İkimiz de reddedilmiştik.

Trene bindik. Bitkindim ve içimden konuşmak gelmiyordu. Sarsıla sarsıla giden trende bir süre sessizce oturduk. İlk konuşan Lucessi oldu.

“Bütün bunlar için kusura bakma.” İşaretparmağıyla pencere camına anlamsız şekiller çiziyordu. “Daha heyecanlı bir şeyler umuyordun eminim.”

Olanları ona anlatmamıştım elbette, asla da anlatmayacaktım. Öfkemin azaldığı ve yerini giderek artan bir merakın aldığı da doğruydı. Dünyayla ilgili, tamamen beklenmedik bir şey görmüştüm. Lucessi’nin ailesinin

yaşadığı bu hayat; o kadar zengin insanların olduğunu biliyordum ama onlarla aynı çatı altında uyumakla aynı şey değil bu. Ormanda altın bir şehre rast gelmiş bir kâşif gibi hissediyordum kendimi.

“O konuda canını sıkma” dedim. “Harika vakit geçirdim.”

Lucessi iç geçirerek arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. “Dünyanın en aptal insanları olabiliyorlar bazen” dedi.

Beni asıl hayrete düşüren şey paraydı elbette. Sırf satın alabildiği şeylerden dolayı değil, gerçi bunlar da cazipti (Örnek A olarak Lucessi’nin kız kardeşi gösterilebilirdi). Fakat asıl cazip tarafı daha atmosferik bir şeydi. Asla zengin insanların arasında olmamıştım ama bunu bir eksiklik olarak görmemiştim; sonuçta asla Marslıların arasında da olmamıştım. Harvard’da bir sürü zengin çocuğu vardı elbette; bunlar özel hazırlık okullarına gitmişlerdi ve birbirlerine “Trip”, “BMW” ve “Ördek” gibi absürd lakaplarla hitap ediyorlardı. Fakat gündelik hayatın akışında, zenginlikleri kolayca göz ardı edilebiliyordu. Aynı berbat yurtlarda kalıyor, aynı sınav kâğıtlarıyla testlerin başında ter döküyor, yemekhanede aynı berbat yemekleri yiyorduk; bir kibbutzda kalan kişiler gibiydik. En azından öyle görünüyordu. Lucessi’nin evine gitmem gözlerimi açmış, hayatlarımızın eşitlikçi yüzeyinin altında bir mağara sistemi gibi uzanan gizli bir dünyayı görmemi sağlamıştı. Lucessi hariç, ahbablarım ve sınıf arkadaşlarım hakkında çok az şey biliyordum. Şimdi söyleyince pek inanılır gelmese de, böylesine temel bir farklılıkları olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Noel’den sonraki haftalarda, etrafımı daha dikkatli inceledim. Koridorun ilerisinde kalan bir delikanlının babası San Francisco belediye başkanıydı; uzaktan tanıdığım, ağır İspanyol şivesiyle konuşan bir kızın bir Güney Amerika ülkesinin diktatörünün kızı olduğu söyleniyordu; laboratuvardaki partnerlerimden biri, ailesinin Fransa’da

yazlığı olduğunu durup dururken söyledi. Bütün bu bilgiler bir araya gelince, bulunduğum yerin farklı bir açıdan bilincinde olmamı sağlıyordu ve bu meseleyi düşündükçe inanılmaz bir utanca kapılırken, bir yandan da orası hakkında daha çok bilgi edinip sosyal kurallarını öğrenme ve orada kendime yer edinme arzusu duyuyordum.

Lucessi'nin o dünyayı hiç istemezmiş gibi görünmesi de beni bir o kadar şaşırtıyordu. Kız kardeşine, ebeveynine, hatta o eve (oraya, kendisi için tipik bir şekilde, "salak bir taş yığını" diyordu) duyduğu horgry hafta sonu boyunca hiç gizlemedi. Onu yumuşatma çabalarım işe yaramadı; hatta sinirlenip ters karşılıklar verdi. Oda arkadaşımın fazla zeki olmasının bedelini ödediğini fark etmeye başlamıştım. Tonla veriyi, hiç zevk almadan hesaplayabilen bir zihni vardı. Lucessi'ye göre dünya tüm anlamlardan soyutlanmış bir i ie geçmiş sistemler topluluğuydu, yalnızca kendi kendisi tarafından yönetilen yüzeysel bir gerçeklikti. Örneğin New York Yankees takımındaki her oyuncunun vuruş ortalamasını ezbere söyleyebiliyor ama favori oyuncusunun hangisi olduğunu sorduğumda yanıt veremiyordu. Diğer insanlara duyduğu horgrden başka bir duygu hissedemez gibiydi; gerçi horgrsnde bile çocuksu bir şaşkınlık vardı... Sanki bir adamın bedenindeki, canı sıkılan, küçük bir ocuktı ve yetişkinlerin masasında oturup, onların gayrimenkul fiyatları ve kimin kimi boşadığı gibi konulara ilişkin anlaşılmaz sohbetlerini dinlemek zorunda kalıyordu. İnanıyorum ki bu ona acı veriyordu -sorunun ne olduğunu değil, var olduğunu biliyordu yalnızca-, sonuç olarak da bir çeşit nihiliste yalnızlık duyuyordu: Diğer herkesi hem küçük görüyor hem de kıskanıyordu, ben hariç... Sırf hep yanında olduğum ve onunla dalga gemediğim için, dünyaya onunkine benzer bir gözle baktığımı düşünüyordu.

Mutsuz kaderine gelince: Belki de ona bir arkadaş olarak yeterince değer vermiyordum. Bazen düşünüyorum da, hayatında sahip olduğu tek arkadaştım belki de. Onca yıldan

sonra hâlâ zaman zaman aklıma gelmesi de tuhaf, ne de olsa hayatımda önemsiz bir aktördü yalnızca. Onu hatırlamamın sebebi, yaşam koşullarımdan kaynaklanan avareliğim herhalde, insanın kendini meşgul etmesi gereken onca yılı olunca, her şeyi eninde sonunda düşünüyor ister istemez; zihninin tüm çekmecelerini açıp içeri karıştırıyor. Lucessi'yi yakından tanıımıyordum; hiç kimse tanıyamazdı. Yine de, bir insanı tanıyamamak, hayatımızda önem taşımayacağı anlamına gelmez. Şunu merak ediyorum: Lucessi beni şimdi görse ne düşünürdü acaba? Mucizevi bir şekilde sağ kalmış olsa ve bizzat inşa ettiğim bu hapishaneye, yitirilmiş şeylere adanmış ve sükûnet çökmüş bu anıta gelse, mermer merdiveni o kendine özgü ve zarafetten yoksun adımlarıyla çıkıp da ayaklarında ağır ve kullanışsız ayakkabılarıyla, altında bedenine uymayan pantolonuyla, sırtında leş gibi kokan o yıkanmamış ve terli Yankees tişörtüyle dursa, bana ne derdi acaba? *Gördün mü?* diyebilirdi. *Artık meseleyi anlıyorsun Fanning. En sonunda, meseleyi gerçekten anlıyorsun.*

Noel'de Ohio'ya döndüm. Memleketimde olmaktan memnundum ama bir sürgünün memnuniyetiydi benimki; oraya dair hiçbir şey artık benimle alakalı değil gibi geliyordu... Sanki aylarca değil yıllarca uzak kalmıştım. Harvard memleketim değildi, en azından şimdilik; ama Ohio'daki Mercy de memleketim değildi. Memleket fikri, yakın gelen tek yer fikri bana tuhaf gelir olmuştu.

Annem iyi görünmüyordu. Epey kilo kaybetmişti, sigaradan kaynaklanan öksürükleri de artmıştı. Biraz fiziksel güç sarf etse, alnında camı bir ter tabakası belirliyordu. Bunu pek önemsemyordum; annemin bayramlara hazırlanmayı abartıp kendini fazla yorduğunu söyleyen babamın bu açıklamasını kabullenmiştim. Duygusal hareketleri vazifeşinasça yaptım: Ağaç budadım, turta yaptım, Noel arifesi ayinine katıldım (başka zamanlarda kiliseye asla gitmezdik), ebeveynimin bakışları altında

hediyelerimi açtım (bu sıkıntılı törenler bütün tek çocuklar için derttir) ama bunların hiçbirini gönülden yapmıyordum ve iki gün erken ayrıldım; hâlâ sınavlarım olduğunu ve ders çalışmaya geri dönmem gerektiğini söyledim. (Bu doğrudu fakat asıl sebep değildi.) Babam tıpkı eylüldeki gibi, yine beni arabayla terminale götürdü. Yaz yağmurlarının yerini kar ve keskin soğuk, açık pencerelerden giren ılık havanın yerini de araba klimasından gelen kuru hava almıştı. Anlamlı bir şeyler söylemek için mükemmel bir zamandı bu, biz öyle şeylerin ne olduğunu tasavvur edebilseydik tabii. Otobüs yola çıkarken, dönüp arkama bakmadım.

O ilk senenin geri kalanı hakkında söylenecek başka pek bir şey yok. Notlarım iyiydi... İyiden daha iyiydi. Başarılı olduğumu bilmeme karşın, birinci sömestr transkriptimde barikat gibi inen A'ları görünce hayrete kapıldım; her biri o kâğıda, eski tarz nokta vuruşlu yazıcıların kabartma harfleriyle, sempatiyle yazılmıştı. Bunu kaytarmak için bahane olarak kullanmayıp, bilakis çabalarımı iki katına çıkardım. Ayrıca kısa süreliğine bir kız arkadaş edindim... Güney Amerikalı Diktatör'ün kızını. (Aslında babası Arjantin maliye bakanıymış.) O kız bende ne bulmuştu, hiç bilmiyorum ama bu konuda onu sorguya çekecek değildim. Carmen seks konusunda benden tecrübeliydi... *Çok daha* tecrübeliydi. "Sevgili" sözcüğünü sık kullanan kadınlardandı, mesela "Seni sevgilim olarak kendime aldım" derdi ve haz alma projesini açgözlülükle, şevkle uygulamaya koyardı. Odasında tek başına kalmak gibi bir lütfa sahipti ki birinci sınıf öğrencileri için oldukça nadir bir şeydi bu; dolanmış eşarplar ile dişi aromalarının hâkim olduğu o kutsal bölgede beni gerçek ve yetişkince denebilecek erotizmle tanıştırdı... Aperitiflerden tatlıya dek, bedensel hazlar mönüsünün tüm kalemlerini tattırdı. Birbirimize âşık değildik -o yüce duygu hâlâ benden uzak duruyordu, Carmen'in de ona pek ihtiyacı yoktu-, o kız geleneksel anlamda çekici diyeceğim biri de değildi (bunu söyleyebiliyorum çünkü ben de değildim).

Biraz kiloluydu, iri çenesi de boksörü andırıyordu ve biraz erkeksiydi. Fakat çıplakken ve tutkuyla alev alev yanarken, Arjantin İspanyolcasıyla müstehcen sözler haykırırken, gelmiş geçmiş en şehvetli varlığa dönüşüyordu ve bunun farkında olması, bu gerçeğin etkisini yüz kat artırıyordu.

Bu kösnül maceralar -Carmen ile ben çoğu zaman, ders aralarında onun odasına koşup bir saat çılgınca seks yapıyorduk- ve yoğun derslerim, ayrıca elbette ki kütüphanede geçirdiğim saatler -bu zamanı iyi değerlendiriyor, Carmen ile tekrar görüşmeden önce güzelce dinleniyordum- yüzünden, Lucessi'yi giderek daha az görür oldum. O hep geç vakitlere kadar oturuyor, gece boyunca ders çalışıyor, şekerlemelerle idare ediyordu; fakat sömestr ilerledikçe, Lucessi'nin geliş gidişleri düzensizleşti. Carmen'in odasında kaldığım zamanlarda Lucessi'yi günlerce görmediğim oluyordu. Artık arkadaş çevremi genişletmiş, Wigglesworth'ün duvarlarının ötesine geçmiş, Carmen'in arkadaşlarından (ki hepsi de benden çok daha kozmopolitandı) bazılarıyla ahbaplık kurmuştum. Lucessi'nin bundan hoşlanmadığı belliydi fakat onu o çevreye sokma çabalarım sertçe tersleyerek karşılık veriyordu. Hijyeni iyice boşladı; odamız leş gibi çorap kokuyordu, ayrıca Lucessi'nin kafeteryadan getirip geri götürmediği tepsilerdeki küflenmiş yiyeceklerin kokusu da vardı. Çoğu zaman, odaya girdiğimde yatağında neredeyse çıtırçıplak halde oturmuş ve görünmez birileriyle konuşurcasına sert el kol hareketleri yaparak kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor oluyordu. Yatma vakti geldiğinde -kafasına ne zaman eserse o zaman yatıyordu, hatta gün ortasında yattığı bile oluyordu-, yüzünü pantomimci makyajını andıran kalın bir sivilce kremi tabakasıyla kaplıyordu; bacağına taktığı kauçuk kılıfın içindeki dalgıç bıçağıyla uyumaya başladı. (Bu beni gerektiği kadar rahatsız etmedi.)

Onun için kaygılanıyordum ama çok değil; fazla meşguldüm. Yeni ve daha ilginç arkadaş çevreme karşın,

ikimizin aynı odada kalmayı sürdüreceğimizi varsaymışım hep. Birinci sınıf öğrencileri ders yılının sonunda, sonraki üç yılda hangi Harvard binasında kalacaklarının belirlenmesi için çekilişe katılırdı. İnsanın sosyal hayattaki yerini en az kiminle evlendiği kadar belirlediği düşünölen bu erginlenme töreniyle ilgili iki önemli mesele vardı. Birincisi, kişinin hangi binada kalmak istediğiydi. Toplam on iki bina bulunuyordu ve her birinin karakteri farklıydı: Hazırlık binası, sanat binası, sporcu binası vs. En çok arzulananlar, Charles Nehri kıyısındaki binalardı... Üniversite eğitimi için harcanan paraya kıyasla, o gayrimenkuller aşırı lükstü. En az arzulananlarsa Garden Sokağı'nın epey ilerisindeki eski Radcliffe Parkı'nın çevresinde yer alan binalardı. "Parka gönderilmek" sürgün edilmek demekti, ne yazık ki seferleri partiler bitmeden çok önce sona eren servis otobüslerine ebediyen mahkûm olmak demekti.

İkinci mesele de kimin kiminle kalacağıydı tabii. O son birkaç hafta bu yüzden sıkıntılı geçirdi; insanlar ittifaklarını gözden geçirir ve arkadaşlıklarını öncelik sıralamasına koyardı. Kişinin ilk senesindeki oda arkadaşını reddedip başkalarını seçmesi sık görölen bir davranış olsa da, boşanmak kadar rahatsızlık vericiydi. Bu meseleyi Lucessi'yle konuşmayı düşündüm ama vicdanım elvermedi. Başka kim onunla kalmak isterdi ki? Başka kim onun tuhaflıklarına, kasvetli karakterine, sağlıksız kokularına katlanırdı? Üstüne üstlük (şimdi düşünüyorum da) kimse bana teklifte bulunmamıştı. Görünüşe göre Lucessi benimdi.

Çekiliş günü yaklaşıncı, ne yapmak istediğini öğrenmek için ona gittim. Winthrop House'u veya Lowell'i seçebileceğimizi söyledim. Quincy'yi de yedekte tutabilirdik belki. Bunlar nehir binaları olsalar da diğerlerinden bazıları kadar yüksek sosyete değildi. Bu konuşma, Lucessi'nin görünüşe göre uyuyarak geçirdiği, ılık bir bahar gününün ikindisinin ortasında gerçekleşti. Lucessi üstünde yalnızca külot ve atletle masasında oturuyordu; ben konuşurken

hesap makinesini kullanıyor, kurşunkaleminin silgili ucuyla anlamsız sayılar giriyordu. Ağzı beyaz, kurumuş dişmacunundan bir halkayla çevriliydi.

“Eee, ne düşünüyorsun?”

Lucessi omuz silkti. “Ben başvurumu yaptım bile.”

Bu sözüne anlam veremedim. “Ne diyorsun?”

“Parkta tek kişilik oda istedim.”

Bunlara *tek kişilik psikopat odaları* denirdi. Onlarda uyumsuzlar kalırdı; bu odalar oda arkadaşıyla yaşayamayan kişiler içindi.

Lucessi “Aslında oralar bayağı güzel” diye devam etti. “Daha sessiz. Bilirsin. Neyse, o iş bitti sonuçta.”

Apışıp kalmıştım. “Lucessi, bu ne yahu? Çekiliş gelecek hafta. Birlikte gideceğiz sanıyordum.”

“İstemiyorsun diye düşündüm. Bir sürü arkadaşın var. Mutlu olursun diye düşündüm.”

“Arkadaşım *sensin* güya.” Odada hiddetle dolandım. “Mesele bu mu? Bunu yaptığına inanamıyorum. Buraya bir bak. *Kendine* bir bak. Başka kimin var? Ve *bana* bunu yapıyorsun?”

Bu berbat, geri alınamaz sözler: Lucessi’nin yüzü kâğıt gibi buruştu.

“Tanrım, üzgünüm. Niyetim şey değildi...”

Sözümü bitirmeme izin vermedi. “Hayır, haklısın. Cidden çok zavallıyım. Bu daha önce hiç duymadığım bir şey değil, inan.”

“Kendin hakkında öyle konuşma.” Korkunç bir suçluluk duyuyordum. Yatağına oturdum ve bana bakmasını sağlamaya çalıştım. “Öyle konuşmamalıydım. Kızmıştım, o kadar.”

“Önemli değil. Unut gitsin.” Lucessi bir dakika boyunca, kaşlarını çatarak hesap makinesine baktı. “Evlatlık olduğumu söylemiş miydin sana? Onunla akraba bile değilim. Yani teknik olarak.”

Bu sözleri öyle beklenmedikti ki, Arianna'dan bahsettiğini başta anlayamadım.

“Herkes tam tersi olduğunu düşünüyor” diye devam etti. “Yani, Tanrım, ona bir bak. Ama hayır. Ebeveynim beni yetimhaneden evlatlık aldı. Çocuk sahibi olabileceklerini sanmıyorlardı. Ama on bir ay sonra Bayan Mükemmel çıkageldi.”

Böylesine acılı bir itirafı ilk kez duyuyordum. Söylenecek ne vardı ki? Ve neden Lucessi bunu bana şimdi söylüyordu?

“Benden gerçekten nefret ediyor, anlarsın ya. Yani *cidden* nefret ediyor. Bana neler diyor, bir duysan.”

“Eminim öyle değildir.”

Lucessi umutsuzca omuz silkti. “Hepsi öyle yapıyor. Bilmiyorum sanıyorlar ama biliyorum. Tamam, ben gerzekler kralıyım. Bunun farkında olmamam gibi bir durum yok zaten. Ama Arianna. Onu gördün... Neden bahsettiğimi biliyorsun. Tanrım, beni öldürüyor resmen.”

“Kız kardeşin tam bir cadı. Herhalde herkese öyle davranıyordur. Sen onu boş ver.”

“Hı hı, evet. Ama asıl mesele o değil.” Gözlerini hesap makinesinden kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Sen bana gerçekten iyi davrandın Tim ve bunu takdir ediyorum. Bunu samimi olarak söylüyorum. Arkadaş kalacağımıza söz ver, tamam mı?”

Lucessi'nin ne yaptığını fark ettim. Kıskançlık ya da kendine acıma sandığım şey aslında gizliden gizliye yüce gönüllülüktü. Tıpkı babam gibi Lucessi de bunun benim için daha iyi olacağını düşündüğünden benimle bağlarını koparıyordu. İşin en kötü tarafı, haklı olduğunu bilmemdi.

“Elbette” dedim. “Tabii ki arkadaş kalacağız.”

Elini uzattı. “El sıkışalım mı? Çok kızgın olmadığını bileyim diye.”

El sıkıştık; bunun bir anlamı olduğuna ikimiz de inanmıyorduk.

“Bu kadar mı yani?” diye sordum.

“Sanırım evet, hı hı.”

Arianna’ya âşıktı elbette. Bunu bana alttan alta belli etmiş olsa da meselenin bu kısmını anlamam uzun zaman - fazla uzun zaman- aldı. Sevdiği şeyden bir yandan da nefret ediyordu ve bu onu mahvediyordu. Lucessi’nin bana kelimelerle olmasa da söylediği diğer şeyse bütün derslerinden kalma sürecinde olduğuydu. Nerede kalacağı meselesinin önemi yoktu çünkü geri gelmeyecekti.

Bu arada, bu durum beni kalacak yer bulma sorunuyla karşı karşıya bırakmıştı. Kendimi ihanete uğramış hissediyordum ve meseleyi o kadar yanlış anladığım için kendime kızıyordum ama kaderime razı olmuştum da; o kadar bir şekilde hak etmişim gibi geliyordu. Sanki kozmik bir sandalye kapmaca oyununu kaybetmişim; şarkı kesilmişti, ayakta kalmıştım ve bu konuda yapacak bir şey yoktu. Sütlerinde kalacak üçüncü ya da dördüncü kişi arayan tanıdıklarım var mı diye yokladım ama kimse aramıyordu ve tanıdık listemin altlarına inip de kendimi daha fazla rezil etmektense, sormayı kestim. Nehir Binaları’nın hiçbirinde tek kişilik oda yoktu fakat çekilişe “yedeklik” için katılmam hâlâ mümkündü; seçtiğim üç binanın bekleme listesine alınacaktım ve yazın okuldan ayrılan öğrenci olursa, üniversite onun yerini bana verecekti. Lowell, Winthrop ve Quincy’yi yazdım (hangisinde kalacağım umurumda değildi artık) ve sonucu bekledim.

Ders yılı sona erdi. Carmen ile ben ayrılıp kendi yollarımıza gittik. Profesörlerimden biri, laboratuvarında çalışmamı teklif etmişti. Ücret düşük olsa da bu teklifi almak bir onurdu, ayrıca o sayede yazın Cambridge’de kalabilecektim. Allston’da, Harvard öğrencilerini yeğleyen, seksenlik bir kadından oda kiraladım; kadının bir sürü kedisi olmasına -sayılarından asla emin olamadım- ve bunların kumluklarının leş gibi kokmasına karşın, durumum ideale yakındı. Evden erkenden çıkıp geç vakitte dönüyor, Cambridge sınırlarında sürüsüne bereket olan ucuz

lokantalarda karnımı doyuruyordum genellikle; o kadınla birbirimizi pek görmüyorduk. Bütün arkadaşlarım yaz tatiline gittiğinden yalnızlık çekmeyi bekliyordum ama öyle olmadı. O yıl enerjim tükenmişti, aşırı lezzetli bir yemeği fazla kaçırmışım gibi aksiyona doymuştum ve sakinlik hoşuma gidiyordu. İşimi (farelerin plazma hücrelerinin yapısal biyolojisi hakkındaki verileri düzenliyordum) kimseyle görüşmek zorunda olmadan yapabiliyordum. Bazen günlerce konuşmadığım oluyordu.

Bunu söylemekten utanç duyuyorum ama o sessiz yazda ebeveynimi tamamen unuttum. Onları göz ardı ettim demiyorum. Varlıklarını tamamen unuttum diyorum. Nerede kalacağımı ve bunun sebebini bir mektupta söylemiştim ama telefon numaramı vermemiştim çünkü o sırada bilmiyordum... Sonradan da ihmal ettim. Onları aramadım, onlar da beni arayamıyordu ve yaz ilerledikçe, bu kayıtsızlık ve ihmalkârlık ebeveynimi tamamen aklımdan çıkarmama yol açan psikolojik bir tampona dönüştü. Ne yaptığımı zihnimin bir köşesinde biliyordum şüphesiz, sonbahardan önce burs belgelerimin hazırlanması için onlarla temas kurmam gerekeceğini de biliyordum; ama bilinçli farkındalık düzeyinde benim için önem taşıyorlardı artık.

Sonra annem öldü.

Babam bunu bana mektupla haber verdi. Birden birçok şey kafamda netlik kazandı. Harvard'a gitmemden bir ay önce, anneme rahim kanseri teşhisi konmuştu. Annem sevincime gölge düşürmek istemediğinden, ameliyatı -total abdominal histerektomi ameliyatı olacaktı- gidişime kadar ertelemişti. Kanserin nadir görülen ve agresif bir adenosarkom olduğu, iyileşme umudu bulunmadığı ameliyat sonrası biyopsilerinden anlaşılmıştı. Kış geldiğinde, annemin kanseri akciğerlerine ve kemiklerine metastaz yapmıştı. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Babamın söylediğine göre annem ölüm döşegindeyken, çok sevdiği ve gurur duyduğu oğlunun onun umutlarını gerçekleştirme yolunda ilerlerken dikkatinin

dağılmamasını istemişti: Bir başka deyişle, hiçbir şey bilmeden hayatımı yaşamayı sürdürmemi istemişti, iki hafta önce ölmüştü ve vasiyeti gereğince külleri cenaze töreni düzenlenmeden gömülmüştü. Babamın oldukça soğuk bir üslupla yazdığına göre, annem çok acı çekmemişi ve sonraki hayata geçerken aklında benimle ilgili, sevgi dolu düşünceler vardı.

Babam son olarak şunları yazmıştı:

Bu sırrı senden gizlediğimiz için bana, bize kızgınsın herhalde. Seni teselli edecekse şunu bilmeni isterim ki annen sana söylememizi kesinlikle kabul etmedi. O gün otobüste, bizi geride bırakmanı söylediğimde bunlar aslında benim değil annenin sözleriydi; gerçi kendisi bunların akıllıca sözler olduğunu anlamamı zamanla sağladı. İnanıyorum ki annenle ben birlikte mutluyduk ama onun hayatta en çok seni sevdiğinden bir an bile şüphe duymadım. Senin için, Timothy'si için en iyisini istiyordu sadece. Eve dönmek isteyebilirsin ama beklemeni tavsiye ederim. Ben bu koşullar altında iyi sayılırım ve derslerini ihmal etmen için bir sebep görmüyorum; sonuçta buraya gelmen sana acı vermekten ve dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramayacak. Seni seviyorum oğlum. Umarım bunu biliyorsundur, umarım beni affedebilirsin -ikimizi de affedebilirsin- ve umarım ki sonraki görüşmemizde, annenin vefatının yasını tutmak için değil, senin başarılarını kutlamak için görüşürüz.

Bu mektubu on dokuz yaşımdayken, ağustos başının sıcak bir gecesinin onunda, doğru dürüst tanımadığım bir kadının evinin ön holünde ayakta durarak okudum; kediler ayaklarımı koklayıp duruyordu. O yaşadığım şeyi anlatacak kelime bulamıyorum, bulmaya çalışmayacağım da. Babamı arama dürtüsü güçlüydü; gırtlığım paralanana, sözcüklerim kana dönüşene dek ona haykırmak istiyordum. Otobüsle Ohio'ya gidip dosdoğru eve gitmeyi ve babamı yatağında (annemle yaklaşık otuz yıl paylaştığı ve muhtemelen annemin bana hamile kaldığı o yatakta) boğmayı da bir o

kadar istiyordum. Ama ikisini de yapmadım. Acıkmış olduğumu fark ettim. Vücut ferman dinlemez olduğundan - faydalı bir derstir bu-, yaşlı kadının kilerini araştırıp kendime bayat ekmekle peynirli sandviç yaptım ve evin dört bir yanındaki fincan tabaklarına koyduğu sütün aynısından bir bardak aldım. Süt bozulmuştu fakat yine de içtim ve en çok bunu hatırlıyorum: Bozulmuş süt tadını.

⁴ İspanyolca, “Rica ederim.” (ç.n.)

O yazın geri kalanını duygusuz bir sersemlik halinde geçirdim. Bir ara bir mektup aldım; yurtdışında bir sene geçirdikten sonra geri dönecek biriyle (henüz adı verilmiyordu), Winthrop House'ta kalacağım bildiriliyordu. Bu haber hiç mi hiç umurumda olmadı. Yaşlı kadınla ve kirli kedi kumluklarıyla yaşamayı sürdürebilirdim. Annemin öldüğünü kimseye söylemedim. Yeni sömestrin ilk gününe kadar laboratuvarında çalıştım; o geçiş döneminde, oyalanacak bir şeysiz kalmamaya dikkat ettim. Profesörüm ders yılında kendisiyle çalışmayı sürdürmeyi isteyip istemediğimi sordu fakat teklifini reddettim. Bu akıllıca bir tavır değildi belki; adam öylesine büyük bir ayrıcalığı geri çevirmem karşısında afallamış gibiydi... Fakat o işte çalışsam, avutucu sessizliğini özlediğim kütüphaneye zamanım kalmayacaktı.

Şimdi öykümün, durumumun değiştiği kısmına geliyorum; bu öylesine büyük bir değişimdi ki onu bir çeşit dalış olarak hatırlıyorum... Sanki o zamana dek hayatımın yüzeyinde salınmıştım sadece. Bu değişim Winthrop House'a taşındığım gün başladı. Lucessi'yle ben Kurtuluş Ordusu'ndan aldığımız mobilyaları satmış olduğumuzdan, oraya çok fazla şey getirmedi; bir yıl önce Harvard'a getirdiğim bavuldan, bir masa lambasından, bir kutu kitaptan ve bir kez daha anonim olduğum hissinden (bu öyle katıksız bir anonimlikti ki, istesem ismimi değiştirebilirdim ve kimse anlamazdı) pek fazlasını getirmedi. Kalacağım daire dördüncü kattaydı, iki odalıydı (bu odalar birbirine

açılıyordu), arka tarafında banyosu vardı ve ön cephesi Winthrop Parkı manzaralıydı, parkın ardında da Boston'ın mütevazı bina silueti görölüyordu. Adını hâlâ bilmediğim oda arkadaşımın eser yoktu. Hangi odayı seçeceğimi düşündüm bir süre -iç oda daha küçüktü fakat mahremiyet açısından daha iyiydi; öte yandan, orada kalırsam, oda arkadaşımın günün herhangi bir vaktinde tuvalete gitmek için odadan geçmesine katlanmak zorunda kalacaktım-; sonunda onun gelmesini beklemeye karar verdim... Böylece birlikte karar verecek ve iyi bir başlangıç yapmış olacaktık.

Ben son eşyalarımı da el arabasıyla merdivenlerden çıkarmayı yeni bitirmişken, kapıda biri belirdi; kucağında taşıdığı karton kutular yüzünü gizliyordu. Sarf ettiği çaba yüzünden inleyerek odaya girip kutuları yere bıraktı.

“Sen ha” dedim.

Burger Cottage'da tanıştığım gençti. Üstünde eski bir haki pantolon ve koltuk altlarında hilal şeklinde ter lekeleri bulunan, üzerinde HARVARD SQUASH yazan, gri bir tişört vardı.

Bana bakınca “Dur biraz” dedi. “Seni tanıyorum. Nereden tanıyorum?”

Daha önce tanıştığımızı söyledim. Başta hatırlamış gibi görünmedi; sonra yüzünde tanıma ifadesi belirdi.

“Tabii ya. Bavullu arkadaş. Bu, Wigglesworth'ü bulduğun anlamına geliyor sanırım.” Aklına bir şey geldi. “Kusura bakma ama bu durumda ikinci sınıf öğrencisi olmuyor musun?”

Karmaşık bir yanıtı olan, adil bir soruydu bu. Okula birinci sınıf öğrencisi olarak kabul edilmiş olsam da, üç yıl içinde mezun olmama yetecek kadar AP kredisi toplamıştım. Bu meseleye biraz kafa yormuştum; baştan beri, dört senenin tamamını okurum diye düşünmüştüm. Ama babamın mektubunu almamdan sonraki haftalarda, eğitimimi bir an önce tamamlama fikri giderek daha cazip gelmişti. Beni

daha üst sınıftan biriyle aynı yere yerleştirdiklerine göre, Harvard'ın ileri gelenleri de öyle düşünmüş olsa gerekti.

“Bu durumda ciddi zeki biri olmalısın ha?” dedi. “Eee, anlat bakalım.”

Aynı anda hem alttan alta alaycı hem de övücü bir konuşma tarzı vardı her nasılsa.

“Neyi anlatayım?”

“Bilirsin. Adın, sıralamada yerin, seri numaran. Bölümün, doğum yerin, falan filan. Bir başka deyişle, kendi tarihin. Basit anlat... Bu sıcakta hafızam hiç iyi değil.”

“Tim Fanning. Biyokimya. Ohio.”

“Gayet güzel. Gerçi yarın sorsan hatırlamam muhtemelen; alınmak yok.” Yaklaşıp elini uzattı. “Jonas Lear, bu arada.”

Elini erkekçe sıkarak karşılık vermek için elimden geleni yaptım. “Lear” diye tekrarlardım. “Jet gibi mi?”

“Maalesef hayır. Shakespeare'in deli kralı gibi daha çok.” Etrafa bakındı. “Eee, bu lüks odalardan hangisini kendine seçtin?”

“Beklemem daha adil olur diye düşündüm.”

“Bir numaralı ders: Asla bekleme. Orman kanunu, falan filan. Ama iyi biri olmakta kararlıysan yazı tura atabiliriz.”

Karşılık vermeme fırsat kalmadan havaya bir bozukluk attı. Parayı havada kapıp bileğine yapıştırdı.

“Eee... Tura diyeyim?”

“Neden herkes tura der? Birileri bu konuda araştırma yapmalı.” Elini kaldırdı. “İşe bak, ciddi tura gelmiş.”

“Küçük odayı almayı düşünüyordum.”

Gülümsedi. “Bak, gördün mü? Zor değilmiş. Ben de orayı seçerdim.”

“Hangi bölümde okuduğunu söylemedin.”

“Haklısın. Kabalık ettim.” Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. “Organizmal ve Evrimsel Biyoloji.”

Bunu daha önce hiç duymamıştım. “Cidden öyle bir bölüm mü var?”

Kutulardan birini açmak için eğildi. “Transkriptim öyle diyor. Hem söylemesi de eğlenceli. Biraz müstehcen geliyor kulağa.” Gözlerini kaldırıp gülümsedi. “Ne? Beklediğin gibi çıkmadı mı?”

“Ben -ne bileyim- daha eğlenceli bir bölümde okuduğunu düşünmüştüm. Belki tarih. Veya İngiliz Dili.”

Bir kucak dolusu ders kitabını çıkarıp raflara dizmeye başladı. “Sana bir şey sorayım. Onca alan varken, neden biyokimyayı seçtin?”

“O alanda iyi olduğum için herhalde.”

Ellerini beline koyarak döndü. “İşte, yanıt bu. İşin doğrusu, amino asitlere bayılırım. Onları martinime koyarım.”

“Martini nedir?”

Kaşlarını kaldırdı. “James Bond? Karıştırılmaz, çalkalanır? Ohio’da bu filmleri oynatmıyorlar mı?”

“James Bond’un kim olduğunu biliyorum. Demek istediğim, martininin içinde ne olduğunu bilmiyorum.”

Dudakları fesatça bir sırıtışla kıvrıldı. “Ah” dedi.

Üçüncü içkimizi içerken, bir kızın Lear’a seslendiğini ve merdivenlerden çıkan birinin ayak seslerini duyduk.

Lear “Buradayım, içerideyim!” diye seslendi.

İkimiz yerde oturuyorduk; Lear’ın teşebbüsünde kullandığı aletler önümüze yayılmıştı. Sırf 750 mililitre cin ve bir şişe vermutla değil, yalnızca eski filmlerde görülen türden barmen gereçleriyle de -içki ölçekleri, kokteyl karıştırıcılar, küçük ve narin bıçaklar- seyahat eden birine daha önce hiç rastlamamıştım. Sokağın yukarısındaki marketten alınmış, ağzı açık bir zeytin kavanozunun yanında ve bir erimiş su birikintisinin içinde bir torba buz, kendinden geçmişçesine yatıyordu. Henüz sabahın dokuzu olmasına karşın zil zurna sarhoştum.

“Tanrım, şu haline bak.”

şaşkın gözlerimi güçlkle kaldırıp kapıdaki kişiye odaklandım. Uçuk mavi bir yazlık keten elbise giymiş bir kız. Önce elbisesinden bahsediyorum çünkü onunla ilgili tasvir edilebilecek en kolay şey bu. Kızın güzel olduğunu söylemiyorum, gerçi öyleydi; kendine özgü, dolayısıyla da sınıflandırılmaz bir yönü olduğunu savunmak istiyorum daha çok (Lucessi’nin kız kardeşiye tersine, buz kıracağını andıran mükemmelliğiyle bende pek iz bırakmamıştı; ondan çok vardı). O kızın şu ya da bu özelliğinden bahsedebilirim... Zayıf, küçük memeli, neredeyse oğlansı vücudunun biçiminden; sandaletli ayaklarının sokak kiri yüzünden kararmış, minik parmaklarından; kalp şeklindeki yüzünden ve sulu, mavi gözlerinden; parlak, güneş yanığı omuzlarına kadar kesilmiş olan ve klipsli ya da otomatik tokayla toplanmamış, uçuk sarı saçından... Ama genel görünüşü, nasıl derler, parçalarının toplamından fazlasıydı.

“Liz!” Lear içkisini dökmemeye çalışarak, cakayla ayağa kalktı. Kıza sakarca sarılınca, Liz yüzünde abartılı bir tiksintiyle onu iterek geri çekildi. Kızın yusuvarlak camlı, tel çerçeveli, küçük gözlüğü başka bir kadında erkeksi durabilirdi... Fakat onda hiç öyle durmuyordu.

“Sarhoşsun.”

“Hiç de değil. Çakırkeyifim daha çok. şu yeni oda arkadaşım kadar sarhoş değilim.” Lear serbest elini ağzının kenarına siper edip, abartılı bir fısıltıyla konuştu: “Ona söyleme fakat bir dakika önce eriyor gibiydi.” Bardağını kaldırdı. “Bir içki alır mısın?”

“Yarım saat içinde danışmanımla görüşmem gerek.”

“Bunu ‘evet’ olarak kabul ediyorum. Tim, tanıştırayım... Liz Macomb, kız arkadaşım. Liz, Tim. Soyadını hatırlamıyorum ama eminim daha sonra aklıma gelir. Siz selâmlaşırken ben de bu kıza kokteyl hazırlayayım.”

Ayağa kalkmam kibarlık olurdu fakat bu, nedense fazla resmi geldiğinden vazgeçtim. Ayrıca bunu başarabileceğime

emin değildim.

“Merhaba” dedim.

Kız yatağa oturup zayıf bacaklarını altında topladı ve elbisesinin eteğini dizlerinin üstüne çekti. “Nasılsın Tim? Talihli kazanan sensin demek.”

Lear beceriksizce cin koyuyordu. “Bizim Tim, Ohio’lu. Hatırladığım neredeyse tek şey bu.”

“Ohio mu!” Kız bu sözcüğü Pago Pago veya Rangoon’dan bahsedercesine, neşeyle söylemişti. “Oraya gitmeyi hep istemişimdir. Nasıl bir yer?”

“Şaka yapıyorsun.”

Kız güldü. “Tamam, biraz. Ama orası memleketin. *Patria*’n.⁵ *Pays natal*’ın⁶ Orayla ilgili herhangi bir şey anlat bana.”

Açıksözlülüğü çok rahatlatıcıydı. Ohio’yla ilgili, anlatmaya değer bir şey bulmaya çalıştım. Geride bıraktığım memleketim hakkında söylenecek ne vardı?

“*Arazisi* epey düz sanırım.” Bu lafın salakçalığı yüzünden içten içe irkildim, “İnsanları iyidir.”

Kız, Lear’ın verdiği bardağı ona bakmadan aldı. Ufak bir yudum aldıktan sonra “İyi olmaları güzel” dedi. “İyi insanları severim. Başka?”

Gözlerini hâlâ yüzümden ayırmamıştı. Bakışlarının yoğunluğu huzursuz ediciydi fakat şikâyetçi değildim... Hem de hiç. Üst dudağının yukarısındaki, belli belirsiz ayva tüylerindeki terin çiye benzediğini gördüm.

“Anlatacak çok şey yok, cidden.”

“Peki ya ailen? Meslekleri nedir?”

“Babam optometrist.”

“Onurlu bir meslek. Ben şu gözlük olmadan burnumun ucunu bile göremiyorum.”

Lear “Liz, Connecticut’lıdır” diye ekledi.

Kız içkisinden ikinci, daha büyük bir yudum alıp yüzünü hazla ekşitti. “Müsaadenle kendi adıma konuşayım Jonas.”

Sanki Connecticut ile ilgili herhangi bir şey biliyormuşum gibi “Neresinden?” diye sordum.

“Greenwich diye küçük bir kasabadanım canım. Oradan nefret etmem gerek aslında; daha nefret edilesi bir yer yoktur herhalde... Ama bir türlü beceremiyorum. Annemle babam melektirler ve onlara taparım. Jonas” dedi kız, bardağının içine bakarak, “bu cidden *iyi*. ”

Lear odanın ortasına bir masa sandalyesi çekip ters çevirerek oturdu. Şimdiden sonra öyle oturmayı aklımın bir köşesine not ettim.

Lear sırtarak “Eminim onu daha iyi tasvir edebilirsin” dedi.

“Yine aynı şey. Ben dans eden bir maymun değilim, biliyorsun.”

"Yapma balkabağım. Şurada zil zurna sarhoşuz."

“Balkabağımış. Şu laflara bak.” Kız yanaklarını şişirerek iç geçirdi. “Tamam, sırf bu seferlik. Ama yanlış anlama olmasın; bunu sırf yanımızda biri var diye yapıyorum.”

Bu konuşmayı nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum. Liz içkisinden bir yudum daha aldı. Huzursuz edecek kadar uzun bir süre boyunca, belki yirmi saniyeliğine, odaya sessizlik hâkim oldu. Liz seansta ölülerin ruhlarını çağırmaya çalışan bir medyum gibi gözlerini kapamıştı.

“Tadı şeye benziyor...” Kaşlarını çatarak bu düşüncüyü aklından kovdu. “Hayır, bu doğru değil.”

Lear “Tanrı aşkına, benimle öyle oynama” diye inledi.

“Sessiz ol.” Bir an daha geçti; sonra Liz neşelendi. “Şey gibi... En soğuk günün havası gibi.”

Hayretler içinde kalmıştım. Liz kesinlikle haklıydı. Haklıdan da *öte*: Kullandığı sözcükler, o deneyimi yalnızca süslemenin ötesine geçip gerçekliğini derinleştirmişti. Dilin yaşamı yoğunlaştırma gücünü ilk kez hissettim. Liz'in dudaklarından dökülen o cümle oldukça seksiydi de.

Lear hayranlıkla dişlerinin arasından ısıklık çaldı. “Bu iyiydi.”

Ben açıkçası kıza bakakalmıştım. “Bunu nasıl yaptın?”

“Ah, sahip olduğum bir yetenek sadece. Bunun sayesinde, yirmi beş sente top sakız alabiliyorum.”

“Yazar filan mısın?”

Liz güldü. “Tanrım, hayır. O insanlarla tanıştın mı hiç? Her biri tam ayyaş.”

“Bizim Liz şu bahsettiğimiz İngiliz Dili öğrencilerinden” dedi Lear. “Toplum için bir yük; hiçbir işte çalıştırılmaz.”

“Bayağı fikirlerini kendine sakla.” Liz sonraki sözlerini bana yöneltti: “Sana söylemediği şu ki, kendisi görünmeye çalıştığı kadar egosantrik bir hedonist değil.”

“Ama öyleyim!”

“Öyleyse son on iki ayı nerede geçirdiğini neden ona söylemiyorsun?”

Aşırı veri bombardımanına ve üç bardak sert içkinin etkisine maruz kalmış halimle, odada sorulması gereken en bariz soruyu göz ardı etmişim. Jonas Lear gibi biri neden oda arkadaşı olarak bir “yedeğe” ihtiyaç duymuştu?

“Tamam, ben söylerim” dedi Liz. “Uganda’daydı.”

Lear’a baktım. “Uganda’da ne işin vardı?”

“Şey, ufak tefek işler işte. Orada ciddi bir iç savaş varmış meğer. Broşürde vaat edilenler arasında bu yoktu.”

Liz “Bir BM mülteci kampında çalışıyordu” diye açıkladı.

“Altı üstü tuvalet çukurları kazıp çuval çuval pirinç dağıttım. Bu beni aziz yapmaz.”

“Biz geri kalanlarla kıyaslandığında evet, seni aziz yapar. Tim, yeni oda arkadaşının sana söylemediği şu ki, kendisinin dünyayı kurtarmak için ciddi planları var. Ağır bir kurtarıcı kompleksinden bahsediyorum. Kendisinin egosu ev kadar büyüktür.”

“Aslında vazgeçmeyi düşünüyorum” dedi Lear. “Dizanteri olmaya değmez. Hayatımda öyle zıçtığımı hatırlamıyorum.”

Liz “Sıçtım diyeceksin, ‘zıçtım’ değil” diye düzeltti. “‘Zıçtım’ diye bir kelime yok.”

Bu ikisi: Laflarını takip etmekte zorlanıyordum ve sorun yalnızca zil zurna sarhoş olmam ya da yeni oda arkadaşımın kız arkadaşına şimdiden yarı âşık olmam değildi. 1990'ların Harvard'ından dosdoğru 1940'larda çekilmiş bir filme, Spencer Tracy ile Katharine Hepburn'ün ağız dalaşı yaptıkları bir filme geçiş yapmışım gibi hissediyordum.

“Eh, bence İngiliz Dili harika bir bölüm” dedim.

“Teşekkürler. Görüyor musun Jonas? Herkes cahil ve kaba değil.”

Lear bana parmağını sallayarak Liz'e “Seni uyarıyorum; bir başka iç karartıcı biliminsaniyle konuşuyorsun” dedi.

Liz bezgince yüzünü ekşitti. “Hayatıma biliminsanları yağmaya başladı bir anda. Söylesene Tim, hangi bilim dalında eğitim görüyorsun?”

“Biyokimya.”

“Yani...? Ne anlama geldiğini hep merak etmişimdir.”

Bu sorunun sorulmasının beni tuhaf bir şekilde mutlu ettiğini fark ettim. Belki de mesele kimin sorduğuydu.

“Temel olarak, hayatın yapıtaşlarıyla ilgilidir. Canlıları neyin yaşattığı, eyleme geçirdiği ve ölmelerine yol açtığıyla ilgilidir. Hepsi bu denebilir.”

Liz onaylar bir tavırla başını salladı. “Eh, güzel açıkladın. Sende biraz şairlik varmış meğer. Sana kanım ısınmaya başladı, Ohio'lu Tim.” İçkisini bitirip bardağı yana koydu. “Bana gelince, ben bir hayat felsefesi oluşturmak için buradayım aslında. Bunu yapmak için pahalı bir yöntem ama o sırada iyi bir fikir gibi gelmişti ve uygulamaya koymaya karar verdim.”

Liz'in bu lüks hedefini -birikim yoluyla kişilik oluşturmak için, seneliği yirmi üç bin dolardan dört sene üniversite okuma hedefini-, hakkında bilgi toplamayı umduğum bir başka yabancı yönü olarak gördüm. Yabancı diyorum ama kastettiğim şey “meleksi” aslında. Liz'in cennetten çıkıp gelmiş bir yaratık olduğuna tamamen emindim artık.

“Onaylamıyor musun?”

Yüz ifademden öyle düşünmüş olmalıydı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Öyle demedim.”

“Hiçbir şey demedin. Sana bir tavsiye. ‘Derim ki, adam değildir dili olan adam, diliyle bir kadını elde edemezse.’”

“Pardon?”

“Shakespeare, *Veronalı İki Centilmen*. Daha sade bir dille söylersem: Bir kadın sana soru sorarsa, yanıt versen iyi olur.”

Lear “Onu yatağa atmak istiyorsan eğer” diye ekledi. Bana baktı. “Liz’in kusuruna bakma. Shakespeare kanalı gibidir. Söylediklerinin yarısını anlamam.”

Shakespeare hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Çoğu insan gibi benim de o ozana dair bilgilerim, vazifeşinasça ve güç bela okuduğum *Julius Caesar* (şiddet içeriyordu, yer yer de heyecanlıydı) ile *Romeo ve Juliet*’ten (o ana dek kesinlikle gülünç bulmuştum) ibaretti.

“Ben şimdiye kadar bu tarz düşünen biriyle karşılaşmadığımı söylemek istemiştım sadece.”

Liz güldü. “Eh, benimle takılmak istiyorsan dersine çalışsan iyi olur ahabap. Ve bu sözle birlikte” diyerek yataktan kalktı, “ve laf açılmışken, artık gitmeliyim.”

Lear “Ama bizim *yarımız* kadar bile sarhoş değilsin” diye itiraz etti. “Seninle dilediğimce vakit geçirmeyi umuyordum.”

“Tam da bunu yapmıyor muydun zaten?” Liz kapıda dönüp bana baktı. “Sormayı unuttum. Hangisisin?”

Yanıt veremediğim bir başka soru daha. “Nasıl?”

“Fly? Owl? A.D.? Porcellian olmadığını söyle.”

Lear benim yerime yanıtladı: “Aslında bizim delikanlı teknik açıdan ilk senesinde olsa da Harvard hayatının bu yönünü henüz deneyimlemiş değil. Bu karmaşık bir hikâye, açıklayamayacak kadar da sarhoşum.”

Liz bana “Bir kulüpte değil misin yani?” diye sordu.

“Kulüpler mi var?”

“*Final* kulüpleri. Biri beni çimdiklesin. Ne olduklarını cidden bilmiyor musun?”

Bu terimi duymuştum ama hepsi buydu. “Bir çeşit üniversite derneği mi bunlar?”

“Eee, tam olarak değil” dedi Lear.

Liz “Onlar sapına kadar elitist olan çağdışı dinozorlardır” diye açıkladı. “Aynı zamanda, en iyi partileri de onlar verir. Jonas, Spee Kulübü’nde. Tıpkı babacığı ve babacığının babacığı ve balıkların bacaklarının çıkmaya başladığı zamandan itibaren tüm Lear babacıkları gibi. Aynı zamanda şeydir de... Lear, sen *nasıl* diyorsun?”

“Zimba üstadı.”

Liz gözlerini devirdi. “Ne unvan ama. Kısacası, kulübe kimin alınacağına karar vermekten sorumlu. Bir şeyler yapsana canımcığım.”

“Adamla daha yeni tanıştım. Belki ilgilenmiyordur.”

“Tabii ki ilgileniyorum” dedim, oysa buna hiç emin değildim. Nasıl bir şeye katılmaya gönüllü oluyordum? Ama Liz ile daha çok zaman geçirmek için alevlerin arasından yürüyerek geçebilirdim. “Kesinlikle. Öyle bir şeyle mutlak surette ilgilenirim.”

“Güzel.” Liz muzafferce gülümsedi. “Cumartesi gecesi. Smokin. Gördün mü Jonas? Halloldu bile.”

Buna şüphem yoktu.

Birinci sorun: Smokinim yoktu.

Hayatımda bir kez smokin giymiştim; o bahriyeli tasarımlı, toz mavisi, kadife, kiralık smokinle giydiğim buruşuk gömleği ancak bir korsan sevebilirdi... Klipsli kravat da yumruk genişliğindeydi. O smokin, Mercy Bölge Lisesi’nin ada temalı mezuniyet balosu (“Cennette Bir Gece!”) için mükemmel olsa da, Spee Kulübü’nün seçkin odalarına uymazdı.

Smokin kiralamak niyetindeydim ama Jonas beni vazgeçirdi. “Smokinli hayatın yeni başladı” diye açıkladı.

“Senin bir *savaş smokinine* ihtiyacın var dostum.” Beni *Keezer’s* diye bir mağazaya götürdü; orada sadece, üzerine kusunca üzölmeyeceğiniz kadar ucuz, ikinci el takım elbiseler satılıyordu. Otobüs durağı kadar gösterişsiz, duvarlarında güveller tarafından kemirilmiş hayvan kafaları asılı, havasında sinüslerimi acıtacak kadar kesif naftalin kokusu olan, çok geniş bir oda: Oranın geniş raflarına bakarak, sade bir siyah smokin, koltuk altları sarı lekeli bir pilili gömlek, bir kutu dolusu ucuz yaka ve kol düğmesi, ayrıca yalnızca yürürken ya da ayakta dururken canımı acıtan rugan takım ayakkabıları seçtim. Parti zamanı yaklaştıkça Jonas bilge bir genç amca ile körler için rehber köpek karışımı bir kişiliğe bürünmüştü. Smokin seçimini ben yapsam da Jonas kravatımla kuşağımı seçmekte ısrar etti; onlarca kravatı inceledikten sonra, küçük ve yeşil elmas desenli bir pembe kravatla karar kıldı.

“Pembe mi?” O kravatın Ohio’daki Mercy’de hiç takdir toplamayacağını söylememe gerek yok. Toz mavisi smokin, evet. Pembe kravat, hayır. “Buna emin misin?”

“Bana güven” dedi. “Biz böyle şeyler yaparız.”

Anladığım kadarıyla parti, ayrıntılı bir “çiftler için ilk buluşma günü” gibi bir şey olacaktı. Üyeler, “zımbalananlar” denilen yeni adayları incelemeye fırsat bulacaktı. Ben yanımda getirecek kimsem olmadığı için kaygılanıyordum ama Jonas tek başıma olmamın daha iyi olacağı konusunda beni temin etti. Böylece, parti için başka üniversitelerden getirilecek yalnız kadınlar filotillasını etkileme fırsatım olacağını açıkladı.

“Onların ikisini yatağa atarsan kulübe kesin kabul edilirsin.”

Bu fikrin saçmalığı karşısında güldüm. “Neden sadece iki?”

“Yani ikisini birlikte yatağa atarsan” dedi.

Winthrop House'taki ilk günümünden beri Liz'i görmemiştim. Nehrin epey aşağısındaki Mather'da kaldığından ve daha sanat düşkünü bir çevrede takıldığından, bu bana tuhaf gelmedi. Fakat niyetimi sezdirmeden, aralarında zaman bırakmaya özen göstererek sorduğum sorular sayesinde onun Jonas ile olan yakınlığı hakkında daha fazla bilgi edinmeyi başarmıştım. Yalnızca Harvard'da birlikte olmuş bir çift değildiler; birbirlerini çocukluktan beri tanıyorlardı. Babaları eskiden, hazırlık okulunda oda arkadaşıydı ve iki aile yıllar boyu birlikte tatile çıkmışlardı. Bu bana mantıklı geldi; şimdi düşününce, birbirleriyle atışmaları, iki sevgilinin olduğu kadar, büyümüş de küçülmüş iki kardeşin atışmaları gibi de geliyordu. Jonas uzun yıllar boyunca birbirlerine hiç katlanamadıklarını iddia ediyordu; dediğine göre, birbirlerine duydukları antipati ancak on beş yaşındalarken, aileleriyle birlikte Maine sahili açıklarındaki ücra bir adada geçirmek zorunda kaldıkları iki sisli haftada yerini gerçek hislerine bırakmıştı. Bunu ailelerinden gizlemişlerdi -Jonas bile sanki biraz ensest yapıyorlarmış gibi olduğunu itiraf ediyordu-; şehvetlerini yalnızca yazları, ebeveynleri sundurmada sarhoş olurken ahırlarda ve kayıkhanelerde gizlice buluşarak gidermiş ve birbirlerini sevgili olarak görmemişlerdi, ta ki ikisi de Harvard'a gelene ve aslında birbirlerinden gerçekten hoşlandıklarını keşfedene dek.

Bu anlatı, aralarındaki ilişkinin tuhaflığını da en azından kısmen açıklıyordu. Mizaçları ve hayata bakışları böylesine temelden farklı iki insanı birbirine bağlayan şey, ortak bir geçmişten başka ne olabilirdi ki? Onları tanıdıkça, aslında birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını keşfettim. Çocukken aynı sosyal çevrelerde bulunup birlikte seyahat etmiş ve aynı taşra okullarıyla yatılı okullarda okumuş olmaları; on iki yaşına geldiklerinde New York, Paris ve Londra metrolarını rahatça kullanabilmeleri onların gerçekte nasıl insanlar oldukları hakkında hiçbir şey söylemiyordu, iki ruhu bir

araya getiren koşulların onları sonsuza dek birbirine kol mesafesinde tutması da mümkündür. Aşkın gerçeği ve tüm trajedilerin özü bunda yatar. Henüz bunu anlayacak kadar bilge değildim, uzun yıllar boyunca da olmayacaktım. Ama bunu daha en baştan sezdiğime ve Liz'e duyduğum yakınlığın, beni ona çeken gücün kaynağının bu olduğuna inanıyorum.

Parti günü geldi. Gündüz saatleri, öylesine geçirdiğim bir başlangıçtı yalnızca; hiçbir şey yapmadım. Kaygılı mıydım? Boğa ringe çıkarıldığında ve tezahürat yapan kalabalık ile pelerinli ve kılıçlı adamı fark ettiğinde ne hisseder? Jonas o gün bir yerlere gitmişti -nereye gittiğini bilmiyordum- ve belirlenen saat, yani akşamın sekizi yaklaşırken hâlâ ortalarda yoktu. İçimdeki orta batılı, neyin geç olarak kabul edilip edilmediği konusundaki bölgesel farklılıklardan rahatsızlık duyardı hep ve saat dokuz buçukta, giyinmeye karar verdiğimde (Jonas ile benim bunu birlikte yapacağımız yönünde, kızsı bir fantezi kurmuştum oysa) kaygım artık öyle artmıştı ki, neredeyse öfkeye dönüşmüştü. Jonas'ın verdiği sözü unutmuş olması ve o akşamı üstümde smokinle, reddedilmiş bir damat gibi televizyon seyrederek geçirecek olmam mümkün gelmeye başladı.

Diğer güçlük de kravat bağlamayı bilmiyor olmamdı. Zaten her halükârda bunu başaramazdım muhtemelen; resmen ellerim titriyordu. Yaka ve kol düğmelerini takmaya çalışmak, çekiçle iğne çakmaya çalışmak gibi bir şeydi. Onları uygun deliklere geçirmem tam on dakikamı aldı ve bu süre boyunca bir liman işçisi gibi küfredip durdum; o işi hallettiğimde yüzüm ter içindeydi. Pis kokan bir havluya terimi sildikten sonra, banyo kapısındaki boy aynasında, biraz cesaretlenme umuduyla kendimi inceledim. Görünüş itibarıyla hiç dikkat çekici olmayan bir delikanlıydım... Ne o ne buydum; doğal bir şekilde zayıf olsam da ve önemli kusurlarım bulunmasa da burnumun yüzüm için fazla büyük, kollarımın bedenim için fazla uzun, saçımın da tepesinde

durduğu kafam için fazla gür olduğunu hissetmiştim hep. Ama aynada gördüğüm yüz ile vücut bana çok da umutsuzluk verici gibi gelmedi. Şık siyah takım elbise, parlak ayakkabılar, kolalı gömlek -hatta, beklentilerimin aksine, pembe kuşak bile- üstümde sııtmıyorlardı. Mezuniyet balosunda toz mavisi smokin giydiğime anında pişman oldum; siyah takım elbise gibi basit bir şeyin insanı bu kadar elit göstereceği kimin aklına gelirdi? Benim, yani bu taşralı ve gösterişsiz çocuğun Spee Kulübü'nün kapılarından geçmesi sırasında alarmların ötmeyeceğini düşünmeye ilk kez cesaret ettim.

Kapı ardına kadar açılıverdi; Jonas dış odaya daldı. "Hassiktir, saat kaç?" Dosdoğru yanımdan geçip banyoya girdi ve duşu açtı. Onun peşinden kapıya gittim.

"Nerelerdeydin?" dedim; sesimin ne kadar huysuz çıktığını fark ettiğimde, artık çok geçti. "Çok önemli değil ama saat neredeyse on oldu."

"Laboratuvarda işim vardı." Jonas terden sırtına yapışmış gömleğini çıkarıyordu. "Bu şey ancak on bir civarı canlanmaya başlar. Söylememiş miydim?"

"Hayır."

"Ya? Eh, kusura bakma."

"Kravat nasıl bağlanır?"

Jonas *boxer* küloduna kadar soyunmuştu. "Ne bileyim? Benimki kopçalı."

Dış odaya çekildim. Jonas su şıpırtılarının arasından seslendi: "Liz buraya geldi mi?"

"Buraya kimse gelmedi."

"Bizimle buluşacaktı."

Kaygım artık tamamen kravat meselesine odaklanmıştı. Aynaya geri dönüp kravatımı cebimden çıkardım. İşin püf noktasının kravatı ayakkabı gibi bağlamak olduğunu okumuştum. Bu iş ayakkabı bağlamaktan ne kadar zor olabilirdi ki? İki yaşımdan beri ayakkabılarımı kendim bağlıyordum.

Yanıt şuydu: Çok daha zordu. Ne yaparsam yapayım uçlar değil aynı hizaya gelmek, birbirine yaklaşıyordu bile. O ipek kumaşın içine cin girmişti sanki.

“İki dirhem bir çekirdek olmuşsun.”

Liz açık kapıdan girmişti. Daha doğrusu ona *benzeyen* bir kadın; Liz’in yerinde, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar saf bir ihtişama sahip bir yaratık duruyordu. Düşük yakalı, dar, siyah bir gece elbisesi ve parlak kırmızı deri topuklular giymişti; saçına bir şey sürüp kabarık ve göz alıcı görünmesini sağlamış, gözlüğünün yerine de lens takmıştı. Uzun bir inci kolye (inciler hakikiydi şüphesiz), dekoltesinin derinliklerine kadar sarkıyordu.

“Vay” dedim.

Liz el çantasını kanepeye atarak “İşte *bu* tam da her kadının duymak istediği hece” dedi. Çeşitli kokulardan oluşan bir bulut, onun peşinden odaya girmişti. “Kravatınla sorun yaşıyorsun gördüğüm kadarıyla?”

O alçak nesneyi uzattım. “Ne yaptığımı hiç bilmiyorum.”

“Bir bakalım.” Liz bana yaklaşıp kravatı elimden aldı. Onu inceleyip “Ah, işte sorun şu” dedi.

“Ne?”

“Bu bir kravat!” Liz güldü. “Tam doğru kişiye geldin. Bunu babam için hep yaparım. Kımıldama.”

Kravatı boynuma dolayıp yakamın altına yerleştirdi. Ayaklarında topuklularla boyu neredeyse benim kadardı; yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı. Gözlerini gırtlığımın dibine dikerek gizemli işine girişti. Öpmek üzere olmadığım bir kadına bu kadar yaklaşmamıştım hiç. Bakışlarım içgüdüsel olarak Liz’in dudaklarına yöneldi (yumuşak ve ılık görünüyorlardı), sonra da incileri takip ederek daha aşağılara indi. Vücudumun her hücresinden düşük voltajlı akım geçmiş gibi oldu.

“Gözlerini buraya kaldır bakayım.”

Kızardığımı biliyordum. Gözlerimi kaçırdım. “Kusura bakma.”

“Erkek değil misin, elinden ne gelir ki? Çekmeli oyuncak gibisiniz. Berbat bir durum olmalı.” Liz son bir düzeltme yaptıktan sonra geri çekildi. Yanaklarındaki o kızarıklık: Yoksa onun da mı yüzü kızarıyordu? “İşte oldu. Bir bak.”

El çantasından pudralık çıkarıp bana verdi. Pudralık, cilalı kemiği andıran pürüzsüz bir materyalden yapılmıştı; saf bir kadınsı enerji yayarcasına ılıktı elimde. Onu açtığımda, içindeki ten rengi pudra ve küçük, yuvarlak ayna ortaya çıktı; aynadaki yüzüm, kusursuzca bağlanmış pembe kravatın yukarısında salınarak bana bakıyordu.

“Mükemmel” dedim.

Duş musluğunun gıcırdayarak kapandığını duyunca farkındalığım genişledi. Oda arkadaşımı tamamen unutmuştum.

Liz “Jonas, geç kaldık!” diye seslendi.

Jonas belinde havluyla odaya daldı. Yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmışım hissine kapıldım.

“Eee, siz ikiniz öylece durup giyinmemi mi seyredeceksiniz? Yoksa...” Jonas, Liz’e bakarak, izleyicilerini heyecanlandırmaya çalışan egzotik bir dansçı gibi, havlusunu davetkârca çekti. “*Ça te donne du plaisir, mademoiselle?*”¹

“Acele et sadece. Geç kaldık.”

“Ama Fransızca konuştum!”

“Aksanının üstünde çalışman gerekecek. Biz almayalım, sağ ol; seninle dışarıda görüşürüz.” Liz beni kolumdan tutup kapiya doğru götürdü. “Haydi gel Tim.”

Merdivenlerden avluya indik. Cumartesi geceleri, üniversite kampüsleri kendi ilkelerini uygular: Tam dünyanın geri kalanı uyumaya hazırlanırken uyanırlar. Her taraftan, pencerelerden müzik sesleri geliyordu; karanlıkta gülen silüetler hareket ediyordu; insan sesleri geceyi dört bir yandan aydınlatıyordu. Biz örtülü geçitten geçerken, bir kız telaşla yanımızdan geçip gitti; bir eliyle eteğinin kenarını tutarken diğerinde şampanya şişesi taşıyordu.

Liz beni rahatlatmak için “Başarılı olacaksın” dedi.

Bahçe kapısının hemen ötesinde duruyorduk. “Kaygılı görünüyor muyum?” Oysa öyle görünüyordum elbette.

“Tek yapman gereken, oraya aitmişsin gibi davranmak. Bütün mesele bu cidden. Aslında çoğu şey için geçerlidir bu.”

Jonas’tan uzaklaşınca biraz farklı biri olmuştu: Daha felsefi, hatta biraz da dünyadan bezmiş bir havası vardı. Bu halinin gerçek benliğine daha yakın olduğunu sezdim.

“Söylemeyi unuttum; tanışmanı istediğim biri var” dedi Liz. “Bir kız; partide olacak.”

Bu konuda ne düşüneceğime emin değildim.

Liz “Kuzeniz” diye devam etti. “Daha doğrusu kardeş torunuyuz. B.U.’da⁸ okuyor.”

Bu teklif kafa karıştırıcıydı. Üst kattayken aramızda geçen şeyin masum bir flörtleşmeden fazlası olmadığını, Liz’in başkasının kız arkadaşı olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

“Tamam.”

“Heyecanını bu kadar belli etmemeye çalış.”

“Anlaşacağımızı nereden çıkardın ki?”

Fazla dobra, hatta biraz da hınçlı konuşmuşum gibi olmuştu. Fakat Liz alındıysa bile belli etmedi. “Fazla içmesine göz yumma yeter.”

“Bu bir sorun mu?”

Omuz silkti. “Steph biraz parti kızı olabiliyor bazen, anlarsın ya? Adı bu, Stephanie.”

Jonas pişmiş kelle gibi sırtıp özür dileyerek bize yetişti. Sadece üç sokak ötedeki partiye hep birlikte gittik. Jonas daha önce Spee Kulübü’nü bana göstermişti; sıra ev tarzı o tuğla binanın duvarlı yan bahçesinin önünden belki bin kez geçmiştim. Üniversite partileri genellikle gürültülü olur ve sesleri epey uzaklardan duyulur ama bu parti öyle değildi. İçeride bir şeyler olduğuna dair hiçbir belirti yoktu ve bir an

Jonas'ın gece partisinin tarihini yanlış öğrenmiş olabileceğini düşündüm. Kapıya çıkıp, smokininin cebinden tek anahtarlı bir anahtarlık çıkardı. Bu anahtarı daha önce Jonas'ın yazı masasının üstünde görmüş ama o ana dek hiçbir şeyle ilişkilendirmemiştim. Anahtarlık ayı kafası şeklindeydi; Spee'nin sembolüydü bu.

Jonas'ın peşinden içeri girdik. Boş bir antredeydik; zemin satranç tahtası şeklinde, siyah beyaz kareler halinde boyanmıştı. Kendimi partiye gidiyormuşum gibi hissetmiyordum... Yabancı bir ülkeye gece vakti paraşütle iniyormuşum gibi hissediyordum daha çok. Görebildiğim kısımlar koyuydu, maskülen tarzda döşenmişti ve oranın üniversite öğrencilerinin kaldığı bir bina olduğu göz önüne alındığında, takdire şayan ölçüde derli topluydu. Bir fildişi takırtısı: Yakınlarda bir yerde biri bilardo oynuyordu. Köşedeki kaidede iri bir doldurulmuş ayı durmaktaydı... Oyuncak değil gerçek ayıydı. Arka bacaklarının üstünde doğrulmuş ve pençelerini öne uzatmıştı, görünmez bir saldırganı parçalamak üzereymiş gibi. (Veya piyano çalacakmış gibi.) Yukarıdan, içkinin verdiği rahatlığı taşıyan insan sesleri geliyordu.

“Gelin” dedi Jonas.

Bizi geriye, bir merdivene götürdü. Sokaktan bakıldığında bina yanıltıcı bir şekilde küçük görünmüştü fakat içi öyle değildi. Kalabalığın gürültüsüne, hararetli seslerine doğru çıktık; bu sesler sahanlıktaki iki büyük odadan geliyordu.

“Jo-man!”

Biz içeri girerken, beyaz smokinli, iriyarı, kızıl saçlı bir adam Jonas'ın boynunu kiskaca alıverdi. Yaşı geçmiş bir atletin kırmızı tenine ve kalınlaşmış beline sahipti.

“Jo-man, Jo-Jo, büyük Jo-ster.” Anlaşılmaz bir şekilde, Jonas'ın yanağını şapırtıyla öptü. “Ve Liz; bu gece *her zamankinden de* zarif görüldüğünü söyleyebilir miyim?”

Liz gözlerini devirdi. “Anlaşıldı.”

“Beni seviyor mu? Sana soruyorum... Bu kız beni seviyor mu?” Adam kolunu Jonas’ın omuzlarından ayırmadan, yüzünde irkilme ve kaygı ifadesiyle bana baktı. “Aman Tanrım, Jonas, o herifin bu olduğunu söyleme bana.”

“Tim, seni Alcott Spence ile tanıştırayım. Kendisi başkanımızdır.”

“Aynı zamanda zil zurna sarhoşum. Eee, söylesene Tim... İbne değilsin, değil mi? Yani, kusura bakma ama o kravatla ibne gibi duruyorsun biraz.”

Tamamen gafil avlanmıştım. “Şey...”

“Şaka yapıyorum!” Adam kahkahayı bastı. Şimdi dört bir yandan sıkıştırılıyorduk; arkamızdaki merdivenden partiye akın akın insanlar geliyordu. “Cidden, sana takılıyorum sadece. Buradaki adamların yarısı *ciddi anlamda* eşcinseldir. Benimse cinsel açıdan hepçil olduğum söylenebilir. Bu doğru değil mi Jonas?”

Jonas sırtarak ona katıldı. “Doğru.”

“Bizim Jonas en özel dostlarımdandır. *Çok* özeldir. Yani rahat ol; içinden nasıl geliyorsa, ne kadar ihtiyaç duyuyorsan o kadar eşcinsel davran.”

“Teşekkürler” dedim. “Ama eşcinsel değilim.”

“Bunda da hiç sorun yok! İşte onu diyorum ya! Şu adamın laflarına bakın hele. Biz Porcellian değiliz, anlarsın ya. Cidden, o herifler birbirlerini *düzmeden* duramıyor.”

O an canım ne kadar içki çekiyordu? Çok ama çok fazla.

Alcott neşeyle “Eh, küçük sohbetimizden keyif aldım ama gitmeliyim” diye devam etti. “Saunada Gevşek Ahlak Üniversitesi ikinci sınıf öğrencisi biriyle heyecan verici bir randevum var, biraz *cocaina más excelente* de olacak. Siz çocuklar gidip eğlenenize bakın.”

Kalabalığın arasında gözden kayboldu. Jonas’a döndüm. “Buradaki herkes öyle mi?”

“Aslında hayır. Çoğu epey agresif olabiliyor.”

Liz’e baktım. “Sakın yanımdan ayrılalım deme.”

Liz alayla güldü. “Şaka mı yapıyorsun?”

İte kaka bara gittik. Burada ılık fıçı bira yoktu: Uzun bir masanın ardında, beyaz gömlekli bir barmen telaşla içki hazırlarken bir yandan da Heineken şişeleri dağıtıyordu. Adam votka tonağıme kepçeyle buz koyunca -berrak içkilerden şaşmamam gerektiğini okuldaki ilk senemde öğrenmişim-, ona Marksizmden ilham aldığım bir yoldaşlık mesajını gizlice göndermek geldi içimden. “Aslında Ohio’luyum” diyebilirdim ona. “Kütüphanede raflara kitap diziyoum. Buraya senden daha fazla ait değilim.” (“NOT. Hazır ol! Şanlı İşçi Devrimi tam gece yarısı başlıyor!”)

Ama adam içki bardağını elime tutuşturunca, yeni bir hisse kapıldım. Belki de o hareketi yapma tarzıydı bunun sebebi -yüksek hızlı robot gibi otomatik davranmıştı; sıradaki davetliye odaklanmıştı bile- fakat her halükârda, başardığımı düşündüm. Sınavı vermişim. Diğer dünyaya, gizli dünyaya başarıyla geçmişim. Bu hissin tadını çıkarmak için kendime bir saniye zaman tanıdım. Spee’ye katılmak: Daha birkaç dakika önce tamamen imkânsız olarak gördüğüm şey, hallolmuş bir iş gibi, alinyazısı gibi gelir olmuştu ansızın. Kulüp üyeleri arasında yerimi alacaktım çünkü Jonas Lear bunu sağlayacaktı. İkinci karşılaşmamızın sıra dışı bir rastlantı eseri gerçekleşmesi başka nasıl açıklanabilirdi ki? Kader Jonas’ı bir sebepten dolayı yoluma çıkarmıştı ve o sebep buradaydı, dört bir yanımdan yayılan yoğun imtiyazlılık havasındaydı. Yeni bir çeşit oksijen gibiydi bu, solumayı hayatım boyunca beklediğim şeydi ve kendimi tuhaf bir şekilde canlı hissettiriyordu.

Bu yeni düşünce silsilesine kendimi öyle kaptırmışım ki, Liz’in tam karşımda durduğunu fark etmedim. Yanında yeni biri, bir kız vardı.

Liz odada, arkamızda birden gümbür gümbür çalmaya başlayan müzik yüzünden bağırarak “Tim!” dedi. “Tanıştırıyım, Steph!”

“Memnun oldum!”

“Ben de!” Kız kısa boylu, ela gözlü, hafif çilli, parlak kahverengi saçlıydı. Liz’e kıyasla sıradan olsa da kendi çapında hoştu -*şirindi* denebilir- ve bana öyle bir gülümsüyordu ki, Liz’in önceden altyapıyı hazırladığını anladım. Kızın elinde, dibinde berrak bir sıvı bulunan, neredeyse boş bir bardak vardı. Benim bardağım da boştu. Bu ilk içkim miydi yoksa ikinci miydi?

“Liz’in dediğine göre B.U.’da okuyormuşsun!”

“Hı hı!” Müzik çok yüksek olduğundan birbirimize epey yakın duruyorduk. Kız gül ve cin kokuyordu.

“Orayı seviyor musun?”

“Fena değil! Sen biyokimya okuyorsun, değil mi?”

Başımla onayladım. Gelmiş geçmiş en banal sohbetti bu fakat edilmesi gerekiyordu. “Ya sen?”

“Siyaset bilimi! Hey, dans etmek ister misin?”

Berbat bir dansçıydım ama kim öyle değildi ki? Hafif konfetili dans salonuna gittik ve bu mahrem eylemde bulunmayı beceriksizce denemeye başladık; daha otuz saniye önce birbirimizi tanımadığımız doğru değilmiş gibi yaptık. Dans pisti şimdiden doluydu... Müziği başlatma konusunda stratejik davranılmış, herkesin yeterince içmesi beklenmişti; Liz’e bakındım ama onu bulamadım. Herhalde kendini böyle salak durumuna düşürmeyecek kadar havalı olduğunu düşündüm ve beni görmediğini umdum. Stephanie’nin şevkli bir dansçı olmasına şaşırmadım; tahmin etmediğim şeyse o kadar iyi dans edebildiğiydi. Benim hareketlerim şarkılardan bağımsızken ve gerçek dansın çirkin bir taklidiyken, onunkiler neredeyse zarif denebilecek kadar kıvrak ve ifade yüklüydü. Kıvrılıp bükülüyor, olduğu yerde fıldır fıldır dönüyordu. Kalça hareketlerine normalde ahlaksızca denebilirdi fakat o koşullar altında, farklı ve daha az kısıtlayıcı bir ahlak anlayışının ifadesi gibi geliyorlardı. Ayrıca dikkatini benden hiç ayırmamayı başarıyordu; sıcak ve baştan çıkarıcı bir edayla gülümsüyordu... Gözleri lazer

gibi odaklanmıştı. Liz onun için ne demişti? “Parti kızı” mı? Bunun avantajlarını görmeye başlıyordum.

Üçüncü şarkının ardından, birer içki daha içmek için ara verdik ve içkilerimizi kara iznine çıkmış denizciler gibi fondip yaptıktan sonra piste geri döndük. Akşam yemeği yememiştım ve içki etkisini göstermeye başlamıştı. O akşam olanlar bir sis perdesine büründü. Bir ara kendimi Jonas ile konuşur halde buldum; beni kulübün başka üyeleriyle tanıştıırıyordu... Sonra bir baktım, Alcott ile bilardo oynuyorum; o kadar da kötü biri değilmiş. Yaptığım ve söylediğim her şey sihirli gibiydi. Biraz daha zaman geçtikten sonra, kısa süreliğine izini kaybetmiş olduğum Stephanie beni elimden tutup çekerek, gecenin aralıksız atan nabızı gibi gürleyen müzikten uzaklaştırdı. Saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, umurumda da değildi. Yine hızlı hareketlerle dans ettik, daha yavaş bir parçaya geçilince de Stephanie kollarını boynuma doladı. Pek konuşmamıştık ama o hoş kokulu ve sıcak kız şimdi kollarımdaydı, vücudunu bana yaslamıştı ve parmak uçları ense tüylerimi okşuyordu. Daha önce hiç, böylesine hak etmediğim bir armağan almamıştım. Stephanie vücuduma olan şeyi fark etmiyor olamazdı; ben de fark etmemesini istemiyordum zaten. Şarkı bitince Stephanie dudaklarını kulağıma dayadı; tatlı nefesi beni ürpertti.

“Kokainim var.”

Sonra kendimi av köşkünü andıran bir odada, derin bir kanepede buldum; Stephanie’nin yanında oturuyordum. El çantasından, defter kâğıdının adamakıllı katlanmasıyla yapılmış ufak bir paket çıkardı. Harvard öğrenci kartımı kullanarak kokaini sehpanın üstünde iki kalın çizgi halinde ayırdı, sonra da bir doları rulo yaptı. Kokain, üniversite hayatının deneyimlemediğim ama zararlı da bulmadığım bir yönüydü. Stephanie sehpaye eğilerek o tozu zarifçe, kızsı bir şekilde, derin derin sinüslerine çekti; sonra, aynısını yapabileyim diye parayı bana verdi.

Birkaç saniye sonra kendimi fişek gibi hissettim; gerçeklikten kopmaktan çok gerçeğin derinlerine inmiştim sanki. Dünya harika insanlarla dolu, hoş bir yerdi; o büyü var oluş, en büyük şevki hak ediyordu. Stephanie'ye baktım; artık gören gözlere sahip olduğumdan, bana çok güzel göründü... Pek çok keşifte bulunduğum o gece yaptığım bu keşfi açıklayacak kelimeler aradım.

“Gerçekten iyi bir dansçısın” dedim.

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Bir öğrenci kızın öpüşü değildi bu; ben istemezsem hiçbir kural olmayacağını söyleyen bir öpüştü. Dillerimizin, ellerimizin, tenlerimizin iç içe geçmesi uzun sürmedi. Üstümüzdekileri çıkarıp yana atıyor, çözüyor, açıyorduk. Bir safi duyumsallık girdabına düştüğümü hissediyordum. Carmen ile yaşadıklarımın farklıydı bu. Kenarları, sertliği yoktu. Erimek gibiydi. Stephanie ata biner gibi üstümdeydi, külodunu yana çekti ve sonra üstüme oturarak beni sarmaladı; bir su canlısı gibi, gelgitle birlikte dalgalanan bir denizşakayığı gibi, muhteşem bir şekilde hareket etmeye başladı... Sarsılarak inip kalkıyordu; her varyasyona, kanepenin deri döşemesinin gıcirtısı eşlik ediyordu. Daha birkaç saat önce, geceyi küçük düşmüşlük ve yalnızlık hissiyle geçirmeyi kabullenmiş bir halde odamda dolanırken şimdi kokteyl elbiseli bir kızla yatıyordum.

“Vay. Pardon dostum.”

Konuşan Jonas idi. Stephanie üstümden kalkıverdi. Bir an telaşla hareket ettik; ben pantolonumu yukarı çektim, o eteğini indirdi ve iç çamaşırlarımızı düzelttik. Oda arkadaşım kapıda, eğlendiğini pek gizlemeden durmaktaydı.

“Tanrım” dedim. Fermuarımı kapatıyordum, daha doğrusu kapatmaya çalışıyordum. Gömleğimin eteği fermuara sıkışmıştı. Komedi devam ediyordu. “Kapıyı çalabilirdin.”

“Siz de kapıyı kilitleyebilirdiniz.”

“Jonas, Stephanie'yi buldun mu?” Jonas'ın arkasında Liz belirdi. Odaya girerken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Oh” dedi.

Jonas gülerek “Daha yakından tanışıyorlardı” diye açıklama sundu.

Stephanie saçını düzeltiyordu; dudakları şişmiş, kan hücum etmiş yüzü kızarmıştı. Benim yüzümün de öyle olduğuna şüphem yoktu.

“Bunu görebiliyorum” dedi Liz. Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı; bana bakmıyordu. “Steph, arkadaşların dışarıda seni bekliyor. Onlara başka bir şey söylememi istemiyorsan eğer.”

Bunun imkânsızlığı ortadaydı; şehvet balonu patlatılmıştı. “Hayır, gitmeliyim sanırım.” Stephanie yerden ayakkabılarını alıp bana döndü. Ben hâlâ, gülünç bir şekilde kanepede oturuyordum. “Eh, teşekkürler” dedi. “Seninle tanışmak gerçekten güzeldi.”

Birbirimizi öpmeli miydik? El mi sıkışmalıydık? Ne demem gerekiyordu? “Rica ederim” demem uygun düşmez gibiydi. Sonuç olarak, aramızdaki boşluk fazlasıyla genişti; birbirimize dokunmadık bile.

“Seninle de” dedim.

Stephanie, Liz’in peşinden odadan çıktı. Kendimi berbat hissediyordum... Sırf dar gelen pantolonumun içinde sızlayan kasıklarım yüzünden değil, Liz’in bana karşı duyduğu bariz hayal kırıklığı yüzünden de. Tam da diğer tüm erkekler gibi olduğumu, tam bir fırsatçı olduğumu açığa vurmuştum. Liz’in hakkımdaki kanaatinin ne kadar önemli hale geldiğini o ana dek tam anlamıyla fark etmemiştim.

Jonas’a “Millet nerede?” diye sordum. Bina dikkat çekici ölçüde sessizdi.

“Saat sabahın dördü. Herkes gitti. Alcott hariç. O bilardo odasında sızdı.”

Saatime baktım. Sahiden de sabahın dördüydü. Ya kokainin içkinin etkisini geçirmesi ya da adrenalın sebebiyle kafam açılmıştı. Gecenin utanç verici anlarını hatırladım: bir üyenin sevgilisinin üstüne içki bardağı devirilişimi, B-52’nun “Love Shack”i eşliğinde Kazak dansı yapmaya çalışmamı,

birinin engelli erkek kardeşiyle ilgili anlattıklarını şaka sanıp fazla yüksek sesle g÷lmemi. Hangi akla hizmet edip o kadar sarhoş olmuştum?

“İyi misin? Beklememizi ister misin?”

Hayatımda daha az istediğim bir şey olmamıştı. Hangi park bankında uyuyabileceğimin hesabını yapmaya başlamıştım bile. İnsanlar bunu hâlâ yapıyor muydu acaba? “Siz gidin. Ben gelirim.”

“Liz’i merak etme, d÷ř÷nd÷đ÷n oysa eğer. Bu tamamen onun fikriydi.”

“Öyle mi?”

Jonas omuz silkti. “şey, yani senin onun kuzenini kanepede d÷zeceğini d÷ř÷nmemiş olabilir. Ama senin kendini... Bilmiyorum. ‘Dahil olmuş’ hissetmeni istiyordu.”

Bu kendimi daha da kötü hissettirdi. Liz’in kuzenine kıyak geçtiğini d÷ř÷nm÷řt÷m salakça; oysa tam tersiydi.

“Bak Tim, üzg÷n÷m...”

“Boş ver” dedim ve elimi sallayarak, oda arkadaşıma gitmesini işaret ettim. “Ben iyiyim, cidden. Sen eve git.”

On dakika bekleyip kendimi topladıktan sonra binadan çıktım. Jonas, Liz ile nereye gideceklerini söylememişti; Liz’in evine dönm÷şlerdi muhtemelen ama işi şansa bırakamazdım. Nehre inip yürümeye başladım. Aklımda gidecek bir yer yoktu; bir çeşit kefarette bulunuyordum herhalde, her ne kadar tam olarak ne için kefarette bulunduğumu bilemesem de. Nihayetinde tam da o zaman ile mekânın standartları uyarınca benden beklenen şekilde davranmıştım.

Gri şafak sökt÷đ÷nde ben sekiz kilometre ötede, Charles Nehri Havzası’na bakan Longfellow Köprüsü’nde, smokinli ve acınası bir siluettim. G÷n÷n ilk kürekçileri uzun, zarif küreklerini sulara daldırıyordu. İşşaların böyle anlarda geldiği söylenir ama bana öyle bir şey olmadı. Çok fazla şey isteyip kendimi rezil etmiştim; bundan başka söylenecek söz yoktu. Felaket bir şekilde akşamdan kalmaydım; dar gelen

ayakkabılarım yüzünden iki ayağım da su toplamıştı. Çok uzun zamandır babamla konuşmadığım aklıma gelince üzüldüm, her ne kadar onu aramayacağımı bilsem de.

Winthrop'a geri döndüğümde saat neredeyse dokuzdu. Anahtarı kilide sokup kapıyı açınca, Jonas'ın yatakta oturduğunu gördüm; yeni tıraş olmuştu ve kot pantolon giymekteydi.

"Tanrım, şu haline bak" dedi. "Gaspa filan mı uğradın?"

"Yürüyüş yaptım." Jonas oldukça neşeli ve telaşlı görünüyordu. "Neler oluyor?"

"Gidiyoruz; olan bu." Ayağa kalkıp gömleğinin eteklerini kot pantolonunun beline tıktırdı. "Üstünü değişsen iyi olur."

"Çok yorgunum. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu tekrar düşünsen iyi olur. Demin Alcott aradı. Arabayla Newport'a gidiyoruz."

Bu gülünç iddiayı nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Newport en az iki saatlik mesafedeydi. Tek istediğim kendimi yatağıma atıp uyumaktı. "Ne diyorsun?"

Jonas kol saatini takıp, duştan sonra hâlâ ıslak olan saçını taramak için aynanın karşısına geçti. "Parti sonrası partisi. Bu sefer sadece üyeler ve zımbalananlar olacak. Yani sınavı geçenler, anlarsın ya. Aralarında sen de varsın dostum."

"Şaka yapıyorsun."

"Böyle bir konuda neden şaka yapayım ki?"

"Hımm, bilmem ki. Kendimi iyice rezil ettiğim için olabilir mi?"

Güldü. "Kendini o kadar aşağılama. Biraz sarhoş oldun... Ne olmuş yani? Herkes seni cidden sevdi, özellikle de Alcott. Kütüphanedeki kaçamağın insanları epey etkilemiş anlaşılan."

Mideme taş oturdu. "Alcott biliyor mu?"

"Sen ciddi misin? Herkes biliyor. Bu arada, gittiğimiz yer Alcott'un evi. Orayı görmelisin. Tıpkı dergilerde fotoğrafları

ıkan evler gibi.” Aynaya sırtını döndü. “Dünya’dan Fanning’e. Burada kendi kendime mi konuşuyorum?”

“Eee, sanırım hayır.”

“Öyleyse giyin yahu.”

⁵ Latince, “Anayurt.” (.n.)

⁶ Fransızca, “Anayurt” (.n.)

⁷ Fransızca “Hoşuna gitti mi matmazel?” (yay.n.)

⁸ Boston Üniversitesi. (.n.)

Sonbaharda peş peşe partiler verildi; her biri, bir öncekinden daha abartılıydı. Paramın hayatta yetmeyeceği restoranlarda düzenlenen geceler, striptiz kulüpleri, kamarasından hiç çıkmayan bir mezunun elli beş metrelik yatıyla liman gezisi. Adaylar azar azar elendi ve sonunda geride yalnızca bir düzine kaldı. Şükran Günü tatilinden hemen sonra, kapımın altında bir zarf belirdi. Gece yarısı kulüpte olmam söyleniyordu. Beni antrede karşılayan Alcott hiç konuşmamamı tembihledi ve kalay-kurşun alaşımı bir fincanda verdiği sert romu fondip yapmamı söyledi. Bina boş görünüyordu; bütün ışıklar sönmüştü. Alcott beni kütüphaneye götürüp gözlerimi bağladı ve beklememi söyledi. Birkaç dakika geçti. Kendimi epey sarhoş hissediyordum ve dengemi korumakta zorlanıyordum.

Sonra arkamdan kaygılandırıcı bir ses geldiğini duydum... Hafif bir hayvan hırıltısıydı; saldırmak üzere olan bir köpeğin sesini andırıyordu. Ben sendeleyerek dönüp gözlerimdeki bağı çıkarırken, ayı karşımda yükseldi. Beni tuttuğu gibi yere çalıp üstüme atlayınca, göğsümdeki hava boşaldı. Karanlık odada yalnızca hayvanın iri, siyah vücudunu ve boynumun yukarısında hazır bekleyen parlak dişlerini görebiliyordum. Öleceğime tamamen emin olarak çığlık attım -zararsız olması niyetlenilen bir eşek şakası korkunç bir şekilde ters gitmişti besbelli-, ta ki ayının gırtlakımı parçalamak yerine üstümde kalçalarıyla gidip gelme hareketleri yaptığını fark edene dek.

Işıklar yandı. Üstümdeki Alcott idi; ayı kostümü giymişti. Bütün üyeler, Jonas da dahil olmak üzere oradaydı. Herkes kahkahayı bastı, sonra da şampanyalar ortaya çıktı. Kulübe kabul edilmişim.

Aidat ayda yüz on dolardı... Kolayca gözden çıkarabileceğim bir meblağ olmasa da, benim için hayati bir para da değildi. Kütüphanede fazla mesai yapmaya başlayınca, aradaki farkı rahatça karşılayabileceğimi fark ettim. Şükran Günü'nü Jonas'ın Beverly'deki evinde geçirmiştim ama Noel sorundu. Jonas'a durumumdan hiç bahsetmemiştim ve bana acımasını istemiyordum. Sömestr boyunca partilere gidip durmam da derslerimden geri kalmama sebep olmuştu. Ne yapacağımı bilemez haldeyken aklıma yazın evinde kaldığım kadını, Bayan Chodorow'u aramak geldi. Bayan Chodorow orada kalmama izin verdi, hatta odamı bedavaya vermeyi teklif etti... Tatillerde ortalıkta genç birinin bulunmasının hoş olacağını söyledi. Noel Arifesi'nde beni alt kata davet etti ve ikindiye birlikte geçirdik; onun kilisesi için kurabiye pişirdik ve televizyonda Noel kütüğü yakılmasını seyrettik. Bana hediye bile almıştı: Bir çift deri eldiven. Tatillerde duygusallığa kapılmaya karşı bağışık olduğumu sanıyordum ama öyle etkilendim ki gözlerim yaşardı resmen.

Stephanie'yi aramaya ancak şubatta karar verdim. Olanlar yüzünden kendimi kötü hissediyordum ve aslında daha önce özür dilemeye niyetlenmişim ama bekledikçe iş zorlaşmıştı. Telefonu yüzüme kapatacağını varsaysam da öyle yapmadı. Sesimi duyduğuna gerçekten sevinmiş gibiydi. Kahve içmek için buluşmayı teklif ettim ve ayıkken bile birbirimizden hoşlandığımızı keşfettik. Kar yağarken bir tentenin altında öpüştük -bu seferki çok farklıydı; utangaç, neredeyse kibar bir öpüşmeydi-, sonra da onu Back Koyu'na gitmesi için taksiye bindirdim; odama döndüğümde, telefon çalmaya başlamıştı bile.

Hayatımın sonraki iki yılının düzeni böylece kurulmuş oldu. Evren kabahatlerimi, boş heveslerimi, çıkarcılığım yüzünden rahatça yaptığım zalimlikleri her nasılsa atfetmişti. Mutlu olmam gerekirdi ve çoğunlukla öyleydim de. Dördümüz -Liz ile Jonas, Stephanie ile ben- bir dörtlü olduk: Partilere, filmlere, hafta sonları kayak yapmak için Vermont'a, içip içip sevişmek ve gezmek için Cod Burnu'na gidiyorduk... Liz'in ebeveyninin Cod Burnu'ndaki evlerinde kışın kalmamaları işimize geliyordu. Hafta içleri Stephanie'yle görüşmüyordum, Jonas da Liz ile pek görüşmüyordu (Liz'in hayatı diğer açılardan Jonas'inkiyle pek örtüşmez gibiydi) ve ritimlerimiz işe yarıyor gibi görünüyordu. Pazartesiden cumaya dek deli gibi çalışıyordum; cuma gecesi de eğlence başlıyordu.

Notlarım mükemmeldi ve profesörlerim bunu fark etti. Doktoramı nerede yapacağımı düşünmeye başlamaya teşvik edildim. Listemin başında Harvard olsa da düşündüğüm başka yerler de vardı. Rice'ta bölüm başkanı olan danışmanım doktorasını yaptığı Columbia'yı ısrarla tavsiye ediyordu; orada hâlâ yakın mesleki ilişkileri vardı. Ben kendimi açık artırmaya çıkarılmış bir yarış atı gibi hissetsem de buna pek aldırmıyordum. Bahçe kapısında idim; yakında zil çalacaktı ve yolda çılgınca koşmaya başlayacaktım.

Sonra Lucessi kendini öldürdü.

Bu yazın oldu. Cambridge'de kalmış, Bayan Chodorow'un evine geçmiş ve laboratuvarında tekrar çalışmaya başlamıştım. Okuldaki ilk öğrenim yılımızın son gününden beri Lucessi'yle konuşmamıştım; hatta onu pek düşünmemiştim de... Biraz merak etsem de hiç arayıp sormamıştım. Beni arayan onun kız kardeşi Arianna oldu. Beni nasıl bulduğunu sormak aklıma gelmedi. Şokta olduğu belliydi; olanları tonlamasız ve duygusuz bir sesle anlattı. Lucessi bir video dükkânında çalışıyormuş. Okuldan atılmasını çok da kötü karşılamaz gibi görünmüş başta. Muğlak planlar yapıyor, mahallesindeki üniversiteye gitmeyi,

belki bir iki sene sonra tekrar Harvard'a başvurmayı düşünüyormuş. Ama kışın ve ilkbaharda tikleri kötüleşmiş. Asık suratlı ve suskun biri olmuş; bazen günlerce kimseyle konuşmuyormuş. Hayali kişilerle konuşurcasına, kendi kendine bir şeyler mırıldanıp durur olmuş zamanla. Rahatsız edici birtakım saplantılara kapılmış. Günlük gazeteyi saatlerce okuyor ve tamamen alakasız yazılardaki, rastgele seçtiği cümlelerin altını çiziyormuş; CIA'nin kendisini gözetlediğini iddia ediyormuş.

Psikoza girdiği, hatta belki de tam anlamıyla şizofren olduğu zamanla barizleşmiş. Ebeveyni onu psikiyatri hastanesine yatırmak için gerekli hazırlıkları yapmışlar ama Lucessi hastaneye gideceği günden önceki gece ortadan kaybolmuş. Trenle Manhattan'a gitmiş anlaşılan. Yanında taşıdığı kanvas çantada sağlam bir halat varmış. Central Park'ta, dallarının altında iri bir kaya bulunan bir ağacı seçmiş; halatı dallardan birinin üstünden geçirmiş, ilmeği boynuna takmış ve kendini kayadan aşağı bırakmış. Aradaki mesafe boynunun kırılmasına yetecek kadar değilmiş; istediği an kayaya tekrar ayak basabilirmiş. Ama öyle kararlıymış ki bunu yapmamış ve yavaş yavaş boğularak can vermiş ki Arianna'nın bu korkunç ayrıntıyı benimle paylaşmamasını yeğlerdim. Lucessi'nin cebinde bir mesaj varmış: *Fanning'i arayın.*

Cenaze töreni ertesi cumartesi düzenlenecekmış. Lucessi'nin ailesi o koşullar altında, yalnızca yakın akrabalarla arkadaşların davetli olduğu, sessiz sedasız, kısa bir tören düzenlemek istiyorlarmış. Lucessi davetliler arasında olmamı istediğini mesajında özellikle belirtmiş; gerçi ben Arianna'ya bunu nasıl yorumlayacağımı bilemediğimi söyledim ki doğrudu. Lucessi'yle ben arkadaşlık ama dost değildik. Aramızdaki bağ, Lucessi'nin son anlarında düşüncelerinde olmamı hak ettirecek kadar güçlenmemiştir. Bu mesajı bir tür ceza niyetine mi yazdığını merak ettim, gerçi bunu hak ettirecek nasıl bir günah

işlediğimi bilemiyordum. Diğer olasılık da Lucessi'nin bana bambaşka bir mesaj gönderdiğiydi... Yani ölümünün, yalnızca kendisinin anlayabildiği bir şekilde, benim için yaptığı bir gösteri olduğuydu. Fakat bu gösterinin ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Jonas o yazı Tanzania'da, bir arkeolojik kazı alanında geçiriyordu; Stephanie ise oldukça arzulanan bir bursu kazanmıştı ve Washington'da staj yapıyor, Capitol Hill'de çalışıyordu... Fakat Lucessi'nin öldüğü sırada Stephanie ailesiyle birlikte Fransa'daydı ve kendisine ulaşamıyordu. Lucessi'nin ölümünün beni çok sarstığını düşünmedim ama sarsmıştı elbette -tıpkı Arianna gibi benim de yaşadığım şok, duygularımı bastırmıştı- fakat akıllılık edip, güvendiğim ve telefonla ulaşabildiğim tek kişiyi aradım. Liz'in ailesi Burun'da olsa da kendisi Connecticut'taki bir kitabevinde çalışıyordu. *Arkadaşın için üzgünüm, dedi. Yalnız kalmamalısın. Grand Central'ın danışma yerinde buluşalım... Hani şu dört kadranlı saati olan.*

Cuma sabahının erken bir vaktinde, trenim Perin İstasyonu'na girdi. 1 numaralı trenle şehrin yukarısına. Kırk İkinci Sokak'a gittim ve orada 7 numaralı trene binip, işe gidiş saatinin en yoğun zamanında Grand Central'a vardım. Gecenin bir yarısı Liman İdaresi'nde otobüs değiştirdiğim zaman dışında New York şehrine hiç gitmemiştim ve rampayı çıkıp terminalin ana salonuna girerken, asırlar boyu pek çok yolcunun hissettiği gibi, o görkemli salonun boyutları karşısında şaşkına döndüm. Katedrallerin en büyüğüne, sıradan bir tali tren istasyonundan çok, kendi içinde bir varış yerine, hac yolculuğu yapılmaya değer bir yere girdiğim hissine kapıldım. Oranın büyüklüğü sebebiyle, en ufak sesler bile yüksek çıkıyordu sanki. Tepedeki islekeli, takımyıldız desenli tavan öyle görkemliydi ki dünyanın boyutlarını baştan yazar gibiydi Liz danışma yerinde beni bekliyordu; üstünde tiril tiril bir yazlık elbise, yanında da bir valiz vardı. Hazır olduğumdan çok daha uzun süre ve sıkı

sarıldı bana; onun kollarında güvendeyken, Lucessi'nin ölümünün ağırlığını bir anda hissettim... Göğsümün ortasına soğuk bir taş oturmuş gibi oldu.

"Ailemin Chelsea'deki dairesinde kalacağız" dedi Liz. "Hayır diye bir laf kabul etmiyorum."

Taksiye bindik ve her kavşakta yayaların büyük duvarlar halinde akın ettiği, sıkışık trafikli sokaklardan geçerek şehir merkezine gittik. 1990'ların başlarının New York'uydu bu; o zamanlar şehir kontrol edilemez bir kaosu eşliğinde gibiydi ve her ne kadar sonraları çok farklı -güvenli, düzenli ve refah düzeyi yüksek- bir Manhattan'da yaşasam da bu şehre ilişkin ilk izlenimim öylesine kalıcı, öylesine ısı ve ışık yüklüydü ki hâlâ zihnimde oraya dair en canlı görüntü olmayı sürdürüyor. Daire Sekizinci Cadde'nin hemen yanındaki bir kumtaşı binanın ikinci katındaydı; iki küçük odası vardı, dar mekânlardan iyi faydalanılacak şekilde döşenmişti ve Yirmi Sekizinci Sokak'taki küçük bir tiyatro (ki anlaşılmaz avangard prodüksiyonların sahnelenmesiyle tanınırdı) ile *World of Shirts and Socks* adlı bir erkek giyim mağazasına bakıyordu. Liz, ailesinin bu daireyi ancak alışveriş ya da bir gösteri için şehre geldiklerinde kullandıklarını söylemişti. Oraya aylardır gelen olmamıştı muhtemelen.

Cenaze töreni ertesi sabah ondaydı. Kaldığım yeri söylemek için Arianna'yı aradığımda, sabahleyin bize bir araba gönderip Riverdale'e götürteceğini söyledi. Dairede yiyecek olmadığından Liz ile ben sokağın yukarısındaki, kaldırımda masaları bulunan küçük bir kafeye gittik. Liz, Jonas hakkında bildiklerini anlattı; pek bir şey bilmiyordu. Yalnızca üç mektup almıştı ve hiçbirisi çok uzun değildi. Ben Jonas'ın orada ne aradığını asla pek anlamamıştım; o biyologdu (en azından öyle olmak istiyordu), arkeolog değil... Gerçi oraya gitme sebebinin, ilk hominidlerin kemiklerinde fosilleşmiş patojenleri toplamak olduğunu biliyordum.

“Temelde bütün gün toz toprakta çömelip, boya fırçasıyla kayaların tozunu alıyormuş” dedi Liz.

“Eğlenceli bir işe benziyor.”

“Ah, onun için öyle.”

Bunun doğru olduğunu biliyordum. O adamla aynı odada kalınca şunu öğrenmiştim ki Jonas, dıştan bakınca eğlenceyi sever gibi görünse de, aslında çalışmalarını epey ciddiye alıyordu... Bazen saplantı sınırına yaklaşacak kadar. Tutkusunun özünde, insan denen hayvanın evrimsel açıdan benzersiz olan, gerçekten eşsiz bir organizma olduğu fikri yatıyordu. Akıl yürütme, dil, soyut düşünce yetilerimiz... Hayvanlar âlemindeki başka hiçbir canlı bunların yanına bile yaklaşamıyordu. Fakat bu armağanlara karşın, yeryüzündeki diğer tüm canlılarla birlikte aynı fiziksel sınırlılıklara zincirliydik. Doğuyor, yaşıyor, ölüyoruz ve bütün bunlar göreceli olarak kısa bir zaman diliminde gerçekleşiyordu. Jonas evrimsel açıdan bakıldığında bunun kesinlikle mantıksız olduğunu söylerdi. Doğa dengeyi arzuları, oysa beyinlerimiz onlara ev sahipliği yapan bedenlerin kısa raf ömrüyle tamamen uyumsuzdu.

Şunu bir düşün, derdi Jonas: *İnsanlar iki yüz yıl yaşayabilseler dünya nasıl olurdu? Veya beş yüz yıl yaşayabilseler? Peki ya bin yıl? Bir insan bin yıl boyunca topladığı bilgilerle ne büyük deha sıçramaları yapabilirdi kim bilir?* Modern biyoloji biliminin büyük hatasının, ölümün doğal olduğunu varsaymak ve onu beden münferit başarısızlıklarına göre değerlendirmek olduğuna inanıyordu; ona göre ölüm hiç doğal değildi. Kanseri. Kalp hastalığı. Alzheimer. Diyabet. Jonas bunların hepsini ayrı ayrı tedavi etmeye çalışmanın bir arı sürüsünü el kol sallayarak kovmaya çalışmak kadar anlamsız olduğunu söylerdi. Birkaç arıyı öldürebilirdiniz ama sonunda sürü sizi öldürürdü. Jonas işin püf noktasının bütün bu ölüm *meselesini* sorgulamak, meseleye tersten bakmak olduğunu söylerdi. Neden ölmemiz gerekiyordu ki? Türümüzün derin moleküler

kodlamasında bir yerlerde, sonraki evrimsel adımın yol haritası, fiziksel niteliklerimizi düşünsel yetilerimizle aynı seviyeye getirecek bir yol haritası bulunuyor olabilir miydi? Ve dâhi doğanın, bize verdiği benzersiz yetenekleri kullanarak bunu bizzat keşfetmemizi istemiş olması mantıklı değil miydi?

Kısacası Jonas  l ms zl ğ n insanın ideal hali olduğunu savunuyordu. Bu, deli bir biliminsanın söyleyeceği bir söz gibi geliyordu bana. Jonas bir de bir masanın üstünde kesik insan parçalarını birleştirip bir paratoner bulsa, tam olacaktı; bunu yüzüne de söyledim. Bana göre bilim büyük değil k  k resimle ilgiliydi; Jonas'ın zaman kaybı olarak görüp kötülediği, çok büyük hedefleri olmayan, iki parmakla daktilo yazmayı andıran araştırmalarla ilgiliydi. Fakat yine de Jonas'ın tutkusu cazipti... Hatta o şahsına münhasır çılgınlığıyla ilham vericiydi. Sonsuza dek yaşamayı kim istemezdi ki?

‐Anlamadığım şey, Jonas'ın o tarz düşünmesinin sebebi‐ dedim. ‐Başka her açıdan gayet akllı başında görünüyor.‐

‐İşi şakaya vurur bir tavırla konuşsam da bir yaraya parmak bastığımı biliyordum. Liz garsonu çağırıp bir bardak şarap daha istedi.‐

‐Eh, bunun bir yanıtı var‐ dedi. ‐Biliyorsun sanıyordum.‐

‐Neyi biliyorum?‐

‐Benimle ilgili şeyi.‐

Meseleyi bu şekilde öğrendim. Liz on bir yaşındayken, kendisine Hodgkin hastalığı teşhisi konulmuştu. Kanser önce nefes borusunu çevreleyen lenf bezlerinde baş göstermişti. Ameliyat, radyasyon, kemoterapi... Liz bütün tedavileri görmüştü, iki kez remisyona girse de, hastalık n ksetmişti. şimdiki remisyonu dört yıldır sürüyordu.

‐Belki de iyileşmişimdir, en azından öyle diyorlar, insan asla bilemez herhalde.‐

Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Bu haber çok üzücüydü fakat Liz'i avutma çabalarım basmakalıp, boş

laflardan öteye gitmeyecekti. Yine de, anlayamadığım bir şekilde, bu bilgi bana tamamen yeni gibi gelmemiştir. Gerçeği tanıştığımız günden beri sezmiştim: Liz'in hayatını karartan bir gölge olduğunu.

Liz "Ben Jonas'ın favori projesiyim, anlarsın ya" diye devam etti. "Çözmek istediği problemim. Düşününce gayet soyluca aslında."

"Buna inanmıyorum" dedim. "Jonas sana tapıyor. Bu gayet bariz."

Liz şarabını yudumladıktan sonra bardağını masaya geri koydu. "Sana bir şey sorayım Tim. Jonas Lear'ın mükemmel olmayan bir yönünü söyle. Randevularına hep geç kalmasından, trafikte burnunu karıştırmamasından filan bahsetmiyorum. Önemli bir şeyden bahsediyorum."

Düşündüm. Liz haklıydı. Jonas'ın öyle bir yönünü bulamıyordum.

"İşte bunu diyorum. Yakışıklı, zeki, etkileyici... Büyük işler başarmak alinyazısı. İşte bizim Jonas'ımız. Doğduğu günden beri herkes onu sevdi. Ve bu, ona kendini suçlu hissettiriyor. *Ben* ona suçlu hissettiriyorum. Jonas'ın benimle evlenmek istediğini söylemiş miydin sana? Sürekli teklif ediyor. *Evet de, yüzüğü alayım Liz*, diyor. Bu gülünç. Ben yirmi beş yaşımdan fazla yaşamayabilirim... İstatistikler ne kadar diyorsa işte. Üstelik kanser nüksetmese bile çocuk yapamam. Radyasyon yüzünden."

Vakit geç oluyordu; şehrin etrafımda değiştiğini, enerjilerinin yer değiştirdiğini hissedebiliyordum. Sokağın aşağısındaki tiyatrodan çıkan insanlar taksi çağırıyor, içki ya da yiyecek aramak için gidiyorlardı. Yorgundum ve son birkaç günün duygularıyla aşırı yüklenmiştim. Garsona hesabı getirmesini işaret ettim.

Birlikte hesabı öderken Liz "Sana bir şey daha söyleyeyim" dedi. "Jonas seni cidden takdir ediyor."

Bu bazı açılardan, haberlerin en tuhafıydı. "*Beni* neden takdir etsin ki?"

“Ah, bir sürü sebebi var. Ama sanırım asıl sebep, senin onun asla olamayacağı biri olman. Otantik belki? Mütevazı olmaktan bahsetmiyorum ki sen öylesin. Bana sorarsan fazla mütevazısın. Kendini fazla küçük görüyorsun. Ama sende... Bilmiyorum, saf bir şey var. Dayanıklılık. Bunu tanıştığımız an sende gördüm. Böyle konuşarak sana sıkıntı vermek istemiyorum ama kanserin tek iyi yanı, yani cidden *tek* iyi yanı, insana dürüst olmayı öğretmesi.”

Utanmıştım. “Ben SAT sınavlarında başarılı olmuş, Ohio’lu, sıradan bir gencim sadece. Hiçbir ilginç tarafım yok kesinlikle.”

Liz duraksayıp bardağının içine baktıktan sonra “Sana ailen hakkında hiç soru sormadım Tim, öyle sorularla rahatsızlık vermek de istemem” dedi. “Jonas’ın bana anlattıklarını biliyorum yalnızca. Onlardan asla bahsetmiyorsun, seni asla aramıyorlar, tüm tatillerini Cambridge’teki bir kadınla ve kedileriyle geçiriyorsun.”

Omuz silktim. “O kadın çok da kötü sayılmaz.”

“Buna eminim. Onun bir azize olduğuna eminim. Kedileri de herkes kadar severim, sayıları çok fazla olmadığı sürece.”

“Anlatacak pek bir şey yok cidden.”

“Bundan gerçekten şüpheliyim.”

Bunu bir sessizlik takip etti. Yutkunmakta epey zorlandığımı fark ettim; nefes borum kasılmış gibiydi. Sonunda konuştuğumda ağızımdan çıkan sözcükler bambaşka bir yerden geliyordu sanki.

“O öldü.”

Liz’in gözlüğünün ardındaki gözleri dikkatle yüzüme odaklanmıştı. “Kim öldü Tim?”

Yutkundum. “Annem. Annem öldü.”

“Bu ne zaman oldu?”

Artık her şeyi anlatacaktım; bunu durdurmanın yolu yoktu. “Geçen yaz. Seninle tanışmamdan hemen önce. Annemin hasta olduğunu bile bilmiyordum. Babam mektup yazdı.”

“Sen neredeydin peki?”

“O kadınla kedilerinin yanındaydım.”

Bir şey oluyordu. Bir baraj yıkılıyordu. Hemen harekete geçmezsem -kalkıp dolanmazsam, kalbimin atışını ve ciğerlerimde hareket eden havayı hissetmezsem- dağılacağımı hissediyordum.

“Tim, bize niye söylemedin?”

Başımı iki yana salladım. Birden utanmıştım. “Bilmiyorum.”

Liz masanın karşısından uzanıp hafifçe elimi tuttu. Tüm çabalarım karşı ağlamaya başlamıştım. Annem için, kendim için, hayal kırıklığına uğrattığımı bildiğim ölü arkadaşım Lucessi için. Bir şeyler yaparak, bir şeyler söyleyerek onun ölmesini engelleyebilirdim mutlaka. Buna emin olmama yol açan şey, Lucessi’nin cebindeki mesaj değildi. Benim sağ, onunsa ölü olduğu gerçeği ve bir insanın, kendisini istemez gibi görünen bir dünyada yaşamasının verdiği acıyı özellikle benim anlamam gerekirdi. Elimi çekmek istemiyordum... Beni dünyaya demirleyen tek şey gibi geliyordu. Rüyadaydım, uçuyordum ve beni kurtaracak olan bu kadın olmasa, tek başıma yere inemezdim.

“Sorun yok, sorun yok, sorun yok...” diyordu Liz.

O sırada zamanda sıçrama oldu; yürüyorduk ve nereye gittiğimizi bilmiyordum. Liz hâlâ elimi tutuyordu. Suyun varlığını hissettim ve sonra Hudson Nehri belirdi. Harap iskeleler, uzun parmaklar misali nehrin içine uzanıyordu. Geniş nehrin karşı kıyısında Hoboken’ın ışıkları, şehrin ve orada yaşayanların üç boyutlu dioramasını sunuyordu. Havada tuz ve taş kokusu vardı. Nehir kıyısında, pis ve metruk görünen bir çeşit park bulunuyordu; orası güvenli görünmediğinden, On İkinci Cadde’de kuzey yönünde, hiç konuşmadan yürüdük ve sonra tekrar doğuya saptık. Liz’in son bir saatte anlattığı şeyleri başka kimseye söylemediğine emindim ve aynısı benim için de geçerliydi. Jonas’ı

düşünmek gerekiyordu fakat aynı zamanda biz bir kez söylendi mi asla geri alınamayacak, en mahrem sırlarımızı paylaşmış bir erkek ile kadındık.

Daireye vardık. Uzun dakikalar boyunca, önemli bir şey konuşmamıştık. Aramızda hissedilir bir gerilim vardı... Bunu Liz de hissediyordu mutlaka. Tam olarak ne istediğimi bilmiyordum; Liz'den bir dakika bile uzak kalmak istemediğimi biliyordum yalnızca. Küçük odanın ortasında salakça duruyor, hislerimi ifade edecek sözcükler arıyordum. Söylenmesi gereken bir şey vardı. Fakat hiçbir şey söyleyemiyordum.

Sessizliği bozan Liz oldu. "Eh, ben yatacağım. Kanepe açılıyor. Dolapta çarşaf ve battaniyeler var. Başka bir şey ihtiyacın olursa söylersin."

"Tamam."

Liz'e yaklaşmayı çok istesem de bunu kendime yaptıramadım. Bir tarafta Liz ve paylaştığımız onca şey, ayrıca onu sevdiğim ve muhtemelen tanıştığımız günden beri sevmiş olduğum gerçeği vardı; diğer taraftaysa Jonas, yani bana bir hayat vermiş olan adam vardı.

"Arkadaşın Lucessi. Bu soyadı. Adı neydi?"

Durup düşünmek zorunda kaldım. "Frank. Ama ona asla böyle demezdik."

"Neden intihar etti sence?"

"Birine âşık. Kız onun aşkına karşılık vermedi."

Bu düşünce zinciri o ana dek zihnimde tüm çıplaklığıyla netleşmemişti. Arkadaşım *Fanning'i arayın*, diye yazmıştı. *Fanning'i arayın ve ona deyin ki yalnızca sevgi vardır; sevgi acı demektir ve insanın elinden alınır.*

Liz "Araba kaçta gelecek?" diye sordu.

"Sekizde."

"Seninle geliyorum, biliyorsun."

"Buna memnunum."

Bir an zaman dondu sanki.

“Eh, hepsi bu sanırım” dedi Liz. Yatak odası kapısına gitti ve orada tekrar bana döndü. “Stephanie şanslı bir kız, biliyorsun. Bunu anlamamış olabilirsin diye söylüyorum sadece.”

Sonra gitti. *Boxer* küloduma kadar soyunup kanepeye uzandım. Koşullar farklı olsa, öyle bir kadının beni yatağına alacağını düşünmeye cesaret ettiğim için kendimi aptal gibi hissedebilirdim. Ama aslında kendimi rahatlamış hissediyordum; Liz onurlu yolu seçmiş, kararı ikimiz adına vermişti. Şunu fark ettim ki restorandayken ya da beraber yürürken, Liz ile birlikte olmakla Stephanie’yi aldatmış olacağım bir kez bile aklıma gelmemişti. O gün, bir sene gibi geliyordu; pencerelerin ardından şehrin dalga dalga seslerini duyuyordum... Okyanusu dinlemek gibiydi. O sesler sanki gizlice göğsüme giriyor ve orada nefesimin ritmine uyuyordu. Bitkinliğimi iliklerime kadar hissediyordum ve kısa sürede uykuya daldım.

Bir süre sonra uyandım. Gözetlendiğimi belirgin bir şekilde hissediyordum. Alnımda hafif elektriksi bir his duydum; biri beni öpmüştü sanki. Tepemde birinin durduğunu görmeyi bekleyerek dirseklerimin üstünde doğruldum. Ama oda boştu; yaşadığım şeyin herhalde rüya olduğunu düşündüm.

Cenaze töreni hakkında söylenecek pek bir şey yok. Onu ayrıntılarıyla anlatmak mahrem kederliliğine, kapalı devre yaşanan acısına saygısızlık olur. Tören boyunca gözlerimi Arianna’dan ayırmadım; ne hissettiğini merak ediyordum. Gerçeği biliyor muydu? Bilmesini istiyordum ama bir yandan da istemiyordum; o genç bir kızdı sadece. Bilmesinden hayır gelmezdi.

Lucessi’nin ailesinin öğle yemeği teklifini reddettim; Liz ile ben bavulumu almak için daireye döndük. Penn İstasyonu’nun peronunda bana sarıldı, sonra da fikrini değiştirip yanağıma öpücük kondurdu.

“Eee, her şey yolunda mı?” diye sordu.

Bu soruyu sorarken beni mi yoksa ikimizi mi kastettiğini bilmiyordum. “Elbette” dedim. “Bundan daha iyi olmamıştı hiç.”

“Kendini çok kötü hissedersen beni ara”

Trene bindim. Ben vagonda yürüyerek boş koltuk ararken, Liz beni pencerelerin ardından seyrediyordu. Çok eskiden, bir eylül günü Cleveland’da otobüse binişimi hatırladım... Pencere camındaki yağmur damlalarını, annemin kucağında duran buruşuk poşetini, babamın gidişimi seyredip seyretmediğini görmek için bakmamı ve gittiğini keşfetmemi. Cam kenarına oturdum. Liz hâlâ olduğu yerden kımıldamamıştı. Beni görünce gülümseyip el salladı; el sallayarak karşılık verdim. Boğuk bir mekanik sarsıntı; tren harekete geçti. Biz tünele girip gözden kaybolurken Liz hâlâ orada duruyor, vagonumu bakışlarıyla takip ediyordu.

1992 Mayısı: Son derslerimi de vermiştim. En yüksek onurla mezun olacaktım; güzel lisansüstü burs teklifleri almaya başlamıştım. MIT, Columbia, Princeton, Rice. Harvard da, kalmak istersem hayır dememeye karar vermişti. Orayı seşmem gerektiği bariz görünüyordu; eninde sonunda bu seçimi yapmaya karar versem de bunu olabildiğince erteleyip olasılıkların tadını çıkarmayı yeğliyordum. Jonas yazın tekrar Tanzanya'ya gidecek, sonra da Chicago niversitesi'nde doktora başlayacaktı; Liz, Rönesans Edebiyatı yüksek lisansı için Berkeley'ye gidecekti; Stephanie bir siyasi danışmanlık şirketinde çalışmak için Washington'a dönecekti. Mezuniyet töreni ta haziranın ilk haftasında düzenlenecekti. Geçmişteki hayatlarımızla gelecekteki hayatlarımız arasındaki bir ara döneme, bir durgunluk dönemine girmiştik.

Bu arada partiler veriliyordu... Bir sürü parti. Fıçı bira partileri, smokinli balolar, herkesin nane şurubu içtiği ve bütün kızların şapka taktığı bir bahçe partisi. Üstümde beni hiç yarı yolda bırakmayan savaş smokinim ve pembe kravatımla -artık alametifarikam olmuştu- Lindy, Electric Slide, Hokey Pokey ve Bump dansları yapıyordum; günün herhangi bir vaktinde ya sarhoş ya da akşamdan kalma oluyordum. Bu zafer vaktiydi fakat bedeli vardı. Hayatımda ilk kez, henüz terk etmediğim insanları zlemenin acısını duyuyordum.

Mezuniyetten nceki hafta Jonas, Liz, Stephanie ve ben arabayla Koy'a, Liz'in evine gittik. Bundan kimse

bahsetmese de, dördümüz bir daha uzunca bir süre bir araya gelemeyeceğiz gibi görünüyordu. Liz'in ailesi oradaydı; yazın kalmak için, yeni gelmişlerdi. Onlarla daha önce, Connecticut'ta tanışmıştım. Liz'in annesi Patty biraz sosyete duayenlerinden gibi görünen, az çok sahte bir cana yakınlık sergileyen, kuzeydoğu ağzıyla konuşan bir kadındı... Fakat babası hayatımda tanıdığım en sempatik ve mülayim insanlardandı. Uzun boylu, gözlüklü (Liz'in gözleri ona çekmişti), samimi yüzlü bir adam olan Oscar Macomb bankacıyken erken emekli olmuştu ve şimdi günlerini kendi tabiriyle "paralarıyla oynayarak" geçiriyordu. Kızına tapıyordu... Bunu görmemek için kör olmak gerekirdi; inkâr edilemez olsa da daha az bariz bir gerçek ise, kızını karısına epey yeğlediği idi... Karısına, karşısında fazladan doğmuş bir kaniş varmış gibi, şaşkınca bir sevgi duyuyordu. Liz'in yanındaysa ağzı kulaklarına varıyordu -o ikisi sık sık Fransızca sohbet ediyorlardı- ve onun arkadaş çevresindeki herkese de sıcak davranıyordu ki bu çevreye ben de dahildim... Bana "Ohio'lu Tim" diyordu.

Osterville denen bir kasabada bulunan o ev, Nantucket Sound manzaralı bir uçurumun tepesindeydi. Çok büyüktü; bir sürü odası, geniş bir arka çimenliği ve sahile inen sarsak basamakları vardı. Sırf arazisi milyonlarca dolar ederdi şüphesiz, gerçi o zamanlar böyle şeyleri hesaplayacak yetide değildim. Orası büyüklüğüne karşın yuva sıcaklığı taşıyan, huzur verici bir yerdi. Mobilyaların çoğu sudan ucuza, ikinci el alınmış gibi görünüyordu; ikindileri yön değiştiren rüzgâr, evin içinde New York Giants'ın ofansif hattı gibi esiyordu. Okyanus yüzülemeyecek kadar soğuktu hâlâ ve henüz turizm sezonunun başı olduğundan kasaba epey ıssızdı. Günlerimizi sahilde yatarak (üşümüyormuş gibi yapıyorduk) ve sundurmada aylaklık ederek, kâğıt oynayarak, kitap okuyarak geçiriyorduk; akşamleyin de içkiler ortaya çıkıyordu. Babamın akşam yemeğinden önce, televizyonda haberleri seyrederken bir bira içtiği olurdu

fakat hepsi buydu; annemse ağzına içki koymazdı. Macomb'ların evindeyse kokteyl saati dinsel bir mesele gibiydi. Saat altıda herkes ya oturma odasında ya da (hava güzelse) sundurmada toplanırdı ve Liz'in babası o akşamın içkilerini -eski tarz hazırlanmış viskiler, Tom Collins'ler, soğutulmuş bardaklarda votka martiniler (içlerinde kürdan geçirilmiş zeytinler olurdu)-, yanlarında zarif porselen kâselerde bulunan, fırında ısıtılmış fındıklarla birlikte gümüş tepside getirirdi bize. Akşam yemeğinde de bol bol şarap, bazen de sonrasında viski ya da Porto şarabı içilirdi. Koy'da geçireceğimiz günlerin karaciğerime toparlanma fırsatı vereceğini ummuştum; ama hiç şansım yoktu.

Jonas ile ben aynı yatak odasında kalıyorduk, kızlar da ayrı bir odada yatıyorlardı; bu odalar evin birer ucunda yer alıyordu ve ortalarında Liz'in ebeveyninin odası vardı. Sömestr tatilinde buraya geldiğimizde ev bize aitti ve istediğimiz odada kalabiliyorduk. Ama bu kez durum farklıydı. Bu durumun gecenin köründe evin içinde gizli gizli hareket etmemize yol açmasını beklemiştim ama Liz bunu kesinlikle yasakladı. "Lütfen yetişkinleri şoke etmeyin" dedi. "Yakında hepimiz onları şoke edeceğiz zaten."

Bu iyi de oldu. Stephanie'den sıkılmaya başlamıştım artık. Harika bir kızdı fakat onu sevmiyordum. Bunun onunla ilgisi yoktu; sevmeyi her açıdan hak eden biriydi. Fakat gönlüm başkasına aitti, bu yüzden de kendimi ikiyüzlü hissediyordum. Liz ile ben. New York'ta düzenlenen cenaze töreninden beri, onun kanserinden de, annemden de, şehir sokaklarında birlikte yürüdüğümüz ama sonunda uçurumun kenarından geri çekilip sevgililerimize sadık kalmayı yeğlediğimiz geceden de hiç bahsetmemiştik. Buna karşın, o gecenin ikimizde de iz bıraktığı belliydi. O zamana kadar Jonas sebebiyle arkadaşlık etmiştik. Sonra aramızda yeni bir bağ kurulmuştu -Jonas ile alakasız bir bağ idi bu- ve içinden mahrem bir yakınlık akımı geçiyordu. Ne yaşadığımızı biliyorduk; sonuçta ikimiz de oradaydık. O gün hissettiğim

şeyi onun da hissettiğine emindim ve hiçbir şey yapmamış olmamız aramızdaki bağı daha da güçlendiriyordu, öyle ki birlikte yatağa atlamış olsak o kadar yakın olmazdık. Sundurmada oturmuş, başka misafirlerin bıraktığı küf kokulu ve karton kapaklı kitapları okurken tam aynı anda gözlerimizi kaldırıp bakışuyorduk ve Liz'in ağız kenarlarında beliren alaycı gülümsemeye aynı şekilde karşılık veriyordum. *Bize baksana. Güvenilir bir ikili değil miyiz?* diyorduk birbirimize. *Ne kadar sadık olduğumuzu bilseler. Ödül almamız gerekir.*

Bu konuda hiçbir şey yapmama niyetindeydim elbette. Jonas'a bunu ve çok daha fazlasını borçluydum. Liz'in de öyle bir girişimde bulunmamı hoş karşılayacağını sanmuyordum. Jonas ile paylaştığı bağı ki köklü bir geçmişı vardı, aramızdaki bağın olabileceğinden çok daha derindi. O ev de sonu gelmez odaları, okyanus manzaraları ve eski püskü fakat zevkli mobilyalarıyla, bunun ne kadar doğru olduğunu hatırlatuyordu bana. Liz ile birlikte geçirdiğimiz gece hafızamızdan silinmeyecek olsa da, bir geceydi altı üstü. Yine de sırf Liz'in etrafında olmak bile bana heyecan veriyordu. İçki bardağını tutup dudaklarına götürüş tarzı. Küçücük yazıları okurken gözlüğünü alnına kaldırma alışkanlığı. Kokusu, ki isim vermeye çalışmayacağım çünkü hiçbir şeye benzemiyordu. Liz bana acı mı veriyordu yoksa haz mı? İkisi de. Onun varlığıyla yıkanmak istiyordum. Ölüyor muydu? Bunu düşünmemeye çalışuyordum. Yanında olmaktan mutluydum ve durumu kabullenmiştim.

Oradan ayrılmamızdan iki gün önce, Liz'in babası akşam yemeğinde istakoz yiyeceğimizi söyledi. (Bütün yemekleri o yapardı; Patty'nin yumurta pişirdiğini bile görmemiştim hiç.) Bu seçimin sebebi bendim; hiç istakoz yemediğimi öğrenince kaygıya kapılmıştı. Akşama doğru balık pazarından döndüğünde elinde taşıdığı torbada o kırmızılı siyahlı, kımıl kımıl yaratıklardan vardı; bir etoburun gülümsemesiyle istakozlardan birini çıkarıp elime

tutuşturdu. Dehşete kapılmış gibi görünmüşümdür şüphesiz; herkes kahkahayı bastı fakat aldırmadım. Hatta Liz'in babasına, yaptığı şey sebebiyle biraz sevgi bile duydum. Bütün gün aylak aylak yağın yağmur enerjimizi emmişti; şimdiyse bir hedefimiz vardı. Güneş, bu gerçeği doğrularcasına, tam şenlikten önce açtı; Jonas ile ben yemek masasını arka sundurmaya taşıdık. Jonas ile ilgili bir şey fark etmiştim. Son birkaç gündür, ancak "kaçamak" şeklinde tanımlayabileceğim bir tavır takınmıştı. Bir şeyler oluyordu. Kokteyl saatinde şişe şişe siyah bira içtik (Oscar ıstakozun yanında bir tek bu içkinin iyi gittiğini açıkladı); sonra da ziyafete geçtik. Oscar büyük bir ciddiyetle bana ıstakoz önlüğü verdi. Bu çocukça uygulamaya asla anlam verememiştim; başka kimse önlük takmadığından kendimi biraz gücenmiş hissettim, ta ki bir kiskacı kırdığımda her tarafıma ıstakoz sıvısı sıçrayana dek... Masadaki herkes kahkahayı bastı.

O sahnenin mükemmelliğini hayal et. Kırmızı ekose örtülü masa; aşırı bol yemekler; batarken altın sarısı şualarını seslerin arasından bize gönderen ve ardından, şapkasını eğerek veda eden zarif bir centilmen misali, son bir parıltıyla denizin sularına gömülen güneş. Mumlar getirildi; titrek alevleri yüzlerimizi parıldattı. Yaşamım beni nasıl böyle bir yere, böyle insanların arasına getirmişti? Ebeveynim şimdi beni görseler ne derlerdi acaba? Annem benim için sevinirdi; her nerede idiyse oranın, kuralları arasında ölülerin sağları gözleyebilmesinin bulunduğu bir yer olduğunu umdum. Babama gelince, onun ne diyeceğini bilmiyordum. Onunla tüm bağlarımı, tamamen koparmıştım. Babama ne kadar haksızlık ettiğimi şimdi anlıyordum ve onunla temas kurmaya yemin ettim. Mezuniyet törenime gelmesi için çok geç değildi belki de.

Tatlıyı -çilekli ve raventli turta- bitirdiğimizde, Jonas çatalıyla bardağına çın çın vurdu.

"Millet, beni dinler misiniz lütfen?"

Kalkıp masanın etrafından dolandı ve Liz'in yanında durdu. Biraz zorlanıp inleyerek, Liz'in sandalyesini kendisine doğru çevirdi.

Liz gülerek "Jonas, ne yapıyorsun yahu?" dedi.

Jonas cebini karıştırınca durumu anladım. Önce midemde, sonra tüm varlığımda kötü bir his duydum. Arkadaşım tek dizinin üstüne çöküp cebinden kadife kaplı ufak bir kutu çıkardı. Kapağı açıp kutuyu Liz'in önüne uzattı. Kaygıyla, pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Pırlantayı gördüm. Devasaydı, bir kraliçe için yapılmıştı.

"Liz, bunu konuştuğumuzu biliyorum. Ama resmiyet kazanmasını istedim. Seni tüm hayatım boyunca sevdiğimi hissediyorum."

"Jonas, ne diyeceğimi bilemiyorum." Liz gözlerini kaldırıp rahatsızca güldü. Yanakları utançtan kızarmıştı. "Bu çok klişe!"

"Evet de. Tek yapman gereken bu. Sana hayatta istediğin her şeyi vereceğime söz veriyorum."

Kusmak istiyordum.

"Hadisene" dedi Stephanie. "Ne bekliyorsun?"

Liz babasına baktı. "En azından önce sana sorduğunu söyle bana."

Adam kumpasçı bir ifadeyle gülümsüyordu. "Evet, sordu."

"Peki ona ne dedin, ey bilge adam?"

"Bu cidden senin vermen gereken bir karar tatlım. Büyük bir adım. Ama karşı olmadığımı söyleyeyim."

"Anne?"

Kadın usulca ağlıyordu. Başını hevesle sallayarak onayladı; konuşamıyordu.

Stephanie "Tanrım, bu gerilime dayanamıyorum!" diye inledi. "Onunla evlenmezsen ben evleneceğim, ona göre."

Liz tekrar Jonas'a bakarken, gözleri yüzümde duraksadı mı? Hafızam öyle olduğunu söylüyor ama bunu hayal etmiş

de olabilirim.

“Şey, ben, eee...”

Jonas yüzüğü kutudan çıkardı. “Şunu tak. Tek yapman gereken bu. Beni dünyanın en mutlu adamı yap.”

Liz yüzüğün pırlantasına ifadesiz bir yüzle bakıyordu. O lanet şey bir diş büyüklüğündeydi.

“Lütfen” dedi Jonas.

Liz başını kaldırıp baktı. “Evet” dedi, sonra da başıyla onayladı. “Cevabım evet.”

“Bunda ciddi misin?”

“Salak salak konuşma Jonas. Tabii ki ciddiylim.” Liz nihayet gülümsedi. “Gel buraya.”

Birbirlerine sarıldılar, sonra da öpüştüler; Jonas yüzüğü Liz’in parmağına taktı. Ben denize baktım; o sahneyi görmeye dayanamıyordum. Ama denizin geniş, mavi enginliği bile benimle alay ediyordu sanki.

Liz’in annesi “Ah!” diye haykırdı. “Öyle mutluyum ki!”

Liz’in babası gülerek “Siz ikiniz bana bakın hele; bu gece gizli gizli buluşmak yok” dedi. “Burada kaldığınız sürece ayrı odalarda yatacaksınız. O işi gerdek gecesine saklayın.”

“Baba, iğrençleşmesene!”

Jonas, Liz’in babasına dönüp elini uzattı. “Teşekkür ederim efendim. Size tüm kalbimle teşekkür ederim. Liz’i mutlu etmek için elimden geleni yapacağım.”

El sıkıştılar. “Yapacağını biliyorum evlat.”

Liz’in babasının hazır beklettiği şampanyalar geldi. Kadehler dolduruldu ve kaldırıldı.

“Mutlu çifte” dedi Oscar. “Uzun ömürler, mutluluk ve bir ev dolusu sevgi dileyelim.”

Şampanya nefisti. Epey pahalıya patlamış olmalıydı. İçmekte zorlandım.

Uyuyamadım. Uyumak istemiyordum.

Jonas'ın uykuya daldığına emin olur olmaz evden gizlice çıktım. Vakit gece yarısını epey geçmişti; koyun üstünde tombul, beyaz ay yükselmişti. Planım yoktu; kimsesizlik hissimle baş başa kalmak istiyordum yalnızca. Ayakkabılarımı çıkarıp basamaklardan sahile indim. Yaprak kımıldamıyordu; dünya donakalmış gibiydi. Kıyıya çok hafif dalgalar vuruyordu. Yürümeye başladım. Yağmurlu günden sonra, ayaklarımın altındaki kum hâlâ ıslaktı. Tepemde yükselen evlerin tamamı karanlıktı; bazılarının pencerelerine tahta çakılıydı hâlâ... Kabre benziyorlardı.

Uzaklarda birinin kumda oturduğunu gördüm. Liz idi. Duraksadım; ne yapacağımı bilemiyordum. Liz elinde şampanya şişesi tutuyordu. Şişeyi ağzına götürüp uzun uzun içti. Beni fark edince gözlerini kaçırdı fakat olan olmuştu; artık sırtımı dönüp gidemezdim.

Kuma, Liz'in yanına oturdum. "Hey."

Liz peltek konuşarak "Elbette sen olacaktın" dedi.

"Neden 'elbette'?"

Liz bir yudum daha aldı. Yüzük, parmağındaydı. "Bu gece bir şey demediğini fark ettim. Müstakbel gelini kutlamak âdettendir, bilirsin."

"Tamam, kutlarım."

"Çok inandırıcı söyledin." Liz kederle iç geçirdi. "Tanrım, acayip sarhoşum. Şunu uzaklaştır benden."

Şişeyi verdi. Çok az şampanya kalmıştı; daha fazla olmamasına hayıflandım. Ayık olmak gereken zamanlar vardı ve bu onlardan biri değildi. Fondip yaptıktan sonra şişeyi attım.

"İstemiyorsan neden evet dedin?"

"Herkes bana bakarken mi? Sen dene de görelim."

"Vazgeçtiğini söyle o zaman. Jonas anlayışla karşılar."

"Hayır, karşılamaz. Durmadan evlenme teklif eder, ben de sonunda pes ederim ve dünyanın en şanslı kadını olurum... Jonas Lear ile evlendiğim için."

Bir süre sessiz kaldık.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

Liz alayla güldü. Denize bakıyordu. “Neden olmasın? Herkesin yaptığı bir şey sonuçta.”

“New York’taki o gece. Uyuyordum ve bir şey oldu. Bir şey hissettim.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle.” Bekledim. Liz bir şey demedi. “Beni... Öptün mü?”

“Neden öyle bir şey yapayım ki?”

Liz dosdoğru bana bakıyordu. “Liz...”

“Şşşt.” Sonra donmuş bir an yaşadık. Yüzlerimizin arasında yalnızca otuz santim vardı. Sonra Liz kafa karıştırıcı bir şey yaptı. Gözlüğünü çıkarıp elime koydu.

“Bu olmadan bir şey göremem, biliyorsun. İşin komik tarafı, sanki kimse de beni göremezmiş gibi geliyor. Bu tuhaf değil mi? Kendimi görünmez hissediyorum bir şekilde.”

Bunu kesinlikle yapabilirdim. Çok önceden *yapmalıyım*. Neden yapmamıştım? Neden Liz’i kollarıma alıp da dudaklarımı dudaklarına bastırmamış ve ne hissettiğimi, sonuçlara aldırmadan söylememiştim? Ona Jonas’ın vereceği kadar iyi bir hayat veremeyeceğimi kim demişti? *Evlen benimle*, diye düşündüm. *Onun yerine benimle evlen. Veya kimseyle evlenme. Olduğun gibi kal; o zaman seni sonsuza dek severim, tıpkı şimdi sevdiğim gibi... Çünkü sen diğer yarımısın.*

“Ah, Tanrım” dedi Liz. “Kusacağım galiba.”

Sonra kustu; yüzünü geriye çevirip öğürerek kuma kustu. O yediği istakozla içtiği şampanyayı çıkarırken, saçını geride tuttum.

“Üzgünüm Tim.” Liz biraz ağlıyordu. “Öyle üzgünüm ki.”

Onu ayağa kaldırdım. Liz özür dilemeyi sürdürürken, kolunu omuzlarıma attım. Artık tüm ağırlığını veriyordu neredeyse. Onu basamaklardan çıkarıp sundurmada bir

sandalyeye oturtmayı her nasılsa başardım. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Bu halimiz nasıl görünürdü? Liz'i odasına çıkaramazdım çünkü Stephanie oradaydı. Zaten bütün evi ayaklandırmadan Liz'i merdivenden çıkarabileceğimi de sanmıyordum. Onu tekrar ayağa kaldırıp oturma odasına taşıdım. Kanepeyle idare etmesi gerekecekti; uyku tutmayınca, kitap okumak için aşağı indiğini söyleyebilirdi. Kanepenin sırtında kroşeli bir battaniye asılıydı. Liz bir anda uykuya dalmıştı. Mutfaktan bir bardak su alıp sehpaye, Liz'in kolayca bulabileceği bir yere bıraktıktan sonra Liz'i gözlemek için bir sandalye çektim. Solunumu giderek daha derin ve düzenli hale geldi; yüzü gevşedi. Tekrar kusmayacağına emin olmak için biraz daha bekledikten sonra ayağa kalktım. Yapmam gereken bir şey vardı. Liz'in üstüne eğilip, onu alnından öptüm.

"İyi geceler" diye fısıldadım. "İyi geceler, elveda."

Usulca merdivenden yukarı çıktım. Birazdan şafak sökecekti; açık pencerelerin ardından kuş şakımaları gelmeye başlamıştı. Koridordan geçerek, Jonas ile paylaştığım odaya gittim. Kapı kolunu usulca çevirip içeri girdim ama öncesinde arkamdan gelen bir ses duydum... Sertçe kapanan bir kapının sesiydi.

Taksi, garaj yoluna sabah altıda girdi. Sundurmada bavulumla bekliyordum.

Sürücü "Nereye?" diye sordu.

"Otobüs terminaline."

Adam ön camın ardından yukarı baktı. "Cidden burada mı yaşıyorsun?"

"Böyle bir yerde yaşama şansım hiç yok."

Ben bavulumu bagaja koyarken, evin kapısı açıldı. Stephanie yola inip uzun adımlarla yaklaştı; üstünde uzun bir tişört vardı... Uzun tişörtle uyurdu hep. Aslında üstündeki benim tişörtlerimden biriydi.

"Gizlice sıvışıyorsun ha? Her şeyi gördüm, anlarsın ya."

“Düşündüğün gibi değil.”

“Değildir eminim. Sen götün tekisin, biliyor musun?”

“Bunun farkındayım, evet.”

Stephanie başını kaldırıverdi; elleri belindeydi. “Tanrım. Nasıl bu kadar kör olabildim? Öyle barizdi ki.”

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Jonas asla bilmemeli.”

Stephanie acı acı güldü. “Ah... Bu feci duruma bulaşmak, isteyeceğim en son şey inan. Bu sizin sorunuz.”

“Öyle düşünmekte özgür hisset kendini.”

“Onlara ne dememi istiyorsun peki? Madem pis yalancının teki olacağım.”

Bir an düşündüm. “Umurumda değil. Bir akrabamın hastalandığını söyle. Önemi yok cidden.”

“Sadece şunu söyle: Bütün bunlar sırasında *beni* düşündüğün oldu mu hiç? Aklından bir kez olsun geçtim mi?”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Stephanie “Siktir git” diyerek, uzun adımlarla uzaklaştı.

Eğilip taksiye bindim. Sürücü, klipsli panonun üstünde makbuz dolduruyordu. Dikiz aynasından bana baktı. “İşin zor dostum” dedi. “Aynısını ben de yaşadım inan.”

“Hiç sohbet modunda değilim, teşekkürler.”

Adam klipsli panosunu gösterge panelinin üstüne attı. “İyi davranmaya çalışıyordum sadece.”

“Eh, bunu yapma” dedim, sonra da araba hareket etti ve oradan uzaklaştık.

Hepsini geride bıraktım.

Mezuniyet törenine katılmadım. Cambridge'e dönüp eşyalarımı topladım -üç yıldan sonra hâlâ pek bir şeyim yoktu- ve Rice'ın biyokimya bölümünü aradım. Beni kabul eden yerler arasında bir tek orası en uzakta, hiç bilmediğim bir şehirde olmak gibi bir avantaja sahipti. Günlerden cumartesi olduğundan mesaj bırakmam gerekti ama "Evet, geliyorum" dedim onlara. Smokinimi geride bırakmayı düşündüm; orada benden sonra kalacak kişinin işine yarardı belki. Fakat bu fazla sembolik bir tavır olur, alınganlık yapmışım gibi olur gibi geldi; istersem smokini daha sonra atabilirdim. Dışarıda, çift park edilmiş kiralık araba bekliyordu. Ben bavulumu kapatırken telefon çalmaya başladı; açmadım. Eşyalarımı aşağı indirip anahtarımı Winthrop House ofisine bıraktım ve arabaya binip uzaklaştım.

Gecenin ortasında Mercy'ye vardım. Buradan gideli bir asır olmuş gibi geliyordu. Evin önüne park edip arabada uyudum ve pencereye tık tık vurulmasıyla uyandım. Babamdı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bornozluydu; pazar gazetesini almak için evden çıkınca arabayı fark etmişti. Epey yaşlanmıştı, dış görünüşünü artık pek umursamayan insanların yaşlandığı şekilde. Tıraş olmamıştı; nefesi kokuyordu. Onun peşinden eve girdim; ev tuhaf bir şekilde aynı görünüyordu, oysa epey tozluydu ve içeride bayatlamış yiyecek kokusu vardı.

Babam “Aç mısın?” diye sordu. “Mısır gevreği yiyecektim ama birkaç yumurtam da var sanırım.”

“Sorun değil” dedim. “Kalmayı planlamıyordum zaten. Merhaba demek istedim sadece.”

“*Kahve* yapayım.”

Oturma odasında bekledim. Kendimi huzursuz hissedeceğimi düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Pek bir şey hissetmiyordum aslında. Babam mutfaktan iki fincan kahve getirip karşıma oturdu.

“Boyun uzamış sanki” dedi.

“Aslında aynı boydayım. Beni yanlış hatırlıyorsun.”

Kahvemizi içtik.

“Eee, üniversite nasıldı? Yeni mezun olduğunu biliyorum. Bana form gönderdiler.”

“İyiydi, teşekkürler.”

“Bu konuda tüm söyleyeceğin bu mu?” Babamın sesinde alınganlık yoktu; gerçekten ilgilenir gibiydi sadece.

“Büyük ölçüde.” Omuz silktim. “Âşık oldum. Ama yürümedi.”

Babam bir an düşündü. “Annemi ziyaret etmek istersin herhalde.”

“İyi olur.”

Bir marketin önünden geçerken, babama durmasını söyledim; çiçek almak istiyordum. Ellerinde çok çeşit yoktu, papatyalar ve karanfil çiçekleri vardı yalnızca; fakat nasılsa annem umursamaz diye düşünerek, tezgâhın arkasındaki kıza çiçekleri kâğıtla sarmalamasını, güzel görünsünler diye biraz da yeşillik eklemesini söyledim. Arabayla şehir dışına çıktık. Babamın Buick’inin içi hızlı yemek çöpleriyle doluydu. Bir McDonald’s kâğıt poşetini kaldırdım. İçinde kalıp kurumuş birkaç kızarmış patates tıkırdadı.

“Böyle şeyler yememelisin” dedim.

Mezarlığa varınca park ettik ve yolun kalanını yürüdük. Hoş bir sabahtı. Bir mezarlar denizinden geçiyorduk.

Annemin mezar taşı, naaşı yakılmış kişilerin mezarlarının bulunduğu kısımdaydı: Buradaki mezar taşları daha küçük ve birbirine daha yakındı. Anneminkinde yalnızca ismi (Lorraine Fanning), bir de doğum ve ölüm tarihi yazılıydı. Öldüğünde elli yedi yaşındaydı.

Çiçekleri mezara bırakıp geri çekildim. Annemle birlikte yaşadığımız bazı günleri, birlikte yaptığımız şeyleri, onun oğlu olmamı düşündüm.

“Burada olmak kötü değil” dedim. “Kötü olabilir diye düşünmüştüm.”

“Ben çok sık gelmiyorum. Daha fazla gelmem gerek sanırım.” Babam derin nefes aldı. “Bu meseleyi ciddiye elime yüzüme bulaştırdım. Bunu biliyorum.”

“Sorun değil. Artık hepsi bitti.”

“Vücudum iflas ediyor denebilir. Şeker hastasıyım, tansiyonum da tavan. Unutkanlığım da var. Mesela dün gömleğime düğme dikmem gerekiyordu ve makası bulamadım.”

“Doktora git öyleyse.”

“Çok zahmetli geliyor.” Babam duraksadı. “Âşık olduğun kız. Nasıl biri?”

Bir an düşündüm. “Zeki. Güzel. Biraz alaycı fakat eğlenceli bir şekilde. Âşık olmamın sebebi tek bir şey değildi ama.”

“Bence de değildir. Annenle de öyle olmuştu.”

Başımı kaldırıp bahar gününe baktım. Bin yüz kilometre ötede, Cambridge’de mezuniyet töreni yeni başlıyor olmalıydı. Arkadaşlarımla hakkımda ne düşündüklerini merak ettim.

“Annen seni çok severdi.”

“Ben de onu severdim.” Babama bakıp gülümsedim. “Burası güzelmış” dedim. “Beni getirdiğin için teşekkürler.”

Eve döndük.

“İstersen odanı hazırlayabilirim” dedi babam. “Aynen olduğu haliyle bıraktım. Ama çok temiz değildir herhalde.”

“Aslında gitmem gerek. Uzun bir araba yolculuğu yapacağım.”

Babam biraz üzölmüş gibiydi. “Eh. Tamam öyleyse.” Bana arabama kadar eşlik etti. “Nereye gidiyorsun?”

“Texas’a.”

“Orada ne var ki?”

“Texas’lılar herhalde.” Omuz silktim. “Yine okul.”

“Paraya ihtiyacın var mı?”

“Bana burs veriyorlar. Geçinirim herhalde.”

“Eh, paraya ihtiyacın olursa söyle. Seve seve veririm.”

El sıkıştık ve sonra biraz rahatsızca kucaklaştık. Bir tahminde bulunmam gerekse, babamın çok uzun yaşamayacağını söyledim. Sahiden de öyle oldu; yalnızca dört kez daha görüşmemizden sonra kalp krizi geçirip öldü. O sırada evde yalnızmış. Hafta sonu olduğundan, yokluğunun fark edilmesi ve birilerinin bakmaya gelmesi ancak günler sonra gerçekleşmiş.

Arabaya bindim. Babam tepemde duruyordu. Pencere camını indirmemi işaret etti. “Oraya varınca beni ara, tamam mı?”

Bunu yapacağımı söyledim ve yaptım da.

Houston’da, baktığım ilk daireyi tuttum (garaj stüdyo tarzı, bir Meksika restoranının arka cephesi manzaralı bir daireydi) ve yazı atlatmak için Rice’ın kütüphanesinde çalışmaya başladım... Raflara kitap diziyordum. Şehir tuhaf görünüyordu ve cehennemin ağzından bile sıcaktı fakat bana uyuyordu. Bulduğumuz ortamda kendimizi ararız, benim de gördüğüm her şey ya yepyeniydi ya da dökölüyordu. Şehrin büyük bölümü oldukça çirkindi -daireleri kiraya verilen, alçak ve asansörsüz binalara sahip siteler ile manyak sürücülerin cirit attığı, çok geniş, aşırı trafikli otobanlardan oluşan bir denizdi orası- fakat üniversite civarı

gayet klastı; büyük ve bakımlı evleri, iki yanında meşe ağaçları uzanan geniş bulvarları vardı... Bu ağaçlar öyle bakımlıydı ki heykele benziyorlardı daha çok. Altı yüz dolara ilk arabamı aldım; o 1983 model Chevy Citation'ın lastikleri aşınmıştı, kilometre sayacı 370.000 kilometreyi gösteriyordu ve vinil tavanı sarkıyordu (yerine tutturmak için zimba tabancası kullandım). Liz'den de, Jonas'tan da hiç haber almamıştım ama yerimi bilmiyorlardı tabii. O zamanlar Amerika'da, herkes sağa gitmenizi beklerken sola gidip ortadan kaybolmak hâlâ mümkündü. Biraz araştırsalar -bazı departmanlardaki uygun kişileri arasalar- beni bulabilirlerdi muhtemelen ama bunu yapmaları için içlerinde istek olması gerekiyordu elbette. İsteyip istemedikleri konusundaysa hiçbir fikrim yoktu. Asla da olmamıştı diye düşünüyordum.

Dersler başladı. Onlar konusunda söylenecek pek bir şey yok, beni tamamen meşgul ettikleri dışında. Bölüm sekreteri olan, pratikte orayı yöneten, ellili yaşlardaki zenci kadınla arkadaş oldum; bölümde çalışan hiç kimsenin oraya gelmemi beklemediğini bana sır olarak söyledi. Onun tabiriyle ben "sudan ucuza aldıkları, çok değerli bir safkan attım". Sınıfımdaki diğer lisansüstü öğrencileri için antisosyal demek, yüzyılın en yetersiz ifadesinde bulunmak olurdu; burada bahçe partileri verilmiyordu. O öğrencilerin zihinleri, eğlence düşüncesinin zincirlerinden tamamen bağımsızdı. Ayrıca, profesörlerimin açıkça beni kayırmaları yüzünden benden nefret ediyorlardı. Ben başımı eğip işime bakıyordum. Texas'ın kırsal kesimlerinde arabayla uzun gezintilere çıkar oldum. O rüzgârlı, düz, sınırları belli belirsiz arazilerin her metrekaresinin tozu toprağı birbirinin aynısıydı. Kafama esince arabayı yol kenarına çekip manzara seyrediyordum.

Doğudan kalma tek alışkanlığım *The New York Times* gazetesini okumaktı ve bu sayede, Liz ile Jonas'ın evleneceklerini resmen ilan ettiklerini öğrendim. Artık 1993 sonbaharıydı; bir yıl geçmişti. "Greenwich, Connecticut ile

Osterville, Massachusetts'ten Bay Oscar Macomb ile eşi; kızları Elizabeth Christina'nın Beverly, Massachusetts'ten Jonas Abbott Lear ile evleneceğini açıklamaktan memnuniyet duyuyorlar. Harvard mezunu olan ve yakın zamanda California Üniversitesi'nde edebiyat yüksek lisansı yapan gelin şimdi Chicago Üniversitesi Rönesans Araştırmaları Bölümü'nde doktora öğrencisidir; yine Harvard mezunu olan damat ise mikrobiyoloji dalında doktora yapmayı hedeflemektedir."

İki gün sonra babamdan, büyük bir manila zarf aldım. Zarfın içinde bir zarf daha vardı ve babam buna yapışkanlı not kâğıdı yapıştırmıştı; notta, kendisine gelen bu zarfı bana daha önce göndermediği için özür diliyordu, ikinci zarfta bir davetiye vardı elbette; damgaya bakılırsa hazıranda postaya verilmişti. Zarfı bir günlüğüne kenara koydum; ertesi gece, mutfak masasına bir şişe burbonla oturup zarfı açtım. Düğün 24 Eylül 1993 tarihinde Hyannis Port'ta, deniz kıyısındaki St. Andrew's'te düzenlenecekti. Düğünden sonra Oscar ile Patricia Macomb'un Sea View Caddesi, No: 41, Osterville, Massachusetts adresindeki evlerinde resepsiyon verilecekti:

Lütfen lütfen lütfen gel. Jonas da öyle diyor. Seni felaket özlüyoruz.

Sevgiler, L

Buna bir süre öylece baktım. Dairemin penceresinin, restoranın arkasındaki ara sokağa ve oradaki pis kokulu çöp konteynerlerine bakan pencerenin kenarında oturuyordum. Ben seyrederken, bir mutfak çalışanı (lekeli önlük takmış, ufak tefek, göbekli, Hispanik bir adamdı) arka kapıdan çıktı. Çöp torbası taşıyordu; konteynerlerden birini açıp torbayı içeri attı ve kapağı gürültüyle kapadı. İçeri dönmesini bekledim ama bunun yerine sigara yakıp orada öylece durdu; sigara dumanını derin derin, arzuyla içine çekiyordu.

Masadan kalktım. Liz'in gözlüğünü yazı masamın çekmecesinde, bir çorabın içinde saklıyordum. Gözlüğü o

gece sahilde cebime koymuştum ve bu ancak takside aklıma gelmişti, o zaman da geri vermek için çok geçti tabii. şimdi gözlüğü taktım: Yüzüme biraz küçük geliyordu; yüksek numaralıydı. Tekrar pencere kenarına oturup, ara sokaktaki adamın sigara içmesini seyrettim; görüntü çarpılmıştı ve daha uzak görünüyordu... Sanki bir teleskobun yanlış ucundan bakıyordum veya deniz dibinde oturmuş, yukarıya, kilometrelerce derinlikteki sulara bakmaktaydım.

Burada zamanda ileriye atlamalıyım çünkü zaman öyle yaptı. Doktora öğrenimimi çabucak tamamladım; ardından Stanford'da post-doktora yaptım, sonra da Columbia'da çalışmaya başladım ve zamanla kadrolu oldum. Mesleki çevrelerde tanındım. Ünüm giderek arttı; dünyanın dört bir yanından çağrılır oldum. Bol bol seyahat ediyor, yüksek meblağlar karşılığında konuşma yapıyordum. Kolayca ödenek alabiliyordum; öyle ünlüydüm ki form doldurmam bile gerekmiyordu neredeyse. Birçok patentin sahibi oldum; bunlardan ikisinin ilaç şirketleri tarafından, çok yüksek meblağlarla satın alınması sayesinde hayatımı güvenceye aldım. Önemli dergilere danışmanlık yapıyordum. Elit yönetim kurullarında yer alıyordum. Meclis'te yeminli ifade veriyordum ve çeşitli zamanlarda, Senato Özel Biyoetik Komisyonu'nun, Başkanlık Bilim ve Teknoloji Konseyi'nin, NASA Danışma Kurulu'nun ve BM Biyolojik Çeşitlilik Görev Gücü'nün üyesi oldum.

Bu arada evlendim. Otuz yaşındayken yaptığım, ilk evliliğim dört yıl sürdü... İkincisiyse bunun yarısı kadar. O iki kadının da bir ara öğrencim olmaları biraz sıkıntı yarattı... Erkek meslektaşlarım dostça bakışlar atıyor, yüksek mevkilerdeki insanlar kaşlarını kaldırıyor, kadın iş arkadaşlarım ve ayrıca dostlarımla karılarıysa benimle konuşurken çok soğuk davranıyorlardı. Timothy Fanning, o hovarda, o yaşlı teke (oysa kırkıma gelmemiştim). Üçüncü karım Julianna, evlendiğimiz gün yirmi üçündeydi sadece. Evlenmeye bir anda karar vermiştik... Kararımız seksin

ocağında dövülmüştü; Julianna'nın mezun olmasından iki saat sonra, kızışmış köpekler gibi birbirimizin üstüne atlamıştık. Ondan çok hoşlansam da Julianna'yı şaşırtıcı buluyordum. Müzik ve film zevki, okuduğu kitaplar, arkadaşları, önemli bulduğu şeyler: Bunların hiçbiri bana zerre kadar anlamlı gelmiyordu.

Belirli bir yaşa gelmiş birçok erkeğin aksine, özsaygımı genç bir kadının bedeniyle korumaya çalışıyor değildim. Yılların akıp gitmesine üzülüyor, ölümden gereğinden çok korkmuyor, geçip giden gençliğimin yasını tutmuyordum. Tersine, başarımın bana getirdiği birçok şeyi seviyordum. Servet, saygınlık, otorite, restoranlarda iyi masalar ve uçaklarda sıcak havlular... Tarihin fatihlere verdiği tüm ödüller: Bütün bunlar için, zamanın geçişine teşekkür borçluydum. Ama yaptığım şey barizdi, benim için bile. Yitirdiğim tek şeyi, yaşamın benden esirgediği tek şeyi geri kazanmaya çalışıyordum. Tüm eşlerim ve arada birlikte olduğum birçok kadın -hepsi de benden gençti; yaş farkı, yatağıma attığım her kadınla birlikte artıyordu-, Liz'in kopyasıydı. Onların dış görünüşünden bahsetmiyorum, oysa hepsi de kolayca tanınabilir bir fiziksel tiptendi (solgun, zayıf, miyop); mizaçlarından da bahsetmiyorum ki onlar da Liz gibi beyinlerini kullanarak savaşmayı severdi. Kastettiğim şu ki onların Liz *olmasını* istiyordum, yaşadığımı hissedebilmek için.

Jonas ile yollarımızın kesişmesi kaçınılmazdı; aynı dünyaya aittik. İlk kez yeniden bir araya gelmemiz 2002'de, Toronto'daki bir konferansta gerçekleşti. Aradan yeterince zaman geçmiş olduğundan, arkadaşlığımızı bir anda bitirmemden hiç bahsetmedik. "N'aber ya?", "Hiç değişmemişsin" filan dedik ve daha sık görüşmeye söz verdik, sanki daha önce görüşüyormuşuz gibi. Harvard'a geri dönmüştü tabii... Ailevi bir özelliği idi bu. Çığır açıcı bir buluşun eşiğinde olduğunu hissediyordu fakat bu konuda ketumdu, ben de üstelemedim. Liz'den çok az bahsetti;

onun meslek hayatı hakkında bilgi verdi yalnızca. Liz, Boston Üniversitesi'nde öğretim üyesiymiş; işini seviyormuş, öğrencileri ona tapıyorlarmış, bir kitap üstünde çalışıyormuş. Liz'e selam söyle demekle yetindim.

Ertesi sene bir Noel kartpostalı geldi. İnsanların güzel çocuklarını sergilemekte kullandığı şu fotoğraflı kartpostallardandı fakat fotoğrafta yalnızca ikisi vardı. Fotoğraf kurak bir yerde çekilmişti; tepeden tırnağa haki kıyafetler giymiş ve yemin ederim ki güneş vizörlü kask takmışlardı. Liz arka tarafa, son anda eklemişçesine, alelacele bir not çiziktirmişti: *Jonas seninle karşılaştığını söyledi. İyi olmana sevindim!*

Her sene kartpostal geldi. Her birindeki fotoğraf farklı birer egzotik ortamda çekilmişti: Birinde Hindistan'da, fillerin sırtındaydılar; birinde Çin Seddi'nin karşısında poz veriyorlardı; birinde de bir geminin pruvasında, üzerlerinde ağır parkalarla duruyorlardı ve arka planda bir buzul kıyısı uzanıyordu. Tüm fotoğraflarda çok neşeliydiler ama hepsinde de iç karartıcı bir şey, telafiye yönelik bir ruh hali vardı. *Öyle muhteşem bir hayatımız var ki! Gerçekten! Yemin ederiz!* Başka şeyler fark etmeye başladım. Jonas her zamanki gibi gayet dinç olsa da Liz hızla yaşılanıyordu, üstelik sırf fiziksel olarak da değil. Önceki fotoğraflarda, sanki plansızca çekilmişler gibi dalgın bir ifade olurdu gözlerinde. Şimdiyse, elinde gazete tutarak poz vermeye zorlanan bir rehine gibi, dosdoğru fotoğraf makinesine bakıyordu. Gülüşü sahteydi, zorakiydi sanki. Bu kuruntum muydu? Liz'in giderek kararan bakışlarının, bana gönderdiği bir mesaj olduğu düşüncesi de yalnızca hayal gücümün ürünü müydü? Peki ya vücutlarına ne demeliydi? Çölde çekilmiş, ilk fotoğrafta Lear kollarıyla Liz'e arkadan sarılmıştı. Yıllar geçtikçe aralarındaki mesafe arttı. 2010'da aldığım, son kartpostaldaki fotoğraf nehir kıyısındaki (kesinlikle Sen Nehri'ydi) bir kafede çekilmişti. Karşı karşıya oturuyorlardı; aralarında kol mesafesinden epey fazla

uzaklık vardı. Masada şarap kadehleri duruyordu. Eski oda arkadaşımın kadehi neredeyse boştu. Liz ise kendi kadehine el sürmemişti.

O sıralar Jonas ile ilgili söylentiler yayılmaya başladı. Onun biraz tuhaf da olsa yoğun tutkulara sahip bir adam olduğunu hep biliyordum ama duyduklarım rahatsız ediciydi. Jonas Lear'ın çığrından çıktığı söyleniyordu. Araştırması fanteziye kaymıştı. *Nature*'da yayımlanan, son makalesinde yalnızca imalı laflar etse de insanlar onun keçileri kaçırdığını söylemeye başlamışlardı. O zamandan beri bir şey yayımlamamıştı ve konferanslara katılmayı kesmişti ki bunlarda insanlar bar tarzı espriler yaparak onunla bol bol dalga geçiyorlardı. Bazı meslektaşları onun işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söyleyecek kadar ileri gittiler. Bizim meslekte, birilerinin yaşadığı kötü şeyler başka birilerini sevindirirdi; bir insanın düşüşünün bir başkasının yükselmesini mümkün kıldığı teorisi hâkimdi. Fakat ben Jonas için gerçekten kaygılanıyordum.

Julianna'nın yapay evliliğimizden umudu kesip havlu atmasından kısa süre sonra, Paul Kiernan diye bir adam beni aradı. Onunla bir iki kez karşılaşmıştım; Harvard'da hücre biyoloğuydu, Jonas'ın kadrosuz bir iş arkadaşıydı ve gayet saygın biriydi. Konuşmamızın ona sıkıntı verdiğini anlayabiliyordum. Jonas ile tanışıklığımızın epey eski olduğunu öğrenmişti; kendisinin Jonas ile olan yakınlığının, kadro başvurusunu olumsuz etkilemesinden kaygılandığı için aramıştı. Kendisini metheden bir mektup yazabilir miydim? İlk dürtüm büyümesini, öyle bir adamı tanıdığı için şanslı olduğunu, dedikodulara boş vermesini söylemek oldu. Fakat kadro komitelerinin ne kadar adice çalıştığını bildiğimden, kaygılanmakta haklı olduğunun farkındaydım.

“Jonas'ın bu hale gelmesinin en büyük sebebi karısı aslında” dedi Paul. “İnsan o adamcağıza acıyor ister istemez.”

Telefonu elimden düşürdüm resmen. “Neden bahsediyorsun?”

“Pardon, biliyorsun sanıyordum... Ne de olsa yakın arkadaş filanmışsınız. Karısı çok hasta, iyileşme şansı da pek yok gibi görünüyor. Bir şey dememeliydim sanırım.”

“Mektubunu yazarım” deyip telefonu kapadım.

Ne yapacağımı hiç bilemez haldeydim. Boston Üniversitesi’nden Liz’in numarasını buldum ve çevirmeye başladım, sonra da ahizeyi yerine geri koydum. Onca yıldan sonra ne diyecektim ki? Bu saatten sonra kendimi Liz’in hayatına tekrar sokmaya ne hakkım vardı? Liz ölüyordu; onu sevmekten bir an bile vazgeçmemiştim ama o başkasının karısıydı. Böyle bir zamanda, aralarındaki bağ kritik önem taşıyordu; ebeveynimden öğrendiğim bir şey var idiyse, ölüm yolculuğunun eşlerin birlikte çıktığı bir yolculuk olduğuydu. Belki de eski korkaklığım geri gelmişti yalnızca fakat telefonu tekrar açmadım.

Haber bekledim. Her gün *Times*’ın ölüm ilanları sayfasını kontrol ettim; iç karartıcı bir ölüm nöbeti tutuyordum, iş arkadaşlarımla uzun sohbetler etmiyor, dostlarımdan kaçırıyordum. Bizim daireyi Julianna’ya bırakıp, West Village’da bir oda bir salon bir daireyi devren kiraladım; böylece sırra kadem basmam, gündelik hayattan elimi eteğimi çekmem kolaylaşacaktı. Liz’im ölünce ne yapacaktım? Günün birinde, bir şekilde birlikte olacağımız fikrini beynimin bir çekmecesinde muhafaza etmiş olduğumu fark ettim. Belki boşanırlar, belki Jonas ölür diye düşünmüştüm. Şimdiyse hiç umudum yoktu.

Sonra, Noel yaklaşırken bir gece telefon çaldı. Vakit neredeyse gece yarısıydı; yeni yatmıştım.

“Tim?”

“Evet, ben Tim Fanning.” Öyle geç bir vakitte aranması ve konuşan kişinin sesini tanımamam sinirimi bozmuştu.

“Ben Liz.”

Kalbim atarken kaburgalarımaya çarpmaya başladı. Konuşamadım.

“Alo?”

“Buradayım” demeyi başardım. “Sesini duymak güzel. Neredesin?”

“Greenwich’te, annemin evindeyim.”

“Ailemin” dememiş olması dikkatimi çekti. Oscar artık yoktu.

“Seninle grşmeliyim” dedi Liz.

“Elbette. Elbette grşebilirsin.” çekmecede kalem aradım telaşla. “Bütün işimi gücümü bırakırım. Sen nerede ve ne zaman grşeceğimizi söyle yeter.”

Ertesi gün trenle şehre geleceğini söyledi. nce halletmesi gereken bir iş varmış; Greenwich’e dönmesinden önce, saat beşte Grand Central’da buluşmayı kararlaştırdık.

Buluşmaya önce gelmek istediğimden, ofisimden epey erken bir vakitte ıktım. Bütün gün yağmur yağmıştı fakat mevsim kiş olduğundan erken çöken akşam karanlığıyla birlikte yağmur hafifledi. Metro tıka basa doluydu; her şey ağır çekim hareket ediyordu sanki. İstasyona gelip, saatin altında birkaç dakika erkenden yerimi aldım. Umursamaz kalabalıklar geçip gidiyordu... İşten eve dönen, koltuk altlarına şemsiye tikiştirmiş, yağmurluklu yolcular; spor ayakkabı ve uzun çorap giymiş kadınlar; herkesin saçına yapışmış kar taneleri. O insanların biru, sezon için özel imal edilmiş parlak alışveriş torbaları taşıyordu. Macy’s. Nordstrom. Bergdorf Goodman. Bu mutlu, umutlu insanların düşüncesi bile anlatamayacağım kadar sinirimi bozuyordu. Böyle bir zamanda nasıl Noel’i dşnebiliyorlardı? Herhangi bir şeyi nasıl dşnebiliyorlardı? Burada birazdan ne olacağını bilmiyorlar mıydı?

Sonra Liz belirdi. Onu görünce elim ayağım çözülecekti neredeyse; uzun bir uykudan uyanıyormuşum gibi hissettim. Koyu bir trençkot giymişti; saçı ipek eşarpla örtülüydü. Telaşlı gruhların arasından bana yaklaştı. Böyle düşünmem

saçmaydı fakat Liz bana ulaşamayacakmış, kalabalıklar (rüyalarda olduğu şekilde) onu yutacakmış gibi geldi. Benimle göz göze gelince gülümsedi ve yolunu kapayan adamın sırtına doğru, “geç git” dercesine elini salladı. İte kaka ona doğru ilerledim.

“Ve işte buradasın” dedi.

Sonra hayatımın en duygulu, en sıcak kucaklaşmasını yaşadım. Sırf Liz’in kokusu bile duyularımı neşeye boğdu. Fakat hissettiğim şey yalnızca mutluluk değildi. Liz vücudunun bütün kemikleriyle, bütün dış hatlarıyla bana yaslanıyordu; kollarımın arasında bir kuş tutuyordum sanki.

Geri çekildi. “Harika görünüyorsun” dedi.

“Sen de öyle.”

Hafifçe güldü. “Tam bir yalancısın ama hissiyatını takdir ediyorum.” Eşarbını çıkarıp, soluk ve ince telli saçını sergiledi; kemoterapiden sonra böyle saç çıkardı. “Yeni tatil saç modelim hakkında ne düşünüyorsun? Meseleyi biliyorsundur tahminimce.”

Başımla onayladım. “Jonas’ın bir iş arkadaşı aradı. O söyledi.”

“Paul Kiernan’dır herhalde... Sinsi herif. Siz biliminsanları acayip dedikoducu oluyorsunuz.”

“Aç mısın?”

“Hiç acıkmıyorum. Ama bir içki iyi olur.”

Merdivenden, batı balkonundaki bara çıktık. Bu küçük efor bile Liz’i yormuş gibiydi. Kenara yakın, ana salon manzaralı bir masaya oturduk. Ben skoç söyledim, Liz de martini ve bir bardak su söyledi.

“Buradaki ilk görüşmemizi hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Bir arkadaşın vardı, değil mi? Korkunç bir şey olmuştu.”

“Evet. Lucessi.” Bu ismi söylemeyeli yıllar oluyordu. “O tavrın benim için çok şey ifade ediyordu, bilirsin. Benimle gerçekten ilgilendin.”

“Hizmete dahil. Ama yanlış hatırlamıyorsam tam tersi olmuştu, en azından görüşmemizin yarısında. Belki yarıdan fazlasında.” Duraksadıktan sonra konuştu: “Cidden iyi görünüyorsun Tim. Başarı sana yakışıyor ama öyle olacağını hep biliyordum zaten. Seni az çok takip ettim. Bir şeyi söyle bana. Mutlu musun?”

“Şimdi mutluyum.”

Gülümsedi. Dudakları ince ve beyazdı. “Lafı çok iyi kıvırdınız, Doktor Fanning.”

Masanın üstünden uzanıp elini tuttum. Eli buz gibiydi. “Ne olacağını söyle bana.”

“Öleceğim; olacak olan bu.”

“Bunu kabul edemem. Yapabilecekleri bir şeyler olmalı. Birilerini arayayım.”

Başını iki yana salladı. “Hepsini denedim. İnan bana, kuzu kuzu ölümü bekliyor değilim. Ama artık beyaz bayrak kaldırmanın zamanı geldi.”

“Ne kadar kaldı?”

“Dört ay. Şansım varsa altı. Bugün oradaydım. Sloan Kettering’de bir doktora gidiyorum. Kanser her tarafıma yayılmış. Doktor öyle dedi.”

Altı ay: Hiçbir şey değildi. Onca yılın geçip gitmesine nasıl göz yummuştum? “Tanrım, Liz...”

“Sakin söyleme. Üzgünüm deme çünkü ben üzgün değilim.” Liz elimi sıktı. “Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var Tim.”

“Her şeyi yaparım.”

“Jonas’a yardım etmene ihtiyacım var. Söylentileri duymuşsundur eminim. Hepsi doğru. Jonas şu an Güney Amerika’da; büyük projesinin peşinde koşuyor boş yere. Bütün bunları kabullenemiyor. Beni kurtarabileceğini düşünüyor hâlâ.”

“Ben ne yapabilirim ki?”

“Onunla konuş yeter. Sana güveniyor. Sırf bilimsani olarak değil, arkadaş olarak da. Hâlâ senden ne kadar çok bahsediyor, biliyor musun? Senin bütün yaptıklarını takip ediyor. Bu sabah kahvaltıda ne yediğini bile biliyordur muhtemelen.”

“Bu çok saçma. Benden nefret etmesi gerekir.”

“Senden neden nefret etsin ki?”

O zaman bile söyleyemedim. Liz ölüyordu; ona söyleyemezdim.

“O şekilde gittiğim için. Ona sebebini asla söylemediğim için.”

“Ah, sebebini biliyor. Veya bildiğini sanıyor.”

Afallamıştım. “Ona ne söyledin?”

“Gerçeği. Senin bizim için fazla iyi olduğunu sonunda anladığını.”

“Bu çılgınca. Sebep o değildi ayrıca.”

“O olmadığını biliyorum Tim.”

Sessizlik oldu. İçkimi yudumladım. Anonslar yapılıyordu; insanlar telaşla trenlerine binip kış karanlığının içine yolculuk ediyorlardı.

“Biz iki iyi askeriz, sen ve ben” dedi Liz. Narince gülümsedi. “Fazla sadığız.”

“İşin o kısmını asla anlamadı yani.”

“Burada aynı Jonas’tan mı bahsediyoruz? Öyle bir şeyi hayal bile edemez.”

“Onunla hayatın nasıl geçti? Sırf şimdiyi kastetmiyorum.”

“Şikâyet edemem.”

“Etmek istiyorsun ama.”

Omuz silktili. “Bazen. Herkes ister. Jonas beni seviyor ve yardım ettiğini düşünüyor. Bir kadın başka ne isteyebilir ki?”

“Seni anlayan birini.”

“Bu çok abartılı bir istek olur. Ben bile kendimi anladığımı sanmıyorum.”

Birden öfkelen dim. “Sen bir lise bilim projesi değ ilsin, lanet olsun. Jonas kendini soylu hissetmek istiyor, o kadar. Burada, senin yanında olmalıydı; şeyde dolanmak yerine... Neresiydi? Güney Amerika mı?”

“Bu durumla baş a çıkmasının tek yolu o.”

“Adil değ il bu.”

“Adil olan ne var ki? Kanser hastasıyım. Bu adil değ il.”

Liz’in bana ne söylediğini o zaman anladım. Korkuyordu ve Jonas onu yalnız bırakmış tı. Belki de Jonas’ı evine getirmemi istiyordu; belki de asıl ihtiyacı olan şey, Jonas’ın onu hayal kırıklığına uğ rattığını söylememdi. Belki de her ikisini birden istiyordu. Bildiğim şuydu ki, o ne isterse yapacaktım kesinlikle.

İkimizin de bir süredir konuşmadığımız ı fark ettim. Liz’e baktım; bir terslik vardı. Terlemeye başlamış tı; içerisi epey soğukt u oysa. Liz titreyerek nefes alıp, su bardağına dermansızca uzandı.

“Liz, iyi misin?”

Suyunu yudumladı. Eli titriyordu. Bardağı masaya koyarken az kalsın suyu dökecekti; dirseğini masaya, alnını da avcuna dayadı.

“İyi olduğumu sanmıyorum aslında. Bayılacağ ım galiba”

Sandalyemden fırladım. “Seni hastaneye götürmeliyiz. Taksi çağ ırayım.”

Liz baş ını şiddetle iki yana salladı. “Artık hastane istemiyorum.”

Öyleyse nereye? “Yürüyebilir misin?”

“Emin değ ilim.”

Masaya para atıp, Liz’in ayağı a kalkmasına yardım ettim. Yere yığılmanın eşiğ indeydi; neredeyse tüm ağırlığını bana veriyordu.

“Hep beni taşıyorsun, değ il mi?” diye mırıldandı.

Onu taksiye bindirip şoföre adresimi verdim. Artık lapa lapa kar yağıyordu. Liz koltuğı a sırtını yaslayıp gözlerini

kapadı.

Şoför “Hanımefendi iyi mi?” diye sordu. Sarıklıydı ve gür, siyah sakalı vardı. Aslında *Sarhoş mu?* diye sorduğunu biliyordum. “Hanımefendi hasta görünüyor. Taksimde kusmak yok.”

Ona yüz dolarlık bir banknot verdim. “Bunun faydası olur mu?”

Trafik zambak gibi yavaş akıyordu. Şehir merkezine varmamız neredeyse yarım saat sürdü. New York karlarının altında yumuşuyordu. Beyaz bir Noel: Herkes ne mutlu olacaktı. Dairem ikinci kattaydı; Liz’i taşımam gerekecekti. Bir komşumun kapıdan geçmesini bekledim, sonra da adama kapıyı açık tutmasını söyledim ve Liz’i arabadan indirip kucağıma aldım.

“Vay canına” dedi komşum. “Çok iyi görünmüyor.”

Bizi dairemin kapısına kadar takip etti ve anahtarı cebimden alıp o kapıyı da açtı. “911’i aramamı ister misin?” diye sordu.

“Sorun yok, bu iş bende” dedim. “İçkiyi biraz fazla kaçırdı, o kadar.”

Adam adice göz kırptı. “Benim yapmayacağım bir şey yapma.”

Trençkotunu çıkardıktan sonra Liz’i yatak odasına taşıdım. Onu yatağıma yatırırken gözlerini açtı ve yüzünü pencereye doğru çevirdi.

“Kar yağıyor” dedi, sanki bu dünyanın en muhteşem şeyiymiş gibi.

Gözlerini tekrar kapadı. Gözlüğünü alıp ayakkabılarını çıkardım, üstüne battaniye örttüm ve ışıkları söndürdüm. Pencerenin önünde, oturup kitap okumaktan hoşlandığım, minderini aşırı kabarık bir koltuk vardı. Oraya oturdum ve olacakları görmek için karanlıkta bekledim.

Bir süre sonra uyandım. Kol saatime baktım: Vakit gecenin ikisine geliyordu. Liz’in yanına gidip avucumu alına

koydum. Ateşi yok gibiydi; krizin en kötü kısmının geride kaldığına inandım.

Liz'in gözleri açıldı. Nerede olduğuna emin olamazcasına, ihtiyatla etrafına bakındı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Hemen yanıt vermedi. Sesi çok yumuşaktı. "Daha iyiyim sanırım. Seni korkuttuğum için kusura bakma."

"Hiç önemli değil."

"Bazen öyle oluyor ama geçiyor. Geçmeyeceği bir gün de gelecek sanırım."

Buna söyleyecek sözüm yoktu. "Sana su getireyim."

Banyoda bir bardak su doldurup Liz'e götürdüm. Başını yastıktan kaldırıp suyu yudumladı. "Çok tuhaf bir rüya görüyordum" dedi. "Kemoterapi yüzünden. LSD kullanmış gibi oluyor insan. Ama etkisi geçti sanmıştım."

Aklıma bir şey geldi. "Sana bir hediyem var."

"Sahi mi?"

"Burada bekle."

Liz'in gözlüğünü masamın çekmecesinde tutuyordum. Yatak odasına dönüp gözlüğü eline bıraktım. Onu uzun bir an boyunca inceledi.

"Bunu ne zaman geri vereceğini merak ediyordum."

"Arada sırada takmak hoşuma gidiyor."

"Bense sana hiçbir şey almadım. Korkuncum resmen." Ağlıyordu, çok az sadece. Başını kaldırıp benimle göz göze geldi. "Çuvallayan tek sen değilsin, biliyorsun."

"Liz?"

Elini uzatıp yanağıma dokundu. "Ne tuhaf. Koca bir ömür yaşayıp, sonra da aslında doğru yaşamadığını bir anda fark ediyorsun."

Parmaklarını tuttum. Dışarıda, uyuyan şehrin üstüne kar yağıyordu.

"Beni öpmelisin" dedi.

"Bunu yapmamı istiyor musun?"

“Bu Şimdiye kadar söylediğin en aptalca laf bence.”

Onu  pt m. Dudaklarımı dudaklarına yaklaŐtırdım. Yumuşak, sessiz bir  p Őmeydi -tek kelimeyle *huzurluydu*;- dünyayı ortadan kaldıran ve tüm zamanı etrafında döndüren türdendi.

“Durmam gerek” dedim.

“Hayır, durmaman gerek.” Bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. “Sadece dikkatli ol lütfen. Narin bir haldeyim, biliyorsun.”

Sevgili olduk. Bu sözcüğün gerçek anlamını o zamana dek kavradığımı sanmıyorum. Sırf seksi kastetmiyorum, gerçi o da vardı... Telaşsızca ve çok dikkatle, varlığını asla bilmemiş olduğum bir tür tutkuyla yapılan seks. Kastettiğim şu ki, iki insanın yaşayabileceği kadar yoğun yaşıyorduk... Mutlak doğruluk hissiyle. Daireden yalnızca yürüyüş yapmak için çıkıyorduk. Karın ardından hava epey soğumuştı ve bu soğuk, şehri beyazlıkla mühürlemişti. Jonas'ın adını hiç anmıyorduk. Kaçındığımız bir konu değildi bu. Artık önemi yoktu, o kadar.

Liz'in eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacağını ikimiz de biliyorduk; hayatını öylece geride bırakamazdı. Liz'in kalan vaktinin bir dakikasını dahi birbirimizden ayrı geçirmemizi hayal bile edemiyordum. Onun da aynı şeyi hissettiğine inanıyordum. Ölürken yanında olmayı istiyordum. Liz can verirken ona dokunuyor olmayı, elini tutmayı, onu ne kadar sevdiğimi söylemeyi istiyordum.

Bir sabah, Noel'den sonraki hafta, yatakta tek başıma uyandım. Liz'i mutfakta buldum; çay yudumluyordu... Bana ne söyleyeceğini biliyordum.

"Geri dönmeliyim."

"Biliyorum" dedim. "Nereye?"

"Önce Greenwich'e. Annem kaygılanmıştır. Sonra da Boston'a giderim herhalde." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu; ne demek istediği ortadaydı. Jonas yakında eve dönecekti.

"Anlıyorum" dedim.

Taksiyle Grand Central'a gittik. Liz'in söylediği Şeyden sonra pek konuşmamıştık. Ben idam mangasının karşısına g t r l yormuŐum gibi hissediyordum. *Cesur ol*, dedim kendime. *Dik durup gözlerini açık tutarak tüfek seslerini bekleyen türden bir adam ol*.

Liz'in treninin anonsu yapıldı. Trenin beklediği perona gittik. Liz bana sarıldı ve ağlamaya başladı. "Bunu yapmak istemiyorum" dedi.

"Yapma  yleyse. Trene binme."

Teredd t n  hissettim. Sırf sözlerinden değil; vücudundan hissettim. Beni bırakıp gidemiyordu.

"Binmeliyim."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

İnsanlar telaşla yanımızdan geçiyordu. Tepeden her zamanki cızırtılı anons yapıldı: *New Haven, Bridgeport, Westport, New Canaan, Greenwich yolcuları trene binsin...* Bir kapı kapanıyordu; kısa süre sonra m h rlenecekti.

" yleyse geri gel. Ne yapman gerekiyorsa yap, sonra da geri gel. Başka bir yere gidebiliriz."

"Nereye?"

"İtalya, Yunanistan. Pasifik'te bir ada.  nemi yok. Bizi kimsenin bulamayacağı bir yere."

"Bunu istiyorum."

"Evet de."

Donmuş bir an; sonra Liz bana yaslı başını sallayarak onayladı. "Evet."

Kalbim coŐkuyla doldu. "İŞlerini halletmen için ne kadar zaman gerek?"

"Bir hafta. Hayır, iki."

"On gün diyelim. Benimle burada, saatin altında buluŐ. Ben her Şeyi hazır ederim."

"Seni seviyorum" dedi. "Baştan beri sevdim sanırım."

"Ben seni daha da öncesinden beri seviyorum."

Son bir kez öpüştük, sonra da trene doğru bir adım attı ve ardından dönüp bana tekrar sarıldı.

“On gün” dedi.

Hazırlandım. Yapmam gereken şeyler vardı. Dekanıma alelacele e-posta yazarak, izne çıkmak istediğimi söyledim. Talebimin kabul edilip edilmediğini bilecek kadar kalmayacaktım ama bu pek umurumda değildi. Sonraki altı aydan ötesini düşünemiyordum.

Onkolog bir arkadaşımı aradım. Durumu anlattım, o da olacakları söyledi. Evet, Liz acı çekecekti fakat durumu yavaş yavaş kötüleşecekti genel olarak.

“Bu tek başına başa çıkman gereken bir şey değil” dedi. Ben karşılık vermeyince iç geçirdi. “Telefonla reçete veririm.”

“Ne vereceksin?”

“Morfin. Yardımı olur.” Duraksadı. “Birçok insan en sonunda gereğinden fazla kullanır, bilirsin.”

Anladığımı söyledim ve teşekkür ettim. Nereye gitmeliydik? *Times*’ta bir yazı okumuştum; nüfusunun yarısının yüz yaşını geçtiği bir Ege adasıyla ilgiliydi. Bunun geçerli bir bilimsel açıklaması yoktu; çoğu keçi çobanı olan ada sakinleri bu durumu hayatın bir gerçeği olarak kabullenmişlerdi. Yazıda alıntılanan bir adam “Zaman burada farklı” diyordu. Atina’ya iki adet *first class* uçak bileti aldım, internette de feribot tarifesi buldum. O adaya haftada bir feribot seferi yapılıyordu. Atina’da iki gün beklememiz gerekecekti fakat dünyada daha kötü yerler de vardı. Tapınakları, kayıp bir dünyanın büyük ve yok edilmez anıtlarını ziyaret ettikten sonra sırra kadem basacaktık.

Yolculuk günü geldi. Bavullarımı hazırladım; terminalden dosdoğru havalimanına gidip, gece onda uçağa binecektik. Doğru dürüst düşünmekte zorlanıyordum; duygularım tarifsiz bir karmaşa içindeydi. Kalbimde neşe ile üzüntü kaynaşmıştı. Aptallık ederek o gün için başka plan

yapmamış olduğumdan, ikindi sonuna dek dairemde boş boş oturmak zorunda kaldım. Buzdolabımı boşalttığımдан yiyeceğim yoktu fakat zaten bir şey yiyemezdim herhalde.

Taksiyle terminale gittim. Yine beşte buluşmayı kararlaştırmıştık. Liz, Amtrak treniyle Stamford'a, Greenwich'teki annesini son kez görmeye gittikten sonra yerel trenle Grand Central'a gidecekti. Sokaklar geride kaldıkça, hislerim soğuyup sertleşerek saf azme dönüştü. Doğmuş olmamın sebebini, çok az insanın bildiği şekilde biliyordum; hayatımdaki her şey beni bu ana yönlendirmişti. Şoföre ücretini verip, beklemek için içeri girdim. Günlerden cumartesi olduğundan içerisi kalabalık değildi. Yanardöner saat yüzleri 4.36'yı gösteriyordu. Liz'in treni yirmi dakika sonra gelecekti.

Hoparlörlerden gelen "16. hattın treni terminale giriş yapıyor..." anonsunu duyunca nabzım hızlandı. Perona gidip Liz'i orada karşılamayı düşündüm ama o kalabalıkta birbirimizi bulamayabilirdik. Ana salona yolcular doluştu. Aralarında Liz'in olmadığını kısa sürede anladım. Belki daha sonraki bir trene binmişti; New Haven hattında otuz dakikada bir sefer yapılırdı. Telefonumu kontrol ettim ama mesaj yoktu. Sonraki tren geldi ve hâlâ Liz'den eser yoktu. Bir şey mi oldu diye kaygılanmaya başladım. Fikrini değiştirmiş olabileceği aklıma gelmedi, gerçi bu düşünce kenarda bekliyordu. Saat altıda Liz'in cep telefonunu aradım ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildim. Liz telefonunu kapamış mıydı?

Trenler birbiri ardı sıra geldikçe paniğim artıyordu. Liz'in gelmeyeceği artık barizdi fakat ben yine de beklemeyi, umut etmeyi sürdürüyordum. Uçuruma düşmemek için parmak uçlarımla tutunuyordum. Liz'e cep telefonundan ulaşmayı defalarca denedim; her seferinde sonuç aynıydı. *Ben Elizabeth Lear. Şu an çağrınıza cevap veremiyorum.* Saatin dönüp duran ibreleri benimle dalga geçiyordu. Saat dokuz,

sonra da on oldu. Beş saat beklemiştim. Ne büyük aptallık etmiştim.

İstasyondan çıkıp yürümeye başladım. Hava zalimdi; şehir devasa bir ölü yaratık, canavarca bir şaka gibi görünüyordu. Paltomu iliklemedim, eldiven de giymedim; rüzgârın verdiği acıyı hissetmeyi yeğliyordum. Bir süre sonra başımı kaldırıp baktığımda Broadway’de, Flatiron Binası civarında olduğumu gördüm. Bavulumu terminalde bıraktığımı fark ettim. Oraya dönüp almayı düşündüm -birisi yetkililere teslim etmişti mutlaka- fakat bu dürtünün alevi kendini çabucak söndürdü. Bir bavul... Kimin umurundaydı ki? Gerçi morfin meselesi vardı tabii. Onu bulanlar keyfini çıkarırlardı belki.

Bir sonraki mantıklı adım, zil zurna sarhoş olana kadar içmek gibi geldi. Karşıma çıkan ilk restorana girdim; burası bir plazanın lobisindeydi... Şık ve lüks, krom ve taştan bir mekândı. İçeride yemek yiyen birkaç çift vardı hâlâ, oysa vakit gece yarısını geçmişti. Barda oturup skoç söyledim ve barmenin şişeyi rafa geri koymasından önce içkimi bitirip, bardağımı tekrar doldurmasını istedim.

“Affedersiniz. Siz Profesör Fanning’siniz, değil mi?”

Birkaç tabure yanda oturan kadına döndüm. Gençti, biraz kilolu fakat oldukça alımlıydı, Kızılderili ya da Ortadoğuluydu, saçı kuzgun karasıydı, yanakları tombuldu, ağzı yay şeklindeydi. Genel olarak seksi bir siyah etek ve krem rengi, tiril tiril bir bluz giymişti. Önünde, bar tezgâhında, meyveli bir içki bardağı duruyordu; bardağın kenarında hilal şeklinde, pas rengi ruj lekeleri vardı.

“Pardon?”

Gülümsedi. “Beni hatırlamıyorsunuz sanırım.” Ben karşılık vermeyince “Birinci sınıf, Moleküler Biyoloji?” diye ekledi. “2002 baharı?”

“Öğrencimdiniz.”

Güldü. “Çok iyi bir öğrenci değildim. Bana ‘C eksi’ vermiştiniz.”

“Ah. O konuda kusura bakmayın.”

“Hiç gücenmedim, inanın. Aslında insan ırkının size teşekkür etmesi gerek. Tıp okuluna gitmemem sayesinde bugün birçok insan hâlâ hayatta.”

Onu hiç hatırlamıyordum; derslerime yüzlerce genç kadın girerdi. Ayrıca, birini sabahın sekizinde uzaktan, bir podyumdan, üstünde eşofman altıyla, bir laptopa harıl harıl bir şeyler yazmakla meşgulken görmek ile bir barda, üç tabure yanında, maceralı bir geceye uygun şekilde giyinmiş halde görmek aynı şey değildir.

“Eee, şimdi hangi mesleği yapıyorsunuz?” Sıkıcı bir laftı; söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum, o kadar... Ne de olsa, sohbet etmemiz artık kaçınılmazdı.

“Yayıncılık sektöründe çalışıyorum. Başka nerede olacaktı ki?” Kadın bana baktı. “Biliyor musunuz, sizden çok hoşlanıyordum. Yani *cidden*. Kızların çoğu hoşlanıyordu.”

Kadının sarhoş olduğunu fark ettim; daha ismini bile söylemeden böyle bir itirafta bulunmuştu.

“İsminiz...?”

Yanımdaki tabureye geçip elini uzattı. Tırnaklarının manikürü mükemmeldi; dudaklarıyla aynı renge boyanmışlardı. “Nicole.”

“Benim için uzun bir gece oldu Nicole.”

“Şu skoçu içme tarzından anladım zaten.” Sebepsiz yere saçına dokundu. “Ne dersin Profesör? Bu kıza bir içki ısmarlar mısın? O C’yi affettirmek için fırsat sana”

Kendini eğlendirdiği belliydi; sahip olduğu şeyin ve bunun ne yapabileceğinin farkında olan bir kadındı. Arkasına baktım; içeride bizden başka bir avuç insan vardı yalnızca “Peki sen?..”

“Biriyle birlikte misin diye mi soracaksın?” Kadın hafifçe güldü. “Erkek arkadaşın sigara içmeye mi çıktı filan diye mi?”

Birden sinirlendim; o soruyu asılma amacıyla sormamıştım. “Yani, senin gibi güzel bir kız. Biriylesindir diye

varsaydım, o kadar.”

“Eh, yanlış varsaymışsın.” Kadın tırnak uçlarıyla bardağından bir kiraz alıp yavaşça dudaklarına götürdü. Gözleri yüzüme kilitlendi; kirazı dilinin üstüne koydu ve orada yarım saniye dengede tuttuktan sonra sapını kopardı; ardından da dilini kıvrarak o kırmızı, etli kirazı ağzına aldı. Hayatımda gördüğüm en yapmacık hareketti bu.

“Bilmiyor musun Profesör? Bu gece tamamen seninim.”

Taksideydik. Zil zurna sarhoştum. Taksi dar sokaklardan sarsılarak geçerken biz ergen gibi öpüşüyor, birbirimizin tükürüğünü şevkle yutkunarak içiyorduk. Kontrolümü tamamen kaybetmiş gibiydim; her şey kendiliğinden oluyordu. İstedğim bir şey vardı; ne olduğunu bilmiyordum. Ellerimden biri kadının eteğinin altına girip, kadınsı bir ten ve ipek diyarında kayboldu; diğeri de onu kalçalarını tutup kaldırarak kendime çekiyor, kasıklarımızı yaklaştırıyordu. Kadın pantolonumun düğmelerini çözüp aletimi dışarı çıkardı, sonra da başını kucağıma eğdi. Taksici dönüp baksa da bir şey demedi. Kadın başını durmadan indirip kaldırıyordu; parmaklarımı onun yeleyi andıran gür saçına daldırıştım. Başım dönüyordu; doğru dürüst nefes alamıyordum.

Taksi durdu. Şoför “Yirmi yedi elli” dedi.

Üstüme soğuk su dökülmüş gibi oldum. Telaşla kendimi toplayıp ücreti ödedim. Arabadan indiğimde kız -Natalie miydi? Nadine miydi?- oturduğu binanın ön basamaklarında beni beklemeye başlamıştı bile; eteğinin önünü düzeltiyordu. Yukarıda bir şey gürültüyle tangırdıyordu; Brooklyn’de, Manhattan Köprüsü civarında olabileceğimizi düşündüm. Kapıda da biraz yiyişmemizden sonra kadın beni iterek uzaklaştırdı.

“Burada bekle.” Yüzü kızarmıştı; çok hızlı soluyordu. “Halletmem gereken bir şey var. Otomata basıp kapıyı açarım.”

İtiraz etmeme fırsat kalmadan gitti. Kaldırımında durup, o gece olanları sıraya koymaya çalıştım. Grand Central, saatler boyu umutsuzca bekleyişim. Buz tutmuş, ıssız sokaklardan geçişim. Barın sıcak vahası ve o kızın -Nicole, işte buydu- gülümseyip yaklaşması, elini dizime koyması ve birlikte, kaçınılmaz bir şekilde, hızla dışarı çıkmamız. Bunları hatırlayabiliyordum ama hiçbirisi tamamen gerçek gelmiyordu. Soğukta terk edilmiş haldeyken paniğe kapıldım. Düşüncelerimle baş başa kalmak istemiyordum. Liz bunu nasıl yapabilmmişti? Peş peşe trenler gelirken orada öylece durmama nasıl göz yumabilmmişti? Kapı otomatı birazdan vızıldamazsa resmen infilak edeceğimi biliyordum.

İstirap dolu birkaç dakika geçti. Kapının açıldığını duydum, dönüp bakınca da binadan çıkan bir kadın gördüm. Daha yaşlıydı, iri yapılydı, belki Hispanik idi. Kabarık bir anorak kabanın içinde gömülü vücudu rüzgârın karşısında iki büklümdü. Gölgelede durduğumu fark etmemiştir; usulca arkasından geçip, kapanan kapıyı son anda tuttum.

Lobi, sıcaklığıyla beni bir anda sarmaladı. Posta kutularına göz gezdirdim. Nicole Forood, sıfır numara. Merdivenden bodruma indim; orada tek bir kapı bekliyordu. Önce parmak eklemlerimle, kimse açmayınca da yumruğumla kapıyı çaldım. Duyduğum can sıkıntısı tarifsizdi. Hislerini soğuyarak sertleşip saf umutsuzluğa, neredeyse öfkeye dönüşmüştü. Yumruğumu tekrar kaldırmışken, içeriden gelen ayak sesleri duydum. Bunu bir New York kapısının çeşitli kilitlerinin açılması takip etti; kapı ancak zincirin diğer tarafında kızın yüzünü görebileceğim kadar aralandı. Makyajını çıkarınca, sivilceler yüzünden kusurlu olan sıradan yüzü ortaya çıkmıştı. Yerimde başka bir adam olsa bunun anlamını kavradı fakat ben öyle gergindim ki beynim o veriyi işleyemedi.

“Beni neden dışarıda bıraktın?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Gitmelisin.”

“Anlamıyorum.”

Kızın yüzü kör bir adamınki gibi kaskatıydı. “İşim çıktı. Kusura bakma.”

Barda beni kuşatma altına almış kız nasıl bu kız olabilirdi? Bu bir çeşit oyun muydu? Kapı zincirini sürgüsüyle birlikte söküp içeri dalmak istedim. Belki de bunu yapmamı istiyordu. Öyle bir tip gibiydi.

“Vakit geç oldu. Seni dışarıda öylece bırakmamalıydım ama şimdi kapıyı kapatacağım.”

“Lütfen, içeride bir dakika ısınmama izin ver. Sonra gideceğim, söz.”

“Üzgünüm Tim. İyi vakit geçirdim. Belki bunu başka bir zaman tekrarlayabiliriz. Ama cidden gitmem gerek.”

Şunu itiraf edeceğim ki zihnimin bir bölümü, kapı zincirinin uzunluğunu hesaplıyordu. “Bana güvenmiyor musun? Sebep bu mu?”

“Hayır, o değil. Sadece...” Sözüünü bitirmedi.

“Yemin ederim ki düzgün davranacağım. Ne istersen.” Ezikçe bir gülümseme sundum. “İşin doğrusu, hâlâ biraz sarhoşum. Ayılmam gerek, cidden.”

Yüzündeki kararsızlığı görebiliyordum. Yalvarmam işe yarıyordu.

“Lütfen” dedim. “Burası buz gibi.”

Bir saniye geçti; kızın yüzü gevşedi. “Sadece birkaç dakika, tamam mı? Sabah erken kalkmam gerek.”

Üç parmağımı kaldırdım. “İzci sözü.”

Kapıyı kapadı, zinciri çıkardı, sonra da kapıyı tekrar açtı. Etek ile tiril tiril bluzun yerini bir sabahlık ile biçimsiz bir pazen geceliğin almış olması tam bir hayal kırıklığıydı. Kız içeri girmem için yana çekildi.

“Kahve yapayım.”

Daire izbe görünüyordu: yüksek pencereleri sokağa bakan, küçük bir yaşam alanı; lavabosunda yükselen bulaşıkların hassas bir dengede durduğu, iki yanı tezgâhlı, masasız, küçük bir mutfak; muhtemelen yatak odasına

açılan dar bir hol. Eski tarz bir tüplü televizyona bakan kanepeye çamaşırlar yığılmıştı. Görünürde birkaç kitap vardı; duvarlarda da müzelerde satılan türden, nilüferli ve balerinli birkaç ucuz posterden başka bir şey yoktu.

Nicole “Ortalık dağınık, kusura bakma” dedi ve elini sallayarak kanepeyi gösterdi. “İstersen şunları kenara it.”

Nicole’un sırtı bana dönüktü. Kahve demliğini musluktan doldurup, lekeli bir kahve makinesine su koymaya başladı. Bana tuhaf bir şey oluyordu. Bunu ancak bir çeşit astral projeksiyon olarak tanımlayabilirim. Sanki bir filmdeki bir karakterdim; kendimi uzaktan gözlemliyordum. Bu bölünmüş haldeyken, Nicole’a arkadan yaklaşmamı seyrettim. Makineye öğütülmüş kahve koyuyordu. Ben tam ona sarılacakken, varlığımı sezip bana döndü.

“Ne yapıyorsun?”

Vücudum onun vücudunu tezgâha yaslıyordu. Boynunu öpmeye başladım. “Ne yapıyorum sence?”

“Tim, dur. Ciddiyim.”

İçin için yanıyordum. Duyularım çok yoğundu. “Tanrım, kokun öyle güzel ki.” Yalıyor, tadına bakıyordum. Nicole’u içmek istiyordum.

“Beni korkutuyorsun. Gitmeni istiyorum.”

“O olduğunu söyle.” Bu kelimeler nereden geliyordu? Konuşan kimdi? Ben miydim? “Söyle. Ne kadar üzgün olduğunu söyle.”

“Lanet olsun, dur!”

Nicole şaşırtıcı bir güçle beni iterek uzaklaştırdı. Tezgâha çarptım; ayakta durmakta zorlanıyordum. Başımı kaldırıp baktığımda, Nicole bir çekmecedan uzun bir bıçak çıkarıyordu. Bıçağı, tabanca tutarcasına bana doğrulttu.

“Defol.”

İçime karanlık yayılıyordu. “Nasıl yapabildin? Beni nasıl dışarıda öylece bırakabildin?”

“Çığlık atarım.”

“Seni orospu. Seni lanet orospu.”

Üstüne atladım. Niyetim neydi? Bıçak tutan bu kadın benim için kimdi? Liz miydi? Hatta insan mıydı yoksa kendi sefil halimi gördüğüm bir ayna mıydı yalnızca? Bugün bile bilmiyorum; yaşadığım o an, bambaşka bir adama aitmiş gibi geliyor. Bunu kendimi aklamak için söylemiyorum ki bu imkânsız zaten; olanları olabildiğince doğru şekilde anlatmak için söylüyorum, o kadar. Bir elimle Nicole’un ağzını kapadım; diğeriyle onu kolundan tutup bıçağı aşağı çevirdim. Bedenlerimiz hafifçe çarpıştı; sonra yere düşüyorduk... Vücudum onun vücudunun üstündeydi, bıçak da aramızdaydı.

Bıçak. Bıçak.

Yere düştüğümüzde hissettim. Ne o his ne de çıkan ses konusunda yanılmak mümkün.

Daha sonraki olaylar da dehşetin kararttığı belleğim için daha az tuhaf değil. O büyük, geri alınamaz eylemi yaptığım bir kâbustaydım. Nicole’un vücudunun üstünden kalktım. Kızın altına yoğun ve koyu, neredeyse siyah bir kan birikintisi yayılıyordu; gömleğimde de kızıl bir kan lekesi vardı. Bıçak, kızın iman tahtasının hemen altına saplanmış ve olanca ağırlığımla üstüne düşmem yüzünden iyice derinlere, toraks boşluğuna girmişti. Kız tavana bakıyordu; biraz şaşırmış gibi, hafifçe inledi. *Hayatım bitti mi? Hepsi bu muydu? Şu salak, küçücük şey yüzünden her şey bitti mi?* Gözleri azar azar donuklaştı; gevşeyen yüzüne doğal olmayan bir hareketsizlik yayıldı.

Lavaboya dönüp kustum.

İzlerimi gizlemeye karar verişimi hatırlamıyorum. Planım yoktu; varmış gibi hareket ediyordum sadece. Henüz kendimi katil olarak görmüyordum; yanlış anlaşılacak, ciddi bir kazaya karışmış bir adamdım daha çok. Atletime kadar soyundum; kızın kanı atletime geçmemişti. Etrafa bakınıp, dokunmuş olabileceğim şeyler aradım. Bıçak elbette;

ortadan kalkması gerekecekti. Ön kapı? Kapı koluna, çerçeveye dokunmuş muydum? Hani şu yakışıklı dedektiflerin cinayet mahallerinde küçücük kanıtlar aradığı televizyon dizilerini izlemiştim. Onların hünerinin dramatik sebeplerle epey abartıldığını bilsem de tek referans noktamdılar. Şu an bile hangi görünmez izlerim, kadının dairesinin yüzeylerinden toplanıp incelenmeyi ve suçluluğuma işaret etmeyi bekliyorlardı acaba?

Ağzımı çalkaladım ve kapı kollarıyla lavaboyu ıslak süngerle sildim. Bıçağı da temizledikten sonra gömleğimle sarmaladım ve paltomun cebine dikkatle koydum. Cesede tekrar bakmadım; bunu yapmam dayanılmaz olurdu. Tezgâhları sildikten sonra dönüp dairenin geri kalanını gözden geçirdim. Bir değişiklik var gibiydi. Ne görüyordum?

Holden gelen bir ses duydum.

En kötü şey nedir? Milyonların ölümü mü? Koca bir dünyanın yitilmesi mi? Hayır En kötü şey, duyduğum o sestir.

Dikkatimden kaçmış ayrıntılar görüş alanımda belirdi. Küçük, pembe giysilerle dolu çamaşır yığını. Yere saçılmış, parlak, pelüş ve plastik oyuncaklar. Tatlı pudra kokusunun maskeleyemediği, belirgin dışkı kokusu. Binadan çıktığını gördüğüm kadını hatırladım. Tam o sırada gitmesi tesadüf değildi.

O ses tekrar geldi; kaçmak istedim ama yapamadım. O sesi takip etmek kefaretimdi; hayatım boyunca taşıyacağım taşı. Holde yavaşça yürüdüm; duyduğum dehşet, attığım her adıma eşlik ediyordu. Solgun bir ışık, aralık kapıdan, nöbet tutarcasına geliyordu. Koku giderek güçleniyor, ağzımın içini tadıyla kaplıyordu. Eşikte duraksadım; donakalmışım ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Küçük kız uyanıktı ve etrafa bakınıyordu. Altı aylıktı veya bir yaşındaydı... Böyle şeylerden pek anlamazdım. Beşiğinin yukarısında, kartondan kesilmiş hayvan şekilleri dönüyordu. Kız kollarını sallayıp battaniyeye tekmeler savurdukça, ipe

asılı hayvanların sarsılmasına yol açıyordu; o sesi tekrar çıkardı... Hafifçe, neşeyle cıyakladı. *Bak ne yapabiliyorum, görüyor musun? Anneciğim, gel de bak.* Oysa annesi diğer odada, kendi kanından oluşan birikintinin içinde yatmaktaydı; gözleri zamanın uçurumuna bakıyordu.

Ne yaptım peki? Kızın karşısında diz çöküp, beni affetmesi için yalvardım mı? Onu kirli ellerimle, bir katilin elleriyle kaldırıp, artık annesiz yaşayacağı için üzgün olduğumu mu söyledim? Polisi arayıp, kızın beşiğinin yanında utançla nöbet tutarak onları mı bekledim?

Bunlardan hiçbirini yapmadım. Korkağın teki olduğumdan kaçtım.

Ama o gece bu şekilde son bulmadı. Asla son bulmadı denebilir aslında.

Old Fulton Sokağı'nda merdivenden Brooklyn Köprüsü yoluna çıktım. Köprü'nün ortasında durup, kanlı gömlekle sarmalanmış bıçağı çıkardım ve suya attım. Saat sabahın beşine yaklaşıyordu; yakında şehir halkı kalkacaktı. Trafik şimdiden yoğunlaşmaya başlamıştı... Erkenden işe gidenler, taksiler, teslimat kamyonları, hatta soğuk sebebiyle yüzlerini örtmüş tek tük bisikletçiler yanımdan tekerlekli iblisler gibi, vızır vızır geçiyorlardı. Kendini New York'ta yürüyen birinden daha anonim, daha unutulmuş, daha yalnız hisseden bir varlık yoktur (bu kişi öyle hissetmeyi seçerse) ama bu bir yanılsamadır: Gidiş gelişlerimiz tamamen takip edilir. Washington Meydanı'nda, yüzümü gizlemek için bir sokak satıcısından ucuz bir beyzbol kepi satın aldım ve ankesörlü bir telefon buldum. 911'i aramam söz konusu değildi çünkü yerimi anında tespit ederlerdi. Santralden *New York Post*'un numarasını aldım ve o gazeteyi arayıp, şehir masasıyla görüşmek istediğimi söyledim.

"Metropol."

"Bir cinayeti bildirmek istiyorum. Bir kadın bıçaklandı."

"Bir saniye durun. Kiminle konuşuyorum?"

Adresi verdim. “Polis henüz bilmiyor. Kapı kilitli değil. Siz gidip bakın” diyerek telefonu kapadım.

Başka ankesörlü telefonlardan (biri Bleecker Sokağı’nda, diğeriye Prince’teydi) iki arama daha yaptım; *Daily News* ile *Times*’ı aradım. Sabah iyice ilerlemişti artık. Daireme dönmem gerek gibi geldi. Orası bulunmam için doğal bir yerdi ve daha önemlisi, başka gidecek yerim yoktu.

Sonra, unuttuğum bavulumu hatırladım. Kızın ölümüyle aramda bağlantı kurulmasına nasıl yol açabileceğini bilemesem de, her halükârda bir an önce halletmemin iyi olacağı bir meseleydi. Metroyla şehrin yukarısına, Grand Central’a gittim. İstasyonun polis kaynadığı hemen dikkatimi çekti; etrafının olağandışı bir şekilde farkında olmaya, hayatını sürekli korku içinde yaşamaya mahkûm bir katildim artık. Danışma yerinde, alt kattaki kayıp eşya bürosuna yönlendirildim. Tezgâhın arkasındaki kadına ehliyetimi gösterdim ve bavulu tasvir ettim.

Kaygılı, sıradan bir yolcu gibi konuşmaya çalışarak “Ana terminal salonunda bıraktım sanırım” dedim. “Bir sürü bavulumuz vardı; o yüzden unuttum sanırım.”

Anlattığım hikâyeye kadının zerre kadar ilgisini çekmedi. Bavullarla dolu rafların arasında gözden kayboldu, bir dakika sonra geri geldiğinde de bavulumu ve bir kâğıt parçasını taşıyordu.

“Şunu doldurup altına imza atmanız gerek.”

İsim, meslek, kimlik numarası. İtirafta bulunur gibiydim; ellerim öyle titriyordu ki kalemi tutmakta zorlanıyordum. Ne saçma davranıyordum: Her gün koca bir ormandan üretilen miktar kadar form doldurulduğu bir şehirde form dolduruyordum altı üstü.

“Ehliyetinizin fotokopisini çekmem gerek” dedi kadın.

“Bu gerçekten gerekli mi? Biraz acelem var da.”

“Kuralları ben koymuyorum canım. Bavulunu istiyor musun, istemiyor musun?”

Ehliyetimi verdim. Kadın fotokopi çektikten sonra ehliyetimi iade etti ve fotokopiyi zımbaladığı formu tezgâhın altındaki bir çekmeceye koydu.

Bir şeyler söylemem gerektiğini düşünerek “Bahse girerim ki size bir sürü bavul geliyordur” dedim.

Kadın gözlerini devirdi. “Bebeğim, buraya gelen şeyleri görmelisin.”

Taksiyle daireme gittim. Yolda durumumu gözden geçirdim. Bildiğim kadarıyla, kızın dairesi temizdi; dokunduğum bütün yüzeyleri yıkamıştım. Binaya girip çıktığımı gören olmamıştı, taksici dışında; taksici sorun olabilirdi. Barmeni de göz önünde bulundurmam gerekiyordu. *Affedersiniz. Siz Profesör Fanning’siniz, değil mi?* Barmenin bu sözleri duyacak kadar yakında olup olmadığını hatırlayamıyordum ama ikimize de adamakıllı baktığı kesindi. Nakit mi yoksa kredi kartıyla mı ödeme yapmıştım? *Nakit*, diye düşündüm ama emin olamıyordum. İzler bırakmıştım ama birileri bunları takip edebilir miydi?

Yukarı çıkınca bavulumu yatağıma koyup açtım. Morfinin yerinde yeller esiyordu (ne büyük sürpriz) ama diğer her şey oradaydı. Ceplerimi boşalttım... Cüzdan, anahtarlar, cep telefonu. Geceleyin telefonun şarjı bitmişti. Komodindeki şarjı takip uzandım ama uyumayacağımı biliyordum. Bir daha asla uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Batarya uyanınca telefonum cırladı. Dört yeni mesaj, hepsi de 401 alan kodlu aynı numaradan. Rhode Island? Rhode Island’da tanıdığım kim vardı? Sonra, elimde tuttuğum telefon çaldı.

“Timothy Fanning ile mi konuşuyorum?”

Sesi tanıyamadım. “Evet, ben Doktor Fanning.”

“Ah, doktorsunuz demek. Şimdi anlaşıldı. Adım Lois Swan. Westerly Hastanesi yoğun bakım ünitesinde hemşireyim. Dün öğleden sonra buraya bir hasta getirildi; Elizabeth Lear adlı bir kadın. Onu tanıyor musunuz?”

Kalbim küt küt atmaya başladı. “O nerede? Ne oldu?”

“Boston’a giden Amtrak treninden indirilip ambulansla buraya getirildi. Size ulaşmaya çalışıyordum. Onun doktoru musunuz?”

Kadının beni aramasının sebebini anlamaya başlamıştım. “Evet, leyim” diye yalan söyledim. “Durumu nedir?”

“Bayan Lear maalesef vefat etti.”

Bir şey demedim. Oda çözülüp dağılıyordu. Sırf oda değıl, dünya.

“Alo?”

Yutkunmak için çaba harcadım. “Evet, buradayım.”

“Getirildiğinde bilincini kaybetmişti. Kendine geldiğinde yanında sadece ben vardım. İsminizi ve telefon numaranızı verdi.”

“İletmeniz için bir mesaj söyledi mi?”

“zgnm, hayır. Çok halsizdi. Numarayı doğıru duyduğuma bile emin değıldim. Sadece birkaç dakika sonra vefat etti. Kocasına ulaşmaya çalıştık ama denizaşırı bir lkedeymiş anlaşılan. Haber vermemiz gereken başka biri var mı?”

Telefonu kapadım. Yüzüme yastık bastırdım. Sonra da ığılık atmaya başladım.

Kızın ölümünün haberi günlerce bulvar gazetelerinin ön sayfalarında yer aldı ve bu sayede, onun hakkında daha çok şey öğrendim. Yirmi dokuz yaşındaydı, Maryland'deki College Park'tandı, ebeveyni İran'dan gelmiş göçmenlerdi. Babası mühendis, annesiye okul kütüphanecisiydi; üç kardeşi vardı. Beckworth and Grimes'ta üç yıl çalışmış, yönetici editörlüğe kadar yükselmişti; bebeğin aktör babasıyla yakın zamanda boşanmışlardı. O kızla ilgili her şey hem sıradan hem de takdire şayandı. Çalışkan biriydi. Sadık bir dosttu. Sevilen bir kız evlat ve çocuğuna düşkün bir anneydi. Bir ara dansçı olmak istemişti. Pek çok fotoğrafı vardı. Bunlardan birinde o da küçücük bir çocuktu; üstünde streç dansçı giysisiyle, balede sırtını dik tutarak dizlerini bükme hareketini küçük kızlara özgü bir şekilde yapıyordu.

İki gün sonra Jonas arayıp Liz'in ölümünü haber verdi. Elimden geldiğince şaşırmış numarası yaparken, sahiden biraz şaşırdığımı fark ettim; Jonas'ın üzgün sesini duyarken, Liz'i yitirme deneyimini tekrar ilk kez yaşıyordum sanki. Biraz konuşup geçmişî yâd ettik. Arada Liz'in yaptığı veya söylediği şeylere gülüyorduk; bazen de telefonda uzun sessizlikler oluyordu ve bu zamanlarda Jonas'ın ağladığını duyuyordum. Jonas'ın Liz ile aramdaki şeyi bilip bilmediğini veya şüphelenip şüphelenmediğini sözlerinden anlamaya çalıştım. Ama öyle bir şey fark etmedim. Tam Liz'in dediği gibiydi: Jonas tamamen kördü. Öyle bir şeyi hayal bile edemezdi.

Başıma bir şey gelmemesine hâlâ biraz şaşkındım: Kimse kapımı çalmamış, kapı zincirinin ardında siyah takım elbiseli adamlar durup rozetlerini göstermemiştir. *Doktor Fanning, sizinle biraz konuşabilir miyiz?* Gazete haberlerinin hiçbirinde barmen ya da taksiciden bahsedilmemesini iyiye alamet olarak gördüm, gerçi kanunun eninde sonunda kapıma dayanacağına emindim. Kefaretimi ödeyecektim; diz çöküp itirafta bulunacaktım. Yoksa evren tamamen anlamsız olurdu.

Cenaze töreni için otobüsle Boston'a gittim. Tören Cambridge'de, Harvard Yard manzaralı bir yerde düzenlendi. Kilise ana baba günüydü. Akrabalar, arkadaşlar, iş arkadaşları, eski öğrenciler; Liz fazlasıyla kısa hayatında birçok kişi tarafından sevilmişti. Arkadaki bir sıraya oturdum; görünmez olmak istiyordum. Orada yakından ya da uzaktan tanıdığım pek çok kişi vardı ve hepsinin üstündeki ağırlığı hissediyordum. Yas tutanlardan biri, alkolik olduğu şişmiş yüzünden belli bir adamdı; bu kişinin Alcott Spence olduğunu anladım. Liz'in tabutunun peşinden dışarı çıkarken bir an göz göze geldik ama beni hatırladığını sanmıyorum.

Cenazenin defnedilmesinden sonra, Liz'in yakın arkadaşları öğle yemeği için Spee Kulübü'ne gittiler. Erken dönmem gerektiğini, oraya gidemeyeceğimi Jonas'a söyledim ama öyle ısrar etti ki seçme şansım pek yoktu. Liz'in şerefine kadeh kaldırıldı, anılar anlatıldı ve bol bol içki içildi. Orada geçirdiğim her saniye işkenceydi. İnsanlar giderken Jonas beni kenara çekti.

"Bahçeye çıkalım. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

İşte başlıyor, diye düşündüm. O berbat meseleyi konuşacaktık. Kütüphaneden geçerek dışarı çıkıp, avluya inen basamaklara oturduk. Hava alışılmadık ölçüde sıcaktı; baharın dalga geçercesine önceden tattırılmasıydı bu... Ki baharı görecekime inanmıyordum. O sırada bir hücrede yaşıyor olacaktım mutlaka.

Jonas ceketinin iç cebine elini sokup bir içki matarası çıkardı. Uzun uzun içtikten sonra matarayı bana verdi.

“Eski zamanlara” dedi.

Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Konuşmayı Jonas yönlendirecekti.

“Söylemene gerek yok. Hata yaptığımı biliyorum. Onun yanında olmalıydım. En kötüsü bu olabilir.”

“Anlayışla karşılamıştır eminim.”

“Nasıl anlayışla karşılamış olabilir ki?” Jonas tekrar içip dudaklarını sildi. “İşin doğrusu şu ki, beni terk ediyordu sanırım. Herhalde bunu hak etmişimdir.”

Midemin kasıldığını hissettim. Öte yandan, Jonas meselenin benimle ilgili olduğunu bilse çoktan söylerdi. “Saçmalama. Altı üstü annesini ziyarete gidiyordu muhtemelen.”

Jonas kaderine razı olmuşçasına omuz silkti. “Hı hı, tabii... Son kez kontrol ettiğimde, Connecticut’a gitmek için pasaport gerekmiyordu.”

Bu aklıma gelmemiştii. Söyleyecek söz yoktu.

Jonas “Ama seni buraya çağırmamın sebebi o değil” diye devam etti. “Hakkımda söylenenleri duymuşsundur eminim.”

“Biraz.”

“Herkes saçmaladığımı düşünüyor. Ama yanıılıyorlar.”

“Belki de bunları konuşmak için iyi bir gün değil bu Jonas.”

“Aslında tam da en uygun gün. Yaklaştım Tim. Çok ama çok yaklaştım. Bolivya’da bir yer var. En az bin yıllık bir tapınak. Efsanelere göre orada bir mezar bulunuyormuş... Aramakta olduğum virüsü taşıyan bir erkek cesedi. Bu, yeni bir şey değil... Öyle bir sürü söylenti var. Söylentilerin çokluğu, ortada bir şey olduğunu gösteriyor bence fakat bu ayrı bir tartışma konusu. Mesele şu ki artık elimde somut kanıt var. Birkaç ay önce, CDC’den bir arkadaşım ziyaretime

geldi. Çalışmalarımı duymuş ve ilgimi çekeceğini düşündüğü bir şeye rast gelmiş. Beş yıl önce, La Paz'da bir hastaneye dört Amerikalı turist gelmiş. Hepsi de hanta virüsü kapmış gibiymiş. Ormanda bir çeşit doğa turuna çıkmışlar. Ama asıl mesele şu. Hepsinde de ölümcül kanser varmış. O turla da son arzularını yerine getiriyorlarmış. Hani şu 'ölmeden önce, hep yapmak istediğimiz şeyleri yapalım' tarzı şeylerden, bilirsin."

Jonas'ın lafı nereye getireceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Eee?"

"İşin asıl ilginç kısmına geliyorum. Hepsi de iyileşmişler ki sırf hantayı kastetmiyorum. Kanserleri geçmiş. Dördüncü evre over kanseri, ameliyat edilemez glioblastoma, tüm lenf bezlerine yayılmış lösemi... Hiçbirinden eser kalmamış. Sırf iyileşmenin de ötesinde... *Eskisinden daha sağlıklı* hale gelmişler. Yaşlanma süreçleri tersine çevrilmiş sanki. En gençleri elli altı, en yaşlıları yetmiş yaşındaymış. Yirmili yaşlarda gibi görünüyorlarmış."

"İlginç bir hikâye."

"Şaka mı yapıyorsun? *En büyük* hikâye bu. Bu iş düzgün giderse tarihin en büyük tıbbi keşfi olacak."

Ben hâlâ şüphe duyuyordum. "Peki ben neden hiç duymadım? Hiçbir literatürde bahsedilmiyor."

"İyi bir soru. CDC'deki arkadaşım, ordunun meseleye el attığından şüpheleniyor. O iş tamamen USAMRIID'e devredilmiş."

"Neden öyle bir şeyle uğraşmak istesinler ki?"

"Kim bilir? Belki de sırf övgü toplamak için, gerçi iyimser bir bakış açısı bu. Bir gün elinde görecelilik kuramına kafa yoran Einstein oluyor, ertesi günse bir bakıyorsun Manhattan Projesi başlatılıyor ve yerde koca bir delik açılıyor. Hiç olmamış bir şey değil."

Haksız sayılmazdı. "Onları inceledin mi? Dört hastayı."

Jonas viskiden bir yudum daha aldı. "Şey, o konuda bir pürüz var. Hepsi öldü."

“Ama şey dedin sanıyordum...”

“Ah, kanserden ölmediler. Hepsinin de sanki... Eee, metabolizmaları hızlanmış ve vücutları bunu kaldıramamış. Birisi videolarını çekmiş. Resmen duvardan duvara sıçırıyorlardı, içlerinde en uzun yaşayanı seksen altı gün sağ kalmış.”

“Bu epey büyük bir pürüz.”

Jonas bana sert bir bakış attı. “Düşünsene Tim. Orada bir şey var. Onu Liz’i kurtarmaya yetecek kadar çabuk bulamadım ve bu hayatımın sonuna kadar içimde yara olacak. Ama artık duramam. Sırf Liz’e rağmen değil; *sebepten* Liz. Her gün yüz elli beş bin insan ölüyor. Ne kadar zamandır burada oturuyoruz? On dakika mı? Bu süre içinde Liz gibi, binden fazla insan öldü. Her birinin bir hayatı, onu seven bir ailesi vardı. Sana ihtiyacım var Tim. Sırf en eski dostum olduğun ya da tanıdığım en zeki insan olduğun için de değil. Sana karşı dürüst olacağım: Para sıkıntısı çekiyorum. Artık kimse bu projeye destek vermek istemiyor. Senin saygınlığın kesenin ucunu biraz açmalarını sağlar belki, anlarsın ya.”

Saygınlığım. Bunun ne kadar değersiz olduğunu bir bilseydi. “Bilmiyorum Jonas.”

“Benim için yapamıyorsan Liz için yap.”

Biliminsanı yönümün ilgisinin uyandığını itiraf edeceğim. Öte yandan, bu projeyle ve Jonas ile bir daha asla bir alakamın olmasını istemediğim de doğrudur. On dakikada, bin insanın öldüğü o kısa zaman diliminde Jonas’tan epey tiksiniyordum. Belki de hep öyle hissetmişim. Onun dünyadan habersizliğinden, korkunç egosundan, kibrinden kaynaklanan gösteriş merakından tiksiniyordum. Beni manipüle etmek için sadakatimi bariz bir şekilde hedef almasından ve her şeyin yanıtını bulabileceğine dair, asla sarsılmayan inancından tiksiniyordum. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyor olmasından ama en çok da Liz’in tek başına ölmesine göz yummasından tiksiniyordum.

“Biraz düşünebilir miyim?” Onu kolayca başımdan savuşturmak için söylemiştim bunu; o konuyu düşünmek gibi bir niyetim yoktu.

Bir şey söyleyecek oldu, sonra da kendini tuttu. “Anladım, itibarını düşünmen gerek. Bu nasıldır bilirim, inan.”

“Mesele o değil. Büyük bir sorumluluk sadece. Bugünlerde zaten işim başımdan aşkın.”

“Öyle kolayca kurtulmana izin vermeyeceğim, biliyorsun.”

“Vermeyeceğine gayet emindim zaten.”

Bir süre sessiz kaldık. Jonas bahçeye bakıyordu fakat orayı görmediğini biliyordum.

“Ne tuhaf... Bugünün geleceğini biliyordum. Şimdiyse inanamıyorum. Gerçek değilmiş gibi, anlıyor musun? Sanki eve döndüğümde Liz orada olacak; masasında oturmuş, sınav kâğıtlarına not veriyor ya da mutfakta yemek karıştırıyor olacak.” Jonas uzun uzun nefes verdikten sonra bana baktı. “Senin için daha iyi bir arkadaş olmalıydım, onca yıl. Bu kadar çok zaman geçmesine izin vermemeliydim.”

“Boş ver” dedim. “Benim de suçumdu.”

Konuşma bu noktada sona erdi. “Eh, burada olduğun için teşekkürler Tim” dedi Jonas. “Gerçi sırf Liz için geleceğini biliyordum. Ama benim için çok şey ifade ediyor. Karar verdiğinde bana söyle.”

O gittikten sonra bir süre oturdum. Bina sessizdi; yas tutanlar gitmiş, hayatlarına geri dönmüşlerdi. *Ne şanslılar*, diye düşündüm.

Jonas bir daha beni arayıp sormadı. Kış mevsimi yerini bahara, sonra da yaza bıraktı ve nihayetinde ipuçları arasında bağlantı kurulmadığına, özgür bir insan olmayı sürdüreceğime inanmaya başladım. Kızın ölümü her düşüncemi ve eylemimi etkilemez oldu giderek. Gerçi hâlâ aklımdaydı elbette; o anı sık sık, bir anda aklıma geliveriyordu ve öyle derin bir suçluluk hissi duyuyordum ki felç oluyor, nefes almakta zorlanıyordum. Fakat zihin

cevvaldır; kendini korumayı hedefler. Serin ve yağışsız, hoş bir yaz günü (gökyüzü öyle bulutsuzdu ki şehrin üstüne örtülmüş dev bir mavi kubbe gibiydi) ofisimden metroya yürürken, tam on dakikadır kendimi tamamen mahvolmuş gibi hissetmediğimi fark ettim. Belki de hayatım kaldığı yerden devam edebilirdi.

Sonbaharda üniversiteye geri döndüm. Bir asistan öğrenci sürüsü beni bekliyordu ve çoğu dışıydı; okul idaresi bana işkence etmekten haz alıyordu sanki. Fakat artık o taraklarda bezim olmadığını söylemek, yüzyılın en yetersiz ifadesinde bulunmak olurdu. Keşif hayatı yaşıyordum ve artık hep öyle olacaktı. İşimi yapıyor, sınıflarda ders veriyor, erkek ya da kadın hiç kimseyle yakınlık kurmak istemiyordum. Jonas'ın keşif seferi için finansman bulduğunu ve Bolivya'ya gitmeye hazırlandığını duydum. *Cehenneme kadar yolu var*, diye düşündüm.

Ocak sonunda bir gün, ben ofisimde laboratuvar sınavı kâğıtlarına not verirken kapı çalındı.

“Gelin.”

İki kişiydiler; bir erkek ve bir kadın: Kim ve ne olduklarını hemen anladım. Yüzüm suçluluğumu anında ele vermiştir herhalde.

“Bir dakikanız var mı, Profesör Fanning?” dedi kadın. “Ben Dedektif Reynaldo, yanımdaki de Dedektif Phelps. Sizin için sorun olmazsa birkaç soru sormak istiyoruz.”

“Elbette.” Şaşırmış gibi yaptım. “Oturun, Dedektifler.”

“Sakıncası yoksa ayakta duracağız.”

Konuşma en fazla on beş dakika sürmüştür ama boynumdaki ilmeğin daraldığını anlamam için yeterliydi. Yeni bir tanık çıkmıştı... Bebek bakıcısı kadın. Kaçak göçmen olması, ifade vermekte o kadar gecikmesini açıklıyordu. Beni çok kısa süreliğine görmüş olsa da, verdiği eşkal barmenin verdiği eşkale uyuyordu. Barmen adımı duymasa da, kızla yaptığım sohbet sırasında kızın benden hoşlandığını itiraf ettiğini ve “kızların çoğu hoşlanıyordu” ifadesinde

bulunduğunu duymuştu. Bunun üzerine, Nicole'un üniversite transkript belgesine bakmış ve sonunda beni bulmuşlardı; bebek bakıcısının verdiği zanlı eşkaline dikkat çekici ölçüde benziyordum. *Epey* dikkat çekici ölçüde benziyordum.

Beylik inkârlarda bulundum. Hayır, söz konusu bara hiç gitmemiştim. Hayır, o kızı derslerimden anımsayamıyordum; haberi gazetelerde görmüş ama bağlantı kurmamıştım. Hayır, o gece nerede olduğumu hatırlayamıyordum. Tam olarak kaçta? Yataktaydım muhtemelen.

"İlginç. Yatakta olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Belki de kitap okuyordum. Uykusuzluk çekiyorum biraz. Cidden hatırlamıyorum."

"Bu tuhaf. Çünkü TSA'ya⁹ göre, o gün uçakla Atina'ya gitmek için bilet almışsınız. Bu konuda bizimle paylaşmak istediğiniz düşünceleriniz var mı, Doktor Fanning?"

Avuçlarım suçlularda görülen şekilde terliyordu. Bunu tabii ki bileceklerdi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim?

Sinirlenmiş gibi görünmeye elimden geldiğince çalışarak "Pekâlâ" dedim. "Bu meselenin açığa çıkmamasını yeğlerdim ama madem özel hayatımı kurcalamakta ısrarlısınız, şunu söyleyeyim ki bir arkadaşımla gidecektim. *Evli* bir arkadaşım."

Cinsel bir ilgiyle kaldırılan tek kaş. "Bize onun ismini söyler misiniz?"

Zihnim hızla çalışıyordu. Aramızda bağlantı kurabilirler miydi? İz bırakmamak için biletleri ayrı ayrı satın almış ve nakit ödeme yapmıştım. Hatta koltuklarımız yan yana bile değildi; uçağa binmeden koltuk değişikliği yaparız diye planlamıştım.

"Üzgünüm, bunu yapamam. Haddim değil."

"Bir centilmen kiminle öpüştüğünü kimseye söylemez ha?"

"Onun gibi bir şey."

Dedektif Reynaldo amirane bir edayla gülümsedi; kadının eğlendiği belliydi. “Başka bir adamın karısıyla kaçan bir centilmen. Bunun için ödül kazanacağınızı hiç sanmam.”

“Öyle bir iddiam yok zaten Dedektif.”

“Niye gitmediniz peki?”

En masum tavrımla omuz silktim. “Fikrini değiştirdi. Kocasını iş arkadaşım. Zaten aptalca bir fikirdi. Hepsi bu, gerçekten.”

Tam on saniye boyunca hiçbirimiz konuşmadık... Suçumu ele verecek bir şeyler yapmamı bekledikleri belliydi.

“Eh, şimdilik hepsi bu kadar Doktor Fanning. Yoğun gününüzde bize zaman ayırdığınız için teşekkürler.” Kadın bana kartvizitini verdi. “Aklınıza başka bir şey gelirse beni arayın, tamam mı?”

“Bunu yaparım Dedektif.”

“Aklınıza herhangi bir şey gelirse.”

Binadan epey uzaklaştıklarına emin olmak için yarım saat bekledikten sonra metroyla eve gittim. Ne kadar zamanım vardı? Günler? Saatler? Beni zanlı teşhis odasına götürme izni alabilmek için bürokrasiyle ne kadar uğraşmaları gerekiyordu?

Tek bir seçenek düşünebiliyordum. Jonas’ı ofisinden, sonra da cep telefonundan aradım ama açan olmadı. E-posta gönderme riskine girmem gerekecekti.

Jonas... Teklifini düşündüm. Bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma. Böyle geç bir vakitte ne kadar katkım olabilir bilmiyorum ama projeye katılmak isterim. Ne zaman yola çıkıyorsunuz? - TF

Bilgisayarımın başında, yenileme tuşuna tekrar tekrar basarak bekledim. Otuz dakika sonra Jonas’ın yanıtı geldi.

Çok sevindim. Üç gün sonra yola çıkıyoruz. Senin vize işini hallettim bile. Bağlantıları olmayan bir adam olduğumu

*asla söyleme. Ekibin için başka kaç vizeye ihtiyacın var?
Seni tanırım, yanında çekici asistan kızlar ordusu
getireceksin... Ortamı şenlendirmekte işe yararlar kesinlikle.
Kaldır kışını dostum. Dünyayı değiştireceğiz. - JL*

⁹ ABD Ulaştırma Güvenliği İdaresi. (ç.n.)

Söylenecek başka pek bir şey yok. Gittim. Enfekte oldum. Enfekte olanlar arasında bir tek ben sağ kaldım. Böylece de dünyanın hâkimi olacak bir ırk oluşturuldu.

Bir gece Jonas odama, beni görmeye geldi. Ben dönüşeli epey olmuştu ve içinde bulunduğum koşullara alışmıştım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, ben o tutsaklık halindeyken böyle şeyler tüm anlamını yitirmişti de. Planlarım tıklar tıklar işliyordu. Ben ve işbirlikçilerim kurtuluş yolunu saptamıştık. Başımızda nöbet tutan, zayıf iradeli adamlar: Günbegün gizlice düşüncelerine giriyor, zihinlerini kara düşlerimizle dolduruyor, onları aramıza çekiyorduk. Gevşek ruhları çöküyordu; yakında bizim olacaktı.

Hoparlörden Jonas'ın sesi geldi: "Tim, ben Jonas."

Bu ilk ziyareti değildi. Yüzünü o camın ardında birçok kez görmüştüm. Ama bilincimin yerine geldiği günden beri benimle doğrudan konuşmamıştı. Dış görünüşü son yıllarda irkiltici ölçüde değişmişti. Uzun saçı, bakımsız sakalı ve çılgın gözleriyle, tam da onu hep düşündüğüm şekilde, deli bir biliminsanı gibi görünüyordu.

"Konuşamadığını biliyorum. Beni anlayabildiğine bile emin değilim."

Bir itirafta bulunacağını sezdim. Ne diyeceğini pek de merak etmediğimi itiraf ediyorum. Onun rahatsız vicdanından... Bana neydi ki? Beslenme vaktindeydim ve ziyareti beslenmemi bölmüştü. Sağlığımda av hayvanlarının etini pek sevmesem de artık çiğ tavşan etine bayılır olmuşum.

“Kötü bir şeyler oluyor. Bu işin kontrolünü ciddi kaybediyorum.”

Hem de nasıl, diye düşündüm.

“Tanrım, Liz’i özlüyorum Tim. Onu dinlemeliydim. *Seni* dinlemeliydim. Benimle konuşabilseydin keşke.”

Yakında sesimi duyacaksın, diye düşündüm.

“Bir şansım daha var Tim. Bu işin yürüyebileceğine hâlâ inanıyorum. Başarırsam ordunun elini çekmesini sağlayabilirim belki. Her şeyi düzeltebilirim hâlâ.”

Umut fakirin ekmeğidir, değil mi?

“Mesele şu ki, bir çocuğu kullanmak gerekiyor.” Jonas bir an sessiz kaldı. “Bunu söylediğime inanamıyorum. O kızı yeni getirdiler. Onu buraya getirmek için neler yaptıklarını bilmek bile istemiyorum. O küçücük bir çocuk sadece.”

Bir çocuk, diye düşündüm, işte bu ilginç bir pürüzdü; Jonas’ın kendinden tiksınmesine şaşmamalıydı. Onun ıstırabından haz alıyordum. Bir insanın ne kadar alçalabileceğini öğrenmiştim; Jonas neden alçalmasındı ki?

“Ona Amy SY diyorlar. Soyadı yok. Onu bir yetimhaneden bulmuşlar. Ulu Tanrım, o kızın doğru dürüst soyadı bile yok. Hiçlikten gelen bir kız, o kadar.”

Deli bir adamın son, acınası umudu olmak için kendi hayatından koparılmış bu talihsiz çocuğa acıdım. Ama bunu düşünürken bile içimde yeni bir düşünce meyve veriyordu. Gençliğin masumlüğünü taşıyan küçük bir kız: Tabii ya. Ortadaki simetri inkâr edilemezdi; bana gönderilmiş bir mesajdı. Sınavım o kızla yüzleşmek olacaktı. Uzaklarda birleşen orduların gürlemesini duyuyordum. Hiçlikten gelen bu kız. Bu Amy SY. Kim alfabaydı, kim omegaydı? Kim başlangıçtı, kim sondu?

“Liz’i seviyor muydun Tim? Bana söyleyebilirsin.”

Evet, diye düşündüm. *Evet ve evet ve evet.* Liz hayatımda önem taşımış yegâne şeydi. Onu herhangi bir insanın sevebileceğinden çok sevmiştim. Ölmesini seyredecek kadar çok sevmiştim.

“Polisler benimle görüşmeye geldi, anlarsın ya. Siz ikinizin aynı uçağa bilet aldığınızı biliyorlardı, işin komik tarafı ne, biliyor musun? Liz için mutluluk duydum resmen. Onu ihtiyacı olan şekilde sevebilecek birini hak ediyordu. Benim asla sevemediğim şekilde sevecek birini. Sanırım söylediğim şu ki, o kişinin sen olmana memnun oldum.”

Bu mümkün müydü? Gözlerimden -ki bir canavarın, bir iblisin gözleriydiler- yaşlar dökülmeye mi başlamıştı?

“Eh.” Jonas genzini temizledi. “Bunu söylemeye gelmiştim sanırım. Bütün bunlar için üzgünüm Tim. Umarım bunu biliyorsundur. Sen hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşydın.”

Şimdi hava karanlık. Boş şehrin üstünde süzülen yıldızlar, gökyüzünün tacı. Burada en son birisi yürüyeli bir asır olmasına karşın, kişi benim gibi bu şehrin sokaklarından geçerken yüzünün binlerce yansımasını görmekten kaçınamaz hâlâ. Vitrinler. Şarap dükkânları ve kumtaşı binalar. Gökdelenlerin, camdan yapılmış o büyük dikey mezarların aynalı yan cepheleri. Bakıyorum ve ne görüyorum? Bir insan mı? Canavar mı? Şeytan mı? Soğuk doğanın bir ucubesini ya da cennetin zalim aletini mi? İlkinin düşünmek katlanılmaz, ikincisini düşünmek de daha katlanılır değil. Şimdi canavar kim?

Yürüyorum. Dikkatle kulak kabartınca, bir kalabalığın taşta kazınmış ayak sesleri duyuluyor hâlâ. Şehir merkezinde orman oluşmuş. New York’ta bir orman? Hayvan sesleri ve kokularıyla dolu, büyük bir yeşillik patlaması. Her yerde sıçan var elbette. Şaşılacak kadar iriler. Hele gördüğüm bir tanesi vardı ki, köpek veya yabandomuzu ya da yeryüzünde yepyeni bir canlı türü olduğunu sanmıştım. Güvercinler takla atıyor, yağmur yağıyor, mevsimler bizsiz birbirini takip ediyor; kışları her yer karla kaplanıyor.

Hatıralar şehri, aynalar şehri. Yalnız mıyım? Evet ve hayır. Birçok evladım var. Gizlenmiş yatıyorlar. Bazıları, bir

zamanlar bu adaya memleket demiş olanlar burada; unutulmuş metropolün sokaklarının altında uyukluyorlar. Diğerleri, elçilerim başka yerlerde yatıyor, son kez kullanılmayı bekliyorlar. Uykuda tekrar kendileri oluyorlar; insanken yaşadıkları hayatı rüyalarında yeniden yaşıyorlar. Hangi dünya gerçek? Açlık ancak uyandıklarında onları ortadan kaldırıyor, ele geçiriyor, ruhlarını ruhumun içine döküyor; bu yüzden onlara hiç ilişmiyor, oldukları halde bırakıyorum. Onlara ancak bu şekilde merhamet gösterebilirim.

Ey kardeşlerim, toplam On İki... Bu dünya sizi fena halde kullandı! Beni tanrı olarak gördünüz ve size o şekilde hitap ettim, her ne kadar sonunda sizi kurtaramasam da. Bunun olacağını öngöremedim diyemem. Kaderleriniz daha en baştan yazılıydı; kendiniz olmaktan başka bir şey yapamazdınız ki hepimizin gerçeği buydu. İnsan denen türü ele alalım. Yalan söyleriz, aldatırız, başkalarının sahip olduğu şeyleri ister ve alırız; birbirimize ve dünyaya savaş açarız; hayatları topluca hasat ederiz. Gezegeni ipotek ettik, parayı da har vurup harman savurduk. Sevmiş olabiliriz ama asla yeterince değil. Kendimizi asla gerçekten bilemedik. Dünyayı unuttuk; şimdi de o bizi unuttu. Kıskanç doğa kaç yılda burayı geri alacak? Kaç yıl sonra, burası hiç var olmamışız gibi olacak? Binalar çökecek. Gökdelenler yıkılacak. Ağaçlar bitip, yapraklı dallarını yayacak. Okyanuslar yükselip, geri kalan her şeyi yıkayacak. Günün birinde tüm dünyanın tekrar suyla kaplanacağı, geniş bir okyanusun dünyayı kaplayacağı söylenir. *Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu ve derinlerin yüzü karanlıktaydı. Ve suların üstünde Tanrı'nın Ruhu hareket ediyordu.* Tanrı, bir Tanrı varsa eğer, bizi nasıl hatırlayacak? Belki de isimlerimizi bile bilmeyecek. Bütün öyküler başlangıçlarına dönünce son bulur. Onun yerine hatırlamaktan başka ne yapabiliriz ki?

Dışarıya, boş şehrin sokaklarına çıkıyorum... Her seferinde geri dönüyorum. Basamaklardaki, tersine çevrilmiş gökyüzünün altındaki yerimi alıyorum. Saati seyrediyorum; kederli yüzleri aynı kalıyor. İnsanoğlunun gidiş anında zaman dondu; son tren, istasyondan ayrılıyor.

III

Oğul

TEXAS CUMHURİYETİ

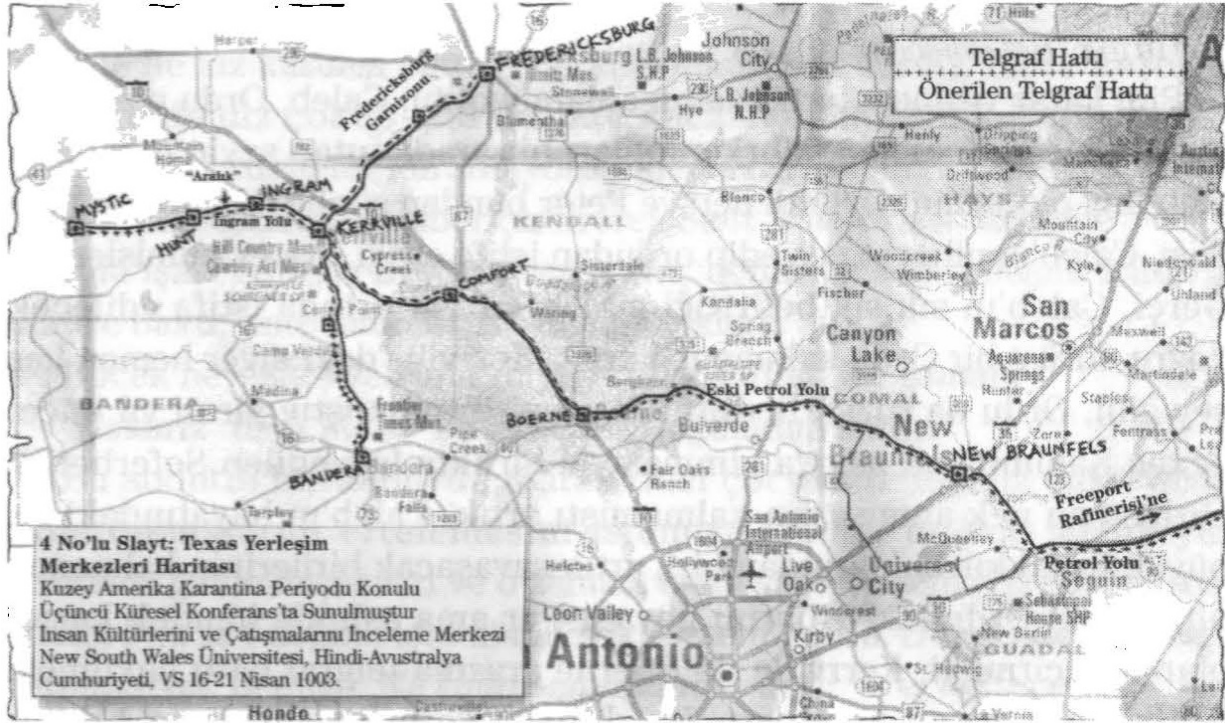
NÜFUS 204.876

VS MART 122

BERGENSFJORD'UN KEŞFİNDEN YİRMİ BİR YIL SONRA

Tüm dünya bir sahnedir,
Tüm erkeklerle kadınlar da oyuncudur yalnızca;
Sahneye girer ve çıkarlar,
Ve insan nice roller oynar, hayatı boyunca.

- Shakespeare,
Nasıl İsterseniz

24

Texas Cumhuriyeti başkanı, elli bir yaşındaki Peter Jaxon solgun şafak aydınlığında, Kerrville'in giriş kapısında, oğluyla vedalaşmak için bekliyordu.

Sara ile Hollis yeni gelmişlerdi; Kate hastanede çalışıyordu fakat kocası Bill'in kızları getireceğine söz vermişti. Caleb son alet edevatı da yük arabasına yüklerken, üzerinde bol bir pamuklu elbise olan Pim kucağında bebek Theo'yla yakında duruyordu. Tarla sürmekte kullanılabilecek kadar güçlü olan, koşum takılmış iki at bekliyordu.

Caleb son sandığı da bağladıktan sonra "Hepsi bu kadar sanırım" dedi. Üstünde uzun kollu iş gömleği ve tulum vardı; saçının uzamasına göz yummuştu. 30-06'lık levyeli tüfeğini,

dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra koltuğa koydu. “Karanlık çökmeden Hunt’a ulaşmak istiyorsak gerçekten yola çıkmalıyız.”

Dış yerleşim yerlerinden birine gidiyorlardı; orası at arabasıyla iki günlük mesafedeydi. O bölge Cumhuriyet’e yeni dahil edilmişti, gerçi insanlar yıllardır orada çiftçilik yapmaktaydı. Caleb iki yılın büyük bölümünü oradaki evi hazırlamakla -çerçeve takmakla, kuyu kazmakla, çit dikmekle- geçirdikten sonra Pim ile bebeğin yanına dönmüştü. Oranın toprağı bereketliydi, nehirden temiz su temin etme imkânı vardı, orman da av hayvanı kaynıyordu: *Peter Yeni bir hayata başlamak için daha kötü yerler var, diye düşündü.*

“Henüz gidemezsiniz” dedi Sara. “Kızları görmeden giderseniz kalpleri kırılır.”

Sara bu sözleri, dönüp kocasına ters ters bakmaya başlayan Pim’in adına da söylemişti.

Caleb işaret diliyle *Bill’in nasıl olduğunu bilirsin, dedi. Bütün gün burada kalabiliriz.*

Hayır. Bekleyeceğiz.

Pim karar verince, tartışmanın anlamı yoktu. Caleb, Ordu mensubu olarak Petrol Yolu’nda kalırken onları bir arada tutan şeyin o kadının inatçılığı olduğunu söylerdi hep ve Peter bundan şüphe duymuyordu. O ikisi, Caleb’in nihayet pes edip ordudan istifa ettiği gün evlenmişlerdi... Gerçi, Caleb’in sık sık belirttiği gibi, o sıralar ortada istifa edilecek doğru dürüst bir Ordu kalmamıştı artık. Kerrville’deki diğer hemen her şey gibi, Ordu da rüzgârla dört bir yana savrulmuştu; yirmi yıl önce, Texas Kanunu’nun askıya alınmasıyla birlikte lağvedilen Seferberlik Ordusu’nu pek anımsayan kalmamıştı artık. Caleb’in hayatındaki en büyük hayal kırıklıklarından biri, artık savaşıcak birilerinin kalmamış olmasıydı. Ordudaki yıllarını güya asker ama aslında hendek kazıcı olarak geçirmişti; Kerrville ile Boerne arasına telgraf hattı çekilmesi projesinde görev yapmıştı. Bu

dünya, Peter'ın geçmişte bildiği dünyadan farklıydı. Şehir surlarında nöbet tutulmuyordu; çevre ışıkları birer birer bozulmuştu ve asla tamir edilmemişti; şehir kapısı on yıldır kapatılmamıştı. Koca bir nesil, virallerin korkunç öykülerdeki, büyüklerinin anlattığı öykülerdeki abartılı umacılardan pek fazlası olmadıklarına inanarak büyümüşü; büyükleri, gelmiş geçmiş tüm yaşlılar gibi, kendi yaşadıkları hayatın çok daha zor ve önemli olduğuna inanıyorlardı.

Kate'in kocası Bill'in gecikmesiyse tam da ondan beklenecek bir şeydi. O adamın olumlu nitelikleri yok değildi -Kate'e göre çok daha rahat bir insandı ve onun mizahsız, olgun tavrını dengelerdi çoğunlukla-, kızlarını sevdiği de su götürmezdi. Ama plansız programsız yaşayan, içki içmeyi ve kâğıt oynamayı seven, iş ahlakıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan biriydi. Peter, Sara ile Hollis'e kıyak olsun diye, o adama devlet kadrosunda iş vermeye çalışmıştı; Vergi Bürosu'nda, pul yapıştırma yetisinden başka pek bir beceri gerektirmeyen, düşük seviyeli bir iş teklif etmişti. Fakat Bill tıpkı daha önceki marangozluk, nalbantlık ve nakliyat şoförlüğü girişimlerinde olduğu gibi, kısa sürede işi savsaklamaya başlamıştı. Genel olarak, kızlarına bakmak, Kate'e arada sırada yemek yapmak ve geceleri gizlice çıkıp kumar oynamak ona yetiyor gibiydi; kumarda bazen kazanıyor, bazense kaybediyordu fakat Kate'in söylediğine göre, toplamda kaybettiğinden biraz fazlasını kazanıyordu hep.

Bebek Theo mızızlanmaya başlamıştı. Caleb gecikmeyi fırsat bilerek atların nallarını kontrol etti, Sara ise Theo'nun altını değiştirmek için onu Pim'den aldı. Tam artık Bill gelmeyecekmiş gibi görünmeye başlamışken Kate yanında kızlarla belirdi, Bill de yüzünde mahcup bir ifadeyle arkalarından geliyordu.

Sara, kızına "Kaçmayı nasıl başardın?" diye sordu.

"Merak etmeyin Müdire Hanım... Jenny yerime bakıyor. Hem beni kovmayacak kadar çok seviyorsunuz."

“Biliyor musun, bana öyle demenden ciddi nefret ediyorum.”

Elle ile kız kardeşi Merry (herkes ona Böcek derdi), Pim’e koştular ve önünde diz çöküp onu birlikte kucakladılar. Kızlar işaret diliyle ancak basit cümleler kurabiliyordu; hepsi de bir ellerini dümdüz yapıp kalplerinin üstünde çember çizdirerek *Seni seviyorum*, dediler.

Pim işaret diliyle *Ziyaretime gelin*, dedikten sonra başını kaldırıp Kate’e baktı; Kate onun ne istediğini açıkladı.

Böcek hevesle “Gelebilir miyiz?” diye sordu. “Ne zaman?”

“Bakarız” dedi Kate. “Belki bebek doğduktan sonra.”

Bu sıkıntılı bir konuydu; Sara ikinci çocukları doğana dek Pim’in yola çıkmalarını ertelemesini istemişti. Fakat doğum ancak yaz sonunda gerçekleşecekti ve o zaman, ekim yapmak için çok geç olurdu. İnatçı Pim sırf doğum için dönmeyi de istemiyordu. *Bunu daha önce de yapmıştım*, demişti. *Ne kadar zor olabilir ki?*

Elle “Lütfen anne?” diye yalvardı.

“Bakarız dedim ya.”

Hepsi birbirleriyle kucaklaştı. Peter, Sara’ya göz attı; Sara da aynı şeyi hissediyordu. Çocukları dönmek üzere gidiyordu. İnsanın bunu istemesi gerekirdi, insan bunun için çalışırdı fakat bu durumla yüzleşmek apayrı bir meseleydi.

Caleb, Peter’in elini sıktıktan sonra onu kendine çekip erkekçe sarıldı. “Eh, ayrılık vakti geldi sanırım. Aptalca laflar etsem sakıncası olur mu? Mesela ‘seni seviyorum’ gibi laflar. Ama hâlâ berbat bir satranç oyuncusun.”

“Pratik yapacağıma söz veriyorum. Kim bilir? Belki bu yakınlarda bir bakarsın oradayım.”

Caleb sırtıttı. “Bak, görüyor musun? Ben de bunu diyorum zaten. Hoş bir kız bulup yuva kurmanın zamanı geldi.”

Peter *Bir bilsen*, diye düşündü. *Her gece, gözlerimi kapayınca tam da bunu yapıyorum.*

Sesini biraz alçalttı. “İstediğim şeyi yaptın mı?”

Caleb hoşgörüsüyle iç geçirdi.

“Babanı mazur gör.”

“Evet, evet, anlıyorum.”

“Gönderdiğim çelik kafesi kullandın mı peki? Bu önemli.”

“Tam söylediğin şekilde inşa ettim, yemin ederim. Pim beni evden kovunca uyuyacak bir yerim oldu en azından.”

Peter banka oturmuş gelinine baktı. Onca ilgi karşısında yorulan bebek Theo, Pim’in kollarında kendinden geçmişti.

Peter işaret diliyle *Ona benim için iyi bak*, dedi.

Bakacağım.

Bebeklere de.

Pim ona gülümsedi. *Bebeklere de.*

Caleb at arabasına çıktı.

“Kendinize iyi bakın” dedi Peter. “İyi şanslar.”

İzleri asla silinmeyecek ayrılık vakti geldi: At arabası, şehir kapısından geçerken herkes geri çekildi. Önce Bill ile kızlar dışarı çıktılar; Kate ile Hollis onları takip ettiler. Peter’in günü yoğun geçecekti fakat güne başlamak içinden gelmiyordu bir türlü.

Görünüşe göre Sara için de aynısı geçerliydi. Konuşmadan yan yana durup, çocuklarını götüren at arabasını seyrettiler.

“Neden bazen sanki onlar bize anne babalık yapıyormuş gibi hissediyorum?” dedi Sara.

“Yakında öyle yapacaklar.”

Sara hor görüyle güldü. “Hah, *işte* dört gözle beklenecek bir şey.”

At arabası hâlâ görünürdeydi. Turuncu Bölge’nin sınırındaki eski çit hattını geçiyordu. Çitin ötesindeki tarlaların çok az bir kısmı ekim için sürülmüştü; çalışacak yeterince insan yoktu. Beslenecek çok fazla insan da kalmamıştı geride; Kerrville’in nüfusu beş bin civarına kadar inmişti. Peter *Şimdi 4-997 oldu*, diye düşündü.

“Bill iyice dağıtmış” dedi Peter.

Sara iç geçirdi. “Yine de Kate onu seviyor. Bir anne olarak ne yapabilirim ki?”

“Tekrar ona iş bulmaya çalışabilirim.”

“Korkarım ki o umutsuz vaka.” Sara, Peter’a göz attı. “Söz açılmışken, bu kez seçimlere katılmayacakmışsın?”

“Bunu nereden duydun?”

Sara çekingen bir edayla omuz silkti. “Koridorlarda kulağıma çalındı işte.”

“Yani Chase söyledi.”

“Başka kim olacaktı? Adam epey heyecanlanmış. Eee, doğru mu peki?”

“Karar vermedim. Ama on yıl yeter belki.”

“Halk seni özleyecek.”

“Yokluğumu fark edeceklerinden bile şüpheliyim.”

Peter, Sara’nın Michael’ı sorabileceğini düşündü. Peter neler duymuştu? Sara’nın kardeşi iyi miydi en azından? Acı gerçeğin ayrıntılarına inmekten kaçınıyorlardı. Michael bol bol alışveriş yapıyordu ve çılgınca bir projeyle meşgul olduğu söyleniyordu; Greer, Dunk ile işbirliği içindeydi; gemi kanalında silahlı adamlar tarafından korunan bir yerleşim yeri vardı ve her gün oradan içkiyle, ayrıca Tanrı bilir başka nelerle dolu kamyonlar kalkıyordu.

Fakat Sara, Michael’ı sormadı. Bunun yerine “Vicky ne düşünüyor?” diye sordu.

Bu soru, Peter’ın suçluluk duymasına yol açtı. O kadının ziyaretine gitmeyi haftalardır, hatta aylardır düşünüyordu.

“Gidip onu görmem gerek” dedi. “Durumu nasıl?”

Hâlâ omuz omuza durup, at arabasının ilerleyişini gözleriyle takip ediyorlardı. At arabası artık nokta kadar kalmıştı neredeyse. Bir tümseği çıktı, alçalmaya başladı, sonra da gözden kayboldu. Sara, Peter’a döndü.

“Ben olsam hiç beklemezdim” dedi.

Peter’ın günü her zamanki görevleriyle uğraşmakla geçti. Vergi ödemeyi reddeden çiftlik sahipleri konusunda ne yapılacağına karar vermek için, vergi tahsildarıyla görüştü; yeni bir yargıç atadı; yakında yapılacak bölge yasama meclisi

toplantısının gündemini belirledi; önüne Chase'in koyduğu çeşitli belgeleri yalnızca üstünkörü göz atıp imzaladı. Öğleden sonra üçte, Peter'in kapısında Apgar belirdi. Başkanın bir dakikası var mıydı? Diğer bütün personel, Peter'a ismiyle hitap ederken (Peter'ın yeğlediği buydu), protokol düşkününü Gunnar öyle yapmayı reddederdi. Peter'a "Sayın Başkan" derdi hep.

Konu silahlardı... Yani silah sıkıntısıydı. Ordu elden geçirilmiş sivil silahlar ve askeri silahlar kullanmıştı hep. Bunların birçoğu Fort Hood'dan gelmişti; ayrıca eski Texas da epey silah bulunan bir yerdi. Her evde bir silah dolabı var gibiydi, ayrıca eyaletin dört bir yanında silah üretim tesisleri bulunuyordu; dolayısıyla orası yedek parça ve cephane temini için biçilmiş kaftandı. Fakat aradan epey zaman geçmişti ve bazı silahlar diğerlerinden daha dayanıklıydı. Eski Browning 1911, yarı otomatik SIG Sauer ve ordu malı Beretta M9 gibi metal çerçeveli tabancalar yeterince bakım yapılırsa neredeyse sonsuza dek kullanılabilirdi. Altıpatlıların, pompalı tüfeklerin ve sürgülü tüfeklerin çoğu da öyleydi. Fakat Glock gibi tabancalar, ayrıca M4 ve AR-15 tüfekler (ki orduda en çok kullanılan silahlardı) gibi polimer çerçeveli silahların raf ömrü sınırsız değildi. Plastik kasaları yıpranıp çatladıkça, giderek daha çoğu emekliye ayrılıyordu; bazıları el altından sivillere satılıyordu; bazılarıysa ortadan kayboluyordu sadece.

Fakat bu, sorunun yalnızca tek bir kısmıydı. Daha acil mesele, cephanenin giderek azalmasıydı. Savaş öncesinden kalma bir fişek ateşlenmeyeli onyıllar oluyordu; Tifty'nin sığınağında vakumla mühürlenmiş olanlar hariç, kapsüller ve kordayt barutu yirmi yıldan fazla dayanmıyordu. Ordunun bütün cephanesi ya geri kazanılmış pirinçten ya da biri Waco civarında, ikincisiyse Victoria'da bulunun iki cephane fabrikasından alınan boş kovanlar kullanılarak elde edilmişti. Mermi imalatı için kurşun dökmek kolaydı; sevk barutu üretmekse çok daha zordu. Silahlara uygun kordayt barutu imal etmek için, bol miktarda nitrogliserin de dahil olmak

üzere, son derece patlayıcı kimyasal maddeleri karıştırmak gerekiyordu. Bu yapılabilirdi fakat kolay bir iş değildi ve hem işgücü hem de uzmanlık gerektiriyordu ki her ikisi konusunda da epey kıtlık çekiliyordu. Ordu giderek küçülmüştü ve artık iki bin askerden ibaretti... Bunların bin beş yüzü kasabalara dağıtılmıştı, beş yüz kişilik bir garnizon da Kerrville’de kalmıştı. Ellerinde hiç kimyager yoktu.

“Burada neden bahsettiğimizi ikimiz de biliyoruz sanırım” dedi Peter.

Peter’ın kâğıt yığınlarıyla dolu, geniş masasının diğer tarafında oturan Apgar, tırnaklarına bakmaktaydı. “Hoşuma gidiyor demedim. Ama ticaret liderliğinin üretim kapasitesi var, ayrıca onlarla hiç alışveriş yapmamış da değiliz.”

“Dunk, Tifty değil.”

“Peki ya Michael?”

Peter kaşlarını çatı. “Sıkıntılı bir konu.”

“Adam petrolcüydü. Petrol ısıtmayı biliyor... Bu işi yapabilir.”

Peter “Peki ya şu gemisi ne olacak?” diye sordu.

“O *sizin* arkadaşınız. O meseleyi siz bana açıklayın.”

Peter derin bir nefes aldı. “Açıklayabilsem keşke. Adımı yirmi yıldan fazladır görmedim. Üstüne üstlük, cephanesiz kaldığımızı ticaret liderliğine söylersek durumumuzu ele vermiş oluruz. Bir hafta sonra bu koltukta Dunk oturur.”

“Öyleyse onu tehdit edin. Bize destek çıkmazsa anlaşmayı iptal edeceğimizi, kıstağa saldırı düzenleyip onun işine son vereceğimizi söyleyin.”

“O geçit yoldan mı saldıralım? Katliam olur. Ben daha lafımı bitirmeden, Dunk blöf yaptığımı anlar.”

Peter koltuğunda geriye yaslandı. Kendisinin Apgar’ın şartlarını Dunk’a söylediğini hayal etti. Dunk onun yüzüne karşı gülmekten başka ne yapabilirdi ki?

“Bu sadece sopa göstermek olur. İşe yaraması mümkün değil. Dunk’a ne sunabiliriz?”

Gunnar kaşlarını çattı. “Para, silahlar ve fahişeler dışında mı? Son baktığımda, Dunk’ta bütün bunlardan bol bol vardı. Ayrıca o herif halk kahramanı resmen. Geçen pazar ne oldu, biliyor musunuz? Bandera’daki, yol ekiplerinin kaldığı kampa beş tonluk, kadınlarla dolu bir kamyon geldi durup dururken. Şoför bir mesaj getirmişti. ‘Dostunuz Dunk Withers’in ikramıdır.’ Hem de *pazar* günü.”

“Kadınları geri çevirdiler mi peki?”

Gunnar burnundan nefes vererek güldü. “Hayır, onları kiliseye götürdüler. Ne yapmış olabilirler sizce?”

“Eh, teklif edebileceğimiz bir şey olmalı.”

“Kendisine sorabilirsiniz.”

Bu espriydi fakat tamamen değil. Ayrıca Michael’ı da düşünmek gerekiyordu. Peter o adamın her şeye karşın kendisiyle konuşacağını düşünmekten hoşlanıyordu.

“Belki bunu yaparım.”

Gunnar kalkarken kapıda Chase belirdi.

Peter “Ne var Ford?” diye sordu.

“Yine göçük oldu. Büyük bir göçük. Bu sefer en az iki ev gitti.”

Bahar boyunca olmuştu bu. Önce yer gürlüyordu; sonra, birkaç saniye içinde, toprak çöküveriyordu. Şimdiye kadarki en büyük çukurun genişliği on beş metreden fazlaydı. Peter *Burası gerçekten dağılıyor*, diye düşündü.

“Yaralanan oldu mu?” diye sordu.

“Bu sefer hayır. İki ev de boştu.”

“Eh, şansımız varmış.” Ford hâlâ Peter’a beklentiyle bakıyordu. “Başka bir şey var mı?”

“Düşünüyorum da, bence bir açıklama yapmalıyız. Halk bu konuda ne yaptığınızı bilmek isteyecektir.”

“Ne yapayım yani? Toprağa uslu durmasını mı söyleyeyim?” Ford bir şey demeyince Peter iç geçirdi. “Tamam; sen bir şeyler yaz, imzalarım. Mühendislerimiz vakayı inceliyor, durum kontrol altında falan filan.” Peter, Ford’a tek kaşını kaldırdı. “Tamam mı?”

Apgar gülmek üzereymiş gibi görünüyordu. Peter *Tanrım, sorunların ardı arkası kesilmiyor,* diye düşündü. Ayağa kalktı.
"Haydi gel Gunnar. Biraz hava alalım."

Peter bu işi çok istediğinden değil, Vicky'ye kıyak geçmek için başkan olmuştu. nc kez seçilmesinin hemen ardından, Vicky'nin sağ elinde titreme baş göstermişti. Bunu bir dizi kaza takip etmişti ki aralarında Vicky'nin hükümet binasının basamaklarından düşüp ayak bileğini kırması da vardı. Hep düzgün olan elyazısı kargacık burgacık bir hal almıştı; konuşması tuhaf bir şekilde monotonlaşmış, sesi hiç yükselip alalmaz olmuştu; titremesi diğer eline de yayılmış, ayrıca başını istemsizce ne arkaya sallamaya başlamıştı. Peter ile Chase, Vicky'yi halkın karşısına çıkarmaktan olabildiğince kaçınarak durumu gizlemeyi başarsalar da, kadının daha fazla devam edemeyeceği ikinci senesinin ortasında anlaşılmıştı. Muaddel Sıkıyönetim Kanunu'ndan nceki Texas Anayasası, Vicky'ye kendisinin yerine başkan seçme hakkı veriyordu.

Peter o sırada toprak istihkak bakanı olarak görev yapıyordu; bu mevkiye, Vicky'nin ikinci başkanlık döneminin ortasında gelmişti. Bakanlar kurulunun en göz önündeki mevkilerinden biriydi bu; Vicky, Peter'ı daha fazlası için yetiştirdiğini gizlememişti. Yine de Peter başkanlık işini Chase'in üstleneceğini varsaymıştı; ne de olsa o adam yıllardır Vicky'nin yanındaydı. Vicky onu ofisine çağırdığında Peter, Chase'in başkanlığa geçiş döneminin konuşmalarını beklemişti tamamen; oysa karşısında, elinde incil tutan bir yargıç bulmuştu. İki dakika sonra da Texas Cumhuriyeti'nin başkanıydı.

O kadının niyetinin baştan beri bu olduğunu sonradan anlamıştı: Vicky halefini en baştan yetiştirmişti. Peter iki yıl sonra seçimlere katılıp kolayca kazanmıştı, ikinci başkanlık döneminde de kendisine rakip çıkan olmamıştı. Bunun bir sebebi, baş yönetici olarak sevilmesiydi; Peter oldukça popülerdi, tam da Vicky'nin öngördüğü gibi. Fakat Peter'ın,

halkı mutlu etmenin kolay olduğu bir zamanda başkan olduğu da doğruydu.

Kerrville de tamamen önemsizleşme yolunda ilerliyordu. Sıradan bir taşra iline dönüşmesi ne kadar zamanda gerçekleşecekti? İnsanlar daha uzaklara yerleştikçe, merkezi otorite fikrine daha soğuk bakılıyordu. Parlamento, Boerne'ye taşınmıştı ve kararlarına neredeyse hiç uyulmuyordu. Mali sermaye, insan sermayesinin peşinden kasabalara gitmişti; insanlar işyerleri açıyor, pazar tarafından belirlenmiş fiyatlardan takas yapıyor, istedikleri şekilde pazarlık ederek kendi hayatlarını yönetiyorlardı. Fredericksburg'de, bir grup özel yatırımcı, ilk bankayı açmak için paralarını birleştirmişlerdi. Hâlâ sorunlar vardı ve büyük altyapı projeleri (yollar, barajlar, telgraf hatları) için gerekli kaynaklara yalnızca federal yönetim sahipti. Fakat bu bile sonsuza dek sürmeyecekti. Peter kendisine karşı dürüst olduğunda, orayı yönetmekten çok limana yönlendirdiğini biliyordu. *Chase'in de bir fırsatı olsun*, diye düşündü. Yirmi yılını, kapalı kapılar ardında durmadan münakaşa edilen kamusal yaşamda geçirmek her insan için yeter de artardı. Peter asla çiftçilik yapmamıştı; domates bile ekmemişti. Fakat öğrenebilirdi ve işin en iyi tarafı, pullukların kendilerine ait fikirlerinin olmamasıydı.

Vicky emekliye ayrılıp şehrin doğu tarafındaki, ahşap iskeletli, küçük bir evde kalmaya başlamıştı. O mahallenin birçok evi boştu; sakinleri çoktan taşınmıştı. Peter basamaklardan sundurmaya çıktığında hava kararmaktaydı. Ön salonda tek bir ışık yanıyordu. Peter ayak sesleri duydu; sonra kapı açıldı ve Vicky'nin hayat arkadaşı Meredith belirdi... Bezle ellerini siliyordu.

"Peter." Kadın altmış yaşlarındaydı, ufak tefekti ve keskin bakışlı, mavi gözlere sahipti. Vicky ile yıllardır birlikteydiler. "Geleceğini bilmiyordum."

"Kusura bakmayın, haber göndermeliydim."

“Hayır, içeri gel tabii.” Kadın geri çekildi. “Vicky uyanık... Tam ona akşam yemeğini götürecektim. Seni görünce sevinecek, biliyorum.”

Vicky’nin yatağı salondaydı. Peter içeri girince Vicky üst üste konmuş yastıkların üstündeki başını sağa sola sallayarak ondan tarafa göz attı.

“Vvvvv... Akti gelmişti... B... B... şşşşşkannn... Bbbb... Eyyy.”

Kelimeleri yutup sonra tükürüyordu sanki. Peter onun yatağının yanına bir sandalye çekti. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Buuuu... Gün... F... Fffena... D... D... Eğil.”

“Gelmediğim için kusura bakma.”

Kadının elleri battaniyenin üstünde huzursuzca kımıldanıyordu. Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Sso... Runn... Değiiil. Gööördüğün.... Giiiibi.... M... Mmmeş... Guuu... Lüüm.”

Meredith kapıda belirip, elindeki tepsiyi komodine bıraktı. Tepside bir kâse berrak etsuyu ile pipetli bir bardak su vardı. Meredith, Vicky’nin başını arkasından tutarak yastıktan kaldırıp öne eğdi ve boynuna pamuklu bir mama önlüğü bağladı. Çöken gece, pencere camlarını aynaya dönüştürmüştü.

Peter, Meredith’e “Benim yapmamı ister misin?” diye sordu.

“Vicky, yemek yemene Peter’ın yardım etmesini ister misin?”

“N... N... Neden... O... O... Olmasın?”

Meredith, Peter’a “Azar azar içir” dedi ve koluna pat pat vurdu. Peter’a çok hafifçe gülümsedi; yüzü bitkindi. Kadın aylardır doğru dürüst uyumuyordu herhalde; bu yardım için müteşekkirdi. “Bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım.”

Peter suyla başlayarak, pipeti Vicky’nin kuruyup çatlamış dudaklarına götürdü; sonra da et suyuna geçti. Vicky’nin çok az bir miktar yutmak için bile ne büyük çaba sarf ettiğini

görebiliyordu. Et suyunun çoğu, kadının ağız kenarlarından süzülüyordu; Peter onun çenesini silmek için mama önlüğünü kullandı.

“Ççç... Okk... Ko... Miiik.”

“Nedir?”

“Beni... Bbbb... Bbbb... Ees... Le... Men. Bee... Beeeeek... Gibi.”

Peter ona biraz daha et suyu içirdi. “Lafı mı olur? Sen de beni epey şımartmıştın.”

Kadın yutkunmaya çalışırken, boynunun kirişleri kabardı ve gırtlığı inip çıktı. Sırf bunu izlemek bile Peter’ı yoruyordu.

“Kam... P... P... Anya... Nasıl... Giidiyor?”

“Henüz ciddi olarak başlamadı. Biraz meşguldüm.”

“Hhhhh... Haydi... O... Or... Or... Oradan.”

Vicky, Peter’ın içini okumuştı; ama hep yaptığı bir şeydi bu elbette. Peter ona bir kaşık et suyu daha içirmeye çalıştı fakat pek şansı yoktu. “Caleb ile Pim bugün kasabalara doğru yola çıktılar.”

“Ü... Ü... Üzgünsün... Sadece. Ge... Çe... Eee... Ceeeeek.”

“Ne yani? Çiftçilik yapamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Se... Seni... Bi... Bilirim... P... Eter. Kaaaaa... Fa... Yı... Yı... Yiyecek... Siin.”

Vicky başka bir şey demedi. Peter kâseyi kenara koydu; Vicky çok az et suyu içmişti. Peter başını kaldırıp tekrar baktığında, kadının gözleri kapalıydı. Peter lambayı kısıp Vicky’yi seyretti. Kadının vücudunun huzursuz kıpırdanmaları ancak uyku esnasında kesilmişti. Birkaç dakika geçti; arkasından bir ses geldiğini duyan Peter mutfak kapısında Meredith’in durduğunu gördü.

Kadın usulca “Öyle oluyor” dedi. “Buradayken bir anda...” Cümlesinin devamını getirmedi.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

Meredith bir elini Peter’ın koluna koydu ve onunla baktı. “Seninle öyle gurur duyuyordu ki Peter. Yaptığın bütün şeyleri izlemek onu öyle mutlu ediyordu ki.”

“İhtiyacın olursa beni çağırır mısın? Mesele ne olursa olsun.”

“Bence bu mükemmel bir ziyaretti... Sen de öyle düşünmüyor musun? Daha fazlası olmasın artık.”

Vicky’nin başucuna geri dönen Peter, kadının battaniyenin üstündeki ellerinden birini kaldırdı. Kadın kımıldamadı. Peter, Vicky’nin elini bir dakika boyunca tutarak onu düşündü; sonra eğilip onu yanağından öptü... Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

“Teşekkürler” diye fısıldadı.

Meredith’in peşinden sundurmaya gitti. “Seni severdi, biliyorsun” dedi kadın. “Böyle şeyleri çok sık söylemezdi, bana bile. O da öyle bir insandı. Ama seni severdi.”

“Ben de onu severdim.”

“Bunu biliyor.” Kucaklaştılar. “Güle güle Peter.”

Sokak sessizdi; hiç ışık yanmıyordu. Peter parmağını gözüne dokundurdu; parmağı ıslandı. Eh, o artık başkandı; isterse ağlayabilirdi. Oğlu gitmişti; onu başkaları takip edecekti. Hayatında, bir şeyleri kaybetmeye başladığı bir döneme girmişti. Peter başını göğe kaldırdı. Yıldızlar hakkında söylenen şey doğrudu, insan ne kadar çok bakarsa o kadar çok yıldız görüyordu. Rahatlatıcıydılar, gözetleyen varlıkları güven vericiydi; fakat hep öyle olmamıştı. Peter öylece durup onlara bakarken, bu kadar çok yıldız görmenin bambaşka bir anlama geldiği bir zamanı hatırladı.

Geceyi Hunt'ta geçirdiler; yerde, at arabasının yanında uyudular ve ikinci günün ikindisinde Mystic Kasabası'na vardılar. Bu kasaba döküntü bir ileri karakoldan ibaretti: Küçük bir anacaddesi, üç beş evi, bir bakkalı, bir de postaneden hapishaneye dek her türlü işlevi gören bir hükümet binası vardı. Kasabadan geçip, batı yönünde uzanan nehir yolunu takip ettiler ve giderek sıklaşan çalıların arasındaki bir tünelden geçtiler. Pim kasabalara daha önce hiç gitmemişti; gördüğü her şey onu büyüler gibiydi. Bebeğe, işaret diliyle *Ağaçlara bak*, diyordu. *Nehre bak. Dünyaya bak.*

Akşam olurken çiftliğe vardılar. Bir tepenin üstünde bulunan çiftlik binası, aşağıdaki Guadalupe'ye bakıyordu; atlar için otağı, arada uzanan siyah topraklı tarlaları, arkada da tuvaleti vardı. Caleb at arabasından inip, sepette uyuyan Theo'yu almak için kollarını kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun?"

Theo'nun doğumundan beri Caleb, çocuğun yanındayken aynı anda hem sesli olarak hem de el işaretleriyle konuşmayı âdet edinmişti. Etrafta başka kimse olmadığından, çocuk sesli konuşma ile işaret diliyle konuşma arasında aslında bir fark olmadığını düşünerek büyüyecekti.

Bütün bunları sen mi yaptın?

"Yani, yardım aldım."

Gerisini göster bana.

Caleb, Pim'i içeri götürdü. Zemin katta, hakiki camlı pencerelere sahip iki oda, ocaklı ve tulumbalı bir mutfak,

ayrıca üçünün uyuyacakları çatı katına çıkan bir merdiven vardı. Ayaklarının altındaki, meşe kerestesinden zeminin sağlamlığını hissediyorlardı.

“Yazları içeride uyuyamayız; fazla sıcak olur... Ama arka tarafa uyku sundurması inşa edebilirim.”

Pim gülümsüyordu; gözlerine inanamazmış gibiydi. *Buna ne zaman vaktin olacak?*

“Ben hallederim; sen merak etme.”

O gece işlerine yarayacak şeyleri at arabasından indirdiler. Birkaç gün sonra Caleb çiftlik hayvanları (süt ineği, bir iki keçi, tavuklar) alma işine başlamak için, on iki kilometre yol kat ederek kasabaya gidecekti. Sırayla mısır ve fasulye yetiştireceklerdi; arka tarafta bostanları olacaktı. İlk sene, zamana karşı yarışacaklardı. Caleb sonrasında işlerin daha öngörülür bir düzene gireceğini umuyordu; gerçi hayatları hiçbir açıdan kolay olmayacaktı asla.

Sade bir akşam yemeği yedikten sonra, Caleb’in daha önce at arabasından zemin kata getirip yere serdiği şilteye uzandılar. Caleb etrafta üçünden başka kimsenin olmadığı bu ıssız yerde Pim’in korkup korkmayacağını, en azından huzursuz olup olmayacağını merak etmişti. Pim daha önce şehir surlarının dışında gece geçirmemişti hiç. Ama görünüşe göre, Caleb’in kaygılandığı şeyin tam tersi olmuştu; Pim tamamen rahat görünüyordu ve durumlarının nasıl olacağını görmeyi hevesle bekler gibiydi. Bunun bir sebebi vardı elbette. Genç bir kızken Pim’in başına gelenler, onun için bir güç kaynağına dönüşmüştü.

Pim, Caleb’in hayatına yavaş yavaş girmişti. İlk başta, Sara onu yetimhaneden getirdiğinde Pim, Caleb’a normal bir insan gibi görünmemişti pek. Kızın kaba hareketleri ve genizden gelen iniltileri Caleb’i huzursuz etmişti. Pim kendisine gösterilen en basit iyiliğe bile kafa karışıklığıyla, hatta öfkeyle karşılık veriyordu. Sara’nın Pim’e işaret dili öğretmesiyle birlikte bu durum değişmeye başlamıştı. Bu konuda el yordamıyla mesafe kat etmişlerdi; sözcüklerle

başlamış, ardından da tabirlere ve tek el hareketiyle anlatılabilen fikirlere geçmişlerdi. Kütüphaneden alınmış bir kitaptan da faydalanmışlardı fakat Caleb sonradan, Kate çalışsın diye kitabı ona verdiğinde, Pim'in el hareketlerinin çoğunun uydurma olduğunu anlamıştı: O özel dil kabarcığını yalnızca Pim ile annesi -ve bir ölçüde, Kate ile babası- paylaşmışlardı. Caleb o sırada on dört-on beş yaşlarındaydı. Akıllı bir çocuktuk; çözemeyeceği problemlerle karşılaşmaya alışık değildi. Ayrıca Pim ona ilginç gelmeye başlamıştı. O kız nasıl biriydi acaba? Caleb onunla herkesle yaptığı şekilde iletişim kuramayışını hem can sıkıcı hem de çekici buluyordu. Pim'in kendi ailesinin fertleriyle etkileşimlerini dikkatle gözlemleyerek, o el kol hareketlerini hafızasına kazıyordu. Odasında, ayna karşısında saatlerce pratik yapmıştı; aklına esen konular üstüne diyaloglar kurgulamış ve iki tarafın da sözlerini işaret diliyle ifade etmişti. *Bugün nasılsın? Çok iyiyim, teşekkürler. Hava durumu hakkında ne düşünüyorsun? Yağmuru severim ama havaların ısınmasını iple çekiyorum.*

Yeni yeteneklerini Pim ile çeşitli konularda konuşabileceğine dair özgüven kazanana dek gizlemek, Caleb için önemli hale gelmişti. Ailelerinin birlikte taşma savağına gezmeye gittikleri bir ikindi vakti, Caleb'ın beklediğı fırsat eline geçmişti. Diğer herkes su kenarında piknik yapmanın keyfini çıkarırken Caleb barajın tepesine çıkmıştı. Orada Pim'in betonda oturmuş, günlüğüne yazdığını görmüştü. Pim bir şeyler yazıp duruyordu; Caleb onun neler yazdığını merak etmişti. Caleb yaklaşırken Pim başını kaldırıp siyah gözlerini kısarak, kendisine özgü bir yoğunluk taşıyan bakışlarıyla ona bakmıştı; sonra da onu önemsemezcesine gözlerini kaçırmıştı. Kulaklarının arkasına tikiştirdiğı, uzun ve parlak, kahverengi saç gün ışığıyla parılıyordu. Caleb bir an öylece durup kızı gözlemlemişti. Pim ondan üç yaş büyüktü, onun gözünde bir yetişkindi temelde. Ayrıca oldukça güzelleşmişti; gerçi saçmalığa

tahammülsüz oluşu, tepeden bakan ve hatta biraz soğuk biri gibi görünmesine yol açıyordu.

Caleb'in orada olmasını istemediği belliydi fakat vazgeçmek için artık çok geçti. Caleb onun yanına gitmişti. Pim başını biraz yana eğerek, hem sikkın hem de neşeli bir ifadeyle Caleb'ı süzmüştü.

Caleb işaret diliyle *Merhaba*, demişti.

Pim kalemını arada bırakarak defterini kapamıştı. *Beni öpmek istiyorsun, değil mi?*

Bu öyle beklenmedik ölçüde dobra bir soruydu ki Caleb kelimenin tam anlamıyla apışıp kalmıştı. Pim'i öpmeyi istiyor muydu? Bütün mesele bu muydu? Pim şimdi *gerçekten* ona gülüyordu... Gözleriyle gülüyordu.

Pim işaret diliyle *Ne dediğimi bildiğini biliyorum*, demişti.

Caleb yanıtı elleriyle bulmuştu: *Öğrendim.*

Benim için mi, yoksa kendin için mi?

Caleb kendini kapana kısılmış gibi hissetmişti. *İkisi de.*

Daha önce birini öptün mü hiç?

Caleb hiç öpüşmemişti. Eninde sonunda yapmak istediği bir şeydi bu. Yüzünün kızardığını biliyordu.

Birkaç kez.

Hayır, öpmemişsin. Eller yalan söylemez.

Caleb bunun doğruluğunu fark etmişti. Onca çalışıp pratik yapmasına karşın, bariz bir gerçeği, Pim'in ona birkaç saniyede sergilediği bir gerçeği fark edememişti: işaret dili tamamen açıksözlü bir dildi. Onun sıkı retoriğinde kaçamaklığa, kendini korumaya yönelik yarı-doğrulara (ki insanların çoğu birbirine bu tarz şeyler söylerdi) pek az yer kalıyordu.

İstiyor musun?

Pim ayağa kalkıp Caleb'ın karşısında durmuştu. *Tamam.*

Böylece öpüşmüşlerdi. Caleb gözlerini kapamıştı çünkü böyle yapması gerektiğini düşünmüştü; başını biraz yana eğip öne eğilmişti. Burunları önce çarpıp, sonra da birbirinin

yanından geçmişti ve dudakları hafif bir çarpışmayla buluşmuştu. Caleb daha ne olduğunu anlamadan, öpüşmeleri sona ermişti.

Hoşuna gitti mi?

Caleb bunun gerçekten olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Yanıt vermişti: *ok.*

Bu sefer ağzını a.

Böylesi daha da iyiydi. Caleb ağzına giren bir şeyin hafif baskısını hissetmiş ve bunun Pim'in dili olduğunu anlamıştı. Dizginleri Pim'e bırakmıştı; şimdi gerçekten püşüyorlardı. Caleb bu eylemin yalnızca yüzeyle rin basitçe birbirine sürtünmesinden, dudakların birbirine bastırılmasından ibaret olduğunu hayal etmişti hep; ama öpüşmenin çok daha karmaşık bir şey olduğunu şimdi kavramıştı. püşmeye, dokunmaktan çok birbirine karışmak denebilirdi. Bunu bir süre yapmış, birbirlerinin ağzını keşfetmişlerdi; sonra Pim püşmenin sona erdiğini belirten bir edayla geri çekilmişti. Caleb buna hayıflanmıştı; çok daha uzun bir süre püşebilirdi. Sonra, püşmelerinin yarım kalmasının sebebini anlamıştı. Sara barajın dibinden onlara sesleniyordu.

Pim, Caleb'a gülümsemişti. *İyi püşüyorsun.*

Ve hepsi buydu, en azından bir süreliğine. Daha sonra tekrar öpüşmüşlerdi, başka şeyler de yapmışlardı fakat çok ileri gitmemişlerdi ve başka kızlar olmuştu. Fakat barajda geçirdiği o kısacık birkaç dakika, Caleb'ın aklında hayatının eşsiz bir noktası olarak kalmıştı hep. On sekiz yaşında Ordu'ya katıldığında komutanı ona, geride bıraktığı memleketinde yaşayan, mektup yazabileceği birini bulmasını söylemişti. Caleb, Pim'i seçmişti. Mektupları neşeli ve saçma sapandı; yemeklerden ve arkadaşlarının anlattığı eğlenceli maceralardan yakınıyordu... Fakat Pim'in yazdıkları, Caleb'ın hayatında okuduğu hiçbir şeye benzemiyordu; keskin gözlemler içeriyorlardı ve hayat doluydular. Yer yer şiir gibiydiler. Tek bir ifade, hatta önemsiz bir şeye dair bir ifade bile -gün ışığının yapraklarda nasıl

göründüğü, bir tanışın laf arasında ettiği bir söz, pişen yemek kokusu- günlerce Caleb'in aklından çıkmıyordu. Pim'in kâğıt üzerindeki sözleri, işaret dili kullanırkenki net ve sade sözlerinin aksine, duygularla dolup taşar gibiydi... Onun kalbine daha yalan olan, daha yoğun türden bir gerçeği ifade ediyorlardı. Caleb, Pim'e elinden geldiğince sık yazıyordu; ona karşı açlık duyuyor, daha fazlasını istiyordu. Onun sesini duyuyordu -nihayet duyuyordu- ve aradan çok zaman geçmeden, ona âşık olmaya başlamıştı. Bunu ona söylediğinde (mektupla değil yüz yüze, üç günlük izninde Kerrville'e döndüğünde söylediğinde) Pim gözleriyle gülmüş, sonra da işaret diliyle *Bunu nihayet ne zaman fark ettin?* demişti.

Caleb bu anıları düşünürken uykuya daldı. Bir süre sonra uyandığında, Pim'in gitmiş olduğunu fark etti. Kaygılanmadı; Pim'e gece kuşu denilebilirdi. Theo hâlâ uyuyordu. Caleb pantolonunu giyip feneri yaktı ve tüfeğini kapının yanındaki yerinden alıp dışarı çıktı. Pim, Theo'nun odun kesmekte kullandığı çotuğun üstünde, sırtı dönük halde oturmaktaydı.

Her şey yolunda mı?

Pim işaret diliyle *Lambayı söndür*, dedi. *Gel otur.*

Havanın aslında epey soğuk olmasına karşın, Pim'in üstünde yalnızca geceliği vardı; ayakları çıplaktı. Caleb onun yanına oturup feneri söndürdü. Karanlıktayken başvurdukları bir sistem vardı. Pim, Caleb'in elini tuttu ve onun avcuna ufak hareketlerle dokunarak, işaret diliyle konuştu: *Bak,*

Neye?

Her şeye.

Caleb onun ne demek istediğini anladı. Bu bizim.

Burayı sevdim.

Sevindim.

Caleb çalılıkta bir hareket algıladı. Ses tekrar geldi; sol taraflarından gelen ot hışırtıları. Oradaki, rakun veya opossum değildi... Daha büyük bir şeydi.

Pim, Caleb'in birden pür dikkat kesildiğini fark etti. *Ne?*

Bekle.

Caleb feneri tekrar yakınca yerde bir ışık havuzu belirdi. Şimdi hışırtılar farklı farklı yerlerden geliyordu, her ne kadar çoğu aynı yönden gelse de. Caleb tüfeği koltuk altına yerleştirip, dirseğiyle yan tarafına bastırdı. Bir elinde feneri, diğerinde de tüfeği tutarak usulca öne, seslerin geldiği tarafın ortasına doğru yürüdü.

Işık bir şeyi aydınlattı: Gözler parladı.

Oradaki genç bir geyikti. Işığın karşısında donakalmış halde Caleb'a bakıyordu. Caleb başka geyikler de gördü; toplam altı geyik. Bir an hiçbir şey kımıldamadı; adamlar geyik hayretle birbirlerini süzdüler. Sonra sürü, ortak bir zihin tarafından yönetilircesine, yek vücut halinde dönüp kaçtı.

Ne yapabilirdi? Caleb Jaxon gülmekten başka ne yapabilirdi?

“Tamam Rand, şimdi dene.”

Michael zemin ile kompresörün dibi arasındaki dar boşlukta sırtüstü yatıyordu. Vananın açıldığını duydu; boru hattından gaz akmaya başladı.

“Gösterge ne diyor?”

“Dayanıyor gibi.”

Michael *Sakin sızıntı yapmaya cesaret etme*, diye düşündü. *Sabahımın yarısını sana verdim.*

“Hayır. Basınç düşüyor.”

“*Lanet* olsun.” Michael aklına gelen bütün kaynak yerlerini kontrol etmişti. O gaz nereden geliyordu yahu? “Cehenneme kadar yolu var. Kapat şunu.”

Michael kıvrıla kıvrıla dışarı çıktı. Alt makine dairesindeydiler. Yukarıdaki iskeleden, metale vuran metal sesleri, kaynak makinesi cızırtıları, birbirine seslenen adamların sesleri geliyordu; bütün bunlar, makine dairesinin akustığı sebebiyle iyice yüksek çıkıyordu. Michael kırk sekiz saattir güneş yüzü görmemişti.

Rand’e “Bir fikrin var mı?” diye sordu.

Adam ellerini pantolon ceplerine sokmuş, öylece duruyordu. Ata benziyordu biraz. Güçlü hatlara sahip yüzünde, küçücük gözleri narin görünüyordu; ilerlemiş yaşına karşın -kırk beşini geçmişti-, dalgalı siyah saçında da tek tük beyaz teller vardı yalnızca. Sakin, güvenilir Rand. Bir karısı ya da kız arkadaşı olduğunu söylememişti hiç; Dunk’ın fahişelerini de asla ziyaret etmemişti. Michael hiç ısrar etmemişti çünkü bu son derece önemsiz bir meseleydi.

Rand “Şarj dinamosunun bir yerinde sorun olabilir” diye tahminde bulundu. “Gerçi orası epey sıkışık; kontrolü zor olur.”

Michael yukarıdaki iskeleye bakıp, birilerine sesini duyurmak için bağırarak “Yama nerede?” diye sordu.

Yama’nın gerçek adı Byron Szumanski’ydi. Lakabını kömür karası pis sakalında bulunan tuhaf, kare şeklinde, beyaz kısımdan almıştı. Michael’ın adamlarının çoğu gibi o da yetimhanede büyümüşü; kısa süren askerlik döneminde makineler hakkında bir iki şey öğrenmiş, sonra da Sivil Otorite’nin emrinde makine ustası olarak çalışmıştı. Akrabası yoktu; asla evlenmemişti ve evlenmek istediğini hiç söylemezdi; Michael’ın bildiği kadarıyla kötü alışkanlıklara sahip değildi; tecrit halinde yaşamaktan rahatsızlık duymuyordu; çok konuşmazdı; yakınmadan emirlere itaat ederdi ve çalışmayı severdi... Kısacası, Michael’ın emelleri açısından biçilmiş kaftandı. Bir altmış boyunda, sıırım gibi bir adamdı; gemideki, başka bir insanın nefes bile alamayacağı kadar dar kısımlarda bütün gününü geçirdiği olurdu. Michael da bütün bunları karşılayacak bir maaş verirdi ona; gerçi kimse maaşlardan yakınamazdı. Michael’ın damıtıcılardan kazandığı bütün para dosdoğru *Bergensfjord*’a gidiyordu.

Tepede bir çehre belirdi: Weir’inki. Kaynak maskesini alnına kaldırdı. “Kaptan köşkünde sanırım.”

“Birini gönder de onu getirsin.”

Michael alet çantasını almak için eğilirken, Rand onun omzuna pat pat vurdu. “Ziyaretçimiz var.”

Michael başını kaldırıp baktı; Dunk merdiveni iniyordu. Michael’ın o adama ihtiyacı vardı, tıpkı Dunk’ın ona ihtiyacı olduğu gibi; fakat ilişkileri kolay değildi. Dunk’ın, Michael’ın gerçek emelinden habersiz olduğunu söylemek gereksizdi elbette; *Bergensfjord*’u eksantrik ve dikkat dağıtıcı bir şey, Michael’ın boşa zaman harcamasına yol açan karmaşık bir meşgale olarak görüyordu... Michael o zamanı Dunk’a para kazandırmak için harcasa daha iyi olurdu. Michael’ın yüz

seksen metrelik bir yük gemisini tekrar yüzdürmeye ihtiyaç duymasının sebebini hiç merak etmemiş olması, o adamın zekâsının kıtlığının bir başka kanıtıydı yalnızca.

“Harika” dedi Michael.

“Adam toplamamı ister misin? Sinirli görünüyor.”

“Nereden anladın?”

Rand uzaklaştı. Dunk merdivenin dibinde durup ellerini beline koydu ve bezgin, kızgın bir ifadeyle etrafa göz attı. Yüzündeki dövmeler, eski saç çizgisinin hemen altında son buluyordu. Zor bir hayat sürdüğünden, epey yaşlı görünüyordu fakat hâlâ tank gibiydi. Eğlenmek için, kamyonları tamponlarından tutup kaldırmayı severdi.

“Senin için ne yapabilirim Dunk?”

Dunk’ın gülümseyişi, Michael’a şişe ağzındaki bir tıpayı çağrıştırırdı hep. “Buraya daha sık inmeliyim cidden. Bu zimbirtıların yarısının ne olduğunu bilmiyorum. Mesela şunlar.” Dunk sosis gibi kalın, etli parmağını salladı.

“Su hücresi pompaları.”

“Ne işe yararlar?”

O gün pek ilerleme kaydedilmemişti; şimdi de Michael’ın başına bu çıkmıştı. “Teknik bir şey denebilir. Seni açmaz pek.”

“Neden buradayım Michael?”

Beş yaşındalarmış gibi, tahmin oyunları oynuyorlardı. “Gemi tamiratına durup dururken ilgi duymaya başladığın için mi?”

Dunk’ın Michael’ın yüzüne bakan gözleri sertleşti. “Buradayım çünkü bana olan sorumluluğunu yerine getirmiyorsun Michael. Mystic yerleşime açık. Bu da talep demek. Yeni kaynatma kazanının hazır olmasına ihtiyacım var. Daha sonra değil. Bugün.”

Michael iskeleye seslendi. “Yama’yı bulan oldu mu?”

“Bakıyoruz!”

Michael tekrar Dunk'a döndü. Bu herif tam bir öküzdü. Pulluğa koşulması gerekirdi. "Şu an biraz meşgulüm."

"İzninle sana şartları anımsatayım. Sen damıtıcılarla hünerini sergiliyorsun, ben de sana kârın yüzde onunu veriyorum. Hatırlaması çok zor değil."

Michael tekrar iskeleye seslendi. "Bugün bir ara bulabilirsiniz iyi olur!"

Sonra birden ara duvara sertçe yaslandığını hissetti; Dunk önkolunu Michael'ın boğazına bastırıyordu.

"Şimdi dikkatin bende mi?"

Adamın geniş, basık burnu Michael'ın burnunun birkaç santim ötesindeydi; nefesi eski şarap gibi ekşi kokuyordu.

"Sakin ol amigo. Bunu çocukların önünde yapmamıza gerek yok."

"Sen *benim* için çalışıyorsun, lanet olsun."

"İzninle bir şeyi belirtebilirsem. Boynumu kırman şu an için kendini iyi hissettirebilir ama bir daha lik bulamazsın o zaman."

"Her şey yolunda mı Michael?"

Rand yanında iki kişiyle, Fastau ve Weir ile, Dunk'ın arkasında duruyordu. Rand elinde uzun bir ingilizanahtarı tutuyordu; diğer ikisinin de elinde uzun birer boru vardı. Bunları rahat bir tavırla, sanki çalışırken ellerine almış gibi tutmaktaydılar.

Michael "Küçük bir yanlış anlama sadece" diye yanıtladı. "Sen ne diyorsun Dunk? Burada sorun yaşamamıza gerek yok. Tüm dikkatim sende olacak; söz veriyorum."

Dunk kolunu Michael'ın boğazına iyice bastırdı. "Senin var ya..."

Michael, Dunk'ın omzunun üstünden Weir ile Fastau'ya baktı. "Siz ikiniz gidip damıtıcıları kontrol edin, duruma bakın, sonra da gelip bana rapor verin. Anlaşıldı mı?" Dikkatini tekrar Dunk'a yöneltti. "O işi halledeceğim. Seni gayet iyi ve net duyuyorum."

“Yirmi yıl. Saçmalıklarından bıktım artık. Bu... Hobinden.”

“Hislerini gayet iyi anlıyorum. Konuşurken haddimi aştım. Yeni kaynatma kazanları hazır olacak; sorun yok.”

Dunk ateş saçan gözlerle Michael’a bakmayı sürdürüyordu. Ne olacağını kestirmek güçtü. Dunk nihayet, Michael’ı son kez ittirip duvara yasladıktan sonra geri çekildi. Dönüp Michael’ın adamlarına ters ters baktı.

“Siz üçünüz daha dikkatli olmalısınız.”

Dunk gözden kaybolana dek Michael öksürüğünü tuttu.

“Tanrım, Michael.” Rand gözlerini ona dikmişti.

“Aman... Kötü bir gün geçiriyor, o kadar. Sakinleşecektir. Siz ikiniz, işe geri dönün. Rand, sen benimlesin.”

Weir kaşlarını çattı. “Damıtıcılara gitmemizi istemiyor musun?”

“İstemiyorum. Ben daha sonra onları kontrol ederim.”

Yürüyerek uzaklaştılar.

“Onu öyle kızdırmamalısın” dedi Rand.

Michael duraksayıp tekrar öksürdü. Kendini salak gibi hissediyordu biraz; gerçi öte yandan, az önce yaşadıklarından tuhaf bir tatmin de duyuyordu. İnsanların kendileri olmaları hoştu. “Greer’ı gördün mü?”

“Bu sabah kanalın yukarısına gitti.”

Besleme günüydü demek. Michael böyle günlerde hep kaygılanırdı -Amy her seferinde Greer’ı öldürmeye çalışıyordu hâlâ- fakat Greer umursamaz gibiydi. Baştan beri onlarla birlikte olan Rand hariç, Michael’ın adamlarından hiçbiri o meseleyi bilmiyordu: Amy’yi, Carter’ı, *Chevron Mariner*’ı... Greer’ın her altmış günde bir vazifeşinasça götürdüğü, kan dolu kavanozları.

Rand etrafa bakındı. Usulca “Virallerin geri gelmesine dek ne kadar zamanımız var sence?” diye sordu. “Artık az kalmış olmalı.”

Michael omuz silkti.

“Minnettar olmadığımından değil. Minnettarım. Hepimiz minnettarız. Ama insanlar hazır olmak istiyor.”

“Lanet olası işlerini yaparlarsa, viraller geldiğinde biz çoktan gitmiş olacağız.” Michael alet çantasını kaldırıp omzuna koydu. “Ve *ltffen* birisi gidip Yama’yı bulsun yahu. Bütün sabah beklemek istemiyorum.”

Michael nihayet geminin derinliklerinden çıkabildiğinde, vakit akşam olmuştu. Michael’ın dizleri fena ağrıyordu; boynunu da her nasılsa incitmişti. Sızıntı yerini de bulamamıştı.

Ama bulacaktı; hep bulurdu. Orayı ve *Bergensfjord*’un kilometrelerce uzunluktaki kablo, tel ve borularındaki diğerk bütün sızıntı yerlerini, pas tutmuş perçin çivilerini, yanmış telleri bulacaktı ve yakında, birkaç ay içinde bataryaları şarj edip motorları test edeceklerdi; her şey yolunda giderse de hazır olacaktardı. Michael o günü hayal etmekten hoşlanıyordu. Pompaların harekete geçmesini, güverteye su dökülmesini, istinat duvarının açılmasını ve tam yirmi bin tonluk *Bergensfjord*’un kızaklarının üstünden zarifçe denize süzülmesini.

Michael yirmi yıldır başka pek bir şey düşünmüyordu. Ticaret yapmak Greer’ın fikriydi... Gerçekten dâhice bir fikirdi. Paraya, epey paraya ihtiyaçları vardı. Satacak neleri vardı peki? Michael, *Bergensfjord*’da bulduğu gazeteyi Lucius’a göstermesinden sonraki hafta kendini Kuzenin Yeri adıyla bilinen kumarhanenin arka odasındaki bir masada, Dunk Withers’in karşısında oturur halde bulmuştu. Michael o adamın çok çabuk sinirlenen, tamamen vicdansız ve yalnızca kendi çıkarını düşünen biri olduğunu biliyordu; Michael’ın yaşamının Dunk için hiçbir önemi yoktu çünkü Dunk için kimsenin yaşamının önemi yoktu. Fakat Michael’ın n yayılmıştı, Dunk da onu araştırmıştı. şehir kapıları açılmak üzereydi; insanlar kasabalara akın edecekti. Michael bu durumun birçok fırsat sunduğunu belirtmişti... Fakat ticaret liderliği hızla artan talebi karşılayacak kapasiteye

sahip miydi? Michael onun üretimini üç -hayır, *dört*- katına çıkarabileceğini söylese Dunk ne derdi? Michael kesintisiz bir cephane akışı sağlayabileceğini de söylese? Üstüne üstlük, Michael ticaret birliğinin tamamen güven içinde faaliyet gösterebileceği, Ordu'nun ve Sivil Otorite'nin ulaşamayacağı fakat Kerrville ile kasabalara kolayca ulaşılabilir bir konumda yer alan bir yer biliyorsa? Kısacası, Dunk Withers'i hayal edebileceğinden çok daha zengin etme imkânına sahipse?

Kıstak böyle doğmuştu.

Başta epey zaman kaybedilmişti. Michael *Bergensfjord*'un tek bir civatasını bile sıkıştırma imkânı bulmadan önce, o adamın güvenini kazanmak zorunda kalmıştı. Dunk Withers'i efsane yapacak devasa damıtıcıların inşasını üç yıl boyunca yönetmişti. Michael bedellerin farkındaydı. Temin ettiği zihin zehri yüzünden kaç kişi yumruk yumruğa kavga edecek ve üstü başı kan içinde kalıp dişlerini kaybedecek, arka sokaklara kaç ceset atılacak, kaç adam karısıyla çocuklarını dövecek ve hatta öldürecek? Michael bunu düşünmemeye çalışıyordu. Önemli olan tek şey *Bergensfjord* idi; o gemi, kanla bedel ödenmesini talep ediyordu.

Çabalarken, asıl girişiminin temellerini tasarlamıştı. Rafineriyle başlamıştı. İhtiyatla araştırma yapmıştı: Kim sıkkın görünüyordu? Tatminsiz? Huzursuz? Rand Horgan ilk olmuştu; o ve Michael yıllarca ocakların başında birlikte çalışmışlardı. Rand'i başkaları, dört bir yandan ekibe dahil edilen kişiler takip etmişti. Greer birkaç günlüğüne gidiyor ve cipli bir adamla, yanında silindir spor çantasından başka hiçbir şey olmayan ve hayatının sonuna kadar geçinmesini sağlayacak kadar dolgun bir maaş karşılığında kıstakta beş yıl kalacağına söz veren bir adamla geliyordu. Adamların sayısı giderek artmıştı; kısa sürede, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, sağlam yapılı elli dört kişi toplamışlardı. Michael onların ortak bir yönünü keşfetmişti. Para onları cezbetse de, bu adamların asıl aradığı şey soyuttu. Birçok insan

amaçsızca, kendini akışa bırakarak yaşıyordu. Her günün birbirinin aynısı ve anlamsız olduğunu hissediyorlardı. Michael aralarına kattıkları her yeni kişiye *Bergensfjord*'u gösterdiğinde, o adamın gözlerinde bir değişim görmüştü. Burada sıradan günlerin kapsamının ötesinde bir şey, insanoğlunun gücünü yitirmeden önceki zamanından kalma bir şey vardı. Michael bu adamlara geçmiş ve onunla birlikte geleceği veriyordu. Her seferinde *Onu gerçekten onaracak mıyız?* diye sorarlardı. “*O” bir kadın, derdi Michael. Ve hayır. Onu onarmayacağız. Onu uyandıracağız.*

Aralarına herkes uymuyordu. Michael'ın kuralı şuydu: Üç yıllık sürenin sonunda bir adamın sadakatinden emin olmuşsa, onu ıssız bir yerdeki bir kulübeye götürüyor ve sandalyeye oturtup kötü haberi veriyordu. Adamların çoğu, haberi soğukkanlılıkla karşılıyordu: Bir an inanmazlık yaşıyor, kozmosla kısa bir pazarlığa giriyor, kanıt talep ediyorlardı (Michael kanıt göstermeyi reddediyordu) ve direnişleri yerini giderek kabullenişe, nihayet de melankolik bir minnettarlığa bırakıyordu. Sağ kalanların arasında olacaktı en azından. Üç yıl boyunca kalmayan veya kulübe sınavını veremeyen kişilere gelince... Eh, onlarınki talihsiz bir durumdu. O işi Greer hallediyordu; Michael uzak duruyordu. Etrafları suyla çevriliydi ve bir adam, o sularda sessizce sırta kadem basabilirdi. Sonrasında da ismi asla ağza alınmazdı.

Gemi havuzunu onarmaları iki yıl, suyunu boşaltıp gemiyi yüzdürmeleri de iki yıl almıştı... Beşinci yılda gemiyi geri getirmişlerdi. Gemiye kızaklara yerleştirip kapıları kapadıkları ve gemi havuzunun suyunu boşalttıkları gün, Michael'ın hayatının en kaygılı günüydü. Kızaklar dayanabilirdi de dayanamayabilirdi de; geminin gövdesi çatlayabilirdi de çatlamayabilirdi de. Binlerce terslik çıkabilirdi ve tekrar deneme şansları olmayacaktı. Geri çekilen sular ile geminin alt kısmı arasında bir gün ışığı katmanı belirince Michael'ın adamları sevinç çığlıkları atmaya başlamışlardı fakat

Michael'ın hisleri farklıydı. Vecit duymuyor, yazgıyı hissediyordu. Tek başına, merdivenden gemi havuzunun dibine inmişti. Sevinç çığlıkları dinmişti; herkes Michael'ı seyrediyordu. Ayak bileklerine kadar suya giren Michael ihtiyatla, büyük bir kutsal emanete yaklaşırcasına gemiye yaklaşmıştı. Gemi su içinde olmayınca, yeni bir şeye dönüşmüştü. Devasa boyutuyla, boyun eğmez gövdesiyle... İnsanı afallatıyordu. Gövdesinin sualtında kalacak kısmının kıvrımı, kadınsı bir yumuşaklığa sahipti neredeyse; pruvasının ucunda, burnu ya da merminin ön kısmını andıran bombeli bir kısım vardı. Michael onun altında hareket etmişti; şimdi gemi olanca ağırlığıyla tepesindeydi, başının yukarısında asılı duran bir dağ idi. Michael bir elini kaldırıp geminin gövdesine koymuştu. Gemi soğuktu; Michael parmak uçlarında bir uğultu hissi duymuştu. Sanki gemi nefes alıyordu, canlı bir şeydi. Michael'ın damarlarına yoğun bir eminlik hissi yayılmıştı: Onun misyonu buydu. Yaşamına dair diğer tüm olasılıklar kenara itilmişti; Michael ölene dek bundan başka bir emele sahip olmayacaktı.

Michael o zamandan beri, *Nautilus* ile denize açılacağı zamanlar dışında, kıstaktan ayrılmamıştı. Bu politik açıdan bakıldığında adamlarına bağlılık gösterisi olsa da, Michael asıl sebebi içten içe biliyordu. Başka hiçbir yere ait değildi.

Greer'ı aramak için pruvaya gitti. Nemli bir mart rüzgârı esiyordu. Eski bir gemi tersanesinin içinde yer alan kıstak, Kanal Köprüsü'nün dört yüz metre güneyinden kanala giriyordu. Sahilin yüz metre açığında *Nautilus* demirliydi. Gövdesi hâlâ sağlamdı; yelkeni dalgalanıyordu. Michael onu görünce, kendini ihanette bulunmuş gibi hissetti; *Nautilus* ile denize açılmayalı aylar oluyordu. *Nautilus* müjdeciydi; *Bergensfjord* Michael'ın karısıysa, *Nautilus* da ona âşkı öğreten kızdı.

İstimbotu görmeden önce sesini duydu; istimbot gümüşü ışıktaki, Kanal Köprüsü'nün altından, suları köpürterek

geçiyordu. Michael servis iskelesine inerken Greer istimbotu yanaştırdı. Michael'a halat attı.

"Nasıl gitti?"

Greer pupayı bağladıktan sonra tüfeğini Michael'a verip iskeleye çıktı. Yetmişini yeni geride bırakmıştı ve boğalar gibi yaşlanmıştı: Yaşlı boğalar da insanın bağırsaklarını deşmek için burnundan solurken birden gidip tarlada uzanırlardı ve üzerleri sineklerle kaplanırdı.

Michael "Eh, seni öldürmemiş... Bu iyi en azından" diye tesellide bulundu.

Greer karşılık vermedi. Michael adamın canının sıkkın olduğunu sezdi; ziyaret iyi geçmemişti.

"Lucius, Amy bir şey mi dedi?"

"Dedi derken? Bu iş nasıldır biliyorsun."

"Aslında hiçbir zaman bilmedim."

Greer omuz silkti. "Duyduğum bir his. *Onun* duyduğu. Önemli değildir herhalde."

Michael ısrar etmemeye karar verdi. "Seninle konuşmak istediğim bir mesele daha vardı. Bugün Dunk ile atıştım biraz."

Greer elindeki halatı kangal yapıyordu. "Nasıldır bilirsin. Yarın bu vakitlerde tamamen unutmuş olur."

"Bu seferkini boş vereceğini sanmıyorum. Cidden kötüydü."

Greer başını kaldırıp baktı.

"Benim suçum. Onu bilerek sinirlendiriyordum."

"Ne oldu ki?"

"Makine dairesine geldi. Damıtıcılar konusunda ters ters konuştu yine. Rand ile başka iki adam neredeyse onu zorla çekerek benden ayıracaklardı resmen."

Greer'in alını kırıştı. "Bunu çok fazla yapıyor."

"Biliyorum. Sorun olmaya başladı." Michael duraksadıktan sonra "Vakit gelmiş olabilir" dedi.

Greer susup bunu düşündü.

“Bunu konuştuk.”

Green bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. “Bu koşullar altında haklı olabilirsin.”

İsimleri gözden geçirdiler: kime güvenebileceklerini, kime güvenemeyeceklerini, kimin arada bir yerde olduğunu ve ihtimam gerektirdiğini.

“Şimdilik pek ortalarda görünmemelisin” dedi Greer. “Rand ile ben hazırlıkları yaparız.”

“Bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsan.”

Spotlar yanmış, gemi havuzunu ışığa boğmuştu. Michael bütün gece çalışacaktı.

“Sen o gemiyi hazır et yeter” dedi Greer.

Masasında oturan Sara başını kaldırıp baktı; kapıda Jenny duruyordu.

“Sara, görmen gereken bir şey var.”

Sara onun peşinden aşağıya, hasta koğuşlarına indi. Jenny bahsettiği şeyi ona göstermek için perdeyi açtı. “İG onu bir arka sokakta bulmuş.”

Sara kızının kocasını başta tanıyamadı. Adamın yüzü dayaktan tanınmaz hale gelmişti. İki kolu da alçılıydı. Dışarıya geri döndüler.

“Kim olduğunu demin çizelgeye bakınca anladım.”

“Kate nerede?”

“Akşam vardiyasında çalışacak.”

Saat neredeyse dördtü. Kate her an kapıdan içeri girebilirdi.

“Onu gönder.”

“Ne dememi istersin?”

Sara bir an düşündü. “Yetimhaneye gönder. Oraya gitmemizin vakti gelmedi mi?”

“Bilmem.”

“Bir şey bul işte. Git.”

Sara koğuşa girdi. O yaklaşırken Bill gözlerini kaldırıp, gününün daha da berbatlaşmak üzere olduğunu bilen bir adamın ifadesiyle baktı.

Sara “Pekâlâ, neler oldu?” diye sordu.

Bill yüzünü diğer tarafa çevirdi.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın Bill.”

Bill yarılmış dudaklarının arasından konuştu: “Tahmin ettim.”

“Onlara ne kadar borcun var?”

Bill ona söyledi. Sara yatağın yanındaki sandalyeye çöktü. “Nasıl bu kadar aptal olabildin be adam?”

“Bunu planlamış filan değilim.”

“Seni öldürecekler, biliyorsun. Onlara izin vermem en iyisi herhalde.”

Bill ağlamaya başlayarak Sara’yı şaşırttı.

“Yapma şunu yahu” dedi Sara.

“Elimde değil.” Bill’in şişmiş burnu akıyordu. “Kate’i seviyorum, kızları seviyorum. Gerçekten, gerçekten üzgünüm.”

“Üzgün olmanın bir faydası yok. Parayı bulman için ne kadar süre tanıdılar sana?”

“Hepsini geri kazanabilirim. Bir gece kumar oynayacak kadar para ver yeter. Çok paraya ihtiyacım yok; başlamama yetecek kadar olsa yeter.”

“Kate böyle laflara kanıyor mu?”

“Onun bilmesi şart değil.”

“Retorik bir soruydu Bill. Ne kadar süre?”

“Her zamanki gibi. Üç gün.”

“Her zamanki derken? Neyse, boş ver... Söyleme.” Sara ayağa kalktı.

“Hollis’e söyleyemezsin. Beni öldürür.”

“Sahiden öldürebilir.”

“Üzgünüm Sara. Çuvalladım; bunu biliyorum.”

Jenny belirdi; biraz nefes nefeseydi. “Tamam, kandı gibi görünüyor.”

Sara kol saatine göz attı. “Yani karın gelene kadar aşağı yukarı bir saatin var Bill. Ona her şeyi anlatıp merhamet dilemeni tavsiye ederim.”

Adam dehşete kapılmış gibiydi. “Ne yapacaksın?”

“Hak ettiğin bir şey yapmayacağım.”

Caleb tavuk kümesini inşa ederken, tozlu yolu yürüyerek çıkan bir siluet gördü. Vakit ikinci sonuydu; Pim ile Theo evde dinleniyorlardı.

“Dumanınızı gördüm.” Caleb’ın karşısında duran adam hoş, yıpranmış bir çehreye ve gür, yünsü bir sakala sahipti. Geniş kenarlı hasır şapka ve pantolon askısı takmıştı. “Komşu olacağımıza göre gelip bir merhaba diyeyim dedim. Adım Phil Tatum.”

“Caleb Jaxon.” El sıkıştılar.

“Biz şu tepenin hemen arkasındayız. Burada çoğu insandan eskiyiz. Ben ve eşim Dorien birlikte yaşıyoruz. Yetişkin bir oğlumuz var; geçenlerde Bandera civarına, kendi evine taşındı. Jaxon mı demiştiniz?”

“Evet. Kendisi babam olur.”

“İşe bakın. Burada ne arıyorsunuz peki?”

“Herkes ne arıyorsa onu herhalde. Var olanla idare etmeye çalışıyoruz.” Caleb eldivenlerini çıkardı. “İçeri gelin de ailemle tanışın.”

Pim soğuk şöminenin yanında sandalyede, kucağında Theo’yla oturuyordu; Theo’ya bir resimli kitap gösteriyordu.

Caleb işaret diliyle “Pim, bu komşumuz Bay Tatum” dedi.

“Nasılsınız Bayan Jaxon?” Adam şapkasını göğsüne bastırmıştı. “Lütfen, benim için ayağa kalkmayın.”

Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.

Caleb hatasını fark etti. “Durumu açıklamalıydım. Eşim sağırdır. Sizinle tanıştığına memnun olduğunu söylüyor.”

Adam sakince başını sallayarak onayladı. “Öyle bir kuzenim vardı; bir süre önce vefat etti. Garibim dudak okumayı öğrenmişti biraz ama kendi dünyasında yaşıyordu.” Adam çoğu insanın yaptığı gibi sesini yükseltti. “Yakışıklı bir oğlunuz var, Bayan Jaxon.”

Ne diyor?

Güzel olduğunu, sizinle yatmak istediğini söylüyor. Caleb hâlâ şapkasının kenarıyla oynayan misafirlerine döndü. “Size teşekkürler diyor, Bay Tatum.”

Kabalaşma. Sor bakayım, bir şey içmek istiyor muymuş.

Caleb bunu sordu.

“Akşam yemeği vaktinden önce evde olmam gerek ama biraz oturabilirim sanırım, teşekkürler.”

Pim bir sürahiyi suyla doldurdu ve içine limon dilimleri koyduktan sonra, iki adamın oturduğu masaya bıraktı. Havadan sudan konuştular: Hava durumundan, civardaki diğer çiftliklerden, Caleb’in çiftlik hayvanlarını nereden ve hangi fiyattan alması gerektiğinden. Pim, Theo’yu da alıp gitmişti; çocuğu nehre indirmeyi seviyordu... İkisi orada öylece, sessizce oturlardı. Caleb karşısındaki adam ile karısının biraz yalnızlık çektiklerini anladı. Oğulları Hunt Kasabası’nda verilen bir dans partisinde tanıştığı bir kadınla birlikte, doğru dürüst veda bile etmeden gitmişti.

“Eşinizin hamile olduğunu fark ettim ister istemez” dedi Tatum. Suyu bitirmişlerdi artık; şimdi sadece konuşuyorlardı.

“Evet, eylülde doğum yapacak.”

“Zamanı geldiğinde aklınızda bulunsun; Mystic’te bir doktor var.” Adam gerekli bilgileri Caleb’a verdi.

“Çok iyisiniz. Teşekkürler.” Caleb adamın teklifinin ardında hazin bir geçmişin yattığını sezdi. Tatumların yaşamayan bir, hatta belki birden fazla çocukları da olmuştu. Bütün bunlar uzak geçmişte kalmış olsa da aslında unutulmamıştı.

Tatum kapıda “İkinize de çok teşekkür ederim” dedi. “Etrafta genç insanların olması güzel.”

Caleb sohbetlerini o gece Pim'e aktardı. Pim lavaboda Theo'yu yıkıyordu. Theo başta mızızlansa da şimdi eğlenir gibiydi; suya yumruklarıyla vurup duruyordu.

Pim işaret diliyle *Adamın eşinin ziyaretine gitmeliyim*, dedi.

Seninle gelmemi ister misin? Caleb onun için tercümanlık yapmasını Pim'in isteyip istemediğini sormuştu aslında.

Pim ona, karşısında aklını kaçırmış biri varmış gibi baktı. *Saçmalama*.

Bu konuşma günlerce Caleb'in aklından çıkmadı. Caleb planlama yaparken, hayatlarında başka insanlara duyacakları ihtiyacı göz ardı etmişti her nasılsa. Bunun bir sebebi, Pim ile paylaştığı hayatın zenginliğinin diğer insan ilişkilerini önemsiz göstermesiydi. Ayrıca Caleb sosyal biri değildi; kendi düşüncelerini çoğu insan etkileşimlerine yeğliyordu.

Ayrıca, Pim'in dünyasının çoğu insanınkinden daha kısıtlı olduğu da doğruydu. Ailesi dışında, Pim'in hayatındaki insanların sayısı azdı; onlar da işaret dili bilmeseler de Pim'in ne demek istediğini anlayabilen kişilerdi. Pim çoğu zaman tek başınaydı ve bundan rahatsızlık duymaz gibiydi; böyle zamanlarının büyük bölümünü yazı yazarak geçirirdi. Caleb aradan geçen yıllarda Pim'in günlüklerine birkaç kez göz atmış, bu küçük suçu işlemekten kendini alıkoyamamıştı; Pim'in günlükleri de, tıpkı mektupları gibi, muhteşem bir dille yazılmıştı. Pim yer yer çeşitli konulardaki şüphe ya da kaygılarını ifade etse de, genel olarak iyimser bir hayat görüşüyle yazmıştı onları. Ayrıca eskizler içeriyorlardı; oysa Caleb, Pim'in resim yaptığını hiç görmemişti. Eskizlerin çoğunda tanıdık sahneler vardı. Pim birçok kuş ve hayvanın resmini çizmesinin yanı sıra, tanıdığı insanların yüzlerini de çizmişti... Fakat Caleb'inkini çizmemişti. Caleb, Pim'in bu eskizleri ona göstermemesinin, gizlice çizmesinin sebebini merak ediyordu. Aralarında en

güzelleri deniz manzarası çizimleriydi... Bunlar takdire şayandı çünkü Pim okyanusu hiç görmemişti.

Yine de Pim arkadaş isteyecekti. Phil'in uğramasından iki gün sonra Pim, Caleb'in birkaç saatliğine Theo'ya bakmasını istedi; Tatumların ziyaretine gitmek istediğini ve onlara mısır ekmeği götürmeyi planladığını söyledi. Caleb ikindiye bahçede çalışarak geçirdi, Theo da bir sepette uyudu. Akşam olurken Caleb kaygılanmaya başladı fakat havanın kararmasından hemen önce Pim neşeli bir ruh haliyle döndü. Caleb yaklaşık beş saat sohbet etmeyi nasıl başardıklarını sorduğunda, Pim gülümsedi. İşaret diliyle *Kadınlar için fark etmez*, dedi. *Biz birbirimizi gayet iyi anlarız hep.*

Caleb ertesi sabah, malzeme almak ve atlarından birinin, "Yakışıklı" dedikleri iri ve siyah iğdiş atın nallarını değiştirmek için, at arabasıyla kasabaya gitti. Pim de Kate'e mektup yazmış ve Caleb'a mektubu postaya vermesini söylemişti. Caleb bu işleri halletmek ve civarda yaşayan başka insanlarla da tanışmak istiyordu. Tanıştığı adamlara eşleri hakkında sorular sorabilirdi; Pim'in yalnızlık çekmemesi için, onun arkadaş çevresini genişletmeyi umuyordu.

Kasaba iç açıcı değildi. Caleb ile Pim daha birkaç hafta önce, çiftliğe giderken buradan geçmişlerdi; o zaman etrafta insanlar vardı, oysa şimdi kasabada hayat yok gibiydi. Belediye kapalıydı, nalbant dükkânı da. Fakat Caleb'in şansı bakkal konusunda daha yaver gitti. Oranın sahibi George Pettibrew adlı, dul bir adamdı. Sınırdaki yaşayan çoğu insan gibi o da ketumdu, çabuk samimi olmuyordu ve Caleb ondan çok şey öğrenmeyi başaramadı. Caleb o sıkış tı sıkış mekânda gezinip sipariş verirken -bir çuval un, pancar şekeri, kalın zincir, dikiş ipliği, yaklaşık otuz metre kümes teli, bir çuval çivi, domuz yağı, iri taneli mısır unu, tuz, lamba gazı ve yirmi iki buçuk kilo hayvan yemi- adam peşinden ayrılmadı.

George tezgâhta toplam ücreti hesaplarken Caleb “Biraz cephane de almak istiyorum” dedi. “Otuz sıfır altılık.”

Adamın yüzünde net bir ifade belirdi: *Bunu herkes istiyor.* Kısa bir kurşunkalemle yazarak hesap yapmayı sürdürdü. “Altı adet verebilirim.”

“Bir kutuda kaç adet var?”

“Kutu değil. Tane.”

Bu şaka gibiydi. “Hepsi bu mu? Ne zamandan beri?”

George başparmağıyla omzunun üstünden arkasını gösterdi. Tezgâhın arkasındaki duvara bir ilan raptiyelenmişti.

100\$

ÖDÜL

DAĞ ASLANI

ÖDÜLÜ ALMAK İÇİN HAYVANIN ÖLÜSÜNÜ HUNT
BELEDİYE BİNASI’NA GÖTÜRÜN.

“Millet elimdeki mermileri silip süpürdü, gerçi zaten çok yoktu ya. Bugünlerde cephane bulmak güç. Tanesi bir dolardan veririm sana.”

“Bu çok saçma.”

George omuz silkti. İş iştî; onun için fark etmezdi. Caleb adama o mermileri münasip bir yerine sokmasını söylemek istedi fakat dağ aslanlarını da hafife almaya gelmezdi. Ücreti ödedi.

George parayı kilitli kutusuna koyarken “Bunu bir yatırım olarak düşün” dedi. “O kediye avlarsan bu para çok da fazla gelmeyecek sana, değil mi?”

Her şey at arabasına yüklendi. Caleb boş sokağa göz gezdirdi. Günün ortasında, etraf *gerçekten* fazlasıyla sessizdi. Caleb bunu biraz huzursuz edici buldu fakat en çok da bu kadar az şeyle döneceği için hayal kırıklığı duyuyordu.

Tam kasabadan ayrılacakken, Tatum’un bahsettiği doktoru hatırladı. Kendini tanıtmayı iyi olurdu. Doktorun adı

Elacqua idi. Tatum'un dediğine göre o adam eskiden Kerrville'deki hastanede çalışmış, sonra da kasabalara çekilmişti. Çok ev olmadığından, doktorunkini bulmak kolay oldu: Şen bir sarı tonuna boyanmış, küçük, çerçeveli bir yapı; sundurmada asılı tabelada DOKTOR BRIAN ELACQUA yazılıydı. Bahçeye, ön çamurlukları paslanmış bir kamyonet park edilmişti. Caleb atları bağlayıp evin kapısını çaldı. Kapı penceresi perdelerinin arasından tek bir göz baktı.

"Ne istiyorsun?" Gelen ses yüksekti, neredeyse düşmancaydı.

"Siz Doktor Elacqua mısınız?"

"Kim soruyor?"

Caleb geldiğine pişman oldu; bu adamda bir terslik olduğu belliydi. Caleb onun sarhoş olabileceğini düşündü. "Adım Caleb Jaxon. Phil Tatum komşum; sizin kasabanın doktoru olduğunuzu söyledi."

"Hasta mısın?"

"Merhaba demek istemiştim sadece. Burada yeniyiz. Eşim hamile. Sorun değil... Daha sonra gelebilirim."

Ama Caleb sundurmadan inerken kapı açıldı. "Jaxon mı?"

"Evet, öyle."

Doktor dış görünüş itibarıyla evsizlere benziyordu; beli kalındı, kar beyazı ve dağınık saçı yeleyi andırıyordu, sakalı da saçı gibiydi. "İçeri gel bari."

Oturma odasına geçtiler; adamın biçimsiz bir ev kıyafeti giymiş, huzursuz karısı onlara kötü tatlı bir tür çay ikram etti. Elacqua kapıdaki ters tavrı konusunda açıklama yapmadı. Caleb *Belki de buralarda işler böyledir*, diye düşündü.

Tanışma faslından sonra Elacqua "Karın kaç aylık hamile?" diye sordu. Caleb adamın kendi çayına, bir cep matarasından biraz bir şey kattığını fark etmişti.

"Dört ay civarı." Caleb bir fırsat gördü. "Kayınvalidem Sara Wilson'dır. Kendisini tanıyorsunuzdur belki."

“Tanımak mı? Onu ben eğittim. Ama kızının hastanede çalıştığını sanıyordum.”

“O Kate. Benim eşim Pim.”

Adam bir an düşündü. “Pim diye birini hatırlamıyorum. Ha, şu sağırı diyorsun.” Başını esefle iki yana salladı. “Zavalıcılık. Onunla evlenmen güzel bir davranış.”

Caleb böyle lafları daha önce de duymuştu. “Eminim Pim asıl kendisinin güzel bir davranışta bulunduğunu düşünüyordur.”

“Öte yandan, konuşamayan bir kadınla evli olmayı kim istemez? Ben burada bir türlü kafamı dinleyemiyorum.”

Caleb adama öylece baktı.

Elacqua “Eh” deyip genzini temizledi. “İsterse durumu nasıl diye bakmak için gelebilirim.”

Caleb kapıda Pim’in mektubunu hatırladı. Elacqua’dan, belediye açılınca mektubu postaya vermesini rica etti.

“Deneyebilirim. O insanlar hiç orada olmuyor ki.”

“Ben de bunu merak ediyordum” dedi Caleb. “Kasaba bomboş görünüyor.”

“Öyle bir şey fark etmedim.” Adam şüpheyile kaşlarını çattı. “Dağ aslanı yüzünden olabilir sanırım. Burada öyle şeyler olur.”

“Saldırıya uğrayan oldu mu?”

“Duyduğum kadarıyla hayır; yalnızca çiftlik hayvanlarına saldırmış. Başına ödül konduğu için bir sürü insan onu aramaya çıktı. Bana sorarsan aptallık bu. O yaratıklar cidden tehlikeli oluyor.”

Caleb at arabasıyla kasabadan ayrıldı. Mektubu göndermeye çalışmıştı en azından. Elacqua’ya gelince... Caleb, Pim’in o adamla haşır neşir olmayı isteyeceğini hiç zannetmiyordu. Dağ aslanı konusunda pek kaygılanmıyordu. Sınırdan yaşamanın bedeliydi o sadece. Yine de Caleb, Pim’e Theo’yu bir süre nehre götürmemesini söyleyecekti. Bu mesele hallolana dek o ikisi evden çok uzaklaşmamalıydılar.

Akşam yemeği yediler, ardından da yatağa gittiler. Yağan yağmur, tavanda huzur verici tıptırtılar çıkartıyordu. Caleb gecenin ortasında, keskin bir çığlığa uyandı. Dehşet verici bir an boyunca, Theo'ya bir şey olduğunu sandı; fakat sonra o ses tekrar geldi... Dışarıdan. Caleb'in duyduğu seste korku vardı... Korku ve can çekişmenin acısı. Bir hayvan ölüyordu.

Caleb sabahleyin evin arkasındaki çalılığı araştırdı. Kırık dallarla kaplı bir alana geldi; kanla yapış yapış olmuş, kısa, sert tüy tutamları saçılıydı yerde. Caleb onların bir rakuna ait olabileceğini düşündü. Etrafa bakınarak iz aradı fakat yağmur bütün izleri ortadan kaldırmıştı.

Ertesi gün tepeyi yürüyerek açıp Tatumların evine gitti. Onlarınkı çok daha büyük bir iftlikti; geniş bir ahırları vardı, evlerinin çatısı da metal kenet atıydı. n pencerelerin altında asılı kutular içinde *bluebonnet* iekleri vardı. Kır saçını topuz yapmış, tombul yanaklı bir kadın olan Dorien Tatum, Caleb'ı kapıda karşıladı; onu çiftliğin diğer ucuna, kocasının çalıları temizlediği yere götürdü.

"Dağ aslanı mı dedin?" Phil şapkasını çıkarıp sıcaaktan terlemiş alnını sildi.

"Kasabada yle diyorlar."

"Daha önce buralarda onlardan vardı. oktan gittiler sanırım. O orospu çocukları bir rahat durmuyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. nemli bir şey değildir herhalde."

"Ben yine de gözümü dört açarım. Eşine mısırlı ekmek için teşekkürlerimizi ilet, olur mu? Dory onun ziyaretinden gerçekten hoşlandı. O ikisi saatlerce birbirlerine mesaj yazıp durdular."

Caleb gitmeye davranırken birden durdu. "Kasaba normalde nasıldır?"

Tatum mataradan su içiyordu. "Nasıl yani?"

"şey, epey sessizdi de. Gün ortasında tuhaf geldi." Caleb böyle deyince kendini salak gibi hissetti biraz. "Belediye

kapalıydı, nalbant dükkânı da. Atlardan birinin nallarını değiştirtmeyi umuyordum.”

“Millet ortalıktadır genellikle. Juno hastalanmıştır belki.” Juno Brand nalbanttı.

“O yüzden olabilir.”

Phil bıyığıyla sakalının arasından gülümsedi. “Bir iki gün sonra git. Bahse girerim onu bulursun. Ama bir sorun yaşarsan bize söyle.”

Caleb ormanda bulduğu şeyden Pim’e bahsetmemeye karar verdi; Pim’i kaygılandırmak için sebep yok gibiydi, ölü bir rakun da bir şey ifade etmiyordu. Fakat o gece sofrayı toplarlarken Caleb, Pim ile Theo’nun evden fazla uzaklaşmamaları yönündeki talebini yineledi.

Pim işaret diliyle *Fazla endişe ediyorsun*, dedi.

Üzgünüm.

Üzgün olma. Pim lavabonun başında dönüp Caleb’ı uzun uzun öperek onu şaşırttı. *Seni sevmemin sebeplerinden biri bu.*

Caleb kaşlarını şakacıktan şehvetle oynattı. *Bu, düşündüğüm anlama mı geliyor?*

Önce Theo’yu yatırayım.

Ama buna gerek yoktu. Çocuk uyumuştı bile.

Alicia tüm geceler gibi bu geceye de, Kırk Üçüncü Sokak ile Beşinci Cadde'nin köşesindeki ofis gökdeleni inşaatının tepesinde başladı. Hava rüzgârlı ve hafif ılıktı; gökyüzünü bezeyen yıldızlar öyle çoktu ki, toz tabakası gibi görünüyordlardı. Kapkara silüetler halinde yükselen büyük binalar, mazgallı siperleri andırıyordu. Empire State. Rockefeller Center. Muhteşem Chrysler Binası'nın (ki Fanning'in favorisiydi) zarif *art deco* tepesi, etrafındaki her şeyin üstünde yükseliyordu. Alicia en çok gece yarısından sonraki saatleri severdi. O saatlerde sessizlik her nasılsa daha yoğun, hava daha saf olurdu. Alicia şeylerin özüne, dünyanın ses ile koku ve dokudan oluşan zengin renk yoğunluğuna daha yakın hissedirdi kendini. Gece, Alicia'nın etrafından akarken damarlarından da akardı. Alicia geceyi solurdu. O boyun eğmez, en üstün karanlığı.

Alicia çatıdan inşaat vincine geçip tırmanmaya başladı. Binanın üst katlarının açığındaki girişlerine tutturulmuş vinç, çatının otuz metre kadar yukarısına dek yükseliyordu. Merdivenler vardı fakat Alicia asla onları kullanmakla uğraşmazdı; merdivenler geçmişe aitti, Alicia'nın hayal meyal hatırladığı bir hayatın tuhaf bir unsuruydu. Uzunluğu yüz metreden fazla olan vinç kolu, binanın batı cephesine paralel konumlandırılmıştı. Alicia iskeleden vinç kolunun ucuna geçti; oradan karanlığın içine, uzun bir kancalı zincir sarkıyordu. Alicia zinciri toplayıp kancayı geriye, vinç kolunun yanına çekti. Vinç kolunun direklerle birleştiği yerde ufak bir platform vardı. Alicia kancayı oraya bırakıp uca geri

döndü ve zincirin fren kolunu indirdi. Sonra platforma geri döndü. İcini dolduran yoğun heves, dindirilmek üzere olan bir açlık gibiydi. Dimdik durup başını yukarıda tutarak, kancayı iki eliyle kavradı.

Ve kendini aşağı bıraktı.

Anında düşmeye başladı. İşin püf noktası kancayı tam uygun anda, kişinin hızı ve yukarı yönlü momentumu kusursuz dengedeyken bırakmaktı. Kancayı tam geriye doğru savrulurken, üçte iki mesafeyi çıkmışken bırakmak gerekiyordu. Alicia aşağı doğru sallandı; hızı hâlâ artıyordu. Vücudu, duyuları, düşünceleri... Hepsi uyum içindeydi; hız ve mekân ile bir olmuşlardı.

Alicia kancayı bıraktı. Vücudu baş aşağı döndü; dizlerini göğsüne bastırdı. Havada üç perende attıktan sonra vücudunu düzleştirdi. Sokağın karşı tarafındaki düz çatı: Hedef orasıydı. Selam verircesine yükseliyordu. *Hoş geldin Alicia.*

Alicia çatıya indi.

Sahip olduğu güçler artmıştı. Yaratıcısının huzurundayken, içindeki güçlü bir mekanizma tamamen dizginsiz kalmıştı sanki. Şehrin binaları arasındaki boşluklar önemsizdi; Alicia çok uzağa sıçrayabilir, en dar denizliklere konabilir, en küçük çatlaklara tutunarak tırmanabilirdi. Yerçekimi onun için bir oyuncaktı; Alicia, Manhattan'ın tepesinde kuş gibi uçuyordu. Gökdelenlerin cam cephelerindeki yansıması dalıyor, fırlıyor, atılıyor ve süzülüyordu.

Bir süre sonra kendini Üçüncü Cadde'nin tepesinde, kara ile deniz arasındaki sınır hattının yakınında buldu; Astor Place'in birkaç sokak güneyinde başlayan sular, karaya gizlice ve yavaş yavaş saldırıyordu; adanın sualtında kalmış kısmından kabarcıklar yükseliyordu. Alicia binalardan pinpon topu gibi sekerek sokağa indi. Dört bir yanda, fırtınalar sırasında sürüklenip sonradan kurumuş okyanus

yosunlarının arasında kırık denizkabukları yatıyordu. Alicia eğilip kulağını asfalta dayadı.

Kesinlikle hareket ediyorlardı.

Alicia rögar kapağını kolayca kaldırdı; tünele inip el fenerini yaktı ve güneye doğru yürümeye başladı. Karanlık sular, ayaklarının üstünden şerit gibi, şıpır şıpır akıyordu. Fanning'in Çokluk'u beslenmişti. Pis kokulu ve ürik asitli dışkıları her yerdeydi, tıpkı beslendikleri yaratıklardan geriye kalmış iskeletler gibi... Fareler, sıçanlar, şehrin rutubetli altkatmanının küçük yaratıkları. Dışkıların çoğu tazeydi, en fazla birkaç günlüktü.

Alicia, Astor Place İstasyonu'ndan geçti. Şimdi onu hissedebiliyordu: Denizi. Onun hep bastıran, egemenlik alanını artırmaya çalışan, dünyayı soğuk mavi ağırlığıyla boğmak isteyen, büyük cüssesini. Kalp atışları hızlanmıştı; kol tüyleri diken dikendi. *O sadece su, dedi kendine. Sadece su ...*

Su geçirmez kapı belirdi. Kapının kenarlarından incecik, neredeyse sise benzeyen sular fışkırıyordu. Alicia oraya doğru adım attı. Bir an tereddüt etti; sonra elini uzatıp kapının soğuk yüzüne dokundu. Diğer tarafta kim bilir kaç tonluk basınç, kapının ağırlığıyla yüz yıldır yenişemeden, hareketsiz yatıyordu. Fanning geçmişte olanları açıklamıştı. Manhattan'ın metro sisteminin tamamı su seviyesinin altında bulunuyordu; eninde sonunda bir felaket olacağı belliydi. Wilma Kasırgası'nda tünellerin suyla dolmasından sonra, şehrin ileri gelenleri suları durdurmak için bir dizi ağır kapı yaptırmışlardı. Salgın sırasında elektrikler kesilince, bir emniyet mekanizması kapıları kapamıştı. Bir asırdan fazladır öylece durarak, gizlice ve yavaş yavaş saldıran okyanusu geride tutuyorlardı.

Korkma, korkma...

Alicia arkasından gelen ayak tıptırtıları duydu. Hemen dönüp el fenerini kaldırdı. Karanlığın sınırında bir çift turuncu göz parıldadı. İriyarı ama sıska, kaburgaları sayılan bir erkek;

rayların arasında kurbağa gibi çömelmişti... Ağzının içinde, dişlerinin ucunda bir sıçan tutuyordu. Sıçan cıyaklayarak kıvranıyordu; tüysüz kuyruğu kırbaç gibi savruluyordu.

“Neye bakıyorsun?” dedi Alicia. “Defol buradan.”

Çene kapanıverdi. Kavis çizerek fışkıran kan ve emme sesi... Viral boş kemik ve tüy torbasını yere tükürdü. Alicia’nın midesi hareketlendi... Bulantıdan değil açlıktan; bir haftadır beslenmiyordu. Viral, pençelerini uzatarak, havayı kedi gibi okşadı. Başını yana eğdi: *Bu ne tür bir varlık?*

“Git.” Alicia el fenerini mızrak gibi salladı. “Kışt. Kaybol.”

Son bir bakış, neredeyse sevecen. Yaratık fırlayıp gitti.

Fanning gündoğumuna hazırlık niyetine panjurları indirmişti bile. Ana salonun yukarısında yer alan her zamanki masasında oturmuş, mum ışığında kitap okuyordu. Alicia yaklaşırken Fanning’in gözleri kalktı.

“İyi avlandın mı?”

Alicia sandalye çekti. “Aç değildim.”

“Beslenmelisin.”

“Sen de.”

Fanning dikkatini tekrar kitabına verdi. Alicia kitabın ismine göz attı: *Danimarka Prensi Hamlet’in Trajedisi*.

“Kütüphaneye gittim.”

“Görüyorum.”

“Öyle kederli bir oyun ki. Hayır, kederli değil. Öfkeli.” Fanning omuz silkti. “Yıllardır okumamıştım. Şimdi okuyunca farklı geliyor.” Belirli bir sayfayı buldu, Alicia’ya baktı ve parmağını profesör edasıyla kaldırdı. “Şunu dinle.”

Gördüğüm ruh

Şeytan olabilir çünkü şeytan hoş bir surete

Bürünme yetisine sahiptir; evet, hatta belki de

Zayıflığımı ve melankolimi fırsat bilerek,

Böyle ruhlar üstünde de büyük nüfuza sahip olduğundan,

Cehennemi boylayayım diye beni taciz ediyor. Bundan daha

*Kesin kanıtlar gerek bana. Bu oyunla
Kralın vicdanını kıştıracağım kapana.*

Alicia bir şey demeyince, Fanning ona tek kaşını kaldırdı. “Shakespeare sevmez misin?”

Fanning’in ruh halleri böyleydi. Bazen günlerce hiç konuşmuyor, durmadan kara kara düşünüyor ve sonra bir anda ortaya çıkıveriyordu. Son zamanlarda, kuru ve neredeyse kibirli bir neşeyle konuşmaktaydı.

“Senin hoşuna gitmesinin sebebini anlayabiliyorum.”

“‘Hoşuna gitmek’ uygun tabir olmayabilir.”

“Sonundan bir şey anlaşılmıyor ama. Kral kim?”

“Kesinlikle.”

Perdelerin arasından takoz şeklinde giren gün ışığı huzmeleri yerde soluk şeritler oluşturunuyordu. Fanning onlardan ürkmez gibiydi, oysa onun hassasiyeti Alicia’ninkinden çok daha fazlaydı. Güneşin dokunuşu, Fanning’e büyük acı verirdi.

“Uyanıyorlar Tim. Avlanıyorlar. Tünellerden geçiyorlar.”

Fanning okumayı sürdürdü.

“Dinliyor musun?”

Fanning kaşlarını çatarak yukarı baktı. “Eee, ne olmuş?”

“Anlaşmamız böyle değildi.”

Fanning dikkatini tekrar kitabına vermişti fakat okur gibi yapıyordu yalnızca. Alicia ayağa kalktı. “Asker’e bakacağım.”

Fanning esneyerek uzun köpekdişlerini sergiledi ve solgun dudaklarıyla Alicia’ya gülümsedi. “Burada olacağım.”

Alicia gözlüğünü takıp Kırk Üçüncü Sokak’a çıktı ve Madison Caddesi’ne sapıp kuzeye yürüdü. Bahar yavaş geliyordu; tek tük ağaçlar tomurcuklanıyordu yalnızca, gölgelerde de hâlâ kar birikintileri vardı. Ahır, Altmış Üçüncü Sokak’taki parkın doğu tarafında, hayvanat bahçesinin

hemen g neyindeydi. Alicia, Asker'in battaniyesini üstünden aldı ve onu bölmesinden çıkardı. Park durgun gibiydi; mevsimler arasında kısılı kalmıştı sanki. Alicia havuz kenarındaki bir kayaya oturup, atın otlamasını seyretti. Asker yaşlanırken vakarını yitirmiyordu; daha çabuk yoruluyordu fakat çok değil, ayrıca hâlâ güçlüydü ve adımları sağlamdı. Kuyruğuna ve burun tüylerine, en çok da ayak tüylerine ak düşmüştü. Alicia onun karnını doyurmasını izledikten sonra eyer vurup sırtına  ıktı.

"Biraz egzersiz yapalım mı oğlum, ne dersin?"

Atı  imenlikten ağaçların gölgesine doğru yönlendirdi. Asker'i ilk gördüğü güne ait bir anıyı hatırladı; atın Kearney Garnizonu'nun harabeleri önünde, içinde çöreklenmiş onca vahşilikle, tek başına durarak kendisini bir mesaj gibi beklemesini. *Ben sana aitim, tıpkı senin de bana ait olduğun gibi. İkimiz daima bir olacağız.* Ağaçların arasından geçerlerken Alicia atı yavaşlatıp önce eşkin, sonra da tırıs sürdü. Sol taraflarında rezervuar vardı; bir milyon galon, şehrin yeşil kalbinin cansuyu. Alicia, 97. Sokak'ın Central Park'tan geçen kısmında attan indi.

"Hemen döneceğim."

Koruya girip çizmelerini çıkardı ve kayran sınırındaki, uygun bir ağaca tırmandı. Orada   melip bekledi.

Sonunda dileği yerine getirildi: Görüş alanına, usulca yürüyen geç bir geyik girdi... Başını eğmişti ve kulaklarını oynatıp duruyordu. Alicia hayvanın yaklaşmasını seyretti. Yaklaşmasını. Yaklaşmasını.

Fanning masadan kımıldamamıştı. Başını kitabından kaldırıp gülümsedi. "Neler görüyorum?"

Alicia omuzlarındaki geyiği bar tezg hına bıraktı. Hayvanın başı ölümün verdiği gevşeklikle sarktı, pembe dili ağzından şerit gibi dışarı  ıktı.

"Sana söylemiştim" dedi Alicia. "Gerçekten beslenmen gerek."

İlk silah sesleri tam belirlenmiş vakitte, uzaktan, geçit yolun sonundan peş peşe geldi. Saat gecenin biriydi. Michael çelik barakanın önünde, Rand ve diğerleriyle gizlenmişti. Kapı açılınca parlak ışık belirdi ve kahkahalar geldi; bir adam sendeleyerek çıktı... Fahişelerden birinin omuzlarına kolunu atmıştı.

Gurultular çıkararak öldü. Onu yığıldığı yerde bıraktılar; boynundaki tel kesiğinden akan kan, toprağı karartıyordu. Michael basamakları çıkıp kadının yanına gitti. Bu kadın tanıdıklarından değildi. Rand'ın eli onun ağzını örterek, dehşet çığlıklarını bastırıyordu. Kız en fazla on sekizinde olsa gerekti.

“Sesini çıkarmazsan sana bir şey olmaz. Anladın mı?”

Kız kısa, kızıl saçlıydı ve iyi beslenmişti. Ağır makyajlı gözleri fal taşı gibi açıktı. Başıyla onayladı.

“Arkadaşım elini indirecek, sen de Dunk'ın hangi odada olduğunu söyleyeceksin.”

Rand elini ihtiyatla indirdi.

“Son odada, holün sonundaki.”

“Emin misin?”

Kız başını hararetle salladı. Michael ona bir isim listesi verdi. Dördü ön odada kâğıt oynuyorlardı; arkadaki kabinlerde de iki kişi vardı.

“Tamam, git buradan.”

Kız koşarak uzaklaştı. Michael diğerlerine baktı. “İki grup halinde içeri gireceğiz. Rand benimle gelecek; siz de herkes hazır olana kadar dış odada takılın.”

Onlar girince masalardakiler gözlerini kaldırıp baktı fakat hepsi buydu. Bunlar yoldaşlardı; barakaya diğer herkesinkiyle aynı sebeplerden dolayı uğramışlardı şüphesiz: bir içki, biraz kâğıt oyunu, kabinlerde birkaç dakikalık vecit. İkinci grup odaya yayılırken Michael ile diğerleri koridorda gözden kaybolup, kapıların önünde konumlandılar. İşaret verilince kapılar birden açıldı.

Dunk sırtüstü yatıyordu, üzerindeki çıplak kadın da kalçalarını hızla indirip kaldırıyordu. “Michael, ne oluyor?” Ama Rand ile diğerlerini görünce, Dunk’ın yüz ifadesi değişti. “Ah, yapma ama.”

Michael fahişeye baktı. “Neden biraz yürüyüşe çıkmıyorsun?”

Kadın, elbisesini yerden kaptı ve kapıdan fırlayıp gitti. Binanın başka bir yerinden çığlıklarla bağrıışmalar, cam kırılma sesleri, tek bir silah sesi geldi.

Michael, Dunk’a “Eninde sonunda olacaktı” dedi. “En iyi şekilde değerlendirmek en iyisi.”

“Kendini çok mu zeki sanıyorsun? Buradan çıktığın anda öleceksin.”

“Bütün adamlarını hakladık Dunk. Seni sona saklıyordum.”

Dunk’ın yüzü sahte bir gülümsemeyle aydınladı; adam sert bir tavır sergilese de ölümle burun buruna olduğunu biliyordu. “Anlıyorum. Daha fazla pay istiyorsun. Eh, bunu hak ettiğin kesin. Bunu sağlayabilirim.”

“Rand?”

Adam öne çıktı; yumruklarının arasında teli sımsıkı tutuyordu. Başka üç kişi, doğrulmaya kalkan Dunk’ı tutup şilteye gerisingeri sertçe bastırdılar.

“Lanet olsun Michael!” Dunk balık gibi kıvranıyordu. “Sana oğlummuşsun gibi davrandım!”

“Bunun ne kadar komik olduğunu bilmiyorsun.”

Tel Dunk’ın boynuna dolanırken Michael odadan çıktı. Dunk’ın sağ kollarının sonuncusu, ikinci kabinde biraz

direniyordu; fakat sonra Michael son bir homurtu ile birlikte, ağır bir şeyin yere yığıldığını duydu. Greer onunla, devrilmiş kumar masalarının etrafında cesetlerin yattığı ön odada buluştu. Bu cesetlerden biri Fastau idi; gözünden vurulmuştu.

Michael “İş halloldu mu?” diye sordu.

“McLean ile Dybek kamyonlardan biriyle kaçtılar.”

“Geçit yolda onları durdururlar. Hiçbir yere gitmiyorlar.” Michael yerde cansız yatan Fastau’ya baktı. “Başka zayıyatımız oldu mu?”

“Duyduğum kadarıyla hayır.”

Cesetleri dışarıda bekleyen beş tonluk kamyonu yüklediler. Toplam otuz üç ceset vardı... Dunk’ın katillerden, pezevenklerden, hırsızlardan oluşan yakın çevresi: Limana götürülüp istimbota yüklenecek ve kanala atılacaklardı.

Greer “Kadınlar ne olacak peki?” diye sordu.

Michael, Fastau’yu düşünüyordu... O adam, Michael’ın en iyi kaynakçılarındandı. Bu noktada her kayıp kaygı vericiydi.

“Yama’ya söyle, onları makinelerin olduğu kulübelere birine kapatıp başlarına nöbetçi koysun. Harekete geçmeye hazır olduğumuzda hepsini bir nakil aracına bindirip buradan uzaklaştırırız.”

“Konuşurlar.”

“Eh, o lafları kimin edeceğini bir düşün.”

“Ne demek istediğini anladım.”

Cesetler yüklenince kamyon uzaklaştı.

“Seni zorluyor gibi olmak istemem ama Lore hakkında karara vardın mı?” dedi Greer.

Bu mesele haftalarca Michael’ın aklını meşgul etmişti. Michael dönüp dolaşıp aynı yanıtı veriyordu. “Bu işi yaptırabilecek kadar güvendiğim tek kişinin o olduğunu düşünüyorum.”

“Katılıyorum.”

Michael, Greer'a döndü. "Burayı yönetecek kişinin sen olmak istemediğine emin misin? Bence o işi iyi becerirsin."

"Rolüm o değil. *Bergensfjord* senin. Merak etme, askerleri hizada tutarım."

Bir süre sessiz kaldılar. Limandaki büyük spotlardan başka yanan ışık yoktu. Michael'ın adamları gece boyunca çalışacaklardı.

"Açmak istediğim bir mesele vardı" dedi Michael.

Greer başını yana eğdi.

"Gördüğün o hayalde, gemide başka kimin olduğunu göremediğini biliyorum..."

"Sadece ada, beş yıldız."

"Bunu anladım." Michael duraksadı. "Nasıl desem bilmiyorum. Acaba... Ben oradaymışım gibi *geldi* mi?"

Greer bu soruya şaşırmış gibiydi. "Gerçekten bilemiyorum. Gördüğüm hayalde yoktun."

"Bana karşı dürüst olabilirsin."

"Olabileceğimi biliyorum."

Geçit yoldan silah sesleri geldi: Beş el ateş edildi, sessizlik oldu, sonra iki el silah sesi daha geldi... Kasıtlı, nihai. Dybek ile McLean.

"İş halloldu sanırım" dedi Greer.

Rand yanlarına geldi. "Herkes limanda toplandı."

Michael durumun ağırlığını hissetti birden. Onca kişinin ölmesini emretmiş olmasının değil; bu tahmininden kolay olmuştu. Artık idare ondaydı... Kıstak onundu. Bel tabancasının şarjörünü kontrol etti ve horozunu indirdikten sonra kılıfına geri koydu. Artık ondan hiç ayrılmayacaktı.

"Pekâlâ, o petrol otuz altı gün içinde gemiye yüklenecek. Yola çıkıp gösteriye başlayalım."

Bağımsız Iowa Eyaleti
(Eski Adıyla Vatan)
Nüf: 12.139

Şerif Gordon Eustace, 24 Mart sabahına -her 24 Mart günü yaptığı gibi-, kılıfının içindeki altıpatlarını karyola direğine asmakla başladı.

Çünkü silah taşımak doğru olmazdı. Saygılı bir tavır olmazdı. Eustace sonraki birkaç saat içinde, herhangi biri gibi sıradan bir insan olacaktı; soğuk havada eklemleri sızlayarak durup, farklı koşullar altında şimdiki durum yerine nasıl bir durum olabileceğini düşünecekti.

Hapishanenin arka tarafındaki bir odada kalıyordu. Eve dönmeye içinin elvermediği geceden beri, on yıldır orada uyuyordu. Kendini şokları çabuk atlatıp hayatına devam edebilecek türden biri olarak görmüştü hep, şansı tersine dönen ilk insan da değildi. Fakat içindeki bir şey onu terk etmiş ve asla geri gelmemiştii; dolayısıyla da Eustace burada, yatakla lavabodan ve oturacak bir sandalyeden başka bir şeyi olmayan (koridorun ilerisinde de tuvalet vardı), cüruf briketinden yapılmış bu kutu gibi odada kalıyordu ve uyurken ona yalnızca sarhoşlar eşlik ediyordu.

Dışarıda güneş, mart ayında Iowa'da hep olduğu şekilde, sanki gönülsüzce yükselmekteydi. Eustace ocakta su ısıtıp, çaydanlığı usturası ve sabunuyla birlikte leğene götürdü. Eski ve çatlak aynadaki yüzü, bakışlarına karşılık verdi. Eh,

bu hoş bir görüntü değildi. Dişlerinin yarısı gitmişti; mermiyle uçurulmuş sol kulağından geriye küçük bir pembe çıkıntı kalmıştı; perde inmiş gözü işe yaramıyordu: Çocuk masallarındaki, köprü altında bekleyen yaşlı ve fesat gulyabanilere benziyordu. Tıraş oldu, yüzü ile koltuk altlarına su serpti ve kurulandı. Kahvaltılık olarak, taş gibi sert bisküvi artıkları vardı yalnızca. Eustace masaya oturup onları arka dişleriyle öğüttü ve lavabonun altındaki sürahiden bir *shot* bardağına koyduğu mısır likörüyle birlikte mideye indirdi. Çok içmezdi fakat sabahları bir bardak içmeyi severdi... Hele böyle önemli bir sabahta, 24 Mart sabahında.

Şapkasıyla paltosunu giyip dışarı çıktı. Son karlar da erimiş, toprağı çamura dönüştürmüştü. Hapishane binası, eski şehir merkezindeki, hâlâ kullanılan pek az binadan biriydi; o binaların çoğu yıllardır boştu. Eustace ellerine hohlayarak, Kubbe'nin kalıntılarının -artık oradan geriye, bir taş yığını ile yanıp kömür olmuş tek tük kalaslardan başka bir şey kalmamıştı- yanından geçti ve tepeden aşağıya indi; aşağıdaki alana hâlâ herkes Yayla diyordu, oysa eski işçi yatakhaneleri çoktan yıkılmış ve yakacak odun niyetine kullanılmıştı. Bu aşağı kısımda hâlâ yaşayanlar vardı fakat çok değil; oraya dair anılar fazlasıyla kötüydü. Orada genellikle daha genç insanlar, kırmızı gözlülerin zamanından sonra doğmuş kişiler ya da eski rejimin psikolojik zincirlerini kıramamış, çok yaşlı insanlar kalırdı. O sefil çöplüğün derme çatma kulübelerinin suyu yoktu, sokaklarında sağlıksız lağım suyu nehirleri akardı, çöpleri eşeleleyen üstü başı kirli çocuklar ile sıska köpeklerin sayısı da aşağı yukarı eşitti. Eustace'ın orayı her görüşünde içi parçalanırdı.

Aslında böyle olmaması gerekirdi. Eskiden Eustace'ın planları, umutları vardı. Evet, o ilk yıllarda Texas'a gitmeyi birçok insan kabul etmişti; Eustace bunu bekliyordu zaten. *İyi, bırak gitsinler*, diye düşünmüştü. Kırmızı gözlülerin sonunu yalnızca esaretten kurtulmak değil, bundan daha fazlası olarak; bir haksızlığı düzeltme, yeniden başlama,

sıfırdan yeni bir hayat kurma şansı olarak da gören gerçek inançlılar, güçlü insanlar kalacaktı.

Fakat Eustace nüfusun azalmasını seyrettikçe kaygılanmaya başlamıştı. Geride kalanlar inşacılar, düşçüler değildi. Birçoğu sırf yolculuk edemeyecek kadar dermansız olduğundan kalmıştı; bazıları gidemeyecek kadar korkuyordu; bazıları da tüm kararların onların yerine verilmesine öyle alışmışlardı ki pek bir şey yapabilecek durumda değildiler. Eustace şehri yönetmeyi denemişti fakat kimsenin bir şehrin işleyişinin nasıl sağlanacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Elllerinde mühendis, sıhhi tesisatçı, elektrikçi, doktor bulunmuyordu. Kırmızı gözlülerin geride bıraktığı makineleri kullanabilirlerdi fakat bozulduklarında onları tamir edebilecek kimse yoktu aralarında. Elektrik santrali üç, su ve kanalizasyon sistemleri de beş yıl sonra işlemez hale gelmişti; on yıl sonraysa, neredeyse hiçbir şey çalışmıyordu artık. Çocuklara eğitim vermek mümkün olmamıştı. Yetişkinlerin pek azı okuma yazma biliyor, çoğu da okuma yazma bilmeyi anlamsız buluyordu. Kışlar çok sert geçiyordu -insanlar evlerinde donarak ölüyordu-, yazlar da bir o kadar kötüydü neredeyse... Bir sene kuraklık, ertesi sene şiddetli yağış oluyordu. Nehrin suyu pisti fakat insanlar yine de kovalarını oradan dolduruyordu; herkesin “nehir humması” dediği hastalık yüzünden onlarca kişi can vermişti. Büyükbaş hayvanların yarısı, atlarla koyunların çoğu ve domuzların tamamı ölmüştü.

Kırmızı gözlüler işleyen bir toplum oluşturmak için gerekli tüm araçları bırakmışlardı geride, tek bir tanesi hariç: Bunu yapma iradesi.

Yayla'dan geçerek nehre uzanan yol Eustace'ı doğuya, stadyuma götürdü. Stadyumun hemen ardında mezarlık vardı. Eustace sıra sıra uzanan mezar taşlarının arasından geçti. Bunlardan bazıları süslenmişti... Erimiş mumlar, çocuk oyuncakları, çok eskiden koparılmış ve karların erimesiyle ortaya çıkmış kır çiçekleri. Mezarlık düzenliydi; insanların iyi

olduğu tek şey mezar kazmaktı. Eustace aradığı mezara varınca, yanında çömeldi.

NINA VORHEES EUSTACE
SIMON TIFTY EUSTACE
SEVGİLİ EŞ, SEVGİLİ OĞUL

Birkaç saat arayla vefat etmişlerdi. Eustace bunu ancak iki gün sonra öğrenmişti; ateşi yüksek olduğundan zihni psikotik rüyalarda salınıyordu ki bunları hiç anımsamadığına memnundu. Salgın hastalık, şehri tırpan gibi biçmişti. İnsanların yaşaması ya da ölmesi tamamen rastlantısal gibiydi; sağlıklı bir yetişkin, bir bebek ya da yetmişlerinde biri kadar kolayca can verebiliyordu. Hastalık çabuk ilerliyordu: yüksek ateş, üşüme, ciğerlerden gelen boğuk öksürükler. Çoğu zaman, hastalık geçmiş gibi göründükten sonra olanca şiddetiyle nüksediyor ve kurbanı birkaç dakikada alt ediyordu. Simon o sırada üç yaşındaydı... Etrafı izleyip duran, zeki gözlü, şen gülüslü bir oğlandı. Eustace kimseye karşı öylesine yoğun bir sevgi duymamıştı, Nina'ya karşı bile, ikisi bu konuda şakalaşırlardı... Birbirlerine duydukları sevginin çocuklarına duydukları sevginin yanında ne kadar az görüldüğünü söylerlerdi, oysa bu tam olarak doğru sayılmazdı elbette. Oğullarını sevmeleri, birbirlerini sevmelerinin bir başka yoluydu yalnızca.

Eustace mezarın yanında birkaç dakika geçirdi. Küçük şeylere odaklanmayı severdi. Birlikte yedikleri yemeklere; sohbetlerinden kesitlere; birbirlerine sebepsizce, sırf dokunmak adına, çabucak dokunmalarına. Direnişi pek düşünmezdi; artık alakasız geliyordu, Nina'nın bir dövüşçü olarak vahşiliği de onun gerçekte olduğu kadının küçük bir parçasıydı sadece.

Eustace'ın kapıldığı doygunluk hissi, gitme vaktinin geldiğini söyledi ona. Evet, bir başka sene. Eustace mezar taşına dokundu ve veda ederken elinin orada oyalanmasına

göz yumdu, sonra da mezar taşı labirentinin içinden geri döndü.

“Hey, bayım!”

Eustace hızla dönerken, başının yanından yumruk büyüklüğünde bir buz parçası uçtu. On beş metre ötede, mezar taşlarının arasında üç delikanlı, üç ergen durmuş, salak gibi gülüyorlardı. Fakat Eustace’a bakınca kahkahaları bıçak gibi kesildi.

“Hassiktir! Şerif bu!”

Eustace’ın tek kelime etmesine fırsat kalmadan kaçtılar. Bu gerçekten kötüydü; Eustace’ın onlara söylemek istediği sözler vardı. Kaçmasalar *Sorun değil*, diyecekti. *Benim için mahzuru yok. Oğlum yaşasaydı sizin yaşlarınızda olacaktı.*

Hapishaneye geri döndüğünde, yardımcısı Fry Robinson masaya çizmeli ayaklarını koymuş, yakasının içine horlamaktaydı. Daha çocuktu aslında, yirmi beşinde bile değildi; geniş, iyimser bir yüze ve tıraş etmesine pek gerek olmayan, yumuşak, toparlak bir çeneye sahipti, insanların en zekisi olmasa da en aptalı da değildi; Eustace’ın yanında diğer adamların çoğundan uzun süre kalmıştı ve bu bir şey ifade ediyordu. Eustace’ın kapıyı arkasından sertçe kapatması, Fry’ın dimdik doğruluvermesine yol açtı.

“Tanrım, Gordo. Neden öyle yaptın ki?”

Eustace tabancasını kılıfıyla birlikte beline taktı. Tabancayı büyük ölçüde göstermelik olarak taşırdı; onu hep dolu tutardı fakat kırmızı gözlülerin arkalarında bıraktığı cephane neredeyse tükenmişti, kalanlar da güvenilmezdi. Ateşlenmeyenler çıkıyordu aralarından.

“Rudy’yi doyurdun mu?”

“Tam bunu yapacaktım ki sen uyandırdın. Nereye gittin ki? Hâlâ arkadaşın sandım.”

“Nina’yla Simon’ı ziyarete gittim.”

Fry ona boş boş baktı; sonra anladı. “Hassiktir... Ayın yirmi dördü, değil mi?”

Eustace omuz silkti. Söylenecek ne vardı ki?

Fry “İstersen burada işlerle ben ilgilenebilirim” diye teklifte bulundu. “Neden günün geri kalanını kendine ayırmıyorsun?”

“Ne yapacağım peki?”

“Uyu filan işte. Sarhoş ol.”

“Bunu düşündüm inan.”

Eustace, Rudy’nin kahvaltısını hücrelerine götürdü: birkaç bayat bisküvi ve dilimlenmiş bir çiğ patates.

“Yeter yattığın arkadaşım.”

Rudy sıska bedenini ranzasından kaldırdı. Hırsızlık, kavga, genel olarak tam bir baş belası olmak: Adam öyle çok hapse girmişti ki favori bir hücresi vardı resmen. Bu sefer, aşırı alkol alıp taşkın davranışlarda bulunmakla suçlanıyordu. Yüksek sesle balgam toplayıp, tuvalet niyetine kullandığı kovaya tükürdükten sonra ayaklarını sürüyerek, kemersiz pantolonunu bir eliyle yukarıda tutarak parmaklığa gitti. Eustace *Belki bir dahaki sefere kemerinin onda kalmasına izin vermeliyim*, diye düşündü. Tabağı açıklıktan içeri uzattı.

“Hepsi bu mu? Bisküvi ve bir patates?”

“Ne istiyorsun ki? Mart ayındayız.”

“Buranın servisi eskisi gibi değil.”

“Madem öyle, bir kere olsun beladan uzak dur.”

Rudy ranzaya oturup bisküvilerden birini ısırdı. Adamın dişleri iğrençti, kahverengiydi ve sallanır gibiydi; gerçi Eustace başkalarının dişlerine laf edecek en son kişiydi. Rudy ağzından bisküvi parçacıkları saçarak konuştu: “Abel ne zaman geliyor?”

Abel yargıçtı. “Nereden bileyim?”

“Temiz bir kovaya da ihtiyacım var.”

Eustace koridorun yarısına kadar gitmişti.

Rudy “Ciddiyim!” diye seslendi. “Burası berbat kokuyor!”

Eustace ön odaya geri dönüp masasına oturdu. Fry altıpatlarını temizliyordu; bunu günde aşağı yukarı on kez

yapardı. O şey evcil hayvanıymış gibi davranırdı. “Sorunu neymiş?”

“Kahvaltıyı beğenmedi.”

Fry horgörüyle kaşlarını çattı. “O kadarını bulduğuna şükretsin. Benim yediğim de onunkinden çok iyi değil.” Durup havayı kokladı. “Tanrım, bu koku ne böyle?”

Rudy arka taraftan seslendi: “Hey, pislikler... Size bir hediyem var!”

Rudy hücrelerinde durmuş, şimdi boş olan kovayı yüzünde muzaffer bir ifadeyle tutuyordu. Koridorda dışkı ve idrar, kahverengi bir nehir halinde akıyordu.

“Lanet patatesiniz hakkında işte bunu düşünüyorum.”

Fry “Lanet olsun, bunu sen temizliyorsun!” diye bağırdı.

Eustace yardımcısına döndü. “Anahtarı ver.”

Fry halkayı kemerinden çıkarıp Eustace’a verdi. “Ciddiyim Rudy.” Parmağını kaldırdı. “Başın büyük belada dostum.”

Eustace kapıyı açıp hücreye girdi, kapıyı arkasından kapadı ve anahtarları parmaklığın arasından geçirip kapıyı tekrar kilitledi. Sonra halkayı cebinin derinine koydu.

Rudy “Ne oluyor yahu?” diye sordu.

“Gordon?” Fry, Eustace’a ihtiyatla baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Bana bir saniye ver sadece.”

Eustace altıpatlarını çıkarıp elinde ters çevirdi ve kabzasıyla Rudy’nin yüzüne vurdu. Adam geriye doğru sendeleyip yere düştü.

“Delirdin mi sen?” Rudy, sırtı hücre duvarına yaslanana dek geriledi. Dilini ağzında gezdirip, avcuna kanlı bir diş tükürdü. Dişi uzun, çürümüş kökünden tutarak kaldırdı. “Şuna bak! Nasıl yemek yiyeceğim şimdi?”

“Onun eksikliğini çok hissedeceğini sanmam.”

“Bunu hak etmiştin pislik” dedi Fry. “Haydi Gordo, şu puştaya saplı paspas verelim. Dersini almıştır bence.”

Eustace öyle düşünmüyordu. *O adama bir ders ver...* Bu aslında ne anlama geliyordu? Ne hissettiğine emin değildi fakat yoğun bir hisse kapılmaktaydı. Rudy kendini haklı gören, öfkeli bir ifadeyle dişini uzatıyordu. Dişin görünüşü tamamen iğrençti; Eustace'ın hayatındaki her tersliğin simgesi gibiydi. Eustace tabancasını kılıfına geri koydu ve Rudy'nin işin en kötü kısmının geride kaldığını düşünmesini bekledikten sonra onu ayağa kaldırıp yüzünü duvara vurdu. Tombul bir karafatmanın ayak altında ezilirken çıkardığı sesi andıran, ıslak bir çıtırtı duyuldu: Rudy acıyla haykırdı.

"Gordon, ciddi ama" dedi Fry. "O kapıyı açmanın vakti geldi."

Eustace öfkeli değildi. Öfkesi onu terk edeli yıllar oluyordu. Hissettiği şey rahatlamaydı. Adamı hücrenin diğer tarafına savurup işe koyuldu: yumruklarıyla, altıpatların kabzasıyla, çizme uçlarıyla. Fry'ın durması için yalvardığını doğru dürüst fark etmedi bile. İçinde bir şey dizginsiz kalmıştı ve coşku vericiydi, dörtlü at sürmek gibiydi. Rudy yerde yatıyordu; yüzünü korumak için kollarına gömmüştü. *İnsan kılıklı zavallı seni. Değersiz deri ziyanı seni. Sen burada ters olan her şeysin ve bunu anlamayı sağlayacağım.*

Eustace tam Rudy'nin başını ranza kenarına vurmak için onu yakasından tutup kaldırırken -ne tatminkâr bir çıtırtı kopacaktı-, kilitte bir anahtar döndü ve Fry, Eustace'ı arkadan kavradı. Eustace diyaframına dirsek vurarak Fry'ı uzaklaştırdı ve kolunu Rudy'nin boynuna doladı. Adam büyük bir bez bebek gibiydi; parçaları birbirine gevşekçe bağlı bir et çuvalıydı. Eustace pazısını Rudy'nin nefes borusuna iyice bastırdı, destek almak için de dizini adamın sırtına dayadı. Sertçe çekti mi Rudy'nin işi bitecekti.

Sonra: Kar taneleri. Fry nefes nefese Eustace'ın tepesinde duruyordu; elinde Eustace'ın başına vurduğu ocak demiri vardı.

"Tanrım, Gordo. O neydi öyle?"

Eustace gözlerini kırptırdı; kar taneleri birer birer kayboldu. Eustace'ın başı, yarılmış bir kütük gibiydi; biraz da midesi bulanıyordu.

“Kendimi biraz fazla kaptırdım sanırım.”

“Adam bunu hak etmişti fakat sen de ne biçim delirdin öyle.”

Eustace duruma bakmak için başını çevirdi. Rudy cenin pozisyonunda kıvrılmış, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Yüzü çiğ et gibi görünüyordu.

“Onu cidden haşat ettim, değil mi?”

“Hayatını yakışıklılığıyla kazanmıyordu zaten.” Fry, Rudy'ye hitap ederek konuştu: “Beni duyuyor musun? Bundan tek kelime edersen cesedini yol kenarında bulurlar pislik.” Fry, Eustace'a baktı. “Kusura bakma; sana o kadar sert vurmak istememiştim.”

“Önemli değil.”

“Seni sıkıştırmak istemem ama şimdilik buradan gitmen en iyisi olur herhalde. Ayağa kalkabilecek misin?”

“Abel ne olacak?”

“Ben hallederim. Seni ayağa kaldıralım.”

Fry, Eustace'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Eustace ayaklarının kaymaması için parmaklığa tutunmak zorunda kaldı bir an. Sağ elinin parmak eklemleri kanlıydı ve şişmişti; derileri yarılmıştı ve kemikleri görünüyordu. Elini yumruk yapmaya çalıştı fakat eklemleri o kadar kıvrılmıyordu.

“İyi misin?” Fry ona bakıyordu.

“Sanırım, evet.”

“Çıkıp kafanı topla haydi. O elinle ilgilenmek de isteyebilirsin.”

Eustace hücre kapısında durdu. Fry, Rudy'yi yavaşça doğrultarak oturma pozisyonuna geçiriyordu. Gömleğinin önünün kanlanmış kısmı çocuk önlüğüne benziyordu.

“Biliyor musun, haklıydın” dedi Eustace.

Fry başını kaldırıp ona baktı. “Hangi konuda?”

Eustace yaptığı şeyden pişman değildi, gerçi sonradan pişmanlık duyacağını tahmin ediyordu. Birçok şey için geçerliydi bu; insan normalde vermesi gereken tepkiyi sonradan verirdi.

“Bugün tatil yapsam daha iyi olurdu belki.”

Alicia gecelerini ahırda geçirmeye başladı.

Fanning onun yokluğunu pek fark etmiyordu. Artık uyanık geçirdiği tüm vaktinde okuduğu kitaplardan birinden başını kaldırıp *Senin şu atın yok mu*, dediği oluyordu. *Öyle bir ihtiyaç duymanın sebebini anlamıyorum ama beni hiç ilgilendirmez.* Akli başka yerde gibiydi; düşünceleri örtülüydü. Evet, onda bir farklılık vardı; bir şeyler değişmişti. Bu değişim tektonik gibiydi, yerin derinliklerinden gelen bir gümbürtü gibiydi. Fanning uyumuyordu; bu da vardı... Onların türünün uyuduğu söylenebilirse tabii. Eskiden, gündüz saatleri Fanning'in bir çeşit melankolik bitkinlik duymasına yol açardı. İçine kapanır, sanki transa geçerdi... Gözlerini kapar, ellerini kucağında kavuşturup parmaklarını düzgünce iç içe geçirirdi. Alicia onun rüyalarını biliyordu. Saat ibrelerinin amansızca dönüşü. Akın akın gelip geçen anonim kalabalıklar. Merhametten yoksun bir evrende yaşadığı, sonsuz bir kâbustu onunki... Umutsuz, sevgisiz, yalnızca umut ve sevginin getirebileceği gayeden yoksun bir şekilde yaşadığı.

Alicia'nın da öyle görüp durduğu bir rüya vardı. Bebeği. Rose'u.

Bazen geçmişi düşünüyordu. Fanning "New York hatırlanacak bir yer olmuştur hep" demekten hoşlanırdı. Alicia arkadaşlarını, ebediyen terk ettiği diyarın yurttaşlarını özliyordu... Ölülerin sağları özleyebilmesi gibi. Alicia ne hatırlıyordu? Albay'ı. Karanlıkta küçük bir kız olmayı. Nöbetçi olarak geçirdiği yılları, ona ne kadar gerçek geldiklerini. Sık

sık anımsadığı bir gece vardı; o gece, bir şeyi tanımlar gibiydi. Alicia, Peter'a yıldızları göstermek için onu elektrik santralinin çatısına çıkarmıştı. Gündüzün bunaltıcı ısını hâlâ taşıyan betona yan yana uzanmış ve gece göğünün (ki Peter'ın ilk kez görmesi, onu iyice ilginç kılmıştı) altında baş başa konuşmuşlardı. Gökyüzü onları kendi sınırlarından çıkarmıştı. Alicia, Peter'a *O meseleyi hiç düşünmüyor musun?* diye sormuştu. Peter *Hangi meseleyi?* diye sormuştu; Alicia da huzursuzca -kendini durduramaz gibiydi- *İlla söyletecek misin? Evlenmeyi Peter. Küçükler yapmayı,* demişti. Peter'dan aslında ne istediğini çok sonradan anlamıştı: Peter'ın onu kurtarmasını, ona önderlik ederek hayatın içine sokmasını istemişti. Fakat çok geçti; hep çok geç olmuştu. Alicia, Albay'ın onu terk ettiği geceden beri insan değildi; insan olmaktan vazgeçmişti.

Evet, yıllar geçmişti. Fanning onların türü için zamanın farklı olduğunu söylemişti ve sahiden de öyleydi. Günler günlere, mevsimler mevsimlere, seneler senelere karışıyordu durmadan. Birbirleri için neydiler? Fanning müşfikti. Alicia'yı anlıyordu. *Aynı yoldan geçtik,* demişti. *Benimle kal Lish. Benimle kalırsan bütün bunlar son bulacak.* Alicia ona inanıyor muydu? Fanning onunla ilgili en derin gerçekleri biliyormuş gibi geliyordu bazen. Ne diyeceğini, ne soracağını, ne zaman ve ne kadar dinleyeceğini biliyormuş gibi geliyordu. *Kızından bahset bana.* Sesi ne kadar yumuşak, ne kadar sevecendi. Alicia'nın daha önce duyduğu hiçbir ses gibi değildi; gözyaşıyla dolu bir küvette salınma hissi uyandırıyor. *Rose'undan bahset bana.*

Ama Fanning'in örtülü, nüfuz edilemez bir yönü de vardı. Onun uzun ve kasvetli suskunlukları Alicia'yı rahatsız ediyordu, tıpkı tamamen yapay ve biraz manyakça gelen neşesi gibi. Fanning geceleri dışarı çıkmaya cesaret etmeye başlamıştı ki yıllardır yapmadığı bir şeydi bu. Çıkacağını söylemiyordu; gidiyordu yalnızca. Alicia onu takip etmeye karar verdi. Fanning üç gece boyunca sokaklarda, görünürde

amaçsızca, yalnız ve kederli bir siluet olarak dolaştı; sonra, dördüncü gece Alicia'yı şaşırttı. Kararlı adımlarla şehir merkezine, West Village'a gitti ve sıradan görünüşlü, beş katlı, ön kapısı basamaklı bir apartmanın önünde durdu. Alicia sokağın en yüksek binasının çatısının korkuluk duvarının arkasına gizlenmişti. Birkaç dakika geçti; Fanning apartmanın ön cephesini inceliyordu. Alicia birden durumu anladı; Fanning bir zamanlar orada oturmuştu. Sanki içinde bir şey yerine oturan Fanning düzenli adımlarla kapıya gitti ve omuz vurarak açıp, içeride gözden kayboldu.

Fanning gideli epey oldu. Bir saat, iki saat geçti. Alicia kaygılanmaya başladı. Fanning yakında belirmezse, gündoğumundan önce terminale dönmesi için zaman kalmayacaktı. Nihayet dışarı çıktı. Basamaklardan inince durdu. Alicia'nın varlığını hissetmişçesine sokağa bakındı, sonra da dosdoğru ona baktı. Alicia hemen duvarın dibine eğilip çatı zeminine dümdüz uzandı.

"Orada olduğunu biliyorum Alicia. Fakat sorun değil."

Alicia tekrar baktığında, sokak boştu.

Fanning dün gece olanlardan bahsetmedi, Alicia da ısrar etmedi. Alicia bir şey, bir ipucu görmüştü fakat anlamını bilemiyordu. Fanning neden onca zamandan sonra, öyle kutsal bir mekâna ziyarette bulunmuştu?

Fanning bir daha dışarı çıkmadı.

Daha sonra ne olacağını öngörmüş olmalıydı; Alicia'nın öyle yapmasını beklemişti besbelli. Binanın içi dökülüyordu. Duvarlarda siyah küf lekeleri vardı, zeminler de basınca yumuşak geliyordu. Çok yukarıdaki çatı tavanında bulunan bir çatlaktan, merdiven boşluğuna su damlıyordu. Alicia ikinci kata çıktı; orada bir kapı davetkârca açık duruyordu. Dairenin içi yıkımdan büyük ölçüde kurtulmuştu. Bütün mobilyalar, tozla kaplı olsalar da düzgün yerleştirilmişlerdi; kitaplarla dergiler ve çeşitli dekoratif nesneler hâlâ yerli yerindeydi... Alicia onların hâlâ Fanning'in insan olarak

hayatının son saatlerindeki yerlerinde durduklarını tahmin etti. Derli toplu odalardan geçerken, ne hissettiğinin farkına vardı. Fanning eskiden nasıl bir adam olduğunu Alicia'nın bilmesini istemişti. Alicia'ya yeni, daha derin bir yakınlık teklif edilmişti.

Yatak odasına girdi. Burası dairenin diğerk alanlarından farklı gibiydi; yakın zamanda içinde ikamet edildiğini yoğun bir şekilde hissettiriyordu. Mobilyalar sadeydi: masa, şifoniyer, pencere önünde kapitone koltuk, toplanmış yatak. Şiltenin orta kısmındaki çukur, bariz şekilde insan boyutlarındaydı. Yastıkta da benzer bir çukur vardı.

Komodinde bir gözlük duruyordu. Alicia onun kime ait olduğunu biliyordu; o gözlük öykünün parçasıydı. Alicia onu dikkatle eline aldı. Gözlük küçüktü, tel çerçeveliydi. Göçmüş yatak, yatak örtüleri, el altında gözlük. Fanning burada yatmıştı. Ve bütün bunları Alicia görsün diye bırakmıştı.

Alicia *Görmem için*, diye düşündü. Fanning onun ne görmesini istemişti?

Alicia yatağa uzandı. Altındaki şilte biçimsizdi; iç yapısı çökeli epey oluyordu. Sonra Alicia gözlüğünü taktı.

Bunu asla açıklayamadı; gözlük camlarından baktığı anda Fanning'e *dönüştü* sanki. Geçmiş, Alicia'nın içinden aktı... Acı. Gerçek, Alicia'nın kalbini elektrik gibi çarptı. *Tabii ya. Tabii ya.*

Şafak söktüğünde Alicia köprüdeydi. Çalkantılı sulara karşı duyduğu korku güçlü olmasına karşın önemsiz geliyordu; korkusunu kenara itti. Arkasındaki güneş uzun, altın sarısı şualarını saçıyordu. Alicia kendi gölgesini takip ederek, Asker'in sırtında köprüyü geçti.

Bill'i taşma savağının dibindeki muhafaza havuzunda buldular. Dün gece, giysileri ve ayakkabılarıyla birlikte gizlice hastaneden ayrılmıştı. Sonrasında izini bulamamışlardı. Biri onu kumar masalarında gördüğünü söylemişti fakat buna çok emin değildi; başka bir geceyle karıştırmış olabileceğini söylemişti. Bill hep kumar masalarındaydı. O masalarda olmaması daha şaşırtıcı olurdu.

Düştüğü için ölmüştü: Barajın tepesinden otuz metre düştükten sonra, uzun bir mesafeden aşağıdaki havuza kaymıştı ve cesedi orada bir tahliye borusuna sıkışmıştı. Bacak kemikleri tuzla buz olmuş, göğsü g  m şt ; bunun dışında aynı görünüyordu. Atlamış mıydı yoksa itilmiş miydi? Hayatı sandıkları gibi değildi; Sara, Kate'in kendisinden neler gizlediğini merak etmişti. Fakat sorulacak soru değildi bu.

Bill'in borçları meselesi devam ediyordu. Sara ile Hollis birikmiş paralarını Kate'in parasına ekleyince, toplam borcun yarısından azını karşılayacak kadar bir meblağ olmuştu ellerinde. Cenazeden    gün sonra Hollis parayı H-kasabası'ndaki, herkesin hâlâ Kuzenin Yeri dediği (oysa Kuzen öleli yıllar oluyordu) me na götürmüştü. Hollis bu iyi niyet gösterisi ve eski bağlantıları sayesinde meselenin hallolacağını ummuştu. Geri döndüğünde, başını moralsizce iki yana sallıyordu. Oyuncular değişmişti; Hollis'in sözü geçmiyordu. "Bu sorun olacak" demişti.

Kate ile kızlar, Sara'yla Hollis'in evinde kalıyorlardı. Kate uyuşmuş, çoktandır öngördüğü kaderi kabullenmiş gibiydi

fakat kızların üzüntüsüne tanık olmak sarsıcıydı. O gençlerin gözünde Bill babalarıydı, o kadar. Onlara bir bakıma sırt çevirdiğini, kendisini onlardan ebediyen uzaklaştıracak bir yolu seçtiğini bilmeleri ona duydukları sevgiyi azaltmıyordu. Büyüdükçe yaraları değişecek, farklı türden bir hasara dönüşecekti... Yitirmenin değil reddedilmenin acısına. Sara bu acıyı çekmesinler diye, elinden gelen her şeyi yapardı. Fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yapılacak tek şey, meselenin zamanla kapanacağını ummaktı. İki gün daha geçtikten sonra, Sara eve geldiğinde Hollis'in mutfak masasında asık yüzle oturduğunu gördü. Kate yerde kızlarla kâğıt oynuyordu fakat Sara onun bunu kızların dikkatini başka tarafa çekmek için yaptığını anladı; ciddi bir şey olmuştu. Hollis kapının altından itilmiş mesajı Sara'ya gösterdi. Bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünen, kısa harflerle yazılmış o mesaj iki sözcük içeriyordu: "Tapılası kızlar."

Hollis yatağın altındaki kilitli kutuda bir altıpatlar tutardı. Tabancayı doldurup Sara'ya verdi.

"Şu kapıdan giren olursa vur" diye talimatta bulundu.

Ne yaptığını Sara'ya söylemedi fakat o gece Kuzenin Yeri yakılıp kül edildi. Sara sabahleyin Kate ile birlikte, mektup atmak için postaneye gitti; o mektup Mystic Kasabası'na kendisinden günler sonra varacaktı muhtemelen. Pim'e *Ziyarete geliyoruz*, diye yazmıştı. *Kızlar seni görmeye can atıyor.*

Evet, bıktım. Beklemekten bıktım, düşünmekten bıktım. Kendimden bıktım.

Alicia'm: Bana öyle iyi davrandın ki. *Solamen miseris socios habuisse doloris*: "Başkalarının mutsuzluğu, mutsuz insanları avutur." Seni ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi düşününce, çocukken ilk kez berbere gidişim geliyor aklıma Alicia. İzninle anlatayım... Her konuda hafızama başvururum ve bu anekdot, konuyla düşündüğünden daha fazla alakalı. Çocukluğumun geçtiği kasabada tek bir berber dükkânı vardı. Orası bir çeşit kulüp binasıydı. Bir cumartesi ikindisinde, babamla birlikte bu kutsal erkek mekânına adım attım. Ayrıntılar esrikleştirciydi. Tonik, deri, talk pudrası kokuları. Dezenfekte edici, akuamarin rengi sıvıda bekletilen taraklar. Yeşil sahalarda yapılan erkeksi müsabakaları anlatan AM radyonun hışırtı ve cızırtıları. Kırmızı sentetik kumaşı çatlamış bir koltukta, yanımda babamla bekledim. Saç tıraşı yapılan, çenesi sabunlanan, fırçayla temizlenen adamlar vardı. Dükkânın sahibi, az çok tanınmış bir 2. Dünya Savaşı bombardıman pilotuydu. Yazarkasanın arkasındaki duvarda, adamın genç savaşçı halinin fotoğrafı asılıydı. Berberin kesen makasları ile vızıldayan tıraş makinesinin altında ortaya çıkan her küçük kasabalı kranyumu, onun koruyucu gözlük takıp boynuna atkı doladığı ve samurayları havaya uçurmak için gökyüzünde seyahat ettiği günkü kranyumunun tıpatıp aynısıydı.

Sıram geldi; çağrıldım. Tanıklar epey gülümseyip birbirlerine göz kırptı. Ben yerime -koltuğun metal

kolaklarının üstüne konulmuş ahşap levhaya- otururken berber üzerime örteceği perdeyi, pelerinini sallayan toreador misali silkeledi ve vücudumun başımdan aşağısını plastikle sarmaladı. O sırada aynaları fark ettim. Önümdeki ve arkamdaki duvarlarda birer ayna vardı; bunlarda, suretlerim -yansımanın yansımasının yansıması- soğuk sonsuzluğun koridorunda sıra halinde uzanıyordu. Bu manzara varoluşsal bir i bulantısına kapılmama yol açtı. Sınırsızlık: Bu terimi biliyordum, evet... Ama ocukluğun dünyası sınırlı ve katıdır. Sınırsızlığın kalbine bakıp da suretimin onun çehresine milyon kez damgalanmış olduğunu görünce derin bir huzursuzluğa kapıldım. Bu arada berber neşeyle işe koyulmuştu ve bir yandan da babamla, yetişkinlere özgü çeşitli konularda, keyifle sohbet ediyordu. Gözlerimi yalnızca ilk görüntüye odaklarsam diğerlerini bir şekilde kovabileceğimi düşündüm ama tam tersi oldu: Onun ardında sonsuzca, sonsuzca, sonsuzca uzanan, pusuya yatmış sayısız gölge benliklerin daha da farkına vardım.

Ama sonra başka bir şey oldu. Duyduğum rahatsızlık geçti. Mekânın algılara hitap eden duyumsal zenginliği, ensemde hissettiğim berber makasının hafif dokunuşlarının verdiği gıdıklanma hissiyle birleşince beni gevşetip, duyduğum ilgiyle neredeyse transa geçmeme yol açtı. Aklıma şu fikir geldi: Sadece tek bir küçük şey değildim. Aslında bir okluktum. İlerilere baktıkça, sonsuz sayıdaki yoldaşlarımda ufak tefek farklılıklar saptadığıma inanmaya başladım. Birinin gözleri birbirine biraz daha yakındı, bir ikincisinin kulakları biraz daha yukarıdaydı, bir üçüncüsü koltuğunda biraz daha aşağıda oturuyordu. Teorimi test etmek için, küçük değişiklikler yapmaya giriştim... Bakış aımı değiştirdim, burnumu kıvırdım, bir gözümü ve ardından diğerini kırptım. Her versiyonum aynı şekilde karşılık verse de eylemim ile taklitleri arasında çok az bir gecikme, zamanda çok az bir duraklama algıladım. Berber kımıldamayı kesmezsem yanlışlıkla kulağımı kesebileceğini

söyleyerek beni uyardı -yine kahkahalar koptu- fakat bu sözü beni hiç etkilemedi çünkü yeni keşfimden büyük keyif alıyordum. Bir çeşit oyun haline gelmişti. Fanning der ki: Dilini çıkar. Fanning der ki: Parmağını kaldır. Ne hoş bir güce sahiptim! Babam “Yapma oğlum; rahat dur” diye talimat verdi fakat rahatsız değildim zaten... Tam tersine. Kendimi hiç o kadar canlı hissetmemiştim.

Hayat o hissi zorla elimizden alır. Çocukluğun o anlık, olağanüstü görüleri günbegün azalır. Bizi eski halimize döndüren şey sevgidir elbette, yalnızca sevgidir veya öyle olduğunu umarız ama o elimizden alınır. Sevgi olmayınca da geriye ne kalır? Bir halat ve bir kaya.

Sonsuz bir süredir ölüyorum. Söylemek istediğim bu. Ölüyorum, tıpkı senin gibi Alicia’m. Çocukluğumun o çok eskilerde kalmış sabahında, aynada gördüğüm sendin; şimdi de bu cam sokaklarda yürürken seni görüyorum. Umuttan doğan sevgi vardır, bir de kederden doğan sevgi vardır.

Ben seni sevdim Alicia’m.

Şimdi gittin; bugünün geleceğini biliyordum. Uzun adımlarla bu salona girerken yüzünde taşıdığın ifade: Onda gazap vardı, evet. Bana ne kadar da öfkeliydin, gözlerin ihanete uğramışlık hissiyle nasıl da ateş saçıyordu, sözlerin kendi haklılığına duyduğun inançtan kaynaklanan hiddetle nasıl da dudaklarından dökülüyordu. *Onları rahat bırakacağını söylemiştin.* Ama bunu yapamayacağımızı sen de benim kadar biliyorsun; bizim hedefimiz belli. Kan tadı olmayınca umut, dilde yavan bir tatlı tat bırakır yalnızca. Bizler insanlığın içinden geçmesi gereken zırh eldiveninden başka neyiz ki Alicia? Bizler dünyanın, Tanrı’nın dişleri arasında tuttuğu bıçağıyız.

Mütevazı hilemi bağışla Alicia. Onu çok kolay kıldın. Kendimi savunmak adına şunu diyeyim ki yalan söylemedim. Sorsan gerçeği söyledim sana; inandın çünkü inanmak istiyordun. Kendine *Kim kimin peşinden gidiyordu*

canım? diye sorabilirsin. *Kim gözleyendi, kim gözlenendi?* Tünellerde geceler boyu, öğrenci sayımı yapan bir öğretmen gibi dolandın. Açıkçası o kadar kolay kandırılabilmen hayal kırıklığına uğraticıydı biraz. Bütün çocuklarımın burada olduğuna gerçekten inandın mı? O kadar dikkatsiz olabileceğime? Anlamsız bir ebediyetle yetineceğime? Ben bir biliminsanıyım ve her konuda metediğimdir; gözlerim her yerdedir ve her şeyi görür. Çocuklarım, Çokluk'um: Onlarla birlikte yürürüm, geceleri ortalıkta dolanırım, onların gördüklerini görürüm ve gördüğüm nedir? Büyük şehir savunmasız, neredeyse tamamen terk edilmiş. Küçük kasabalarla çiftliklere tekrar yerleşiliyor. İyice olgunlaşan insanoğlu diyara akın akın yayılıyor. Bizi unuttular; zihinleri gündelik meselelere geri döndü. Hava nasıl olacak? Dans için ne giyeceğim? Kiminle evlenmeliyim? Çocuğum olacak mı? Ona ne ad vereceğim?

Onlara ne derdin Alicia?

Tanrı benimle oyun oynuyor; tatmin olacağım. Bu kurtarıcıyı, bu Hiçlikten Gelen Kız'ı, bu Amy SY'yi yeterince bekledim. Suskunluğuyla, sınırsız ve taktik icabı soğukkanlılığıyla alay ediyor benimle. Beni saklandığım yerden çıkarmak istiyor ve istediği olacak. Senin ne düşündüğünü biliyorum Alicia. Adi yoldaşlarımın, On İki'min ölümünden Amy'yi sorumlu tuttuğumu ve ondan nefret ettiğimi düşünüyorsun. Alakası yok! Amy'nin onlarla karşı karşıya geldiği gün, uzun ve mutsuz sürgünümün en mutlu günlerindendi. Onun fedakârlığı çok büyüktü. Tanrı'nın onayladığı bir şeydi kesinlikle. Bana -bu kelimeyi kullanmaya cesaretim var mı?- umut verdi. Alfa olmadan omega olamaz; başlangıç olmadan son olamaz.

Bana Amy'yi getir, dedim sana. Benim meselem insanoğluluyla değil; o daha soylu bir gayenin bedeli sadece. Bana Amy'yi getir canım, Alicia'm... Bunu yaparsan geri kalanların canını bağışlarım.

Ah, yanılsamalara kapılmış değilim. Ne yapacağını biliyorum. Hep bildim ve bu, sana duyduğum sevgiyi azaltmadı... Tam tersine. Sen benim iyi tarafımsın; her birimiz kendi rolünü oynamalı.

Böylece, uzun süredir beklediğim gün geldi. *Kral kim? Kimin vicdanını kapana kısırmalıyız?* diye sordun. O ben miyim, yoksa başka biri mi var? Yaratıcı, yaratısı karşısında merhamete gelecek mi? Yakında öğreneceğiz. Sahne hazırlandı, ışıklar söndü, aktörlere işaret verildi.

Oyun başlasın.

IV

Silahlı soygun

VS 122, MAYIS

Tutuklunun hayatı hakkında hüküm veren jürinin
Yeminli on iki üyesi arasında bir iki hırsız bulunabilir
Yargıladıkları kişiden daha suçlu olan.

- Shakespeare,
Kısasa Kısas

“Herkes motorlarını durdursun.”

Saat 04.40: Karaya kadarki son elli metrelik mesafeyi karanlıkta kürek çekerek kat edip, istimbotları kuma çektiler. Birkaç yüz metre güneyde, yanan bütan gazının titrek ışığı göğü aydınlatıyordu. Michael tüfeğini kontrol etti, ardından da tabancasını kontrol edip kılıfına geri koydu. Herkes aynı şeyi yaptı.

Üç gruba ayrılıp, hızlı adımlarla kumullara çıktılar. Rand’ın ekibi işçi yatakhanelerini, Weir’in ekibi de telsiz ve kumanda odalarını ele geçirecekti. Michael’ın ekibi ki en büyükleriydi, Greer ile buluşup kışla ile cephaneliği kontrol altına alacaktı. Silahlı çatışma buralarda yaşanacaktı.

Michael telsizi dudaklarına bastırdı. “Lucius, konuşlandın mı?”

“Anlaşıldı, tamam. Sizden işaret bekliyorum.”

Rafineri, nöbetçi kulelerine sahip iki sıra tel örgüyle korunuyordu; bunların ardıysa tuzak telli mayın kaynıyordu. Kuzeyden tek giriş, tel örgü kapısındandı. Greer önüne pulluk monte edilmiş bir yakıt tankeriyle ön taraftan yapılacak saldırıyı yönetecekti. Yakıt tankerini, adamlarla dolu iki kamyon takip edecekti. En arkadan da .50 kalibrelik makineli tüfek ve bomba atarla silahlandırılmış kamyonet gelecek ve gerekirse kulelerdeki kişileri etkisiz hale getirecekti. Michael adam öldürmekten mümkün olduğunca kaçınılmasını emretmişti fakat başka çare olmazsa...

Ekipler hızlı adımlarla dağıldı. Michael ile adamları, ön ve arka tarafında birer kapısı bulunan uzun bir çelik baraka olan

kışlanın etrafında konuşlandılar. İçeride en az elli silahlı adam olduğunu tahmin ediyorlardı.

“Birinci ekip.”

“Hazırız.”

“İkinci ekip.”

“Anlaşıldı, tamam.”

Michael saatine baktı: 04.50. Yama’ya bakınca, adam başıyla onay verdi.

Michael işaret fişeği tabancasını kaldırıp ateşledi. Bir patlama sesi ve ani bir aydınlıkla birlikte o yerleşim yeri, ışık ve gölge blokları halinde, etraflarında belirdi. Bir saniye sonra Yama gaz bombası kapsülünü ateşledi. Tel örgü kapısından bağrıışmalar ve silah sesleri geldi, sonra da yakıt tankerinin tel örgüleri yıkarak geçtiği duyuldu. Kışla kapısının altından gaz sızmaya başlamıştı. Kapı birden açılınca, Michael’ın adamları toprağı mermi yağmuruna tuttular. İçeriden kaçan askerler şaşkınlıkla geri çekildi. Arkalarından sendeleyerek, öksüre tıksıra gelen adamlar onlara çarptı.

“Diz çökün! Silahlarınızı bırakın! Ellerinizi başınızın üstüne koyun!”

Askerlerin kaçacak yeri yoktu; diz çöktüler.

“Herkes rapor versin.”

“İkinci ekip güvenliği sağladı.”

“Lucius?”

“Zayiat yok. Size doğru geliyoruz.”

“Birinci ekip?”

Michael’ın adamları, askerlerin elleriyle ayaklarını kalın iplerle bağlamak için ilerlemişlerdi. Askerlerin çoğu hâlâ öksürüyor, birkaçı da âcizce kusuyordu.

“Birinci ekip, rapor verin.”

Cızırtılar duyuldu; sonra, Rand’e ait olmayan bir ses konuştu: “Güvenlik sağlandı.”

“Rand nerede?”

Duraksama, ardından da kahkaha. “Ona bir dakika vermen gerekecek. O kadın vurdu mu oturtuyor.”

Bu iş fazla kolay olmuştu. Michael mücadele, *herhangi* türden bir mücadele beklemişti.

“Bu silahlar boş resmen.”

Greer ona gösterdi; askerlerin şarjörlerinin hiçbirinde ikiden fazla mermi yoktu.

“Peki ya cephanelik?”

“Bomboş.”

“Bu çok da iyi değil aslında.”

Greer başını gergince sallayarak onayladı. “Biliyorum. O konuda bir şeyler yapmamız gerekecek.”

Lore’u Michael’a getiren Rand oldu. Lore’un bilekleri bağlıydı. Michael’ı görünce irkildi, sonra da çabucak toparlandı.

“Beni özledin herhalde Michael?”

“Selam Lore.” Sonra Rand’e: “Şunları çöz.”

Rand, Lore’un iplerini kesti. Lore ona sert bir sağ kroşe vurmuştu. Adamın sol gözü yarı kapalıydı, yanağında da Lore’un yumruğunun izi vardı. Michael gurur duyacaktı neredeyse.

“Gidip bir yerde konuşalım” dedi.

Lore’u istasyon şefinin ofisine götürdü. *Lore’un* ofisine. Lore on beş yıldır rafineriyi yönetiyordu. Michael işlerin değiştiğini göstermek için masaya, Lore da onun karşısına oturdu. Şafak sökmüştü ve gün ışığı odayı ısıtıyordu. Lore eskisinden yaşlı görünüyordu elbette; güneş ve çalışmak onu yaşlandırmıştı... Fakat gücü kuvveti hâlâ yerindeydi.

“Eee, arkadaşın Dunk nasıl?”

Michael ona gülümsedi. “Seni görmek güzel. Hiç değişmemişsin.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Ciddiyim.”

Lore gözlerini kaçırdı; yüzünde hiddet vardı. “Michael, ne istiyorsun?”

“Yakıtı ihtiyacım var. Ağır mazota, kirli olana.”

“Petrol işine mi giriyorsun? Zor bir hayattır... Tavsiye etmem.”

Michael derin nefes aldı. “Bunun seni mutlu etmediğini biliyorum. Ama bir sebebi var.”

“Öyle mi?”

“Elinde ne kadar var?”

“Senin en çok neyini sevdim hep, biliyor musun Michael?”

“Hayır, neyimi?”

“Ben de hatırlamıyorum.”

Bu doğrudu: Lore hiç değişmemişti. Michael onu cazibesine kapıldığını hissederek heyecanla ürperdi. Lore’un gücü azalmamıştı.

Michael koltuğunda arkasına yaslanıp parmak uçlarını birleştirerek “Beş gün sonra Kerrville’deki depoya büyük bir sevkiyat yapacaksın” dedi. “Depolama tanklarındakini de hesaba katarak, elinde seksen bin galon civarı vardır diye tahmin ediyorum.”

Lore kayıtsızca omuz silkti.

“Bu yanıtı ‘evet’ olarak mı kabul etmeliyim?”

“Bu yanıtı münasip bir yerine sokmalısın aslında.”

“Zaten öğreneceğim.”

Lore iç geçirdi. “Tamam, peki. Evet, aşağı yukarı seksen bin. Bu seni tatmin etti mi?”

“Güzel. Hepsine ihtiyacım olacak.”

Lore başını yana eğdi. “Pardon?”

“Yirmi yakıt tankeriyle hepsini en fazla altı günde nakledebiliriz diye düşünüyorum. Sonra adamlarını serbest bırakacağız. Yani size bir şey olmayacak; darılma gücenme yok.”

Lore gözlerini Michael'dan ayırmıyordu. “*Nereye nakledeceksiniz? Seksen bin galonu ne yapacaksınız yahu?*”
Ah.

Yakıt tankerleri dolduruluyordu; ilk konvoy 09.00’da yola çıkmaya hazır olacaktı. Michael’ın beş günü saatine bakmak ve herkese bağarmakla geçecekti: *Hadisenize, acele edin.*

Bir pürüz; belki küçüktü, belki de değildi. Weir’in adamları komünikasyon kulübesine hücum ettiğinde, telsiz operatörü bir mesaj göndermekteydi. Bu mesajın ne olduğunu bilmenin yolu yoktu çünkü adam ölmüştü... O sabah can veren tek kişiydi.

“Bu nasıl oldu yahu?”

Weir omuz silkti. “Lombardi adamın silahı var sandı. Bize silah çekiyormuş gibiydi.”

Söz konusu silah bir zimbaydı.

Michael “O zamandan beri mesaj geldi mi?” diye sordu. *Lombardi, tabii ki sen yapacaktın... Ateş etmeye bayılırsın, puşt seni,* diye düşünüyordu.

“Şimdiye kadar hayır.”

Michael kendine sövdü. O adamın ölümü esef verici olsa da Michael’ın öfkesinin asıl sebebi değildi. Önce telsizi susturmaları gerekirdi. Aptalca bir hata yapmışlardı ve muhtemelen ilk hataları değildi bu.

“Telsizin başına geç” dedi, sonra da vazgeçti. “Hayır, on ikiye kadar bekle. Rafinerinin o saatte açılmasını bekliyorlardır.”

“Onlara ne diyeyim?”

“‘Kusura bakmayın, telsiz operatörünü vurduk. Eline ofis gereçleri almış, bize doğru sallıyordu.’”

Weir, Michael’a öylece baktı.

“Bilmiyorum, *normal* bir şeyler söyle işte. ‘Her şey yolunda, siz nasılsınız, güzel bir gün değil mi?’”

Adam telaşla uzaklaştı. Michael, Humvee’ye doğru yürüdü; Lore aracın arka koltuğunda bekliyordu. Rand onu

güvenlik korkuluğuna kelepçeliyordu.

“Yanına birini almalısın” dedi Rand.

Michael kelepçe anahtarını alıp araca bindi. Aynadan Lore’a göz attı. “Uslu duracağına söz veriyor musun, yoksa bebek bakıcısına mı ihtiyacın var?”

“Vurduğunuz adam. Adı Cooley idi. Böcek bile ezmezdi.”

Michael, Rand’e baktı. “Bana bir şey olmaz. Sen şu mazotu naklet.”

Araçla kanala gitmeleri üç saat sürdü. Lore pek konuşmadı, Michael da onu konuşturmak için çaba sarf etmedi. Lore için zor bir sabah olmuştu -kariyeri bitmiş, bir arkadaşı ölmüş, milletin karşısında rezil olmuştu- ve bunun tek sorumlusu, nefret etmek için her türlü sebebe sahip olduğu bir adamdı. Yeni duruma alışmak için zamana ihtiyacı vardı, özellikle de Michael’ın birazdan ona söyleyeceği şeyler göz önüne alındığında.

Tel örgülerden geçip geçit yolda ilerlediler. Michael aracı iskelenin kenarındaki makine binasının arkasında durdurdu. Buradan bakınca *Bergensfjord* görülmüyordu. Michael etkileyici bir ifşada bulunmak istiyordu.

“Eee, neden buradayım?”

Michael, Lore’un kapısını açıp kelepçesini çözdü. Lore, Humvee’den inerken Michael tabancasını çekip ona uzattı.

“Bu ne?”

“Tabanca tabii ki.”

“Bana mı veriyorsun?”

“Seçme şansın var. Beni vurup aracı alırsan, geceye kadar Kerrville’e dönmüş olursun. Kalırsan da bütün bu olanların sebebini öğrenirsin. Ama kurallar var.”

Lore bir şey demeyip, tek kaşını kaldırmakla yetindi.

“Birinci kural: Ben izin vermeden gidemezsin. Tutsak değilsin; bizden birisin. Meseleyi sana anlattığımda, bunun gerekli olduğunu anlayacaksın. İkinci kural: İdare bende.

İstedğini söyleyebilirsin ama adamlarımın karşısında asla beni sorgulama.”

Lore ona, Michael tamamen aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Yine de bir teklif yapılmıştı; kadının seçim yapması gerekiyordu.

“Neden sana katılmak isteyeyim ki?”

“Çünkü sana öyle bir şey göstereceğim ki hayatın hakkındaki tüm fikirlerini değiştirecek. Ayrıca içten içe bana güveniyorsun.”

Lora ona bakakaldı, sonra da güldü. “Komedinin asla sonu gelmiyor, değil mi?”

“Sana haksızlık ettim Lore. Yaptığım şeyden gurur duymuyorum... Daha iyisini hak ediyordun. Ama *gerçekten* bir sebebi vardı. Değişmediğini söylemiştim ki bu doğru. Seni buraya getirmememin nedeni bu. Yardımına ihtiyacım var. Hayır demen için sebepler olduğunu biliyorum ama umarım hayır demezsin.”

Lore onu şüpheyle süzdü. “Dunk *tam olarak* nerede?”

“Bu asla ticaret liderliğiyle ilgili değildi. Paraya ve işgücüne ihtiyacım vardı. Daha da ötesi, gizliliğe ihtiyacım vardı. Beş hafta önce Dunk ile tüm sağ kolları kanalı boyladılar. Artık ticaret liderliği filan yok. Sadece ben ve bana sadık kişiler var.”

Lore tabancayı kabul etti. Uzun bir an boyunca, derin derin iç geçirerek ona baktıktan sonra tabancayı belinin arkasıyla kot pantolonunun arasına sıkıştırdı.

“Senin için sorun değilse bu bende kalsın.”

“Sorun yok. O artık senin.”

“Delirmiş olmalıyım.”

“Doğru seçimi yaptın.”

“Şimdiden pişmanım. Bunu tek bir kez söyleyeceğim ama gerçekten kalbimi kırdın. Bunu biliyor musun?”

“Biliyorum. Ve özür dilerim.”

Kısa bir sessizlik. Sonra Lore başını tek bir kez sallayarak onayladı: Mesele kapanmıştı. “Eee?”

“Sıkı dur.”

Michael, Lore’un *Bergensfjord*’a aşağıdan görmesini istiyordu. En iyisi buydu. Gemiye sadece görmek değil *deneyimlemek*; onun anlamı ancak bu şekilde kavranabilirdi. Merdivenden tamir havuzuna indiler. Michael, Lore’un geminin gövdesine yaklaşmasını bekledi. Geminin kenarları zarif kıvrımlı ve pürüzsüzdü; bütün perçin cıvataları iyice sıkılmıştı. Lore *Bergensfjord*’un devasa uskurlarının altında durup yukarı baktı. Michael önce onun konuşmasını bekleyecekti. Tepelerinden sesler geliyordu; ayak sesleri, birbirlerine seslenen adamların sesleri, bir havalı matkabın uğultusu... Geminin engin metal gövdesi bütün sesleri dev bir diyaazon gibi yükseltiyordu.

“Bir gemi olduğunu biliyordum...”

Michael, Lore’un yanında duruyordu. Lore dönüp ona baktı. Yaşadığı içsel mücadele gözlerinden okunuyordu.

“Adı *Bergensfjord*” dedi Michael.

Lorre ellerini iki yana açıp etrafa bakındı. “Bütün bunlar?”

“Evet. Onun için.”

Lore ilerleyip sağ elini başının yukarısına kaldırarak geminin gövdesine dokundu... Tıpkı havuzun suyunu boşalttıkları sabah, paslı ve yenilmez *Bergensfjord* tüm ihtişamıyla ortaya çıktığında Michael’ın yaptığı gibi. Lore elini orada tuttuktan sonra birden, irkilmişçesine geri çekti.

“Beni korkutuyorsun” dedi.

“Biliyorum.”

“Amacının sırf bir şeylerle oyalanmak olduğunu söyle lütfen. Gördüğümü düşündüğüm şeyi görmediğimi söyle.”

“Ne gördüğünü düşünüyorsun?”

“Bir cankurtaran gemisi.”

Lore’un beti benzi atmıştı biraz; nereye bakacağını bilemez gibiydi.

“Korkarım sahiden de öyle” dedi Michael.

“Yalan söylüyorsun. Uyduruyorsun.”

“Haberler iyi değil... Üzgünüm.”

“Bunu nereden *bilebilirsin* ki?”

“Açıklanacak çok şey var. Ama mutlaka olacak. Viraller geri geliyor Lore. Asla tamamen gitmemişlerdi aslında.”

“Delilik bu.” Lore’un şaşkınlığı öfkeye dönüştü. “*Sen* delisin. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

“Maalesef duyuyor.”

“Bu işle bir ilgim olsun istemiyorum.” Lore geri çekiliyordu. “Bu doğru olamaz. İnsanların neden haberi yok? Öyle bir şey olsa *bilirlerdi* Michael.”

“Çünkü henüz onlara söylemedik.”

“‘Siz’ kimsiniz ki?”

“Ben ve Greer. Başka bir avuç kişi. Bunu söylemenin başka yolu olmadığından, şu şekilde söyleyeceğim: Bu gemide olmayan herkes ölecek, bizim de zamanımız azalıyor. Güney Pasifik’te bir ada var. Oranın güvenli olduğuna inanıyoruz... Belki de tek güvenli yer. Yedi yüz yolcuya, belki biraz daha fazlasına yetecek kadar gıda ve yakıtımız var.”

Michael durumu açıklamanın bu kadar kolay olacağını tahmin etmemişti. İdeal koşullar altında, darbeyi yumuşatırdı. Fakat Lore DeVeer gerçeği kabullenecekti çünkü doğası, mizacı böyleydi. Yıllar önce aralarında geçen şey Lore için acı verici bir anıydı belki, arada sırada anlık bir öfke ve pişmanlığa kapılmasına yol açan bir şeydi... Fakat Michael için öyle değildi. Lore, Michael’ın hayatının bir parçasıydı, hem de iyi bir parçasıydı çünkü o Michael’ı anlayan çok az kişiden biriydi. Bazı insanlar hayatı daha katlanılır kılardı; Lore onlardandı.

“Seni bu yüzden buraya getirdim. Önümüzde uzun bir yolculuk var. Bana mazot gerek ama hepsi bu değil. Yanımda çalışan adamlar... Eh, onlarla tanıştın. Sıkı çalışırlar ve sadıktırlar ama o kadar. *Sana* ihtiyacım var.”

Lore'un içsel mücadelesi sona ermemişti. Daha fazla konuşmak gerekiyordu. Yine de Michael sözlerinin etki ettiğini gördü.

"Dediklerin doğruysa bile *ben* ne yapabilirim ki?" dedi Lore.

Bergensfjord: Michael ona her şeyi vermişti. Şimdi bunu verecekti.

"Onu kullanmayı öğrenmene ihtiyacım var."

Cenaze töreni sabahın erken saatlerinde düzenlendi. Mezarlıkta düzenlenen sade bir törendi: Meredith, Vicky'nin ölümünün ertesi güne dek ilan edilmemesini istemişti. Vicky tüm şöhretine karşın mahremiyetine düşkün biriydi ve özel hayatını yalnızca bir avuç insanla paylaşmıştı. *Sadece biz bize olalım.* Peter birkaç cümlelik bir konuşma yaptı; onu Rahibe Peg takip etti. En son konuşan Meredith oldu. Sakin görünüyordu; buna hazırlanmak için uzun yılları olmuştu. Yine de insanın böyle bir şeye asla tam olarak hazırlanamadığını titrek sesle söyledi. Daha sonra anlattığı eğlenceli anekdotlar herkesi gözlerinden yaşlar gelene dek güldürdü. Törenin sonunda herkes aynı şeyi söylüyordu. *Vicky çok memnun kalırdı.*

Artık yalnızca Meredith'e ait olan eve gittiler. Oturma odasındaki yatak gitmişti. Peter yas tutanların -devlet görevlilerinin, askerlerin, birkaç arkadaşın- arasında biraz dolandıktan sonra tam gitmeye hazırlanıyordu ki, Chase onu kenara çekti.

"Peter, bir saniyen varsa seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Peter *İşte geliyor,* diye düşündü. Bu zamanlama manidardı; Chase, Vicky'nin ölümüyle birlikte kendisinin önünün açıldığını düşünüyordu. Mutfağa girdiler. Chase alışılmadık ölçüde kaygılıydı; sakalıyla oynayıp duruyordu. "Bunu konuşmak bana biraz tuhaf geliyor" diye itirafta bulundu.

“Daha fazla bir şey söyleme Ford. Sorun yok... Tekrar aday olmamaya karar verdim.” Bu sözleri bu kadar kolay söyleyebilmesi Peter’ı biraz şaşırttı. Üstünden bir ağırlığın kalktığını hissetti. “Adaylığını tamamen onaylıyorum. Sorun yaşamazsın herhalde.”

Chase şaşırmış gibiydi; sonra güldü. “Korkarım ki yanlış anladın, istifa etmek istiyorum.”

Peter afallamıştı.

“Şeyi bekliyordum, Vicky’nin... Şey. Bana karşı hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum.”

“Ama hep başkan olmak istediğini sanıyordum.”

Chase omuz silktili. “Ah, bir ara istiyordum. Vicky’nin seni seçmesine epey bozulmuştum; bunu inkâr etmeyeceğim. Ama artık hayır. Anlaşmazlıklarımız oldu fakat o kadın haklıydı; o işe uygun kişi sendin.”

Peter durumu nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilirdi? “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“İyi şanslar Ford de.”

Peter bunu yaptı. “Ne yapacaksın?”

“Olivia’yla ben Bandera’yı düşünüyoruz. Orada sığır yetiştirmeye elverişli araziler var. Telgraf da bağlandı; ayrıca demiryolu hattı ilk o kasabaya çekilecek. Elli yıl sonra torunlarım sayemde zengin olacak diye tahmin ediyorum.”

Peter başıyla onayladı. “İyi bir plana benziyor.”

“Biliyor musun, tekrar aday olmayı düşünmüyorsan ortaklık hakkında konuşmak isterim.”

“Ciddi misin?”

“Aslında Olivia’nın fikriydi. O kadın beni iyi tanır; detaycıyım. Kanalizasyonun zamanında onarılmasını istersen aradığın adamımdır. Ama sığır işi için bundan fazlası gerek. Çelik gibi sinirler ve sermaye gerek. Senin sırf ismin bile bir sürü kapıyı açar.”

“İneklerden cidden hiç anlamam Ford.”

“Ben anlıyor muyum ki? Öğreneceğiz. Bugünlerde herkesin yaptığı bu, değil mi? İyi bir ekip oluruz. Şimdiye kadar öyle olduk.”

Peter bu fikri cazip bulduğunu itiraf etmek zorundaydı. Chase ile kendisinin yıllar geçtikçe, ilginç bir şekilde, her nasılsa arkadaş olduklarını fark edememişti.

“Ama sen aday olmazsan kim olacak peki?”

“Bunun önemi var mı? Artık yarım devletiz. On yıl daha geçince burası bomboş olacak, geçmişten bir yadigâr olacak. Herkes kendi yoluna gidecek. Şimdi o koltuğa oturacak kişi, ışıkları söndürecek kişi olacak tahminimce. Ben şahsen o kişinin sen olmayacağına memnunum. Senin danışmanınım, o yüzden şu sana son tavsiyem olsun: Buradan git ve gücüne güç kat, zengin ol, ardında bir servet bırak. *Kendi hayatını* kur Peter. Bunu hak ettin. Gerisi kendiliğinden gelir.”

Peter buna itiraz edemedi. “En geç ne zaman benden yanıt alman gerekiyor?”

“Ben Vicky değilim. Acele etmeden, iyice düşün. Bu büyük bir adım; bunu biliyorum.”

“Teşekkürler” dedi Peter.

“Ne için?”

“Her şey için.”

Chase sırtıttı. “Bir şey değil. Mektup masanda bu arada”

Chase’in gitmesinden sonra Peter mutfakta oyalandı; birkaç dakika sonra çıktığında, neredeyse herkesin gitmiş olduğunu gördü. Meredith’e veda edip sundurmaya çıktı; Apgar orada, elleri ceplerinde bekliyordu.

“Chase aday olmayacakmış.”

Apgar tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Sen başkanlığa adaylığını koymak istemezsin herhalde?”

“Hah!”

Genç bir subay koşarak bahçe yolundan geldi. Nefes nefese ve kan ter içindeydi; epey koştuğu belliydi.

“Ne oldu evladım?” dedi Peter.

Adam derin nefesler alırken “Komutanlarım, görmeniz gereken bir şey var” dedi.

Kamyon, hükümet binasının önüne park edilmişti. Başında dört asker nöbet tutuyordu. Peter kasa kapağını açıp kanvası yana çekti. İçerisi tavana kadar ordu sandıklarıyla doluydu. Askerlerden ikisi, ilk sıradaki bir sandığı alıp yere indirdiler.

“Bunlardan birini görmeyeli yıllar olmuştu” dedi Apgar.

Sandıklar Dunk’ın yeraltı sığınağından gelmişti. Önlerindeki sandığın içindeki plastik torbalarda, vakumla paketlenmiş cephane vardı: .223, 5.56, .45 ACP.

Apgar paketlerden birini açıp ışığa kaldırdı ve hayranlıkla ıslık çaldı. “Bu kaliteli cephane. Orijinal ordu malı.” Kalkıp askerlerden birine döndü. “Onbaşı, tabancanda kaç mermi var?”

“İki tane komutanım.”

“Tabancanı ver.”

Asker tabancasını verdi. Apgar şarjörü çıkardı, sürgüyü çekip bıraktı, sonra da tabancaya yeni şarjör taktı. Sürgüyü tekrar çekip bıraktıktan sonra tabancayı Peter’a uzattı. “Bu onura nail olmak ister misiniz?”

“Sen buyur.”

Apgar tabancayı üç metre uzaktaki, kare şeklinde toprağa doğrultup tetiği çekti. Tatmin edici bir patlama sesiyle birlikte, etrafa toprak parçaları saçıldı.

“Bakalım elimizde başka neler var” dedi Peter.

İkinci bir sandığı çıkardılar. Bunda bir düzine M16 ve otuzar fişekli yedek şarjörler vardı; benzer şekilde paketlenmişlerdi ve imal edildikleri günkü kadar yeni görünüyorlardı.

Peter “Sürücüyü gören oldu mu?” diye sordu.

Kimse görmemişti; kamyon belirivermişti sadece.

Apgar “Dunk niye bunu bize göndersin ki?” diye sordu.
“Onunla benden gizli bir anlaşma yapmadıysanız eğer.”

Peter omuz silkti. “Yapmadım.”

“Bu durumu nasıl açıklıyorsunuz peki?”

Peter açıklayamıyordu.

Alicia eski 20. Otoban üzerinden Texas'a geçti. Kırk üçüncü günün sabahıydı; Alicia kıtanın yarısını kat etmişti. Başta yavaş yolculuk etmişti... Sahil kesimindeki harabelerin arasından, dalları kese kese geçmiş ve Apalaş Dağları'nın kayalık kesimlerinden kara içlerine gitmişti; sonrasında, yollar düzelince hızlı ilerlemeye başlamıştı. Günler giderek ısınıyor, ağaçlar çiçek açıyor, diyara bahar geliyordu. Bazen bütün gün sağanak yağışlı geçiyordu; sonra da ansızın güneş belirliyordu. Geceler inanılmazdı; Alicia at sırtında giderken, tepesindeki engin gökyüzü yıldızlarla aydınlanıyor ve ay rotasında ilerleyerek turluyordu.

Fakat şimdi dinlenmek için mola vermişlerdi. Alicia bir benzin istasyonunun tentesinin gölgesinde yere uzandı, Asker de civarda otlamaya başladı. Yalnızca birkaç saat sonra yola devam edeceklerdi. Alicia'nın kemikleri ağırlaşmış gibiydi; uykuya daldığını hissetti. Yolculuğu boyunca hep böyle olmuştu. Günlerce uyanık kaldıktan, zihni neredeyse acı verecek kadar faal olduktan sonra bir anda, gökyüzünde uçarken vurulmuş kuş misali, uykuya dalıyordu.

Rüyasında bir şehir gördü. Burası New York değildi; Alicia'nın hayatında gördüğü ya da bildiği bir şehir değildi. Görünüşü görkemliydi. Karanlıkta bir ışık adası gibi asılı duruyordu. Etrafını çevreleyen sağlam surlar orayı her türlü tehlikeden koruyordu. İçeriden yaşam sesleri geliyordu: insan sesleri, gülüşler, müzik sesleri, oyun oynayan çocukların neşeli çığlıkları. Bu sesler Alicia'nın üstüne,

titrekçe parıldayan yağmur misali yağıyordu. Alicia o mutlu şehrin sakinleri arasında olmayı öyle istiyordu ki! Şehre doğru gitti ve etrafında yürüyerek, içeri girmenin yolunu aradı. Giriş yok gibiydi fakat sonra Alicia bir kapı buldu. Çocuklara uygun, küçücük bir kapıydı bu. Alicia diz çöküp kapı kolunu çevirdi fakat kapı kımıldamadı. Alicia'nın tepesinde yükselen şehir suru, karanlıkta gözden kayboluyordu. *Beni içeri alın!* Alicia kapıya yumruklarıyla vurmaya başladı; paniğe kapılmıştı. *Biri beni içeri alsın, lütfen! Burada yapayalnızım!* Yine de kapı onu reddediyordu. Alicia'nın çığlıkları ulumaya dönüştü ve birden gördü: Kapı yoktu. Surun yüzeyi tamamen pürüzsüzdü. *Beni bırakmayın!* Surun ardındaki şehir sessizliğe bürünmüştü: İnsanlar, çocuklar, hepsi gitmişti. Alicia sura yumruklarıyla daha fazla vuramaz hale gelince, yüzünü ellerine gömüp hüngür hüngür ağlayarak yere yığıldı. *Beni neden terk ettiniz? Beni neden terk ettiniz?..*

Alacakaranlıkta uyandı. Hareketsiz yatarken gözlerini kırıştırarak rüyanın etkisinden sıyrıldıktan sonra dirseklerinin üstünde doğrulunca, Asker'in barınağın kenarında durduğunu gördü. Hayvan siyah gözünü Alicia'ya dikti.

“Tamam yahu. Geliyorum.”

Kerrville dört günlük mesafedeydi.

Kate ile kızlar bir aydan biraz fazladır onların yanındaydı. Caleb başlangıçta rahatsızlık duymamıştı. Pim'in etrafında ailesinin olması iyiydi, kızlar da Theo'ya tapıyorlardı. Fakat haftalar geçtikçe Kate'in ruh hali kötüleşti. Bu ruh hali, eve gaz gibi yayıldı. Kate biraz ev işi yaptıktan sonra, uzun saatler boyunca uyuyor ya da ön basamaklarda, donuk gözlerini boşluğa dikerek öylece oturuyordu.

Daha ne kadar böyle bunalım takılacak?

Pim kahvaltı sofrasını topluyordu. Ellerini havluyla sildikten sonra Caleb'a ters ters baktı. *Kate benim kardeşim. Kocasını yeni kaybetti.*

Caleb *İyi ya, kurtulmuş işte,* diye düşündü fakat bu düşüncesini söylemedi; söylemesine gerek yoktu.

Ona zaman tanı Caleb.

Caleb evden çıktı. Elle ile Böcek kapı önünde, emeklemeyi öğrenmiş Theo'yla oyun oynuyorlardı. Theo şaşılacak kadar hızlı emekleyebiliyordu; Caleb kızlara, gözlerini kuzenlerinden ayırmamalarını ve evden çok uzaklaşmamalarını hatırlattı.

Atları sabana koşarken, şok ve acıyla atılan bir çığlık duydu. Caleb gerisingeri bahçeye dalarken, Kate ile Pim koşarak evden çıktılar.

"Şunları üstümden alın! Şunları üstümden alın!"

Elle'in çıplak bacakları karıncalarla kaplıydı... Yüzlerce karıncayla. Caleb onu kucağına alıp yalağa koştu; kollarındaki küçük kız çığlık çığlığa kıvranıyordu. Caleb onu suya daldırdı ve ellerini küçük kızın bacaklarında telaşla

yukarı aşağı gezdirerek, karıncalardan arındırmaya girişti. Şimdi kendisinin de üstünde karıncalar vardı; kolları, elleri, gömlek yakasının altındaki teni ısırıldıkça elektrik çarpmış gibi oluyordu.

Elle sonunda sakinleşti; çıgıkları yerini hüngür hüngür ağlamaya bıraktı. Yalaktaki suyun yüzeyi, siyah ve ince bir örtüyü andıran karınca ölüleriyle kaplıydı. Caleb kızı kaldırıp Kate'e verdi; Kate, Elle'i havluyla sarmaladı. Kızın bacakları ısırık izleriyle kaplıydı.

Pim işaret diliyle *İçeride merhem var*, dedi.

Kate, Elle'i götürdü. Caleb gömleğini başından geçirerek çıkarırken etrafa karıncalar saçıldı. Kendisi de epey ısırılmıştı fakat yeğeni kadar değil.

Theo'yla Böcek neredeler? diye sordu.

Evdeler.

Bu bahar karınca nüfusu oldukça artmıştı. İnsanlar havalar yüzünden öyle olduğunu söylüyordu... Yağışlı kış, kurak ilkbahar, erken gelen ve afallatıcı ölçüde sıcak geçen yaz. Orman karınca yuvası kaynıyordu ve bazıları devasaydı.

Pim, Caleb'a kaygıyla baktı. *Yapabileceğimiz bir şey var mı?*

Bu sonsuza dek süremez. Geçene dek çocukları içeride tutmalıyız.

Ama geçmedi. Ertesi sabah, evin etrafı karınca kaynıyordu. Caleb karınca yuvalarını yakmaya karar verdi. Kulübeden bir bidon yakıt alıp ormanın sınırına gitti. En büyük karınca yuvasına (bir metre genişliğinde ve yarım metre yüksekliğindeydi) gazyağı döktü, sonra da kibrit yakıp yuvaya attı ve seyretmek için geri çekildi.

Siyah dumanlar kıvrıla kıvrıla yükselirken, dev bir karınca sürüsü yuvadan dışarı fırladı. Aynı anda, yuvanın sertleşmiş yüzeyi volkan gibi kabardı ve çürük meyve gibi yarıldı. Kenarlarından toprak döküldü. Caleb geri çekildi. Aşağıda ne vardı yahu? Orada çok büyük bir koloni yaşıyordu herhalde,

o küçük piçlerden milyonlarca vardı ve duman ile alevler yüzünden paniğe kapılıp delirmişlerdi.

Yuva çöktü.

Caleb ihtiyatla ilerledi. Son alevler de sönmeye yüz tutmuştu. Geride sığ bir çukur kalmıştı yalnızca.

Pim, Caleb'ın yanına geldi. *Ne oldu?*

Emin değilim.

Caleb bulunduğu yerden beş yuva daha saydı.

At arabasını alıyorum. İçeride kal.

Pim işaret diliyle *Nereye gidiyorsun?* diye sordu.

Gazyağı bitti, almam gerek.

Opossum Adam sırta kadem basmıştı.

Sırf Opossum Adam değil, köpekler de... Bir sürü köpek. Normalde şehir köpek kaynardı, özellikle de düzlük kısımları. Oralarda o bacakları cılız, tüyleri kirli, gözleri akıntılı, çöp yığınlarını eşeleyen ya da kurtlu dışkılarını çıkarmak için çamurda melen o lanet şeylerden birini görmeden on adım atamazdı insan.

Ama etrafta hiç köpek kalmamıştı birden.

Opossum Adam nehir kıyısında, eski sınırın yakınında yaşardı. Beslediği yaratıklara benzerdi: Burnu solgun ve sivriydi, gözleri kara ve biraz prtlekti, kulakları kepeydi. Yarı yaşında bir kadınla yaşıyordu, gerçi o kadın kimsenin isteyeceği biri değildi. Kadının dediğine göre, gecenin geç bir vaktinde bahçeden gelen sesler duymuşlardı. O sesleri tilkilerin çıkartıyor olabileceğini düşünmüşlerdi, ne de olsa kafeslere tilki girdiği olmuştu. Opossum Adam tüfeğini kapmış ve bakmak için dışarı çıkmıştı. Bir el ateş etmişti, sonra da sesler kesilmişti.

Eustace tornadoya maruz kalmış gibi görünen kafeslerin kalıntılarının yanında diz çökmüştü, izler varsa bile Eustace bulamıyordu; bahçenin toprağı fazla sertti. Parçalanmış, kanlı opossum ölüleri etrafa saçılmıştı fakat birkaç metre ötede, çamurda iki tanesi kımıldanıyor ve travma geirmış tanıklar gibi kederle Eustace'a bakıyorlardı. Aslında şirin sayılırlardı. En yakındaki, uzun ve rahat adımlarla koşarak yaklaşınca Eustace elini uzattı.

Kadın “Bunu yapmasan iyi olur” diye uyardı. “Çok pistirler. Parmağını ısırp koparıverirler.”

Eustace elini hemen çekti. “Tamam.”

Kalkıp kadına baktı. Kadının adı Rena veya Renee gibi bir şeydi; Eustace’ın hayatında gördüğü en çarpık çurpuk yaratıklardandı. Ebeveyni yiyecek karşılığında onu Opossum Adam’a vermişlerdi büyük olasılıkla. Böyle anlaşmalar yaygındı.

“Tüfeği bulduğunu söylemiştin.”

Kadın eve girip tüfeği getirdi. Eustace tüfeğin sürgüsünü çekince boş bir kovan dışarı düştü. Eustace kadına tüfeği nerede bulduğunu sordu. Kadının gözleri ayrı ayrı yönler bakıyordu; onunla konuşmayı biraz güçleştiriyordu bu.

“Şimdi durduğun yerin civarında.”

“Ve başka bir şey duymadın. Tek bir el tüfek sesi sadece.”

“Dediğim gibi oldu.”

Eustace belki de kadının suçlu olduğunu, Opossum Adam’ı vurduğunu ve cesedini sürükleyerek nehre götürdüğünü, izlerini örtmek için de kafesleri parçaladığını düşünmeye başladı. Eh, kadın öyle yaptıysa bile yeterince iyi bir sebebi vardı muhtemelen ve Eustace’ın o konuda hiçbir şey yapmayacağı kesindi.

“Haber salarım. Geri gelirse bize haber ver.”

“İçeri gelmek istemediğine emin misin Şerif?”

Kadın, Eustace’a anlamlı anlamlı bakıyordu. Eustace onun niyetini başta anlayamadı. Kadının farklı taraflara bakan gözleri Eustace’ın vücudunu tepeden tırnağa süzdükten sonra belirli bir kısma bariz şekilde odaklandı. Bunu baştan çıkarıcı olmak için yapmıştı fakat kendini pazarlamaya çalışan bir çiftlik hayvanı gibi görünüyordu daha çok.

“Millet senin kadının olmadığını söylüyor.”

Eustace rahatsız olmamıştı. Eh, belki biraz olmuştu. Fakat bu kadına hayatı boyunca malmış gibi davranılmıştı; başka türlü davranmayı bilmiyordu.

“Duyduğun her şeye inanma.”

“Ama o öldüyse ne yaparım?”

“İki opossumun var, değil mi? Onları çiftleştir, üresinler.”

“Şunları mı diyorsun? İkisi de erkek.”

Eustace tüfeği geri verdi. “Bir şeyler düşünürsün eminim.”

Hapishaneye geri döndü. Fry çizmeli ayaklarını masasına koymuş, resimli bir kitabı karıştırıyordu.

Gözlerini kaldırmadan “Sana asıldı mı?” diye sordu.

Eustace kendi masasına oturdu. “Nereden bildin?”

“Öyle yaptığını söylüyorlar.” Fry bir sayfayı çevirdi. “O mu öldürdü sence?”

“Olabilir.” Eustace kitabı gösterdi. “O ne?”

Fry ona göstermek için kitabı kaldırdı. *Vahşi Yaratıkların Olduğu Yerde.*

“İyi kitaptır” dedi Eustace.

Kapı ardına kadar açıldı ve bir adam şapkasının tozunu temizleyerek içeri girdi. Eustace onu tanıdı; bu adam ile karısının nehrin diğer yakasında bir tarlaları vardı.

“Şerif. Şerif yardımcısı.” Adam onlara sırayla, başıyla selam verdi.

“Yardımcı olabilir miyim Bari?”

Adam kaygıyla genzini temizledi. “Mesele karım. Onu hiçbir yerde bulamıyorum.”

Saat sabahın dokuzuydu. Öğlen olduğunda, Eustace aynı şeyi on dört kez daha duymuştu.

Caleb at arabasıyla kasabaya vardığında vakit ikindi ortasıydı. Kasaba tamamen ölü gibiydi... Ortalıkta in cin top oynuyordu. Caleb yolda geçirdiği iki saat içinde de tek bir kişi bile görmemişti.

Bakkalın kapısı kilitliydi. Caleb ellerini gözlerinin iki yanına siper edip camdan içeri baktı. İçeride hiçbir şey kımıldamıyordu. Caleb hiç hareket etmeden durup sessizliğe kulak kabarttı. Millet neredeydi yahu? George neden gün ortasında dükkânını kapamıştı? Caleb etraftan dolanıp arka sokağa gitti. Arka kapı aralık duruyordu. Çerçevesi parçalanmıştı; kapı zorla açılmıştı.

Caleb tüfeğini almak için at arabasına geri döndü.

Kapıyı namlunun ucuyla açıp içeri girdi. Depodaydı. İçerisi tıklım tıklımdı -yüksek yem çuvalı yığınları, tel örgü ruloları, zincir ve halat kangalları- ve geçmek için, dar bir koridor kalmıştı yalnızca.

Caleb "George?" diye seslendi. "George, burada mısın?"

Ayağının altında bir şeylerin çtırdayarak ezildiğini hissetti ve işitti. Yem çuvallarından biri yarılmıştı. Caleb bakmak için diz çökerken, tepesinden tiz bir tıkırtı geldiğini duydu. Geri çekilip tüfeğinin namlusunu yukarıya doğrulttu.

O sesi çıkaran bir rakundu. O hayvan, yığının tepesinde oturuyordu. Arka ayakları üstünde doğrulmuş, ön patilerini birbirine sürterek Caleb'a tamamen masum bir ifadeyle bakıyordu. *O yere saçılmış şeyler mi? Benimle alakası yok dostum.*

“Haydi, bas git.” Caleb tüfeğin namlusunu öne uzatarak dürtme hareketi yaptı. “Git buradan, yoksa senden şapka yaparım.”

Rakun, yığından aşağı koşturup kapıdan dışarı fırladı. Caleb nabzını yavaşlatmak için derin nefes aldıktan sonra boncuk perdenin arasından geçip dükkâna girdi. George’un günlük makbuzlarını koyduğu kilitli kutu, tezgâhın altında, her zamanki yerinde duruyordu. Caleb rafların arasından geçerken hiçbir tersliğe rastlamadı. Tezgâhın ardındaki merdiven üst kata çıkıyordu... George orada kalıyordu muhtemelen.

“George... Oradaysan benim, Caleb Jaxon. Yukarı geliyorum.”

Caleb kapitone mobilyalı, pencereleri perdeli, tek bir büyük odada buldu kendini. Buranın yuva sıcaklığına sahip olmasına şaşırdı... Pis bir bekâr odası beklemişti. Fakat George eskiden evliydi. Oda iki bölüme ayrılmıştı; biri uyku, diğeryse yaşam alanıydı. Bir mutfak masası; kolçakları dantel örtülü bir kanep ve koltuklar; şiltesi göçmüş bir dökme demir yatak; genellikle ailelerde nesilden nesle geçen türden, oymalı bir gardırop. Ortalık derli toplu görünüyordu fakat Caleb mekâna göz gezdirdikçe birtakım şeyler fark etmeye başladı. Bir yemek sandalyesi devrilmişti; yerde kitaplar ve başka nesneler -bir tencere, bir iplik yumağı, bir fener- saçılıydı; büyük bir çerçeveli bağımsız ayna, iç içe halkalar şeklinde çatlamıştı ve yansıtıcı bir örümcek ağını andırıyordu.

Caleb yatağa doğru yürürken birden kokuyu aldı: Bayat kusmuğun ekşi, leş gibi, biyolojik kokusunu. George’un lazımlığı yerde, karyola başlığının yakınındaydı; koku oradan geliyordu. Battaniyeler huzursuz uyuyan biri tarafından tekmelenmişçesine, yatağın ayakucunda toplanmıştı. Komodinde George’un tabancası, uzun namlulu bir 357’lik altıpatlar duruyordu. Caleb tabancanın topunu açıp milini çekti. Avcuna altı fişek düştü; biri ateşlenmişti. Caleb

tabanca namlusunu dönerek odada gezdirdikten sonra indirdi ve çatlamış aynaya gitti. Çatlakların merkezinde tek bir mermi deliği vardı.

Burada bir şey olmuştu. George'un hasta olduğu belliydi fakat daha fazlası da vardı. Soygun? Ama kilitli kutuya el sürülmemişti. O mermi deliği de tuhaftı. Belki de yanlışlıkla oraya ateş edilmişti, gerçi kasıtlı gibi görünüyordu nedense... Sanki George yatakta yatarken kendi yansımasını vurmuştu.

Caleb arka sokaktaki tanktan doldurduğu testilerini at arabasına koydu. Para vermeden gitmek olmazdı; Caleb fiyat hakkında tahminde bulunduktan sonra parayı, bir notla birlikte tezgâhın altına bıraktı: "Burada kimse yoktu, kapı kilitli değildi. On beş galon gazyağı aldım. Bu para yetmezse, bir hafta içinde geleceğim, o zaman öderim. Saygılarımla, Caleb Jaxon."

Kasabadan çıkarken, keşfettiği şeyleri bildirmek için belediyeye uğradı. En azından birileri bakkalın kapısını onarmalı ve George'a ne olduğunu öğrenene dek orayı kilitli tutmalıydı. Fakat belediyede de kimse yoktu.

Caleb eve döndüğünde alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Gazyağını indirdi, atları çitli otağa soktu ve eve girdi. Pim soğuk odun sobasının yanında Kate ile oturmuş, günlüğüne bir şeyler yazıyordu.

İhtiyacın olan şeyi aldın mı?

Caleb başıyla onayladı. Şimdi suskun olanın Kate olması tuhaftı. Kadın örgü örüyordu ve doğru dürüst başını kaldırıp bakmamıştı bile.

Kasaba nasıldı?

Caleb duraksadıktan sonra işaret diliyle konuştu: *Epey sessizdi.*

Akşam yemeğinde mısır keki yediler, birkaç el kâğıt oynadılar, sonra da yatağa gittiler. Pim anında uykuya daldı fakat Caleb doğru dürüst uyuyamadı; neredeyse hiç

uyumadı. Zihni, suda seken taş misali, bütün gece uykunun yüzeyinde sekip durdu ve asla o yüzeyi yarmadı sanki. Şafak yaklaşırken Caleb uğraşmaktan vazgeçip, usulca evden çıktı. Toprak çiyile ıslaktı; yavaş yavaş ağaran gökyüzünde, son yıldızlar gözden kayboluyordu. Dört bir yanda kuşlar şakıyordu fakat bu uzun sürmeyecekti; güneyde, normalde rüzgâr esen tarafın ufkunda, kıpır kıpır dönen bulutlardan oluşan bir duvar yükseliyordu. Yani: Bahar fırtınası. Caleb fırtınanın yirmi dakika kadar sonra geleceğini tahmin etti. Kendine onu seyretmek için bir dakika daha verdikten sonra ilk gazyağı testisini kulübeden alıp ormanın sınırına götürdü.

Şimdi gördüğü şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Bu çok saçmaydı. Belki de sebep ışıktı. Ama hayır.

Karınca yuvalarından eser kalmamıştı.

Saat 06.00: Ticaret Liderliği'nin Başı Michael Fisher iskelede, gündeğumunu seyretmek için duruyordu. Sisli, bulutlu bir şafak; gelgit arasında, kanal suları tamamen kımıltısızdı. Michael uyumayalı ne kadar olmuştu? Yorgun değildi -o noktayı çoktan geçmişti-; biraz ölümcül gelen, kendini yakıp tüketiyormuş hissi veren bir tür yedek enerjiyle ayakta duruyordu. O enerji tükenince, Michael'ın sonu gelecekti; duman olup gözden kaybolacaktı.

Bergensfjord'un derinliklerinden çıkmasının bir sebebi olduğunu hayal meyal hatırlıyordu; taze havaya çıkar çıkmaz planını unutuvermişti. Rıhtım kenarına inmiş ve kendini orada, öylece durur halde bulmuştu. Yirmi bir sene: Onca zamanın göz açıp kapayıncaya dek geçebilmesi şaşırtıcıydı. İnsan olaylara kapılıyordu ve sonra bir anda, bir bakıyordu ki dizleri sızlıyor, midesi ekşiyor, aynadaki yüzünü neredeyse tanıyamıyor, bütün bunların nasıl olduğunu merak ediyordu. Bunun gerçekten kendisinin hayatı olup olmadığını.

Bergensfjord hazır sayılırdı. İtke sistemi, hidrolikler, seyrüsefer. Elektronik cihazlar, dengeleyiciler, dümen. Ambarlar doluydu, tuz arıtma sistemleri hazırdu. Gemiye gereksiz her şeyden arındırmışlardı; *Bergensfjord* yüzen bir benzin deposuydu temelde. Fakat birçok şey şansa bırakılmıştı. Örneğın: Gemi gerçekten yüzecek miydi? Kâğıt üstünde yapılan hesaplar ile gerçek hayat farklı şeylerdi. Gemi yüzebilse bile, geri kazanılmış binlerce çelik levhadan, milyonlarca cıvata ve perçin çivisinden oluşturulmuş gövdesi

öylesine uzun bir yolculuğa dayanabilecek miydi? Yeterince yakıtları var mıydı? Peki ya hava nasıl olacaktı, özellikle de Horn Burnu'nu geçmeye çalıştıklarında? Michael geçmeye niyetlendiği sular hakkında bulabildiği her şeyi okumuştı. Haberler iyi değildi. Efsanevi fırtınalar, dümen yelpazesinin kırılmasına yol açacak kadar şiddetli çapraz akıntılar, kule gibi yükselip gemiyi bir anda suyla doldurabilecek dalgalar.

Michael arkasından birinin yaklaştığını hissetti: Lore.

“Güzel bir sabah” dedi Lore.

“Yağmur yağacak gibi görünüyor.”

Lore sulara bakarak omuz silkti. “Yine de güzel.”

Aslında demek istediği şeydi: Daha kaç sabahımız olacak? Seyredecek kaç şafağımız? Fırsatımız varken tadını çıkaralım.

Michael “Kaptan köşkünde işler nasıl?” diye sordu.

Lore uzun uzun nefes verdi.

“Merak etme” dedi Michael. “İşi zamanla kıvrırırın.”

Şimdi bulutlar biraz pembeleşmişti. Martılar suyun üstünde alçaktan süzülüyordu. Michael *Gerçekten güzel bir sabah*, diye düşündü. Gurur duydu birden. Gemisiyle, *Bergensfjord*'uyla gurur duydu. Bu gemi, onun layık olup olmadığını sınamak için dünyanın öbür yarısından gelmişti. Onlara bir şans vermiş ve *Yapabiliyorsanız faydalanın*, demişti.

Geçit yolda bir ışık belirdi.

“Bu Greer” dedi Michael. “Gitsem iyi olacak.”

Michael iskeleden çıktı ve tam ilk yakıt tankerini karşılarırken, Greer araçtan indi.

“Bu sonuncusu” dedi Greer. “On dokuz tanker doldurduk; en son bu kalmıştı.”

“Sorun çıktı mı?”

“Kışlanın güneyinde, Rosenberg’de bir devriye bize uzun uzun baktı. Kerrville’e gittiğimizi sandılar herhalde. Artık

durumu akarlar diye düşünmüştüm ama akmıyorlar anlaşılan.”

Michael, Greer’ın omzunun üstünden bakarak Rand’e el salladı. “Bunu halleder misin?”

İnsanlar yakıt tankerlerinin etrafına üşüşüyordu. Rand, Michael’a başparmağını kaldırdı.

Michael tekrar Greer’a baktı. Adamın yıpranmış olduğu belliydi. Yüzü zayıflamış, kurukafaya benzemişti: Elmacıkkemikleri bıçak gibi sivriydi, gözleri çukura kaçmış ve kenarları kızarmıştı, cildi balmumu rengi ve terliydi. Yanaklarıyla boğazı, kırağıyı andıran beyaz kirli sakalla kaplıydı; nefesi kokuyordu.

“Bir şeyler yiyelim” dedi Michael.

“Biraz uyumayı yeğleyebilirim.”

“Önce benimle kahvaltı yap.”

İskelede adır kurmuş, içine de büfe ve dinlenmek için yataklar koymuşlardı. Michael ile Greer kâselerini sulu lapayla doldurup bir masaya oturdular. Başka birkaç adam iki büklüm kahvaltı ediyor, robotsu hareketlerle ağızlarına lapa tikiştiriyorlardı; yüzleri yorgunluktan sarkmıştı. Kimse konuşmuyordu.

Greer “Diğer her şey hazır mı?” diye sordu.

Michael omuz silkti. *Az ok.*

“Havuzu ne zaman doldurmamızı istiyorsun?”

Michael yulaf lapasından bir kaşık aldı. “Gemi bir iki gün içinde hazır olur herhalde. Lore gövdeyi bizzat gözden geçirmek istiyor.”

“Lore’umuz dikkatli kadın.”

Çadırın diğer ucunda Yama belirdi. Dalgın gözlerle, ayaklarını sürüyerek yürüyüp tencerenin kapağını kaldırdı, sonra da vazgeçip yataklardan birine yattı; uzanmaktan çok, vurulmuş bir adam gibi yığılıvermişti.

“Sen de biraz uyusan iyi olur” dedi Greer.

Michael acı acı güldü. “Bu güzel olmaz mıydı?”

Kahvaltılarını bitirip yükleme alanına, Michael'ın kamyonetinin park halinde olduğu yere gittiler. Yakıt tankerlerinden ikisi boşaltılmıştı bile ve kenarda duruyorlardı. Michael'ın zihninde bir fikir şekillendi.

“Bir tankeri boşaltmayıp geçit yolun sonuna götürelim. Elimizde o kükürtlü baruttan kaldı mı?”

“Kalmış olması lazım.”

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. “Sen halledersin.”

Michael kamyonete binip, Beretta'sını direksiyonun altındaki rafına koydu; koltukların arasına, kısa namlulu ve tabanca kabzalı bir pompalı tüfek ile yanlamasına dizili yedek fişekler sıkıştırılmıştı. Michael'ın sırt çantası yolcu koltuğunda duruyordu: yine mermiler, yedek giysiler, kibritler, ilkyardım çantası, levye, bir şişe eter ve bir bez parçası, sicimle bağlanmış bir karton klasör.

Michael motoru çalıştırdı. “Biliyor musun, daha önce hiç hapse girmedim. Nasıl bir şey?”

Greer açık pencereden sırttı. “Yemekleri buradakinden iyidir. Arada şekerleme yapmak da müthiş keyiflidir.”

“Hevesle bekleyebileceğim bir şeyler var yani.”

Greer'in yüzü ciddileşti. “Peter, Amy'yi bilmemeli Michael. Carter'ı da.”

“İşimi kolaylaştırmıyorsun, biliyorsun.”

“Amy öyle istiyor.”

Michael arkadaşını birkaç saniye daha süzdü. Adam gerçekten korkunç görünüyordu. “Git uyu” dedi.

“Yapılacaklar listeme eklerim.”

İki adam el sıkıştılar. Michael kamyoneti vitesine geçirdi.

“Herkes otursun!”

Toplantı salonu hıncahınç doluydu; boş koltuk yoktu, arka taraftan ve koridorlardan da akın akın insan geliyordu. Salona korkunun ve yıkanmamış tenlerin pis kokusu hâkimdi. Ön taraftaki, terleyen ve yüzü kızarmış belediye başkanı kürsüye tokmağını boş yere vurarak insanlara sessiz olmalarını haykırırken, arkasında duran Bağımsız Eyalet Meclisi üyeleri -Eustace hayatında bu kadar etkisiz bir insan grubu görmemişti- karıştıracak kâğıtlar ve düzeltecek düğmeler buluyor, karşısındaki kişilerin bakışları önünde gözlerini sınavda kopya çekerken yakalanmış bir grup öğrenci misali, suçlulukla kaçırıyorlardı.

“Karım kayboldu!”

“Kocam! Onu gören var mı?”

“Çocuklarım! İkisi!”

“Bütün köpeklerle ne oldu? Bunu başka fark eden var mı? Hiçbir yerde köpek yok!”

Belediye başkanı yine kürsüye tokmağıyla vurdu. “Millet, *lütfen* ama!”

Durum bu şekilde devam etti. Eustace salonun diğer tarafında duran Fry’a göz attı; Fry bakışlarıyla *Bu cidden eğlenceli olacak, değil mi?* dedi.

Salon nihayet, belediye başkanının sözlerinin duyulabileceği kadar sessizleşti. “Tamam, böyle daha iyi. Herkesin kaygılı olduğunu, yanıtlar istediğinizi biliyoruz. Şerifi kürsüye davet edeceğim; belki kendisi biraz ışık tutabilir. Gordon?”

Eustace kürsüye geçti. “Eh, bu noktada herkesin bildiklerinden pek fazlasını bilmiyoruz. Son birkaç gecede yetmiş civarı insan sırta kadem bastı. Bir de bunlar sadece bildiğimiz vakalar. Yardımcım Fry ile tüm çiftliklere gitmedik henüz.”

Biri “Niye onları aramaya gitmiyorsunuz peki?” diye bağırdı.

Eustace kalabalığın içinden adamın yüzünü buldu. “Çünkü burada durmuş, sizinle konuşuyorum Gar. Şimdi sus da şu işi halledebileyim.”

Salonun diğer tarafından biri bağırdı: “Evet, kapa çeneni... Bırak da adam konuşsun!”

Sağdan soldan bağrıışmalar, kaygılı sesler geldi yine. Eustace seslerin dinmesini bekledi.

“Dediğim gibi, bu insanların nereye gittiğini bilmiyoruz” diye devam etti. “Görünüşe göre, olan şu ki, bu şahıslar bir sebepten dolayı gecenin ortasında kalkıp dışarı çıktılar ve geri gelmediler.”

Gar “Belki biri onları öldürüyordur!” diye bağırdı. “Belki de o kişi burada, bu salondadır!”

Bu sözlerin etkisi ani oldu; herkes birbirine bakmaya başladı. Salona hafif mırıltılar yayıldı. *Olabilir mi...?*

“Bu noktada hiçbir ihtimali elemiyoruz” dedi Eustace. Bu sözün hiç de umut verici olmadığıнын farkındaydı. “Ama o dediğin şey pek mümkün görünmüyor. Epey çok kişiden bahsediyoruz.”

“Belki de bunu birden fazla kişi yapıyordur!”

“Gar, gelip bu toplantıyı yönetmek ister misin?”

“Ben sadece söylüyorum...”

“Yaptığın şey insanları korkutmak. Panik çıkarmana, insanların birbirlerine yan yan bakmalarına yol açmana izin vermeyeceğim. Bu şahıslar kendi başlarına çekip gitmiş de olabilirler. Şimdi sakinleş de seni hapse atmayayım.”

Ön sıradan bir kadın ayağa kalktı. “Oğullarım kaçtı mı diyorsun yani? Biri altı, diğeri yedi yaşında!”

“Hayır, öyle demiyorum Lena. Size anlattığımdan fazla bilgi yok elimizde diyorum sadece. İnsanların yapabileceği en iyi şey, biz bu meseleyi çözene dek evlerinde kalmaları.”

“Peki ya karım?” Eustace kimin konuştuğunu göremedi. “Karımın beni öylece terk ettiğini mi söylüyorsun?”

Kürsüyü geri almak için öne çıkan belediye başkanı iki elini de kaldırdı. “Bence şerifin ifade etmeye çalıştığı şey...”

“Hiçbir şey ‘ifade ettiği’ yok! Onu duydun! Bilmiyor!”

Herkes bağırmaya başladı tekrar. Söylenen sözleri geri almanın yolu yoktu; işler çığrından çıkıyordu. Eustace sahnenin diğer tarafındaki Fry’a göz attı; Fry başıyla ek binaları gösterdi. Belediye başkanı tekrar tokmağıyla vurmaya başlarken Eustace usulca sahne arkasına geçip, kapıda Fry ile buluştu. İki adam dışarı çıktılar.

“Eh, bu epey faydalı oldu cidden” dedi Fry. “Ateş edilmeye başlanmadan çıkmamıza sevindim.”

“Ben o konuda şaka yapmazdım. Bu meseleyi çözmezsek herkesin listesinin en başında olacağız.”

“Hâlâ yaşıyorlar mıdır sence?”

“Pek sanmıyorum.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

Gün aydınlık ve ılıktı; güneş, bulutsuz gökyüzünün tam tepesindeydi. Eustace buna benzer bir günü hatırladı: yaza az kala bir bahar günü; yumruğunu açan toprak; hoş ve yoğun kokular yayan, ağaçları iri gösteren, kalın ve yeşil yapraklar. Nehir kıyısında yürüyüş; Eustace’ın omuzlarında Simon, yanında Nina; harikulade bir armağan gibi gelen gün ve sonra o an, oğlanın bariz şekilde sıkılmaya başladığı an; eve geri dönüp oğlunu şekerleme yapsın diye yatırması, Nina’nın kapı eşiğinden onu özel gülümsemesiyle çağırması, sadece Eustace için takındığı gülümsemesiyle çağırması ve birlikte parmak uçlarına basa basa odalarına gidip, güneşli bir ikindi vakti sessizce, aylakça sevişmeleri. Hep aynı espri:

Şu lanet, çirkin suratımı nasıl öpebiliyorsun? Ama Nina öpebiliyordu; öpüyordu. Öyle geçirdiği son gün; Eustace bir daha öyle bir gün yaşamayacaktı asla.

“Şu kayıp insanları bulalım.”

Apgar, Peter'ı her zamanki yerinde buldu: Masasında, bir yığın evrağı karıştırır halde. Organize edici Chase olmadan yalnızca iki gün geçirmiş olmasına karşın, Peter daha şimdiden tamamen işe boğulduğunu hissediyordu.

“Bir dakikanız var mı?”

“Acele olsun.”

Apgar, Peter'ın karşısındaki koltuğa oturdu. “Chase sizi cidden gafil avladı. O kadar kolay kurtulmasına izin vermemeliydiniz.”

“Ne diyebilirim ki? Fazla iyi bir insanım.”

Apgar genzini temizledi. “Bir sorunumuz var.”

Peter bir form dolduruyordu. “Sen de mi bırakıyorsun?”

“Şimdi bunun için uygun bir zaman değildir herhalde. Bu sabah Rosenberg'den mesaj aldım. Son birkaç gündür oradan bir sürü yakıt tankeri geçiyormuş ama hiçbiri buralarda görülüyor.”

Peter başını kaldırdı.

“Beni duydunuz.”

“Rafinendekiler ne diyor?”

“Her şey programa uygun gidiyormuş, falan filan. Sonra, bu sabah bizimle hiç iletişim kurmadılar; biz de onlara ulaşamıyoruz.”

Peter koltuğunda arkasına yaslandı. *Ulu Tanrım.*

Apgar “Rafineriye bir baksınlar diye adamlar gönderdim; yoldalar ama ne bulacaklarını biliyorum sanırım” diye devam etti. “O herifin cesaretini takdir etmek gerek.”

“Dunk’ın petrolümüze neden ihtiyacı olsun ki?”

“Bence ihtiyacı yok. Bu bir numara. Bir şey istiyor.”

“Ne gibi?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama küçük bir şey olmayacak. Işık Ve Elektrik’tekilerin dediğine göre, elimizdeki benzin on gün yetermiş... idareli kullanırsak birkaç gün daha fazla. Rafinerinin güvenliğini sağlasak bile, ışıkları açık tutmaya yetecek kadar yakıt elde etmemiz mümkün değil. Bu şehir iki haftadan kısa sürede karanlığa gömülecek.”

Dunk onları köşeye sıkıştırmıştı. Peter o adamın planının dâhice olduğunu kabul etmek zorundaydı, bu hoşuna gitmese de. Fakat uymayan bir parça vardı.

“Bize bir kamyon dolusu silah ve cephane gönderdikten sonra bütün petrolümüzü çaldı, öyle mi? Bu çelişkili görünüyor.”

“Belki de silahları başka biri göndermiştir.”

“Onlar sığınak cephanesiydi. Öyle şeyler bir tek ticaret liderliğinde var.”

Apgar koltuğunda kımıldandı. “Eh, işte düşünmeniz için bir başka yapboz parçası. Önce Kuzenin Yeri yanıp kül oldu, sonra da bir söylenti yayıldı... Dunk’ın kadınlarından birinin şehre gelip, orada olay çıktığından bahsettiği söyleniyor. Epey ateş edilmiş.”

“Dunk’ın adamlarından biri onun yerine geçmeye çalışmış yani.”

“Sırf söylenti de olabilir. Meseleyle alakası nedir, onu da bilmiyorum ama düşünmek gerek.”

“Şimdi nerede peki?”

“O kadın mı?” Apgar az kalsın gülecekti. “Kim bilir yahu?”

Silahlar ve petrol birbiriyle bağlantılıydı fakat nasıl? Bu Dunk’ın işi değil gibiydi; bir şehri rehin almak onu aşardı, ayrıca artık Ordu’da kıstağı ele geçirip Dunk’ın işine son vermeye yetecek kadar silah vardı. İki taraf da katliam yaşıyordu -geçit yol tam bir tahrip kutusuydu- fakat tozlar

yatışınca Dunk Withers ya yol kenarında, cesedinde elli delikle yatıyor ya da bir ipin ucunda sallanıyor olurdu.

Peter *O halde, diyelim ki bu petrol meselesi numara değil*, diye düşündü. *Diyelim ki gerçekten bir şey için lazım.*

“Şu gemisi hakkında ne biliyoruz?” diye sordu.

Apgar kaşlarını çattı. “Çok şey değil. O lanet şeyi dışarıdan hiç kimse görmedi yıllardır.”

“Büyük ama.”

“Öyle diyorlar. Bu işle bir alakası olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama gözden kaçırdığımız bir şeyler var. O cephaneyi dağıttık mı?”

“Henüz hayır. Hâlâ cephanelikte.”

“O iş hallet. Bir de kıstağı gözlemesi için devriye gönderelim. Freeport’tan ne kadar zamanda haber alırız?”

“Birkaç saatte.”

Saat öğleden sonra üçü biraz geçiyordu. “Çevreye adam gönderelim. Eğitim egzersizi diyelim. Şehir kapısına da birkaç mühendis yolla. O şey on yıldır kapanmıyor.”

Apgar, Peter’a ihtiyatla baktı. “Millet bunu fark eder.”

“Üzülmektense tedbirli olmak iyidir. Bütün bunlar bize anlamlı gelmiyor ama birilerine anlamlı geliyordur.”

“Peki ya kıstak ne olacak? Bir plan hazırlamakta fazla gecikmek istemeyiz.”

“Gecikmeyeceğim. Sen yaz.”

Apgar ayağa kalktı. “Bir saat içinde masanıza bırakırım.”

“O kadar çabuk mu?”

“İçeri girmenin tek bir yolu var. Söylenecek çok şey yok.” Apgar kapıda döndü. “Bu çok ters bir düşünce, biliyorum ama belki de beklediğimiz fırsattır.”

“Bu da bir bakış açısı.”

“O koltukta Chase’in oturmadığına memnunum sadece.”

Apgar, Peter’ın yanından ayrıldı. Apgar ile geçirdiği altı üstü beş dakikadan sonra, Peter’ın masasındaki kâğıt

yığınları şimdi ona tamamen önemsiz görünüyordu. Koltuğunda pencereye doğru döndü. Gün bulutsuz başlamıştı fakat şimdi hava değişiyordu. Şehrin tepesinde, alçakta bulutlar asılı duruyordu... Yoğun, gri bir kütle. Ağaç tepelerini sarsan bir rüzgârı, göğü ağartan bir ışıltı takip etti. Ardından gök gürlerken ilk yağmur damlaları, ağır damlalar pencereye tıtır tıtır yağıp yavaş yavaş akmaya başladı.

Peter, *Michael, ne haltlar karıştırıyorsun?* diye düşündü.

On İki'nin On İkincisi Anthony Carter çim biçme makinesini kapadıktan hemen sonra sundurmaya bakınca, çayın gelmiş olduğunu fark etti.

Bu kadar erken mi? Daha şimdiden tekrar öğlen olmuş olabilir miydi? Carter başını yana eğerek çenesini göğe doğru kaldırdı... Houston'ın bunaltıcı yaz göğü, çamaşır suyuyla ağartılmış bir şey gibi soluk. Carter önce mendilini, sonra da şapkasını çıkarıp alnının terini sildi. Bir bardak çayın iyi geleceği kesindi.

Bayan Wood; o bunu bilirdi. Gerçi çayı getiren kişi Bayan Wood değildi elbette. Carter onun kim olduğunu bilmiyordu. O kişi, bahçe kapısına saksı saksı çiçek ve torba torba malç getiren; Carter'ın bozulan aletlerini tamir eden; zamanın burada bu şekilde geçmesini, her günün bir mevsim, her mevsimin bir sene olmasını sağlayan kişiydi aynı zamanda.

Carter çim biçme makinesini iterek kulübeye götürüp güzelce temizledikten sonra sundurmaya gitti. Amy çimenliğin diğer tarafında toprakla uğraşıyordu. Orada zencefiller vardı; deli gibi büyüyorlardı; sürekli budanmaları gerekiyordu; Bayan Wood'un içlerinde renkli renkli yaz çiçekleri yetiştirmekten hoşlandığı çiçek tarhlarının yanındaydılar. Bugün o üç çiçek tarhında, Bayan Haley'nin bayıldığı, koparıp saçına taktığı pembe kozmos çiçeklerinden vardı.

“Çay geldi” dedi Carter.

Amy başını kaldırıp baktı. Boynuna fular dolamıştı; ellerinde ve yüzünde, terini sildiği kısımlarda toprak vardı.

“Sen başla.” Amy eliyle vurarak, bir sivrisineği yüzünden uzaklaştırdı. “Ben önce şunları ekmek istiyorum.”

Carter oturup çayını yudumladı. Çay her zamanki gibi mükemmeldi; tatlıydı fakat aşırı değil... İçindeki buz da bardağın kenarlarına çarptıkça hoş bir şekilde şingırdıyordu. Carter’ın arkasından, evin içinden, kızların çaldığı müziğin ısıltılı sesleri salınarak geliyordu. Kızlar kimi zaman Barbie bebeklerle oynar, kimi zaman giyinip kuşanırlardı. Kimi zaman televizyon seyredereklerdi. Carter tekrar tekrar seyrettikleri filmlerin -biri *Shrek*, bir başkası da *Prenses Gelin* idi- seslerini duyar ve o ikisi için, Haley Hanım ile kız kardeşi için üzülmüştü; yalnız başlarına içeride kısıllı kalmış halde, anneciklerinin eve dönmesini beklerlerdi. Fakat Carter pencerelerden içeri baktığında, orada kimse olmazdı asla; içerisi ile dışarıyı iki ayrı yerdi ve odalar boştu, orada yaşayan insanlar olduğunu gösterecek mobilyalar bile yoktu.

Carter’ın bunu düşünmeye biraz vakti olmuştu. Birçok şey hakkında düşünmüştü. Örneğin buranın tam olarak ne olduğu hakkında. Bulabildiği en iyi açıklama buranın muayenehanelerdeki gibi, bir tür bekleme odası olduğuydu. Vaktinizin gelmesini bekler, belki bir dergi karıştırırdınız ve sıranız geldiğinde bir ses isminizi çağırırdı, sonra da yan odaya giderdiniz... Orası her nasıl bir yerse. Amy bahçeye “dünyanın ardındaki dünya” derdi ve Carter onun haklı olduğunu düşünüyordu.

Gün nasıl da ilerlemiş, diye düşündü. Yakında tekrar işe koyulması gerekecekti; bir püskürtme başlığının değiştirilmesi, havuz suyunun yüzeyinin temizlenmesi ve bütün patikaların yan taraflarında budama yapılması gerekiyordu. Carter günün birinde Bayan Wood’un geri geleceği düşüncesiyle bahçeyi bakımlı tutmaktan hoşlanırdı. *Bay Carter, buraya ne güzel bakmışsınız. Sizi Tanrı gönderdi. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum.* O gün birbirlerine söylecekleri sözleri düşünmekten hoşlanırdı. İkisi tıpkı

eskiden olduğu şekilde, iki arkadaşın yapacağı şekilde, sundurmada oturup güzelce sohbet edeceklerdi.

Fakat Carter şimdilik, hava sıcaklığı biraz azalana dek öylece oturmaktan memnundu. Çizmelerinin bağını çözüp gözlerini kapadı. Bahçe düşüncelere dalmak içindi ve Carter şimdi bunu yapıyordu. İdam mahkûmlarının tutulduğu Terrell'deyken Wolgast'ın ona gelişini ve sonra buz gibi havada, dört bir yandaki karlı dağların arasından panelvanla geçmelerini, ardından da doktorların kendisine iğne yapmalarını hatırladı. O iğne midesini felaket bulandırmıştı fakat işin en kötü tarafı bu değildi. En kötü taraf, Carter'ın başının içindeki insan sesleriydi. *Ben Babcock'ım. Ben Morrison'ım. Ben Chavez Baffes Turret Winston Şose Echols Lambright Martinez Reinhardt'ım...* Birtakım görüntüler de görmüştü, korkunç şeyler, insanların ölmesi ve benzeri şeyler, sanki Carter başka birinin rüyalarındaymış gibi. Eskiden kısa süreliğine okula gitmişti ve Bay William Shakespeare'in bir kitabını okumuşlardı. Carter kitabı pek okumamıştı aslında. Orada yazanlar öyle karmaşıktı ki, blendere atılmış gibiydiler. Ama sınıfının duvarlarını hayvan ve dağcı posterleriyle bezemekten ve "Yıldızlara uzanın", "Dost kazanmak için dost olun" gibi sözler söylemekten hoşlanan, güzel bir beyaz hanımefendi olan öğretmen Bayan Coe sınıfa bir video izletmişti. Carter videoyu, orada herkesin korsan gibi giyinip sürekli kılıç dövüşü yapmasını sevmişti ve Bayan Coe, adı Hamlet olan (o da prensti) başkarakterin, biri babasını kulağına zehir dökmek suretiyle öldürdüğü için delirmekte olduğunu açıklamıştı. Öykü bundan ibaret değildi fakat Carter bu kısmı hatırlıyordu çünkü seslerin hatırlattığı buydu. Kulağına zehir dökülmüş gibi oluyordu.

Durum bir süre böyle devam etmişti; Carter ne kadar sürdüğüne emin değildi. Diğerleri fısıldayıp durarak türlü türlü şeyler, çirkin şeyler söylüyorlardı fakat en çok da kendi isimlerini söylüyorlardı, tekrar tekrar, kendilerine

doyamıyorlarmış gibi. Sonra, fırtına öncesi hava gibi sessizleşiyorlardı ve o zaman Carter onun sesini duyuyordu: Sıfır'ın. "Duymak" uygun kelime sayılmazdı tam olarak. Sıfır, insanın onun zihniyle düşünmesini sağlayabiliyordu. Sıfır, Carter'ın başının içine gelmişti ve bu, ayağını attığında basamak olmaması ve ışısız bir çukura düşmek gibiydi, çukurun dibinde de bir tren istasyonu vardı. Kışlık paltolu insanlar koşturuyordu, hoparlörden gelen ses de peron numaralarını ve neyin nereye gittiğini söylüyordu. New Haven. Larchmont. Katonah. New Rochelle. Carter bu yerleri bilmiyordu. Hava soğuktu. Zemin, erimiş kar yüzünden kaygandı. Carter danışma yerinde, dört kadranlı saatin bulunduğu yerde duruyordu. Birini bekliyordu, önemli birini. Bir tren gelmişti, sonra bir tane daha. O neredeydi? Bir şey mi olmuştu? Neden aramamıştı, neden telefonlara cevap vermiyordu? Trenler gelip giderken, yoğun bir beklenti; sonra, son yolcular da telaşla giderken, umutlarının en zalimane şekilde yıkılması. Saatin ibreleri dönüşleriyle onunla dalga geçiyordu. *Burada olacağını söylemişti, neredeydi, kendisi onu kollarına almayı öyle istiyordu ki, Liz hayatımda şimdiye kadar önemli olan tek şey sensin, izin ver de sen bu dünyayı terk ederken sana sarılan kişi ben olayım...*

Sonrasında Carter apaçık delirmişti. Sanki uzun, kötü bir rüyada en kötü türden şeyler yaptığını görüyor ve duramıyordu. İnsanları yiyordu. Onları paramparça ediyordu. Bazılarını öldürmüyor, yalnızca tatlarına bakıyordu ki bunun belirli bir sebebi yoktu, sırf Sıfır öyle istiyor diye yaptığı bir şeydi. Bir arabadaki bir çifti hatırlıyordu. Aceleyle bir yere gidiyorlardı ve Carter ağaçlardan üzerlerine atlamıştı. *O insanları rahat bırak, sana ne zararları dokundu?* diyordu kendine fakat aç olan tarafı buna aldırıyor, canının istediğini yapıyordu ve canının istediği şey insanları öldürmektir. Arabanın motor kapağına sertçe düşmüş ve o ikisinin kendisine adamakıllı bakmalarına, dişleriyle

pençelerine bakmalarına ve ne yapmak üzere olduğunu anlamalarına izin vermişti. İkisi de gençti. Adam direksiyonun başındaydı, kadın da onun yanında oturuyordu ki Carter onun adamın karısı olduğunu tahmin etmişti. Kadının saçı kısa ve sarıydı; fal taşı gibi açık gözlerle bakakalmıştı. Arabanın arka kısmı savrulmaya başlamıştı. Kayıp duruyorlardı. Adam *Hassiktir!* ve *O ne yahu?* diye bağırıyordu fakat kadın pek tepki vermiyordu. Gözleri Carter'ın içine bakıyordu, yüzü boş bir sayfa gibiydi, sanki beyni motor kapağının üstündeki canavarın görüntüsüyle ne yapacağını bilemiyordu; kadının hali öyle tuhaftı ki Carter kalakalmış ve o zaman tabancayı fark etmişti... Adamın direksiyonun üstünden doğrultmaya çalıştığı, parmak sığacak kadar geniş namlulu, büyük, parlak tabancayı. Hâlâ Carter olan tarafı, *Onu öyle doğrultma ama; kimseye asla tabanca doğrultmamalısın Anthony*, diye düşünüyordu; belki annesinin sesinin anısı veya belki de arabanın, salıncakta giderek daha hızlı sallanıp daha yükseklerle çıkan bir çocuk misali, uzun kavisler çizmesi sebebiyle Carter bir an donakalmıştı. Araba devrilmeye başlarken tabanca gürültü ve parıltıyla patlamış, Carter omzunda küçük bir batma hissi duymuş, arı sokmuş gibi olmuştu; sonra bir bakmıştı ki yolda yuvarlanıyordu.

Carter tam doğrulurken, araba gürültüyle yan yatmıştı. 360 derece döndükten sonra tepesinin üstüne düşünce bir cam patlaması olmuş ve yırtılan metaller çığlık atmıştı. Araba asfalttan aşağıya, kütük gibi döne döne, etrafa parlak şeyler saçarak yuvarlanmış ve tepesinin üstüne son bir kez düştüğünden sonra nihayet hareketsiz kalmıştı.

Hiçbir şey kımıldamıyordu; taşranın epey içlerinde, en yakın kasabadan kilometrelerce uzaktaydılar. Yola saçılmış kalıntılar, geniş ve parlak bir sorguç şeklindeydi. Carter benzin kokusunun yanı sıra, erimiş plastik kokusuna benzeyen sıcak ve keskin bir koku da almıştı. Bir şey hissetmesi gerektiğini biliyor fakat ne hissedeceğini

bilmiyordu. Düşünceleri karmakarışık; bir filme ait, düzene koyamadığı kareler gibiydiler. Hızla yürüyerek arabaya gitmiş ve bakmak için çömelmişti. O ikisi, emniyet kemerleri bağlı olduğundan baş aşağı duruyorlardı; gösterge paneli karınlarına gömülmüştü. Adam, başına saplanmış iri metal parçası sebebiyle ölmüştü fakat kadın yaşıyordu. Fal taşı gibi açık gözlerle, dosdoğru ileriye bakıyordu ve üstü başı kan içindeydi... Yüzü ve gömleği, elleri ve saç, dudaklarıyla dili ve dişleri. Gösterge panelinin altından, siyah dumanlar kıvrıla kıvrıla çıkıyordu. Carter'ın ayağının altında bir cam parçası ezilince, kadın yüzünü yavaşça ona doğru çevirmişti; sesin kaynağını arıyordu ve vücudunun başka hiçbir kısmı kımıldamıyordu.

"Orada biri mi var?" Konuşurken kıvrılan dudaklarında kanlı köpükler oluşuyordu. "Lütfen... Orada... Bi... Ri... Var mı?"

Dosdoğru Carter'a bakıyordu. Carter, onun göremediğini o zaman anlamıştı. Kadın kördü. İlk alevler hafif bir hışırtıyla belirerek, gösterge panelinin altını yalamaya başlamıştı.

Kadın "Ah, Tanrım" diye inlemişti. "Nefesini duyabiliyorum. Tanrı aşkına cevap ver bana."

Carter'a bir şeyler oluyordu, tuhaf bir şeyler. Sanki kadının görmeyen gözleri aynaydı ve Carter onlarda kendini görüyordu... Onu dönüştürdükleri canavarı değil, eskiden olduğu adamı. Sanki uyanıyor ve kim olduğunu hatırlıyordu. Karşılık vermeye çalışmıştı. *Buradayım*, demek istemişti. *Yalnız değilsin. Yaptığım şey için üzgünüm.* Ama konuşamıyordu. Alevler yayılıyor, arabanın içine duman doluyordu.

"Ah Tanrım, yanıyorum, lütfen, ah Tanrım, ah Tanrım..."

Kadın elini uzatıyordu. Carter onun *tutunmak için* elini uzatmadığını fark etmişti. Kadın ona *bir şey vermek için* elini uzatıyordu. Elinde bir şey tutuyordu sımsıkı. Şiddetli bir spazmla sarsılmıştı; ağzından boşanan kanla boğulmaya

başlamıştı. Parmakları açılınca, elindeki nesne yere düşmüştü.

Bir emzikti bu.

Bebek arka koltuktaydı; taşıyıcının içinde, hâlâ emniyet kemeriyle bağlı halde, baş aşağı duruyordu. Araba her an patlayabilirdi. Carter yere yatıp arka pencereden içeri girmişti. Bebek şimdi uyanıktı ve ağlıyordu. Taşıyıcı pencereden sığmazdı... Carter'ın bebeği taşıyıcıdan çıkarması gerekecekti. Kemeri açıp çocuğu kayışların arasından omuzlarına almıştı ve sonra, hafifçe ağlayan bebek, Carter'ın kucağını doldurmuştu. Pembe pijamalı, küçük bir kız. Carter onu göğsüne sımsıkı bastırarak, kıvrıla kıvrıla arabadan çıkmış ve koşmaya başlamıştı.

Fakat tüm hatırladığı bu kadardı. Öykü burada sona eriyordu. Carter o kız bebeğe ne olduğunu asla öğrenememişti. Çünkü Anthony Carter'ın, On İki'nin On İkincisi'nin üç adım atmasından sonra, alevlerin aradıkları şeyi bulmasıyla birlikte, depodaki benzin tutuşmuştu ve araba infilak edip paramparça olmuştu.

Carter bir daha kimseyi öldürmemişti.

Ah, karnını doyurmuştu. Sıçanlarla, opossumlarla, rakunlarla. Arada sırada da bir köpekle ki bundan hep esef duyardı. Fakat kısa süre sonra dünyaya sessizlik çökmüştü ve ortalıkta Carter'ı yoldan çıkaracak çok insan kalmamıştı, bir süre sonra da Carter artık hiç insan kalmadığını fark etmişti.

Kendini Sıfır'a da kapamıştı... Onların hepsine kapamıştı. Onların dünyasının parçası olmak istemiyordu. Zihninde duvar örmüştü... Bir tarafta Sıfır ile diğerleri, öbür taraftaysa kendisi vardı; duvar ince olsa da ve Carter istediğinde onları duyabilse de, asla karşılık vermemişti.

Bu yalnız bir dönemdi.

Carter şehrinin boğulmasını seyretmişti. O binada, One Allen Center'da kendine yuva yapmıştı çünkü orası yüksekti

ve Carter yalnızlık duymamak için geceleri çatıda, yıldızların arasında durup onların yakınlığını hissedebiliyordu. Binaların dibini sarmış sular yıllar geçtikçe yükselmişti ve sonra bir gece fırtına kopmuştu. Carter zamanında bir iki kasırgaya tanık olmuştu fakat bu seferki gibisini hiç görmemişti. Fırtına yüzünden gökdelen sarhoş gibi sallanıyordu. Duvarlar çatlıyor, pencere camları çerçevelerinden düşüyor, her şey gürültüyle yuvarlanıyordu. Carter dünyanın sonunun gelip gelmediğini, Tanrı'nın artık bütün bunlardan bıkip bıkmadığını merak etmişti. Sular yükselirken, bina sarsılırken ve gökyüzü ulurken Carter dua etmeye başlamış, istediği buysa canını almasını Tanrı'ya söylemiş, yaptığı şeyler için defalarca özür dilemişti ve gidilecek daha iyi bir yer var idiyse, Carter orayı hiç hak etmediğini biliyordu fakat orayı görme fırsatı bulmayı umuyordu, yani Tanrı onu bağışlayabilirse ki Carter bunu sanmıyordu.

Sonra bir ses duymuştu. Dehşet verici, yürek paralayıcı, insanlıkdışı bir ses... Sanki cehennem kapıları açılmıştı ve serbest kalan bir milyon ruh çığlık çığlığa hortumun içine dalmıştı. Karanlığın içinden, büyük, karanlık bir silüet çıkmıştı. Giderek büyümüşü ve sonra şimşek çakınca, Carter onun ne olduğunu görmüş ama gözlerine inanamamıştı. Bir gemi. Houston'ın merkezinde. Gemi dosdoğru Carter'a yaklaşıyordu; dev gövdesi sokakta sürükleniyordu; Allen Center'ın kulelerinin arasından geçerken sanki Tanrı'nın bowling topuydu, binalar da labutlardı.

Carter yere yatıp başını kollarıyla örterek, çarpışmaya hazırlanmıştı.

Hiçbir şey olmamıştı. Her şey sessizleşmişti birden; rüzgâr bile kesilmişti. Carter bunun nasıl olabildiğini, gökyüzünün fırtınalıyken bir anda dinginleşmesinin nasıl olabildiğini merak etmişti. Kalkıp pencereden dışarıya bakmıştı. Yukarıdaki bulutlar lombos gibi açılmıştı. Carter, *Göz, işte bu,* diye düşünmüştü; fırtınanın gözündeydi.

Aşağıya bakmıştı. Gemi, kulenin yan cephesine yaslı duruyordu; kaldırıma park edilmiş bir taksi gibiydi.

Carter çıkıp binanın ön cephesinden aşağı inmişti. Fırtınanın tekrar başlamasından önce ne kadar zaman olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, o geminin orada olmasının bir mesaj gibi geldiğiydi. Sonunda kendini geminin içinde, onun labirentsi ve borulu koridorlarında bulmuştu. Fakat kendini kaybolmuş gibi hissetmiyordu; görünmez bir etki, onun her eylemini yönlendiriyordu sanki. Ayaklarının dibinde petrollü sular şırıldıyordu. Bu gizemli varlığın etkisine kapılarak önce bir yön, sonra da başka bir yön seçmişti. Koridorun sonunda bir kapı belirmişti.... Banka kasa odası kapısını andıran, kalın bir çelik kapı. Üzerinde T1 yazıyordu, yani: 1 Numaralı Tank.

Sular seni koruyacak Anthony.

Carter irkilmişti. Onunla konuşan kimdi? O ses her yerden gelmişti sanki; Carter'ın soluduğu havadan, ayaklarının dibinde şırıldayan sulardan, geminin metallereinden. Onu mükemmel yumuşaklıkta bir battaniye gibi sarmalamıştı.

Seni burada bulamaz. Burada güven içinde beklersen o kız sana gelecek.

Carter o zaman hissetmişti: Amy'yi. Amy diğerleri gibi karanlık değildi; ruhu ışıktandı. Carter'ın vücudu şiddetli bir hıçkırıkla sarsılmıştı. Yalnızlığı onu terk ediyordu. Ruhunun üstünden örtü gibi çekiliyordu ve ardında bıraktığı şey farklı türden bir kederdi... Dünya ve orada yaşanan tüm acılar sebebiyle duyduğu, güzel, kutsal bir tür kederdi. Carter kapının halka şeklinde kolunu tutuyordu. Kapı kolu, ellerinin altında yavaşça dönmüştü. Dışarıda, geminin duvarlarının ötesinde rüzgâr tekrar ulumaya başlamıştı. Sağanak yağıyor, gök gürlüyor, dalgalar boğulmuş şehrin sokaklarını parçalayarak geçiyordu.

İçeri gel Anthony.

Kapı açılmıştı; Carter kapıdan geçmişti. Bedeni gemideydi, *Chevron Mariner*'daydı fakat Carter artık orada

değildi. Durmadan düşüyordu ve düşmesi sona erdiğinde, nerede olduğunu gözlerini açmadan önce bile biliyordu çünkü çiçek kokuları alıyordu.

Carter çayını bitirmiş olduğunu fark etti. Kozmos çiçekleriyle işini bitirmiş olan Amy çiçek tarhlarının bakımını yapıyordu. Carter biraz dinlenmesini, yabani otlarla kendisinin ilgileneceğini söylemeyi düşündü fakat Amy'nin bunu reddedeceğini biliyordu; yapılacak iş varsa Amy yapardı.

Beklemek Amy'ye zor geliyordu. Sırf yüzleşmek zorunda kalacağı şeyler yüzünden değil, vazgeçtiği şeyler yüzünden de. Amy o konuda tek kelime etmemişti çünkü bu tarzı değildi fakat Carter anlayabiliyordu. Birini sevip de bu hayatta yitirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Çünkü Sıfır gelip çağıracaktı. Bu bir gerçektir. Carter o adamı tanıyordu, bütün dünya onun kederini yansıtan bir aynaya dönüşmeden rahat etmeyeceğini biliyordu. Mesele şuydu ki Carter ona biraz acıyordu ister istemez. Carter da aynı durumu yaşamıştı. Mesele adamın sorduğu soruda bir terslik olması değil, onu sorma tarzıydı.

Carter kalkıp şapkasını taktı ve toprakta diz çökmüş Amy'nin yanına gitti.

Amy başını kaldırıp bakarak "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Uyuyor muydum?"

Amy bir yabani otu, yığının üstüne attı. "Horultularını duymalıydın."

Carter buna şaşırdı. Gerçi, şimdi düşününce, bir saniyeliğine gözlerini dinlendirmiş olabilirdi.

Amy topuklarının üstünde geriye kaykılıp kollarını iyice açarak, yeni ekim yapılmış çiçek tarhlarını gösterdi. "Ne düşünüyorsun?"

Carter bakmak için geri çekildi. Her şey düzenliydi. "Bu kozmos çiçekleri güzel. Bayan Wood onları sevecek. Bayan Haley de."

“Suya ihtiyaçları olacak.”

“Ben hallederim. Sen güneş altından çekil biraz. İstersen ay hâlâ orada.”

Carter hortumu bahçe kapısının yakınındaki musluğa takarken, asfalta hafifçe baskı yapan araba lastiklerini duydu ve Denali’nin sokakta yaklaştığını gördü. Araç köşede durduktan sonra yavaşça ilerledi. Carter koyu pencere camlarının ardından, Bayan Wood’un yüzünün şeklini hayal meyal seçebiliyordu. Araba, evin önünden yavaşça geçti... Çok ağır hareket ediyordu fakat hiç durmuyordu da, tıpkı bir hayalet gibi; sonra hızlanarak uzaklaştı.

Carter’ın yanında Amy belirdi. “Daha önce kızların oyun oynadığını duydum.” O da sokağa bakıyordu, oysa Denali çoktan gitmişti. “Sana bunu getirdim.”

Amy elinde bir sulama çubuğu tutuyordu. Carter ubuğu başka hiçbir şeyle ilişkilendiremedi bir an. Ama kozmos çiçekleri içindi elbette.

Amy “İyi misin?” diye sordu.

Carter omuz silkerek karşılık verdi. ubuğu hortumun ucuna takıp musluğu açtı. Amy sundurmaya geri dönerken Carter hortumu iek tarhlarına götürüp onları sulamaya başladı. Bu yaptığının pek önemi olmadığını biliyordu; yakında sonbahar gelecekti. Yapraklar solup düşecek, bahçe solgunlaşacak, rüzgâr sertleşecekti. Çimenlerin uçları kırağıyla kıvrılacak ve Bayan Wood’un cesedi yükselecekti. Her şeyin sonu gelirdi. Fakat Carter sulama çubuğunu çiçeklerin üstünde ileri geri gezdirmeyi sürdürdü; en ufak şeylerin bile fark yaratabileceğine tüm kalbiyle inanırdı hep.

Bütün gün sağanak yağdı. Herkes kıpır kıpırdı; evde tıklılı kalmışlardı. Caleb, Pim'in kız kardeşine olan sabrının tükenmekte olduğunu anlayabiliyor ve o ikisinin yakında tartışacaklarını seziyordu. Birkaç gün öncesine kadar, böyle bir gelişmeyi memnuniyetle karşılayabilirdi... Sırf bir an önce olup bitmesini istediği için bile olsa.

Alacakaranlık yakinken bulutlar açıldı. Alçaktaki parlak güneş tarlaları aydınlattı; ışıktaki her şey ıslak ıslak parıldıyordu. Caleb evde yerlere göz gezdirip karınca aradı; bulamayınca da, dışarı çıkıp günün son demlerinin tadını çıkarabileceklerini söyledi. Karınca yuvalarından geriye, etraftaki topraktan pek ayırt edilemeyen, çamurlu, oval şeklinde çukurlar kalmıştı. Caleb *Rahat ol*, dedi kendine. *İzolasyonun sinirlerini bozmasına izin veriyorsun, o kadar.*

Kate ile Pim çamurdan pasta yapan çocuklara göz kulak olurlarken, Caleb atları kontrol etmeye gitti. Hayvanlar yağıştan korunabilsin diye, otlanın diğer tarafına yanları açık bir barınak inşa etmişti ve şimdi onları orada buldu. Yakışıklı fena görünmese de Jeb hızlı hızlı soluyor ve gözaklarını sergiliyordu. Ayrıca sol arka toynağını havada tutuyordu. At, Caleb'in onun eklemine, toynağın ortasındaki kabarık kısımda bulunan küçük delinme yarasını görebileceği kadar bükmesine izin verdi. Oraya uzun ve sivri bir şey batmıştı. Caleb kulübeye gidip yular, kargaburun ve halat getirdi. Jeb'in yularını onarıırken, Kate'in yaklaştığını gördü.

“Çok mutlu görünmüyor.”

“Toynağına diken batmış.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Caleb kendi başına gayet iyi idare ediyordu fakat kadının durup dururken yardım etmek istemesi, Caleb’in hayır diyeceği bir şey değildi. “Halatlar onu tutmaya yeter herhalde. Sen yularını tut sadece.”

Kate deri yular ipini, hayvanın ağzının yakınından, sımsıkı tuttu. “Hasta görünüyor. Böyle soluması normal mi?”

Caleb hayvanın arkasında çömelmişti. “Doktor sensin... Sen söyle.”

Atın ayağını kaldırdı. Diğer eliyle, kargaburunu yaraya eğik yaklaştırdı. Tutulabilecek pek bir şey yoktu. Kargaburunun uçları değince, hayvan kişneyerek ve başını sallayarak ağırlığını arkaya verdi.

“Şunu hareket ettirmesene yahu!”

“Elimden geleni yapıyorum!”

“O bir at, Kate. Patronun kim olduğunu göster ona.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Ona vurmamı mı?”

Jeb epey huysuzlanıyordu. Caleb barınaktan çıkıp gitti, geri geldiğinde de yanında getirdiği yüz doksan milimlik zinciri hayvanın yularından geçirip burnuna doladı. Zinciri sıkıştırıp Jeb’in çenesini kapadı, zincirin uçlarını da Kate’e verdi.

“Bunu tut” dedi. “Ve iyi davranma.”

Jeb hoşlanmasa da zincir işe yaradı. Atın ayağına batmış nesne, kargaburunun uçlarının arasında çekilince yavaşça ortaya çıktı. Caleb onu ışığa kaldırdı. Bu sert, neredeyse yarısaydam nesnenin uzunluğu beş santim kadardı ve kuş kemiğini andırıyordu.

“Bir tür diken herhalde” dedi Caleb.

At biraz gevşemişti fakat hâlâ hızlı hızlı soluyordu. Ağız kenarlarından salyalar sarkıyordu; boynu ve sağrısı terden parlıyordu. Caleb toynağı kovadaki suyla yıkayıp, yaraya iyot döktü. Yakışıklı, barınağın yakınında oyalanarak onları ihtiyatla seyrediyordu. Kate yuları tutarken Caleb toynağa

deri çorap geçirip sicimle bağladı. Bu noktada yapabileceği başka pek bir şey yoktu. Hayvanı geceleyin bağlı tutacak, sabahleyin de durumuna bakacaktı.

“Yardımanın için teşekkürler.”

İkisi kulübenin kapısının önünde duruyorlardı; gün ışığı tamamen kaybolmak üzereydi.

Kate sonunda “Bak, bugünlerde çok katlanılır bir insan olmadığımı biliyorum” dedi.

“Sorun değil, boş ver. Herkes anlayışla karşılıyor.”

“Bu konuda kibarlık yapmana gerek yok Caleb. Buna gerek olmayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz birbirimizi.”

Caleb bir şey demedi.

“Bill pisliğin tekiydi. Tamam, bunu anlıyorum.”

“Kate, bunu yapmak zorunda değiliz.”

Kate öfkeli görünmüyordu, kaderine razı olmuş gibiydi yalnızca. “Ben herkesin ne düşündüğünü bildiğimi söylüyorum, o kadar. Haksız da değiller. Aslında insanlar gerçeğin yarısını bile bilmiyor.”

“Onunla neden evlendin öyleyse?” Caleb kendine şaşırdı; bu soru ağzından çıkıvermişti. “Kusura bakma, biraz fazla açık konuştum.”

“Hayır, adil bir soru. Bunu ben de kendime sordum inan.” Bir an geçti; sonra Kate biraz neşelendi. “Pim ile ben çocukken, kimin seninle evleneceği konusunda kavga ederdik... Bunu biliyor muydun? Fiziksel kavgalardan bahsediyorum... Tokatlı, saç çekmeli filan.”

“Şaka yapıyorsun.”

“O kadar mutlu görünme; ikimizden birinin hastaneyi boylamamasına şaşkınım. Bir keresinde Pim’in günlüğünü çaldım. On üç yaşındaydım. Tanrım, küçük bokun tekiydim. Orada seninle ilgili bir sürü şey vardı. Ne kadar *yakışıklı* olduğun, ne kadar *zeki* olduğun. İsimlerinizin etrafına büyük, tombul bir kalp çizilmişti. İğrençti resmen.”

Caleb bunu düşününce çok komik buldu. “Ne oldu peki?”

“Sence? Pim benden büyüktü; kavgalarımız adil sayılmazdı.” Kate başını iki yana sallayarak güldü. “Şu haline bak. Buna bayılıyorsun.”

Bu doğruydı; Caleb gerçekten de bayılıyordu. “Komik bir hikâyeymiş. Hiç haberim yoktu.”

“Burnun havalanmasın ahbap... Ayaklarına kapanacak değilim “

Caleb gülümsedi. “Buna sevindim.”

“Hem enest gibi görünürdü biraz.” Kate ürperdi. “Cidden iğrenç.”

Tarlalara gece çökmüştü. Caleb neyi özlemiş olduğunu fark etti Kate’in arkadaşlığının verdiği hissi. Çocukken birbirlerine kardeş kadar yakındılar. Ama sonra kendi hayatlarına kapılmış -Ordu, Kate’in tıp eğitimi, Bill ile Pim, Theo ile kızlar ve tüm planları- ve bağlantıyı koparmışlardı. Şimdi yaptıkları şekilde, gerçekten konuşmayalı yıllar olmuştu.

“Ama sorunu yanıtlamadım, değil mi? Bill ile neden evlendim? Yanıt çok basit. Onunla evlendim çünkü onu seviyordum. Onu *neden* sevdiğim konusunda tek bir doğru dürüst yanıt bile gelmiyor aklıma fakat insanın seçme şansı olmaz. Tatlı, mutlu, değersiz bir adamdı o ve benimdi.” Kate sustuktan sonra “Buraya sana atlar konusunda yardım etmeye gelmedim, biliyorsun” dedi.

“Öyle mi?”

“Bu kadar huzursuz olmanın sebebini sormaya geldim. Pim’in fark ettiğini sanmıyorum ama edecek.”

Caleb kendini suçüstü yakalanmış gibi hissetti. “Önemli bir şey değildir herhalde.”

“Seni tanırım Caleb. Önemsiz bir şey değil. Hem kızlarımı düşünmem gerek. Başımız belada mı?”

Caleb yanıt vermek istemiyordu fakat Kate onu köşeye sıkıştırmıştı.

“Emin değilim. Olabilir.”

Caleb’in dūřünceleri, otlaktan gelen yüksek bir kiřneme sesiyle yarıda kesildi. Bir çatırtı, sonra da peř peře gelen sert ve ritmik darbe sesleri duydular.

“O ne yahu?” dedi Kate.

Caleb kulübeden bir fener kapıp otlağa koştu. Jeb yan yatmış, başını şiddetle sallayıp duruyordu. Spazm geçirirken, arka toynaklarını barınağın duvarına vuruyordu.

“Nesi var?” dedi Kate.

Hayvan can çekiyordu. Önce bağırsakları, ardından da mesanesi boşaldı. Vücudu üç defa kasıldıktan sonra son bir kez, şiddetle titredi ve her yeri kaskatı kesildi. Bu pozisyonda, tellerin üstünde gerilmiş gibi, birkaç saniye kalakaldı. Sonra nefes verdi ve hareketsizleşti.

Caleb atın ölüsünün yanında çömelip, feneri hayvanın yüzünün yukarısına kaldırdı. Atın ağzından kanla karışık, köpüklü salya sızıyordu. Yukarı bakan siyah gözü ışığı yansıtarak parlıyordu.

“Caleb, elinde neden tabanca var?”

Caleb aşağıya baktı; sahiden de bir tabanca tutuyordu. Kulübede sakladığı büyük 357’likti bu, George’un altıpatlarıydı. Caleb feneri alırken onu da kapmış olmalıydı... Bunu öyle otomatik bir şekilde yapmıştı ki fark etmemişti bile. Horozu da çekmişti.

“Neler olduğunu bana söylemen gerek” dedi Kate.

Caleb horozu dūřürüp, topuklarının üstünde eve doğru döndü. Pencereler titrek mum ışığıyla parıldıyordu. Pim akşam yemeği hazırlıyor, kızlar yerde oyun oynuyor ya da kitaplara bakıyor, Bebek Theo da mama sandalyesinde mızızlanıyor olmalıydı.

“Bana cevap ver Caleb.”

Caleb kalkıp tabancayı pantolonunun beline taktı ve kabzayı gizlemek için üzerini gömleğiyle örttü. Yakışıklı, ışığın kenarında, yas tutarcasına başını eğmiş duruyordu. Caleb *Zavallicık*, diye dūřündü. Yabancı tek dostunun

ölüsünü tarlada sürükleyip, işe yaramaz bir kısma götürme işinin kendisine düşeceğini biliyordu; sabahleyin Caleb yakıtının kalanını, atın ölüsünü yakmakta kullanacaktı.

Eustace ile Fry ikindi sonunda, en dış çiftliklerin hemen hepsini tetkik etmişlerdi artık. Devrilmiş mobilyalar, dağınık yataklar, düştükleri yerde yatan tabancalarla tüfekler... Bazıları kullanılmamıştı, kullanılanlar da en fazla bir iki el ateşlenmişti.

Ve hiçbir evde tek bir kişi bile yoktu.

Bunların sonuncusuna (nehirin altı buçuk kilometre aşağısındaki, eski ADM etanol fabrikasının yakınındaki, döküntü bir evdi) göz atmayı bitirdiklerinde saat altıyı geçiyordu. Bu ev küçücüktü, tek odadan ibaretti, kullanılmış keresteler ve çürüyen asfalt kiremitlerle inşa edilmişti. Eustace burada kimin yaşadığını bilmiyordu. Asla da bilemeyeceğini tahmin ediyordu.

Bacağı felaket acıyordu; karanlık çökmeden şehre ancak varacaklardı. Atlarına binip kuzeye yöneldiler ama yüz metre sonra Eustace atını durdurdu.

“Şu fabrikaya bir göz atalım.”

Fry eğilip eyer kaşına yaslanmıştı. “Havanın kararmasına sadece iki saat var Gordo.”

“Elin boş mu dönmek istiyorsun? O insanları duydu.”

Fry bir an düşündü. “Hızlı halledelim.”

Fabrika bahçesine girdiler. Fabrika U şeklinde dizili, ikişer katlı, uzun üç bina ile onlardan çok daha büyük olan ve kareyi tamamlayan dördüncü bir binadan oluşuyordu... Penceresiz olan bu devasa betonarme bina, karmaşık borular ve tahliye oluklarıyla tahıl ambarlarına bağlanıyordu. Yabani otların arasında, paslanmış araçlar ile başka

makinelerin iskeletleri duruyordu. Rüzgâr kesilmiş, hava serinlemişti; kuşlar uçarak binaların camsız pencerelerinden girip çıkıyordu. Üç küçük yapının yalnızca dış duvarları ayakta idi, çatılarıysa çoktan çökmüştü fakat dördüncü bina büyük ölçüde hasarsızdı. Eustace'ı ilgilendiren bu binaydı. Birkaç yüz insanı saklamaya en elverişli yer orasıydı.

Eustace “Heybende kurmalı fener var, değil mi?” diye sordu.

Fry feneri çıkardı. Eustace fenerin kolunu, ampul ışık vermeye başlayana dek çevirdi.

Fry “Bu şey aşağı yukarı üç dakika ışık verir, o kadar” diye uyarıda bulundu. “O binadalar mı sence?”

Eustace tabancasını kontrol ediyordu. Topunu kapatıp tabancayı kılıfına koydu fakat kılıfı kapamadı. Fry da aynısını yaptı.

“Bakalım, göreceğiz sanırım.”

Yükleme bölümünün kapılarından biri aralıktı; eğilip yuvarlanarak aralıktan girdiler. Kokuyu alınca tokat yemiş gibi oldular.

“Böylece sorun yanıtlanmış oldu sanırım” dedi Eustace.

“*Hassiktir*, cidden çok pis kokuyor.” Fry burnunu kapıyordu. “Bakmamıza gerçekten gerek var mı?”

“Kendine hâkim ol.”

“Cidden, kusacağım galiba.”

Eustace fenerin kolunu birkaç kez daha çevirdi. Kilitli dolapların bulunduğu bir koridor, binanın ana çalışma alanına dek uzanıyordu. Her adımda koku daha da güçleniyordu. Eustace zamanında epey kötü şeyler görmüştü fakat bu seferkinin en kötüsü olacağına gayet emindi. Koridorun sonundaki çarpma kapıya vardılar.

Fry “Bu maaşıma zam istemek için iyi bir zaman olabilir diye düşünüyorum” diye fısıldadı.

Eustace tabancasını çıkardı. “Hazır mısınız?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun yahu?”

İterek kapıdan geçtiler. Eustace peş peşe birkaç şey algıladı. Bunlardan ilki pis kokuydu... Öyle berbat, öyle iç bulandırıcı bir kokuydu ki Eustace öğleyin bir şeyler yeme zahmetine girmiş olsa oracıkta kusardı. Buna bir ses eklendi... Motor uğultusunu andıran, havayı okşayan, yoğun bir titreşim. Odanın ortasında büyük, karanlık bir kütle vardı. Kenarları hareket eder gibiydi. Eustace yaklaşıncaya, sanki bir patlama oldu; ölülerin üstündeki sinekler havalanmıştı.

Bunlar köpek ölüleriydi.

Eustace tabancasını kaldırırken Fry'ın haykırdığını duydu fakat başka bir şey yapmasına fırsat kalmadan, yukarıdan üstüne ağır bir şeyin düşmesiyle yere serildi. Bütün o ortadan kaybolan insanlar; Eustace gerçeği tahmin etmeliydi. Sürünerek uzaklaşmaya çalıştı fakat içinde berbat bir şey oluyordu. Bir çeşit... Dönüş hareketi. Böyle olacaktı demek. Kendini vurmak için tabancasına uzandı fakat kılıfı boştu elbette, sonra da elleri ve ardından vücudunun geri kalanı uyuşup pelte gibi oldu. Eustace düşüyordu. O dönüş hareketi, başının içindeki bir girdaptı ve kendisi onun içine, giderek aşağılara çekiliyordu. *Nina, Simon. Canlarım, söz veriyorum ki sizi asla unutmayacağım.*

Oysa verdiği sözün tam tersi oldu.

V

Yolcu manifestosu

Ve elverişliyen arkamıza almalıyız akıntıyı,
Yoksa kaybederiz şansımızı.

- Shakespeare,
Julius Caesar

Rahibe Peg, Sara'yı dışarıya kadar geçirdiğinde saat akşamın dokuzuna geliyordu.

Yaşlı kadın "Geldiğin için çok teşekkürler" dedi. "Benim için hep öyle çok şey ifade ediyor ki."

En küçük bebekten ergenlere dek yüz on altı çocuk; Sara'nın hepsini muayene etmesi tam iki gün sürmüştü. Yetimhane görevinden çoktan vazgeçebilirdi. Rahibe Peg anlayışla karşılardı mutlaka. Fakat Sara'nın bunu yapmaya bir türlü içi elvermemiştii. Bir çocuk gece vakti hastalandığında, ateşi çıkıp yattığında ya da salıncaktan atlayıp da ters bir düşüş yaptığında, çağrıya uyup gelen Sara oluyordu. Rahibe Peg onu, kapısını kimin onurlandıracağından bir an bile şüphe duymadığını gösteren bir gülümsemeyle karşılardı hep.

Bizler olmasak dünya ne yapar?

Sara, Rahibe Peg'in artık sekseninde olduğunu tahmin ediyordu. O yaşlı kadının burayı idare etmeyi, buranın kaosunu güç bela da olsa dizginlemeyi sürdürebilmesi bir mucizeydi. Yıllar geçtikçe biraz yumuşamıştı. Hem kendisinin bakımındaki çocuklardan hem de yetimhaneden ayrılmış çocuklardan duygusal bir şekilde bahsediyordu; onların hayatlarını, dünyada nasıl bir yolda ilerlediklerini, kiminle evlendiklerini ve çocukları olup olmadığını her annenin yapacağı şekilde takip ediyordu. Sara o kadının bunu asla itiraf etmeyeceğini bilse de o çocuklar Rahibe Peg'in ailesiydi, en az Hollis ile Kate ve Pim'in Sara'nın ailesi

oldukları kadar; onlar Rahibe Peg'e aitti, Rahibe Peg de onlara.

"Hiç sorun değil Rahibe. Bunu yapmaktan memnunum."

"Kate'ten ne haber?"

Rahibe Peg o meselenin içyüzünü bilen birkaç kişiden biriydi.

"Henüz haber almadım ama almayı beklemiyordum zaten. Postalar öyle yavaş geliyor ki."

"O Bill meselesi gerçekten zor. Ama Kate ne yapacağını bilecektir."

"Hep bilir gibi görünüyor."

"Senin için endişelensem, sorun olur mu?"

"Bana bir şey olmaz, gerçekten."

"Olmayacağını biliyorum. Ama yine de endişeleneceğim."

Vedalaştılar. Sara kararmış sokaklarda, evine doğru yola koyuldu; hiçbir yerde ışık yanmıyordu. Jeneratörler için yakıt bulunamamasıyla ilgiliydi bu... Rafineride küçük bir aksaklık olmuştu; resmi açıklama buydu.

Sara eve girdiğinde, Hollis okuma koltuğunda uyukluyordu; masada gaz lambası yanıyordu, Hollis'in göbeğinde de insanın gözünü korkutacak kadar kalın bir kitap duruyordu. On yıldır içinde yaşadıkları bu ev, ilk göç dalgasında terk edilmişti... Yıkılmaya yüz tutmuş, küçük bir ahşap bungalovdu. Hollis evi onarmakla iki yıl uğraşmış, artık müdürü olduğu kütüphanedeki işinden kalan saatlerini buna ayırmıştı. Bu ayı gibi adamın günlerini tozlu rafların arasında el arabası sürmekle ve çocuklara kitap okumakla geçirdiği kimin aklına gelirdi? Oysa Hollis'in sevdiği şey buydu.

Sara ceketini gardıroba astı ve çay için su ısıtmak amacıyla mutfığa gitti. Ocak hâlâ sıcaktı... Hollis ocağı Sara için sıcak bırakırdı hep. Sara kaynamasını beklediği suyu, lavabonun yukarısındaki rafta düzgünce dizili halde duran teneke kutulardan aldığı şifalı bitkilerle doldurduğu süzgeçten geçirdi; Hollis kutuların her birinin üstüne,

içlerinde ne olduğunu yazmıştı: “limonotu”, “kivircik nane”, “kuşburnu” vs. Hollis en küçük ayrıntıları bile fetişleştirmenin kütüphaneci alışkanlığı olduğunu söylediler. Sara kendi başına kalsa, her şeyi bulmak için yarım saatini harcaması gerekirdi.

Sara oturma odasına girerken Hollis kımıldandı. Gözlerini ovuşturup, uykulu uykulu gülümsedi. “Saat kaç?”

Sara masada oturuyordu. “Bilmem. On?”

“İçim geçmiş galiba.”

“Su sıcak. Sana çay yapabilirim.” Gün sonunda birlikte çay içerlerdi hep.

“Hayır, ben alırım.”

Hollis hantal adımlarla yürüyerek mutfağa girdi ve elinde buharı tüten bir fincanla geri gelip, fincanı masaya koydu. Oturmak yerine Sara’nın arkasına geçip omuzlarını ellerine aldı başparmaklarıyla onun kaslarını, giderek daha fazla bastırarak ovuşturmaya başladı. Sara başının öne düşmesine izin verdi.

“Ah, bu güzel” diye inledi.

Hollis onun boynuna bir dakika daha masaj yaptıktan sonra omuzlarını avuçlayıp dairesel şekilde hareket ettirerek, çıtırtı ve çatırtılar çıkmasına yol açtı.

“Of.”

“Gevşe sadece” dedi Hollis. “Tanrım, amma kasılmışsın.”

“Yüz çocuğu muayene etsen sen de kasılırdın.”

“Söylesene. Yaşlı cadı nasıl?”

“Hollis, öyle çirkin konuşma. O kadın bir azize. Onun yaşındayken, onun yarısı kadar enerjiye sahip olurum umarım. Hah, tam oraya”

Hollis haz verici işini sürdürdü; günün yol açtığı gerginlikler birer birer akıp gitti.

“Sonra da ben sana masaj yapabilirim istersen” dedi Sara

“Şimdi konuşmaya başladın işte.”

Sara birden suçluluk duydu. Hollis'e bakmak için başını geriye eğdi. "Seni biraz ihmal ediyorum, değil mi?"

"Gülü seven dikenine katlanır."

"Dikenden kastın yaşılanıyor oluşum."

"Bana gayet hoş görünüyorsun."

"Hollis... Sen *dede*, ben de *nine* oldum. Saçım beyazladı resmen; ellerim kurutulmuş ete benziyor. Yalan söylemeyeceğim... Bu beni depresyona sokuyor."

"Fazla konuşuyorsun. Tekrar öne eğil."

Sara başını masaya eğip kollarının üstüne koydu. "Sara'yla Hollis, şu yaşlı evli çift" diyerek iç geçirdi. "Bir gün bizim de o insanlardan olacağımız kimin aklına gelirdi?"

Çaylarını içtiler, soyundular ve yatağa girdiler. Normalde geceleri sesler olurdu -sokakta konuşan insanlar, havlayan bir köpek, hayatın çeşitli küçük sesleri- fakat elektrik olmayınca çıt çıkmıyordu. Bu doğrudu: Epey olmuştu. Bir ay, yoksa iki miydi? Fakat eski ritim, evliliğin kas hafızası hâlâ oradaydı... Bekliyordu.

Sonrasında Sara "Düşünüp durduğum bir şey var" dedi.

Hollis ona arkadan sarılmıştı. Bu pozisyona "çekmecedeki iki kaşık" derlerdi. "Tahmin etmiştim."

"Onları özlüyorum. Üzgünüm. Onlarsız aynı olmuyor. Benim için sorun olmaz sanmıştım ama oluyor."

"Ben de onları özlüyorum."

Sara ona bakmak için döndü. "Senin için gerçekten çok sorun olur mu? Dürüst ol."

"Duruma bağlı. Kasabalarda kütüphaneciye ihtiyaçları var mıdır sence?"

"Öğrenebiliriz. Ama doktora ihtiyaçları vardır, benim de sana ihtiyacım var."

"Hastane ne olacak peki?"

"Jenny idare etsin. Buna hazır."

"Sara, Jenny'den *şikâyet etmekten* başka bir şey yapmıyorsun."

Sara afallamıştı. “Öyle mi?”

“Aralıksız hem de.”

Sara bunun doğru olup olmadığını merak etti. “Eh, *birisi* yönetimi devralabilir. Başlangıç olarak kısa bir ziyarette bulunabiliriz, nasıl hissettireceğini görmek için. Oralara bir bakmak için.”

“Bizi orada istemeyebilirler, biliyorsun” dedi Hollis.

“Olabilir. Ama bize uygun gelirse, herkes de kabul ederse bir çiftlik satın alabiliriz. Veya kasabada iş kurabiliriz. Orada muayenehane açabilirim. Senin de kütüphane açacak kadar kitabın var burada yahu.”

Hollis şüpheyle kaşlarını çattı. “Onca kişi o küçücük eve tikişacağız.”

“Biz de dışarıda yatarız. Umurumda değil. Onlar *çocuklarımız*.”

Hollis derin nefes aldı. Sara onun ne diyeceğini biliyordu; geriye Hollis’in söylemesini duymak kalmıştı yalnızca.

“Ne zaman gitmek istiyorsun peki?”

Sara “Mesele de bu ya” dedi ve Hollis’i öptü. “Yarın diye düşünüyordum.”

Lucius Greer gemi havuzunun dibinde, spotların ışığında duruyor ve uzaktaki, asma oturakta oturan bir silüetin geminin yan tarafından sallanarak sarkmasını seyrediyordu.

Lore “Tanrı aşkına” diye seslendi. “Bu kaynağı kim yapmış yahu?”

Greer iç geçirdi. Lore son altı saatte gördüğü şeylerin pek azını onaylamıştı. Oturağı havuz zeminine indirip kayışları çözdü ve kalkıp yürüdü.

“Oraya derhal altı adamın çıkması gerek. Bu kaynakları yapan soytarılar değil ama.” Başını yana eğerek yukarı çevirdi. “Weir! Yukarıda mısın?”

Parmaklıkta adamın yüzü belirdi.

“Üç oturak daha bağla. Bir de git Rand’i getir. O kaynakların gün doğmadan önce yeniden yapılmasını

istiyorum.” Lore göz ucuyla Greer’a baktı. “Sakın söyleme. O rafineriyi on beş yıl yönettim ben. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Benden hiç şikâyet duymayacaksın. Michael burada olmanı o yüzden istedi zaten.”

“Sert biri olduğum için.”

“Sen söyledin, ben değil.”

Lore elleri belinde geri çekildi; geminin gövdesine dalgınca göz gezdirdi. “Şunu söyle bana” dedi.

“Tamam.”

“Bütün bunların saçmalık olduğunu düşündün mü hiç?”

Greer, Lore’u, onun dobralığını seviyordu. “Asla.”

“Tek bir kez bile düşündüğün olmadı mı?”

“O düşüncenin aklımdan hiç geçmediğini söyleyemem. Şüphe etmek insan doğasında vardır. Önemli olan, şüpheye kapılınca ne yaptığımızdır. Ben yaşlı bir adamım. Bir kez başladıktan sonra durup da ne yaptığımı sorgulamaya zamanım yok.”

“İlginç bir felsefeymiş.”

Bergensfjord’un yan tarafından önce iki halat, ardından da iki halat daha sarkıtıldı.

“Biliyor musun, Michael eninde sonunda doğru kadını bulup aile kuracak mı diye onca yıl merak ettim. Rakibimin yirmi bin ton çelik olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.”

Küpeştede Rand belirdi. O ve Weir asma oturakları yukarı çekmeye başladılar.

Greer “Bana hâlâ burada ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Hayır, git uyu.” Lore, Rand’e el salladı. “Bekle, yukarı geliyorum!”

Greer gemi havuzundan çıkıp kamyonetine bindi ve geçit yoldan geçti. Ağrısı kötüleşmişti; onu artık çok uzun süre gizleyemeyecekti. O kısım bazen soğuk oluyordu, buzdan bir kılıç saplanmış gibi; bazense sıcak oluyordu, içinde yanan korlar savrulmuş gibi. Greer yediklerinin çoğunu

kusuyordu; işemeyi başardığında, atardamarı kesilmiş gibi bir görüntü oluyordu. Ağzında kötü bir tat, ekşi bir üre tadı vardı hep. Son birkaç ayda kendine bir sürü hikâye anlatmıştı fakat görebildiği tek bir son vardı aslında.

Geçit yol, sonuna doğru daralıyordu; deniz tarafından iki yandan sıkıştırılıyordu. Bu dar kısımda, tüfeklerle silahlanmış bir düzine adam nöbet tutuyordu. Greer yaklaşırken Yama yakıt tankerinden inip ona doğru yürüdü.

Greer “Oralarda bir şeyler oluyor mu?” diye sordu.

Adam dişlerinin arasına sıkışmış bir şeyi emerek çıkarmaya çalışıyordu. “Görünüşe bakılırsa Ordu, devriye ekibi göndermiş. Günbatımından hemen sonra batıda ışıklar gördük ama o zamandan beri bir şey görmedik.”

“Burada daha çok adam ister misin?”

Yama omuz silkti. “Bence bu gecelik idare ederiz. Bu noktada, bizimle ilgili bilgi edinmeye çalışıyorlar sadece.” Greer’ın yüzüne odaklandı. “Sen iyi misin? Çok iyi görünmüyorsun.”

“Biraz uzanmam gerek, o kadar.”

“Eh, istersen tanker senindir. Biraz kestirirsin. Dediğim gibi, burada bir şey olduğu yok.”

“Halletmem gereken başka birtakım işler var. Belki daha sonra geri gelirim.”

“Burada olacağız.”

Greer kamyoneti döndürüp uzaklaştı. Adamların görüş alanından çıkınca geçit yolun kenarına park edip araçtan indi ve dengesini korumak için bir eliyle amurluğa tutunarak çakıllara kustu. Kusacağı pek bir şey yoktu; biraz suyla birlikte, yumurta sarısını andıran topaklar çıktı yalnızca. O pozisyonda birkaç dakika kaldı; kusacağı bir şey kalmadığına kanaat getirince kamyonetten matarasını alıp ağzını alkaladı ve avcuna döktüğü suyu yüzüne çaldı. Buna yapayalnız katlanmak... En kötüsü buydu. Acıdan çok, acıyı taşımak. Greer ne olacağını merak etti. Dünya etrafında dağılarak rüya gibi geri mi çekilecekti, ta ki Greer’ın ona dair

hiçbir anısı kalmayana dek? Yoksa tam tersi mi olacaktı?.. Hayatında yer almış her şey ve tüm insanlar onun karşısında parlak bir kutsamayla yükselecek miydi, ta ki Greer fazla aydınlık bir günde güneşe bakan bir adam gibi gözlerini kaçırmak zorunda kalana dek?

Yüzünü göğе kaldırdı. Nemli deniz havası, yıldızları donuklaştırıyor ve titreşir gibi görünmelerine yol açıyordu. Greer yapmayı öğrendiği şekilde, düşüncelerini tek bir yıldıza odaklayıp gözlerini kapadı. *Amy, beni duyabiliyor musun?*

Sessizlik. Sonra: *Evet Lucius.*

Amy, üzgünüm. Ama ölüyorum galiba.

Bir bahar ikindisi: Peter bahçede çalışıyordu. Gece boyunca yağmur yağmıştı fakat şimdi hava açıktı. Gömleğine kadar soyunmuş olan Peter çapasıyla yumuşak toprağa vuruyordu. Aylarca kavanozlardaki konserveleri yiyerek, kar yağmasını seyretmişlerdi; Peter tekrar taze sebze yemenin ne güzel olacağını düşündü.

“Sana bir şey getirdim.”

Amy, Peter’in arkasından usulca gelmişti. Gülümseyerek bir bardak su uzattı. Peter bardağı alıp suyu yudumladı. Buz gibi su dişlerini sızlattı.

“Neden içeri gelmiyorsun? Vakit geç oluyor.”

Sahiden de öyleydi. Ev gölge içindeydi; tepenin üstünden son gün ışığı huzmeleri geliyordu.

“Yapılacak çok iş var” dedi Peter.

“Hep vardır. Yarın işe devam edebilirsin.”

Kanepede akşam yemeği yediler; yaşlı köpek, onların ayaklarını koklayıp durdu. Amy bulaşıkları yıkarken Peter ateş yaktı. Odunlar çabucak tutuşup çıtırdamaya başladı. Belirli bir vaktin verdiği yoğun tatmin hissi: Ağır battaniyenin altında, alevlerin sıçramasını seyrettiler.

“Sana kitap okumamı ister misin?”

Peter bunun hoş olacağını söyledi. Amy kısa süreliğine onun yanından ayrılp, kalın ve sayfaları gevrek bir kitapla döndü. Tekrar kanepeye kurulup kitabı açtı, genzini temizledi ve okumaya başladı.

“*David Copperfield*; yazan Charles Dickens. Birinci Bölüm. Doğdum.”

Kendi hayatımın kahramanı mı olacağımı yoksa bu mevkiyi bir başkasının mı elinde bulunduracağını bu sayfalar gösterecektir. Hayatıma hayatımın başlangıcıyla başlamak için şunu kaydediyorum ki bir cuma günü, gece on ikide doğmuşum (öyle dediler ve buna inanıyorum). Saat çalmaya başlarken, aynı anda ben de ağlamaya başlamışım.

İnsana kitap okunması ne muhteşemdi. Bu dünyadan bir başka dünyaya kelimelerle taşınmak. Ve Amy'nin öyküyü anlatırkenki sesi: İşin en hoş tarafı buydu. O ses, tehlikesiz bir elektrik akımı gibi Peter'ın içinden akıyordu. Peter, Amy'yi sonsuza dek dinleyebilirdi; vücutları birbirine yakinken ve Peter'ın zihni aynı anda iki yerdeyken (hem öykünün muhteşem bir yağmur hissi veren dünyasında hem de burada, Amy ile birlikte, şimdi ve hep içinde yaşadıkları evdeyken)... Sanki uyku ile uyanıklık, aralarında katı sınırlar bulunan bitişik haller değil de bir sürekliliğin parçasıymışlar gibi.

Peter, Amy'nin öyküyü okumayı kesmiş olduğunu fark etti sonunda. Peter uyuklamış mıydı? Artık kanepede de değildi; farkında olmadan, bir şekilde üst kata çıkmıştı. Oda karanlıktı; Peter'ın yüzünün yukarısındaki hava soğuktu. Yanında Amy uyuyordu. Saat kaçtı? Ve Peter'ın duyduğu bu his, bir terslik olduğu hissi neydi? Battaniyeleri üstünden çekip pencereye gitti. Tembelce yükselmiş yarım ay, manzarayı kısmen aydınlatıyordu. Orada, bahçenin kenarında bir şey mi kıvıldıyordu?

Bir adamdı. Siyah takım elbiseliydi; elleri arkasında öylece durup yukarıya, pencereye, sabırla gözlem yapan birinin duruşuyla bakıyordu. Üstüne yandan vuran ay ışığı, yüz hatlarını keskinleştiriyordu. Peter kaygıya değil, o adamı tanıdığı hissine kapıldı; sanki bu ziyaretçiyi, bu gece ziyaretçisini bekliyordu. Belki bir dakika geçti; Peter bahçedeki adamı, bahçedeki adam da onu izliyordu. Sonra

adam çenesini kibarca sallayıp veda ederek döndü ve yürüyerek karanlıkta gözden kayboldu.

“Peter, ne oldu?”

Peter pencereye sırtını döndü. Amy yatakta doğrulmuş oturuyordu.

“Dışarıda biri vardı” dedi Peter.

“Biri mi? Kim?”

“Bir adam sadece. Eve bakıyordu. Ama gitti.”

Amy bir an bir şey demedi. Sonra: “Fanning olmalı. Ne zaman geleceğini merak ediyordum.”

Bu isim Peter’a hiçbir şey ifade etmiyordu. Fanning diye birini tanıyor muydu?

“Sorun yok.” Amy, Peter gelsin diye battaniyeyi açtı. “Yatağa geri gel.”

Peter örtülerin altına girdi; adamın anısı anında önemsizleşti. Battaniyelerin ılık baskısı ve yanındaki Amy; bunlar Peter’ın ihtiyaç duyduğu yegâne şeylerdi.

Peter “Ne istiyordu sence?” diye sordu.

“Fanning ne ister ki?” Amy bezgince, neredeyse can sıkıntısıyla iç geçirdi. “Bizi öldürmek istiyor.”

Peter irkilerek uyandı. Bir ses duymuştu. Derin bir nefes alıp tuttu. O ses tekrar geldi: Üstüne basılan bir döşeme tahtasının gıcirtısı.

Peter dönüp sağ elini aşağı uzatarak, yerdeki ağır tabancayı aldı. O gıcirtı ön koridordan gelmişti; o sesi tek bir kişi çıkarmış gibiydi; sessiz olmaya çalışıyorlardı; Peter’ın uyanık olduğunu bilmiyorlardı; dolayısıyla Peter onlara sürpriz yapma avantajına sahipti. Kalkıp odanın diğer tarafındaki ön pencereye gitti; muhafızları, sundurmada nöbet tutturduğu iki asker görünürde yoktu.

Emniyet mandalını açtı. Yatak odası kapısı kapalıydı; Peter o kapının menteşelerinin gıcırdayacağını biliyordu. O kapı açılır açılmaz, eve izinsiz giren kişi Peter’ın varlığını fark edecekti.

Peter kapıyı açıp, hızlı adımlarla koridorda ilerledi. Mutfak boştu. Peter hiç duraksamadan köşeyi dönüp, tabancayı öne uzatarak oturma odasına girdi.

Şöminenin başındaki eski, ahşap sallanan sandalyede bir adam oturuyordu. Yüzü kısmen öteye dönüktü; gözleri şöminedeki son korların ışıltısına odaklanmıştı. Peter'ı hiç fark etmemiş gibiydi.

Peter tabancayı kaldırarak adama arkadan yaklaştı. Adam uzun boylu olmasa da sağlam yapılıydı; geniş omuzları sandalyeyi dolduruyordu. "Ellerini göster bana."

"Güzel. Uyanmışsın." Adamın sesi sakın, neredeyse rahattı.

"Ellerini göster be adam."

"Tamam, tamam." Adam parmaklarını açarak ellerini vücudundan uzaklaştırdı.

"Ayağa kalk. Yavaşça."

Adam sandalyesinden kalktı. Peter tabancasının kabzasını daha sıkı kavradı.

Adam döndü.

Peter *Vay canına*, diye düşündü. *Vay... Vay canına*.

"O şeyi bana doğrultmayı kesebilir misin?"

Michael yaşlanmıştı fakat hepsi yaşlanmışlardı elbette. Aradaki fark, Peter'ın bildiği Michael'ın -zihnindeki Michael imgesinin- bir anda yirmi yıl yaşlanmış olmasıydı. Bu, aynaya bakmak gibiydi bir bakıma; insanın kendinde fark etmediği değişiklikler bir başkasının yüzünde bariz görünürdü.

"Emniyet müfrezesine ne oldu?"

"Merak etme. Tarihi bir baş ağrısı yaşayacaklar ama."

"İkide nöbet değişimi var, merak ediyorsan eğer."

Michael saatine baktı. "Doksan dakika. Gayet yeterli bence."

"Ne için?"

“Sohbet için.”

“Petrolümüzü ne yaptın?”

Michael tabancaya kaşlarını çattı. “Ciddiyim Peter. Beni huzursuz ediyorsun.”

Peter silahı indirdi.

“Laf açılmışken, sana bir armağan getirdim.” Michael yerdeki sırt çantasını gösterdi. “Sakıncası var mı?”

“Ah, evindeymiş gibi davran lütfen.”

Michael lekeli bir mumlu bezle sarmalanmış bir şişe çıkardı. Bezi indirip, şişeyi Peter’in görmesi için kaldırdı.

“En son tarifim. Kafanı acayip güzel yapacak.”

Peter mutfaktan bir çift *shot* bardağı getirdi. O geri geldiğinde, Michael sallanan sandalyeden kalkıp kanepenin önündeki küçük masaya geçmişti. Peter onun karşısına oturdu. Masada büyük bir karton klasör duruyordu. Michael şişe ağzının balmumunu kesip bardakları doldurdu ve kendi bardağını kaldırdı.

“Dostluğa” dedi.

İçkinin tadı Peter’in sinüslerinde patladı; saf alkol içmek gibiydi.

Michael takdirle dudaklarını şapırdattı. “Fena değil, bunu söyleyen ben olsam da.”

Peter öksürüğünü bastırdı; gözleri yaşarmıştı. “Eee, seni Dunk mı gönderdi?”

“Dunk mı?” Michael yüzünü ekşitti. “Hayır. Eski dostumuz Dunk ahbablarıyla birlikte yüzüyor, çok uzun süre de yüzmeye devam edecek.”

“Tahmin etmiştim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok. Silahları aldınız mı?”

“Ne için kullanılacaklarını söylemedin.”

Michael klasörü alıp sicimleri çözdü. Üç doküman çıkardı: bir çeşit resim, elyazısıyla kaplı tek bir sayfa ve bir gazete. Gazetenin tepesinde *INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE* yazıyordu.

Michael, Peter'ın bardağını ikinci kez doldurup ona doğru itti. "Bunu iç."

"Daha fazla içmek istemiyorum."

"İstiyorsun, inan."

Michael, Peter'ın bir şey söylemesini bekliyordu. Arkadaşı pencerede durmuş, gecenin içine bakıyordu... Gerçi Michael onun pek bir şey gördüğünden şüpheliydi.

"Üzgünüm Peter. Bunun iyi bir haber olmadığını biliyorum."

"Nasıl o kadar *emin* olabiliyorsun ki?"

"Bana güvenmen gerekecek."

"Tek söyleyeceğin bu mu? Sana *güveneyim*, öyle mi? Sırf seninle *konuşmakla* bile aşağı yukarı beş suç işliyorum."

"Bu olacak. Viraller geri geliyor. Asla tamamen gitmemişlerdi zaten."

"Bu... Çılgınca."

"Keşke öyle olsaydı."

Michael bir ömür öncesinde, sundurmada Theo'yla oturup da bataryaların giderek bozulduğunu söylediği zamandan beri kimse için bu kadar üzülmemişti.

Peter "Bu diğer viral..." diye söze başladı.

"Fanning. Sıfır."

"Neden ona öyle diyorsun?"

"O kendini öyle tanıyor. Denek Sıfır, ilk enfekte olan. Lacey'nin Colorado'da bize verdiği dokümanlarda üç denekten, On İki artı Amy'den bahsediliyordu. Fakat virüsün bir yerden gelmiş olması gerekiyordu. Fanning konakçıydı."

"Ne bekliyor peki? Neden bize yıllar önce saldırmadı?"

"Tek bildiğim şu ki saldırmamasına memnunum. Bu ihtiyacımız olan zamanı kazandırdı bize."

"Greer da bunu gördüğü bir... Hayalden biliyor."

Michael bekledi. Bazen bunu yapmak gerektiğini biliyordu. Zihin bazı şeyleri reddederdi; onun direncinin

tükenmesini beklemek gerekirdi.

“Şehir kapısını açalı yirmi bir yıl oldu. Şimdi de sen elini kolunu sallayarak buraya gelip, bütün bunların büyük bir hata olduğunu söylüyorsun.”

“Bunun zor olduğunu biliyorum ama bilemezdin. Kimse bilemezdi. Hayatın devam etmesi gerekiyordu.”

“İnsanlara tam olarak ne söylememi istiyorsun peki? Yaşlı bir adam kötü bir rüya görmüş ve sanırım hepimiz öleceğiz mi diyeyim?”

“Onlara hiçbir şey söylemeyeceksin. Yarısı sana inanmaz, diğer yarısı da delirir. Kıyamet kopar... Her şey dağılır. İnsanlar hesabı yapar. Gemide yalnızca yedi yüz kişilik yerimiz var.”

“O adaya gitmek için.” Peter, Greer’ın resmine, önemsemezcesine elini salladı. “Kafasının içindeki bu resim.”

“O resimden fazlası Peter. O bir harita. Nereden geldiğini kim bilir? Bu Greer’ın alanı, benim değil. Ama bu görüntüyü görmesinin bir sebebi var; o kadarını biliyorum.”

“Hep öyle *aklı başında* görünürdün ki.”

Michael omuz silkti. “Bütün bunlara alışmamın biraz zor olduğunu itiraf ediyorum. Ama parçalar uyuyor. Mektubu okudun. *Bergensfjord* oraya gidiyordu.”

“Kimlerin gideceğine kim karar veriyor peki? Sen mi?”

“Başkan sensin... Nihayetinde tercihi sen yapacaksın. Ama sanırım şunu kabul edersin ki...”

“Hiçbir şeyi *kabul ettiğim* yok.”

Michael derin nefes aldı. “Sanırım şunu kabul edersin ki belirli birtakım becerilere ihtiyacımız var. Doktorlar, mühendisler, çiftçiler, marangozlar. Liderlere ihtiyacımız olduğu bariz ve bu seni de kapsıyor.”

“Saçmalama. Söylediğin şey doğruysa bile ki gülünç, hayatta gitmem.”

“Yerinde olsam bunu tekrar düşünürdüm. Hükümete ihtiyacımız olacak, geçiş de olabildiğince sorunsuz olmalı. Ama bu konuyu daha sonra konuşuruz.” Michael sırt çantasından, ufak bir deri defter çıkardı. “Bir yolcu manifestosu taslağı hazırladım. Burada bazı isimler var; uygun olduğunu bildiğim insanlar... Birinci dereceden akrabalarını da ekledim. Yaş da bir faktör. Çoğu kırk yaşın altında. Bunun dışında, iş tanımlarını kategorilere ayırdım.”

Peter defteri alıp ilk sayfayı açtı ve okumaya başladı.

“Sara ile Hollis” dedi. “Çok iyisin.”

“Alaycı olmana gerek yok. Caleb da orada, merak ediyorsan eğer.”

“Peki ya Apgar? Onu hiçbir yerde görmüyorum.”

“O adam kaç yaşında? Altmış beş?”

Peter yüzünde tiksinti ifadesiyle başını iki yana salladı.

“Onun arkadaşın olduğunu biliyorum ama burada insan ırkını yeniden inşa etmekten bahsediyoruz.”

“O aynı zamanda Ordu generali.”

“Dediğim gibi, bunlar yalnızca tavsiye. Ama onları ciddiye al. Bu meseleye epey kafa yordum.”

Peter geri kalanları yorum yapmadan okudu, sonra da başını kaldırıp baktı. “Bu son kategori, bu elli beş kota nedir?”

“Onlar adamlarım. Gemiye alınacaklarına söz verdim. Sözümünden dönmeyeceğim.”

Peter defteri masaya attı. “Sen aklını kaçırmışsın.”

Michael öne eğildi. “Bu *olacak* Peter. Bunu kabullenmen gerek. Çok zamanımız da yok.”

“Aradan yirmi yıl geçmiş, şimdi de durum çok acil diyorsun.”

“*Bergensfjord*’u yeniden inşa etmek uzun sürdü. O işi daha önce tamamlayabilsem tamamlardım. Çoktan gitmiş olurduk.”

“Panik çıkarmadan insanları bu gemiye nasıl bindirmemizi öneriyorsun peki?”

“Bunu yapamayız muhtemelen. Silahlar da bunun için.”

Peter ona bakakaldı.

Michael “Görebildiğim kadarıyla üç seçenek var” diye devam etti. “Birincisi, boş kotalar için halka kura çektiirmek. Ben buna karşıyım elbette. İkinci seçenek, seçimi bizim yapmamız, manifestodaki insanlara durumu anlatmamız, kalmaları ya da gitmeleri seçimini onlara bırakmamız ve onları buradan götürürken düzeni korumak için elimizden geleni yapmamız. Ben şahsen bunun sonunun felaket olacağını düşünüyorum. Bu meseleyi gizli tutmamız imkânsız olur ve Ordu bizi desteklemeyebilir. Üçüncü seçenek, güvenilebileceğimizi bildiğimiz birkaç kilit kişi hariç yolculara hiçbir şey söylemememiz. O birkaç kişi dışındaki herkesi gecenin köründe toparlayıp götürebiliriz. Kıstakta da onlara iyi haberi verir, şanslı kişiler olduklarını söyleriz.”

“Şanslı mı? Böyle konuştuğumuza bile inanamıyorum.”

“Şanslılar, bundan şüphen olmasın. Sağ kalıp hayatlarını yaşayabilecekler. Bundan da fazlası. Gerçekten güvenli bir yerde baştan başlayacaklar.”

“Peki senin bu gemi onları gerçekten oraya götürebilir mi? Bu enkaz?”

“Umarım götürebilir. Götürebileceğine *inanıyorum*.”

“Emin değil gibisin.”

“Biz elimizden geleni yaptık. Ama garantisi yok.”

“Yani o yedi yüz şanslı kişi dosdoğru okyanusun dibini de boylayabilir.”

Michael başıyla onayladı. “Aynen öyle olabilir. Sana asla yalan söylemedim, şimdi de yalan söylemeye başlayacak değilim Ama o gemi dünyayı kat etmeyi bir kez başardı. Tekrar başaracaktır.”

Dışarıdan gelen bağrışmalar ve kapının üç kez sertçe çalınmasıyla, konuşmaları yarıda kesildi.

Michael “Eh” dedi ve dizlerine şaplak vurdu. “Zamanımız bitmiş gibi görünüyor. Sana söylediklerimi düşün. Bu arada, bu işin uygun şekilde algılanmasını sağlamalıyız.” Sırt çantasına elini sokup Baretta’yı çıkardı.

“Michael, ne yapıyorsun?”

Michael tabancayı gönülsüzce Peter’a doğrulttu. “Rehin alınmışsın gibi davranmak için elinden geleni yap.”

Odaya iki asker daldı; Michael ellerini kaldırarak ayağa kalktı. Tam o “Teslim oluyorum” derken, yakınındaki asker iki uzun adımla ona yaklaşp tüfeğinin dipçliğini kaldırdı ve Michael’ın başına sertçe vurdu.

Rudy acıkmıştı. *Cidden* felaket acıkmıştı.

Sesi ışksız koridordan geçsin diye yüzünü parmaklık demirlerine yaslayıp “Merhaba!” diye seslendi. “Beni unuttunuz mu? Hey, puştlar... Burada açlıktan ölüyorum!”

Seslenmek boşunaydı; ikindi başından beri ofiste kimse yoktu... Ne Fry ne de Eustace. Rudy kendini ranzasına attı ve boş midesini düşünmemeye çalıştı. Şimdi o salak patateslerden biri için neler vermezdi.

Yatakta arkasına yaslanıp rahat etmeye çalıştı. Bazı yerleri hâlâ ağrıyordu; denediği her pozisyon farklı bir sızlamaya yol açıyordu. Tamam, kendi kaşınmıştı. Kaşınmadığını söyleyemezdi. Ama Fry kapıyı açmasa ne olacaktı? Rudy ölecekti; işte bu olacaktı.

Bir süre düşüncelere daldı. Karnından hafif gurultular geliyordu. Saatin kaç olduğuna emin değildi; geç bir vakitti muhtemelen, her ne kadar Fry yemek getirmeyince gün ritmini yitirmiş olsa da. Rudy kendini meşgul etmek için kitap okumaya hayır demezdi, görmesini sağlayacak ışığı olsa ve okuma bilse ki bilmiyordu, okuma öğrenmenin faydalı olacağını hiç düşünmemişti.

Lanet olası Gordon Eustace.

Biraz daha zaman geçti. Fry’ın zihni uykunun doruğunda salınırken, birden dehşete kapılınca canlanıverdi.

Dışarıda bir yerde, bir kadın çığlık atıyordu.

Duvardaki pencere yüksekteydi; Rudy’nin burnunu denizliğin yukarısında tutmak için parmak uçlarında yükselip çubuklara tutunması gerekti. Şimdi epey ses vardı... Silah

sesleri, bağırmalar, çığlıklar. Pencerenin önünden karanlık bir siluet geçti hızla. Sonra iki tane daha.

Rudy onların arkasından “Hey!” diye seslendi. “Hey, buradayım... İçerideyim!”

Bir şey oluyordu ve iyi bir şey değildi. Rudy biraz daha seslendi fakat duran, hatta karşılık veren bile olmadı. Çığlıklar kesildi, sonra öncekinden de yüksek sesle tekrar başladı; bu kez birçok insan hep birden çığlık atıyorlardı. Rudy yerini herkese söylemesinin belki çok da iyi bir fikir olmadığını düşündü. Çubukları bırakıp gerileyerek pencereden uzaklaştı. Dışarıda her ne oluyorsa, Rudy burada kapana kısılıydı... Teneke kutudaki bir sıçan gibiydi. Çenesini kapaması daha iyiydi.

Dünya tekrar sessizleşti. Belki bir dakika geçtikten sonra Rudy binanın ön kapısının açıldığını duydu. Yere yatıp telaşa yatağın altına saklandı. Bir sandalye gıcirtısı, ayak sürüme sesleri, bir çekmecenin açılması: Biri bir şey arıyordu. Sonra Rudy o sesi duydu: Anahtar şingirtısını.

“Şerif?”

Karşılık gelmedi.

“Şerif Yardımcısı Fry? Sen misin?”

Yumuşak, yeşil bir ışık koridoru doldurdu.

Aynı anda, Texas’taki Mystic Kasabası’nın sınırında, üç viral topraktan çıkıyorlardı.

Podun üyeleri, koruyucu kılıflarından çabalayarak çıkan pupalar misali, aşama aşama belirdi: Önce pençelerinin sedefsi uçları, sonra uzun ve kemikli parmakları, sonra da bir toprak patlamasıyla birlikte yıldızlara sergilenen pürüzsüz ve insanlıkdışı yüzleri. Üzerlerindeki topraktan kurtulmak için köpek gibi silkelenerek doğrulup, uykulu uykulu gerindiler. Durumlarını anlamaları için bir an gerekti. Vakit geceydi. Bir tarladaydılar. Tarla yeni sürülmüştü. Topraktan ilk çıkan, podun dominant üyesi, dul bakkal George Pettibrew idi; ikincisi kasabanın nalbantı Juno Brand idi; üçüncüsü, Hunt

Kasabası'ndan gelmiş on dört yaşında bir kız idi ki dört gece önce, ailesinin çiftliğinin dış tuvaletine koşarak giderken ele geçirilmişti. Bu kimlikler onların anımsama yetisinin ötesindeydi çünkü böyle bir yetileri yoktu; görevleri vardı yalnızca.

Çiftlik evini gördüler.

Evin baca borusundan, tembelce, süslü kıvrımlarla duman yükseliyordu. Viraller binanın etrafında dolanıp orayı incelediler. Binanın iki kapısı vardı; biri ön, biri arka. Kapı kullanma zahmetine girmek ya da kapı kolu çevirmek gibi rafine insan âdetleriyle uğraşmak virallerin doğasında olmasa da, görevleri gereği bunu yaptılar.

İçeri girdiler. Mekânı duyularıyla taradılar. Yukarıdan bir ses geliyordu.

Biri horluyordu.

İlk viral, alfa olan, usulca basamakları çıktı. Öyle hafif hareket ediyordu ki tek bir döşeme tahtası bile gıcırdamıyordu; viral havayı dalgalandırmıyordu bile neredeyse. Tepedeki odadan, evin sakinlerinin yatağa giderken dikkatsizce yanar halde bıraktıkları fenerin hafif ışığı geliyordu. Büyük yatakta iki kişi uyuyordu... Bir adam ve bir kadın.

Viral, kadının üstüne eğildi. Kadın sol tarafının üzerinde yatıyordu; bir kolunu kıvrıp yastıkların altına sokmuştu, diğer koluysa battaniyelerin üstünde açıktaydı. Fenerin kısık ışığında, kadının cildi enfes bir şekilde parıldıyordu. Viral çenesini açıp yüzünü kadına doğru indirdi. Onun tenini çok hafifçe delmesi, dişlerini kadının etinin mikroskobik boşlukları arasına sokması, işin hallolması için yeterli oldu.

Kadın kımıldandı, inledi, döndü. Rüyasında gül budarken diken battığını görmüştü belki de.

Viral yatağın diğer tarafına geçti. Adamın yalnızca başıyla boynu açıktaydı. Viral burnu tıkalıymış gibi, titrek sesle horuldayan adamın kadın kadar derin uykuda olmadığını

sezdi. Öne eğilip, adamı öpmeyi hedeflercesine başını yana eğdi.

Adamın gözleri açılıverdi. “Hassiktir!”

Adam virali uzak tutmak için avucuyla onu alnından iterken, diğer elini yastığının altına soktu. “Dory!” diye bağırdı. “Dory, uyan!” Viral şaşkınlıktan kalakalmıştı: İşlerin böyle olmaması gerekiyordu. Ve o isim, Dory. Virelin aklını karıştırıyordu. Dory diye birini tanımış mıydı? Adamı da tanıyor muydu? Bu ikisi bir ara onun hayatındaki insanlar mı olmuşlardı? Adam yastığının altından ne çıkarıyordu peki?

Bu bir tabancaydı. Adam haykırarak namluyu viralin ağzına sokup, namlu ağzını onun damağına dayayıp ateş etti.

Gök gürültüsü, bir kan parabolü, viralin kafatasının üst kısmından tavana saçılan beyni. Virelin cansız bedeni öne düştü. Kadın artık uyanıktı, korkudan felç olmuş halde çığlık atıyordu. Diğer viraller merdiveni çıktı. Adam cesedi yana itip, kapıdan dalan ilk virale ateş etti. Artık doğru dürüst nişan almıyordu. Tetiği çekiyordu yalnızca. Üçüncü atışı az çok isabetli oldu fakat hepsi buydu. İki el daha ateş etmesinden sonra, tabancanın horozu boş hazneye vurdu. Virallerden biri üstüne atlarken, adam düşünebildiği tek şeyi -gaz lambasını- kapıp saldırganlara fırlattı.

Hedefi tutturdu. Viral alevlere boğuldu.

Sonra her şey alev aldı.

Amy o hissi duyunca, karnına yumruk yemiş gibi oldu, iki büklüm oldu, küçük bahçe küreğini elinden düşürdü, çamurda elleriyle dizlerinin üstüne çöktü.

“Amy, iyi misin?”

Carter onun yanında diz çöküyordu. Amy yanıt vermeye çalıştı fakat başaramadı; göğsü tıkanmıştı.

“Bir yerin mi ağrıyor? Sorun ne? Söyle.”

Aynı anda Caleb Jaxon rahatsız edici duman kokusuna uyandı. Geceyi kapının yanındaki koltukta geçirmişti;

George'un tabancası masada, kendi tüfeğiyse kucağındaydı, ilk düşüncesi, evinin yandığı oldu; panikle dikeliverdi. Fakat hayır, odada düzen hâkimdi; o koku başka yerden geliyordu. Caleb tabancayı kapıp dışarı çıktı. Batıda, tepe hattının ötesinde, gökyüzü alevlerle aydınlanıyordu.

"Lütfen, Amy Hanım" dedi Carter. "Beni korkutuyorsunuz."

Amy titriyordu; konuşamıyordu. Öyle büyük bir acı, öyle büyük bir dehşet duyuyorlardı ki. Öyle çok şey, hep birden. Amy'nin kilitlenmiş nefesi açıldı; ciğerlerine hava doldu tekrar.

"Başladı."

VI

Sıfır saati

Söndürölmüş gibi görünen ateş, küllerin altında
uyuklar çoğı zaman.

- Pierre Corneille
Rodogune

Gündoğumundan hemen sonra Caleb, Pim'i omzundan sarstı.

Tatımların evinde bir şey oldu.

Pim anında uyanıp doğrularak oturdu. *Ne?*

Caleb iki elinin parmaklarını açıp, göğsünün önünde döndürerek hareket ettirdi. *Yangın.*

Pim battaniyeleri yana itti. *Seninle geliyorum.*

Burada kal. Ben bakarım.

O benim arkadaşım.

Pim, Dory'yi kastediyordu elbette.

Caleb işaret diliyle *Tamam*, dedi.

Çocuklar hâlâ derin uykudaydı. Pim giyinirken Caleb, olanları anlatmak için Kate'i uyandırdı.

"Bunun anlamı ne sence?" Kate'in sesinde uyku sersemliği olsa da gözleri canlıydı.

"Bilmiyorum." Caleb belindeki altıpatları çıkarıp uzattı. "Bunu kolay ulaşabileceğin bir yerde tut."

"Neye ateş etmem gerektiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Bilsem söylerdim. İçeride kal... Çok gecikmeyiz."

Caleb bahçede Pim ile buluştu. Pim elleri belinde, tepe hattına bakıyordu. Uzakta, yaz bulutu rengi, kalın, beyaz bir duman sütunu dalga dalga yükseliyordu. O renk, yangının söndüğü anlamına geliyordu.

Pim işaret diliyle *Jeb?* dedi.

At yığıldığı yerde yatıyordu. Yakışıklı, otlığın diğer ucuna gitmişti; uzak duruyordu.

Dün gece öldü.

Pim'in yüzü son derece ciddiye. *Nasıl?*

Kolikten olabilir. Senin canını sıkmak istemedim.

Ben karınım. Pim bu sözü öfkeli hareketlerle söylemişti. Kate'e tabanca verdiğini gördüm. Neler olduğunu söyle bana.

Caleb'in verecek yanıtı yoktu.

Çiftlik evinden geriye, kömürleşmiş kerestelerden ve için için yanan küllerden oluşan bir yığın kalmıştı yalnızca. Yangın sırasında ısı öyle yükselmişti ki pencere camları erimişti. Caleb cesetleri ancak saatler, hatta belki bir gün sonra aramaya başlayabilecekti; gerçi kemiklerle dişler dışında geride pek bir şey kaldığından şüpheliydi.

Pim *Kaçabildiler mi sence?* diye sordu.

Caleb başını iki yana sallayabildi ancak. Yangın nasıl çıkmıştı? Sobadan kor mu düşmüştü? Bir fener mi devrilmişti? Küçük bir şey yüzünden ölmüşlerdi.

Caleb başka bir şey fark etti. Otlak boştu. Otlığın kapısı açık duruyordu ve etrafındaki toprakta bir şeyler sürüklenmişti... Sanki biri atları öldürüp, sonra da sürükleyerek götürmüştü. Bunun anlamı neydi?

Caleb işaret diliyle *Ahıra bakalım*, dedi.

Önce Caleb girdi. Gözlerinin karanlığa alışması bir an sürdü. Arkada, koyu gölgelerin içinde, yerde bir şey yatıyordu.

Dory idi. Cenin pozisyonundaydı. Saçı yanmış, kaşlarıyla kirpikleri gitmiş, yüzü kavrulup şişmişti. Geceliği yer yer yanmış, bazı kısımları da etiyile kaynaşmıştı. Sağ kolu ve iki bacağı yanıp kömür olmuştu; vücudunun diğer yerlerinin derisi de içten kaynamışçasına kabarmıştı.

Caleb onun yanında diz çöktü. "Dory, biziz... Caleb ve Pim."

Kadının sağ gözü çok az açıldı; diğer gözü, kaynak yapılmış gibi kapalı duruyordu. Sağ gözünü Caleb'a çevirdi.

Boğazından iniltiyle gurultu karışımı bir ses geldi. Caleb onun çektiği acıyı hayal edemiyordu. Kusmak istedi.

Pim kova ve kepçe getirdi. Dory'nin yanında diz çöktü ve kadının başını biraz kaldırıp, kepçeyi onun dudaklarına götürdü. Dory ufak bir yudum almayı başardı, daha sonra içtiği suyu da püskürttü.

Pim işaret diliyle *Onu eve götürmeliyiz, dedi. Kate ne yapılacağını bilir.*

Kadının hâlâ yaşıyor olması bir mucizeydi; uzun süre yaşamayacağı kesindi. Yine de denemeleri gerekiyordu. Duvara yaslı bir el arabası vardı. Caleb el arabasını getirdi ve içine, eyer takımı kutusundan aldığı iki eyer minderini serdi.

Bacaklarından tut.

Caleb, Dory'nin arkasına geçti ve dirseklerinin iç kısmını kadının omuzlarının altından geçirdi. Kadın çığlık atmaya ve belini kıvırmaya başladı. Caleb'in hayatının en uzun beş saniyesinden sonra, Dory'yi el arabasına yatırmayı başardılar. Caleb'in çıplak önkollarından yapış yapış şeyler döküldü: Dory'nin derisinin parçaları.

Kadının çığlıkları dindi. Hafif hafif, kesik kesik soluyordu. Yolculuk onun için dayanılmaz olacaktı; her sarsıntı, yeni işkence dalgalarını beraberinde getirecekti. Caleb el arabasının tutamaklarını kaldırırken, bir başka sorunu fark etti. Dory ufak tefek bir kadın değildi. Caleb'in el arabasını dengede tutmak için tüm gücünü harcaması gerekecekti.

Pim işaret diliyle *Birini bana ver, dedi.*

Caleb başını sertçe iki yana salladı. *Bebek.*

Yorulursam bırakırım.

Caleb istemese de Pim kararlıydı. Dory'yi el arabasıyla kapıya götürdüler. Üzerine gün ışığı vurunca, kadın tepeden tırnağa irkildi ve el arabası tehlikeli bir şekilde yan yattı.

Pim işaret diliyle *Gözleri, dedi. Yanmış olmalılar.*

Tekrar ahıra girdi ve geri geldiğinde elinde olan bezi kovada ıslatıp, kadının yüzünün üst yarısına serdi. Dory'nin

vücudu gevşemeye başladı.

Pim işaret diliyle *Gidelim*, dedi.

Dory'yi eve götürmeleri neredeyse bir saat sürdü; kadın artık bilincini yitirmişti neyse ki. Kate onları karşılamak için dışarı fırladı. Dory'yi görünce kapıya doğru döndü; Elle ile Böcek orada durmuş, dikkatle bakıyorlardı... Bu telaşın sebebini merak ediyorlardı. Theo, Böcek'in bacakları arasından yavru köpek gibi geçiyordu.

Kate "Eve geri dön" diye emretti. "Kuzenini de yanında götür."

Elle "Bakmak istiyoruz!" diye sızlandı.

"*Hemen.*"

İçeri girip gözden kayboldular. Kate, Dory'nin yanında diz çöktü. "Ulu Tanrım."

Caleb "Onu ahırda bulduk" diye açıkladı.

"Peki ya kocası?"

"Ondan eser yoktu."

Kate, Pim'e baktı. *Kızlar görmemeli.*

Pim başıyla onayladı. *Onları arka tarafa götürürüm.*

Kate, Caleb'a "Muşambaya ya da kalın bir battaniyeye ihtiyacımız var" dedi. "Onu arka odaya koyabiliriz... Çocuklardan uzağa."

"Yaşayacak mı?"

"Durumu çok kötü Caleb. Yapabileceğim çok bir şey yok."

Caleb atların üstünü örtmekte kullandığı, ağır yün battaniyelerden birini getirdi. Battaniyeyi yere, el arabasının yanına serdikten sonra Dory'yi kaldırıp onun üstüne yatırdılar ve battaniyenin uçlarını birbirine bağlayıp, altlarından beşe on santimlik birer kereste parçası geçirerek bir çeşit hamak oluşturdular. Dory'yi yerden kaldırırlarken kadın genizden gelen, bastırılmış bir çığlığı andıran bir ses çıkardı. Caleb ürperdi; bunu dinlemeye dayanmakta zorlanıyordu artık. Dory'nin ölmemiş olması çok büyük bir zalimlik gibi geliyordu. Onu evin içine, kızların kaldığı küçük

depo odasına taşıdılar ve ot yatağına yatırdılar. Caleb bir eyer minderini küçük pencereye, panjur niyetine çiviledi.

“Şu geceliği çıkarmalıyım.” Kate, Caleb’a kasvetle baktı. “Bu... Kötü olacak.”

Caleb yutkundu. O kadına, yanıp kömürleşmiş ve su toplamış vücuduna bakmakta zorlanıyordu.

“Öyle şeyleri pek içim kaldırmaz” diye itiraf etti.

“Kimsenin içi kaldırmaz Caleb.”

Caleb bir şey daha fark etti. Fazla beklemişti; şimdi burada, kadının ölmesini beklemek durumundaydılar. Tek bir atları vardı; Dory’yi Mystic’e götürmek için at arabasını kullanamazlardı. Pim de o kadını hayatta bırakmazdı.

Kate buyurgan bir sesle “Temiz bezlere, bir şişe alkole ve makasa ihtiyacım olacak” dedi. “Makası kaynar suda tut, ardından da hiç ellemeden bir bezin üstüne koy sadece. Sonra da gidip çocuklarla ilgilen. Pim burada bana yardım edebilir. Sen çocukları bir süreliğine evden uzaklaştırsan iyi olur.”

Caleb kendini hakarete uğramış gibi hissetmedi; minnet duydu yalnızca. Kate’in istediği şeyleri odaya getirdikten sonra Pim ile yer değiştirdi. Kızlar mutfak bahçesinde bez bebekleriyle oynuyor, yaprak ve sopalarla onlar için yataklar hazırlıyorlardı; Theo da sendeleye sendeleye yürüyerek etrafta dolanıyordu.

“Haydi çocuklar; yürüyüşe çıkalım... Nehre gidelim.”

Caleb, Theo’yu bir koluyla kucağına alırken Elle’i elinden tuttu. Elle de kız kardeşini elinden tuttu ve böylece, öğrendikleri şekilde, bir zincir oluşturdular. Nehirle aradaki mesafenin yarısını kat etmişlerken, delici bir çığlık koptu. O ses, Caleb’ı mermi gibi delip geçti.

Lucius, başladı. Sana şimdi ihtiyacım var.

Greer şafak öncesinden beri araç kullanıyordu. Lore’a “Bu geminin hazır olmasını sağla yeter” demişti. Karanlıkta

Rosenberg'den geçip kuzeybatıya saptı ve arkasında güneş yükselirken, 10. Otoban'a daldı.

Öğleden sonra dörde, en fazla beşe kadar Kerrville'e varırdı. Karanlık beraberinde ne getirecekti?

Amy, geliyorum.

Bilinci yerine geldiğinde, Michael karanlıktaydı. Ranzasında yatarken, başındaki yaraya parmağıyla dokundu. Saçı kurumuş kanla kaskatıydı; kafasını kırmadıkları için şanslıydı. Fakat başkanın evine giren, silahlı bir suçlu en azından saksısına sıkı bir darbeyi hak ederdi herhalde. Her ne kadar bu, geceleyin güzelce dinlenmenin ideal bir yolu olmasa da, genel olarak bakıldığında tamamen nahoş sayılmazdı.

Michael biraz daha uyudu; uyandığında, pencereden içeriye yumuşak gün ışığı giriyordu. Kilit sesleri geldi ve iki güvenlik subayı belirdi. Biri tepsi taşıyordu. Diğer nöbet tutarken, birincisi tepsiyi yere bıraktı.

“Çok teşekkürler beyler.”

İkisi çıkıp gittiler. Michael ile konuşmama talimatı almışlardı muhtemelen. Michael tepsiyi kaldırıp ranzaya koydu. Bir kâse haşlanmış yulaf, çırpılmış yumurta, bir şeftali... Michael'ın son günlerde yediği şeylerden iyiydi bunlar. Ona bir kaşık vermişlerdi yalnızca -çatal vermemişlerdi elbette-, o yüzden yumurtayı ve ardından yulaf lapasını bununla yedi. Şeftaliyi sona sakladı. Çenesine şeftali suyu aktı birden. Taze meyve! Michael taze meyve yemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Biraz daha zaman geçti. Michael nihayet koridordan gelen ayak ve insan sesleri duydu. Büyük ihtimalle Peter, peşinde biriyle geliyordu. Apgar? Eninde sonunda durumu başkalarına da anlatmak gerekecekti zaten.

Ama gelen Peter değildi.

Kapıda Sara duruyordu. Michael'ın tahmininden az değişmişti. Yaşlanmıştı elbette fakat zarafetini korumuştı... Tıpkı bazı kadınların, zamanın geçişini kabullenen ve onunla mücadele etmeyen kadınların yapabildiği gibi.

"Gözlerime inanamıyorum."

"Selam Sara."

Ablası içeri girerken, Michael ranzasında doğrulup oturdu. Sara küçük bir deri çanta taşıyordu. Onun peşinden, eli coplu bir muhafız girdi.

"Lanet olsun Michael." Sara, Michael'dan uzak duruyordu.

"Biliyorum." Saçma bir laf: Ne anlama geliyordu ki? Seni incittiğimi biliyorum? Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum? Dünyanın en kötü kardeşi olduğumu biliyorum?

"Sana... Öyle kızgınlım ki."

"Hakkın var."

Kaldırılan tek kaş. "Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Üzgünüm desem?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? *Üzgünsün* demek?"

"İyi görünüyorsun Sara. Seni özledim."

"Hiç deneme bile. Ayrıca sen berbat görünüyorsun."

"Ah, bu iyi günlerimden biri."

"Michael, burada ne *yapıyorsun*? Seni bir daha hiç görmeyeceğimi düşünüyordum."

Michael onun yüzünü inceledi. Sara durumu biliyor muydu? "Peter sana ne söyledi?"

"Tutuklandığını ve kafanın yarıldığını söyledi sadece." Sara çantayı biraz kaldırdı. "Sana dikiş atmak için buradayım."

"Başka bir şey söylemedi yani."

Sara inanmazlık ifadesi takındı. "Ne gibi Michael? Seni muhtemelen asacaklarını mı? Söylemesine gerek yoktu."

"Merak etme. Kimse asılmayacak."

"Yirmi bir yıl Michael." Sara sağ elini, çantayı tutmayan elini yumruk yapmıştı... Michael'a vurabilirmiş gibi. "Yirmi

bir yıl boyunca ne bir mesaj, ne bir mektup, ne bir şey gönderdin. Bunu anlamama yardım et.”

“Şu an açıklayamam. Ama bir sebebi *olduğunu* bilmelisin.”

“Ne yapmak durumunda kaldım, haberin var mı? Var mı? On yıl önce dedim ki, *Tamam, asla dönmeyecek. Onu ölü sayacağım. Seni gömdüm* Michael. Seni toprağa gömdüm ve unuttum.”

“Korkunç şeyler yaptım Sara.”

Sonunda gözyaşları geldi. “Ben sana *baktım*. Seni *yetiştirdim*. Bunu hiç düşündün mü?”

Michael ranzadan kalktı. Sara çantayı yere düşürüp yumruklarını kaldırdı ve Michael’ın göğsüne vurmaya başladı. Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu.

“Seni *pislik*” dedi.

Michael ona sımsıkı sarıldı. Sara onun kollarında mücadele ettikten sonra, kendisini kucaklamasına izin verdi. Muhafız onları temkinle seyrediyordu; Michael ona ters ters baktı: *Geri çekil*.

Sara hıçkırarak “Bunu bana nasıl yapabildin?” dedi.

“Seni asla incitmek istemedim Sara.”

“Beni terk ettin, tıpkı onlar gibi. Onlardan farkın yok.”

“Biliyorum.”

“Lanet olsun sana Michael, *lanet olsun* sana.”

Michael, Sara’ya öylece, uzun uzun sarıldı.

“Enteresan bir hikâye.”

Vakit sabah sonuydu; Peter ofisteki herkesi çıkarmıştı. O ve Apgar toplantı masasında oturmuş, Chase’i bekliyorlardı. Peter *Adamın emekliliği kısa sürecektir*, diye düşündü.

“Öyle olduğunu biliyorum” diye karşılık verdi.

“Ona inanıyor musunuz?”

“Ya sen?”

“Onu tanıyan sizsiniz.”

“Bu yirmi yıl önceydi.”

Chase kapıda belirdi. “Peter, neler oluyor? Millet nerede? Burası mezar gibi.” Sığır yetiştiricisi olmaya niyetlendiğini söylemişti ve şimdi üstünde tam da o tarz bir kıyafet vardı: kot pantolon, iş gömleği, ağır çizmeler.

“Otursana Ford” dedi Peter.

“Bu iş uzun sürecektir mi? Olivia beni bekliyor. Bankada birileriyle buluşacağız da.”

Peter bunun gibi kaç konuşma yapmak zorunda kalacağını merak etti. İnsanları uçurum kenarına götürüp manzarayı göstermek, sonra da aşağı itmek gibiydi bu.

“Korkarım evet” dedi.

Alicia ilk tümsekleri Fredericksburg’ün hemen dışında gördü... Her biri insan uzunluğunda olan, bir pikan ağacının gölgesinde yerden yükselen üç toprak kubbe. At sürmeye devam ederek, en dış çiftliğe vardı. Sıkıştırılmış toprak zeminli bahçede attan indi. Evden yaşam sesleri gelmiyordu. Alicia içeri girdi. Mobilyalar devrilmiş, eşyalar etrafa saçılmıştı; yerde bir tüfek yatıyordu ve yataklar dağınıktı. Ev halkı uyurken enfekte edilmişti; şimdi de toprağın altında, pikan ağacının dibinde uyuyorlardı.

Alicia, Asker’e yalaktan su içirdikten sonra yoluna devam etti. Kayalık tepeler yükselip alçalıyordu. Alicia az sonra başka evler gördü... Bazıları ihtiyatlı bir şekilde, arazinin kıvrımlı kısımlarına inşa edilmişti; diğerleriyse düzlükte, açıktaydı ve büyük emeklerle kazanılmış, yeni sürülmüş tarlalarla çevriliydi. Daha yakından bakmaya gerek yoktu; dinginlik, Alicia’ya bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Alicia’nın tepesindeki gökyüzü, sonsuz bir bezginlikle asılı durur gibiydi. Alicia böyle olmasını, önce sınırdakilerin etkilenmesini beklemişti. Önce tek tük kişiler, sonra da giderek daha fazla kişi ele geçirilecekti ve sayıları artarak ordu olacaktı; başlarına gelen şey, şehre doğru giderek metastaz yapacaktı.

Kasaba terk edilmişti. Alicia tozlu anacadde boyunca, at sırtında ilerledi; küçük dükkânlarla evlerin önünden geçti... Bazıları yeniydi, bazılarıysa elden geçirilerek geçmişten geri kazanılmıştı. Daha birkaç gün önce, burada insanlar gündelik hayatlarını yaşıyordu: Çocuklarını yetiştiriyor, iş ve ticaretle ilgileniyor, havadan sudan bahsediyor, sarhoş oluyor, kâğıt oyunlarında hile yapıyor, tartışıyor, yumruk yumruğa dövüşüyor, sevişiyor, geçip giden diğerkasaba sakinlerini selamlamak için sundurmalarda duruyorlardı. Olup bitenin farkına varmışlar mıydı? Gerçeği yavaş yavaş mı fark etmişlerdi -önce, bir kişi ortadan kaybolunca meraklanmış ama bundan pek bahsetmemiş, sonra da başkaları peş peşe ortadan kaybolunca nihayet durumu anlamışlar mıydı?- yoksa viraller tek bir dehşet gecesinde, topluca mı saldırmıştı? Alicia kasabanın güney sınırında bir tarlaya rast geldi. Saymaya başladı. Yirmi tümsek. Elli. Yetmiş beş.

Yüze varınca, saymayı bıraktı.

Gün ilerliyordu. Dory hâlâ ölmüyordu.

Caleb, kadının yattığı odadan hafif sesler duyuyordu yalnızca... İnilti, mırıltılar, yeri değiştirilen bir sandalyenin sesi. Bazen Kate ya da Pim, ufak bir alet almak ya da daha fazla bez kaynatmak için, kısa süreliğine geliyorlardı. Caleb bahçede çocuklarla oturuyordu, onları eğlendirmeye enerjisi olmasa da. Akli halledilmemiş günlük işlere kayıyordu fakat sonra bir başka ses onunla konuşarak, bütün bunların boşuna olduğunu söylüyordu; yakında burayı terk edeceklerdi... Caleb'in gururla beslediği bütün umutlar boşa çıkacaktı.

Kate evden çıkıp sundurmaya, Caleb'in yanına oturdu. Çocuklar şekerleme yapmak için eve girmişti.

Caleb "Eee?" diye sordu.

Kate gözlerini kısarak ikinci ışığına baktı. Altın sarısı saçının bir tutamı alnına yapışmıştı; o tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sonuç olarak, hâlâ nefes alıyor."

"Bu iş ne kadar sürecek?"

"Çoktan ölmüş olması gerekirdi." Kate, Caleb'a baktı. "Kadın sabahleyin hâlâ sağ olursa, sen Pim ile çocukları alıp buradan gitmelisin."

"Burada kalacak biri varsa, o benim. Ne yapacağımı söyle yeter."

"Caleb, ben halledebilirim."

"Bunu biliyorum ama bizi bu belaya bulaştıran benim."

"Ne yapacaktın ki? Bir at hastalandı, bazı insanlar sırta kadem bastı, bir ev yandı. Bütün bunların bağlantılı

olduğunu kim söylüyor?”

“Yine de seni burada bırakmayacağım.”

“Ben de diyorum ki bu jestini gerçekten takdir ediyorum, inan. Taşra kızı olmadım hiç, burası da tüylerimi ürpertiyor. Ama bu benim *işim* Caleb. İşimi yapmama izin verirsen iyi geçiniriz.”

Bir süre, konuşmadan oturdular. Sonra Caleb dedi ki: “Bir konuda yardımın dokunabilir bana.”

Jeb’in ölüsü sıcakta şişip katılaşmıştı. Onun arka bacaklarını birbirine bağlayıp, Yakışıklı’ya saban koşumunu taktılar ve Jeb’in ölüsünü tarlanın diğer ucuna, ağır ağır sürükleyerek götürme işine giriştiler. Caleb evden yeterince uzaklaştıklarına kanaat getirince, Yakışıklı’yı barınağa geri götürdüler ve yakıt testilerinden birini çıkardılar. Caleb ormandan sürükleyerek getirdiği, düşmüş dalları Jeb’in ölüsünün üstüne yerleştirerek odun yığını hazırladı; yığının üzerine gazyağı döktü, testinin ağzını kapadı ve geri çekildi.

Kate “Neden ona Jeb derdiniz?” diye sordu.

Caleb omuz silkti. “Geldiğinde ismi oydu, o kadar.”

Söylenecek söz kalmamıştı. Caleb kibrit yakıp öne fırlattı. Alevler hışırtıyla harlayarak odun yığını sardı. Rüzgâr yoktu; patlayan kıvılcımlarla dolu yoğun dumanlar dosdoğru gökyüzüne yükseldi. Bir süre, *mesquite* kokusunu andıran bir koku aldılar; sonra başka bir şeyin kokusuna dönüştü.

“Bu iş bu kadar sanırım” dedi Caleb.

Gerisingeri eve doğru yürümeye koyuldular. Eve yaklaşırlarken kapıda Pim belirdi. Gözleri fal taşı gibi açıktı.

İşaret diliyle *Bir şey oluyor*, dedi.

Oda serin ve karanlıktı. Dory’nin yalnızca yüzü görünüyordu; vücudunun geri kalanı, kaynatılmış bezlerle örtülüydü.

“Bayan Tatum, beni duyabiliyor musunuz?” dedi Kate. “Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?”

Kadın onların varlığından tamamen habersiz gibi görünerek tavana bakıyordu. Dikkat çekici bir değişim olmuştu. Dikkat çekici fakat aynı zamanda rahatsız edici. Kadının yüzündeki yanık izleri önceki kadar kötü görünmüyordu. Şimdi pembemsiydiler ve neredeyse çiyle kaplı gibiydiler; teninin başka kısımları da talk pudrası gibi beyazdı. Dory yatakta hafifçe kımıldanınca, sol eliyle önkolu bezlerin altından çıktı. O el daha önce korkunç görünüyordu, haşlanmış gibi görünüyordu. Şimdiyse onun yerinde, tanınabilir bir insan eli vardı... Kabarcıklar kaybolmuştu; kavrulmuş kısımlar da dökülüyor ve altlarındaki pembemsi, yepyeni ten ortaya çıkıyordu.

Kate başını kaldırıp Pim'e baktı. *Ne kadar zamandır uyanık?*

Uyanık değildi. Şimdi oldu.

Kate daha buyurgan bir sesle "Bayan Tatum, ben doktorum" dedi. "Bir yangındaydınız. Şimdi Jaxonların çiftliğindesiniz; Caleb ile Pim yanımdalar. Olanları hatırlıyor musunuz?"

Kadının odada gelişigüzel gezinen bakışları Kate'in yüzüne odaklandı.

"Yangın mı?" diye mırıldandı.

"Evet, evinizde yangın çıktı."

"Yangının nasıl çıktığını sor" dedi Caleb.

Dory "Yangın" diye tekrarladı. "Yangın."

"Evet, yangın hakkında ne hatırlıyorsunuz?"

Pim öne çıkıp yatağın yanında diz çöktü. Dory'nin açıktaki elini yavaşça kaldırıp, işaretparmağının ucunu kadının avucuna dayadı ve harfler çizerek gibi yaptı.

"Pim" dedi Dory.

Ama hepsi buydu; kadının gözlerinin ferisi söndü. Onları tekrar kapadı.

"Caleb, onu muayene edeceğim" dedi Kate. Sonra, Pim'e: *Kalıp yardım et.*

Caleb mutfakta bekledi. Çocuklar hâlâ uyuyordu neyse ki. Birkaç dakika sonra kadınlar belirdi.

Kate arka kapıyı gösterdi. *Dışarıda konuşalım.*

Akşam oluyordu. Caleb hem sesli olarak hem de aynı anda işaret diliyle “Ona neler oluyor?” diye sordu.

“İyileşiyor, olan bu.”

“Bu nasıl olabilir?”

“Bilsem hafızama kazırdım. Yanıkları hâlâ kötü... Henüz kurtulmuş değil. Ama o kadar hızlı iyileşen birini hiç görmemiştim. Sırf şok yüzünden bile ölür diye düşünüyordum.”

“Peki öyle uyanıvermesine ne demeli?”

“İyiye alamet, Pim’i tanınması. Fakat başka pek bir şey anladığını sanmıyorum. Asla da anlamayabilir.”

“Böyle mi kalacak yani?”

“Bunu daha önce de gördüm.” Kate ablasına doğrudan hitap etti: *Onunla kalmalısın. Tekrar uyanırsa konuşturmaya çalış.*

Ne hakkında?

Havadan sudan. Şimdilik yangını düşünmemesini sağla.

Pim eve geri döndü.

“Durumu değiştiriyor bu” dedi Caleb.

“Katılıyorum. Onu düşündüğümde daha erken götürebiliriz. Mystic’te araç bulabilir misin sence?”

Caleb, Elacqua’nın bahçesinde gördüğü kamyoneti hatırladı.

Kate şaşırmış gibiydi. “*Brian Elacqua mı?*”

“Ta kendisi.”

“O ayyaş, yaşlı herif. Ona ne olduğunu merak ediyordum.”

“Ben de onun tam söylediğin gibi biri olduğunu gördüm.”

“Yine de bize yardım eder eminim.”

Caleb başıyla onayladı. “Sabahleyin atla giderim.”

Sara sundurmada, çantalarla beklerken Hollis zgn görünüşlü bir kısırağın sırtında belirdi. Yanında, ikinci bir atın üstünde, Sara'nın tanımadığı bir adam vardı; iğdiş edilmiş bu siyah atın sırtı hamak gibi kavisli, gözleri de çok yaşı ve suluydu.

“Neler görüyorum böyle?” dedi Sara. “Ah, hayatımda gördüğüm en kötü atlardan ikisi.”

İki adam atlarından indiler. Hollis'in yanındaki kişı, tulumlu fakat gömleksiz, bodur bir adamdı. Sağı uzun ve beyazdı; yüzünde kurnaz bir ifade vardı. Hollis ile birkaç kelime konuşup el sıkıştılar, sonra da adam yürüyerek uzaklaştı.

Sara “Arkadaşın kim?” diye sordu.

Hollis atları sundurma korkuluğuna bağılıyordu. “Eskilerden tanıdığım biri sadece.”

“Kamyon getireceksin diye konuştuk sanıyordum kocacığım.”

“Hı hı, o konuda. Kamyon için para gerekiyormuş meğır. Ayrıca benzin de satılmıyor. İşin olumlu tarafı ş ki Dominic atın yanında, eyer takımını bedavaya verdi; yani ş an beş parasız sayılmayız, teknik olarak.”

“Dominic. Gömleksiz arkadaşın.”

“Bana bir kıyak borcu vardı denebilir.”

“O meselenin ne olduğunu sormalı mıyım?”

“Sormaman en iyisi olur herhalde.”

Eve geri dönüp bazı eşyalarını ellediler, kalanları da heybelere koyup atlara yüklediler. Hollis kısırağ, Sara da iğdiş ata bindi. Sara'nın atı daha iyiydi fakat çok fazla değıl. Sara ata binmeyeli yıllar olsa da, o his onun bedensel hafızasının derinine dokunarak kendiliğinden çıkageldi. Sara ne eğilerek, atın boynunun yan tarafına üç kez sertçe, pat pat vurdu. “ok da kötü bir ihtiyar değılsin, değıl mi? Belki de sana fazla katı davranıyorum.”

Hollis başını kaldırıp baktı. “Pardon, bana mı söylüyordun?”

“Yapma ama” dedi Sara.

Şehir kapısına gidip tepeyi indiler. Tarlaların dört bir yanında, ikindi sonu güneşi altında ırgatlar çalışıyordu. Yer yer, direğinden sarkan, bir sığınağın yerini gösteren bayraklar vardı hâlâ; vadinin zemininden yükselen, uyarı sirenli ve keskin nişancı platformlu gözetleme kulelerine yıllardır gözcü konulmuyordu.

Turuncu Bölge’nin sınırında, yol çatallanıyordu: Batıdaki yol nehir kasabalarına, doğudakiyse Comfort’a ve Petrol Yolu’na doğru uzanıyordu. Hollis atını durdurup, kemerine takılı matarasını aldı. Su içtikten sonra matarayı Sara’ya uzattı. “Bizim ihtiyar delikanlı ne âlemde?”

“Tam bir beyefendi.” Sara elinin tersiyle ağzını silip, mataralı eliyle doğuyu gösterdi. “Birinin acelesi var gibi görünüyor.”

Onu Hollis de gördü: Hızla şehre doğru giden bir aracın kaldırdığı toz bulutunu.

Şaka niyetine “Atlarla o aracı takas eder mi diye sorabiliriz” dedi.

Sara, Hollis’i tepeden tırnağa süzdü bir an. “Orada oldukça etkileyici görüldüğünü söylemeliyim. Biraz heyecanlanır gibi oldum.”

Hollis öne eğilerek, iki eliyle tutunduğu eyer kaşına ağırlığını vermişti. “Biliyor musun, at sürmeni seyretmek hoşuma giderdi. Gündüz nöbetindeysem, sen sürüyle birlikte dönene dek Sur’da beklerdim bazen.”

“Gerçekten mi? Hiç farkında değildim.”

“Biraz rahatsızlık verici bir şeydi bu yaptığım; bunu kabul ediyorum.”

Sara kendini mutlu hissetti birden. Günlerdir ilk kez gülümsedi. “Aman, elinden ne gelirdi ki?”

“Öyle yapan bir tek ben değildim. Seni seyretmek için bir sürü adamın toplandığı olurdu bazen.”

“Öyleyse şansın varmış ki işler bu şekilde gelişti.” Sara matarayı kapatıp geri verdi. “Şimdi gidip bebeklerimizi

görelim.”

“Hey, iyi günler millet.”

Askeri cezaevinin dış odasında iki İG görevlisi vardı... Biri masasında oturuyor, diğeryse (çok daha yaşlıydı) tezgâhın arkasında ayakta duruyordu. Greer bu ikincisini hemen tanıdı; o adam yıllar önce kendisinin gardiyanlarından biriydi. Winthrop muydu? Hayır, Winfield. O zamanlar daha çocuktuk. Bakıştıklarında, Lucius adamın hızla birtakım hesaplamalar yaptığını gözlerinden anladı.

“Vay anasını” dedi Winfield.

Elini belindeki tabancasına attı fakat şaşkın ve beceriksizce hareket ettiğinden, Greer paltosunun altındaki pompalı tüfeği çıkarıp adamın göğsüne doğrultmaya yetecek zamanı buldu. Tüfeğin fişek yatağına gürültüyle mermi sürdü. “Cık cık.”

Winfield donakaldı. Genç adam masasında, fal taşı gibi açık gözlerle oturuyordu hâlâ. Greer pompalı tüfeği ona çevirdi. “Sen, silahını yere bırak. Sen de Winfield. Seri olalım.”

Tabancalarını yere koydular. Genç adam “Bu adam kim?” dedi.

Winfield “Görüşmeyeli epey oldu, Altmış İki” dedi; Greer’a, mahkûmkenki numarasıyla hitap etmişti. Kızılmaktan çok eğlenir gibiydi; adı kötüye çıkmış, eski bir arkadaşına rast gelmişti ve bu kişi tam da hakkında söylenen şekilde davranmıştı sanki. “Bir şeylerle uğraştığını duymuştum. Dunk nasıl?”

“Michael Fisher” dedi Greer. “Burada mı?”

“Ah... Burada, evet.”

“Binada başka İG var mı? Saçmalıkları asgari düzeyde tutalım; bu meselenin bir problem olması şart değil.”

“Sen ciddi misin? Aman, oymuş buymuş umurumda değil. Ramsey, anahtarları at bana.”

Winfield hücre blokunun kapısını açtı. Greer pompalı tüfeğini iki adamın sırtına doğrultarak, onların birkaç adım gerisinden geldi. Ranzasında yatan Michael, hücresinin kapısı açılınca dirseklerinin üstünde doğruldu.

“Bu ani oldu” dedi.

Greer, Winfield ile diğer adama hücreye girmelerini emrettikten sonra Michael’a baktı. “Gidelim mi?”

Winfield arkalarından “Seni görmek güzel oldu, Altmış İki” diye seslendi. “Hiç değişmemişsin puşt.”

Greer kapıyı kapatıp kilitledi ve anahtarı cebine koydu. Kapı slotundan “Orada bağırmadan durun” diye seslendi. “Buraya geri gelmek zorunda kalmak istemiyorum.” Michael’a bakmak için döndü. “Başına ne oldu? O yara canını yakıyormuş gibi görünüyor.”

“Nankörlük edermiş gibi olmak istemem ama senin burada olmanın iyi olmadığını düşünüyorum.”

“B Planı’na geçiyoruz.”

“Öyle bir planımız olduğunu bilmiyordum.”

Greer ona Winfield’in tabancasını verdi. “Yolda açıklarım.”

Peter, Apgar ve Chase, Michael’ın yolcu manifestosuna bakarlarken koridordan bağrışmalar gelmeye başladı birden. “Bırak onu! Bırak onu!”

Bir çatırtı; silah sesi.

Peter masasının gözünde tuttuğu tabancasını aldı. “Gunner, sende ne var?”

“Hiçbir şey.”

“Ford?”

Adam başını iki yana salladı.

“Masamın arkasına geçin.”

Kapının kolu çevrildi. Peter ile Apgar kapının birer yanına geçip duvara yaslandılar. Ahşap kapı sarsıldı: Biri onu tekmeliyordu.

Kapı birden açılıverdi.

İlk adam içeri girerken Apgar ona arkadan saldırdı. Adamın elinden fırlayan pompalı tüfek yerde seke seke uzaklaştı. Apgar adamı dizleriyle sıkıştırıp, bir eliyle onu boğazından kavradı ve diğer elini kaldırdı; darbe indirmeye hazırdı. Durdu.

“Greer?”

“Merhaba General.”

Peter tabancasını indirerek “Michael, *ne* oluyor yahu?” dedi.

Üç asker, tüfeklerini doğrultarak odaya daldılar.

Peter “Ateş etmeyin!” diye bağırdı.

Askerler bu emre bariz bir kararsızlıkla uydu.

“Dışarıdan gelen o silah sesi neydi Michael?”

Adam o mesele önemsizmiş gibi elini salladı. “Aman, ıskaladı. Biz iyiyiz.”

Peter öfkeden titriyordu. Askerlere “Siz üçünüz... Odadan çıkın” dedi.

Askerler çıktı. Apgar, Greer’in üstünden kalktı. Bu arada Chase de Peter’in masasının ardından çıkmıştı.

Michael, Chase’i gösterdi. “O tamam mı?”

“Nasıl yani?”

“Yani durumu *biliyor* mu?”

Chase lafı uzatmadan “Hı hı, biliyorum” dedi.

Peter hâlâ hiddetliydi. “Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Greer “Bu koşullar altında, doğrudan yaklaşımın en iyisi olduğunu düşündük” diye karşılık verdi. “Dışarıda aracımız var. Bizimle gelmen gerek Peter ve hemen gitmeliyiz.”

Peter sabrının sonuna gelmişti. “Hiçbir yere gitmiyorum. Mantıklı laflar etmeye başlamazsanız sizi kendi ellerimle kodese tıkarım, anahtarı da fırlatıp atarım.”

“Korkarım ki durum değişti.”

“Yani viraller geri gelmiyor mu? Bütün bunlar bir tür şaka mı?”

“Korkarım ki tam tersi” dedi Greer. “Çoktan geldiler.”

Amy burayı özleyecekti.

Geri kalan günlük işlerini yapmamaya karar vermişlerdi. Onları halletmek anlamsız gibi geliyordu şimdi. Carter, Amy'ye *Bazen bir bahçenin kendi bakımını yapmasına izin vermek gerekir*, demişti.

Amy kendini hasta hissediyordu; ateşi çıkmış gibi hissediyordu neredeyse. O dürtüyü kontrol edebilecek miydi? Onu öldürecek miydi? Peki ya su ne olacaktı?

Carter, *Sıfır'ın yaptığı şekilde yapmalısın*, demişti. *Eski haline dönmenin başka yolu yok.*

Kızlar evde film seyrediyordu. Amy'nin kendisinin de sadece küçük bir kız olduğu zamanlardan hatırladığı bir filmi: *Oz Büyücüsü*. O film ödünü koparmıştı -kasırga, gelincik tarlası, hastalıklı görünen yeşil bir tene ve komi şapkalı bir tabur uçan maymuna sahip o kötü cadı- fakat filme bayılmıştı da. Amy onu, annesiyle kaldıkları motelde izlemişti. Annesi mini eteğiyle daracık tişörtünü giyerdi ve otobana çıkmadan önce, Amy'ye yiyecek bir şeyler (kâğıt poşette, yağlı bir şeyler) verip onu televizyonun karşısına oturtturarak *Şimdi burada otur. Anneciğin birazdan geri gelecek. Sakın o kapıyı kimseye açma*, derdi. Amy annesinin suçluluk duyduğunu gözlerinden okur ve bir çocuğu tek başına bırakmanın, annesinin normalde yapmaması gereken bir şey olduğunu anlardı... Ve onun için üzülmüdü hep çünkü onu seviyordu ve o kadın sürekli öyle pişman ve üzgündü ki, sanki hayat onun durdurmak için hiçbir şey yapamadığı bir dizi hayal kırıklığından ibaretmiş gibi. Bazen annesi bütün

gün yataktan pek çıkamazdı, gece olunca da eteğiyle tişörtünü giyip televizyonu açar ve Amy'yi tekrar yalnız bırakırdı.

Amy *Oz Büyücüsü*'nü motelde kaldıkları son gece izlemişti, en azından öyle hatırlıyordu. Bir süre çizgi film seyretmiş, bunlar bitince de bir oyun programı izlemişti... Sonra da düğmeyi çevirmişti, ta ki gözüne o film ilişene dek. Renkler tuhaftı, fazla canlıydı. Amy'nin ilk fark ettiği bu olmuştu. Annesi gibi kokan -ter ve parfüm kokularının, ayrıca belirgin şekilde ona özgü bir kokunun karışımıydı- yatağa, filmi seyretmek için uzanmıştı. Dorothy'nin köpeğini kötü Bayan Gulch'ın elinden kurtardıktan sonra fırtınaya doğru koştuğu kısımdan başlamıştı. Kasırga, Dorothy'yi alıp götürmüştü; kız, mutlu hayatlarına dair şarkılar söyleyen Munchkin'lerin diyarında bulmuştu kendini. Fakat ayaklarla ilgili bir sorun vardı elbette... Dorothy'nin kasırga tarafından alınıp götürülen evinin altından, Kötü Doğu Cadısı'nın ayakları çıkıyordu.

Bu noktadan sonra Amy kendini filme kaptırmıştı. Tamamen odaklanmıştı. Dorothy'nin eve gitme arzusunu anlıyordu. Öykünün özüydü bu ve Amy'ye mantıklı geliyordu. Kendisi evde olmayalı uzun zaman olmuştu; evini ancak hayal meyal hatırlıyor, oranın bazı odalarını hafızasında belli belirsiz canlandırabiliyordu. Filmin sonu gelince, Dorothy topuklarını birbirine vurup ailesinin koynunda uyanınca, Amy bunu denemeye karar vermişti. Yakut rengi pabuçları yoktu fakat annesinin sivri topuklu, upuzun bir çift çizmesi vardı. Amy onları giymişti. Sıska küçük kız bacaklarını sokunca, o çizmeler neredeyse kasiğine kadar gelmişti; topuklarının çok yüksek olması yürümeyi zorlaştırıyordu. Amy çizmelere alışmak için odada dikkatle yürümüş, kendini rahat hissedince de gözlerini kapayıp topuklarını üç kez birbirine vurmuştu. *Ev gibisi yok, ev gibisi yok, ev gibisi yok...*

Bu hareketin sihirli gücünden öyle emindi ki gözlerini açıp da hiçbir şey olmadığını görünce afallamıştı. Kimildatılamaz mobilyaları sıkıcı, halısı kirli olan o motel odasındaydı hâlâ. Çizmeleri hışımla çıkarıp odanın diğer tarafına fırlatmış ve kendini yatağa atıp, ağlamaya başlamıştı. Uyuyakalmış olmalıydı çünkü daha sonra gördüğü ilk şey, üstüne eğilen annesinin korkulu yüzüydü. Annesi onu omzundan tutmuş, sertçe sarsıyordu; tişörtü lekelenmiş ve yırtılmıştı. *Haydi tatlım*, demişti annesi. *Uyan artık bebeğim. Hemen şimdi gitmeliyiz.*

Carter havuz suyunun yüzeyini temizliyordu. İlk yapraklar düşüyordu... Gevrek ve kahverengi.

“Bugün tatil yapıyoruz sanıyordum” dedi Amy.

“Yapıyoruz. Şunları toplamam gerek sadece. Onları görmek canımı sıkıyor.”

Amy sundurmada oturuyordu. İçeride, kızlar filmin Dorothy ile arkadaşlarının Zümrüt Şehir’e girdikleri kısmına gelmişlerdi.

Carter “Sesini biraz kısımları gerek” dedi. Kepçeyi kenarlarda gezdirerek, küçük parçaları ağ ile toplamaya çalışıyordu. “O kızlar kulaklarını mahvedecekler.”

Evet, Amy burayı özleyecekti. Buranın yumuşaklığını, verdiği serin yeşillik hissini. Beklemekle geçen günlerinde onları meşgul eden ufak tefek işleri. Carter ağıllı kepçeyi havuzun yanına bıraktı ve Amy’nin karşısına sandalye çekip oturdu. Filmin seslerini dinlediler bir süre. Kötü Cadı eridiğinde, kızlar sevinçle çığlık attı.

Carter “Şunu kaçınıcı kezdir seyrediyorlar?” diye sordu.

“Ah, epey olmuştur.”

“Ben çocukken televizyonda, yayın süresinin yarısında o film gösteriliyor gibi gelirdi. Ödümü koparırdı.” Carter duraksadı. “Ama o filmi hep sevmişimdir.”

Humvee’yi yakıt bidonlarıyla doldurdular. Yük bölümünde duran, Greer’ın yanında getirdiği plastik kutularda çeşitli

gereçler vardı... Halatlı palanga, çıkırlıklı ağ, bir çift ingilizanahtarı, battaniyeler, sade bir pamuklu iş elbisesi.

“Sara’yı da getirebilsek daha memnun olurum” dedi Peter. “Ne yapılacağını hepimizden iyi bilirdi.”

Greer bir bidonu kasa kapağının üstünden aşırđı. “Bu noktada iyi bir fikir değil. İnsan sayısını asgari düzeyde tutmalıyız.”

Peter, Apgar’a “Kasabalara haber salmalıyız” dedi. “İnsanların bir yerlere sığınması gerek. Bodrumlara, iç odalara... Nereye sığınabilirlerse. Sabahleyin de olabildiğince çoğunu geri getirmek için araçlar gönderebiliriz.”

“Ben ilgilenirim.”

Peter, Chase’e göz attı. “Ford? Koltuk sende.”

“Anlaşıldı.”

Peter tekrar Apgar’a hitap etti: “Oğlum ve ailesi...”

General onun sözünü bitirmesine fırsat vermedi. “Luckenbach’taki müfrezeye telsizle söylerim. Oraya adam göndeririz.”

“Caleb’in mülkünde sığınak var.”

“Bunu iletirim.”

Greer direksiyon başında bekliyordu, yanında da Michael oturuyordu. Peter arkaya geçti.

“Gidelim” dedi.

Saat 18.30 idi. İki saat içinde güneş batacaktı.

Sara ile Hollis hızlı yol adıyorlardı. Herkesin Aralık dediği bölgeye, Ingram ile Hunt kasabaları arasında uzanan boş yola girmişlerdi. Şimdi, sığ kısımları hoş bir şekilde guruldayan Guadalupe boyunca ilerliyorlardı. Kalın gövdeli meşeler, yapraklı dallarını uzatarak yolun yukarısını örtmüştü; sonra açık araziye çıktılar ve batan güneş yüzlerini aydınlattı, ardından da yine ağaçlarla gölgelerin arasına girdiler.

“Bu adamın molaya ihtiyacı var bence” dedi Sara.

Atlardan inip, onları nehir kıyısına götürdüler. Hollis’in kısrağı kıyıda durup, uzun burnunu hiç tereddütsüz suya daldırdı fakat iğdiş at kararsız görünüyordu. Sara çizmelerini çıkarıp paçalarını sıvadı ve atı, su içsin diye, sığ kısımlara götürdü. Su muhteşem bir şekilde soğuktu, nehrin zeminini kaplayan kaygan kireçtaşları da üzerlerine basınca sağlam duruyordu.

Sara ile Hollis, atların su içtikten sonra bir dakika gezinmesine izin verdiler. Kıyıdaki bir kaya çıkıntısına oturdular. Kıyılardaki bitki örtüsü sıkı... Söğütler, pikanlar, meşeler, *mesquiteler* ve kaynanadilleri. Sudan yükselen akşam böcekleri, ışık zerrelere gibiydi. Nehir yüz metre kadar yukarıda, geniş ve derin bir gölcükte duraklıyordu.

“Burası öyle huzurlu ki” dedi Sara.

Hollis başıyla onayladı; yüzü tatmin doluydu.

“Buna alışabilirim sanırım.”

Sara geçmişindeki, belirli bir yeri düşünüyordu. Yıllar önce o, Hollis ve diğer herkes, Amy ile birlikte doğuya,

Colarodo'ya gitmişlerdi. Theo ile Maus'u çiftlikte bırakmışlardı, Maus doğum yapabilsin diye. La Salle Sıradağı'nı geçip, uzun otlu ve mavi göklü, geniş bir vadiye inmiş ve orada dinlenmek için durmuşlardı. Uzaklarda Rocky Dağları'nın dorukları yükseliyordu; havanın hâlâ ılık olmasına karşın doruklar karlıydı. Sara bir akçaağacın gölgesinde otururken, daha önce hiç yaşamadığı bir hisse kapılmıştı... Dünyanın güzelliğini hissetmişti. Dünya *gerçekten* güzeldi. Ağaçlar, ışık, otların esintideki hareketleri, dağların buzla kaplı ve ışıldayan önyüzleri: Sara nasıl olmuştu da bunları daha önce fark edememişti? Fark etmişse bile, neden daha önce farklı, daha sıradan, daha cansız gelmişlerdi? Sara, Hollis'e âşık olmuştu ve o akçaağacın altında, etrafında dostlarıyla otururken -aslında Michael, pompalı tüfeğine oyuncak hayvanmış gibi sarılarak uyuyakalmıştı-, sebebin Hollis olduğunu anlamıştı. İnsanın gözlerini açan şey sadece ve sadece aşktı.

"Gitsek iyi olacak" dedi Hollis. "Birazdan hava kararacak."

Atları alıp yola koyuldular.

General Gunnar Apgar surun tepesinde durmuş, vadiye yayılan gölgeleri seyrediyordu.

Saatine göz attı: 20.15. Birkaç dakika sonra güneş batacaktı. Tarlalardaki işçileri getiren son nakil araçları, sarsıla sarsıla tepeyi çıkıyordu. Apgar'ın bütün adamları surun tepesi boyunca konuşlanmışlardı. Yeni silahları ve taze cephaneleri vardı fakat sayıları azdı... On kilometrelik bir çevre sınırını savunmak bir yana, her noktasını gözetlemeye bile yetmezlerdi.

Apgar dindar biri değildi. Dua etmeyeli uzun yıllar oluyordu. Bu kendini biraz salak gibi hissettirse de, şimdi dua etmeye karar verdi. *Tanrım, eğer dinliyorsan, üslubum için kusura bakma fakat senin için zahmet olmazsa, bütün*

bunların saçmalıktan ibaret olmasını sağla lütfen, diye düşündü.

İskeleden yaklaşan birinin sert ayak seslerini duydu.

“Ne var Onbaşı?”

Askerin adı Ratcliffe idi... Telsiz operatörüydü. Merdiveni koşarak çıktığı için soluk soluğaydı. Belden eğilip ellerini dizlerine dayadı ve arada derin soluklar alarak konuştu: “Generalim, komutanım, söylediğiniz şekilde mesaj gönderdik.”

“Peki ya Luckenbach?”

Ratcliffe hâlâ yere bakarken başını çabucak sallayarak onayladı. “Evet, bir bölük gönderiyorlar.” Duraklayıp öksürdü. “Ama mesele de bu. Bir tek onlar yanıt verdi.”

“Soluklan biraz Onbaşı.”

“Emredersiniz komutanım. Özür dilerim komutanım.”

“Şimdi neden bahsettiğini söyle bana.”

Asker dikeldi. “Tam dediğim gibi. Hunt, Comfort, Boerne, Rosenberg... Hiçbirinden yanıt alamıyoruz. Bizi duyduklarını söylemiyorlar, hiç karşılık vermiyorlar. Luckenbach hariç hiçbir garnizondan ses yok.”

Son otobüs de şehir kapısından geçiyordu. Aşağıda, toplanma alanında, işçiler sırayla iniyordu. Bazıları konuşuyor, şakalaşıp gülüşüyordu; diğerleriyse gruptan çabucak ayrılıp uzaklaşıyor, geceyi geçirmek üzere evlerine gidiyorlardı.

“Durumu bildirdiğin için teşekkürler Onbaşı.”

Apgar adamın sendeleyerek uzaklaşmasını seyrettikten sonra dönüp tekrar vadiye baktı. Karanlığın perdesi, tarlaları örtüyordu. Apgar *Eh, buraya kadarmış herhalde,* diye düşündü. *Daha uzun sürebilse hoş olurdu.* Merdiveni inip, şehir kapısının dibine yürüdü. İki asker, yanlarında bir sivil bekliyorlardı; kırk yaşlarındaki bu adam lekeli bir tulum giymişti ve elinde balyoz büyüklüğünde bir ingilizanahtarı tutuyordu.

Adam yere tükürdü. “Kapı artık düzgün açılıp kapanıyor olmalı General. Her şeyi de güzelce yağladım. Kedi gibi sessiz olacak.”

Apgar askerlerden birine baktı. “Bütün nakil araçları geldi mi?”

“Bildiğimiz kadarıyla.”

Apgar yüzünü göğe kaldırdı; ilk yıldızlar belirmiş, karanlığın içinde göz kırpmıyorlardı.

“Pekâlâ beyler” dedi. “Şu kapıyı kilitleyelim.”

Caleb ön verandada oturmuş, gecenin çökmesini seyrediyordu.

O gün öğleden sonra sığınağı gözden geçirmişti; oraya bakmayalı aylar oluyordu. Sığınağı sırf babasını memnun etmek için inşa etmişti; o sırada salakça bir iş gibi gelmişti. Kasırgalar yaşandığı olmuştu, evet, hatta insanlar ölmüştü fakat öyle bir şeyin olma ihtimali neydi ki? Caleb giriş kapağını yapraklarla çer çöpten temizleyip merdiveni inmişti. İçerisi serin ve karanlıktı. Bir duvarın dibinde, bir gaz lambası ve yakıt bidonları yan yana duruyorlardı; giriş kapağı içeriden, bir çift çelik kol demiriyle kapatılıyordu. Caleb çiftlikteki ikinci gecelerinde Pim’e sığınağı gösterirken biraz utanmıştı; orası, girişimlerinin iyimserliğiyle taban tabana zıt, pahalı ve yersiz bir şımarıklık ürünü gibi görünmüştü gözüne. Fakat Pim sığınağı olumsuz karşılamamıştı. İşaret diliyle *Babanın bildiği şeyler var*, demişti. *Özür dilemeyi kes. Buna vakit ayırmana memnunum.*

Caleb şimdi batıya bakarken güneşi inceledi. Güneşin alt kenarı, tepe hattının en üst kısmına çok az dokunmuştu. Bu son dakikalarda, güneşin batışı hızlanır gibi gelirdi hep.

Gidiyor, gidiyor, gitti.

Caleb havanın değiştiğini hissetti. Etrafındaki her şey durmuştu sanki. Fakat bir an sonra, gözüne bir şey ilişti... Ormanın sınırındaki bir pikan ağacının üst kısmını hışırdatan bir şey. Gördüğü neydi? Kuşlar değildi; fazla ağır hareket

ediyordu. Caleb ayağa kalktı. İkinci bir ağaç sarsıldı, sonra da bir üçüncüsü.

Eskilerden bir söz hatırladı. *Geldiklerinde, yukarıdan gelirler.*

Tam tüfeğinin fişek yatağına mermi sürmüşken, evin içinden gelen bir ses ismini haykırdı.

“Dur bir saniye” dedi Hollis.

Yol kenarında, devrilmiş bir Ordu kamyonu yan yatıyordu; arka tekerleklerinden biri gıcırdayarak dönüyordu hâlâ.

Sara çabucak atından indi. “Birileri yaralanmış olabilir.”

Hollis onun peşinden kamyona gitti. Sürücü kabini boştu.

“Belki de çıkıp gitmişlerdir” dedi Hollis.

“Hayır, bu yeni olmuş.” Sara yolun aşağısına baktıktan sonra işaret etti. “Orada.”

Bir asker sırtüstü yatıyordu. Kesik kesik nefes alıyordu; açık gözleri gökyüzüne bakıyordu. Sara onun yanında diz çöktü. “Asker, bana bak. Konuşabiliyor musun?” Adam ağır yaralıymış gibi davransa da üstünde kan yoktu, bir yerinin kırıldığını gösteren bir belirti de yoktu. Üniformasının yenlerinde iki şeritli onbaşı işaretleri vardı. Yüzünü Sara’ya doğru çevirince, boynunun dibindeki, kanla parlayan ufak yara ortaya çıktı

Çatlak sesle “Kaçın” dedi.

Caleb eve daldı. Pim, kucağında Theo’yla, geri geri giderek Dory’nin odasının kapısından uzaklaşıyordu; Böcek ile Elle onun bacaklarına sarılmışlardı.

Kate’in sesi: “Caleb, çabuk gel!”

Dory yatakta çırpınıyordu; ağzından tükürükler saçılıyordu. Hapşırır gibi bir ses çıkarmasıyla birlikte, dişleri ağzından fırlayıverdi. Kate yatağın yanında, elinde altıpatlarla duruyordu.

Caleb “Vur onu!” diye haykırdı.

Kate onu duymaz gibiydi. Dory'nin parmakları iç bulandırıcı çatırtılarla uzadı ve uçlarından, parlak pençeler çıktı. Vücudu parlamaya başlamıştı. Çenesi gevşedi; ağzı iyice açılınca, kazığı andıran dişleri sergilendi.

“Onu şimdi vur!”

Kate donakalmıştı. Caleb tüfeği kaldırırken Dory birden doğruldu, dönüp çömeldi ve ikisine doğru sıçradı. O Kate'e, Kate de Caleb'a çarptı ve hep birlikte yere yuvarlandılar; Caleb'ın elinden fırlayan tüfek yerde seke seke uzaklaştı. Caleb telaşla tüfeğe doğru emekledi. Pim'e kaçmasını haykırıyordu, oysa kadın onu duyamazdı elbette. Eli silahı bulunca, Caleb sırtüstü döndü. Kate karşı duvara doğru geriliyordu; tepesinde duran Dory'nin çenesi açılıp kapanıyor, açık parmakları havayı dövüyordu. Caleb sırtını yerden kaldırıp dizlerini açtı ve tüfeği iki eliyle kaldırarak Dory'ye doğrulttu.

“Dory Tatum!”

Dory isminin söylendiğini duyunca, aklına tuhaf bir düşünce gelmişçesine kasıldı.

“Sen Dory Tatum'sun! Phil kocan! Bana bak!”

Dory ona doğru dönerek, vücudunun üst kısmını sergiledi. *Tek bir atış*, diye düşünen Caleb, Dory'nin göğsünün ortasına nişan alarak tetiği çekti.

Asker sarsılmaya başladı. Bu hareket parmaklarından başladı; kıvrılıp pençe gibi, şahin pençesi gibi oldular. Boğazından boğuk bir inilti yükseldi. Artık tepeden tırnağa, zangır zangır titriyordu; omurgası kavisleniyor, dudakları kaynar suyu andıran şekilde köpükleniyordu. Sara ayağa kalkıp geri çekildi. Gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu. Olanaksız gibi görünse de gözlerinin önünde gerçekleşmekteydi. Tepesinde hareket sezdi fakat gözlerini askerden alamıyordu; adam duyulmamış bir hızla dönüşüm geçiriyordu.

“Sara, gel haydi! Buradan gitmeliyiz!”

Atlardan biri kişneyerek Sara'nın yanından koşup geçti. Yolda ancak on beş metre gitmişti ki, ışık yayan bir silüet yukarıdan üstüne atlayıp onu yere serdi. Atın boynuna dişlerin saplanmasıyla birlikte çıkan yırtılma sesi duyuldu.

Sara'nın zihni daha geniş bir farkındalığa geçti. Hollis onu belinden tutmuş çekiyordu. Hollis *Nehir!* diye haykırdı. *Nehre gitmeliyiz!* Sara'yı sertçe çekerek, onları gizleyecek ağaçların arasına götürdü; koşmaya başladılar. Tepelerinde daldan dala atlayan silüetler vardı. Sara'nın yüzüyle kollarına dallar çarpıp duruyordu. Nehir neredeydi, kurtuluş neredeydi? Sara nehrin sesini duysa da, karanlıkta onu göremiyordu.

"Atla!"

Sara boşluktayken, neler olduğunu anladı. Bir kayalıktan atlamışlardı. Nehre düşünce, yeni ve daha koyu bir karanlık, suyun karanlığı onu sarmaladı. Batması asla son bulmayacakmış gibiydi fakat ayakları nihayet dibe dokundu. Ayaklarıyla iterek yüzeye fırladı.

"Hollis!" Suda dönüp duruyor, körlemesine arıyordu. "Hollis, neredesin?"

"Buradayım. Sesini alçalt."

Sara sesin nereden geldiğini anlamak için telaşla dönüyordu. "Seni bulamıyorum."

"Olduğun yerde kal."

Sara'nın yanında, yürüyerek gelen Hollis belirdi. "Yaralı mısın?"

Sara yaralı mıydı? Vücudunu yokladı. Yaralı olduğunu sanmıyordu.

"Neler oluyor? Onlar nereden geldi?"

"Bilmiyorum."

"Beni bırakma."

"Nefes al Sara."

Sara kendini sakinleştirmeye çalıştı. Al, ver; al, ver.

“Kayalığın dibinde girintiler var gibi görünüyor” dedi Hollis. “Oraya yüzeceğiz. Yapabilir misin?”

Sara başıyla onayladı. Su buz gibiydi; Sara’nın dişleri takırdamaya başlamıştı.

“Yanımdan ayrılma.”

Hollis düzgünce kurbağalama yüzerek uzaklaştı; Sara onun peşinden gitti. Tepesinde kayalık belirdi. Sara’nın düşündüğü kadar yüksek değildi, altı metre kadar yükseklikteydi ve girintili çıkıntılıydı; soluk kireçtaşından, blok şeklinde çıkıntıları gölcüğün üstünde kolonlarla destekliymiş gibi uzanıyordu. Su sığlaştı; Sara ayakta durabildiğini fark etti. Hollis onu bir kaya çıkıntısının altına götürdü. Bir kayanın düz tepesi su yüzeyinin üstündeydi. Hollis, Sara’nın oraya çıkmasına yardım etti.

“Bu geceyi burada güvenlik içinde geçirebiliriz herhalde” dedi.

Titreyen Sara ona yaslandı; Hollis ona sarılıp kendine çekti. Sara karanlıktaki çocuklarını düşündü. Yüzünü Hollis’in göğsüne gömüp ağlamaya başladı.

Dory, ipleri kesilmiş kukla misali, erircesine yere yığıldı. Caleb cesedin üstünden geçti. Kate hâlâ duvara yaslıydı, vücudu hareketsizdi, şok ve korku yüzünden uyuşmuştu.

“Dışarıda başkaları da var” dedi Caleb. “Sığınağa gitmeliyiz.”

Kate ona dalgın gözlerle baktı.

“Kate, kendine gel.”

Caleb bekleyemezdi. Kate’i belinden tuttuğu gibi kapıdan dışarı itti. Pim ocağın önünde çocuklara sarılmıştı. Caleb onun silah sesini duymasa da hissettiğini, evi sarsmasını hissettiğini biliyordu.

Caleb işaret diliyle, tek bir sözcük söyledi: *Gidin*.

Tüfeği bırakıp Elle ile Böcek’i kollarına aldı ve ağırlıklarını kendi kalçalarının yan taraflarına vererek onları dengede tuttu; Pim, Theo’yu taşıyordu. Arka kapıdan bahçeye

koştular. Caleb'ın önünde Pim, arkasındaysa Kate vardı. Karanlık canlanıyordu. Ağaç tepeleri, fırtına yaklaşıyormuşçasına sarsılıyordu. Sığınağa ilk ulaşanlar Pim ile Theo oldu. Caleb kızları yere, ayaklarının üstüne bırakıp sığınağın kapağını açtı. Pim telaşla merdivenden indikten sonra, Theo'yu ve ardından da kızları almak için kollarını kaldırdı; onları Caleb takip etti.

Caleb merdivenin tepesinde durdu. Kate yaklaşık on metre ötede duruyordu.

“Kate, hadisene!”

Kate yakasını yana çekti. Boğazının dibinde kanlı bir yara vardı. Caleb'ın midesine taş oturdu; tamamen hissizleşti.

“Kapağı kapa” dedi Kate.

Elinde altıpatları tutuyordu. Caleb hareket edemiyordu.

“Caleb, lütfen!” Kate dizlerinin üstüne çöktü. Tüm vücudu şiddetle sarsıldı. Tabancayı kucağında tutuyor, kaldırmaya çalışıyordu. Tekrar sarsılırken başını göğe doğru salladı. “Sana yalvarıyorum!” diye hıçkırdı. “Beni seviyorsan kapağı kapa!”

Caleb'ın nefes borusu kasıldı; soluk almakta zorlanıyordu. Kate'ın arkasında, ağaçlardan silüetler düşüyordu. Caleb elini başının yukarisına uzatıp kapağın kolunu tuttu.

“Üzgünüm” diye fısıldadı.

Kapağı aşağı çekerek onları karanlığa gömdü ve kol demirlerini kapadı. Çocuklar ağlıyordu. Caleb el yordamıyla feneri buldu ve cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Fitili yakarken elleri titriyordu. Pim çocuklarla birlikte duvar dibinde büzülmüştü.

Pim'in gözleri fal taşı gibi açıldı. *Kate nerede?*

Dışarıdan bir el silah sesi geldi.

VII

Uyanış

Yuvarlak dünyanın hayal edilen köşelerinde, çalın
Borularınızı melekler ve yükselin, yükselin
Melekler, siz sayısız sonsuzluklarca
ruhlar.

- John Donne,
İlahi Soneler

Peter, Humvee'nin yan tarafına sürtünen dalların sesine uyandı. Uyuşukluğundan sıyrılarak doğrulup oturdu.

“Neredeyiz?”

“Houston” dedi Greer. Michael yolcu koltuğunda uyuyordu. “Artık çok kalmadı.”

Birkaç dakika sonra Greer aracı durdurdu. Doğuda karanlık yumuşamaya başlamıştı.

“Şimdi çabuk olalım” dedi Greer.

Peter ile Michael malzemelerini indirdiler. Lagnn ucundaydılar; doğuda, inanılmayacak kadar yüksek gökdelenler, giderek azalan yıldızlara doğru, siyah dikdörtgenler halinde yükseliyordu. Greer bir kayığı sığ sulara çekti. Michael pruva, Peter da pupa tarafına oturdu; Greer ise geriye dönük şekilde ortaya oturdu. Kayık neredeyse borda tirizlerine kadar batsa da su yüzeyinde kaldı.

Greer “Bu konuda biraz kaygılıydım” diye itiraf etti.

Onun geniş kürek darbeleriyle lagüne açıldılar. Peter şehir merkezinin katılaşmasını, gerçek boyutlarına kavuşmasını seyretti. *Mariner* tüm haşmetiyle belirdi; büyük, geniş pupası su seviyesinin epey üstündeydi. One Allen Center’a girince kayığı bağladılar, malzemelerini topladılar ve yukarı çıkmaya başladılar.

Onuncu kattaki bir pencereden güverteye atladılar. Birkaç dakika sonra şafak sökecekti. Greer bir zamanlar geminin yan tarafından yük indirmekte kullanılan, ufak bir vinci elden geçirmişti. Ağı vincin altına serdi ve döner bağlantı

elemanının yayını gerip, vinç kolunun ucundaki blokun içinden geçen halata taktı. Vinç kolunu suyun üstüne getirmek için ikinci bir halata gerek vardı. Greer ilk halatı, Michael ise ikinci halatı kullanacaktı. Peter'ın işi, yem vazifesi görmektir... Greer'ın teorisine göre, Amy'nin öldürmesi en az muhtemel kişi Peter idi.

Greer, Peter'a ingilizanahtarını verdi. "Unutma, o bildiğimiz Amy değil."

Yerlerine geçtiler. Peter ingilizanahtarının ağzını ilk cıvatanın etrafına yerleştirdi.

"Buradalar" dedi Amy.

Carter masada, onun karşısında oturuyordu. "Ben de hissediyorum."

Amy'nin kalbi küt küt atıyordu; biraz başı dönüyordu. Hep böyle olurdu... Amy'nin sapanla fırlatılan bir taşmış gibi, bir dünyadan diğerine geçmesine yol açan ani bir patlamayla son bulan bir fiziksel hızlanma hissiyle birlikte.

"Benimle gelseydin keşke" dedi.

"Burada olduğum sürece güvendeler. Bunu biliyorsun."

Amy biliyordu. Carter ölürse uyuşuklar, Çokluk'u onunla birlikte öldürdü. Onlarsız da Amy ile Carter'ın hiç şansları yoktu.

Amy bahçeye son bir kez bakıp veda etti. Gözlerini kapadı.

Her biri birer yanda olmak üzere iki cıvata kalmıştı. Peter ilkinin gevşetti fakat yerinde bıraktı. İngilizanahtarının ağzıyla ikinci cıvatayı kavrarırken, diğer taraftan kapağa müthiş bir güçle darbe indirildi; dev bir yumrukla vurulmuştu sanki. Peter'ın dizlerinin altındaki güverte darbenin etkisiyle sarsıldı.

"Amy, benim! Peter!"

Bir başka *tangirt*; gevşetilmiş cıvata delikten fırlayıp güvertede sekti. Peter'ın yalnızca birkaç saniyesi kalmıştı.

Son cıvatayı son bir çekişle çıkarıp, koşmaya başladı.

Kapak göğ'e fırladı.

Amy güverteye inince sürüngen gibi büzüldü. Vücudu parlak ve sıkıydı; kristalimsi ten kılıfının altındaki kasları sertti. Peter ağın hemen ardında duruyordu. Amy etrafında gördüklerine şaşırmış gibi göründü bir an; sonra birden başını yana eğerek Peter'a odaklandı. Öne doğru, hızla ilerledi. Peter onun gözlerinde, kendisini tanıdığına dair bir belirti görmedi.

"Amy." Peter elini ona doğru kaldırıp parmaklarını açtı. "Benim."

Amy ağa birkaç santim kala durdu.

"Benim, Peter."

Amy doğrulup, öne doğru adım attı. Greer halatı çekti; ağ Amy'yi kaplayıp yukarı fırladı... Amy'nin ağırlığı, döner bağlantı elemanının serbest kalıp dönmesine yol açtı. Ağ giderek daha hızlı dönmeye başladı. Ağda kısılı kalmış Amy çığlık çığlığa çırpınıyordu. Michael ikinci halatı çekerek, vinç kolunu geminin yan tarafına doğru döndürdü.

Greer halatı bıraktı. Ağı taşıyan halat bloktan geçerken çığlık attı. Peter küpeşteye koştu. Amy'nin petrollü suya düşüp gözden kaybolmasını görmeye ancak zamanı oldu.

Karanlık.

Amy dönüyor, kıvrılıp bükülüyor ve düşüyordu. Berbat kimyevi tatlı su, Amy'nin duyularına hücum etmişti. Ağzını doldurmuştu. Burnuyla gözlerini ve kulaklarını doldurmuştu, saf ölümün tutuşuyla. Amy çamurlu zemine dokundu. Ağın içinde kısılıydı. Nefes alması gerekiyordu. Nefes alması! Çırpınıyordu, pençeliyordu fakat ağın kavrayışından kurtuluş yoktu. Ağzından ilk hava kabarcığı yükseldi. *Hayır, nefes alma!* diye düşündü. Bu basit şey, ciğerlerini açıp hava solumak: Beden bunu talep ediyordu. İkinci bir hava kabarcığıyla birlikte Amy'nin boğazı açıldı ve içine su hücum etti. Boğulmaya başladı. Dünya dağılıyordu. Hayır, dağılan

Amy'nin kendisiydi. Bedeni düşünceleriyle bağlantısız gibiydi, ayrı bir şeydi, artık ona ait değildi. Kalbi yavaşlamaya başladı. Üstüne yeni bir karanlık çöktü. Kendisinin içinden yayılıyordu. *Böyle bir şey*, diye düşündü. Panik, acı, sonra da vazgeçiş. *Ölmek böyle bir şey*.

Sonra başka bir yerdeydi.

Piyano çalıyordu. Bu tuhaftı çünkü piyano çalmayı asla öğrenmemişti. Oysa şimdi buradaydı ve sırf iyi çalmakla kalmayıp ustaca çalıyordu, parmakları tuşların üstünde sıçrayarak geziniyordu. Karşısında nota kâğıdı yoktu; şarkıyı aklından çalıyordu. Hüzünlü ve güzel bir şarkıydı, şefkatle ve hayatın tatlı kederleriyle doluydu. Bu şarkı neden Amy'ye yepyeni fakat bir yandan da hatırladığı bir şeymiş gibi, bir rüyaya ait bir şeymiş gibi geliyordu? Çalarken notaların düzenini fark etmeye başladı. Birbirleriyle ilişkileri rastlantısal değildi; bariz çemberlerle hareket ediyorlardı. Her çember, şarkının duygusal özünün, asla eksik olmayan ve şarkının geri kalanını ipe asılı çamaşırlarmış gibi taşıyan melodik ezginin biraz değişik bir varyasyonunu içeriyordu. Bu öyle hayret vericiydi ki! Amy yepyeni bir dilde konuştuğunu hissediyordu... Sıradan konuşmadan çok daha incelikli ve çok daha fazla şey ifade edebilen, en derin gerçekleri iletebilen bir dilde. Bu onu mutlu ettiğinden, çok mutlu ettiğinden, çalmaya devam etti; parmakları beceriyle hareket ediyor, ruhu hazla yükseliyordu.

Şarkı bir köşeyi döndü; Amy onun sonunun yaklaştığını hissedebiliyordu. Son sesler alçaldı. Havada toz zerrelere gibi asılı kaldıktan sonra kayboldular.

"Bu muhteşemdi."

Amy'nin arkasında Peter duruyordu. Amy başını geriye, onun göğsüne yasladı.

"Girdiğini duymadım" dedi.

"Seni bölmek istemedim. Piyano çalmayı ne kadar sevdiğini biliyorum" dedi Peter. "Bana bir şarkı daha çalar

mısın?” diye sordu.

“Bu hoşuna gider mi?”

“Ah, evet” dedi Peter. “Hem de çok.”

Peter “Onu yukarı çek!” diye seslendi.

Greer kol saatine bakıyordu. “Henüz değil.”

“Boğuluyor yahu!”

Greer çıldırtıcı bir sakinlikle saatine bakmayı sürdürdü. Nihayet başını kaldırıp baktı.

“Şimdi” dedi.

Amy uzun süre piyano çaldı; şarkı üstüne şarkı çaldı. Şarkıların ilki hafifti, esprili bir enerjiye sahipti; Amy’ye sanki bir arkadaş toplantısındaymış, herkes konuşup gülüyormuş, pencerelerin ardında hava iyice kararırken parti sabahın erken saatlerine dek sürüyormuş gibi hissettiriyordu. Sonraki şarkı daha ciddiydi. Klavyenin bas ucuyla çalınan, hafif huysuz tonlu, kalın, tınlayan bir akorla başlıyordu. Pişmanlığa, asla geri alınamayacak eylemlere, asla telafi edilemeyecek hatalara dair bir şarkıydı.

Başkaları da vardı. Biri ateşe bakmak gibiydi. Bir başkası kar yağışı gibiydi. Bir üçüncüsü, mavi güz göğünün altındaki uzun otların arasından dörtnala geçen atlardı. Amy durmadan çaldı. Dünyada öyle çok his vardı ki. Öyle çok üzüntü. Öyle çok özlem. Öyle çok neşe. Her şeyin bir ruhu vardı. Çiçeklerin taçyapraklarının. Tarladaki farelerin. Bulutların, yağmurun ve çıplak dalların. Amy’nin çaldığı şarkılarda bütün bunlar ve başka pek çok şey bulunuyordu. Peter hâlâ arkasındaydı. Peter çalınan müziği sevgiyle verilmiş bir armağan olarak görüyordu. Amy kendini huzurlu hissediyordu.

Ağı geminin yan tarafının üstünden geçirip güverteye indirdiler. Greer bıçak çıkarıp ağın iplerini kesmeye girişti.

Ağın içinde bir kadının vücudu vardı.

“Acele et” dedi Peter.

Greer kesmeyi sürdürdü. Delik açıyordu. “Ayaklarından tutun.”

Michael ile Peter, Amy’yi dışarı çıkarıp güverteye sırtüstü yatırdılar. Güneş yükseliyordu. Amy’nin vücudu gevşek ve mavimsiydi. Siyah saç, başına örtülmüş ince bir bez gibiydi.

Nefes almıyordu.

Peter dizlerinin üstüne çöktü; Michael, Amy’nin karnına oturdu ve ellerini üst üste koyup onun göğüs kemiğinin üzerine yerleştirdi. Peter sol elini Amy’nin ensesinin altına sokup, nefes borusu açılsın diye boynunu hafifçe kaldırdı; diğer eliyle de Amy’nin burnunu kapadı. Dudaklarını onunkilere bastırıp, ağzının içine üfledi.

“Amy.”

Amy’nin parmakları durunca odaya ansızın sessizlik çöktü. Ellerini, avuçları düz ve parmakları açık halde klavyeden kaldırdı.

“Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var” dedi Peter.

Amy elini omzunun üstünden uzatıp Peter’in sol elini tuttu ve kendi yanağına yasladı. Peter’in teni soğuktu ve nehir kokuyordu; Peter günlerini orada geçirmeyi seviyordu. Her şey ne muhteşemdi. “Söyle bana.”

“Beni bırakma Amy.”

“Bir yere gittiğimi nereden çıkardın?”

“Henüz zamanı değil.”

“Anlamıyorum.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Amy onun yüzünü görmek için dönmek istedi fakat yapamadı. “Biliyorum. Sanırım biliyorum. Çiftlikteyiz.”

“Öyleyse kalamayacak olmanın sebebini biliyorsundur.”

Amy birden buz kesti. “Ama kalmak istiyorum.”

“Fazla erken. Üzgünüm.”

Amy öksürmeye başladı.

“Yanımda olmana ihtiyacım var” dedi Peter. “Yapmamız gereken şeyler var.”

Amy’nin öksürüğü şiddetlendi. Öksürdükçe tüm vücudu sarsılıyordu. Kollarıyla bacakları buz gibiydi. Ona neler oluyordu?

“Bana geri gel Amy.”

Amy boğuluyordu. Kusacaktı. Oda gözden kaybolmaya başladı. Yerini başka bir şey alıyordu. Amy göğsünde keskin bir acı hissetti; yumruk yemişti sanki. Darbenin etkisiyle kıvrılan vücudu iki büklüm oldu. Ağzından kötü tatlı sular boşandı.

“Bana geri gel Amy. Bana geri gel...”

“Bana geri gel.”

Amy’nin yüzü gevşek, vücudu hareketsizdi. Michael sayarak ellerini bastırıp duruyordu. On beş. Yirmi. Yirmi beş.

Peter “Lanet olsun Greer!” diye haykırdı. “Ölüyor!”

“Durma.”

“İşe yaramıyor!”

Peter yüzünü tekrar Amy’nin yüzüne eğdi ve onun burnunu kapayıp ağzına nefes verdi.

Amy’nin içinde bir şey harekete geçti. Peter geri çekilirken Amy ağzını iyice açıp, boğulurcasına inledi. Peter onu ters çevirdi ve kolunu karnının altından geçirip gövdesini hafifçe kaldırarak sırtına vurdu. Amy’nin öğürmesiyle birlikte ağzından güverteye sular fışkırdı.

Bir sima vardı. Amy’nin ilk fark ettiği şey bu oldu. Bir sima, hatları belirsiz ve ardında yalnızca gökyüzü. Amy neredeydi? Neler olmuştu? Gökte salınarak ona bakan bu kişi kimdi? Amy gözlerini kırıştırtarak odaklamaya çalıştı. O görüntü yavaşça netleşti. Bir burun. Kulakların kıvrık şekli. Geniş, gülümseyen bir ağız ve yukarısında, gözyaşlarıyla parıldayan gözler. Amy’nin içine saf mutluluk, patlayan bir yıldız gibi doldu.

“Ah, Peter” diyerek elini onun yanağına kaldırdı. “Seni görmek öyle güzel ki.”

VIII

Kuşatma

Güz yaprakları ya da önüne katıp götüren kumlar gibi
Kalabalık, hareketli süvari birlikleri karartıyor tüm
sahili.

- Homeros
İlyada

Viraller gece boyunca kapağa vurdular.

Bu aralıklarla oluyordu. Yumrukları ve vücutlarıyla, beş on dakikada bir kapağa vuruyorlardı... Sessiz geçen bir süreden sonra da tekrar başlıyorlardı.

Saldırıların arasındaki süre giderek açıldı. Kızlar ağlamayı bırakıp, başlarını Pim'in kucağına gömerek uyudular. Biraz daha zaman geçti ve dışarıdan hiç ses gelmedi; nihayet, viraller geri dönmedi.

Caleb bekledi. Şafak ne zaman sökecekti? Kapağı açmak ne zaman güvenli olacaktı? Pim de uyumuştı; gecenin dehşetleri hepsini bitkin düşürmüştü. Caleb başını duvara yaslayıp gözlerini kapadı.

Dışarıdan gelen boğuk seslere uyandı; yardım gelmişti. Gelen her kimse, kapağa vurmaya başlamıştı.

Pim uyandı. Kızlar hâlâ uyuyordu. Pim parmağıyla havada basit bir soru işareti çizdi.

Caleb *İnsanlar*, diye karşılık verdi.

Yine de, kapağı açarken biraz kaygı duydu. Kapağı çok az itti; aralıktan giren gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Kapağı tamamen açarken, ışık yüzünden gözlerini kırptırdı.

Karşısında diz çökmüş Sara duruyordu.

"Ah, Tanrı'ya şükür" dedi Sara.

Yanında Hollis vardı; yalınayak ve sırlısıklandılar.

Hollis "Sizi görmeye geliyorduk; yolda saldırdılar" diye açıkladı. "Nehirde saklandık."

Pim çocukları kaldırarak yukarı çıkardı ve peşlerinden tırmandı. Sara ağlayarak ona sarıldı. “Tanrı’ya şükür, Tanrı’ya şükür.” Diz çöküp kızlara sarıldı. “Güvendesiniz. Bebeklerim güvende.”

Caleb’in duyduğu rahatlık geçti. Şimdi ne olacağını anlamıştı.

Sara “Kate” diye seslendi. “Çabuk çık dışarı!”

Kimse bir şey demedi.

“Kate?”

Hollis, Caleb’a baktı. Genç adam başını iki yana salladı. Hollis kaskatı kesildi, ayaklarının üstünde sallanmaya başladı, yüzünün kanı çekildi. Caleb kayınpederinin yere yığılacağını sandı bir an.

“Sara, buraya gel” dedi Hollis.

“Kate?” Sara’nın sesinde panik vardı. “Kate, dışarı gel!”

Hollis onu belinden kavradı.

“Kate! Bana cevap ver!”

“Kate sığınakta değil Sara.”

Sara onun kollarında çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyordu. “Hollis, bırak beni. Kate!”

“O öldü Sara. Kate’imiz öldü.”

“Öyle deme! Kate, ben annenim; hemen şimdi çıkıp buraya gel!”

Gücü Sara’yı terk etti; dizlerinin üstüne çöktü... Hollis hâlâ onu belinden tutuyordu. Sara “Ah, Tanrım” diye inledi.

Hollis’in gözleri ıstırapla kapanmıştı. “Öldü. Öldü.”

“N’olur, hayır. O ölmesin.”

“Küçük kızımız öldü.”

Sara başını göğe kaldırdı. Sonra haykırmaya başladı.

Işık yumuşak ve özelliksizdi; alçak yağmur bulutları güneşi örtmüştü. Peter, Amy’yi kaldırıp yük bölümüne yatırdı ve üstüne battaniye örttü. Amy’nin yüzüne biraz renk gelmişti; gözleri kapalıydı fakat uyuyormuş gibi değil de bir

çeşit alacakaranlıktaymış, zihni bir akıntıda salınıyormuş, dünyanın kıyıları iki yanından hızla akıp gidiyormuş gibi görünüyordu.

Greer'in sesi gergindi: "Yola koyulsak iyi olacak."

Peter arkada, Amy ile birlikte seyahat etti. Yavaş ilerliyorlardı; toprak yol çalılarla kaplıydı. Peter karanlıkta bölgenin manzarasını neredeyse hiç görememişti. Şimdiyse orayı olduğu şekliyle gördü: Lagünlerin bulunduğu, yaşanması zor bir bataklık; pençeyi andıran asmalarla kaplı, harap binalar; erimişçesine belli belirsiz görünen toprak. Yolda derinliği belirsiz su birikintileri vardı yer yer, Greer aracı bunların içinden geçiriyordu.

Bitki örtüsü seyrelmeye başladı; iç içe geçmiş, siklon şeklinde otoban üstyolları belirdi. Greer çevre yolunun altındaki döküntülerin arasından geçti ve bir rampa görünce, oradan indi.

Bir süre otobanı takip ettiler; sonra Greer aracı saptırdı. Humvee'nin şiddetle sarsılmasına karşın Amy henüz kımıldamamıştı. Çökmüş üstyolların bulunduğu bir bölgenin etrafından dolandıktan sonra yokuş çıkıp otobana geri döndüler.

Michael koltuğunda döndü. "Bundan sonrası daha kolay."

Yağmur başladı... Damlalar ön cama pıtır pıtır yağdı; sonra bulutlar dağılıp, parlak Texas güneşini sergiledi. Amy iç geçirerek uyandı; Peter ona bakınca, gözlerinin açılmış olduğunu gördü. Amy gözlerini önce kırptırarak, sonra da iyice kısarak Peter'a baktı; ardından da onları kollarıyla örttü.

"Parlak" dedi.

Greer önden "O neydi?" dedi.

"Parlak diyor."

"Yirmi yıl karanlıkta yaşadı... Işık bir süre rahatsız edebilir." Greer öne eğilip elini koltuğunun altına uzattı. "Ona bunu ver."

Bir güneş gözlüğünü omzunun üstünden Peter'a uzattı. Gözlüğün camları çizik ve oyuk oyuktu, çerçevesi de lehimlenmiş teldendi. Peter gözlüğü Amy'nin gözüne taktı, telleri de özenle onun kulaklarına geçirdi.

"Daha iyi mi?"

Amy başıyla onayladı. Tekrar gözlerini kapadı. "Öyle yorgunum ki" diye mırıldandı.

Peter öne eğildi. "Ne kadar kaldı?"

"Güneş batmadan varırız herhalde fakat ucu ucuna. Yakıta da ihtiyacımız olacak. Sealy'nin batısındaki sığınakta olması gerek."

Sessizce yola devam ettiler. Gerilime karşın Peter uyuklamaya başladığını hissetti. İki saat uyudu ve uyandığında, aracın durmuş olduğunu fark etti. Greer ile Michael yakıt dolu iki ağır plastik bidonu sınıktan çıkarıyorlardı. Peter'ın aklı bulanıktı; kollarıyla bacakları ağır ve yavaştı, toplanmış sıvı gibi hareket ediyorlardı. Yaşını vücudunun her yerinde hissediyordu.

Michael sınıktan çıkarken ona baktı. "Amy nasıl?"

"Hâlâ uyuyor."

Greer aracın yakıt deposuna huniyle benzin döküyordu. "İyi olacak. Uyku tam da ihtiyacı olan şey."

Peter "Direksiyona bir süre ben geçeyim" diye teklifte bulundu. "Yolun bundan sonraki kısmını biliyorum."

Greer bidonun kapağını kapamak için eğildi ve ellerini gömleğine sildi. "Şimdilik Michael geçse daha iyi. İleride birkaç zor kısım var."

Kate'i ormanın sınırında buldular. Tabanca hâlâ elindeydi; parmağı tetik korkuluğunun içinde kıvrılmıştı. Zayıf noktaya tek el ateş etmişti: Titizliğini son an dek korumuş, emin olmak istemişti.

Onu gömmeye zamanları yoktu. Kate'i eve götürüp Caleb ile Pim'in paylaştıkları yatağa yatırmaya karar verdiler, ne de olsa o ikisi bir daha buraya dönmeyeceklerdi. Hollis ile

Caleb, Kate'i içeri taşıdılar. Kanlı giysilerini üstünde bırakmak doğru gelmedi; Pim ile Sara onun ölüsünü soyup yıkadılar ve Pim'in geceliklerinden birini, yumuşak mavi bir pamuklu geceliği giydirdiler. Başının altına yastık koydular, üstünü de battaniyeyle sımsıkı örttüler; Pim sessizce ağlayarak kız kardeşinin saçını taradı. Son bir soru: Kızların Kate'i görmesine izin vermeli miydiler? *Evet*, dedi Sara. Kate onların annesiydi. Veda etmeleri gerekiyordu.

Caleb dışarıda bekledi. Vakit sabahın ortasıydı; güneş zalimce parlaktı. Doğa, umursamazlığıyla Caleb ile dalga geçiyordu. Kuşlar şakıyor, hafif rüzgâr esiyor, tepede bulutlar sürükleniyor, güneş mukadder kavsini tembelce çiziyordu. Yakışıklı, tarlada cansız yatıyordu; başında toplanmış hindi akbabaları dev kanatlarını çırparak onun etiyile ziyafet çekiyorlardı. Her şey harabeydi fakat dünya bundan habersizmiş ya da umursamazmış gibiydi. Caleb yatak odasında Kate'e onu sevdiğini söylemiş ve alnından öpmüştü. Kate'in teni afallatıcı ölçüde soğuktu fakat en rahatsız edici şey bu değildi. Caleb onun bir şey söylemesini beklediğini fark etmişti. *Çok canım, acımadı. Veya Sorun yok Caleb; seni suçlamıyorum.. Sen elinden geleni yaptın.* Belki de Kate alaycı bir laf edecekti? Örneğin *Sen ciddi misin? Beni yatağa yatırıp üstümü mü örteceksin? Çocuk değilim, biliyorsun. Bahse girerim ki bu iş seni epey eğlendiriyordur Caleb.* Ama Kate tek kelime etmemişti. Bedeni vardı fakat bir kişi olarak sahip olduğu ayırt edici özelliklerin hiçbiri yoktu artık. Sesi gitmişti; bir daha asla duyulmayacaktı.

Önce Pim çıktı, kızlarla birlikte. Elle usulca ağlıyordu; Böcek ise akli karışmış gibi görünüyordu yalnızca. Birkaç dakikanın geçmesinden sonra Sara ile Hollis belirdiler.

"Hazırsanız yola çıkmalıyız" dedi Caleb.

Hollis başıyla onayladı. Ayrı duran Sara ağaçlara doğru bakıyordu. Gözleri camsıydı; yüzü doğal olmayan bir şekilde, sanki temel bir yaşam unsuru onu terk etmiş gibi hareketsizdi. Genzini temizleyip konuştu:

“Kocacığım, benim için bir şey yapar mısın?”

“Tamam.”

Sara onun gözlerinin içine baktı. “O lanet yaratıkların hepsini öldür.”

Yavaş ilerliyorlardı. Kısa süre sonra çocukların üçünü de taşımaya başladılar... Böcek, Caleb’in omuzlarındaydı; Elle, dedesinin sırtındaydı; Pim ile Sara, askısının içindeki Theo’yu sırayla taşıyorlardı. Kasabaya vardıklarında vakit ikindi sonuydu. Sokaklarda hayat yoktu. Elacqua’nın bahçesinde kamyoneti buldular; Caleb’in gördüğü yerde duruyordu hâlâ. Caleb sürücü koltuğuna oturdu. Anahtarın kontakta olduğunu ummuştı fakat orada değildi. Caleb kamyonetin içini boşuna aradıktan sonra dışarı çıktı.

Hollis’e “Düz kontakla kamyonet çalıştırmayı biliyor musun?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.”

Caleb eve baktı. Üst katın bir pencere camı kırılmış, parçalanmıştı. Pencerenin altındaki toprakta cam ve tahta parçaları saçılıydı.

“Birinin içeri gidip bakması gerekecek.”

“Ben yaparım” dedi Hollis.

“Bu benim sorumluluğum. Burada kal.”

Caleb tüfeği Hollis’e verip altıpatları aldı. Evin havası öyle hareketsizdi ki hiç solunmamış gibiydi. Caleb usulca odadan odaya geçerek çekmecelerle dolapları açtı. Anahtar bulamayınca merdiveni çıktı. Dar bir koridorun birer tarafında, kapısı kapalı birer oda vardı. Caleb ilk kapıyı açtı. Burası Elacqua ile karısının yatak odalarıydı. Yatak dağınıktı; yanındaki dantel perdeler, camı kırık pencereden gelen esintiyle hafifçe kımıldıyordu. Caleb bütün çekmeceleri araştırdıktan sonra pencereye gidip aşağıya el salladı. Hollis soran gözlerle yukarıya baktı. Caleb başını iki yana salladı.

Gidecek tek bir oda kalmıştı. Anahtarları bulamazlarsa ne olacaktı? Caleb kasabada başka araç görmemişti. Bu başka

araç olmadığı anlamına gelmese de zamanları azalıyordu.

Caleb derin nefes alıp, kapıyı ayağıyla itti.

Elacqua yatakta, tamamen giyinik halde yatıyordu. Odada idrar ile kötü nefes kokusunun karışımı, pis bir koku vardı. Caleb başta adamın ölü olduğunu sandı fakat sonra Elacqua ağzını şapırdatarak horlayıp yan döndü. Yatağın yanında, yerde boş bir viski şişesi duruyordu. Adam ölmemişti, zil zurna sarhoştur yalnızca.

Caleb onu omuzlarından, sertçe sarstı. “Uyanın.”

Elacqua gözleri hâlâ kapalı halde, beceriksizce Caleb’ın eline vurdu. “Beni rahat bırak” diye mırıldandı.

“Doktor Elacqua, ben Caleb Jaxon. Kendinize gelin.”

Adamın dili ağzında ağır ağır hareket etti. “Seni... Kaltak.”

Caleb neler olduğunu anladı. Karısı onu yataktan kovunca, adam sızana kadar içmiş ve olup bitenleri görmemişti. Belki de baştan beri sarhoştur ve karısı onu bu yüzden sepetlemişti. Her halükârda, Caleb onu kiskandı; yaşanan felaket adama ilişmeden geçip gitmişti. Viraller onu nasıl gözden kaçırmışlardı? Belki de mesele fazla kötü kokuyor olmasıydı; belki de çözüm buydu. Belki de hepsi sarhoş olmalı ve öyle kalmalıydılar.

Caleb, Elacqua’yı tekrar sarstı. Adamın gözkapakları titreşerek açıldı. Uykulu gözleri etrafa bakındıktan sonra nihayet Caleb’ın yüzüne odaklandılar.

“Sen de kimsin be?”

Durumu açıklamaya çalışmanın anlamı yoktu; adam fazla sarhoştur. “Doktor Elacqua, bana bakın. Kamyonetinizin anahtarlarına ihtiyacım var.”

Caleb adama dünyanın en anlaşılmaz sorusunu sormuştu sanki. “Anahtarlar mı?”

“Evet, anahtarlar. Nerede?”

Adamın gözleri donuklaştı; onları tekrar kapadı ve gevşemesiyle birlikte başı yastığa gömüldü... Dağınık saç

yele gibi görünüyordu. Caleb bakmadığı bir yer olduğunu fark etti. Adamın pantolonu idrardan sıırıslıklamdı fakat bu konuda yapacak bir şey yoktu. Caleb elleriyle pat pat vurarak, Elacqua'nın üstünü yukarıdan aşağıya doğru aradı. Adamın sol ön cebinin dibinde sert bir şey hissetti. Elini içeri sokup onu çıkardı: Küçük bir metal halkaya takılı, eskiyip paslanmış, tek bir anahtar.

“Buldum seni.”

Düşünceleri, sokağın aşağısından gelen motor sesleriyle yarıda kesildi. Pencereye gitti. Sara ile diğerleri sesin kaynağına doğru telaşla el sallayarak “Hey! Buradayız!” diye sesleniyorlardı.

Caleb verandaya çıkarken evin önünde üç kamyon, beşer tonluk üç Ordu kamyonu durdu. İlk kamyonun, geniş göğüslü ve üniformalı bir adam indi: Gunnar Apgar.

“Caleb. Tanrı'ya şükür.”

El sıkıştılar. Hollis ile Sara onlara katılmışlardı. Apgar grubu süzdü. “Hepiniz bu kadar mısınız?”

“Evde biri daha var ama onu çıkarmak için yardıma ihtiyacımız olacak. Epey sarhoş.”

“Şaka yapıyorsun.” Caleb bir şey demeyince, Apgar ikinci araçtan inmiş iki askere döndü: “Onu taşıyarak buraya getirin; koşun.”

Askerler merdiveni koşar adım çıktılar.

“İnsan arayarak batıya gidiyoruz” dedi Apgar.

“Sağ kalan kaç kişi buldunuz?”

“Bir tek sizi. Ceset bile bulamıyoruz. Ya viraller onları sürükleyip götürdü ya da dönüştürdüler.”

Hollis “Peki ya Kerrville?” diye sordu.

“Orada henüz onlardan eser yok. Her ne oluyorsa, önce burada oluyor.” Apgar duraksadı; yüzünde kararsızlık belirmişti birden. “Bilmen gereken bir şey daha var Caleb. Babanla ilgili.”

Peter, Seguin'in doğusunda direksiyona geçti. Amy ikinci ortasında kısa süreliğine uyanıp su istemişti. Ateşi düşmüştü; gözleri de daha az rahatsız gibiydi, her ne kadar baş ağrısından yakınsa ve hâlâ çok halsiz olsa da. Gözlerini kısarak yan pencereden dışarı bakıp, daha ne kadar yol gitmeleri gerektiğini sordu. Battaniyeyi başıyla omuzlarına şal gibi örtmüştü. *Üç saat, belki dört*, dedi Greer. Amy bu yanıt üstüne düşündükten sonra, çok usulca konuştu: "Acele etmeliyiz."

Guadalupe'yi geçip kuzeye saptılar. Vardıkları ilk kasaba, eski Boerne şehrinin hemen doğusundaydı. Büyük bir kasaba olmasa da telgraf istasyonu vardı. Küçük merkez meydanına girdiklerinde, güneşin batmasına yalnızca iki saat kalmıştı.

"Buralar epey sessiz" dedi Michael.

Sokaklar boştu. Peter bunun bu saat için tuhaf olduğunu düşündü. Hayaletleri akla getiren sessizlikte araçtan indiler. Kasaba yalnızca birkaç binadan oluşuyordu: market, belediye, şapel ve bir avuç derme çatma ev ki bazılarının inşaatı yarım kalmıştı, sanki inşaatçılar ilgilerini yitirmiş gibi.

Michael "Burada kimse var mı?" diye seslendi. "Merhaba?"

"Burası tuhaf geliyor" dedi Greer.

Michael elini Humvee'nin içine uzatıp, pompalı tüfeği yerinden aldı. Peter ile Greer tabancalarını kontrol ettiler.

"Ben Amy ile kalayım" dedi Greer. "Siz ikiniz gidip telgraf istasyonunu bulun."

Peter ile Michael meydanı geçip belediyeye girdiler. Kapı açıktı ki bu da bir başka tuhafıktı. İçeride her şey normal görünüyordu fakat hâlâ yaşam belirtisi yoktu.

"Eee, herkes nereye gitmiş yahu?" dedi Peter.

Telgraf, binanın arka tarafındaki küçük bir odadaydı. Michael operatör masasına oturup büyük, deri kaplı kayıt defterini inceledi.

“Buradan en son mesaj cuma akşamı saat beş yirmide, Bandera İstasyonu’na gönderilmiş. Bayan Nills Grath’a.”

“Mesaj ne?”

“‘Doğum günün kutlu olsun, Lottie Hala.’” Michael başını kaldırıp baktı. “Sonrasında hiçbir şey yok; en azından kimse kaydetme zahmetine girmemiş.”

Bugün pazardı. Peter *Burada her ne olduysa son kırk sekiz saatte olmuş*, diye düşündü.

“Kerrville’e mesaj gönder” diye talimat verdi. “Geldiğimizi Apgar’a söyle.”

“Mors alfabesini biraz unuttum. Herhalde bana bir sandviç yapmasını söylerim yanlışlıkla.”

Michael paneldeki bir anahtarı indirip, cihaza tık tık vurmaya başladı. Birkaç saniye sonra durdu.

“Sorun ne?”

Michael paneli gösterdi. “Şu göstergeyi görüyor musun? Plakalar temas ettiğinde ibrenin kımıldaması gerek.”

“Eee?”

“Eeesi, burada kendi kendime konuşuyorum. Devre kapanmıyor.”

Peter bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. “Tamir edebileceğin bir şey mi?”

“Öyle bir şansımız yok. Hatta kopukluk var; burayla Kerrville arasında herhangi bir yerde olabilir. Belki fırtına bir direği devirmişti. Bir şimşek de aynı şeyi yapmış olabilir. Kolayca olabilecek bir şey.”

Arka kapıdan çıktılar. Yabani otların arasında, şaftı kırık ve zemininden içeri uzun otlar girmiş paslı bir kamyonun yanında, eski bir gaz jeneratörü, çömelmiş bir canavar gibi duruyordu. Bahçeye her türden çöp -inşaat artıkları, parçalanmış yük sandıkları, açılmış fiçiler- saçılmıştı. Bu sınır hurdaları, artık işe yaramadıkları anda kapıdan dışarı atılmışlardı

“Diğer binaların bir kısmını kontrol edelim” dedi Peter.

En yakın eve girdiler. Tek katlı, iki odalı bir evdi. Masada kirli tabaklar üst üste duruyordu; etraflarında sinekler uçuşuyordu. Arka odada, sehpa üstüne konulmuş bir el yıkama tası, bir gardırop ve yorganla örtülü, büyük bir kuştüyü yatak vardı. Yatak sağlamdı ve özenle toplanmıştı; karyola başlığına, iç içe geçmiş çiçeklerden oluşan, oldukça ayrıntılı bir tablo kazınmıştı; biri bu işe zaman ayırmıştı. Peter *Karı-koca yatağı*, diye düşündü.

İnsanlar neredeydi peki? Ne olmuştu da bu evin sakinleri, kirli tabakları masadan toplamaya bile fırsat bulamadan sırta kadem basmışlardı? Peter ile Michael salona geri dönerlerken Greer kapıdan geçti.

“Sizi burada tutan ne?”

“Telgraf çalışmıyor” dedi Michael.

“Nesi var ki?”

“Hattın bir yerinde kopukluk var.”

Greer gözlerini Peter’a çevirdi. “Gerçekten yola koyulmamız gerek.”

Görmedikleri neydi? Bu hayaletli mekân, Peter’a ne anlatmaya çalışıyordu? Peter’ın gözleri yerdeki bir şeye ilişti.

Greer ısrarla “Peter, beni duydun mu?” dedi. “Karanlığa yakalanmamak için hemen şimdi gitmemiz gerek.”

Peter yakından bakmak için çömelirken masaya işaret etti. “Şu bulaşık bezini ver bana.”

Peter bezin kenarıyla o nesneyi tuttu. Viral dişleri parlak, neredeyse prizmatik ve sedefsi, süt rengi olurdu. Dişin ucu öyle inceydi ki görünmez gibiydi, insan gözünün seçemeyeceği kadar ufaktı.

“Sıfır’ın ordu gönderdiğini sanmıyorum” dedi Peter.

Michael “Peki ne yapıyor öyleyse?” diye sordu.

Peter, Greer’a baktı; yaşlı adamın da aynı şeyi düşündüğü yüzünden belliydi.

“Bence ordu topluyor.”

Konvoy Kerrville'e ulaştığında saat akşamın yedisine geliyordu. Grup araçtan indiğinde, kendilerini kuşatma ortamında buldular. Surun tepesi boyunca koşturan askerler şarjör ve teçhizat dağıtıyordu. şehir kapısının iki yanına .50 kalibrelik mitralyözler yerleştirilmişti. Araçtan inmiş olan Apgar, Ford Chase ile birlikte durarak ışıldaklardan birini gösteriyordu. Chase uzaklaşırken Caleb yaklaştı.

"Generalim, tekrar görev yapmak istiyorum."

Apgar kaşlarını çattı. "Böyle bir istekle ilk kez karşılaştığımı söylemeliyim. Kimse Ordu'ya geri dönmek istemez."

"Rütbemi ere indirebilirsiniz... Umurumda değil."

General, Caleb'in omzunun üstünden, Sara ve çocuklarla birlikte duran Pim'e baktı.

"Komutanından izin aldın mı?"

"Eşim bundan memnun dersem yalan söylemiş olurum. Ama anlıyor. Dün gece kız kardeşini kaybetti."

Apgar şehir kapısında nöbet tutan bir çavuşu eliyle çağırdı. "Bu adamı cephaneliğe götürüp üniforma ver. Tek piriņ çubuk."

"Sağ olun Generalim" dedi Caleb.

"Sonradan fikrini değiştirebilirsin. Baban da bunu yaptığım için canıma okuyacak."

"Onlardan haber aldık mı?"

Apgar başını iki yana salladı. "Kaygılanmamaya çalış evlat. Baban bundan çok daha kötülerini yaşadı.

Platformdaki Albay Henneman'a git. O nereye gideceğini söyler."

Caleb, Pim'e gidip sarıldı. Avcunu onun şişkin karnına koydu, sonra da Theo'yu alnından öptü.

Pim işaret diliyle *Dikkatli ol*, dedi.

"Hastaneye gidiyoruz" dedi Sara. "Bodrumda sığınak var. Hastaları oraya götüreceğiz."

Çavuş sabırsızca ayaklarını kımıldattı. "Artık gitsek iyi olacak efendim."

Caleb ailesine son bir kez baktı. Genişleyen bir boşluk hissetti; sanki giderek uzayan bir tünelin ucundan bakıyordu onlara.

Pim işaret diliyle *Seni seviyorum*, dedi.

Ben de seni seviyorum.

Caleb yavaş yavaş koşarak uzaklaştı.

Boerne'den sonra direksiyona Greer geçti. Şimdi güneşe doğru ilerliyorlardı. Michael yolcu koltuğundaydı, Peter da arkada Amy ile birlikteydi.

Başka araç görmediler; hiç yaşam belirtisi görmediler. Dünya ölü gibiydi, yabancı bir diyardı. Tepelerin gölgeleri uzuyordu; akşam oluyordu. Parlak ışık karşısında gözlerini kısan Greer oldukça gergin görünüyordu... Kollarıyla sırtı tahta gibi kaskatıydı, parmakları da direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Peter adamın çene kaslarının kasılıp durduğunu gördü; Greer dişlerini gıcırdatıyordu.

Comfort'tan geçtiler. Otobanın iki yanında, çok eski binaların -restoranların, benzin istasyonlarının, otellerin-harabeleri uzanıyordu; kumlarla aşınmış ve iyice yağmalanmışlardı... Geride iskeletleri kalmıştı. Şehrin batı tarafındaki, eski dünyanın enkazından uzaktaki yerleşim merkezine vardılar. Bu kasaba tıpkı Boerne gibi terk edilmişti; durmadılar.

Yirmi dört kilometre kalmıştı.

Sara ile diğerkleri hastanenin kapısında Jenny ile buluştular. Kadın panikten delirmenin eşiğindeydi.

“Neler oluyor? Her yerde askerler var. Demin bir Humvee geçti; herkesin sığınağa gitmesini söylüyorlardı megafonla.”

“Saldırı olacak. Bu insanları bodruma indirmeliyiz. Ek binalarda kaç hasta var?”

“Saldırıdan kastın?”

“*Viralleri* kastediyorum Jenny.”

Beti benzi atsa da, kadın bir şey demedi.

“Beni dinle.” Sara, Jenny’nin ellerini tuttu ve kadının ona bakmasını sağladı. “Çok zamanımız yok. Kaç kişi?”

Jenny aklını toplamak istercesine, başını hafifçe salladı. “On beş?”

“Çocuk var mı?”

“Sadece birkaç tane. Bir oğlan zatürree; bir başkasının da bileği kırılmıştı, yeni alçıya aldık. Doğum sancısı çeken bir kadın var ama vakti henüz erken.”

“Hannah nerede?”

Hannah, Jenny’nin kızıydı... On üç yaşında bir kızdı; Jenny’nin oğlu büyümüş ve gitmişti. Jenny ile kocası yollarını ayıralı epey oluyordu.

“Evde sanırım?”

“Koş onu getir. Sen dönene kadar ben burada durumu idare ederim.”

“Tanrım, Sara.”

“Çabuk ol ama.”

Jenny binadan dışarı fırladı. Theo’yu kucağında tutan Pim kızlarla birlikte duruyordu. Sara onların karşısında çömeldi.

“Hemen Pim Teyzenizle birlikte gitmeniz gerek.”

Elle korkmuş ve ne yapacağını bilemez gibi görünüyordu; burnu akıyordu. Sara gömleğinin alt kenarıyla onun burnunu sildi.

Kız mutsuzca “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

İnsanlar telaşla koşarak geçip gidiyorlardı... Hemşireler, doktorlar, sedye iten hademeler. Sara başını kaldırıp Pim'e göz attıktan sonra tekrar torununa baktı. "Alt kata, bodruma" diye karşılık verdi. "Orada güvende olursunuz."

"Eve gitmek istiyorum."

"Çok kısa süreliğine sadece."

Sara önce Elle'e, sonra da onun kardeşine sarıldı; Pim kızları merdivene götürdü. Merdiveni inerlerken Sara kocasına döndü. Onun yüzündeki ifadeyi tanıdı. Hollis, Bill'in öldürülmesinden sonra bir gece Sara'ya mesajı gösterirken de bu ifadeyi taşıyordu.

"Sorun yok" dedi.

"Emin misin?"

"Burada işler kontrolümde. Git, fikrim değişmeden."

Daha fazla söze gerek yoktu. Hollis, Sara'yı öptü ve uzun adımlarla kapıdan çıktı.

10. Otoban'dan saptılar. Girdikleri çakıl yol, güney yönünde, şehre kadar dümdüz uzanıyordu. Çukurlardan geçerlerken araç şiddetle sarsılıyordu. Açık pencerelerden giren rüzgâr kamçı vurur gibiydi; sağ omuzlarını aydınlatan güneş alçakta ve parlaktı.

"Michael, direksiyona geç ve düz tut." Greer koltuğunun altına eğildi. "Peter, Amy'ye bunu ver."

Peter tabancayı almak için öne eğildi. Namluya mermi sürülmüştü bile.

Peter, Amy'ye "Nişan almaya zamanın olmayacak" dedi. "Tabancayı parmağını doğrultur gibi doğrultup ateş et sadece."

Amy tabancayı ondan aldı. Yüzünde kararsızlık olsa da kabzayı sıkı tutar gibiydi.

"On beş mermin var. Yakın olman gerekecek... Onları uzaktan vurmaya çalışma."

"Pompalı tüfeği çıkar" dedi Greer.

Michael silahı çekip aldı. Namlunun altındaki, uzatılmış şarjör borusunda sekiz fişek vardı. Michael, Greer'a "Bunun içinde ne var?" diye sordu.

"Kurşunlar, iri kurşunlar. Hataya yer bırakmaz ama isabet etti mi onları yere serer."

Uzakta şehrin silueti belirdi. Tepeden bakınca, orası oyuncak gibi küçük görünüyordu.

"Zamanla yarışacağız" dedi Greer.

Son hastalar da zemin kattan indiriliyordu. Elinde klipsli panoyla sığınanın kapısında duran Jenny listedeki isimlere tik atarken Sara'yla hemşireler de yatakların arasında gidip gelerek, herkesi ellerinden geldiğince rahat ettirmeye çalışıyorlardı.

Sara, Jenny'nin bahsettiği hamile kadının yatırıldığı yatağa geldi. Bu kız gençti ve siyah, gür saçlıydı. Sara onun nabzını ölçerken, kızın çizelgesine çabucak göz attı. Kız bir saat önce, bir hemşire tarafından muayene edilmişti; rahim boynu pek genişlememişti. Adı Grace Alvado'ydu.

"Grace, ben Doktor Wilson. Bu ilk bebeğin mi?"

"Daha önce bir kez hamile kaldığım olmuştu ama düşük yaptım."

"Kaç yaşındasın peki?"

"Yirmi bir."

Sara durdu; kız sahiden o yaştaydı. Bu aynı Grace ise, Sara onu en son daha bir günlükken görmüştü.

"Ebeveynin Carlos ve Sally Jiménez mi?"

"Annemle babamı tanıyor musunuz?"

Sara az kalsın gülümseyecekti; başka bir gün olsaydı gülümseyebilirdi. "Bu seni şaşırtabilir ama doğduğun gün ben oradaydım Grace." Kızın refakatçisine baktı; adam yatağın diğer tarafında, bir eşya sandığının üstünde oturuyordu. Kızdan büyüktü, belki kırk yaşındaydı; sert bir görünüşü olsa da, yeni baba olacak pek çok adam gibi o da

aylarca süren bekleyişten sonra olayların birden hızla gelişmeye başlaması karşısında biraz şaşkına dönmüştü.

“Siz Bay Alvado musunuz?”

“Bana Jock deyin. Herkes öyle der.”

“Onun gevşemesini sağlaman gerek Jock. Derin nefes alsın ve şimdilik ıkınmasın. Benim için bunu yapabilir misin?”

“Denerim.”

Jenny, Sara’nın arkasından yaklaştı. “Herkes içeri girdi” dedi.

Sare elini Grace’in koluna koydu. “Sen sadece bebeğini doğurmaya odaklan, tamam mı?”

Kalın beton duvarların içindeki bodrum kapısı ağır çeliktendi. Sara tam kapıyı kapayacakken oda karanlığa gömüldü. İnsanlar kaygıyla mırıldanmaya, sonra da bağırmaya başladılar.

“Herkes sakın olsun, lütfen!” dedi Sara

Karanlığın içinden biri “Işıklara ne oldu?” diye bağırdı.

“Ordu akımı ışıldaklara yönlendiriyor, o kadar.”

“Bu demektir ki viraller geliyor!”

“Bunu bilmiyoruz. Herkes sakın olmaya çalışsın lütfen.”

Sara’nın yanında Jenny duruyordu. Usulca “Gerçekten öyle mi yapıyorlar?” diye sordu.

“Nereden bileyim? Git depoda fener, mum var mı diye bak.”

Kadın birkaç dakika sonra geri geldi. Lambalar yakılıp mekânın çeşitli yerlerine konuldu. Bağışmalar fısıldaşmalara dönüşmüştü, loşlukta da içeriye gergin bir sessizlik çöktü.

“Jenny, bana yardım et.”

Kapı yüz seksen kilo ağırlığındaydı. Sara ile Jenny kapıyı çekip, halka şeklinde kolunu döndürerek kapadılar.

Apgar’ın askerlerinin dörtte biri, şehir kapısının yaklaşık beş yüz metre gerisine kadar konuşlanmışlardı; geri

kalanlarsa surlara düzenli aralıklarla yayılmıştı ve telsiz bağlantıları vardı. Caleb on iki askerlik bir bölüğün komutanıydı. Bunlardan altısı daha önce Luckenbach'ta görev yapıyorlardı... Garnizon saldırıya uğradığında sığınağa kaçmayı başaran ufak bir birliktendiler. Subayların hepsi öldüğünden, bu askerler komutansız kalmışlardı. Şimdiyse Caleb'indılar.

Bir adam, iskeleden paldır küldür inerek Caleb'a doğru yürüdü. Hollis üniformasızdı fakat gövdesine bağlanmış Ordu malı göğüs çantasında altı adet yedek şarjör ve kılıflı, uzun bir bıçak bulunuyordu. Geniş omzuna asılı M4'ün namlusu aşağı dönüktü; uyluğundaki kılıfta tabanca vardı.

Hollis düzgünce asker selamı verdi. "Er Wilson, komutanım."

Hollis'in Caleb ile bu şekilde konuşması saçmaydı. Rol yapıyormuş gibi görünüyordu neredeyse. "Şaka yapıyorsun."

"Kadınlarla çocuklar güvendeler. Size gelmem emredildi."

Hollis'in yüzünde, Caleb'ın daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Kitap koleksiyonu yapan ve çocuklara kitap okuyan bu iriyarı, kibar adam bir savaşçıya dönüşmüştü.

Hollis "Bir söz vermiştim Teğmenim" diye hatırlattı. "O sırada siz de oradaydınız sanırım."

Işıldaklar yandı; surun dibinde, çıplak beyaz ışıktan bir savunma çemberi oluşturdular. Telsizler cızırdamaya başladı; iskeleye bir enerji titreşimi yayıldı.

Biri haykırdı: "Gözler yukarı!"

Namlulara sürülen mermilerin *tıkırtıları* duyuldu. Caleb tüfeğini surun üstünden doğrulttu ve emniyet kilidini açtı. Sağına, orada hazır bekleyen Hollis'e baktı: Hollis bacakları epey ayırık, dipçiği omzuna dayalı halde duruyordu; gözleri arpacık ile mükemmel hizadaydı. Vücudu her nasılsa hem gergin hem de gevşekti; maksatlı ve kendiyle barışık. Kemiklerine işlemiş eski bir his zahmetsizce çağrılıp yüzeye çıkarılmış gibi görünüyordu.

Viraller ne taraftan gelecekti? Sayıları kaç olacaktı? Caleb'in göğsü aritmik bir şekilde inip kalkıyordu; görüş alanı doğal olmayan bir şekilde kısıtlı gibiydi. Kendini uzun uzun, derin derin nefes almaya zorladı. *Düşünme*, dedi kendine. *Düşünülecek zamanlar vardır ama bu onlardan biri değil.*

Uzakta, tam kuzeyde parlak bir nokta belirdi. Caleb'in kalp atışları adrenaline hızlandı; dipçiği omzuna iyice yasladı. O ışık sıçramaya başladı, sonra da hücre gibi ikiye bölündü. Viraller değildi; far ışıklarıydı.

Biri "Temas!" diye seslendi. "Otuz derece sağda! İki yüz metre!"

"Temas! Yirmi solda!"

Boru yirmi yıldan fazladır ilk kez, inlercesine çalmaya başladı.

Greer gaz pedalını kökledi. Hız göstergesinin ibresi süratle hareket etti; tarlalar bulanık şekiller halinde geçip gidiyordu; motor gürlüyordu; araç sarsılıyordu.

Michael "Tam arkamızdalar!" diye seslendi.

Peter koltuğunda döndü. Tarlalardan ışık noktaları yükseliyordu.

Greer "Dikkat et!" diye seslendi.

Peter döner dönmez, üç viralin far ışıklarına sıçradıklarını gördü. Greer nişan aldı ve aralarından geçerken poda ateş açtı. Viraller motor kapağının üstünde yuvarlanarak düşerken Peter koltuğunda öne arkaya sarsıldı. Tekrar baktığında, aracın motor kapağına tek bir viral tutunuyordu.

Michael pompalı tüfeği gösterge panelinin üstünden uzatarak ateş etti.

Cam patladı. Greer direksiyonu sola çevirdi; Peter savrulup kapıya çarptı, Amy de onun üstüne düştü. Bir fasulye tarlasının içinden, şehir kapısına paralel yönde, hızla geçiyorlardı. Greer direksiyonu ters tarafa çevirdi; şasi sola yatarken araç devrilecek gibi oldu; sonra tekerlekler sertçe

yere indi. Greer bir tümsekten geçerken araç kısa süreliğine havalandı, sonra da dönen tekerlekleri tekrar yola indi. Aşağıdan kaygılandırıcı bir tangırtı geldi; yavaşlamaya başladılar.

Peter, Greer'a "Sorun ne?" diye seslendi.

Radyatör ızgarasından duman boşanıyordu; motor gürlüyordu fakat araç hızlanmıyordu. "Bir şeye çarpmış olmalıyız... Şanzıman dağıldı. Sağında!"

Peter dönüp virale nişan aldı, ateş etti ve tamamen iskaladı. Tekrar tekrar ateş etti. Herhangi bir şeyi vurup vurmadığını hiç bilmiyordu. Sürgü geride kilitlendi; şarjör boştu. Aydınlık halkası yaklaşık yüz metre ötedeydi hâlâ.

Michael "Mermim bitti!" diye seslendi.

Araç yavaşlayıp dururken, iskeleden işaret fişekleri atıldı; gökyüzünde kavis çizerek, arkalarında ışık ve dumandan izler bırakarak, araçtakilerin başlarının yukarısından geçtiler. Peter, Amy'ye döndü. Amy kapıya yaslanmıştı; ateşlenmemiş tabancası elinden sarkıyordu.

"Greer, bana yardım et" dedi Peter.

Amy'yi çekerek araçtan çıkardı. Amy uyurgezermiş gibi ağır ve gevşek hareket ediyordu. Işıkları titreşen işaret fenerleri aylakça düşmeye başladı. Amy'nin bacakları düzleşerek araçtan çıkarken Greer ön tarafa geçip, pompalı tüfeğinin fişek haznesine yeni mermiler doldurdu. Silahı Peter'ın elini tutuşturdu ve Amy'yi taşımak için, sağ omzunu onun kolunun altına yasladı.

"Bizi koru" dedi.

Caleb aracın yaklaşmasını âcizce seyretti. Viraller hâlâ atış menzilinin epey dışındaydı; en şanslı atıcının bile onları vurması mümkün değildi. Surun çeşitli yerlerinden, ateş edilmemesi, virallerin menzile girmesinin beklenmesi haykırıldı.

Caleb aracın durduğunu gördü. Dört kişi çıktı. Grubun en arkasındaki adam dönüp, yaklaşan bir podun ortasına

pompalı tüfekte ateş etti. Bir, iki, üç el... Silahın namlusundan çıkan alevler karanlıkta açan çiçekler gibiydi.

Caleb o adamı tamdı: Babasıydı.

Daha ne yaptığının farkına varmadan, göğüs askısını taktı. Kendiliğinden bir eylemdi bu; Caleb'in planı yoktu... İçgüdüleriyle hareket ediyordu yalnızca.

"Caleb, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Hollis ona bakakalmıştı. Caleb surun tepesine sıçrayıp tarlalara sırtını döndü.

"Apgar'a söyle, yaya kapısında bir mangaya ihtiyacımız olacak. Git."

Hollis'in başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Caleb bacaklarıyla iterek kendini boşluğa bıraktı. Uzun bir kavis çizerek surdan uzaklaşmasından sonra, çizmeleri betona temas etti; kendini tekrar itti. İki kez daha itmesinin ardından toprağa indi. Göğüs askısını çıkardı ve tüfeğini doğrulttu.

Babası diğerleriyle birlikte koşarak tepeye çıkıyordu; aydınlık halkasının hemen içindeydiler. Kenarlarda viraller toplanıyordu. Bazıları gözlerini kapıyordu; bazılarıysa epey çömelerek, topu andıran silüetlere dönüşmüştü. Anlık bir tereddüte kapılmışlardı; içgüdüleri onları uyarıyordu. Işıklar onları uzak tutmaya yetecek miydi?

Viraller saldırıya geçti.

Makineli tüfekler yaylım ateşi açtı; refleks olarak eğilen Caleb'in başının üstünde vınlayarak geçen mermiler o yaratıklara, ıslak çarpma sesleriyle saplandı. Kanlar fışkırdı; etler kemiklerden ayrıldı; virallerin vücutlarından koca koca parçalar koptu. Ölmekle kalmayıp dağılıyor gibiydiler. Makineli tüfekler durmadan ateşleniyordu. Bu bir katliamdı fakat ışıklara akın eden virallerin ardı arkası kesilmiyordu.

Caleb "Yaya kapısı!" diye seslendi. Sura kırk beş derece açıyla koşarken ellerini başının üstünde sallıyordu. "Yaya kapısına gidin!"

Bir dizinin üstüne çöküp ateş etmeye başladı. Babası onu görmüş müydü? Onun kim olduğunu biliyor muydu? Sürgü geride kilitlendi; otuz mermi bir anda tükenmişti. Caleb şarjörü yere attı ve göğüs çantasından yeni bir şarjör alıp taktı.

Arkasından bir şey ona çarptı. Nefesi, görüşü, düşünceleri: Hepsi onu terk etti. Havada uçtuğunu, neredeyse salındığını hissetti. Bu sıra dışı geldi. Caleb uçuşunun ortasındayken, vücudunun diğer şeylere kıyasla bu kadar hafif olmasına şaşırarak zamanı ancak buldu. Sonra vücudu tekrar ağırlaştı ve küt diye yere düştü. Yokuş aşağı yuvarlanıyordu; omzuna asılı tüfeği sarsılıyordu. Tepeden aşağı yuvarlanan vücudunu kontrol altına almaya çalıştı. Eli tüfeğin alt kısmını buldu fakat işaretparmağını tetik korkuluğuna sokamadı. Tekrar yuvarlanıp göğsünün üstüne düşünce, tüfek onun vücuduyla yer arasında kaldı... Şimdi olacak şeyi durdurmanın yolu yoktu; silah patladı.

Acı! Caleb sırtüstü yuvarlandı ve öylece kaldı; göğsünün üstünde tüfek yatıyordu. Kendini vurmuş muydu? Altındaki toprak dönüp duruyordu; hareketsiz olmayı reddediyordu. Caleb spot ışıklarına gözlerini kırpıştırarak baktı. Vurulmuş birinin hissedeceğini hayal ettiği gibi hissetmiyordu kendini. İki yeri acıyordu: Tüfeğin patlamasının gücüne maruz kalmış göğsü ve alnındaki, sağ kaşının dış kenarının yakınındaki bir nokta. Elini yukarı uzattı... Parmaklarına kan bulaşmasını bekliyordu; onlara baktığında kuruydular. Ne olduğunu anladı. Yerden seken kovan yukarı fırlayıp yüzüne çarpmış, gözünü kılpayı iskalamıştı. *Çok şanslısın, Caleb Jaxon, diye düşündü. Umarım kimse bunu görmemiştir, cidden.*

Üstüne bir gölge düştü.

Caleb tüfeği kaldırdı fakat sol eli namluyu dengelemek için uzanırken, şarjörün takılı olmadığını fark etti; şarjör düşmüştü. Caleb kendi ölümünü hayatının çeşitli zamanlarında hayal etmişti. Bu hayaller arasında, elinde boş bir tüfekle sırtüstü yatarken bir viralin onu paramparça

etmesi yoktu. Belki de herkes için böyle olduğunu düşündü: *Bahse girerim ki bunu düşünmemiştin.* Tüfeği bıraktı. Tek umudu tabancasıydı. Onun sürgüsünü çekmiş miydi? Emniyet kilidini açmayı hatırlamış mıydı? Tabanca orada olacak mıydı yoksa tüfek şarjörü gibi o da mı gitmişti? Gölge, insan silueti şekline bürünmüştü fakat insan değildi, alakası yoktu. Başı yana eğikti. Pençelerini uzatmıştı. Geri çekilmiş dudakları, salya damlayan dişlerin bulunduğu karanlık bir mağarayı sergiliyordu. Tabanca, Caleb'in elindeydi ve yükseliyordu.

Bir kan patlaması; yaratık, göğsünün ortasındaki deliğe doğru iki büküm oldu. Pençesini neredeyse şefkatle kaldırıp yaraya dokundu. İfadesiz yüzünü kaldırdı. *Ölü müyüm? Bunu sen mi yaptın?* Ama Caleb yapmamıştı; tetiği çekmemişti bile. Caleb'in omzunun yukarisından ateş edilmişti. Caleb ve bu can çekişen yaratık bir an birbirlerini süzdüler, sonra Caleb'in sağından öne çıkan ikinci bir siluet, elindeki pompalı tüfeğin namlusunu viralin ağzına sokup ateş etti.

Bu kişi Caleb'in babasıydı. Yanında bir kadın vardı; yalınayaktı ve rahibelerin giydiği türden, sade bir cüppe giymişti. Oldukça seyrek olan siyah saç, başında patina gibi duruyordu. Öne uzanmış elinde, ilk ve ölümcül atışı yapmakta kullandığı tabancayı tutuyordu.

Amy.

"Peter..." dedi Amy. Sonra da erircesine dizlerinin üstüne çöktü.

Sonra koşuyorlardı.

Caleb'in sonradan hatırladığı kadarıyla, tek kelime etmediler. Babası omzunda Amy'yi taşıyordu; yanlarında iki adam daha vardı... Biri, Caleb'in babasının elinden attığı pompalı tüfeğe sahipti. Yaya kapısı açıktı; kapının önünde, altı askerden oluşan bir manga, atış hattı oluşturmıştı.

"Yere yatın!"

Bu ses Hollis'e aitti. Hep birlikte kendilerini yere attılar. Tepelerinden ıgık ıgıka geçen mermiler birden kesildi. Caleb yüzünü kaldırdı. Hollis tüfeğinin namlusunun üstünden elini sallayarak, gelmelerini işaret ediyordu.

“Kaldırın kıcınızı... Var gücünüzle koşun!”

nce Caleb'ın babasıyla Amy girdiler; Caleb onları takip etti. Arkalarından yaylım ateşi sesleri gelmeye başladı birden. Askerler birbirlerine bağırarak *Solunda! Sağında! Ateş et, ateş et!*- tüfeklerini ateşlerken, birer birer gerileyip dar kapıdan geçiyorlardı. En son giren Hollis oldu. Tüfeğini yere attı ve kapıyı kapamaya başladı; döndürülünce kapının srglerini kapayacak, halka şeklinde kolu kavradı. Kapı tam çerçeveye temas edecekken durdu.

“Burada biraz yardıma ihtiyacım var!”

Hollis kapıyı omzuyla itiyordu. Caleb ne atılıp itti; diğerkleri de aynı şeyi yaptı. Yine de aralık genişlemeye başladı. İki buçuk santim, sonra beş santim daha. Altı adam toplanmış, kapıyı itiyorlardı. Caleb dönüp sırtını kapıya verdi, çizmelerinin topuklarını da toprağı geçirdi. Fakat sonuç belliydi; kapıyı iterek birkaç dakika daha dayansalar bile virallerin gücü eninde sonunda baskın çıkacaktı.

Caleb'ın aklına bir çözüm yolu geldi.

Elini kemerine indirdi. El bombalarından nefret ederdi; kendi kendilerine patlamalarından korkar ve bu mantıksızca korkusunu göz ardı edemezdi. Dolayısıyla, kemerinden bir el bombası alıp pimini çekmek için biraz psikolojik çaba sarf etmek durumunda kaldı. Mandala bastırarak, yüzünü kapının kenarına doğru eğdi. Daha fazla alana ihtiyacı vardı; kapı ile erevesi arasındaki boşluk fazla dardı. Yapmak üzere olduğ şey kimsenin hoşuna gitmeyecekti fakat açıklamaya zamanı yoktu. Geri çekildi; kapı içeri doğru on beş santim açıldı. Kenarda bir el belirdi; pençeli parmaklar yokluyordu. Haykırışlar yükseldi. *Ne yapıyorsun? İt şu lanet kapıyı!* Caleb el bombasını tutan elini gevşetip, mandalı serbest bıraktı.

“Yakalayın” diyerek, el bombasını aralıktan dışarı itti.

Kapıya omzunu yasladı. Gözlerini kapayıp, dua edercesine saniyeleri *saydı. Bir Mississippi, iki Mississippi, üç Mississippi...*

Bir patlama sesi.

Şarapnel vızıltıları.

Çöken tozlar.

“Burada acilen sıhhiye erine ihtiyacımız var!”

Peter, Amy’yi yere yatırdı. Amy’nin dudakları kesik kesik hareket ediyordu; sonra çok usulca “İçeride miyiz?” diye sordu.

“Herkes güvende.”

Amy’nin cildi solgun, gözleri kısıktı. “Üzgünüm, tek başıma başarabilirim sanmıştım.”

Peter başını kaldırıp etrafa bakındı. “Oğlum nerede? Caleb!”

“Buradayım baba.”

Peter’ın oğlu arkasında duruyordu. Peter ayağa kalkıp onu bağrına bastı. “Dışarıda ne işin vardı yahu?”

“Sizi almaya geliyordum.” Caleb’in kollarıyla yüzünde sıyrıklar vardı; dirseklerinden biri kanıyordu.

“Peki ya Pim ile Theo?” Peter’ın elinde değildi; kesik kesik konuşuyordu.

“Güvendeler. Buraya birkaç saat önce geldik.”

Peter’ın direnci kırıldı birden. Zihnine dört bir yandan düşünceler üşüştü. Bitkindi; suya ihtiyacı vardı; şehri saldırı altındaydı; oğlu ve ailesi güvendeydiler. Sedyeye taşıyan iki sıhhiyeciyi belirdi; Greer ile Michael, Amy’yi kaldırıp sedyeye yatırdılar.

“Ben onunla tıbbi yardım istasyonuna gideyim” dedi Greer.

“Hayır, ben giderim.”

Greer, Peter'in kolunu dirseğinin yukarısından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Amy iyi olacak Peter... Başardık. Sen git, işini yap sadece."

Amy'yi sedyeyle taşıyarak götürdüler. Peter başını kaldırıncaya, Apgar ile Chase'in uzun adımlarla yaklaştıklarını gördü. Tepelerinde yalnızca tek tük ateş ediliyordu artık.

"Sayın Başkan, gelecekte böyle kılıpayı kurtulacak duruma düşmezseniz sevinirim" dedi Apgar.

"Durumumuz nedir?"

"Yalnızca kuzeyden hücum edilmiş gibi görünüyor. Surun başka kısımlarından viral gören yok."

"Kasabalardan nasıl haberler aldık peki?"

Apgar duraksadı. "Hiçbir şey."

"Ne demek *hiçbir şey*?"

"Kimse yanıt vermiyor. Bu sabah batıda ta Hunt'a, güneyde Bandera'ya, kuzeyde de ta Fredericksburg'e kadar devriyeler gönderdik. Kurtulan yok, neredeyse hiç ceset de yok. Bu noktada, hepsinin saldırıya uğrayıp yenildiğini varsaymak durumundayız."

Peter söyleyecek söz bulamadı. İki yüz binden fazla insan yitirilmişti.

"Sayın Başkan?"

Apgar ona bakıyordu. Peter yutkundu ve "Surun içinde kaç kişi var?" diye sordu.

"Askerleri de sayarsak en fazla dört beş bin. Savaşacak çok kişi yok elimizde."

Michael generale "Peki ya kıstak?" diye sordu.

"Aslında birkaç saat önce bizimle telsiz bağlantısı kurdular. Lore diye biri senin yerini merak ediyordu. Dün geceki saldırıdan hiç haberleri yoktu, yani draklar onları gözden kaçırdı herhalde. Ya gözden kaçırdılar ya da o geçit yoldan geçmeyecek kadar akıllıydılar."

Tepelerindeki silahlar sustu.

“Belki bu gecelik bu kadardır” dedi Chase. Onların yüzlerini umutla inceledi. “Belki de onları korkutup kaçtırttık.”

Peter öyle düşünmüyordu; Apgar’ın da öyle düşünmediğini anlayabiliyordu.

Michael “Bazı kararlar vermemiz gerek Peter” diyerek araya girdi. “Zaman hızla azalıyor. İnsanları buradan götürmeyi konuşmalıyız.”

Bu fikir saçma geldi birden. “Bu insanları savunmasız bırakmam Michael. Bu iş başladı bir kere. Şimdi, eli yaba tutan herkesin o sura çıkması gerek.”

“Hata yapıyorsun.”

İskeleden: “Temas! Bin sekiz yüz metre!”

İlk gördükleri, uzaklardaki bir ışık hattıydı.

“Asker, dürbününü ver.”

Işık hattını ilk gören asker dürbününü verdi; Peter mercekleri gözlerine yaklaştırdı. Platformda yanında duran Apgar ile Michael da kuzeye göz gezdiriyorlardı.

Peter generale “Sayılarını söyleyebilir misin?” diye sordu.

“Fazla uzaktalar.” Apgar telsizini kemerinden çıkarıp ağzına götürdü. “Bütün mevziler, ne görüyorsunuz?”

Cızırtılar ve sonra: “Birinci mevzi, negatif.”

“İkinci mevzi, temas yok.”

“Üçüncü mevzi, burada da aynı. Hiçbir şey görmüyoruz.”

Aydınlık halkasının her yerinde durum aynıydı. Işık hattı uzamaya başladı, yaklaşır gibi görünmese de.

“Ne yapıyorlar yahu?” dedi Apgar. “Orada öylece bekliyorlar.”

“Dur biraz.” Michael işaret etti. “Otuz derece solda.”

Peter onun gösterdiği yere baktı. İkinci bir hat oluşuyordu.

“Bir tane daha var” dedi Apgar. “Kırk derece sağda, ağaç hattının yakınında. Büyük bir pod gibi görünüyor. Kuzeyden de başkaları geliyor.”

Ana hat artık yüzlerce metre uzunluğundaydı. Ortadaki büyük topluluğa dört bir yandan viraller akın ediyordu.

“Bu keşif kolu değil” dedi Peter.

Apgar “Koşucular, harekete geçmeye hazırlanın!” diye bağırdı. Peter’a döndü. “Sayın Başkan, sizi güvenli bir yere götürmeliyiz.”

Peter gözcülerden birine “Onbaşı, şu M16’yı ver bana” dedi.

“Peter, lütfen... Bu iyi bir fikir değil.”

Asker silahı Peter’a verdi. Peter şarjörü çıkardı, en üstteki mermiye tozdan arındırmak için üfledi, sonra da şarjörü geri takıp kurma kolunu çekti. “Biliyor musun Gunnar, sanırım on yıldır ilk kez bana isimle hitap ediyorsun” dedi.

Konuşma bu noktada sona erdi. Alçak bir gümbürtü onlara yaklaşıyordu. Her geçen saniyeyle birlikte yükseliyordu.

“Bu duyduğum ne?” dedi Michael.

Yeri döven ayakların sesiydi. O büyük, dalgalanan kitle büyümeyi sürdürüyor ve hızla yaklaşıyordu. Arkasında bir toz bulutu döne döne göğe yükseliyordu.

“Ulu Tanrım” dedi Peter. “Bu herkes.”

Apgar gürültüde sesini duyurmak için bağırarak “Onlar aydınlık halkasına ulaşana dek ateş açmayın!” dedi.

Viral topluluğu artık üç yüz metreden yakındaydı ve hızla yaklaşıyordu. Ordudan çok, büyük bir doğa olayı gibiydi... Çığ, kasırga, sel. Platform uğuldamaya başladı; virallerin hücumunun sismik etkisi, platformun cıvatalarıyla perçin çivilerini ritmik şekilde titreştiriyordu.

Peter, Apgar’a “Şehir kapısı dayanır mı?” diye sordu. Apgar da dürbününü bırakıp eline tüfek almıştı.

“Buna karşı mı?”

Yüz seksen metre. Peter silahın dipçliğini köprücük kemiğine dayadı.

Apgar “Hazır!” diye bağırdı.

Doksan metre.

“Nişan al!”

Her şey durdu.

Viraller aydınlık halkasının hemen ardında durmuşlardı. Sırf durmak da değil... Düğmeye basılmışçasına donakalmışlardı.

“*Neler* oluyor...?”

Kitle ortadan ayrılmaya, koridor oluşturmaya başlamıştı. En arkadan başlayan bu koridor, iki yanını dalgalandırarak ortadan aktı. Viraller sanki huşuyla hareket ediyor, büyük bir krala aralarından geçmesi için yol veriyor ve o geçerken, eğilerek selamlıyorlardı. Karanlık bir silüet, topluluğun ortasından ilerliyordu. Bir tür hayvan gibi görünüyordu. Şehre dikkat ve azimle, ağır ağır yaklaşıırken önünde koridor açılıyordu. Otuz metre, on beş, beş. Öndeki viral duvarı kapı gibi açılınca, at sırtında bir insanın afallatıcı ölçüde sıradan görüntüsü ortaya çıktı.

“Bu, o mu?” dedi Apgar. “Sıfır mı?”

Binici, ışıklara doğru ilerledi. Şehir kapısıyla aradaki mesafenin yarısında atını durdurup indi. Peter onun erkek olmadığını fark etti. *Kadın*. Spot ışıkları, o kadının yüzünün üst kısmını gizleyen siyah gözlüğün camlarından yansiyordu. Sırtında, içinde bir tür silah, bir kılıç ya da tüfek bulunan bir kın çapraz asılıydı; üst gövdesinde de birbirine çapraz iki palaska vardı.

Palaskalar.

Michael “Vay canına” diye mırıldandı.

Peter’ın zihni, zamandaki bir delikten düşüyordu. “Ateş etmeyin!” Kollarını kaldırıp iyice açtı. “Kimse ateş etmesin!”

Sırtı dimdik duran kadın, yüzünü surun tepesine çevirdi. “Ben Seferberlik Ordusu yüzbaşısı Alicia Donadio! Peter Jaxon nerede?”

Otuz dakika geçmişti; herkes yerindeydi. Yaya kapısından geri çekilen Peter, Henneman'a başıyla onay verdi.

"Kapıyı aç Albay."

Henneman halka şeklinde kolu çevirip geri çekildi. Tünelin içinden, ağır ağır yürüyen bir atın ayak sesleri geldi. Kapıya dönük halde yan yana dizilmiş askerler bir enerji dalgasıyla ürperdi; bütün silahlar doğrultulmuş, herkesin gözü namluların üstünden nişan almıştı. Tünelin duvarında bir gölge uzadı; sonra Alicia belirdi. Bir elinde, atın dizginine bağlanmış kısa bir halat tutuyordu; diğer eliyse yan tarafından rahatça sarkmıştı. Başında taç gibi duran, dikkat çekici kızıl saç sımsıkı toplanmıştı ve sık örülmüş bir kuyrukla, sırtının ortasına dek iniyordu. Üstündeki tişört, kollarıyla omuzlarının kaslılığını sergiliyordu; altında da kemeri iyice sıkılmış bol pantolon ve deri çizmeler vardı. Kalabalığa hızla göz gezdirirken, gözlük camlarından yansıyan toplanma alanı ışıkları onları ışıldağa benzetiyordu; öne doğru bir adım daha attıktan sonra durup talimat bekledi.

"İlerle" dedi Peter. "Yavaşça."

Alicia yedi metre kadar daha ilerledi; Peter durmasını emretti.

"Önce bıçaklar. Onları öne at."

"Tek diyeceğin bu mu?"

Peter gerçekdışılık hissine kapıldı birden; sanki bir hayaletle konuşuyordu. "Bıçaklar Lish."

Alicia, Peter'ın sağına göz attı. "Michael. Orada durduğunu fark etmemiştim."

"Selam Lish."

"Ve Albay Apgar." Alicia çenesiyle çabucak selam verdi. "Sizi görmek güzel efendim."

"'Generalim' diyeceksin Donadio." Adam kollarını göğsünde kavuşturmuştu; kaşları iyice çatıktı. "Sayın Başkan, bir emrinize bakar."

"'Sayın Başkan' mı?" Alicia alayla kaşlarını çattı. "Epey yükselmişsin Peter."

Eskisi gibi takılmalar, alaycı ton: Numara mıydı? "Onları çıkar dedim."

Alicia, Peter'a acelesiz gibi gelen bir tavırla kayışları çözüp palaskalarını yere attı.

"Şimdi kılıç" dedi Peter.

"Konuşmak için buradayım, hepsi bu."

Peter surun tepesine seslendi. "Keskin nişancılar! Ata nişan alın!" Sonra Alicia'ya: "Adı Asker, değil mi?"

Peter onu kaygılandırdıysa bile, Alicia bunu belli etmedi. Yine de kını başının üstünden geçirip öne attı.

"Şimdi gözlük" dedi Peter.

"Ben tehdit değilim Peter. Ulağım sadece."

Peter bekledi.

"Nasıl istersen."

Gözlük çıkınca, Alicia'nın gözleri ortaya çıktı. Daha turunculaşmışlardı ve daha delici bakıyorlardı. Zaman onun için donmuştu; Alicia bir gün bile yaşlanmamıştı. Fakat bir şey farklıydı, görülmekten çok hissedilen bir nitelik... Tıpkı yaklaşan fırtınanın bulutlarının gelmesinden çok önce yaşanan karıncalanma hissi gibi. Alicia gözlerini kaçırmadan, dosdoğru Peter'ın gözlerinin içine bakıyordu. Meydan okuyan bir bakıştı onunki; gerçi şimdi, yüzü ortadayken, bir şekilde çıplak ve neredeyse kolay incinir gibi de

görünüyordu. Özgüveni numaraydı; altında güvensizlik hissi yatıyordu.

“Işıkları açın.”

Peter’ın arkasına üç adet, portatif sodyum buharlı lamba yerleştirilmişti. Yandıklarında tabanca patlamış gibi oldu; Alicia’nın yüzünü ışığa boğdular. Alicia’nın elleri hızla kalkarken altı asker öne çıkıp üstüne saldırarak onu yüzükoyun yere yatırdılar. Asker yüksek sesle kişneyerek şahlanıp, ön ayaklarıyla havayı vahşice pençeledi. Askerlerden biri Alicia’nın kafatasının dibine namlu dayarken diğerleri üstünü örttüler.

Peter “Biri şu hayvanı kontrol altına alsın” diye bağırdı. “Sorun çıkarırsa vurun.”

“Onu rahat bırakın!”

“Albay Henneman, tutsağı prangaya vurun.”

İki asker atı götürürlerken, Henneman tabancasını bel kılıfına sokup öne çıkararak Alicia’nın el ve ayak bileklerini zincire vurdu. Üçüncü bir zincirle de, Alicia’nın prangaları arkadan birbirine bağlandı.

“Kalk ve bana dön” dedi Peter.

Alicia öne arkaya sallanarak doğrulup diz çökme pozisyonuna geçti. Gözleri sımsıkı kapalıydı; bir darbeyi savuştururcasına, yüzünü sert ışıklardan öte tarafa çevirmiş ve başını eğmişti.

“Sizin hayatınızı kurtarmaya çalışıyorum Peter.”

“Bunu gösterme yolun ilginç.”

“Söyleyeceklerimi duyman gerek.”

“Konuş öyleyse.”

Bir an geçti; sonra Alicia söze başladı: “Bir adam var... İnsandan öte; bir çeşit viral ama bizim gibi görünüyor. Adı Fanning; New York Şehri’nde, Grand Central diye bir binada. Beni gönderen o.”

“Bunca zamandır orada mıydın yani?”

Alicia başıyla onayladı. “Sana asla söylemediğim şeyler var Peter. Sana *söyleyemediğim* şeyler. Viral yanımla belli ettiğimden daha güçlüydü hep. Bu his giderek kötüleşti... Uzun süre kontrol altında tutamayacağımı biliyordum. Iowa’dan hemen sonra, kafamın içinde Fanning’in sesini duymaya başladım. New York’a gitmemin sebebi buydu. Onu öldürmek niyetindeydim. Veya o beni öldürebilirdi. Hangisinin olacağı gerçekten umurumda değildi. Bu işin tamamen bitmesini istiyordum sadece.”

“Neden bitirmedin peki?”

“İstedim, inan. Onun o lanet kellesini uçurmak istedim. Ama yapamadım. Colorado’da beni ısırarak viral Babcock’a ait değildi. Fanning’e aitti. Ben onun virüsünü taşıyorum. Ona *aidim* Peter.”

Ona aidim. Bu söz kan dondurucuydu. Peter, Apgar’ın bu sözü tam anlamıyla kavrayıp kavramadığını görmek için ona baktı. Apgar kavramıştı.

“Fanning ile bir anlaşma yaptık. Onun yanında kalırsam sizi rahat bırakacaktı.”

“Fikrini değiştirmiş gibi görünüyor.”

Alicia başını empatiyle iki yana salladı. “Bunda rolüm yoktu. Onun ne yaptığını anladığımda, durdurmak için çok geçti. Sizin yayılarak dağılmanızı, gardınızı indirmenizi bekliyordu baştan beri. Onun istediği Amy. Amy’yi ona götürürsem saldırıyı durduracak.”

Mesele buydu demek. “Amy’yi neden istiyor ki?”

“Bilmiyorum.”

“Sakın bana yalan söyleme.”

“O nerede Peter?”

“Hiçbir fikrim yok. Yirmi yıldan fazladır, Amy’yi gören olmadı.”

Alicia’nın tavrı değişmişti; kendinden emin tavrından eser kalmamıştı. “Beni dinle, *lütfe*. Bunu durdurmanın yolu yok. Fanning’in neler yapabileceğini gördün. Diğerleri gibi değil o. Diğerleri *hiçti*.”

“Surlarımız var. Işıklarımız var. Onlarla daha önce de savaştık. Geri dön ve Fanning’e bunu söyle.”

“Peter, anlamıyorsun. Onun herhangi bir şey *yapmasına* gerek yok. Elinizde kaç asker var, birkaç bin mi? Peki ne kadar yiyeceğiniz var? Ne kadar benzininiz var? Fanning’e istediğini verin. Tek şansınız bu.”

“Er Wilson, öne çık lütfen.”

Hollis ışıkların içine girdi.

“Hollis’i hatırlıyorsun, değil mi Lish? Neden merhaba demiyorsun?”

Alicia’nın başı eğikti. “Neden bana bunu soruyorsun ki?”

“Peki ya kızı Kate’i? Onu son gördüğünde küçük bir kızdı herhalde.”

Alicia başıyla onayladı.

“Söyle. Kate’i hatırladığını söyle.”

“Evet, onu hatırlıyorum.”

“Hatırlamana sevindim. Büyüyünce doktor oldu, tıpkı annesi gibi, iki küçük kızı oldu. Sonra, dün gece senin arkadaşlarından biri onu ısırıldı. Sonra ne oldu, biliyor musun?”

Alicia suskundu.

“*Biliyor* musun?”

“Ne diyeceksen de Peter.”

“Tamam, diyeceğim. Hatırladığın o küçük kız var ya? Kendini vurdu.”

Alicia’nın sessizliği, Peter’ı deliye döndürdü. Alicia’ya ne olmuştu böyle? Neye dönüşmüştü?

“Kendini savunmak için söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?”

“Ne dememi istiyorsun? Üzgün olduğumu mu? Bana ne istersen yapabilirsin ama bu hiçbir şeyi durdurmaz.”

Peter’ın kalbi küt küt atıyordu; yumruklarını sıkmıştı. Parmağını sertçe Alicia’ya uzattı. “*Hollis’e bir bak.* Sara’yı buraya getireceğim, Kate’in kızlarını da. Ne kadar üzgün olduğunu onlara söylersin artık.”

Alicia bir şey demedi.

“İki yüz bin insan, Lish. Bir de kalkmış buraya gelip teslim olmaktan bahsediyorsun? Sanki Fanning *arkadaşınmış* gibi?”

Alicia’nın omuzları sarsılıyordu. Ağlıyor muydu?

“Sana tekrar soracağım. Fanning neden Amy’yi istiyor?”

Alicia başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Gunnar, tabancanı ver bana.”

Apgar tabancasını çekip elinde ters döndürdü ve Peter’a verdi. Peter şarjörü çıkarıp kontrol ettikten sonra, özellikle gürültüyle yerine geri soktu.

“Peter, ne yapıyorsun yahu?” dedi Michael.

“Bu kadın bir viral. Düşmanla işbirliği içinde.”

“O Alicia! Bizden biri!”

Peter uzun adımlarla ilerleyip, namluyu Alicia’nın şakağına doğrulttu. “Söyle, lanet olsun.”

Alicia “Amy’nin burada olduğunu biliyorum” diye mırıldandı. “Senin sesinden anlayabiliyorum.”

Peter horozu çekip, dişlerini sıkarak konuştu. Artık içgüdüyle, her türlü düşünceyi ortadan kaldıran kör ve beyaz bir hiddetle hareket ediyordu. “Soruma cevap ver yoksa kafana kurşunu sıkarım.”

“*Bekle.*”

Peter döndü. Çemberin kenarında, dengesini korumak için Greer’in koluna tutunan Amy duruyordu.

“Lucius, onu buradan götür çabuk.”

İki asker harekete geçip onların yolunu kesti. Biri elini Greer’in göğsüne bastırdı. Greer önce kasıldı, sonra da fikrini değiştirmiş gibi görünerek buna izin verdi.

“İzin ver, onunla konuşayım” dedi Amy.

Bu fikir saçmaydı. Kadın ayakta durmakta bile zorlanıyordu; rüzgâr esse dizlerinin üstüne çökerdi.

“Ciddiyim Greer.”

“Öfkeli olmanı anlıyorum ama bu mesele hakkında bilmediğin şeyler var” dedi Amy.

Peter'a, karşısında tehlikeli bir hayvan ya da uçurum kenarında duran bir adam varmış gibi hitap etmişti. Peter elindeki tabancanın kayganlığının ve ağırlığının farkına vardı birden.

"Lucius olduğu yerde kalabilir ama yanıtlar istiyorsan geçmeme izin vermen gerek" dedi Amy.

Peter tekrar Alicia'ya baktı. Kadın teslimiyetle başını eğmişti; ufak tefek, narin, yıkılmış görünüyordu. Peter'ın onu vurmasına ramak mı kalmıştı gerçekten? Bu olanaksız geliyordu fakat o an, kontrolünün ötesindeki bir şey Peter'ı ele geçirmişti.

"Lütfen Peter."

An uzadı; herkes bakıyordu.

"Pekâlâ" dedi Peter. "Bırakın geçsin."

Askerler geri çekildi. Sinmiş Alicia'ya yaklaşan Amy'nin yere düşen gölgesi uzundu. Amy, Alicia'nın yüzünü ışıktan korumak için kendi gövdesini siper ederek onun karşısında eğildi.

"Merhaba kardeşim. Seni görmek güzel."

"Üzgünüm Amy." Alicia'nın omuzları sarsılıyordu. "Öyle üzgünüm ki."

"Üzülme." Amy parmak uçlarıyla Alicia'nın çenesini şefkatle kaldırdı. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun? Öyle güçlüydün ki."

Alicia'nın yanaklarından süzülen yaşlar, kirde parlak izler bırakıyordu. "Bunu bana nasıl söyleyebiliyorsun?"

Amy onun yüzüne bakarak gülümsedi. "Çünkü biz kardeşiz, öyle değil mi? Kan kardeşiyiz. Aklımdan hiç çıkmadın, biliyorsundur."

Alicia bir şey demedi.

"Fanning seni avuttu, değil mi?"

Alicia'nın dudakları, yanaklarından süzülen yaşlarla ıslanmıştı. "Evet."

“Seni yanına aldı; sana baktı. Yalnız olmadığını hissettirdi.”

Alicia neredeyse fısıltıyla konuştu. “Evet.”

“Anlıyor musun? Seninle işte bu yüzden öylesine gurur duyuyorum. Çünkü pes etmedin, kalbin pes etmedi.”

“Ama pes ettim.”

“Hayır kardeşim. Yalnız olmak nedir bilirim. Surların dışında olmak. Ama geçti artık.” Amy, Alicia’yla bakışmayı sürdürerek, toplanmış insanlara yüksek sesle hitap etti. “Herkes dinliyor mu? Silahlarınızı indirebilirsiniz. Bu kadın bir dost.”

Peter “Duruşunuzu koruyun” diye emretti.

Amy yüzünü ona çevirdi. “Peter, beni duymadın mı? Alicia bizimle.”

“Tutsaktan uzaklaşmanı istiyorum.”

Amy şaşkınlıkla önce Alicia’ya, sonra da tekrar Peter’a baktı.

“Sorun değil” dedi Alicia. “Onun dediğini yap.”

“Lish...”

“O yapması gerekeni yapıyor sadece. Şimdi gerçekten geri çekilmelisin.”

Amy bir an kararsız kaldı; sonra ayağa kalktı. Tekrar kararsızca duraksadıktan sonra geri çekildi. Alicia başını eğdi.

Peter “Albay, haydi” dedi.

Henneman, Alicia’ya arkadan yaklaştı. Bir çift ağır lastik eldiven giymişti; elinde tuttuğu, bakır tel dolanmış metal çubuğun bir ucu, ışıklar için elektrik sağlayan jeneratöre uzun bir kabloyla bağlıydı. Çubuğun ucu ensesinin dibine temas edince Alicia kazığa oturtulmuşçasına dikiliverdi, omuzları geri çekildi ve göğsü ileri fırladı. Hiç ses çıkarmadı. Birkaç saniye öylece kaldı; tüm kasları tel gibi gergindi. Sonra nefesi boşaldı ve toprağa yüzüstü kapaklandı.

“Bayıldı mı?”

Henneman çizmesinin burnuyla Alicia'nın kaburgalarını dürttü. "Öyle görünüyor."

"Peter, *neden?*"

"Üzgünüm Amy. Ama ona güvenemem."

Bir kamyon onlara doğru geri geri geliyordu. Kamyonun kasasından atlayan iki asker kasa kapağını açtılar.

"Pekâlâ beyler" dedi Peter. "Bu kadını askeri cezaevine götürelim. Bir de kendinize dikkat edin. Onu ne olduğunu unutmak istemezsiniz."

05.30: Peter iskelede Apgar ile birlikte durmuş, günün doğuşunu seyrediyordu. Viral topluluğu şafaktan bir saat önce gitmişti... O engin topluluk, denizin karanlık devasallığını kucaklamak için kıyıdan geri çekilen bir dalga misali, sessizce çekilmişti. Geride, ayaklar altında çiğnenmiş geniş bir arazi ve ötesinde uzanan, mısırları kırılmış tarlalar kalmıştı yalnızca.

“Bu gecelik bu kadar sanırım” dedi Apgar.

Kaderine boyun eğmiş birinin ağır sesiydi onunki. Konuşmadan beklediler; o iki adamın her biri kendi düşünceleriyle baş başaydı. Birkaç dakika geçtikten sonra çalan boru ortalığı inletti... Derin derin nefes alındıktan sonra kaçınılmaz bir şekilde verilen soluk gibi yayılan o ses, vadinin üstünde iç geçirdikten sonra kesildi. Şehrin dört bir yanında, bodrumlardan ve sığınaklardan, dolaplardan ve yatak altlarından, korkmuş insanlar çıkıyor olmalıydı. Yaşlı insanlar, komşular, çocuklu aileler. Fal taşı gibi açık ve temkinli gözlerle birbirlerine bakıp *Bitti mi? Güvende miyiz?* diyeceklerdi.

“Biraz uyumalısınız” dedi Apgar.

“Sen de.”

Ancak iki adam da kımıldamadılar. Peter’ın midesi ekşiyordu ve boştu -en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu-, vücudunun geri kalanıysa uyuşmuş ve neredeyse ağırlıksız gibiydi. Yüz derisi gergin, kâğıt gibi geliyordu. Bedenin talepleri: Dünyanın sonu geliyor bile olsa, insanın yine de işemesi gerekirdi.

Apgar “Biliyor musunuz?” dedi ve yumruğuna esnedi. “Bence Chase haklıydı. Belki de bu işi halletmeyi çocuklara bırakmalıyız.”

“Enteresan bir fikir.”

“Eee, Alicia’yı gerçekten vuracak mıydınız?”

Bu soru bütün gece Peter’ın aklından çıkmamıştı. “Bilmiyorum.”

“Eh, kendinize çok yüklenmeyin. Vursanız benim için sorun olmazdı.” Apgar duraksadıktan sonra ekledi: “Donadio bir konuda haklıydı. Virallere karşı koymayı başarsak bile, elimizde ışıkları birkaç geceden fazla yakacak kadar benzin yok.”

Peter sura geçti. Gri bir sabahtı; ışık kayıtsız ve bitkindi: Duruma uygun görünüyordu. “Bunun olmasına ben göz yumdum.”

“Hepimiz göz yumduk.”

“Hayır, bunun sorumlusu benim. O kapıları asla açmamalıydık.”

“Ne yapacaktınız ki? İnsanları sonsuza dek burada tıklı tutamazsınız.”

“Bu konuda beni aklayamazsın.”

“Ben sadece gerçeğe işaret ediyorum. Birini suçlamak istiyorsanız Vicky’yi suçlayın. Hatta *beni* suçlayın. Kasabaları yerleşime açma kararı sizden çok önce verilmişti.”

“O koltukta oturan benim Gunnar. Durdurabilirdim.”

“O zaman ihtilal çıkardı. Draklar ortadan kaybolunca, bu iş kaçınılmaz oldu. Burayı bu kadar uzun süre ayakta tutabilmemize şaşırdım doğrusu.”

Gunnar ne derse desin Peter gerçeği biliyordu. Gardını indirmiş, her şeyin -savaşın, virallerin, eski yaşam tarzının- geçmişte kaldığına kendisinin inanmasına göz yummuştu ve şimdi iki yüz bin insan yitirilmişti.

Henneman ile Chase iskelede pat pat yürüyerek yaklaştılar. Chase köprü altında uyumuş gibi görünüyordu

fakat dış görünüşüne daima özen gösteren Henneman geceyi saçının bir teli bile dağılmadan geçirmeyi her nasılsa başarmıştı.

Albay “Emirleriniz, Generalim?” diye sordu.

Gardlarını indirmelerinin sırası değildi fakat adamların dinlenmeye ihtiyacı vardı. Apgar onları dörder saatlik rotasyona tabi tuttu: Üçte biri surda nöbet tutacak, üçte biri etrafta devriye gezecek, üçtö biri de ranzalarında olacaktı.

Henneman uzaklaşırken Chase “Eee, şimdi ne olacak?” diye sordu.

Fakat Peter dinlemeyi kesmişti; zihninin gerisinde bir fikir oluşuyordu. Eski bir şey; geçmişten bir şey.

“Sayın Başkan?”

Peter iki adama döndü. “Gunnar, zayıf noktalarımız neler? Şehir kapısı dışında.”

Apgar bir an düşündü. “Surlar sağlam. Baraja girmeleri de mümkün değil.”

“Yani sorun şehir kapısı.”

“Bence öyle.”

İşe yarar mıydı? Bakarsın yarardı.

“Ofisimde” dedi Peter. “İki saat sonra.”

“Kapıyı aç.”

Subay anahtarı sokup kapıyı açtı; Peter içeri girdi. Alicia hücrenin zemininde oturuyordu. Kollarıyla bacaklarına önden pranga vurulmuştu; üçüncü bir zincir, ellerini duvardaki kalın demir halkaya bağlıyordu. Pencere kalın kumaşla örtüldüğünden içerisi loştu.

Alicia esprili bir tavırla “Zamanı gelmişti” dedi. “Beni unuttuğunu düşünmeye başlıyordum.”

Peter muhafıza “İşim bitince kapıya vururum” dedi.

Muhafız onları yalnız bıraktı. Peter yatağa, Alicia’nın karşısına oturdu. Sessiz bir an; aralarında gerçekte

olduğundan çok daha büyük gelen bir mesafeyle, birbirlerini süzdüler.

Peter “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Eh, bilirsin işte.” Alicia umursamazca omuz silkti. “Beynime kurşun yemekten iyidir. Orada bir an beni gerçekten kaygılandırdın.”

“Öfkeliydim. Hâlâ öyleyim.”

“Evet, bunu sezdim.” Alicia onun yüzünü ağır ağır inceledi. “Şimdi, sana adamakıllı bakma fırsatı bulmuşken şunu söylemeliyim ki yaşını göstermiyorsun. Çatıdaki o kar sana yakışmış.”

Peter gülümsedi, çok az. “Sen de aynı görünüyorsun.”

Alicia küçücük, kutu gibi odaya bakındı. “Burada gösteriyi ciddi sen mi yönetiyorsun peki? Başkansın filan.”

“Öyle görünüyor.”

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Son birkaç gün çok da iyi geçmedi.”

Yalnızca ikisinin duyabildiği bir şarkı eşliğinde dans edercesine birbirlerine ettikleri bu alaycı laflar: Peter’ın elinde değildi; bunu özlemişti.

“Beni zor bir duruma soktun Lish. Dün gece epey dikkat çektin.”

“Zamanlamam çok iyi değildi.”

“Bu hükümetin gözünde bir hainsin sen.”

Alicia başını kaldırıp baktı. “Peter Jaxon ne düşünüyor peki?”

“Epeydir yoktun. Görünüşe göre Amy senin bizim tarafımızda olduğuna inanıyor fakat kararları veren o değil.”

“Sizin tarafınızdayım Peter. Ama bu, durumu değiştirmiyor. Eninde sonunda Amy’yi vermek zorunda kalacaksın. Fanning’i yenemezsin.”

“Bak, işte bu noktada bir problemim var. Senin herhangi bir şey hakkında böyle konuştuğunu duymamıştım hiç.”

“Bu farklı. *Fanning* farklı. Baştan beri her şeyi kontrol ediyor. On İki’yi öldürebilmemizin tek sebebi *Fanning’in* bunu yapmamıza *göz yummasıydı*. Onun gözünde hepimiz oyun tahtasındaki taşlarız.”

“Şimdi neden ona güveniyorsun peki?”

“Kendimi net ifade edemiyor olabilirim. Ona güvenmiyorum.”

“‘Seni avuttu.’ ‘Sana baktı.’ Bunu doğru hatırlıyor muyum?”

“Bunları yaptı Peter. Ama bu aynı şey değil.”

“Bundan daha iyisini yapman gerekecek.”

“Neden? Bana inanman için mi? Gördüğüm kadarıyla seçme şansınız yok.”

“Burada kiminle konuşuyorum? Seninle mi yoksa *Fanning* ile mi?”

Alicia’nın bakışları öfkeyle sertleşti; Peter’in sözleri hedefi on ikiden vurmuştu. “Ben yemin ettim Peter. Tıpkı senin gibi, tıpkı Apgar gibi, tıpkı dün gece o surda olan herkes gibi. *Fanning’in* yanında kaldım çünkü *Kerrville’e* ilişmeyeceğine inanıyordum. Evet, bana iyi davrandı. Öyle davranmadığını söylemedim hiç. İster inan ister inanma fakat o adam için gerçekten üzülüyorum, ta ki onun ne olduğunu hatırlayana dek.”

“Neymiş peki?”

“Düşman.”

Alicia yalan mı söylüyordu? Şimdilik bunun önemi yoktu; Alicia’nın Peter’in inanmasını *istemesi*, Peter’in kendi lehine kullanabileceği bir şeydi.

“Neyle savaştığımızı, dışarıda kaç drak olduğunu söyle bana.”

“Dün gece gördün sanırım.”

“Bir başka deyişle, *Fanning’in* kuvvetlerinin geri kalanı New York’ta. Onları yedekte tutuyor.”

Alicia başıyla onayladı. “Takip edilmedim, kastın buysa eğer. Geri kalanlar şehrin altındaki tünellerde.”

“Fanning’in Amy’yi istemesinin sebebini biliyor musun peki?”

“Bilsem söylerdim sana. Fanning’i anlamaya çalışmak boşuna. O karmaşık bir adam Peter. Yirmi yıl yanında yaşamama karşın onu tamamen çözebilmiş değilim. Çoğu zaman sadece üzgün görünüyor. Kendisinin olduğu şeyden hoşlanmıyor ama onda bir tür adalet de görüyor. Veya en azından görmek istiyor.”

Peter kaşlarını çattı. “Anlamıyorum.”

Alicia bir an durup düşüncelerini topladı. “İstasyonda bir saat var. Fanning çok eskiden orada bir kadınla buluşacakmış.” Alicia başını kaldırıp baktı. “Uzun hikâyeye. Hepsini anlatabilirim ama saatler sürer.”

“Özet geç.”

“Kadının adı Liz imiş. Jonas Lear’ın karısıymış.”

Peter apışıp kaldı.

“Evet, beni de şaşırtmıştı. Hepsi birbirlerini tanıyorlarmış. Fanning o kadını gençliklerinden beri sevmiş. Kadın, Lear ile evlenince, Fanning o işten tamamen vazgeçmiş ama vazgeçmemiş de bir yandan. Sonra kadın hastalanmış. Bir çeşit kanser yüzünden ölüyormuş. Meğer o da Fanning’i seviyormuş; baştan beri sevmiş. Fanning ile birlikte kaçacaklarmış; kadının son günlerini birlikte geçireceklermiş. Onun bu hikâyeyi anlatışını duymalıydın Peter. Kalbini acıttı. Saatin olduğu yerde buluşacaklarmış ama Liz gelmemiş. Yolda ölmüş ama Fanning bunu bilmiyormuş; Liz’in fikrini değiştirdiğini düşünmüş. O gece bir barda sarhoş olup, bir kadınla birlikte onun evine gitmiş. Kadın bir yabancıymış, Fanning’in tanıdığı biri değilmiş. Fanning onu öldürmüştü.”

“Bir başka deyişle, Fanning bildiğin katil yani.”

Alicia itiraz ifadesi takındı. “Eh, Fanning’in anlattıklarına bakılırsa bir kaza olmuş denebilir. Yarı delirmiş haldeymiş;

hayatının bittiğini düşünüyormuş. Kadın ona bıçak çekmiş, boğuşmuşlar, kadın bıçağın üstüne düşmüş.”

“Böylece de Fanning idama mahkûm edilmiş, tıpkı On İki gibi.”

“Hayır, yakayı ele vermemiş. O meselenin tamamı hakkında kendini çok kötü hissetmiş aslında. Epey kafası karışıkmiş ama kalbi nasır tutmuş bir katil değilmiş, en azından henüz değilmiş. Sonra Lear ile birlikte Güney Amerika’ya, virüsün geldiği yere gitmişler. Lear yıllardır o virüsü arıyormuş; onu karısını kurtarmakta kullanabileceğini düşünmüş ama karısının ölümüyle birlikte bu sebep ortadan kalkmış. Fanning o adamın virüse tamamen kafayı takmış olduğunu söylüyor.”

“Fanning virüsü o şekilde mi kapmış?”

Alicia başıyla onayladı. “Onun anlattıklarından anladığım kadarıyla bu tesadüfen olmuş ama Fanning, Lear’ı sorumlu tutuyordu. Fanning’in enfekte olmasından sonra Lear onu Colorado’ya geri götürmüştü. Hâlâ virüsü tüm hastalıkların tedavisinde kullanmayı düşünüyormuş ama ordu devreye girmiş. Virüsü silah olarak kullanmak, onun sayesinde bir çeşit süper asker yaratmak istemişler. On İki mahkûmu o zaman getirmişler.”

Peter bir an düşündü. Sonra, düşünceleri netleştince: “Peki ya Amy? Ordu neden onu o hale getirmiş?”

“Ordu’nun değil, Lear’ın işiymiş bu. Fanning’in taşıdığı virüsten türetilmemiş, farklı bir virüs kullanmış. Amy’nin diğerlerine benzememesinin sebebi bu. Bir de o sırada çok genç oluştu. Bence Lear o işin tamamen sarpa sardığını biliyordu ve durumu düzeltmeye çalışıyordu belki.”

“Bunu yapmak için tuhaf bir yol seçmiş.”

“Dediğim gibi, Fanning o adamın kaçık olduğunu düşünüyor kesinlikle. Her halükârda Fanning, Amy’yi kaçan balık olarak görüyor. On İki’nin öldürülmesi bir sınamaydı... Bizim için değil, ne de olsa bizim onlara karşı hiç şansımız olmadı asla. Fanning Amy’yi sınıyordu. Fanning’in onların

hepsini öyle bir araya getirmesinin sebebini neden o sırada düşünmediğimi bilmiyorum. En hafif tabirle, onlardan asla pek hoşlanmamıştı denebilir. Onlar için 'bir grup psikoz hastası' diyor."

"Kendisi öyle değil miymiş peki?"

Alicia omuz silkti. "Tanımına göre değişir. Fanning'in doğruyla yanlış ayırt edemediğini kastediyorsan hayır demek durumundayım. Aslında bu konuda gayet yetkin. Bu da onun en tuhaf yönü, asla gerçekten anlayamadığım tarafı. Sıradan draklar böyle şeyleri umursamaz... Onlar yeme makinesidir yalnızca. Fanning ise *her şeyi* düşünüyor. Belki Michael onunla boy ölçüşebilir ama ben asla başaramadım. Fanning ile konuşmak, bir at tarafından sürüklenmek gibiydi."

"Amy'yi neden sınadı peki? Ne öğrenmeye çalışıyordu?"

Alicia bakışlarını kaçırdıktan sonra "Amy'nin diğerlerinden gerçekten farklı olup olmadığını öğrenmek istiyordu bence" dedi. "Amy'yi öldürmek istediğini sanmıyorum. Öyle olsa mutlaka fark ederdim. Bir tahminde bulunmam gerekse, bütün bunlar Fanning'in Lear'a olan hisleriyle alakalı derdim. Fanning o adamdan nefret ediyordu. Cidden *nefret ediyordu*. Sırf Lear'ın ona yaptığı şey yüzünden de değil. Daha derin bir sebebi var. Lear, Amy'yi durumu düzeltmek için yarattı. Belki de Fanning bunu kabullenemiyor. Dediğim gibi, çoğu zaman çok üzgün görünüyor. O terminalde oturup o saate bakıyor, sanki Liz gelmeyince zaman kendisi için durmuş gibi."

Peter daha fazlasını duymayı bekledi fakat Alicia'nın söyleyecekleri bitmiş gibiydi. "Dün gece ona 'adam' dedin."

Alicia başıyla onayladı. "En azından öyle görünüyor, birkaç fark olsa da. Işığa karşı duyarlı, benden çok daha fazla. Asla uyumuyor... Veya neredeyse asla. Yemeğini sıcak seviyor. Ve..." -Alicia kesicidişlerini baş ve işaretparmaklarıyla gösterdi.- "...Onda bunlardan var."

Peter kaşlarını çattı. "Köpekdişleri mi?"

Alicia başıyla onayladı. "Sadece bu ikisi."

"Hep öyle miymiş?"

"Aslında hayır. Başta tıpkı diğerleri gibiymiş. Ama bir şey, bir kaza olmuş. Fanning suyla dolmuş bir taşocağına düşmüş. Başlarda, Fanning'in NUH laboratuvarından kaçmasından sadece birkaç gün sonra olmuş bu. Hiçbirimiz yüzemeyiz; Fanning dosdoğru dibi boylamış. Kendine geldiğinde kıyıda yatıyor ve şimdiki gibi görünüyormuş." Alicia ansızın aklına bir fikir gelmişçesine duraksayıp, Peter'ın yüzüne kısık gözlerle baktı. "Amy'ye de öyle mi oldu?"

"Ona benzer bir şey."

"Ama bana söylemeyeceksin."

Peter konuyu kapadı. "Su, Fanning'in Çokluk'unu eski hallerine döndürebilir mi peki?"

"Fanning hayır diyor; bunun kendisine özgü olduğunu söylüyor."

Peter yataktan kalktı. Başı döndü: Sırf birkaç dakikalığına bile olsa uzanması gerekiyordu gerçekten. Ama bitkinliğini Alicia'ya belli etmemesi önemli geliyordu... Çok eskilerden, birlikte Nöbet tuttukları ve hep birbirlerine üstün çıkmaya çalıştıkları zamanlardan kalma bir alışkanlıktı bu.

"O zincirler için kusura bakma."

Alicia bileklerini kaldırıp nötr bir ifadeyle inceledi... Sanki onun değil başkasının elleriydiler. Omuz silktikten sonra ellerini tekrar kucağına bıraktı. "Boş ver. Ben de senin işini kolaylaştırıyor değilim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Yiyecek, su?"

"Beslenme rejimim bu aralar biraz tuhaf."

Peter anladı. "Ne yapabilirim diye bir bakayım."

Sessiz bir an; ikisi de durumun garipliğinin farkındaydı.

"Bana inanmak istemediğini biliyorum" dedi Alicia. "Yerinde olsam ben de inanmazdım. Ama sana gerçeği söylüyorum."

Peter bir şey demedi.

“Biz *dosttuk* Peter. Onca yıl boyunca, daima güvенеbileceğim tek kişi sendin. Birbirimize destek olurduk.”

“Evet, öyle.”

“Bunun hâlâ bir değeri olduğunu söyle bana sadece.”

Peter ona bakarken, uzun yıllar önce, Colorado Garnizonu’nda vedalaştıkları geceyi hatırladı... Amy ile birlikte dağa çıkmasından önceki geceyi. O sırada öyle gençtiler ki. Kışlanın önünde dururlarken, buz gibi rüzgâr içlerini üşütürken Peter, Alicia’yı hayatında kimseyi sevmediği kadar sevmiştii... Ebeveynini, Teyze’sini, hatta ağabeyi Theo’yu bile sevmediği kadar: Hiç kimseyi. Bir erkeğin bir kadına ya da bir erkek kardeşin kız kardeşine duyacağı türden bir sevgi değildi bu; özüne kadar soyulmuş, daha sade bir şeydi: İsimlendirilemeyecek, birleştirici bir atomaltı enerjidi. Peter o sırada birbirlerine ne söylediklerini artık anımsayamıyordu; geride o izlenim kalmıştı yalnızca, kardaki ayak izleri gibi. Hayatı kavramanın, hayatı yaşamanın ne anlama geldiğini kavramanın hâlâ mümkün görüldüğü -Peter o zamanlar böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanacak kadar gençti henüz- anlardandı ve bu hatıra beraberinde çarpıcı bir duygu canlılığını getiriyordu; sanki kendisinin geçmişte kalmış o soğuk saatte, Alicia’nın cesaretinin koruyucu ışığında durmasından beri otuz yıl geçmemiş gibi. Fakat sonra gözlerini kırptırarak bu hatırayı aklından çıkardı, zihni şimdiki zamana döndü ve geride kalan şey, göğsünün ortasına taş gibi oturmuş hüzüdü yalnızca. İki yüz bin insan yitirilmişti ve bütün bunların merkezinde Alicia vardı.

“Evet” dedi. “Değeri var. Ama bu hiçbir şeyi değıştirmiyor maalesef.”

Kapıyı üç kez, sertçe çaldı. Kilit açıldı ve muhafız belirdi.

“Aptal olma Peter. Fanning aynen anlattığım gibi. Ne planlıyorsun bilmiyorum ama yapma.”

Peter muhafıza “Teşekkürler” dedi. “Burada işim bitti.”

Alicia kendisini duvara bağlayan zinciri çekiştirirken, zincir şingırdadı. “Dinle beni, lanet olsun! Onunla savaşımaya kalkmak boşuna!”

Fakat Peter bu sözleri hayal meyal duydu; koridorda uzun adımlarla yürümeye başlamıştı bile.

Ve Şimdi Alicia'm, onların arasında yaşıyorsun.

Bunu nereden mi biliyorum? Her Şeyi bildiğim gibi biliyorum; ben bir milyon zihinim, bir milyon tarihim, bakınan bir milyon çift gözüm. Her yerdeyim Alicia'm; seni gözlüyorum. En baştan beri seni gözledim, değerlendirdim. Doğduğun gün bu dünyaya gelişini, cıyaklayan ıslak bir külçe olarak gelişini ve itirazın sıcak kanının damarlarında Şimdiden aktığını hissettiğimi söylemem çok mu fazla olur? Bu olanaksız elbette; ama öyle olmuş gibi geliyor. İlahi takdirin büyüleyici yöntemidir bu: Her Şey önceden buyurulmuş gibi, hem ilerideki hem de gerideki her Şey bilmiyormuş gibi görünür.

Ne etkileyici bir giriş yaptın! Ne cesur ifadelerle, ne büyük bir gösteri yeteneğiyle, ne sağlam bir otoriter duruşla Şehrin ışıklarına adımını atıp hak iddia ettin! O kuşatma altındaki metropolün, senin gelişinin dramıyla büyülenmiş sakinlerinin etkin altına girmemeleri mümkün müydü? *Ben Alicia Donadio, Seferberlik Ordusu Yüzbaşı!* Bu tumturaklı laflarımı bağışla Alicia; ruh halim gösterişli kelimeler kullanmaya uygun. Büyük Akhilleus'un güçlü Truva'nın mazgallı siperlerinin dışında durmasından beri, bu yaradılış bölgemiz senin gibisini görmedi. O surların içinde büyük bir parlamento toplantısı yapılıyor Şüphesiz. Tartışmalar, hükümler, tehditler ve karşı tehditler... Kuşatma altındaki bir Şehrin alışıl gelmiş söz düelloları. Savaşalım mı? Kaçalım mı? İçten ve takdire Şayan olsalar da -bu benzetme için kusuruma bakmamalısın- bu tartışmaların sonuca etkisi,

boğulurken çırpınmanın etkisinden farksızdır; süreci hızlandırırlar yalnızca.

Yokluğunda seni taklit ettiğim söylenebilir Alicia. Geceler boyu, karanlık beni çağırıyor; ayaklarım büyük Gotham'ın sokaklarında tekrar tekrar gezmeye yönlendiriyor beni. Bu sürgün adasına nihayet yaz geldi. Dallarda ötücü kuşlar cıvıldıyor; ağaçlarla çiçekler, hava yoluyla taşınan polenlerini esintiye saçıyor, her türden yaratığın yeni doğmuş yavruları, otların arasında, sonu belirsiz ilk maceralarına atılıyor. (Dün gece, güçten düşmemle ilgili kaygılarını hatırlayıp, kardeş olan altı genç ve küçük tavşanı senin şerefine yedim.) İçimin bu yeni kıpır kıpırlığı neyin nesi? Manhattan'ın cam, çelik ve taştan oluşan labirentinde başıboş gezinirken kendimi sana daha yakın hissediyorum, evet ama başka bir şey de hissediyorum: Geçmiş öyle parlak ve yoğun algılıyorum ki halüsinasyon gibi resmen. Nihayetinde, arkadaşım Lucessi'nin cenaze töreni için New York'a geldiğimde, bu şehir elini ilk kez omzuma sevgiyle koyduğunda mevsim yazdı. Gözlerimi kapıyorum ve işte oradayım, onunlayım, Liz'imleyim; o kadın ve o yer kalıcı bir şekilde bir ve aynı. Saatin dibindeki randevunun vaktinin gelmesi, sonra da o mevsimde işten erken çıkıp evlerine koşan insanların nemli ıslısına çıkışımız; kendimizi taksinin içinde bulmamız ve onun çatlak vinil kaplama koltuğunda otururken, daha önce o taksiye binmiş bir milyon kişiyi hissedişimiz; sokaklarla kaldırımları doldurmuş insanların geçit törenindeymiş gibi, dalga dalga hareket etmesi; sabırsızca ve formalite icabı basılan kornalar, kedilerin çiftleşirken attığı çığlıkları andıran siren sesleri; şehir merkezinin, cam kaplı cepheleri o saatin tükenmiş ışığıyla parıldayan görkemli kuleleri; parlak ve neredeyse acı verici bir şekilde her şeyin farkına varışım, düzenlenmemiş verilerin beynime akın edişi, bütün bunların âşık olduğum ebedi Liz'den asla ayrılamaz olması. Onun güneşle kutsanmış, ışıltılı omuzları. Taksinin kapalı iç mekânında,

Liz'in terinin hafif ve kadınsı aroması. Onun faniliğin dokunuşunu taşıyan, ifade yüklü, solgun yüzü ve daima her şeyin derinine göz atan miyop bakışları. Karanlık sokaklarda, milyonların arasında baş başa gezinirken elimde tuttuğum elinin kusursuzluğu. Çok eskiden tek bir cinsiyet olduğu söylenir; insanoğlu o mutlu halde yaşarmış, ta ki tanrılar bizi ikiye bölmekle cezalandırana dek... O zalim mitoz yüzünden, her insanın her bir yarısı bütünlüğüne tekrar kavuşabilmek için dünyada ebediyen dört döner olmuş.

Liz'in elimdeki eli bana böyle hissettiriyordu Alicia: Sanki yeryüzündeki onca erkeğin arasında ben aradığım kişiyi bulmuştum.

Ben o gece uyurken Liz beni öptü mü? Bu bir rüya mıydı? Arada fark var mı? Bu benim New York'um, bir zamanlar öylesine çok kişinin olduğu gibi: İnsanın rüyasında gördüğü öpücük.

Hepsi yitti, hepsi gitti... Tıpkı senin sevdiğin kişinin şehri gibi, Rose'unun şehri gibi Alicia. Arkadaşım Lucessi *Fanning'i arayın*, diye yazmıştı. *Fanning'i arayın ve ona deyin ki yalnızca sevgi vardır; sevgi acı demektir ve insanın elinden alınır*. Lucessi orada kaç saat asılı kaldı? Annem kaç gün kaç gece boyunca, bir ıstırap denizinde salınarak can çekişti? Peki ya ben neredeydim? Ne aptalız. Biz ölümlüler ne aptalız.

Böylece, hesaplaşma vaktim yaklaşıyor. Tanrı'ya adil itirazımı sunuyorum; sevgiyi gözümüzün önünde zalimce sallandıran, beşikteki bebeğin tepesindeki parlak renkli oyuncak misali sallandıran oydu. Bu elem dünyasını hiçten yarattı; bu dünya hiçliğe geri dönecek.

Amy'nin burada olduğunu biliyorum, dedin. Senin sesinden anlayabiliyorum.

Ben de senin sesinden anlayabiliyorum Alicia'm. Ben de senin sesinden.

Bahçe yolunun sonunda, tüfekleri omuzlarından sarkan iki asker duruyordu. Peter yaklaşırken dikelip çabucak selam verdiler.

Peter “Burada asayiş berkemal mi?” diye sordu.

“Bir süre önce Doktor Wilson içeri girdi.”

“Başka gelen oldu mu?” Peter, Gunnar’ın veya belki Greer’in gelip gelmediğini merak etti.

“Nöbete başladığımızdan beri hayır.”

Peter sundurmaya çıkarken kapı açıldı: Aletlerini koyduğu küçük deri omuz çantasını taşıyan Sara belirdi. Peter onun bakışma tarzından durumu anladı. Sara’yı kucakladıktan sonra geri çekildi.

Peter “Ne diyeceğimi bilemiyorum” diye söze başladı. Sara’nın terli saçı alnına yapışmıştı; gözleri şişkin ve kanlıydı. “Onu hepimiz severdik.”

“Sağ ol Peter.” Sara’nın sesi tonlamasız, duygusuzdu. “Alicia hakkında söylenenler doğru mu?”

Peter başıyla onayladı.

“Ona ne yapacaksın?”

“Bu noktada bilmiyorum. Alicia askeri cezaevinde.”

Sara bir şey demedi; demesine gerek yoktu. Yüzü her şeyi söylüyordu. *Ona güvenmiştik; şimdi şu duruma bak.*

Peter “Amy nasıl?” diye sordu.

Sara derin derin iç geçirdi. “Kendin bakabilirsin. Bu iş beni biraz aşsa da, görebildiğim kadarıyla Amy iyi durumda. Yani *insan* olarak iyi durumda. Biraz yetersiz beslenmiş ve çok

halsiz ama ateşi düştü. Onu buraya getirdiğinde kim olduğunu söylemesen, Amy'nin ağır gribi yeni atlatmış, yirmilerinin ortalarında, gayet sağlıklı bir kadın olduğunu söyledim. Biri bana bunu açıklasın lütfen."

Peter durumu elinden geldiğince özetledi: *Bergensfjord*'u, Greer'ın gördüğü hayali, Amy'nin dönüşümünü.

"Ne yapacaksın?" dedi Sara.

"Bu mesele üstünde çalışıyorum."

Sara şaşkın gibiydi; öğrendiklerinin ne anlama geldiğini kavramaya başlamıştı. "Belki Michael'a özür borçluyum sanırım. Böyle bir zamanda bunu düşünmek komik."

"Yedi buçukta ofisimde toplantı yapılacak. Orada olmana ihtiyacım var."

"Neden ben?"

Birçok sebep vardı; Peter en basit olanı seçti. "Çünkü baştan beri bu işe dahilsin."

Sara kasvetle "Şimdi de sona dahilim" dedi.

"Umalım ki son olmasın."

Sara sustuktan sonra "Dün hastaneye doğum sancısı çeken bir kadın geldi" dedi. "Erken safhalardaydı, onu evine göndermekle yetinebilirdik ama o ve kocası siren çaldığında oradaydılar. Kadın gece üç civarı, bebeğini doğurmaya karar verdi. Bir bebek, bütün bunların ortasında." Sara, Peter'ın gözlerinin içine baktı. "Ona ne demek istedim, biliyor musun?"

Peter başını iki yana salladı.

"Yapma."

Yatak odası kapısı aralıktı; Peter eşikte duraksadı. Perdelerin kapalı olması sebebiyle, odada hafif ve sarımsı bir aydınlık vardı. Amy yan dönmüştü... Gözleri kapalıydı; yüzünde rahatlık vardı; bir kolunu yastığın altına sokmuştu. Peter tam gidecekken Amy'nin gözleri titreşerek açıldı.

"Hey." Sesi çok yumuşaktı.

“Sorun yok; tekrar uyu. Seni kontrol etmek istedim sadece.”

“Hayır, kal.” Amy uyku sersemi gözlerle odaya bakındı. “Saat kaç?”

“Emin değilim. Erken.”

“Sara buradaydı.”

“Biliyorum. Çıktığını gördüm. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Amy düşünceli bir edayla kaşlarını çattı. “Ben... Bilmiyorum.” Sonra, bu fikre şaşırılmışçasına gözlerim açarak: “Açım?”

Bu öyle sıradan bir istektir ki; Peter başıyla onayladı. “Elimden geleni yaparım.”

Mutfakta gaz sobasını yaktı -onu aylardır kullanmamıştı-, sonra da askerlere nelere ihtiyacı olduğunu söylemek için dışarı çıktı. Beklerken yıkandı; askerler ufak bir sepet taşıyarak geldiklerinde, ateş hazırды. Yayıkaltı suyu, yumurtalar, patates, bir somun yoğun tam buğday ekmeği ve balmumuyla mühürlenmiş, bir kavanoz dolusu, çeşitli yumuşak meyvelerden yapılmış reçel. Peter işe koyuldu; bu ufak uğraşın aklını meşgul etmesine memnundu. Dökme demir tavada önce patates, sonra da yumurta kızarttı; ekmeği kalın dilimleyip reçel sürdü. Başka biri için yemek pişirmeyeli ne kadar oluyordu? Bunu en son Caleb için, o çocukken yapmıştı herhalde. Yıllar önce.

Amy’nin kahvaltısını, bir bardak yayıkaltı suyuyla birlikte tepsiye koyup yatak odasına götürdü. O yokken Amy’nin tekrar uykuya dalıp dalmadığını merak etti; oysa Amy tamamen uyanıktı ve yatakta oturuyordu. Perdeleri açmıştı; ışık artık onu rahatsız etmiyordu besbelli. Peter’ın kapıda, elinde tepsiyle garson gibi durduğunu görünce gülümsedi.

“Vay” dedi.

Peter tepsiyi onun kucağına yerleştirdi. “İyi bir aşçı sayılmam.”

Amy yiyeceklerle, yıllarca hapis yattıktan sonra serbest bırakılmış bir mahkûm gibi bakıyordu. “Hangisinden başlasam bilemiyorum. Patates mi? Ekmek mi?” Kararlılıkla gülümsedi. “Hayır, süt.”

Yayıkaltı suyunu içtikten sonra, geri kalan yiyecekleri mideye indirmeye girişti; çatalı tarla işçisi gibi saplıyordu.

Peter yatağın yanına sandalye çekti. “Biraz yavaşlamalısın belki de.”

Amy yukarıya göz atıp, ağzı yumurta doluyken konuştu. “Sen yemeyecek misin?”

Peter, midesi kazınsa da Amy’yi seyretmekten hoşlanıyordu. “Sonra bir şeyler yerim.”

Amy’nin bardağını tekrar doldurmak için mutfağa gitti; geri geldiğinde, Amy’nin tabağı boştu. Peter yayıkaltı suyunu ona verdi ve bir dikişte bitirmesini seyretti. Amy’nin yanaklarına renk gelmişti tekrar.

“Gel, yanıma otur” dedi Amy.

Peter, Amy’nin tepsisini götürdükten sonra yatağın kenarına oturdu. Amy elini onun elinin içine bıraktı. “Seni özledim” dedi.

Burada oturup Amy ile konuşmak öyle gerçekdışı geliyordu ki. “Yaşlandığım için üzgünüm.”

“Ah, o konuda seni geçtim bence.”

Peter az kalsın gülecekti. Amy’ye söylemek, anlatmak istediği öyle çok şey vardı ki. Amy tıpkı Peter’ın rüyalarındaki gibi görünüyordu; tek fark, saçının kısa olmasıydı. Gözleri, gülümsemesinin sıcaklığı, sesi... Hepsi aynıydı.

“Gemide hayatın nasıldı?”

Amy başını eğdi; başparmağı, Peter’ın elinin tersinde hafifçe gezindi. “Yalnız bir hayattı. Tuhaftı. Ama Lucius bana baktı.” Amy tekrar Peter’a baktı. “Üzgünüm Peter. Bilmemen gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü sana hayatını vermek istedim. Mutlu... Olmanı. Caleb’in sana ‘baba’ dediğini duydum. İkiniz için de sevindim.”

“O evli, biliyorsun. Karısı Pim.”

Amy “Pim” diye tekrarladı ve gülümsedi.

“Bir oğulları da var. Ona Theo adını verdiler.”

Amy, Peter’in elini hafifçe sıktı. “İşte bu bir hayat. Seni başka ne mutlu etti? Bilmek istiyorum.”

Peter *Sen ettin*, diye düşündü. *Beni mutlu ettin. Gittiğinden beri her gece seninle birlikteydim. Seninle koca bir hayat yaşadım Amy.* Fakat bunu ifade edecek sözcükleri bulamadı.

“Iowa’daki o gece” diye söze başladı. “Gerçektir, değil mi?”

“Neyin gerçek olduğunu bildiğime bile emin değilim artık.”

“Yani, o oldu. Rüya değildi.”

Amy başıyla onayladı. “Evet.”

“Bana neden geldin?”

Amy, o anı kendisine ıstırap vermişçesine gözlerini kaçırdı. “Bildiğime emin değilim. Aklım karıştı; değişim öyle çabuk gerçekleşmişti ki. Bunu yapmamalıydım herhalde. Olduğum şeyden öyle utanıyordum ki.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Bir canavardım Peter.”

“Benim gözümde hayır.”

Göz göze gelip bakiştılar; Amy’nin eli sıcaktı fakat yüksek ateş yüzünden değil; onunki yaşamın sıcaklığıydı. Peter’in onun elini binlerce kez tutmuş olmasına karşın, bu da bir ilkti.

Amy “Alicia iyi mi?” diye sordu.

“Ah, öyle şeyler karşısında yıkılmayacak kadar dayanıklıdır o. Ona ne yapmamı istiyorsun?”

“Bunun benim kararım olduğunu sanmıyorum.”

“Değil. Ama yine de ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

“Bu onun için basit bir durum değil. Uzun süre Fanning’in yanında kaldı. Bize anlatmadığı bir sürü şey var bence.”

“Ne gibi?”

Amy bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Bilemiyorum. Alicia çok üzgün. Ama içinde kilitli bir kutu var sanki. O kutuyu açamıyorum.” Tekrar göz göze geldiler. “Ona inanmana ihtiyacı var Peter. Ben onun bir yönüyüm; Fanning de diğer yönü. Aramızda da sen varsın. O buraya asıl seni görmeye geldi. Kendisinin kim olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Sırf kim olduğunu değil: *Ne olduğunu.*”

“O ne peki?”

“Hep olduğu şey. Bunun bir parçası, *bizim* bir parçamız. Sen onun ailesisin Peter. Baştan beri öyleydin. Hâlâ öyle olduğunu bilmeye ihtiyacı var.”

Peter, Amy’nin doğruyu söylediğini hissetti. Fakat bir şeyi bilmek, ona inanmakla aynı şey değildi. Peter *İşin berbat tarafı bu*, diye düşündü.

“Onunla gitmiyorsun” dedi. “Buna izin veremem.”

“Bu konuda seçme şansın olmayabilir. Alicia haklı; şehir sonsuza dek dayanamaz. Eninde sonunda Fanning ile yüzleşmem gerekecek.”

“Umurumda değil. Seni bir kez yitirdim. Bunu bir daha yapmayacağım.”

Koridordan gelen ayak sesleri: Peter dönerken kapıda Caleb belirdi; arkasında Pim vardı. Peter’ın oğlu afallamış gibi göründü bir an. Gözleri sıcak bir ışıkla parladı.

“Sahiden sensin” dedi.

Amy gülümsedi. “Caleb, sana sarılmak istiyorum sanırım.”

Peter geri çekildi; Caleb yatağa eğilirken Amy dirseklerinin üstünde doğruldu ve kucaklaştılar. Sonunda ayrıldıklarında hâlâ birbirlerinin dirseklerini tutuyor, birbirlerinin mutlu yüzüne ısl ısl gülümsüyorlardı. Peter

gördüğü şeyin ne olduğunu anladı: Oğlu ile Amy'nin arasındaki, Iowa'da geçirdikleri günlerden önce, Amy yetimhanede Caleb'a bakarken oluşmuş derin bağ.

Caleb gülerek "Öyle büyümüş görünüyorsun ki" dedi.

Amy de güldü. "Sen de."

Caleb karısına döndü ve aynı anda hem sesli olarak hem de işaret diliyle konuştu. "Amy, bu Pim... Eşim. Pim, Amy."

Amy işaret diliyle *Nasılsın Pim?* dedi.

Pim *Çok iyiyim, teşekkürler*, diye karşılık verdi.

Amy'nin elleri, usta birinin hızıyla hareket ediyordu. *Güzel bir isim. Tam hayal ettiğim gibisin.*

Sen de.

Caleb iki kadına bakakalmıştı; Peter tanık olduğu konuşmanın teknik açıdan olanaksız olduğunu ancak o zaman fark etti.

"Amy, bunu nasıl *yaptın?*" dedi Caleb.

Amy açık parmaklarına kaşlarını çattı. "Bildiğimi sanmıyorum aslında. Rahibeler öğretmiştir herhalde."

"Onların hiçbiri işaret diliyle konuşamaz."

Amy ellerini kucağına indirdi ve başını kaldırıp baktı. "Eh, birisi öğretmiş olmalı. Yoksa nasıl yapabilirdim?"

Yine ayak sesleri; yatak odasına giren Apgar'a resmi bir hareketlilik havası eşlik etti.

"Sayın Başkan, böldüğüm için kusura bakmayın ama sizi burada bulabileceğimi düşündüm." Çenesini yatağa doğru kaldırdı. "Kusura bakmayın hanımefendi. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Amy artık yatakta oturuyordu; ellerini kucağında kavuşturmuştu. "Çok daha iyiyim, teşekkürler General."

Apgar, Caleb'a odaklandı. "Teğmen, senin ranzanda olman gerekmiyor mu?"

"Yorgun değilim komutanım."

"Sorduğum o değildi. Sakın babana bakayım da deme... O ilgilenmiyor."

Caleb, Amy'nin elini tutup son kez sıktı. "İyileş, tamam mı?"

"Şimdi, Bay Jaxon."

Caleb, Pim ile çabucak, diğerlerinin anlamadığı el hareketleriyle konuştuğundan sonra odadan çıktı. "Burada işiniz bittiyse, vakit geldi" dedi Apgar. "Halk bekliyor olacak."

Peter, Amy'ye döndü. "Ben en iyisi gideyim."

Amy onu duymamış gibiydi; gözleri Pim'in gözlerine odaklanmıştı. İki kadın, elektrik yüklü bir yoğunlukla birbirine bakarken saniyeler uzadı; özel, duyulmaz bir konuşma yapıyorlardı sanki.

"Amy?"

Amy birden irkilerek devreyi bozdu. Nerede olduğunu anlaması bir an sürdü sanki. Sonra çok sakince "Elbette" dedi.

"Sen burada iyi olacak mısın peki?" dedi Peter.

Bir başka gülümseme fakat aynısı değil... Hakiki bir şeyden çok, güven vermeye yönelik gibiydi. Boş, hatta zorlama bir tarafı vardı.

"Tamamen."

Chase “Aynalar” diye tekrarladı.

Toplantı masasında, Peter’ın solundan itibaren saat yönünde oyuncular, Peter’ın savaş kabinesi oturuyordu: Apgar, Henneman, Sara, Michael, Greer.

“Ayna olması şart değil. Yansıtıcı herhangi bir şey iş görür; yeter ki kendilerini görsünler.”

Chase uzun uzun nefes aldı ve ellerini masanın üstünde kavuşturdu. “Hayatımda duyduğum en çılgınca şey bu.”

“Hiç çılgınca değil. Otuz yıl önce, Las Vegas’ta Lish ile ben üç virallik bir poddan kaçıyorduk ve bir mutfakta köşeye kıştırıldık. Cephane bitmişti; tamamen savunmasızdık. Tavandan tencere ve tavalar sarkıyordu. Birini sopa niyetine kullanmak için kaptım ama ilk virale uzattığımda, o piçi hipnotize etmiş gibi durdurdu. Üstelik bu altı üstü bakır tavaydı. Michael, bana arka çıksana.”

“Doğru söylüyor. Ben de gördüm.”

Apgar, Michael’a “Onlara ne yapıyor peki?” diye sordu. “Neden onları yavaşlatıyor?”

“Söylemesi güç. Geride kalmış anılarla ilgili tahminimce.”

“Nasıl yani?”

“Yanisi, gördükleri şeyi sevmiyorlar çünkü özimgelerinin bir başka yönüyle örtüşmüyor.” Michael, Peter’a döndü. “Tifty’nin kafesinde dövüştüğün virali hatırlıyor musun?”

Peter başıyla onayladı.

“O virali öldürdükten sonra Tifty’ye bir şey demiştin. ‘Adı Emily idi. En son bir delikanlıyı öptüğünü hatırlıyordu.’ Bunu nereden biliyordun?”

“O çok eskidendi Michael. Gerçekten açıklayamam. Bana bakıyordu ve o şey oluverdi.”

“Bakmakla kalmıyordu. *Gözlerini dikmişti.* Bakışıyordunuz. İnsan kendisini ikiye biçmek üzere olan bir viralin gözünün içine bakmaz. Doğal dürtü gözlerini kaçırmaktır. Sen bunu yapmadın. Böylece de viral ayna görmüş gibi kalakaldı.” Michael duraksadıktan sonra daha kendinden emin bir tavırla konuştu: “Bunu düşündükçe daha mantıklı geliyor. Birçok şeyi açıklıyor. Bir insan dönüştürüldüğünde, ilk güdüsü eve gitmektir. Aynı şey can çekişen insanlar için de geçerlidir. Sara, bu konuda haklı mıyım?”

Sara başıyla onayladı. “Bu doğru. Hatta bazen insanların son sözü bu olur. ‘Eve gitmek istiyorum.’ Bunu ne kadar çok duyduğumu anlatamam.”

“Yani bir viral, güçlü ve son derece agresif bir virüsle enfekte olmuş bir insandır. Ama içlerinin derinliklerinde bir yerlerde, kim olduklarını hatırlarlar. Diyelim ki dönüşüm safhasında bu anı gömülür ama tamamen kaybolmaz. Sadece bir çekirdektir ama oradadır. Gözler yansıtıcıdır, tıpkı aynalar gibi. Kendilerini gördüklerinde o anı yüzeye çıkıyor ve kafalarını karıştırıyor. Onları durduran da bu; bir çeşit nostalji. İnsan olarak hayatlarını hatırlamanın ve neye dönüştüklerini görmenin acısı.”

“Bu çok... İlginç bir teori” dedi Henneman.

Michael omuz silkti. “Olabilir. Aklıma gelen düşünceleri söylüyorum sadece, bu ilk kez yaptığım bir şey de değil. Ama size bir şey sorayım Albay. Kaç yaşındasınız?”

“Nasıl?”

“Altmış? Altmış üç?”

Adam hafifçe kaşlarını çattı. “Elli sekiz yaşındayım, teşekkürler.”

“Yanılmışım, kusura bakmayan. Aynaya baktınız mı hiç?”

“Bakmamaya çalışıyorum.”

“İşte söylemek istediğim de bu. Zihninizde siz hep olduğunuz insansınız. Ben de kulaklarımın arasında, hâlâ on yedi yaşında bir çocuğum sadece. Ama işin gerçeği farklı ve bunu görmek iç karartıcı. Bu masada yirmi yaşlarında kimse görmüyorum, dolayısıyla da bu konuda yalnız olmadığımı tahmin ediyorum.”

Peter genelkurmay başkanına döndü. “Ford, elimizde yansıtıcı neler var? Şehir kapısının tamamını kaplamamız gerek; her iki tarafta, surun en az yüzer metrelik kısmını da kaplamamız en iyisi olur... Hatta mümkünse daha fazlasını.”

Adam bir an düşündü. “Galvaniz metal kiremitler işe yarar herhalde. Epey parlaktır.”

“Elimizde ne kadar var?”

“Çoğu kasabalara götürüldü fakat elimizde yeterince vardır herhalde. Gerekirse bazı evlerin çatılarındaki kiremitleri sökebiliriz.”

“Mühendislere söyle, işe koyulsunlar. O şehir kapısını sağlamlaştırmamız da gerek. Gerekirse o lanet şeyi kaynakla kapatsınlar. Yaya kapısını da.”

Chase kaşlarını çattı. “Millet nasıl dışarı çıkacak?”

“Şu anki mesele ‘dışarı çıkmak’ değil. Şimdilik çıkmayacaklar.”

Henneman “Sayın Başkan, izninizle” diyerek araya girdi. “Diyelim ki bütün bunlar işe yaradı -ki bence *küçük* bir ihtimal-; dışarıda yüz binlerce viral koşturuyor olacak hâlâ. Surların içinde sonsuza dek kalamayız.”

“Sana karşı çıkmak durumundayım Albay; California’da tam da bunu yapmıştık. Birinci Koloni neredeyse yüz yıl dayandı, hem de şimdi sahip olduğumuz kaynakların çok daha azıyla. Nüfusumuz birkaç bine indi; durumu iyi idare edersek, bu insanların hayatta kalmasını sağlayabiliriz. Bu surların içinde, ekim ve besiciliğe uygun yeterince arazimiz var. Nehir, içme ve sulama suyu için iyi ve daimi bir kaynak. Bazı değişikliklerle Freeport’tan, daha az miktarlarda petrol getirebiliriz hâlâ; rafineri de savunulabilir. Tayınları dikkatli

ayarlar ve tüm rafine petrolümüzü ışıklar için kullanırsak, çok uzun süre gayet iyi idare edebiliriz.”

“Peki ya silahlar?”

“Tifty’nin sığınağı bizi bir süre idare eder; daha fazlasını da, en azından birkaç sene daha yetecek kadarını üretebiliriz muhtemelen. Sonrasında tatar yayı, uzun yay ve yanıcı maddeler kullanacağız. Birinci Koloni’yi ayakta tutmayı başarmıştık. Aynı şeyi burada da yapacağız.”

Masada sessizlik; Peter herkesin aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. *İş bu noktaya geldi.*

“Kusura bakma ama bu saçmalık; bunu sen de biliyorsun” dedi Michael.

Peter ona döndü.

“Tamam, aynalar onları yavaşlatıyor olabilir. Ama Fanning hâlâ dışarıda bir yerlerde. Alicia’nın dediği doğruysa, dün gece gördüğümüz viraller buzdağının görünen ucu sadece. Fanning’in yedekte tuttuğu koca bir ordu var.”

“Bırak da o meseleyle ben ilgileneyim.”

“Bana büyüklük taslama. Bu meseleyi yirmi yıldır düşünüyorum ben.”

Apgar kaşlarını çattı. “Bay Fisher, konuşmayı kesmenizi tavsiye ederim.”

“Neden? Hepimizin ölümüne sebep olsun diye mi?”

“Michael, beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum.” Peter kızgın değildi; Michael’ın itiraz edeceğini tahmin etmişti. Şimdi önemli olan, herkesin plana dahil olmasını sağlamaktı. “Hislerini biliyorum. Onları çok net bir şekilde ifade ettin. Ama durum değişti.”

“Hareket vakti değişti, o kadar. Böyle oturmakla şansımızı harcıyoruz. Şu an otobüsleri dolduruyor olmamız gerekirdi.”

“Belki daha önce işe yarardı. Fakat şimdi insanları buradan götürmeye başlarsak isyan çıkar. Burası dağılır. Hem gündüz vakti yedi yüz kişiyi kıştağa götürmemiz de

mümkün değil. O otobüsler açıkta yakalanır. Hiç Şansları olmaz.”

“Zaten Şansımız yok. *Bergensfjord* elimizde olan tek Şey. Lucius, yle kazık gibi oturmasana.”

Greer’in yüzü sakindi. “Bu bizim vereceğimiz bir karar değil. İdare Peter’da.”

“Duyduklarıma inanamıyorum.” Michael odaya bakındıktan sonra tekrar Peter’a baktı. “Lanet olsun, sen yenildiğini kabullenemeyecek kadar inatısın sadece.”

Apgar “Fisher, bu kadarı yeter” diye uyardı.

Michael ablasına döndü. “Sara, buna inanıyor olamazsın. Kızları düşün.”

“Onları düşünüyorum. Herkesi düşünüyorum. Ben Peter’ın yanındayım. O bizi asla yanlış yola saptırmadı.”

“Michael, bizimle olduğunu bilmem gerekiyor” dedi Peter. “Bu kadar basit. Evet ya da hayır.”

“Tamam, hayır.”

“yleyse git. Kapı Şurada.”

Peter Şimdi ne olacağına tam olarak emin değildi. Michael birkaç saniye boyunca onun gözlerinin içine baktı. Sonra öfkeyle i geçirerek masadan kalktı.

“Pekâlâ. Bu geceyi atlatırsanız haberim olsun. Lucius, geliyor musun?”

Greer kaşlarını kaldırarak Peter’a göz attı.

“Sorun değil” dedi Peter. “Birinin ona göz kulak olması gerek.”

İki adam gittiler. Peter genzini temizleyip söze devam etti: “nemli olan bu geceyi sağ salim atlatmamız. Eli ayağı tutan herkesi o surlarda istiyorum ama geri kalanlar için sığınaklara ihtiyacımız olacak. Ford?”

Chase kalkıp Peter’ın masasına gitti ve rulo yapılmış bir kâğıtla döndü; onu masaya serip kenarlarına ağırlık koydu.

“Bu, inŐaatçıların orijinal Şematik izimlerinden. Buraya...” -Gösterdi.- “...Buraya ve buraya sığınaklar inşa

edilmiş. Üçü de şehrin ilk zamanlarından kalma ve onyıllardır, Paskalya Saldırısı'ndan beri kullanılmıyorlar. Çok iyi durumda olduklarını zannetmiyorum ama biraz sağlamlaştırılırlarsa, başımız sıkıştığında onları kullanabiliriz.”

Peter “Onlara kaç kişi sığdırabiliriz?” diye sordu.

“Çok değil; en fazla birkaç yüz.” Chase söze devam etti: “Şimdi, şurada hastane var; orası da, eee, belki yüz kişi alır. Bu binanın altında da daha küçük bir sığınak bulunuyor... Eski banka kasası. Dosyalar ve benzeri çöplerle dolu fakat temelde iyi durumda.”

“Peki ya bodrumlar?”

“Sayıları çok değil. Birkaç ticari yapıda ve eski sitelerden bazılarının binalarında bodrum var, ayrıca özel mülklerden birkaçında da bodrum bulunduğunu rahatlıkla varsayabiliriz. Ama şehir öyle bir şekilde kurulmuş ki, neredeyse her şey ya kaya tabakalarının ya da payandaların üstüne inşa edilmiş. Nehir civarındaki toprak büyük ölçüde kilden olduğundan, oralarda hiç bodrum yok. Yani H-kasabası'ndan ta güney suruna dek.”

Peter *Bu iyi değil*, diye düşündü. Şimdiye kadar binden az insana sığınak bulmuşlardı.

“Şimdi, işte sığınakların şahı.” Chase herkesin dikkatini “HB1” olarak işaretlenmiş yetimhaneye yöneltti. “Hükümeti Austin'den buraya taşıdıklarında, Kerrville'i seçmelerinin sebeplerinden biri buydu. Surlar inşa edilirken, işçilerin ve hükümetin geri kalanının geceyi geçirebilecekleri güvenli bir yere ihtiyaçları vardı. Şehrin bu ucu, tünellerle dolu olan büyük bir kireçtaşı formasyonunun tepesinde bulunuyor. Bunların en büyüğü yetimhanenin altında ve derinde, yerin en az dokuz metre aşağısında yer alıyor. Eski kayıtlara göre, bu tünel ilk başta rahibeler tarafından, Yeraltı Demiryolu'nun parçası olarak, İç Savaş'tan önce kaçak köleleri saklamakta kullanılmış.”

Apgar “Oraya nasıl inebiliriz?” diye sordu.

“Bu sabah gidip baktım. Giriş kapağı, yemek alanının döşeme tahtalarının altında. Mağaraya ahşap merdivenle iniliyor; epey sarsak ama kullanılabilir. Mağara mezar gibi rutubetli fakat büyük. Oraya da en az beş yüz kişi sığar.” Chase başını kaldırıp baktı. “Şimdi, siz sormadan şunu söyleyeyim ki dün gece nüfus sayımı verilerini inceledim. Bu sadece bir tahmin ama durum şöyle. Surların içinde, on üç yaşın altında olan bin yüz civarı çocuk var. Askerleri saymazsak, geri kalanlar cinsiyet açısından aşağı yukarı eşit sayıda fakat yaşlıların sayısı daha fazla. Elimizde altmış yaşını geçmiş bir sürü insan var. Bazıları savaşmak isteyecektir ama açıkçası pek yardımları dokunacağını sanmıyorum.”

Peter “Peki ya geri kalanlar?” diye sordu.

“Geri kalanların aşağı yukarı bin üç yüzü savaşabilecek yaşta adamlar. Bir o kadar da kadın var; belki biraz daha az. Bazı kadınların suru savunmayı seçeceklerini rahatlıkla varsayabiliriz; bunu seçmemeleri için bir sebep yok. Asıl mesele onları silahlandırmak. Elimizde yalnızca aşağı yukarı beş yüz sivil yetecek kadar silah mevcut. Milletin elinde de epey silah vardır herhalde fakat bunların sayısını bilmemizin yolu yok. Tek yapabileceğimiz beklemek ve zamanı gelince ortaya ne kadar silah çıkarılacağını görmek.”

Peter, Apgar’a baktı. “Peki ya cephane?”

General kaşlarını çattı. “O konuda durumumuz çok iyi sayılmaz. Dün gece bize pahalıya patladı. Elimizde çeşitli kalibrelerde, çoğunluğu dokuz milimetrelik, kırk beşlik ve beş elli altılık olmak üzere belki yirmi bin mermi bulunuyor. Bol miktarda pompalı tüfek mermimiz var ama bunlar ancak yakın mesafeden etkili olur. Büyük silahlar içinse on bin adet .50 kalibre mermimiz kaldı sadece. Draklar o kapıya saldırırsa cephanemiz fazla dayanmaz.”

Durum kaygı vericiydi: Suru savunacak belki bin kişi, en fazla birkaç dakika yetecek kadar cephane, toplam bin kişilik sığınaklar ve saklanacak yeri olmayan, silahsız iki bin sivil.

“İnsanları koyabileceğimiz bir yer olmalı” dedi Peter. “Biri bir çözüm sunsun bana.”

“Aslında benim o konuda bir fikrim var” dedi Chase. Bir başka haritayı masaya serdi: Barajın şematik çizimini. “Tahliye borularını kullanırız. Altı adet var ve otuzar metre uzunluğundalar, yani her birine belki yüz elli kişi sığar. Akıntının aşağı tarafındaki girişler parmaklıklı; oralardan giren viral olmadı hiç. Akıntının yukarı tarafındaki tek giriş de su şebekesinden ki borularla dışarısı arasında üç kalın kapı bulunuyor. İşin güzel tarafı şu ki draklar surları aşsalar bile, oraya bakmayı düşünmeleri için sebep yok. İçerideki insanlar tamamen gizlenmiş olur.”

Bu mantıklıydı. “Ford, bu ayki maaşını hak etmiş oldun. Gunnar?”

Apgar dudaklarını büzerek başıyla onayladı. “Aslında muhteşem bir fikir.”

“Peki ya sizler?”

Odada onay mırıltıları yükseldi.

“Güzel, öyle yapalım. Chase, işin sivillerle ilgili kısmı sende. İnsanları sığınaklara götürmeye olabildiğince çabuk başlamalıyız; son dakika telaşı olmasın. On üç yaştan altındaki çocukları yetimhaneye götürün; en küçüklerden başlayın. Sara, hastanede kaç hastan var?”

“Çok yok. Yirmi civarı.”

“Yer bulamayanları bodrumdaki sığınağa, artı şehrin batı tarafındaki sığınaklara götürebiliriz. Gunnar, bütün bu sığınaklarda birer emniyet müfrezesi olmalı. Sadece çocuklar artı küçük çocuklu anneler. Erkekler olmayacak. Onlar yürüyebiliyorlarsa savaşabilirler.”

“Peki ya savaşmazlarsa?”

“Sıkıyönetim sıkıyönetimdir. Tavsiyene uymazlarsa kararını desteklerim ama ortalığın karışmasını istemeyiz.”

Apgar başını gergince sallayıp onaylayarak, onu anladığını belirtti.

“Savaşmak istemeyenler borulara girsin. Savaşmayacak tüm sivillerin akşam altıya kadar sığınaklarda olmasını istiyorum ama paniği asgari düzeyde tutmak için bu işi düzenli bir şekilde halledelim. Albay, sen bir sivil kuvvet oluşturulmasını yönet. Birkaç bölük gönder; evden eve gidip silah toplasınlar. Herkes bir adet tüfek ya da tabancasını elinde tutabilir ama geri kalanlar yeniden dağıtım için cephaneliğe gidecek. Şu andan itibaren, işler durumda olan tüm ateşli silahlar Texas ordusunun malı.”

“Hallederim” dedi Henneman.

Peter gruba hitap etti: “Onlara ne kadar uzun süre direnmemiz gerekeceğini bilmiyoruz millet. Birkaç dakika da olabilir, birkaç saat de, bütün gece de. Hiç saldırmayıp, sırf çıkmamızı da bekleyebilirler. Ama draklar içeri girerse yetimhaneye çekileceğiz. Çocukları koruyacağız. Anlaşıldı mı?”

Masadakiler sessizce başlarını sallayarak onayladı.

“Öyleyse toplantı bitmiştir. Herkesin öğleden sonra üçte tekrar burada olmasını istiyorum. Gunnar, sen bir dakika kal. Seninle biraz konuşmam gerek.”

Odanın boşalmasını beklediler. Dirseklerini masaya dayamış Apgar kenetli parmaklarının üstünden Peter’ı süzdü. “Eee?”

Peter kalkıp pencereye gitti. Meydan sessizdi; ortalıkta in cin top oynuyordu; yaz sıcağı her şeyi dinginleştirmişti. Herkes neredeydi? Peter *Evlerinde saklanıyor, dışarı çıkmaya korkuyorlardır herhalde*, diye düşündü.

“Fanning ile ilgilenmek gerekecek” dedi. “Yoksa bu iş asla bitmez.”

“Şimdi konuşmamızın, New York’a gideceğinizi söyleyeceğiniz kısma geldik.”

Peter döndü. “Küçük bir askeri birliğe ihtiyacım var... Mesela iki düzine adama. Kuzeyde Texarkana’ya kadar nakil araçlarını kullanabiliriz veya yakıtımız tükenene dek, biraz

daha ilerleyebiliriz belki. Yaya olarak, kışa kadar New York'a varırız herhalde."

"Bu intihar olur."

"Daha önce de yaptım."

Apgar, Peter'a dik dik baktı. "Kusura bakmayın ama o zaman cidden çok şanslıydınız. Üstüne üstlük şimdi otuz yaş daha yaşlısınız, New York da üç bin altı yüz kilometre ötede. Donadio'nun dediğine göre orası drak kaynıyormuş."

"Alicia'yı yanımda götüreceğim. Hem oraları biliyor hem de viraller ona saldırmaz."

"Dün geceki gösteriden sonra mı? Ciddi olun."

"Fanning'i öldürmezsek şehir dayanamaz. O kapı eninde sonunda kırılacak."

"Buna katılmıyor değilim. Ama iki düzine askerle Fanning'i öldürmeye kalkmak iyi bir plan gibi gelmiyor bana."

"Sen ne önerirsin? Amy'yi teslim etmemizi mi?"

"Öyle bir şey önermeyeceğimi bilecek kadar beni tanıyor olmanız gerekir. Hem Amy'yi Donadio'ya verdik mi elimizde bir şey kalmaz. Oynayacak kartımız olmaz."

"Ne peki?"

"Eh, Fisher'ın gemisini biraz daha düşündünüz mü?"

Peter konuşmadan kalakaldı.

Apgar "Beni yanlış anlamayın" diye devam etti. "O adama zerre kadar güvenmiyorum, kışına tekme basmanıza da memnun oldum. Saflar arasında ayrılığa tahammülüm yoktur, o adam da haddini epey aşmıştı. Ayrıca o geminin yüzeceğine bile emin değilim."

"Bu duyduklarıma inanamıyorum."

Apgar bir saniye geçmesini bekledi. "Sayın Başkan, Peter. Ben senin askeri danışmanım. Aynı zamanda da dostunum. Seni tanırım, düşünme tarzını bilirim. Bu tarz şimdiye dek sana iyi hizmet etti fakat şu an durum farklı. Bana kalsa elbette, savaşarak ölelim derdim. Bu sembolik bir jest

olabilir ama bizim gibi eski toprak askerler için sembolizm önemlidir. Böyle şeylerden nefret ederim, her zaman da etmişimdir. Fakat her halükârda, bu işin sonu iyi olmayacak. Hoşuna gitse de gitmese de sen Texas Cumhuriyeti'nin son başkanısın. Dolayısıyla da insan ırkının kaderinden sorumlusun. Fisher'ın fikirleri saçma sapan olabilir. Sen o adamı tanıyorsun, bu yüzden senin kararın. Ama yedi yüz, hiç yoktan iyidir.”

“Burası çöker. O kadar kişiyi yitirirsek, doğru dürüst savunma yapmamız mümkün değil.”

“Evet, muhtemelen yapamayız.”

Peter tekrar pencereye döndü. Dışarısı gerçekten berbat bir şekilde sessizdi. Peter huzursuz edici bir hisse, şehri çok uzak bir gelecekte izlediği hissine kapıldı: boş metruk binalar, sokaklarda yuvarlanan ölü yapraklar, rüzgâr ile tozların ve zamanın tüm yüzeyleri yavaş yavaş geri alması... Durdurulmuş hayatların daimi sessizliği, tüm insan seslerinin kesilmiş olması.

“İtiraz ettiğimden değil ama bu senli benli konuşma tarzı alışkanlık olacak mı?”

“İhtiyacım olduğunda evet.”

Peter'ın aşağısındaki meydana bir grup oğlan çocuğu belirdi. En büyükleri taş çatlasın on yaşındaydı. Dışarıda, orada ne yapıyorlardı? Sonra Peter durumu kavradı: Oğlanlardan birinde top vardı. Meydanın ortasında topu yere bıraktı ve tekmeledi; diğer çocuklar topun peşinden koştular. Meydana beş tonluk iki kamyon girip park edildi; içlerinden inen askerler tek sıra halinde masalar dizmeye başladılar. Başka askerler de celp erlerine dağıtılacak silahlarla cephanelerin bulunduğu sandıkları indiriyordu. Kendilerini oyuna kaptırmış oğlanlar onlara üstünlük göz attılar yalnızca; görünüşe göre, oyunlarının biçimsel bir yapısı yoktu: Kuralları, sınırları, hedefleri ya da skor tutma yöntemi yoktu. Top kimdeyse, onu diğerlerinden uzak tutmaya çalışıyordu... Ta ki arkadaşlarından birine topu kaptırana ve

o çılgınca takip tekrar başlayana dek. Peter'ın dűřünceleri onu uzun zaman öncesine götürdü; önce Caleb ile arkadaşlarını saatlerce oyalamış o kuralsız müsabakalara, sonra onların bulaşıcı gençlik enerjisine -*sadece beř dakika daha Baba, hava hâlâ epey aydınlık, lütfen son bir oyun daha-*, sonra da kendi çocukluğuna: Dünyadan tamamen habersiz bir halde, hayatın giderek artan ağırlığının ve tarihin akışının dışında yaşadığı o kısa ve masum döneme.

Pencereye sırtını döndü. "Vicky'nin iş teklif etmek için beni ofisine çağırdığı günü hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Ben tam çıkarken beni geri çağırdı. Caleb'ı, kaç yaşında olduğunu sordu. Dedi ki -sanırım doğru hatırlıyorum-: 'Bunu ocuklar için yapıyoruz. Biz çoktan ölüp gitmiş olacağız ama kararlarımız onların nasıl bir dünyada yaşayacağını belirleyecek.'"

Apgar başını yavaşça sallayarak onayladı. "Aslında dűřnyorum da, hatırlıyorum galiba. O yaşlı kadın zekiydi; hakkını teslim ediyorum. Bir maniplasyon başyapıtı sergiledi."

"Teklifini geri çevirme şansım yoktu. Yelkenleri suya indirmem zaman meselesiydi."

"Söylemek istediğin ne peki?"

"Söylemek istediğim şu ki, bu toprak parçası sırf bize ait değil Gunnar. *Onlara* ait. Birinci Koloni can ekişiyordu. Herkes pes etmişti. Ama burada öyle değil. Kerrville'in o kadar uzun süre ayakta kalabilmesinin sebebi bu. Buradaki insanlar sessiz sedasız ölüp gitmeyi reddetti."

"Türümüzün varlığını srdrebilmesinden bahsediyoruz."

"Bundan bahsettiğimizi biliyorum. Ama bunu hak etmemiz gerek; yedi yüz kişiye kurtarmak için üç bin kişiye terk etmek, iime sinecek bir denklem değil. Yani belki de her şey burada son bulacak. Hatta bu gece. Fakat bu şehir bizim. Bu *kıta* bizim. Kaarsak Fanning kazanır, ne olursa olsun. Vicky olsa, o da aynı şeyi söylerdi."

Yenişemeyen iki adam bir an bakiştılar. Sonra:

“Güzel konuşmaydı” dedi Apgar.

“Hı hı, bahse girerim ki bu kadar derin bir düşünür olduğumu bilmiyordun.”

“Kararın kesin mi peki?”

“Kararım kesin” dedi Peter. “Son kararım bu. Kalıp savaşıcağız.”

Sara merdivenden bodruma indi. Grace ikinci sıranın sonundaki yatakta oturuyordu; kucağında bebeği dinleniyordu. Kadın yorgun ama bir yandan da rahatlamış görünüyordu. Sara yaklaşırken, Grace hafifçe gülümsedi.

“Biraz mızızlanıyor” dedi Grace.

Sara bebeği Grace’ten alıp yan yatağa yatırdı ve onu muayene etmek için battaniyesini çözdü. Siyah kıvrırcık saçlı, iri, sağlıklı bir oğlan. Kalbi güçlüydü ve küt küt atıyordu.

“Ona babamın adını, Carlos adını verdik” dedi Grace.

Grace geceleyin Sara’ya o hikâyeyi anlatmıştı. On beş yıl önce, ebeveyni Boerne Kasabası’na göç etmişti. Fakat Grace’in babası, çiftçilikte işleri pek yaver gitmeyince, para kazanmak için telgraf ekiplerine katılmak zorunda kalmış ve her gidişinde ailesini aylarca yalnız bırakmıştı. O direktan düşüp ölünce, Grace ile annesi -Grace’in iki ağabeyi çoktan taşınmışlardı- akrabalarının yanında kalmak için Kerrville’e dönmüşlerdi. Fakat zor bir hayat sürmüşlerdi ve Grace’in annesi de ölmüştü, her ne kadar Grace bunun ayrıntılarını paylaşırsa da. On yedi yaşındayken, yasadışı bir barda çalışmaya başlamış -oradaki görevlerinden pek bahsetmemişti, Sara da bilmek istemiyordu- ve böylece Jock ile tanışmıştı. Grace, çok iyi koşullarda tanışmasalar da birbirlerine sırlıslıkla âşık olduklarını ve hamile kaldığında Jock’ın onurlu şeyi yaptığını söylemişti.

Sara bebeği sarmalayıp annesine iade etti ve her şeyin yolunda olduğu konusunda güvence verdi. “Sütün gelene kadar biraz sızlanacak. Merak etme... Önemli bir şey değil.”

“Bize ne olacak, Doktor Wilson?”

Sara’ya, bu soru kendisini aşarmış gibi geldi. “Oğlunuza bakacaksınız; olacak olan bu.”

“O kadın hakkında söylenenleri duydum. Onun bir tür viral olduğunu söylüyorlar. Bu nasıl olabilir?”

Sara gafil avlanmıştı... Gerçi insanların bu konuda konuşması normaldi elbette. “Belki de öyledir... Bilmiyorum.” Grace’in omzuna elini koydu. “Dinlenmeye çalış. Ordu ne yaptığını biliyor.”

Jenny’yi depo odasında buldu; kadın ellerindeki malzemelerin envanterini çıkarıyordu: sargı bezleri, mumlar, battaniyeler, su. Zemin kattan yeni sandıklar indirilip duvar dibine istif edilmişti. Jenny’nin kızı Hannah ona yardım ediyordu... Yeşil gözleriyle kendini sevdiren, çilli, uzun ve tay gibi bacaklı, on üç yaşında bir kızdı.

“Canım, annenle bir dakika konuşabilir miyim? Sen git, yukarıda bir şeye ihtiyaçları var mı diye bak.”

Kız onları yalnız bıraktı. Sara planı çabucak özetledi. “Buraya kaç kişi sığdırabiliriz sence?” diye sordu.

“En az yüz. Sıkış tıkiş olacaklarsa daha da fazla sanırım.”

“Ön kapıya, insan sayımı yapmak için masa koyalım. Erkekler içeri alınmayacak; sadece kadınlar ve çocuklar.”

“Ya girmeye çalışırlarsa?”

“O bizim sorunumuz değil. Ordu ilgilenir.”

Sara dört hastayı -zatürreeli oğlan; nefes sorunu yaşayınca, kalp krizi geçirdiğinden korkup oraya koşan ama altı üstü panik atak geçiren, kırklarında bir kadın; geceleyin akut ishal ve yüksek ateş sebebiyle aşağı getirilmiş iki küçük ikiz kız- daha muayene ettikten sonra zemin kata geri döndüğünde, beşer tonluk iki kamyonun gürleyerek girişe geldiklerini gördü. Onları karşılamak için dışarı çıktı.

“Sara Wilson?”

“Evet.”

Asker art arda duran iki kamyonun önde olanına döndü tekrar. “Tamam, indirmeye başlayın.”

Askerler ikişer kişilik gruplar halinde, girişe kum torbaları taşımaya başladı. Bu esnada, tepelerine .50 kalibrelik makineli tüfek monte edilmiş iki Humvee geri geri gelerek binaya yanaştı ve kapının birer yanında durdu. Sara bunu uyuşmuş halde seyretti; bütün bunların tuhaflığını hissetmeye başlamıştı.

Çavuş “Diğer girişleri gösterebilir misiniz?” diye sordu.

Sara onu arka ve yan kapılara götürdü. Kontrplak levhalar getiren askerler bunları pervazlara çakmaya başladı.

“Bunlar bir drakı dışarıda tutmaz” dedi Sara. Binanın önünde duruyorlardı; pencereler kontrplak levhalarla kapatılıyordu.

“Draklar için değiller.”

Sara *Ulu Tanrım*, diye düşündü.

“Silahınız var mı hanfendi?”

“Burası hastane, Çavuş. Ortalıkta tabanca bırakmayız.”

Adam ilk kamyona gidip, bir tüfek ve bir tabancayla döndü. Onları uzattı. “İstedığınızı seçin.”

Adamın bu teklifi her açıdan aykırıydı; bir hastanenin hâlâ bir anlamı vardı. Sonra Sara’nın aklına Kate geldi.

“Pekâlâ, tabanca.” Tabancayı beline taktı.

Çavuş “Daha önce hiç kullandınız mı?” diye sordu. “İsterseniz temel eğitim verebilirim.”

“Buna gerek yok.”

Alicia askeri cezaevinde, zincirlerin sağlamlığını sınıyordu.

Duvardaki cıvata önemli değildi -sert bir çekişle çıkardı-fakat prangalar sorundu. Bir çeşit sertleştirilmiş alaşımdan yapılmışlardı. Tifty’nin sığınağından gelmişlerdi muhtemelen; o adam viralleri hapis tutmayı bilim haline getirmişti. Yani Alicia kendini duvardan kurtarsa bile, kesilecek bir domuz gibi bağlı olacaktı.

Uyku fikri cazip geliyordu. Sırf zaman geçirmek açısından değil, düşüncelerden kurtulmak açısından da. Fakat Alicia hep aynı rüyaları görürdü ve onları tekrar ziyaret etmek istemiyordu: dağılıp karanlığa karışan o ıslıl ıslıl şehir; oradan gelen hayat ve mutluluk dolu çığlıkların giderek hafifleyip kesilmesi; gözden kaybolan o acımasız kapı.

Bir mesele daha vardı: Alicia yalnız değildi.

Bu belli belirsiz bir his olsa da Alicia, Fanning'in hâlâ orada olduğunu biliyordu: Beyninde bir çeşit alçak uğultu vardı, işitselden çok dokunsaldı, zihninin yüzeyine çıkan bir esinti gibiydi. Kendini öfkeli, bıkkın ve her şeyden bezmiş hissetmesine, her şeyden vazgeçmeye hazır olmasına yol açıyordu.

Kafamdan çık, lanet olsun. Dediğini yapmadım mı? Beni rahat bıraksana.

Vaat edilen yiyecek gelmedi. Peter ya unutmuştu ya da Alicia'nın aç olmasının tok olmasından daha güvenli olduğuna kanaat getirmişti. Alicia'nın direncini kırmaya yönelik bir taktik olabilirdi bu: *Yemek geliyor; dur, hayır, gelmiyor.* Her halükârda, Alicia'nın buna canı sıkılmadığı gibi tersine memnundu; o şekilde beslenmekten bir yönüyle nefret ediyordu hâlâ. Dişlerinin ete daldığı ve damağına sıcak kan fışkırdığı an, başının içinde bir tiksinti korosu haykırırdı: *Ne yapıyorsun yahu?* Yine de daima kana kana içerdi, ta ki kendinden tamamen tiksinererek geri çekilip topuklarının üstünde durana ve halsizliğin kendisini sarmalamasına izin verene dek.

Saatler ağır ağır geçiyordu. Nihayet kapı açıldı.

“Sürpriz.”

Odaya Michael girdi. Göğsüne küçük bir metal kafes yaslıydı.

Muhafız “Beş dakika Fisher” dedikten sonra kapıyı arkasından sertçe kapadı.

Michael kafesi yere bırakıp yatağa oturdu ve Alicia'nın yüzüne baktı. Kafeste kahverengi bir tavşan vardı.

Alicia “Buraya nasıl girdin?” diye sordu.

“Ah, buralarda beni çok iyi tanırlar.”

“Onlara rüşvet verdin.”

Michael memnun gibiydi. “Aslına bakarsan ufak bir meblağ el değıştirdi, evet. Bu zor zamanlarda bile, bir adamın ailesini düşünmesi gerekir. Ayrıca sana kahvaltını getirmeye kimsenin içi elvermedi.” Kafesi başıyla gösterdi. “Şu küçük tüy yığını birinin evcil hayvanıymış anlaşılan. Adı Otis.”

Alicia, Michael’a adamakıllı ve uzun uzun bakma izni verdi kendine. Tanıdığı delikanlının yerini sıırım gibi, sağlam yapılı ve becerikli, orta yaşlı bir adam almıştı. Bu adamın yüzü heykel gibiydi; hiçbir şey ziyan edilmemişti. Her ne kadar gözleri hâlâ ışı ışı, fıldır fıldır ve dikkatli olsa da içlerinde daha karanlık bir yön, daha fazlasını biliş vardı: Görmüş geçirmiş, deneyimli bir adamın gözleriydi.

“Değişmişsin Michael.”

Michael umursamazca omuz silkti. “Bu çok sık duyduğum bir şey.”

“Neler yapıyorsun?”

“Ah, beni bilirsin.” Çarpık bir gülümseme. “Işıkların yanmayı sürdürmesini sağlıyorum sadece.”

“Peki ya Lore?”

“Birlikteliğimiz iyi gitti diyemem.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Nasıldır bilirsin. Ben saksılı bitkileri aldım, o da evi aldı. Ayrılmamız en iyisi oldu, gerçekten.” Michael başını yana eğerek yerdeki kafese, yanaklarını kaygıyla kımıldatan tavşana baktı tekrar. “Yemeyecek misin?”

Alicia bunu yapmayı istiyordu, hem de çok. Ilık etin, ılık yaşamın sarhoş edici kokusu; hayvanın damarlarında pompalanan kanın hışırtısı... Alicia kulağına denizkabuğu dayamıştı sanki: Yoğun bir beklenti içindeydi.

“Hoş bir manzara değil” dedi. “Beklemem daha iyi olur herhalde.”

Birkaç saniye öylece bakiştılar.

“Dün gece bana arka çıktığın için teşekkürler” dedi Alicia.

“Teşekkür gerek yok. Peter haddini çok aşmıştı.”

Alicia onun yüzünü inceledi. “Neden benden nefret etmiyorsun Michael?”

“Neden nefret edeyim ki?”

“Başka herkes nefret eder gibi görünüyor.”

“Öyleyse ben herkes gibi değilim herhalde. Buralarda benim de çok hayranım olmadığı söylenebilir.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum.”

“Ah, güven bana. Bu koridordaki bir hücrede yaşamadığım için şanslıyım.”

Alicia kendiliğinden gülümsedi; bir dostla konuşmak iyiydi. “Kulağa ilginç geliyor.”

“Bu uygun bir kelime.” Michael parmak uçlarını, bir noktayı vurgulamak istercesine birleştirdi. “Dışarıda bir yerlerde olduğunu hep biliyordum Lish. Başkaları senden umudu kesmiş olabilir. Ama ben asla kesmedim.”

“Sağ ol Devre. Bu benim için önemli. Gerçekten önemli.”

Michael sırttı. “Şimdi, karşımdaki sen olduğundan, bana o lakapla hitap etmeni boş vereceğim.”

“Peter ile konuş Michael.”

“Fikrimi söyledim.”

“Ne yapacak?”

Michael omuz silkti. “Hep ne yaparsa onu yapacak. Soruna toslayıp duracak, ta ki delip geçene dek. O adamı severim ama biraz öküz.”

“Bu sefer işe yaramayacak.”

“Evet, yaramayacak.”

Michael, Alicia’yı pür dikkat izliyordu... Gerçi Peter’ın aksine, onun bakışlarında şüphe yoktu. Alicia onun sırdaşıydı, işbirlikçisiydi, dünyasının güvenilir bir parçasıydı.

Michael'ın gözleri, ses tonu, duruşu: Hepsi de inkâr edilemez bir güç yayıyordu.

“Seni epey düşündüm Lish. Uzun süre, sana âşık olduğuma inandım. Kim bilir? Belki de hâlâ öyleyimdir. Bu seni utandırmaz umarım.”

Alicia apışıp kalmıştı.

“Buna şaşırdığını yüzünden anlıyorum. İltifat olarak kabul et ki öyle zaten. Söylediğim şu ki, benim için çok değerlisin ve hep öyleydin. Dün gece geldiğinde bir şey fark ettim. Ne olduğunu bilmek ister misin?”

Alicia başıyla onayladı; ne diyeceğini bilemiyordu hâlâ.

“Baştan beri seni beklediğimi fark ettim. Sırf beklemek değil. Geleceğini bildiğimi.” Michael duraksadı. “Son görüşmemizi hatırlıyor musun? Beni hastanede ziyarete gelmiştin.”

“Tabii ki hatırlıyorum.”

“Çok uzun süre boyunca şunu merak ettim: Neden ben? O an Alicia onca insan arasından neden beni seçti? Peter'ı seçmeni beklerdim. Söylediğin bir sözü düşününce yanıtı buldum. ‘Bir gün o çocuk biz zavallıları kurtaracak.’”

“Çocukluğumuzdan bahsediyorduk.”

“Doğru. Ama bundan çok daha fazlasından bahsediyorduk aslında.” Michael öne eğildi. “O zaman bile biliyordun Lish. Belki bilmek değil. Ama durumu hissediyordun, tıpkı benim gibi. Tıpkı benim şimdi, yirmi yıl sonra burada, bir cezaevi hücresinde oturup seninle konuşurken hissettiğim gibi. Şimdi, ‘Neden?’ sorusu ayrı bir soru. Buna yanıtlım yok, sormaktan da vazgeçtim. Bu işin sonunun nereye varacağı konusunda da senden daha iyi tahmin yürütebilecek durumda değilim. Son yirmi dört saatteki genel gidişata bakarak, çok da iyimser olmadığımı söyleyebilirim. Ama her halükârda, bunu sensiz yapamam.”

Kilit sesleri; kapıda muhafız belirdi. “Fisher, beş dakika demiştin. Derhal çıkman gerek.”

Michael elini gömlek cebine soktu ve bir tomar parayı omzunun üstünden salladı; paraları kapıp usulca giden muhafıza dönüp bakma zahmetine girmede bile.

İç geçirerek “Tanrım, bunlar salak” dedi. “Yarın bu vakitte paranın bir değeri olacağını ciddiye sanıyorlar mı?” Elini tekrar cebine sokup katlı bir kâğıt çıkardı. “İşte, bunu al.”

Alicia kâğıdı açtı: Michael’ın elinden çıktığı belli olan, alelacele çiziktirilmiş bir harita.

“Vakit gelince, Rosenberg Yolu’ndan güneye git. Garnizonun hemen ilerisinde, sol tarafta, su depolu bir çiftliğe varacaksın. Ondan sonraki yola sapıp doğu yönünde, seksen beş kilometre dümdüz ilerle.”

Alicia başını haritadan kaldırıp baktı. Michael’ın gözlerinde yeni bir şey vardı: Neredeyse manyakça bir tür vahşilik. Kontrollü görünüşünün, otokontrollü güç aurasının altında inancıyla alev alev yanan bir adam yatıyordu.

“Michael, o yolun sonunda ne var?”

Alicia tekrar yalnız kalınca düşüncelere daldı. Aslında Michael’ın hayatında bir kadın vardı demek. Gemisi, *Bergensfjord*’u.

Michael giderken *Biz sürgünleriz, demişti. Biz gerçeği anlayan insanlarız ve hep öyle olduk; hayattaki çilemiz bu.* Alicia’yı ne kadar da iyi tanıyordu.

Tavşan, Alicia’ya ihtiyatla bakıyordu. Hiç kırpıştırmadığı siyah gözleri, mürekkep damlaları gibi parlıyordu; Alicia onların kavisli yüzeyinde kendi yüzünün yansımasını, gölge benliğini hayal meyal görebiliyordu. Yanaklarının ıslak olduğunu fark etti; ağlamayı neden kesemiyordu? Kafese atılıp mandalını açtı ve elini içeri soktu. Eli yumuşak kürkle doldu. Tavşan kaçmaya çalışmadı; ya ehlileştirilmişti, Michael’ın söylediği gibi evcil hayvandı ya da tepki veremeyecek kadar korkmuştu. Alicia tavşanı çıkarıp kucağına koydu.

“Sorun yok Otis” dedi. “Ben dostum.” Ve çok uzun süre öylece kalıp, yumuşak kürkü okşadı.

Ayak sesleri ve açılan kapının gıcirtısı: Amy gözlerini açtı.
Merhaba Pim.

Kadın antrede durdu. Uzun boyluydu; yüzü oval, gözleri ifade yüklüydü; üstünde sade bir mavi elbise vardı. Elbisenin yumuşak kumaşının altındaki karnı gebelik sebebiyle şişkindi.

Amy işaret diliyle *Beni görmek için geri gelmene sevindim*, dedi.

Pim yüzünde derin bir kararsızlıkla, Amy'nin yatağının yanına gitti.

Amy *İzin verir misin?* diye sordu.

Pim başıyla onayladı. Amy avcunu kıvrımlı kumaşa koydu. İçerideki o güç, yepyeniliğiyle safi yaşam hissi yayıyordu -bir renk olsa, yaz bulutlarının beyazı olurdu- fakat bir yandan da sorularla doluydu. Kimim? Neyim? Bu, dünya mı? Her şey miyim, yoksa yalnızca bir parça mıyım?

Amy işaret diliyle *Gerisini göster*, dedi.

Pim sırtını dönüp yatağa oturdu. Amy onun düğmelerini çözüp elbisesini açtı. Pim'in sırtındaki şeritler, yanık izleri... Solsalar da silinmemişlerdi. Zamanla pütür pütür olmuş, toprakta uzanan köklere benzemişlerdi. Amy parmak uçlarını onların üstünde, boylu boyunca gezdirdi. Pim'in teninin yaralanmamış kısımları yumuşaktı, ısıları nabız gibi atıyordu fakat alttaki kaslar anımsanan acılarla, demir misali dövülmüşçesine sertti.

Amy elbiseyi ilikledi; Pim şiltenin üstünde Amy'ye döndü.

İşaret diliyle *Seni rüyalarımnda gördüm*, dedi. *Seni tüm hayatım boyunca tanıdım gibi hissediyorum.*

Ben de seni.

Pim'in gözleri ifade edilemez hislerle doluydu. *Hatta şeyde bile...*

Amy sözünü kesmek için onu ellerinden tuttu. *Evet*, diye karşılık verdi. *O zaman bile.*

Pim elbisesinin cebinden defter çıkardı. Bu defter küçük olsa da, dikilerek birbirine tutturulmuş sert parşömen kâğıtlarından yapıldığından kalındı. *Sana bunu getirdim.*

Amy defteri alıp, yumuşak hayvan derisiyle kaplanmış kapağını açtı. İşte buradaydı, sayfalarca. Çizimler. Sözler. Beş yıldızlı ada.

Amy işaret diliyle *Bunu başka kim gördü?* diye sordu.

Bir tek sen.

Caleb bile görmedi mi?

Pim başını iki yana salladı. Gözlerinin yüzeyi gözyaşı tabakasıyla kaplıydı; kelimelerle ifade edemeyeceği kadar sarsılmış gibiydi. *Bunları nereden biliyorum?*

Amy defteri kapadı. *Bilmiyorum.*

Ne anlama geliyor?

Yaşayacağın ve bebeğinin de yaşayacağı anlamına geliyor sanırım. Anlık bir duraksamadan sonra: *Bana yardım edecek misin?*

Amy oturma odasında kâğıt kalem buldu. Mesaj yazdı ve kâğıdı üç kez katladıktan sonra Pim'e verdi; Pim telaşla gitti. Amy tekrar yalnız kalınca holdeki banyoya girdi. El yıkama tasının yukarısında küçük, yuvarlak bir ayna vardı. Amy yaşadığı değişimleri görmekten çok hissetmişti; henüz kendini görmüş değildi. Aynaya yaklaştı. Gördüğü yüz kendisine ait değil gibiydi fakat bir yandan da uzun süredir olduğunu hissettiği kişiydi tam da: Saçı siyah, yüzü biçimli fakat fazla köşeli olmayan, cildi soluk ve lekesiz, gözleri çukura kaçmış bir kadın. Oğlanları gibi kısa saç

kafatasının kıvrımlarını belli ediyor ve dokunulunca fırça ucu gibi hissettiriyordu. O yansımada huzursuz edici bir sıradanlık vardı; Amy herhangi biri gibiydi, kalabalıktaki alelade bir kadın gibiydi fakat bütün düşünceleriyle algıları - benlik bilinci- bu çehrenin, bu bedeninin içinde yer alıyordu. Elini uzatıp aynaya dokunma dürtüsü güçlüydü; Amy kendine bunu yapma izni verdi. Parmakları cama değince, yansıması aynı şekilde karşılık verirken bir değişim gerçekleşti. Zihni ona *Bu sensin*, dedi. *Tek ve gerçek Amy bu.*

Vakit gelmişti.

Zihni sessizleştirmek, tamamen hareketsiz hale getirmek... İşin püf noktası buydu. Amy bir göl kullanmayı severdi. Bu su kütlesi hayali değildi; Oregon'daki göldü... Kampta birlikte geçirdikleri ilk günlerde Wolgast o gölde Amy'ye yüzme öğretmişti. Amy gözlerini kapadı ve oraya gitmek için irade gücünü kullandı; düşüncelerinde o sahne yavaş yavaş yükseldi. Gece olurken, mavimsi siyah gökyüzünde delik açarcasına beliren ilk yıldızlar. Yoğun ve mis kokulu çamların kayalık sahilde asilce durdukları yerdeki gölge duvarı. Suyun kendisi, sert, tatlı, soğuk ve berrak; gölün dibini kaplamış, tüy gibi görünen, ince dikenler. Bu zihinsel yapıda, Amy hem göl hem de göldeki yüzücüydü; gölün yüzeyinde, Amy'nin hareketleriyle uyumlu dalgacıklar yayılıyordu. Amy derin nefes alıp suya, görünmez bir dünyaya daldı; gölün dibi belirindiğinde, Amy kıvrak hareketlerle süzülerek oraya paralel yüzmeye başladı. Çok yukarılarda, dalış yaptığı yerde, dalgacıklar su yüzeyine eşmerkezli çemberler şeklinde yayılıyordu. Bunların sonuncusunun da parmaklarını kıyıya dokundurmasıyla birlikte göl yüzeyi mükemmel dengeye tekrar kavuştuğunda, Amy gereksindiği hale ulaşacaktı.

Dalgacıklar dokundu. Göl hareketsizleşti.

Beni duyabiliyor musun?

Sessizlik. Sonra:

Evet Amy.

Sanırım hazırım Anthony. Sanırım nihayet hazırım.

Michael şehir kapısında neredeyse bir saattir bekliyordu. Lucius nerede kalmıştı? Saat neredeyse 10.30 idi; zaten zamanları azdı. Adamlar şehir kapısına enlemesine kaynak yapmak üzere, ağır braketler içinde demir kirişler getiriyordu. Kapının dış yüzeyine de galvaniz metal kiremitler çakılıyordu. Greer birazdan gelmezse, herkes gibi içeride kısıllı kalacaklardı.

Greer nihayet belirdi; yaya kapısından, hızlı adımlarla girdi. Kamyona binip başıyla ön camı gösterdi. "Gidelim."

"Alicia kendini kandırıyor."

Greer ona bir bakış attı: *O meseleye hiç girme.*

Michael motoru çalıştırdı ve başını pencereden çıkarıp, işçi ekibinin ustabaşına seslendi: "Aranızdan geçeceğiz!" Adam dönmeyince, Michael kornaya abandı. "Hey! Çıkmamız gerek!"

Bu, ustabaşının dikkatini çekti; adam sürücü penceresine, uzun adımlarla yaklaştı. "Ne diye bana korna çalıyorsun?"

"Şu adamlara söyle de yoldan çekilsinler."

Ustabaşı yere tükürdü. "Dışarı çıkılması yasak. Burada çalışıyoruz."

"Tamam da bizim durumumuz farklı. Onlara söyle, çekilmezlerse ezilirler. Bu nasıl olur?"

Adam bir şey diyecekmiş gibi göründü fakat kendini tuttu. Tekrar şehir kapısına doğru döndü. "Tamam, bu adama yol açın."

"Çok minnettarım" dedi Michael.

Ustabaşı tekrar tükürdü. "Sonuçlarına sen katlanırsın puşt."

Michael *Bu senin için de geçerli,* diye düşündü.

Saat 16.30: Tahliye edilenlerin sonuncuları da baraja sokuluyordu; sığınaklar doluydu; geride kalan birkaç celp eri görev verilmesini bekliyorlardı. Birkaç olay olmuştu... Tutuklamalar yapılmış, hatta birkaç el ateş edilmişti. Fakat çoğu insan, yapmaları istenen şeyin mantıklı olduğunu görmüştü; kendi canları söz konusuydu.

Fakat celp erleriyle ilgili işlemler beklenenden uzun sürüyordu. Uzun kuyruklar, silahlar ve kimin kimden emir alacağı konusundaki belirsizlikler, teçhizat ve görev dağıtımı: Peter ile Apgar yarım gün içinde bir ordu toplamaya çalışıyorlardı. Bu insanlardan bazıları değil silah doldurup ateşlemeyi, doğru dürüst tutmayı bile bilmiyordu. Cephane azlığına karşın meydana poligon kurulmuştu; arka tarafa, koruma amaçlı olarak kum torbaları yerleştirilmişti. Acemiler hızlı bir eğitimden -iyi kötü üç el ateş ettirildikten- sonra sura gönderiliyorlardı.

Geride az sayıda silah kalmıştı ve hepsi de tabancaydı; tüfekler gitmişti, yedekte tutulacak birkaç tanesi dışında. Sinirler gergindi; herkes saatlerdir yakıcı güneş altında duruyordu. Peter işlem masasının yanında Apgar ile birlikte durmuş, son adamların da geçmesini seyreliyordu. Hollis isimleri kontrol ediyordu.

Masaya bir adam yaklaştı... Kırklarındaydı; zor bir hayat sürdüğünü gösteren biçimde zayıftı; alnı yüksek ve çıkıktı; yanaklarında eski akne izleri vardı. Omzundan av tüfeği sarkıyordu. Peter başta onu tanıyamadı.

“Jock, değil mi?”

Adam başıyla onayladı... Peter'ın biraz süklüm püklüm bulduğu bir tavırla. Aradan yirmi yıl geçmiş olmasına karşın Peter çatıdaki olayın yaşandığı o günün kendisini hâlâ etkilediğini fark etti. "Size gerçekten teşekkür etmemiştim sanırım Sayın Başkan."

Apgar, Peter'a göz attı. "Ne yaptın ki?"

"Hayatımı kurtardı... Yaptığı bu" dedi Jock. Sonra Peter'a: "Bunu asla unutmadım. İki seferde de size oy verdim."

"Sen neler yaptın peki? Bahse girerim ki sonrasında çatılara çıkmamışsındır hiç."

Jock omuz silkti; düzenli hayatı, tıpkı herkesinki gibi, giderek geçmişte kalmaktaydı. "Genel olarak makine ustalığı yaptım. Bir de yeni evlendim. Dün gece eşim doğum yaptı."

Peter, Sara'nın anlattıklarını hatırladı. Jock'ın tüfeğini, .30-30'luk levyeli tüfeği gösterdi.

Jock tüfeği verdi. Ateşleme mekanizması takılıyordu; tetik fazla hassastı; dürbün camı oyuk ve çizik içindeydi.

"Bunu en son ne zaman kullandın?"

"Hiçbir zaman. Yıllar önce babamdan aldım."

Hollis yukarı baktı. "Elimizde hiç otuz-otuzluk yok."

Peter, Jock'a "Elinde bunun için kaç mermi var?" diye sordu.

Adam açık avucunu uzatıp, çok eski dört fişek gösterdi.

"Bu şey bir halta yaramaz. Hollis, bu adam doğru dürüst bir tüfek bul."

Tüfek getirildi: Tifty'nin M16'larından biri... Gıcır gıcır ve ısıll ısıll.

Peter tüfeği Jock'a verirken "Düğün hediyesi" dedi. "Poligona git. Sana cephane verir ve tüfeği nasıl kullanacağını gösterirler."

Adam şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Yüzü minnet doluydu; hayatında kimse ona böyle bir hediye vermemişti. "Sağ olun efendim." Başıyla çabucak veda edip uzaklaştı.

Apgar "Sebebi neydi ki?" diye sordu.

Peter poligona giden Jock'ı gözleriyle takip etti. “Şans getirsin diye” dedi.

Yetimhanede, kadınlarla çocukların sonuncuları da sığınağa iniyordu. Yalnızca beş yaşın altındaki çocukların annelerinin onlara eşlik etmesine izin verilmesi kararlaştırılmıştı; bol gözyaşlı, iç paralayıcı ve berbat birçok ayrılık sahnesi yaşanmıştı. Pek çok kadın, çocuklarının yaşının daha küçük olduğunu iddia etmişti oysa bunun doğru olmadığı çocukların görünüşünden anlaşılıyordu; onların iddia edilen yaşa yakın ya da yeterince yakın olduğu durumlarda, Caleb annelerinin geçmesine izin vermişti. Hayır demeye vicdanı elvermemişti.

Pim hakkında kaygılanıyordu; sığınak hızla doluyordu. Pim nihayet geldiğinde, sabahı Kate ile Bill'in evinde geçirdiğini söyledi. Pim için acı verici bir kutsal yolculuk olmuştu bu (Kate'in hayaleti her yerdeydi) fakat kızları oyalaması açısından faydalıydı: Bildik odalarda bildik oyuncaklarla oynayarak birkaç saat geçirmişlerdi. Pim onların eski yataklarının üstünde yarım saat zıpladıklarını söyledi.

Fakat bir terslik vardı; Caleb söylenmeyen sözlerin varlığını seziyordu. Açık kapağın yanında duruyorlardı. Rahibelerden biri aşağıdaki platformda duruyordu; kollarını yukarı uzatıp önce Theo'nun, sonra da kızların inmelerine yardım etti. Pim'in sırası gelince Caleb onu dirseğinden tuttu.

Mesele ne?

Pim duraksadı. Evet, bir şey vardı.

Pim?

Pim'in gözleri kararsızlıkla titreşti; sonra kendini topladı. *Seni seviyorum. Dikkatli ol.*

Caleb konuyu uzatmadı. Şimdi sırası değildi; kapak açık duruyordu, herkes bekliyordu. Rahibe Peg yandan seyrediyordu. Caleb, Rahibe Peg'in yeraltındaki çocuklara eşlik edip etmeyeceğini sormuştu bile. Kadın paylayan

gözlerle bakarak “Teğmen, ben seksen bir yaşındayım” demişti.

Caleb karısını kucakladı ve aşağı inmesine yardım etti. Pim en üst basamağı iki eliyle tutarken, son kez bakmak için gözlerini kaldırdı. Caleb’in içine soğuk bir taş oturdu. Pim onun canıydı.

Caleb işaret diliyle *Bebeklerimizi güvende tut*, dedi.

Başka çocuklar indi; sonra birden sığınak doluverdi. Binanın dışından bir haykırış yükseldi ve bunu kalabalığa megafonla verilen bir emir, dağılmaları emri takip etti.

Albay Henneman uzun adımlarla salona girdi. “Jaxon, buranın idaresini sana veriyorum.”

Caleb’in istediği en son şeydi bu. “Surda daha faydalı olurum komutanım.”

“Bu tartışılacak bir mesele değil.”

Caleb görünmez bir elin varlığını hissetti. “Babamın bununla bir ilgisi var mı?”

Henneman bu soruyu duymazdan geldi. “Çatıda ve etrafta adamlara, içeride de iki bölüğe ihtiyacımız olacak. Anlaşıldı mı? Kimse içeri girmeyecek. Bunu nasıl sağlayacağın sana kalmış.”

Vahim sözler. Ayrıca kaçınılmaz. İnsanlar sağ kalmak için her şeyi yapardı.

Michael ile Greer, ilk olarak Rosenberg'ün kuzeyinde, sağ kalanlardan üçünü kamyonu aldılar... Bu askerler sersemlemiş ve açtılar, karabinalarıyla tabancalarının da mermisi tükenmişti. Virallerin iki gece önce kışlaya saldırıp kasırga gibi eserek her şeyi, araçları ve teçhizatları, jeneratörü ve telsizi parçaladıklarını, çelik barakaların çatılarını et konservesi gibi açtıklarını söylediler.

Başkaları da vardı. Siyah saçına ak düşmüş, yolda yalınayak yürüyen, dengesiz ayakkabıları parmak uçlarından sallanan, pompa binasında saklandığını söyleyen bir kadın... Dunk'ın kızlarından. Telgraf ekiplerinden birinden iki adam. Yol kenarında bağdaş kurmuş, on beş santimlik bir bıçakla yere anlamsız şekiller çizen ve saçma sapan laflar eden, Winch adlı bir petrolcü - Michael onu eski zamanlardan hatırladı. Bu adamın yüzü tebeşir tozunu andıran tozla kaplıydı, tulumu da kurumuş kanla kararmıştı fakat bu kan kendisine ait değildi. Hepsi de nereye gittiklerini bile sormadan, sersemlemiş halde ve sessizce, kamyonun arkasında yerlerini aldılar.

"Bunlar dünyanın en şanslı insanları ve bunun farkında bile değiller" dedi Michael.

Greer akıp giden manzarayı seyretti; kuru, bodur çalılar yerini sahil kesiminin gür ve iç içe geçmiş çalılarına bıraktı. Son yirmi dört saatin yoğunluğu acıyı geride tutsa da şimdi, Greer'in düşüncelerinin yapılandırılmamış sessizliğinde, acı gürleyerek geri geldi. Hafif bir kusma hissi midesinden hiç eksik olmuyordu; tükürüğü koyu kıvamlıydı ve pirinç

tadındaydı; ifade edilmeyen bir dolulukla nabız gibi atan mesanesi hummalı ve devasaydı. Kadını almak için durduklarında Greer bodur çalıların arasına, işeme umuduyla gitmiş ama zavallica denecek kadar az ve kızılımsı idrar çıkarmayı başarmıştı yalnızca

Rosenberg'ün güneyinde doğuya, gemi kanalına doğru saptılar. Arkalarından çamurlu sular saçılıyordu; kamyon yoldaki çukurlardan geçerken sarsıldıkça Greer yumruk yemiş gibi acı duyuyordu. Su içmeyi çok istiyordu, sırf ağzındaki tattan kurtulmak için bile olsa... Fakat Michael koltuğunun altından matarasını alıp uzun uzun içtikten sonra, gözlerini ön camdan hiç ayırmadan matarayı uzattığında Greer elini sallayarak teklifi geri çevirdi. Michael yan gözle baktı -*Emin misin?*-; o an, bir şey bilir ya da en azından şüphelenir gibiydi. Fakat Greer bir şey demeyince Michael matarayı dizlerinin arasına sıkıştırdı ve omuz silkerek kapağını kapadı.

Kamyonun içinin havası, ardından da gökyüzü değişti; kanala yaklaşıyorlardı.

“Lanet olsun, ben buradan yeni gelmiştim” dedi kadın.

Sekiz kilometre daha ilerlediklerinde, geçit yol belirdi. Yama ile adamları yolun dar kısmında bekliyorlardı. O kısma, engel niyetine dikenli teller çekilmişti. Kamyon durunca, Yama sürücü penceresine geldi

“Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum.”

Michael “Lore sana ne dedi?” diye sordu.

“Sadece kötü haberler verdi. Ama burada onlardan eser yok.” Sonra, aracın arka tarafına göz atarak: “Görüyorum ki arkadaşlar getirmişsin.”

“Lore nerede?”

“Gemidedir herhalde. Rand, Lore’un orada herkesi çileden çıkardığını söylüyor.”

Michael yolcularına doğru döndü. Askerlere “Siz üçünüz, inin” dedi.

Askerler hayretle etrafa bakınıyordu. Biri “Ne yapmamızı istiyorsunuz?” diye sordu... En yüksek rütbelileriydi; inek gibi boş gözlerle bakan ve on beş yaşında birinin yumuşak, bebek gibi tombul yüzüne sahip bir onbaşıydı.

Michael kuru bir sesle “Bilmem” dedi. “Asker gibi davransanız? Bir şeyleri vursanız?”

“Dedim ya, cephanemiz yok.”

“Yama?”

Adam başıyla onayladı. “Ben hallederim.”

Michael o üçüne “Bu Yama” dedi. “Yeni komutanınız.”

Askerler boş gözlerle bakıştı. Biri “Sizler suçlu filan değil misiniz?” dedi.

“Şu an gerçekten umurunuzda mı?”

Yama “Haydi ama, iyi davranın... Adamın dediğini yapın” diye araya girdi.

Askerler birbirlerine yan gözle bakarak araçtan indiler. Yama ile diğerleri engeli yana çekince, Michael motoru çalıştırdı ve kamyon gürleyerek dar geçide girdi. Rand onları kulübede karşıladı; gömleksizdi ve terliyordu... Başına yağlı bir bez parçası bağlanmıştı.

Michael araçtan inerken “Durumumuz nedir?” diye sordu. “Havuzu doldurdunuz mu?”

“Bir sorun var. Lore bir başka zayıf kısım buldu. Oranın her tarafında yumuşak noktalar bulunuyor.”

“Nerede?”

“Sancak baş omuzluğunda.”

“*Lanet olsun.*” Michael geride kalan yolcularını gösterdi; grup halinde durmuş, şaşkınca, öylece bakıyorlardı. “Bu insanlarla ne yapacağımızı bul.”

“Onları nereden buldunuz?”

“Yolda gelirken rastladık.”

Rand “Şu Winch değil mi?” diye sordu. Adam yakasının içine bir şeyler mırıldanıyordu. “Ona ne olmuş yahu?”

Michael “Her ne idiye, iyi bir Şey değilmiş” diye karşılık verdi.

Rand’in gözleri karardı. “Kasabalar hakkında söylenenler doğru mu? Herkesin  ld ğ ?”

Michael başıyla onayladı. “Evet, bizden başka sağ kalan yok gibi görünüyor.”

Greer araya girdi: “Michael, geçit yola fazladan adamlar koymamız gerek bence. Birkaç saat sonra hava kararacak.”

“Rand, durum ne?”

“Birkaç adam ayırabiliriz sanırım. Lombardi ve Şu diğer adamlar olur.”

Rand, telgraf iŐçilerine “Siz ikiniz, benimle gelin” dedi. Kadına “Ve sen... Elinden ne gelir?” diye sordu.

Kadın kaşlarını kaldırdı.

“O iş dışında yani.”

Kadın bir an düşündü. “Biraz aŐ ılıęım vardır desem?”

“Biraz yine iyi... Şimdiki durumumuz göz önüne alındığında. işe alındın.”

Michael uzun adımlarla rampadan gemiye yürüdü. Gemi havuzuna, pruvanın yakınına askılı vinç getirilmişti; orada, asma oturaklı altı adam, geminin yan tarafından sarkıyorlardı. Su bendinin diğer ucunda, kaynak maskeli ve ağır eldivenli altı adam, daha büyük bir levhayı daire testereyle kesip, yama için kullanılacak parçaları elde ediyorlardı; testerelerinin bıçaklarından kıvılcımlar saçılıyordu.

K peŐtede duran Lore, Michael’ı görünce aşağı indi. “Kusura bakma Michael.” Testere gürültüsünde sesini duyurabilmek için bağırıyordu. “Zamanlama çok iyi değil, biliyorum.”

“Bu iş nereden  ıktı Şimdi Lore?”

“Geminin batmasını mı istiyordun? Batacağı kesindi çünkü. O meseleyi gözden kaçıran ben değilim. Bana teşekkür etmen gerekir.”

Bu bir gecikmeden fazlasıydı; bu bir felaketti. Geminin gövdesi onarılmadan, havuzu suyla dolduramazlardı; havuzu suyla doldurmadan, motorları çalıştıramazlardı. Sırf havuzu doldurmak altı saat sürecekti. Michael “Tamir işi ne kadar sürer sence?” diye sordu.

“Levhalar kesilecek, eskileri çıkarılacak, yenileri indirilip yerleştirilecek ve perçinlenip kaynak yapılacak... En az on altı saati bulur derim.”

Lore’un sözlerini sorgulamak için sebep yoktu; aceleye getirilecek bir iş değildi bu. Michael topuklarının üstünde dönüp güvertede yürüdü.

Lore arkasından “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

“Biraz çelik kesmeye, lanet olsun.”

Saat 17.30 idi; üç saat içinde güneş batacaktı. Peter şimdilik elinden geleni yapmıştı. Uyku ihtiyacının ötesine geçeli epey oluyordu fakat bir dakika durup kendini toplamaya ihtiyacı vardı. Eve giderken Jock'ı düşündü. O adama özel bir bağlılık duymuyordu; Jock'ı tanıdığı zamanlarda, adam az kalsın onun ölümüne sebep olan toy ve sinir bozucu bir çocuktü. Jock'a o tüfeği vermek ziyankârlıktı muhtemelen. Ama Peter çatıdaki o günün bir dönüm noktası olduğunu biliyordu ve ikinci şansa inanırdı.

Emniyet müfrezesinin yerinde yeller esiyordu.

Peter basamakları koşarak çıkıp eve daldı. "Amy?" diye seslendi.

Sessizlik, ardından da: "Buradayım."

Amy yatakta, kapıya dönük halde oturuyordu; ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuştu.

Peter "İyi misin?" diye sordu.

Amy başını kaldırıp baktı. Yüzü değışti; Peter'a melankolikçe gülümsedi. Odaya tuhaf bir sessizlik çöktü... Sırf ses yokluğu değil, daha derin ve gergin bir sessizlikti. "Evet. İyiyim." Amy şilteye pat pat vurdu. "Gel, benimle otur."

Peter onun yanına oturdu. "Ne oldu? Sorun ne?"

Amy, Peter'a bakmadan onun elini tuttu. Peter onun önemli bir şey söylemenin eşğinde olduğunu sezdi.

"Sudayken bir yere gittim" dedi Amy. "En azından zihnim gitti. Bunu doğru dürüst açıklayabileceğime emin değilim. Orada öyle mutluydum ki."

Peter onun neden bahsettiğini anladı birden. “Çiftlik.”

Amy onun gözlerine baktı.

“Ben de oraya gittim.” Tuhaf bir şekilde, Peter hiç şaşırmamıştı; bunlar söylenmeyi bekleyen sözlerdi.

“Piyano çalıyordum.”

“Evet.”

“Ve birlikteydik.”

“Evet. Öyleydik. Sadece ikimiz.”

Bunu söylemek, bu kelimeleri dillendirmek öyle iyiydi ki. Peter’ın rüyalarında yalnız olmadığını, o rüyaların az çok gerçek olduğunu bilmesi... Gerçi o gerçekliğin ne olduğunu bilemiyordu; tek bildiği, onun var olduğuydu. Kendisi vardı. Amy vardı. Çiftlik ve o yerdeki mutlulukları vardı.

“Bu sabah, Iowa’da sana gelmemin sebebini sormuştun” dedi Amy. “Sana gerçeği söylemedim. En azından tamamını.”

Peter bekledi.

“Değiştğinde tek bir şeyi, tek bir anıyı elinde tutabilirsin. Kalbine en yakın olanı. Tüm hayatının içinden, sadece onu.” Amy başını kaldırıp baktı. “Benim elimde tutmak istediğim sendin.”

Ağlıyordu, çok az sadece: Kirpik uçlarından sarkan, mücevheri andıran, ufak gözyaşları yapraklardaki çiğ damlaları gibiydi. “Peter, benim için bir şey yapar mısın?”

Peter başıyla onayladı.

“Beni öp lütfen.”

Peter bunu yaptı. Amy’yi öpmekten çok, onun dünyasının içine düştü. Zaman yavaşladı, durdu, etraflarında telaşsızca çember çizerek hareket etti... Tıpkı bir iskelenin çevresindeki dalgalar gibi. Peter kendini huzurlu hissetti. Algıları epey açılmıştı. Zihni iki yerdeydi, bu dünyada ve aynı zamanda diğerinde: Çiftliğin dünyasında... Zaman ile mekânın ötesindeki, yalnızca ikisinin kaldığı yerde.

Ayrıldılar. Yüzlerinin arasında birkaç santim vardı. Amy ellerini Peter'ın yanaklarına koydu; gözlerini onunkilerden ayırmıyordu.

“Üzgünüm Peter.”

Tuhaf bir sözdü bu. Amy'nin bakışları derinleşti.

“Ne yapmayı planladığını biliyorum” dedi. “O planla kurtulamazsınız.”

Peter'ın içinde bir şey çözüldü. Tüm gücü tükendi. Konuşmaya çalıştı fakat başaramadı.

“Yorgunsun” dedi Amy.

Yığılan Peter'ı yere düşmeden yakaladı.

Amy onu yatağa yatırdı. Dış odada kendi elbisesini çıkarıp, Greer'ın getirdiği giysileri giydi: cepli ve ağır kanvas pantolon, deri çizmeler, kolları yırtılmış ve omuzlarında Seferberlik Ordusu arması bulunan ten rengi gömlek. Bu giysilerde sıcak bir insan kokusu vardı... İş, hayat kokusu. Bunların eski sahibi kim idiyse ufak tefek biriydi; Amy'nin üstüne neredeyse tam oldular. Arka verandada, askerler derin uykundaydı; ellerini yanaklarının altına koymuş, tüm dertlerini unutmuş, bebek gibi mışıl mışıl uyuyorlardı. Amy onlardan birinin tabancasını usulca alıp belinin arkasına tikiştirdi.

Sokakta derin bir sessizlik hâkimdi; herkes saklanıyor, fırtınaya hazırlanıyordu. Amy şehir merkezine giderken askerler onu fark etmeye başladılar ama hiçbiri onunla konuşmadı; akılları başka yerdeydi... Bir kadının ne önemi vardı ki? Askeri cezaevinin etrafında muhafız yoktu. Amy kararlı adımlarla kapıya gidip içeri girdi.

Üç adam saydı Tezgâhın ardındaki sorumlu subay başını kaldırıp baktı.

“Yardımcı olabilir miyim asker?”

Kilit sesi: Alicia gözlerini kaldırdı. Amy?

“Selam kardeşim.”

Alicia onun arkasına baktı fakat kimseyi görmedi; Amy yalnızdı.

Alicia “Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

Amy prangaları çözüyordu. Alicia’ya gözlüğünü verdi. “Yolda anlatırım.”

Dış odada, muhafızlar yerde uyuyordu. Amy ile Alicia, Greer’in talimatları uyarınca arka sokaklardan ve çöplerle dolu ara sokaklardan geçerek H-kasabası’na gittiler. Az sonra güney suru belirdi. Amy neredeyse kulübe denebilecek kadar küçük bir eve girdi. İçeride hiç mobilya yoktu. Amy ana odadaki eski halıyı yana çekince, merdivenli bir zemin kapağı ortaya çıktı. Amy buranın ticaret liderliğinin zula yeri olarak kullandığı evlerden biri olduğunu açıkladı fakat Alicia bunu anlamıştı zaten. Çürük meyve kokan, serin, rutubetli bir mekâna indiler.

Amy işaret ederek “İşte” dedi.

İçki dolu raflar çekildiğinde, ortaya bir tünel çıktı. Tünelin diğer ucunda, bir başka merdivene ve üç metre yukarıdaki, betona yerleştirilmiş metal kapağa vardılar. Amy halkayı çevirip kapağı itti.

Şehrin dışında, surun yaklaşık yüz metre ötesinde, bir korundaydılar. Asker ile ikinci bir at bağlıydı ve ilgisizce otluyordu. Alicia kapak deliğinden çıkarken Asker başını kaldırdı: *Ah. İşte oradasın. Merak etmeye başlamıştım.*

Alicia’nın kılıcıyla palaskaları eyerden sarkıyordu. Alicia bıçaklarını takarken Amy de kapağı çalılarla örttü.

“Ona sen binmelisin” dedi Alicia. Aynı zamanda kılıcı uzatıyordu.

Amy bunu düşündü. “Tamam” dedi.

Kılıcı omzuna çapraz asıp Asker’in sırtına bindi. Alicia da ikinci ata bindi; bu koyu doru aygır oldukça genç olsa da vahşi görünüyordu. Vakit ikindi sonuydu; güneş parlak ve beyazdı.

At sürerek uzaklaştılar.

Bu çiftlik rüyası farklıydı. Peter yatakta yatıyordu. Odayı tamamen aydınlatan ay ışığı, duvarların ışık saçır gibi görünmesine yol açıyordu. Yatak örtüleri soğuktu; Peter'ı uyandıran bu soğukluktu. Kendini uzun süre uyumuş gibi hissediyordu.

Yatağın Amy'ye ait tarafı boştu.

Peter ona seslendi. Karanlıkta sesi zayıf geldi; varlığı yok gibiydi neredeyse. Kalkıp pencereye gitti. Amy bahçede, sırtı eve dönük duruyordu. Bu duruşunun bir anlamı vardı; Peter'ın kalbinde panik kabardı. Amy yürümeye başladı... Evden, Peter'dan ve birlikte yaşadıkları hayattan uzaklaşıyordu; ay ışığındaki silueti giderek küçülüyordu. Peter ne kımıldayabiliyor ne de seslenebiliyordu. Ruhu bedeninden çekilip alınıyormuş gibi hissediyordu. *Beni terk etme Amy...*

İrkilerek uyandı; kalbi küt küt atıyordu... Vücudu ter içindeydi. Apgar'ın yüzü belirdi ve giderek netleşti.

"Sayın Başkan, bir şey oldu."

Gerisini söylemesine gerek yoktu. Peter hemen anladı. Amy gitmişti.

IX

Tuzak

Kanlar sel olup aktı, bütün toprak ıslandı,
Can verirken Truvalılar ile yabancı yardımcıları.
Acı ölümün boyun eğdirdiği adamlar yatıyordu burada,
Şehrin dört bir yanında, kendi kanlarında.

- İzmirli Quintus
Truva'nın Düşüşü

Testereler susmuştu; çelikler kesilmişti. Geminin sancak tarafındaki büyük delik, içeride gizli katlarla koridorları sergiliyordu. Batan güneş kanal sularını parıltıyordu; ışıldaklar yakılmıştı.

Rand vinci kullanıyordu. Havuz zemininden bakan Michael, ilk levhanın indirilmesini seyrediyordu. Havuzun dört bir yanından insan sesleri yükseliyordu; yukarıda güverteden, Lore'un komuta ettiği yerden daha da fazla insan sesi geliyordu.

Gerektiği kadar inildi. Çekiçleri ve havalı çivi tabancaları kemerlerinden sarkan insanlar yüzeyde hızla hareket etti; başkaları da levhayı içeriden yönlendiriyordu. Devasa metal levha tangirtıyla temas etti. Michael merdiveni çıkıp iskeleden güverteye geçti.

"Şimdiye kadar iyi" dedi Lore.

Beklenmedik bir şekilde, planlarında gecikme olmamıştı. Geçen saatler onları huni gibi aşağıya, tek bir ana çekiyordu. Her karar bağlayıcıydı; ikinci şans olmayacaktı.

Lore küpeşteye gidip, jeneratörlerin gürlemesiyle tabancaların vızıltısı arasında sesini duyurmaya çalışarak aşağıya emirler yağdırdı; Michael onun yanına gitti, ilk levha yan tarafa monte edilmişti. Altı tane daha monte etmeleri gerekiyordu.

"Nasıl yaptıklarını bilmek ister misin?"

Lore ona tuhaf tuhaf baktı.

"Yolcuların kendilerini nasıl öldürdüklerini."

Michael bu konuyu açmaya niyetlenmemiştir. Konu kendiliğinden açılmış gibiydi; Michael'ın kurtulmak istediği bir başka sırdı.

“Tamam.”

“Ellerinde biraz akaryakıt tutmuşlardı. Çok değil ama yeterince. Kapıları kilitlediler ve motor egzozunu geminin havalandırma sistemine yönlendirdiler. Uykuya dalmak gibiydi herhalde.”

Lore'un yüzü ifadesizdi. Sonra, başıyla hafifçe onaylayarak: “Bir şey söylemene sevindim.”

“Söylememeliydim belki de.”

“Özür dileme.”

Lore, Michael'ın ona söylemesinin sebebini fark etti. İş o noktaya gelirse, aynı şeyi yapabilirlerdi.

Işık onları terk ediyordu.

Koşucular harekete geçmişti; iskeledeki kumanda yerinde bulunan Peter savunmalarının zayıflığını soğuk bir netlikle hissediyordu. On kilometrelik bir çevre sınırı, eğitimsiz adamlar, tamamen korkusuz ve benzersiz bir düşman.

Apgar bu konuda bir şey demese de Peter adamın düşüncelerini okuyabiliyordu. Belki de Amy teslim olmak için Alicia'yla birlikte gitmişti; belki de draklar gelmeyecekti. Belki yine de geleceklerdi; belki de asıl mesele buydu. Peter rüyasını hatırladı: Ay ışığında yürüyerek, arkasına bakmadan uzaklaşan Amy'nin görüntüsünü. Peter'ın devam etmesini sağlayan tek şey, sonraki birkaç saatte olacıklardan emin olmasıydı. Oynaması gereken bir rol vardı ve bu rolü oynayacaktı.

Platforma Chase geldi. Peter genelkurmay başkanını neredeyse tanıyamayacaktı. Adam subay üniforması giymişti... Gerçi üniformanın arması özensizce, sanki telaşla, belki de saygıdan kesilip çıkarılmıştı; Chase tüfek taşıyor, onunla belirli bir imaj çizmeye çalışıyordu. O silah yıllarca bir şöminenin yukarısında asılı durmuş gibi görünüyordu. Peter bir şey diyecekken kendini tuttu. Apgar tek kaşını şüpheyile kaldırırsa da başka bir şey yapmadı.

Peter nihayet "Olivia nerede?" diye sordu.

"Başkanlık sığınağında." Chase kararsız görünüyordu. "Bunda sorun yoktur umarım."

Üç adam, askerlerin hazır olduklarını söylemelerini dinlediler. Herkes bir saldırıya karşı hazırды. Vadide gölgeler

uzuyordu. Güzel bir yaz akşamıydı; bulutlar olgun bir renge bürünüyordu.

Amy'nin o yeri bilmesi gerekmiyordu. Kendisine o yerin geleceğini biliyordu.

Arkalarında güneşle, dörtnala at sürdüler; atlarında, toprak hızla geçip gidiyordu. Toz bulutları yükseliyordu; atların toynaklarından toprak parçaları saçılıyordu. Amy'nin içinde belirli bir his kuvvetleniyordu. Her kilometreyle birlikte, radyo sinyali gibi güçlenen bu his onları ileriye çağırıyordu. Asker güçlü ve akıcı adımlar atıyordu. Amy ona *Arkadaşımıza çok iyi bakmışsın, demişti. Öyle cesur, öyle güçlüsün ki. Daima hatırlanacaksın. Yeşil tarlalar seni bekliyor; soylu bir sonsuzluğu türdeşlerinin arasında geçireceksin.*

Asker yavaşlayıp yürümeye başladı. Atları durdurup indiler. Harcadığı çaba yüzünden, Asker'in ağzı köpük içinde kalmıştı; koyu sağrısı terden parlıyordu.

"Burası" dedi Amy.

Alicia başıyla onaylasa da bir şey demedi; Amy arkadaşının biraz korktuğunu sezdi. Uzaklaşıp öylece durarak sessizce bekledi. Kulaklarının yanından, saçının arasından esen rüzgâr giderek dindi. Her şey donmuş, büyük bir dinginlikte mühürlenmiş gibiydi. Günün son dakikaları geçiyordu. Amy'nin karşısında, yerde gölgesi uzanıyordu... Uzuyor, uzuyordu. Amy güneşin yeryüzüyle birleştiği anı hissetti; onun tepe hattına ilk kez dokunurken, iç geçirmeyi andıran bir ses çıkardığını duydu. Gözlerini kapayıp zihnini karanlığın içine daldırdı; çok yukarıdaki,

gölün sakin yüzeyindeki, çember şeklinde dalgacıklar genişledi.

Anthony, buradayım.

Önce sessizlik. Sonra:

Evet Amy. Hazırlar. Seninler.

Gece çöküyordu.

Amy Gelin bana, diye düşündü.

Gece çöktü.

Onlara uyuşuklar deniyordu. Fakat hayatları sırasında birçok şey olmuşlardı.

Kıtanın dört bir yanından, tüm eyalet ve şehirlerden geldiler. Seattle, Washington. Albuquerque, New Mexico. Mobile, Alabama. New Orleans'ın zehirli kimyasal madde bataklığı, Kansas City'nin rüzgârlı düzlükleri ve Chicago'nun buzlarla kaplı kanyonları. Bir topluluk olarak, her istatistikçinin hayaliydiler; Büyük Kuzey Amerika İmparatorluğu sakinlerinin kusursuz bir örneklendirmesi, temsilcisiydiler. Çiftliklerden ve kasabalardan, niteliksiz banliyölerden ve büyük metropollerden geldiler; her renk ve itikattandılar; karavanlarda, evlerde, dairelerde, deniz manzaralı konaklarda yaşamışlardı. İnsanken, her biri kendi belirgin ve özel benliğine sahip olmuştu. Umut duymuş, nefret etmiş, sevmiş, acı çekmiş, şarkı söylemiş ve ağlamışlardı. Yitirmeyi tanımışlardı. Kendilerini nesnelerle çevreleyerek avutmuşlardı. Otomobil kullanmışlardı. Köpek gezdirmiş, salıncaklarda çocukları iterek sallandırmış, market kuyruğunda beklemişlerdi. Aptalca laflar etmişlerdi. Sır taşımış, kin gütmüş, pişmanlığın közlerine üflemişlerdi. Çeşitli tanrılara tapmış ya da hiçbir tanrıya tapmamışlardı. Geceleyin yağmur sesine uyanmışlardı. Özür dilemişlerdi. Çeşitli törenlere katılmışlardı. Geçmişlerini psikologlara, rahiplere, sevgililerine ve barlardaki yabancılara anlatmışlardı. Beklenmedik anlarda öyle yoğun ve olaylarla öyle bağlantısız vecit halleri yaşamışlardı ki, bu his

yukarıdan gelmişti sanki; bilinmenin özlemini çekmiş ve zaman zaman, neredeyse bilinmişlerdi.

Bunlar On İki'nin On ikincisi Anthony Carter'ın viral soyunun mirasçılarıydı ve diğer türdeşlerinden daha az kana susamıştılar; uyuşukların açlıklarını keyifsizce ve mecburiyetten giderdikleri, viraller arasında benzersiz olan bu niteliklerinin de öldürölmelerini kolaylaştırdığı, insan gözlemciler tarafından birçok kez söylenmişti. *Uyuşuk gibi aptal*, tabiri kullanılırdı. Bu, doğru olmasına karşın, daha derin bir gerçeğı gizliyordu aynı zamanda. Viraller gerçekten de öldürmekten hoşlanmıyordu; masumları katletmekten rahatsızlık duyuyorlardı. Fakat içlerinde, insanoğlunun tanık olmadığı, ifade bulmamış bir vahşilik yatıyordu. Bu gizli gücü serbest bırakmaları çağrısının yapılacağı günü bir asırdan fazla beklemişlerdi.

Hayatları boyunca birçok şey olmuşlardı. Sonra başka bir şeye dönüşmüşlerdi. Şimdi de bir orduydular.

Önce günbatımında, sonra da karanlıkta, Texas yıldızlarının altında, bir ses ve toz duvarıyla birlikte, gürleyerek batıya gittiler. Podun mızrak ucunu andıran başında, iki kişi at sürerek önden gidiyordu. Alicia safi momentum hissi yaşıyordu; yönlendirmesinin yanı sıra yönlendiriliyordu da... İlkel bir güce katılmıştı. Amy'nin yaşadığıysa genişleme hissi, içinde ruhların toplandığı hissiydi. Carter'ın kuvvetlerini onun komutasına verdiği an, bu viraller dışsal varlıklar olmaktan çıkmıştı. Amy'nin farkındalığının ve iradesinin uzantıları haline gelmişlerdi: Onun Çokluk'u olmuşlardı.

Benimle gelin. Benimle gelin benimle gelin benimle gelin...

İleride, kuşatma altındaki şehir, uzak bir kıyıdağı ışıklar gibi belirdi.

“Silahlar yukarı!”

İskele boyunca, takılan şarjörlerin, çekilen sürgülerin, namlulara sürülen mermilerin sesleri duyuldu. Son gölgeler de gözden kaybolmuş, loşlukta boğulmuşlardı.

Bekleyiş çok sürmedi.

Doğuda parlak bir çizgi belirdi. Saniyeler geçtikçe kalınlaşıp bölgeye yayıldı. Bir kader, alinyazısı hissi: Sis gibi asılı duruyordu. Şehir onun karşısında güçsüz görünüyordu.

“İşte geliyorlar!”

Sürü gürültüyle onlara doğru koşuyordu. Hızı müthişti. Tek tük ateş edildi... Duydukları dehşet sebebiyle adrenalinle dolmuş bu adamlar silahlarını ateşleme dürtüsüne karşı koyamamışlardı.

Peter telsizi dudaklarına bastırdı. “Ateş etmeyin! Menzile girmelerini bekleyin!”

Yıldızlar gözden kayboluyor, virallerin artlarında bıraktığı, yükselen dev toz bulutuyla örtülüyorlardı. Pod ok şeklini almıştı.

“Müzakere faslı sona ermiş gibi görünüyor” dedi Apgar.

Yine panikle ateş edenler oldu; pod yaklaşmayı sürdürüyordu. Şehir kapısını ok gibi parçalayarak geçeceklerdi.

“Dur bir saniye” dedi Apgar. Dürbünle seyrediyordu. “Bir tuhafılık var.”

“Ne görüyorsun?”

Apgar duraksadıktan sonra “Değişik hareket ediyorlar” dedi. “Kısa sıçramalar yapıyor, arada uzun adımlarla koşuyorlar... Tıpkı eskiler gibi.” Mercekleri gözlerinden uzaklaştırdı. “Bunlar uyuşuklar bence.”

Bir şey oluyordu. Podun hızı azalıyordu.

Gözlem platformundan bir haykırış yükseldi: “Biniciler! Yüz seksen metre!”

Kendinizi hazırlayın.

Amy, Asker'i yavaşlatıp önce eşkin, sonra da tırıs sürdü.

Bu şehri savunacağız. Bu şehir kapısını koruyacağız, erkek ve kız kardeşlerim, kan kardeşlerim.

Kuvvetleri sıvı gibi akarak yayıldı. Amy aralarında hareket ediyordu. Korku sergilemekten çekiniyordu; cesareti onların olacaktı. Sırtını dik tutarak at sürüyor, Asker'in dizginlerini bir eliyle sımsıkı tutuyordu; diğer elini de kutsama hareketiyle, rahip gibi uzatmıştı.

Onlar bir zamanlar insandı, tıpkı sizler gibi. Fakat bir başkasına, Sıfır'a itaat ediyorlar.

Amy'nin kuvvetleri, kuzey suruna paralel, boylamasına bin ve enlemesine üç yüz virallik bir koruyucu bariyer oluşturduktan sonra tarlaya doğru döndüler. Doğuda, ay tepelerin üstünden ucunu çıkarmış bakıyordu.

Tereddüte kapılmayın çünkü onlar kapılmayacak. Onları öldürün, erkek ve kız kardeşlerim... Ama daima kalbinizde merhametle kutsayarak.

Amy askerlerin gözlerini üstünde hissediyordu; nöbetçilerin kendisine nişan aldığını hissediyordu. Büyük bulut yere iniyordu. Amy'nin ağzında kum tadı vardı.

Dik durun. Cesur olun. Kim ve ne olduğunuzu Fanning'e gösterin.

Hattın önünde atlarını durdurdular. Amy tabancasını kemerinden alıp Alicia'ya verdi ve sırtındaki kılıcı çekti. Kılıcın kabzası tatminkâr bir şekilde kalındı, elde tutuşu da rahattı. Amy bileğini çevirerek kılıcı havada döndürdü.

"Bu iyi bir silah kardeşim."

"Onu tahminlerime dayanarak yaptım denebilir."

Amy'nin zihni dingin, düşünceleri de düzenli ve sakindi. Korku vardı fakat rahatlık ve üstüne üstlük, olacıklara ilişkin merak da vardı.

"Hiç savaşa katılmadım" dedi Amy. "Nasıl bir şey?"

"Çok... Hareketlidir."

Amy bunu düşündü.

“Her şey çok çabuk olur. Olanları ancak sonradan fark edersin. Birçoğu bağka birinin bağına gelmiğ gibi görünür.”

“Bu gayet mantıklı geliyor.” Sonra: “Alicia, sağ kalamazsam...”

“Bir şey daha.”

“Nedir?”

Alicia onun bakışlarına karşılık verdi. “Öyle laflar edilmez.”

Surda kaos hâkimdi. Koşucular hızla koşuyordu; tetiklere dayalı parmaklar seğiriyordu; kimse ne yapacağını bilemiyordu. *Ateş etmeyelim mi? Bunlar viral! Ayrıca neden ters yöne döndüler ki?*

Peter telsize “Ciddiyim, bütün mevzilerde hemen ateş kesin!” diye bağırdı. Telsizi Apgar’a atıp en yakındaki koşucuya döndü. “Er, bana kuşam getir.”

“Peter, oraya *gitmeyeceksin*” dedi Apgar.

“Amy beni koruyabilir. Kendin görebilirsin. Onlar bizi savunmak için buradalar.”

“İsterlerse tesisat borularını tamir etmek için burada olsunlar, umurumda değil... Sen aklını kaçırmışsın yahu. Zor kullanmaya mecbur bırakma beni çünkü bunu yaparım.”

Asker önce Peter’a, sonra generale, sonra da tekrar Peter’a çabucak baktı. “Kuşamı getireyim mi, getirmeyeyim mi komutanım?”

“Er, bir adım atarsan seni şu surdan ağağı atarım” dedi Apgar.

Gözcü tekrar haykırdı: “Hareket var! Atlılar uzaklaşıyor!”

Peter başını kaldırıp baktı. “Ne demek *uzaklaşıyor?*”

Parmaklığın yukarısında bir ehre salındı. Adam arkasındaki biriyle çabucak konuştuktan sonra kuzeyi gösterdi. “Tarlanın diğer tarafında komutanım!”

Peter gerileyerek surun kenarına geri dönüp dürbününü kaldırdı. “Gunnar, bunu görüyor musun?”

“Ne yapıyorlar?” dedi Apgar. “Teslim mi oluyorlar?”

Amy ile Alicia toz bulutu havalandırarak atlarını durdurdular. Amy kılıcını çekip havaya kaldırdı. Teslimiyet değil meydan okuma hareketiydi bu.

Kendilerini yem olarak kullanıyorlardı.

“Fanning, beni duyuyor musun?!”

Amy’nin sözleri loşluğa yayılırken giderek hafifliyordu.

“Beni istiyorsan gel de al!”

Alicia “Daha ileri gitsek mi?” diye sordu.

“Bunu yaparsak geri dönemeyebiliriz.” Sonra Amy tekrar sesini yükseltti: “Dinliyor musun? Tam buradayım piç!”

Alicia bekledi. Hâlâ bir şey olmuyordu. Sonra:

İyi iş başardın Alicia.

Alicia anlamsız bir refleksle, kulaklarını elleriyle örttü; Fanning’in sesi onun içindeydi.

İsteyebileceğim her şeyi başardın. Amy’nin ordusu bir hiç; kolayca yok edebilirim. Bana bunu ve çok daha fazlasını verdin.

“Kapa çeneni! Beni rahat bırak!”

Amy ona bakıyordu. “Lish, ne oldu? Fanning mi?”

Hissediyor musun Alicia? Fanning’in sesi yumuşak ve alaycıydı. Alicia’nın beynine yayılan yağlı bir sıvı gibiydi. Tabii ki hissediyorsun. Hep hissedebildin. Sokaklarda dolanırken, kelle sayarken. Onlar senin parçan, benim senin parçan olduğum kadar.

O zaman Alicia sesi duydu. Hayır, duymadı: Hissetti. Bir çeşit... Kazıma sesiydi. Nereden geliyordu?

Amy bana yıkılmış halde gelmeli. En gerçek sınav bu olacak. Hissettiğim şeyi hissetmek. Hissettiğimiz şeyi, Alicia’m. Ümitsizliği tanımak. Umutsuz, amaçsız, her şeyin yitirildiği bir dünyayı.

“Alicia, neler olduğunu söyle bana.”

Rüyalarını biliyorum Alicia. O büyük, surlu şehri ve içinden gelen yaşam seslerini. Müzik sesini ve çocukların mutlu haykırıışlarını. Onların arasında olma arzunu ve giremediğin kapıyı. O zaman bile biliyor muydun Alicia? Neyin beklediğini biliyor muydun?

Ses yükseldi. Alicia'nın boğazı kanla zonkluyordu; kusabileceğini düşündü.

Alicia'm, o iş halloldu bile. Hissedebiliyor musun? Onları... Hissedebiliyor musun?

Alicia'nın zihni farkındalık haline geri döndü birden. Alicia eyerinde döndü. Amy'nin ordusunun oluşturduğu bariyerin ötesinde şehir ışıkları parlıyordu.

Alicia *Dışarıdayım*, diye düşündü. *Dışarıdayım, tıpkı rüyadaki gibi.*

"Ah Tanrım, hayır."

Sara nefes almaya çalışıyordu.

Bodruma yüz yirmi kişi tikişmişti. Dört bir yana konulmuş mumlarla fenerler tuhaf, hareketli gölgeler oluşturuyordu. Sara'nın tabancası kucağındaydı; tabancanın üstündeki eli gevşek ama tetikteydi.

Jenny ile Hannah çocukların bir kısmını oyalamak için "yağ satarım, bal satarım" oyunu organize etmişlerdi. Başka çocuklar da içeri gizlice sokulmuş oyuncaklarla oynuyordu. Birkaçı ağlıyordu, muhtemelen sebebini bilmeseler de; yetişkinlerin kaygısını kanalize ediyorlardı.

Sara yerde, sırtını kapıya vermiş oturuyordu. Teninde hissettiği, kapının metal yüzü soğuktu. Kapı dayanacak mıydı? Sara'nın zihninde çeşitli sahneler canlanıyordu: kapıya indirilen darbeler, giderek içeri göçen metal, herkesin çığlık atarak gerilemesi, ardından da son çatırtı ve içeri akın edip hepsini kaplayan ölüm.

Jenny ile Hannah'yı seyrediyordu. Jenny dehşet içindeydi -o kadın duygularını hep belli ederdi- fakat Hannah soğukkanlı biriydi. Oyunu başlatan oydu. Sara böyle

insanların olduğunu biliyordu; kaygılandırılmayan, kaygılsa bile belli etmeyen, büyük bir içsel dinginliğe sahip insanlar. Hannah uzun bacaklarıyla çemberin etrafında kumpasçı bir edayla sırtarak koşuyor, bir oğlan çocuğundan kaçıyor. Çocuğun kendisini yakalamasına izin verecekti elbette; sahnedeymiş gibi teatral hareketlerle teslim olarak, onun mutluluktan kıkırdama krizine girmesini sağladı ve bu bir anlığına Sara'nın içini rahatlatmıştı. Sara böyle oyunları, ne kadar eğlenceli olduklarını, hedeflerinin son derece basit ve saf olduğunu hatırladı. "Yağ satarım, bal satarım" oyununu küçük bir kızken, sonradan da Kate ve arkadaşlarıyla oynamıştı. Fakat bir an sonra, bu düşüncenin yerini bir başkası aldı. Sara *Kate, Kate, neredesin, nereye gittin?* diye düşündü. *Bedenin evden çok uzakta, bir yatakta yatıyor; ruhun uçup gitti. Sensiz kayıp haldeyim.. Kayıp.*

"Doktor Wilson, iyi misiniz?"

Grace kucağında Carlos ile Sara'nın başında duruyordu. Sara gözyaşlarını sildi. "Durumu nasıl?"

"O bir bebek... Hiçbir şey bilmiyor."

Sara yanında yer açtı; Grace yere oturdu.

Grace "Burada güvende olacak mıyız?" diye sordu.

"Elbette."

Bir sessizlik; sonra Grace omuz silkti. "Yalan söylüyorsunuz ama önemli değil. Öyle demenizi duymak istemiştım sadece." Yüzünü Sara'ya döndü. "Doğum hakkını ebeveynime devreden sizsiniz, değil mi?"

"Sana söylemişler sanırım."

"Doktorun yaptığını söylediler sadece. Fakat burada başka kadın doktor görmediğimden, o kişi siz olsanız gerek diye düşündüm. Neden yaptınız?"

Bir yanıt vardı muhtemelen ama Sara'nın aklına gelmiyordu. "Doğru şey gibi gelmişti, o kadar."

"Ailem bana iyi davrandı. Hayatımız kolay değildi fakat beni bir insanın sevebileceği kadar sevdiler. Akşam

yemeklerinde sizin için dua okurduk hep. Bilmeniz gerek diye düşündüm.”

Bebek Carlos esnedi; uykuya dalması yakındı. Sara ile Grace oyunu bir dakika kadar birlikte seyrettiler. Grace birden yukarı baktı.

“O gürültü ne?”

“Altıncı mevzi. Hareket var.”

Peter telsizi kaptı. “Tekrar söyle.”

“Emin değilim.” Bir duraksama. “Şimdi yok gibi görünüyor.”

6. mevzi barajın güney ucundaydı.

Apgar “Herkes hazır olsun!” diye seslendi. “Yerinizde kalın!”

Peter mikrofona bağırdı: “Ne görüyorsun?”

Bir cızırtıdan sonra ses “Boş verin, yanılmışım” dedi.

Peter, Chase’e baktı. “Altıncı mevzinin altında ne var?”

“Çalılar sadece.”

“Gizlenmek için yeterli mi?”

“Bir kısmı.”

Peter tekrar telsizi aldı. “Altıncı mevzi, rapor ver. Ne gördün?”

Ses “Dedim ya, bir şey yok” diye tekrarladı. “Yine yerde çukur açılıyor gibi görünüyor.”

Yetimhanenin çatısındaki yerinde duran Caleb Jaxon sesi duymaktan çok hissetti: Belirgin bir kaynağı olmayan bir gürültü... Hava görünmez arı sürüsüyle doluydu sanki. Caleb dürbünüyle şehre göz gezdirdi. Her şey sıradan, değişmemiş gibi görünüyordu fakat zihni yatıştıkça Caleb çeşitli yönlerden gelen başka seslerin farkına varmaya başladı. Parçalanan tahtaların çatırtıları. Kırılan camların şangırtıları. Belki beş saniye süren, kaynağı belirsiz bir gürlleme. Caleb’in çevresindeki ve aşağıdaki, yerdeki adamlarından bazıları da bunları fark etmeye başlamıştı; konuşmaları yarıda kesildi.

Adamlar *Şunu duyuyor musun? Şu ne?* diyordu. Caleb uykusuzluktan yanan gözlerle karanlığın içine baktı. Çatıdan bakınca hükümet binasını ve şehrin merkez meydanını görebiliyordu. Hastane dört sokak doğuydu.

Kemerinden telsizini aldı. "Hollis, orada mısın?" Kayınpederi hastanenin girişinde nöbet tutuyordu.

"Hı hı."

Bir başka çatırtı. Şehrin içlerindeki sokaklardan gelmişti. "Bunu duyuyor musun?"

Bir sessizlikten sonra Hollis "Anlaşıldı, tamam" dedi.

"Ne görüyorsun? Hareket var mı?"

"Yok."

Caleb dürbününü hükümet binasına çevirdi. Meydanda iki kamyon ve uzun bir masa kalmıştı; askere alma işinin tamamlanmasından sonra orada bırakılmışlardı. Caleb tekrar telsizi aldı. "Rahibe, beni duyabiliyor musunuz?"

Rahibe Peg zemin kapağının yanında bekliyordu. "Evet Teğmen."

"Emin değilim ama dışarıda bir şeyler oluyor sanırım."

Bir duraksama. "Bana söylediğiniz için teşekkürler, Teğmen Jaxon."

Caleb telsizi kemerine taktı. Elindeki tüfeği refleksiyle sıktı. Namluda mermi olduğunu bilmesine karşın tekrar kontrol etmek için, tüfeğin sürgüsünü yavaşça çekti. Küçük aralığın ardındaki bakır gövde ışıldıyordu.

Telsiz cızırdadı: Hollis. "Caleb, geri gel."

"Ne oldu?"

"Dışarıda bir şey var."

Caleb'in kalp atışları hızlandı. "Nerede?"

"Meydana, kuzeybatı köşesine doğru gidiyor."

Caleb dürbünü tekrar kaşlarına bastırdı. Meydan sinirlendirici bir yavaşlıkla netleşti. "Bir şey görmüyorum."

"Bir saniye önce oradaydı."

Caleb göz gezdirmeyi sürdürürken telsizi ağzına kaldırıp komuta platformuna seslendi:

“Birinci mevzi, dokuzuncu mevzi konuşuyor...”

Caleb’in sözü yarıda kaldı; bir an bir şey görmüştü. Mercekleri gerisingeri çevirdi.

Meydandaki masa devrilmişti; arkasındaki kamyonlardan birinin burnu kırk beş derece açıyla yukarı bakıyordu, arka tekerlekleri de toprağa iyice gömülmüştü.

Bir çukur. Büyük bir çukur açılıyordu.

Peter savaş meydanına sırtını döndü. Şehrin binaları karanlıkta, çapraz vuran ay ışığıyla aydınlanan silüetlerdi.

Chase, Peter’in yanındaydı. “Ne oldu?”

O his statik elektrik gibi, Peter’in tenini karıncalandırıyordu: *Gözünü dört aç*. “Görmediğimiz bir şey var.” Elini kaldırdı. “Dur. Şunu duydun mu?”

“Neyi duydum mu?” Apgar başını yana eğerken, gözleri kısıldı. “Bekle. Hı hı.”

“Sanki... Duvarların içindeki fareler gibi.”

“Ben de duyuyorum” dedi Chase.

Peter mikrofonu kaptı. “Altıncı mevzi, orada bir şey var mı?”

Ses gelmedi.

“Altıncı mevzi, rapor ver.”

Rahibe Peg mutfak kilerine girdi. Muşambayla sarmalanmış tüfek en üst rafa gizlenmişti. Bu tüfek Rahibe Peg’in erkek kardeşine aitti, huzur içinde yatsın; kardeşi yıllar önce Seferberlik Ordusu’nda görev yapmıştı. Rahibe Peg, bir askerin yetimhaneye gelip de ona kardeşinin ölüm haberini verdiği günü hatırlıyordu. Asker, onun kardeşinin özel eşyalarının bulunduğu kilitli dolabı getirmişti. Dolabın içine kimse bakmamıştı, aksi takdirde tüfek geri alınırdı. En azından Rahibe Peg o sırada öyle varsaymıştı. Kardeşinin kilitli dolabındaki eşyalarının çoğu, ondan iz taşımayan ve saklamaya değmez gibi görünen şeylerdi. Fakat aynı şey

tüfeği için geçerli değildi. Kardeşi o tüfeği elinde tutmuş, kullanmış, onunla birlikte savaşmıştı; o tüfek, kardeşinin olduğu şeyi temsil ediyordu. Yadigârdan fazlasıydı; bir armağandı, sanki kardeşinin ona günün birinde ihtiyacı olduğunda kullansın diye bıraktığı bir şeydi.

Merdiveni yerleştirip, ihtiyatlı adımlarla tüfeği indirdi ve rahibelerin normalde ekmek hamuru yoğurduğu masaya bıraktı. Rahibe Peg bu silahın bakımını titizlikle yapmıştı; tüfeğin mekanizması sağlamdı ve iyi yağlanmıştı. Rahibe Peg onun, tetiği çeker çekmez, sorunsuzca ateş almasını severdi. Senede bir kez, mayıs ayında -kardeşinin öldüğü ayda- cüppesini çıkarır, sıradan işçi kıyafeti giyer ve nakil aracıyla Turuncu Bölge'ye giderdi. Tüfeği silindir çantada saklayarak yanında götürürdü. Rüzgâr çitinin ardında, hedef niyetine teneke kutular, bazen de elmalar ya da bir karpuz koyar veya bir ağaca hedef çizimli kâğıtlar çivilerdi.

Şimdi dolu olan tüfeği yemekhaneye götürdü. Yıllar geçtikçe bu silah giderek daha ağır gelir olmuştu fakat Rahibe Peg hâlâ onu kullanabiliyordu; yay bağlantılı pedli tampon boru, geri tepmenin şiddetini azaltıyordu. Peş peşe ateş etmek için çok önemliydi bu. Rahibe Peg zemin kapağının yanında konuşlanmayı seçti; buradan bakınca yemekhanenin iki yanındaki pencerelerin ve içerinin tamamını görebiliyordu.

Bir dakika dua etmeyi düşündü. Fakat dolu bir tüfek tutarken, alışlageldik bir dua okuması çok da uygun gelmedi. Tanrı'nın kendisine yardım edeceğini umuyordu fakat O'nun insanın kendi başının çaresine bakmasını çok daha fazla yeğlediğine inanırdı. Hayat bir sınavdı; bu sınavı verip vermemek insanın kendisine kalmıştı. Rahibe Peg silahı kaldırıp köprücük kemiğine dayadı ve tek gözüyle nişan aldı.

"Çocuklarıma dokunamazsınız" diyerek namluya mermi sürdü. "Bu gece hayır."

“Binici geliyor!”

Yeni, gergin bir enerji titreşerek sur boyunca yayıldı. Bir değişiklik oluyordu. Viral bariyeri ikiye ayrılarak, dün geceki gibi bir koridor oluşturunuyordu. Bu koridordan geçen tek bir atlı dörtnala yaklaşıyordu. İskeledeki herkes nişan aldı; birikmiş baskı, omuzlardan önkollara ve işaretparmaklarının şişkin ucuna aktı. Ateş edilmemesi emri netti fakat bunun aksini yapma dürtüsü güçlüydü. Binici yaklaşmayı sürdürüyordu. Bu kişi üzengilerin üstünde ayağa kalkmış, anlaşılmasız sözler haykırıyordu. Bir eliyle dizginleri sımsıkı tutarken diğerini başının yukarısında sallıyordu ki muğlak bir hareketti bu. Tehdit miydi? Ateş edilmemesi için yalvarmak mıydı?

Komuta platformundaki Peter şimdi ne olacağını anlamıştı. Acemi erler tecrübesizdi; askeri eğitimin verdiği zihinsel kas hafızasından yoksundular; komuta zincirinde ancak çok genel anlamda vardılar. Alicia’nın aydınlığın sınırına vardığı anda, Peter durumun kontrolünü yitirecekti. Peter “Ateş etmeyin!” diye haykırıyordu. “Sakin ateş etmeyin!” Ancak sözcüklerin etkisi bir yere kadardı.

Alicia aydınlık kısma dörtnala daldı. “Bu bir tuzak!”

Peter onun ne demek istediğini anlamadı.

Alicia dizginleri çekince, at kayarak durdu. “Bu bir tuzak! İçerideler!”

Peter’in solundan bir haykırış geldi: “Dün geceki kadın bu!”

“O bir viral!”

“Vurun onu!”

İlk mermi Alicia’nın sağ uyluğuna saplanarak uylukkemiğini parçaladı; ikincisiyse sol ciğerini deldi. Atın ön ayakları bükülünce, Alicia hayvanın üstünden öne savruldu. Tek tük açılan ateş, yayılım ateşine dönüştü. Etrafında küçük toz bulutları havalanırken, Alicia şimdi delik deşik olmuş halde cansız yatan hayvanın arkasına süründü. Vücuduna mermiler saplanıyordu. Hedeflerini buluyorlardı. Alicia

üstüne yumruk yağıyormuş gibi hissediyordu. Sol avcu elma gibi delindi. Sağ kalçakemiği parçalanınca, el bombası patlayıp şarapnel parçaları saçılmış gibi oldu. Göğsüne iki mermi daha saplandı; bunlardan ikincisi, Alicia'nın dördüncü kaburga kemiğinden çapraz sekip göğüs boşluğundan geçerek ikinci bel omurunu çatlattı. Alicia yerde yatan atın arkasında gizlenmek için elinden geleni yaptı. Mermiler saplandıkça vücudundan kan fışkırıyordu.

Bir karanlık perdesi inerken, Alicia *Kaybettik*, diye düşündü. *Her şeyi kaybettik.*

Virallerin büyük bölümü, şehre dört noktadan girdiler: merkez meydan, baraj haznesinin güneydoğu köşesi, H-kasabası'nda yerde açılan büyük çukur ve ana şehir kapısının iç tarafındaki toplanma alanı. Diğerleriyse toprağı daha küçük podlar halinde kazarak, şehrin dört bir yanında yeryüzüne çıkmışlardı. Evlerin zeminleri; bir zamanlar çocukların oynadığı, terk edilmiş, yabani ot bürümüş ve bakımsız arsalar; kalabalık nüfuslu mahallelerin sokakları. Viraller kazıyor ve sürünüyordu. Kanalizasyondan ve su borularından geçiyorlardı. Akıllıydılar; en zayıf noktaları arıyorlardı. Şehrin altındaki, gerek jeolojik gerekse insan yapımı tünellerde, istilaya gelmiş karınca sürüsü gibi gezinmişlerdi aylarca.

Efendileri *Şimdi gidin*, diye emrediyordu. *Görevinizi yapın. Emrettiğim şeyi yapın.*

İskeledeki Peter'ın, Alicia'nın sözleri üstüne fazla düşünecek zamanı olmadı. Silahların gürültüsü arasında - askerlerin çoğu, güruh psikolojisiyle gözleri dönmüş halde, uyuşuklara da ateş ediyordu-, Peter'ın altındaki yapı sarsıldı. Sanki ayaklarının altındaki o metal ızgara, bir ucundan kaldırılıp silkelenmiş bir halıydı. Bu his, Peter'ın midesinin deniz tutmuş gibi bulanmasına yol açtı. Sağa sola bakarak bu hareketin kaynağını ararken, çığlıklar duyduğunun bilincine vardı, ikinci bir sarsıntıyla birlikte yapı biraz aşağı

çöktü. Peter dengesini yitirdi; geriye savrulup iskelenin zeminine düştü. Ateş ediliyor, haykırılıyordu. Peter'ın yüzünün yukarısından mermiler vızır vızır geçiyordu. Biri *Kapı*, diye bağırdı. *Kapıyı açıyorlar! Vurun onları! O pislikleri vurun!* Yamulan metal gıcirtısıyla birlikte, iskele surdan ayrılmaya başladı.

Peter kenara doğru yuvarlanıyordu.

Kendini durdurmasının yolu yoktu; elleri tutunacak bir şey bulamıyordu. Etrafından yuvarlanarak geçen insanlar karanlığın içine düşüyordu. Peter kenardan düşerken, kaygan metale bir eliyle tutundu: Bir payanda. Vücudu onun etrafında sarkaç gibi döndü. Tutunmayı sürdüremeyecekti; düşmesini ertelemişti yalnızca. Altında dönüp duran şehir çığlıklarla ve silah ateşiyle aydınlanıyordu.

“Elimi tutun!”

Konuşan Jock idi. Parmaklığın altına girmişti ve bir kolu kenardan sarkıyordu. İskele, yere kırk beş derece açıyla eğildikten sonra durmuştu.

“Sıkı tutunun!”

Bir dizi küçük patlama sesi: Son cıvatalar da surdan sökülüyordu. Jock'ın parmakları, Peter'inkilerden yalnızca beş on santim ötede olsalar da bir kilometre uzakta gibiydiler. Zaman iki ayrı koldan akıyordu. Biri gürültüden, telaştan ve şiddet eylemlerinden ibaretti; ilkiyle eşzamanlı olan ikincisindeyse Peter ve etrafındaki her şey yavaş bir akıntıya kapılmış gibiydiler. Peter tutunmakta zorlanıyordu. Diğer eliyse Jock'inkini tutmaya çalışarak, boşu boşuna çırpınıyordu.

“Kendinizi yukarı çekin!”

Peter payandayı tutamaz oldu.

“Yakaladım sizi!”

Jock onu bileğinden tutuyordu. Parmaklığın altında ikinci bir çehre belirdi: Apgar. Adam elini aşağı uzatırken Jock, Peter'ı yukarı çekti; Apgar, Peter'ı kemerinden yakaladı. Birlikte Peter'ı tamamen yukarı çektiler.

İskele çökmeye başladı.

Katliam başlamıştı.

Saklandıkları yerden çıkmış olan viraller şehre akın akın yayılıyordu. Surlara saldırıyor, insanları havaya fırlatıyorlardı. Yerden ve çatılardan ışık saçarak sıçrarlarken, sanki havai fişek gösterisi yapılıyordu. Sığınakların kapılarını kırarak girip içeridekileri katlettiler; binaların katlarına sanki patlamayla yayılarak, saklanan sakinleri dolaplarla yatak altlarından çekip çıkardılar. Şehir kapısına saldırdılar ki bu kapı sağlam olsa da içeriden saldırıya dayanacak şekilde tasarlanmamıştı; şehri işgale açık hale getirmek için, kol demirlerini yerlerinden söküp kolu indirmeleri ve kapıyı itmeleri yeterliydi.

Baraj haznesinin yakınında yeryüzüne çıkan poda da belirli bir görev verilmişti. Gün boyunca, hassas duyularıyla, aynı yönde giden çok sayıda insanın adımlarını algılamışlardı. Araç gürültüleri ve megafon sesleri duymuşlardı. “Baraj” sözcüğünü duymuşlardı. “Sığınak” sözcüğünü duymuşlardı. Baraja doğrudan girmeye çalışanlar şaşırıp kaldı. Chase’in öngördüğü şekilde, içeri girmenin yolu yoktu. Başkalarıysa, elit taarruz kuvveti gibi, yakındaki sağlam bir binaya odaklandılar. Bu binayı koruyan bir avuç asker çabucak ve feci şekilde can verdiler. Viraller ağızlarını sertçe açıp kapayarak, parmaklarını titreterek, etrafa huzursuzca bakınarak içeriye kolaçan etti. Oda borularla doluydu. Borular, su demekti; su da baraj demekti. Aşağı inen bir merdiven vardı.

Duvarları rutubetli bir koridora vardılar. Bir merdiven onları yerin daha da altına, ikinci bir merdivense daha da aşağıya götürdü. Yakınlarda kalabalık bir insan topluluğu vardı. Viraller yaklaşıyordu. Hedefe yaklaşıyorlardı.

Ağır halkalı bir metal kapıya vardılar. İlk viral, alfa, kapıyı açıp içeriye süzüldü ve diğerleri onu takip ettiler.

Odada kesif insan kokusu vardı. Tek sıra halinde yan yana duran kilitli dolaplar, bir sıra, alelacele terk edilmiş yemeklerin kalıntılarının yer aldığı bir masa. Boru ve dişlilerden oluşan karmaşık bir sistem, rögar kapağı büyüklüğünde altı çelik halkanın bulunduğu bir panele bağlıydı.

Evet, dedi Sıfır. Bunlar.

Alfa ilk halkayı kavradı. Bunun üstünde 1. GİRİŞ NOKTASI yazısı vardı.

Çevir onu.

Altı halka. Altı boru.

Can veren sekiz yüz insanın çığlıkları.

Sara tabancasını uzatarak depo odasına yaklaştı ve kapıyı ayağıyla hafifçe itti.

Jenny “Belki de sadece farelerdi” diye fısıldadı.

Kazıma sesi tekrar başladı. Bir sandık yığınının arkasından geliyordu. Sara feneri yere koydu ve tabancayı iki eliyle tutarak ileriye doğrulttu. Yığında, dörder sandık üst üste konulmuştu. En alttakilerden biri hareket etmeye ve üstündekileri kımıldatmaya başladı.

“Sara...”

Sandıklar devriliyordu. Viral zemini parçalayarak yerden fırlayıp havada dönerek tavana karafatma gibi tutunurken, Sara sırtüstü düştü. Körlemesine ateş etti. Viral, tabancayı hiç umursamaz, Sara’nın nişan alamayacak kadar korkmuş olduğunu da bilmez gibiydi. Tabancanın sürgüsü geride kilitlendi; şarjör boşalmıştı. Sara dönüp Jenny’yi odanın dışına itti ve koşmaya başladı.

Alicia surun dibinde, kımıldayamadan, kemikleri kırılmış halde, tek başına yatıyordu. Güçlkle nefes alıyordu, genzinde kan vardı ve vücuduna ara ara, küçük çaplı ama çok şiddetli sancılar saplanıyordu. Ağzı kanlıydı. Görüşü bulanıktı; görüntüler netleşmeyi reddediyordu. Zaman

duygusunu tamamen yitirmişti. Otuz saniye önce vurulmuş olabilirdi. Bir saat önce de.

Tepesinde karanlık bir siluet belirdi: Asker, başını onunkine eğiyordu. *Ah, bak kendini ne hale getirdin, dedi Asker. Seni de bir dakika yalnız bırakmaya gelmiyor; bak, ne oldu.* Sıcak nefesi, Alicia'nın yüzünü öptü; başını iyice eğerek, burun deliklerinden hafif hafif nefes vererek, burnunu Alicia'ya sürttü.

Güzel oğlum. Alicia kanlı elini Asker'in yanağına kaldırdı. *Büyük, muhteşem Asker'im; üzgünüm.*

"Kardeşim, sana ne yaptılar?"

Amy, Alicia'nın yanında diz çökmüştü. Kadının omuzları hıçkırıkla sarsıldı; yüzünü ellerine gömdü. "Yo, hayır" diye inledi. "Yo, hayır."

İşildaklar sönmüştü. Alicia silah sesleri ve çığlıklar duyuyordu fakat bunlar uzaktan geliyor ve giderek azalıyordu. Alicia merhametli bir karanlıkla sarmalandı. Amy onun elini tutuyordu. Sanki Alicia'nın şimdiye dek yaşadığı her şey bir yolculuktan ve o yol kendisini buraya getirip son bulmuştu. Gece sessizliğe büründü. Alicia birden üşüdü. Bilincini yitiriyordu.

Bekle.

Alicia'nın gözleri açılıverdi. Üstüne bir esinti -yoğun, kumlu- vuruyor ve beraberinde gök gürültüsünü andıran bir gürlemeyi getiriyordu fakat bu ses kesilmiyordu. Durmadan devam ediyor, yükseliyordu; havada rüzgârın savurduğu nesneler dönüyordu. Altlarındaki toprak sarsılmaya başladı; Asker kışneyerek şahlandı ve toynakları havayı yarıdı.

Amy'nin ordusu bir hiç; kolayca yok edebilirim.

Alicia başını tam zamanında kaldırarak, onların gelişini gördü.

Peter, Apgar ve Jock çökmekte olan iskeleden hızla iniyorlardı. İskele kısım kısım, devrilen domino taşları gibi yıkılıyordu. Peter'ın şehrin son savunma hattı olan

yetimhaneye geri çekilmeleri emri umursanmıyordu; panik hâkimdi. Mesele sadece iskelenin seri şekilde çökmesi değildi ki askerler oradan otuz metre aşağıya düşüp ölüyordu. Bunun dışında, viraller iskelenin her tarafındaydı. Bazı insanlar aşağı atılıyor, bazılarıysa oracıkta yeniyordu; viraller tarafından ısırılırken çırpınıyor ve çığlık atıyorlardı. Üçüncü bir grup da yalnızca ısırılıyor ve kendi haline bırakılıyordu. Kasabalarda tanık olduğu şekilde, Fanning'in virüsü işini benzersiz bir hızla hallediyordu; Kerrville'in savunucuları arasında, eski yoldaşlarına düşman kesilenlerin yüzdesi giderek artıyordu.

Akıntı yönünde ilerleyen Peter, Apgar ve Jock komuta platformunun önceden bulunduğu yerin yaklaşık yüz metre ilerisinde, kapana kısıldıklarını gördüler. Arkalarında, iskele kısım kısım çökmeyi sürdürüyordu; ileride, viraller üzerlerine geliyordu. Etrafta uzanabilecekleri bir merdiven yoktu.

"Ah, lanet olsun" dedi Apgar. "Bunu yapmaktan hep nefret etmişimdir."

Yandaki halatları çözdüler. Jock da yükseklik meraklısı değildi; misyonerlik binasının çatısındaki olay, onda ömür boyu silinmeyecek bir yara izi bırakmıştı. Fakat son yirmi dört saatte değiştiği de doğrudu. Kendisinin dayanıksız bir adam, hayatın akıntısında sürüklenen bir kıymık parçası olduğuna inanmıştı hep. Ama oğlunun doğumundan ve bunun yol açtığı sevgi patlamasından sonra, mümkünlüğüne asla inanmadığı bir karakter sağlandığı, hayatın önemine ve kendisinin onun ağı içindeki yerine ilişkin, giderek genişleyen bir idrak bulmuştu kendi içinde. Kendinden önce başkalarını düşündüğü ve onları savunarak öldüğü söylenebilecek bir adam olmak istiyordu. Yeni askere alınmış ve kişisel dönüşüm geçirmiş Er Jock Alvado böylece korkusunu bir kenara atıp parmaklığı aştı ve arkasında ağız gibi açılmış boşluğa sırtını döndü; Peter ile Apgar da aynısını yaptılar.

Atladılar.

Otuz metreyi inerlerken, halatların üstünde kayan elleriyle ayakları onları yavaşlattı yalnızca; Sertleştirilmiş toprağa küt diye düşüverdiler. Peter ile Apgar hemen ayağa fırladılar ama Jock bunu yapmadı. Ayak bileği burkulmuş, belki de kırılmıştı. Peter onu ayağa kaldırdı ve adamın kolunu kendi omzuna attı.

“Amma ağırmışsın.”

Koştular.

Bodrum bir ölüm kapanıydı.

Sara kapıya koşarken, arkasından bir çığlık geldi... Kesilen metal sesini andıran, tiz bir sestti; sonra odanın dört bir yanından haykırışlar yükseldi. Sara kucağında küçük bir kızı taşıyordu; onu hiç düşünmeden kapıvermişti. Elinden gelse daha fazlasını taşırdı; hepsini taşırdı.

Kapıya önce Jenny ulaştı. Peşinden insanlar akın akın geliyordu. Kadın kımıldayamadı birden; panik içindeki insanların ağırlığı yüzünden hareketsiz kalmıştı... Onu metale bastırıyorlardı. Geri çekilmelerini haykırıyor ama sesini pek duyuramıyordu. Çocukların çığlıkları en yüksek notalarda gibiydi, inanılmayacak kadar tizdi.

Kapı kırılıp açıldı; yüz kişi aynı anda oradan geçmeye çalıştılar. Kör içgüdüleri onları ele geçirmişti... Kaçma, ne pahasına olursa olsun kurtulma içgüdüğü. İnsanlar düşüyordu; çocuklar ayaklar altında eziliyordu. Viraller odada sekip duruyordu; duvardan duvara, kurbandan kurbanda sıçırıyorlardı. Hazları tiksiniçti. Biri ağzında taşıdığı çocuğu, bez bebek taşıyan köpek misali sarsıyordu. Sara sıkışarak kapıdan geçerken, yüzünü görmediğı bir kadın, küçük kızı onun kollarından kaptı ve ite kaka ilerlerken Sara'yı yere düşürdü. İnsanlar gürleyerek geçiyordu. Kaosta tanıdık bir yüz belirdi: Bebeğini kucağında tutan Grace. Merdiven boşluğu duvarının dibine sinmişti. Yukarıdan silah sesleri geliyordu. Sara kadını, kendisine baksın diye, elbisesinin kolundan tuttu. *Benimle kal; elimi tut.*

Jenny ile Hannah merdivenin tepesinden Sara'ya el sallıyorlardı. Sara, Grace'i yarı çekip yarı sürükleyerek lobiye götürdü. Kapıların ötesinde şiddetli bir savaş sürmekteydi. Çocuklar çığlık atıyordu; annelerle evlatları birbirlerine sokulmuştu; kimse nereye gideceğini bilmiyordu. Birkaçı körlemesine koşarak kapıdan çıkıp savaşın içine dalıyordu. Viraller arkalarındaydı ve merdiveni çıkıyorlardı.

Büyük bir çatırtı: Binanın ön cephesi içe doğru patladı. Tuğlalar, cam ve kontrplak parçaları havada uçuştı. Lobide beş tonluk bir Ordu kamyonu belirdi birden. Direksiyonun başında Hollis vardı.

"Herkes içeri girsin!"

Amy, Alicia'nın vücudunu kendi vücuduyla örttü. Ordusu ölüyordu; kendisini terk ettiklerini, ruhlarının göğşe karıştığını hissediyordu. *Beni hayal kırıklığına uğratmadınız, diye düşündü. Yanılan bendim. Huzur içinde gidin... Nihayet özgürsünüz.*

Fanning'in viralleri, Amy'nin ordusunu yarıp geçti. Amy yüzünü Alicia'nın boynuna gömerek, ona sımsıkı sarıldı. O iş çabucak olup bitecekti... Işıktan hızlı. Amy, Peter'ı düşündü; sonra da hiçbir şey düşünmedi

Sanki bir kuş sürüsünün içindeydiler; sanki etraflarındaki hava, çırpılan bir milyon kanada dönüşmüştü.

Caleb şehrin ölmesini yetimhanenin çatısından seyrediyordu.

İskelenin çöktüğünü duydu; müthiş bir çatırtıydı. Karşısındaki sahne tuhaf bir şekilde ondan apayrı gibiydi. Sanki Caleb kendisiyle tam anlamıyla ilgisi olmayan, çok uzakta gerçekleşen olayları gözlemliyordu. Gerçi ateş açılmaya başlandığında farklı hissedeceğini biliyordu. Yirmi beş adam: Ne kadar dayanabilirlerdi ki?

Silah sesleri, ateşlenen mermilerin ani parıltıları, yürek paralayıcı ıstırap çığlıkları giderek kesildi. Şehir sessizleşiyor, bir hayalet mekânına dönüşüyordu. Afallatıcı ölçüde sessiz

bir an; sonra yeni bir ses yükseldi. Caleb gözlerini dürbüne bastırdı. Branda beziyle örtülü, beş tonluk bir Ordu kamyonu meydandan hızla yaklaşıyordu; iki yanında birer Humvee vardı. Taretlerdeki adamlar çılgınca ateş ediyordu, başkaları da kamyon kabininin pencerelerinden ateş etmekteydi. Caleb aynı anda ikinci bir sesin farkına vardı; sağında, daha yavaş hareket ediliyordu. Caleb mercekleri çevirdi. Zifiri karanlık; sonra iki siluet belirdi. Üçüncü bir adamı taşıyorlardı.

Apgar.

Caleb'ın babası.

Binanın önünde kamyonla buluşacaklardı. Caleb aşağı inerken, ayakları merdivene dokunmadı neredeyse. Humveelerden biri diğer araçlardan uzaklaştı; üstüne viraller tutunuyordu. Gürültüyle yan yattı ve bir eşekarısı sürüsünden kurtulmaya çalışan bir hayvan gibi yuvarlandı. Beş tonluk kamyon fazla hızlı hareket ediyordu; binaya çarpacaktı. Sürücü son anda direksiyonu kırınca, araç tiz sesler eşliğinde durdu.

Hollis aracın kabininden, Sara da kasadan fırladı. Herkes çocukları kapıp kapıdan geçiriyordu. Caleb kum torbalarının üstünden geçip babasıyla generale doğru koştu.

“Onu al” dedi babası.

Caleb bir kolunu yaralı adamın sırtına doladı. Durum zihninde netleşti: Yetimhane son savunmalarını yaptıkları yer olacaktı. Rahibe Peg yemekhanede, açık zemin kapağının yanında bekliyordu. Kadının elinde tüfek vardı. Bu öyle tuhaf bir görüntüydü ki, Caleb'ın zihni basitçe reddetti. Rahibe Peg “Çabuk olun!” diye bağırdı. Caleb'ın babasıyla Apgar, adamlara pencere önlerinde konuşlanmalarını söylüyorlardı. Zemindeki açıklıktan yukarıya, çocuklara yardım etmek için eller uzanıyordu; çocukların aşağı inmedeki yavaşlığı, olup biten diğer her şeyle acı verici bir şekilde uyumsuzdu. İnsanlar itişip kakışıyor, kadınlar çığlık atıyor, bebekler ağlıyordu. Caleb benzin kokusu aldı. Yerde

boş bir yakıt bidonu yan yatıyordu, bir ikincisi de kiler kapısının yanındaydı. Bu bidonların varlığı anlamsız geldi.. Tıpkı Rahibe Peg'in tüfeği gibi, anlaşılmaz ayrıntılar kategorisindeydi. Adamlar pencerelerden dışarıya yemek sandalyeleri atıyordu. Bazıları da barikat kurmak için masaları yan yatırıyordu. Dünyadaki her şey birbirine çarpıyordu. Caleb en yakın pencerenin önünde konuşlanıp tüfeğini karanlığa doğrulttu ve ateş etmeye başladı.

Gecenin son saniyeleri, Texas Cumhuriyeti'nin son başkanı Peter Jaxon'ın beklediği gibi değildi hiç. İskele çökmeye başlayınca ve durum kendisi için netleşince, Peter ölmeye tamamen niyetlenmişti. Görebildiği yegâne onurlu sonuç buydu. Amy ölmüştü, Peter'ın arkadaşları ölmüştü, şehir ölmüştü ve Peter ancak kendini suçlayabilirdi. Kerrville'in yıkılışından sonra sağ kalması, düşünülemez bir utanç olurdu.

Son siviller de aşağı inmişti fakat zemin kapağı dayanacak mıydı? Peter son on dakikada olanlardan yola çıkarak, o kapağın da diğer her şey gibi dayanıksız çıkacağı sonucuna vardı ister istemez. Fanning her nasılsa her şeyi biliyordu.

Yine de insan denemeliydi. Apgar'ın dediği gibi, sembolizm önemliydi. Dışarıda viraller toplanıyordu; binaya hep birlikte saldıracaklardı. Peter hâlâ pencereden ateş ederken, adamlara sığınağa çekilmelerini emretti; kendilerinden başka savunacakları bir şey kalmamıştı. Zaten çoğunun mermisi tükenmişti. Peter'ın tüfeği de son atışını yaptı ve sürgüsü geride kilitlendi. Peter tüfeği elinden atıp tabancasını çekti.

“Sayın Başkan, gitme vakti geldi.”

Apgar, Peter'ın yanında duruyordu.

“Bana artık Peter diyorsun sanıyordum.”

“Ciddiyim. Hemen o delikten inmелisin.”

Peter bir el ateş etti. Belki vurdu, belki de vurmadı. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Peter, Apgar'ın ona neyle vurduğuna asla emin olamayacaktı. Apgar tabancasının kabzasıyla mı vurmuştu? Kırık bir sandalyenin ayağıyla mı? Peter kafatasının arka tarafından küt diye bir ses geldiğini duydu ve dizlerinin bağı çözüldü, sonra da yere yığıldı.

Apgar'ın "Caleb, babanı buradan götürmeme yardım et" dediğini duydu.

Bedeni ona hiç itaat etmiyordu; düşünceleri kaygan buz gibiydi, tutunulmaları olanaksızdı. Sürükleniyordu; sonra kaldırıldı, ardından da tekrar indirildi. Tuhaf bir şekilde, kendini çocuk gibi hissetti ve bu his bir arayı tetikledi... Olanaksız bir arayı; bu arada Peter çocukluğuna, hatta bebekliğine geri dönmüştü ve elden ele geçiriliyordu. Tepesinde yüzler gördü. Devasaydılar ve havada salınıyorlardı; şişkindiler ve hatları belirsizdi. Ahşap bir platforma yatırıldı. Tek bir yüz netleşti: Oğlununki. Fakat Caleb artık çocuk değildi, koca adamdı ve durum tersine dönmüştü. Caleb babaydı, Peter da oğuldu; en azından öyle görünüyordu. Bu rol değişimi hoştu, bir bakıma kaçınılmazdı ve Peter bunu görecektik kadar uzun yaşadığı için mutluluk duydu.

"Merak etme baba, artık güvendesin" diyordu Caleb.

Sonra ışık söndü.

Apgar zemin kapağını kapadı ve sürgülerin içeriden kapatılmasını dinledi.

Rahibe Peg "Gidebilirdin" dedi.

"Sen de." Apgar doğrulup kadına baktı. Her şey çok dingin gibiydi birden. "Benzin iyi fikirdi."

"Ben de öyle düşündüm."

"Hazır mısın?"

Yukarıdan gelen sesler: Viraller çatıyı parçalayarak giriyordu. Apgar yerden bir tüfek aldı ve şarjörünü kontrol edip geri taktı. Rahibe Peg tünüğünün cebinden kibrit

kutusunu çıkardı. Bir kibrit yakıp fırlattı. Yerde yılan gibi ilerleyen mavi alev nehri, kollara ayrılıp çeşitli yönlere gitti.

“Yapalım mı?” dedi Apgar.

Yemekhanede hızlı adımlarla yürüdüler. Yoğun dumanlar kıvrıla kıvrıla yükseliyordu. Kapıda durdular.

Rahibe Peg “Biliyor musun, ben kalacağım galiba” dedi.

Apgar’ın gözleri onun yüzünü inceledi.

Kadın “Bence bu en iyisi” diye açıkladı. “Onlarla... Olmak.”

Elbette bunu isteyecekti. Apgar onu anladığını göstermek için, Rahibe Peg’in çenesini avcuna aldı ve kendi yüzünü ne götürerek kadını hafifçe dudaklarından öptü.

Kadın “şey” demeyi başardı. Daha önce, yetişkin bir erkek tarafından plmemişti hiç. “Bunu beklemiyordum.”

“Rahatsız olmadın umarım.”

“Sen hep çok tatlı bir ocuktun.”

“Böyle demen güzel.”

Kadın onun ellerini tuttu ve bırakmadı. “Tanrı seni korusun ve kutsasın Gunnar.”

“Seni de Rahibe.”

Sonra Apgar gitti.

Rahibe Peg yemekhaneye geri çekilerek gözden kayboldu. İçeride alevler duvarları yalıyordu; kesif dumanlar dönüp duruyordu. Rahibe Peg ksrmeye başladı. Fiziksel dünyadaki vakti sona eriyordu. Olacaklardan korkmuyordu; ruhu sevginin eline geçecekti. Yangın binayı pençesine aldı. Yükselen alevler her şeyi yakıyordu. İçine yılan gibi kıvrılan duman girerken, Rahibe Peg’in zihni simalarla doldu. Yüzlerce, binlerce simayla. Çocukları. Tekrar onlarla birlikte olacaktı.

Binanın dört bir yanında, viraller seyrediyordu. ylece bekliyorlardı; çıplak yüzleri alevlerin ışığıyla aydınlanıyordu. Yenilmişlerdi; ateş, aşamayacakları bir engeldi. Yine de, umutlarını hiç yitirmeden bekliyorlardı. Saatler geçti. Bina

durmadan yanıyordu. Şafak söktüğünde ve sessiz şehrin üstünden ışıktan bir bıçak geçtiğinde, korlar hâlâ parlıyordu.

X

Göç

Savaşa ve silahlara kaçtığımı.[10](#)

- Richard Lovelace,
To Lucasta, Going To The Wars

[10](#) “Söyleme bana (Tatlım) acımasız olduğumu, / iffetli bağrının ve dingin zihninin / Rahibe manastırından / Savaşa ve silahlara kaçtığımı.” (ç.n.)

“Greer.”

Greer dünyaya karşı ölüydü. Farklı bir dünyada, biri ona sesleniyordu.

“Lucius, uyan.”

Greer irkilerek kendine geldi. Yakıt tankerinin kabininde oturuyordu. Açık kapıda, basamakta Yama duruyordu. Ön camın ötesinde, sisli şafak.

“Saat kaç?” Greer’ın ağzı kuruydu.

“Altı buçuk civarı.”

“Beni uyandırmalıydın.”

“Şimdi ne yaptım sanıyorsun?”

Greer araçtan indi. Deniz çarşaf gibiydi; camsı yüzeyinin hemen üstünden kuşlar süzülüyordu. “Ben uyurken bir şey oldu mu?”

Sırım gibi Yama omuz silkti. “Önemli bir şey olmadı. Güneş doğmadan hemen önce, küçük bir podun sahile yaklaştığını gördük.”

“Nerede?”

“Kanal köprüsünün dibinde.”

Greer kaşlarını çatı. “Bu sana önemli gelmedi mi peki?”

“Çok yaklaşmadılar. Seni uyandırmaya değer gibi gelmedi.”

Greer kamyonetine binip kıstakta ilerledi. Lore gemi havuzunda duruyordu; elleri belinde, geminin gövdesini inceliyordu. Tamirat işi tamamlanmak üzereydi.

Greer “Doldurmamız ne kadar sürer?” diye sordu.

“Üç, belki dört saat.” Lore sesini yükseltti. “Rand! O zincire dikkat et!”

Greer “Michael nerede?” diye sordu.

“Çelik barakada galiba.”

Greer, Michael’ı kısa dalga telsizin başında oturur halde buldu.

“Kerrville, cevap verin lütfen. Kıstak istasyonu konuşuyor.” Michael bir an duraksadıktan sonra aynı çağrıyı tekrarladı.

Greer “Ses var mı?” diye sordu.

Michael başını iki yana salladı. Yüzü ifadesiz, zihniyse kaygılı ve çok uzaklardaydı.

“Başka bir haberim var. Bir süre önce, köprü civarında bir viral podu görülmüş.”

Michael hemen döndü. “Yaklaşmışlar mı?”

“Yama’nın dediğine göre hayır.”

Michael arkasına yaslandı. Yüzünü ağır ağır ovuşturdu. “Yani burada olduğumuzu biliyorlar.”

“Öyle görünüyor.”

Sürgüler el sürülmeyecek kadar sıcaktı hâlâ. Peter zemin kapağının hemen altındaki platformda duruyordu. Zihni açılmıştı fakat kafatasının arkasına buz kıracağı saplanmış gibi başı ağrıyordu.

“Dışarısı aydınlık olmalı” dedi Sara “Ne yapsak?”

Caleb ile Hollis de oradaydılar. Peter onların yüzünü inceledi; ikisinde de aynı ifade vardı: Bezginlik ve yenilgi, kararsızlık. Hiçbiri gözünü bile kırpmamıştı.

“Beklemeliyiz sanırım.”

Bir saat kadar geçti. Peter platformda uyuklarken, kapağa vurulduğunu duydu. Elini kaldırıp yüzeye dokundu; metal biraz soğumuştur. Kazağını çıkarıp ellerine doladı; yanındaki Caleb da aynı şeyi yaptı. Birer kolu döndürdüler. Kenarlarda beliren gün ışığıyla birlikte, kesif bir duman kokusu geldi.

İçeriye su damlamaya başladı. Kapağı iterek tamamen açtılar.

Tepelerinde Chase, elinde kovayla duruyordu. Yüzü isten kapkaraydı. Peter merdiveni tırmandı, diğerleri de onu takip ettiler. Bir yıkım sahnesinin içine çıktılar. Yetimhanenin yerinde yeller esiyordu; küllerden ve çökmüş kirişlerden ibaret, dumanı tüten bir harabeye dönüşmüştü. Ortalık hâlâ epey sıcaktı. Peter'ın genelkurmay başkanının arkasında yedi kişilik bir grup duruyordu: çeşitli rütbelerde üç asker ve dört sivil ki aralarında ergen bir kız ile en az yetmiş yaşında görünen bir adam da vardı. Hepsi de kova taşıyorlardı ve kollarıyla yüzleri kömür karasıydı. Küllerin arasından su döke döke, yıkımın dışına götüren bir yol açmışlardı. Yangın komşu binalara sıçramıştı ve bunlar çeşitli derecelerde yanıyordu.

“Sizi görmek güzel, Sayın Başkan.”

O geceden sağ çıkan herkesinki gibi, Chase'in kurtulma öyküsü de şans ve zamanlamayla ilgiliydi. İskelenin çökmeye başlamasından hemen önce, cephane bulmak için komuta yerinden ayrılmıştı. Çöküş başladığında Chase şehir kapısının batı tarafındaki merdivenin yanındaydı. Merdivenden indiği anda, bütün iskelenin çöktüğünü görmüştü. İki asker onu tanımışlardı; Chase'i başkanlık sığınağına götürmek için kamyonu bindirmişlerdi hemen ama fazla uzağa gidemedi saldıraya uğramışlardı ve sürücü pencereden dışarıya çekilmişti. Araç yuvarlanırken Chase dışarıya savrulmuştu. Tüfeği boştu, sığınak da ulaşamayacağı kadar uzaktaydı; bu yüzden en yakın binaya, vergi dairesi deposu olarak kullanılan ahşap iskeletli küçük eve koşmuştu. Anlamsız belgelerle dolu kutuların arasında gizlenirken, sonraki iki saat içinde yedi kişi ona katılmıştı ve bunlar şimdi birlikte durduğu kişilerdi. Gecenin geri kalanı boyunca orada kalmış, dikkat çekmemeye çalışmış ve gelmeyen bir sonu beklemişlerdi.

Gündoğumundan beri, sağ kalan başkaları da ortaya çıkmıştı fakat sayıları çok değildi. Öylesine çok ceset görmek sarsıcı, iç bulandırıcıydı. Akbabalar yere konup cesetleri gagalamaya başlamıştı. Çocukların görmesi için uygun bir manzara değildi bu. Sara geceleyin sayım yapmıştı. Sığınakta 654 kişi vardı ve bunların çoğu kadınlar ile çocuklardı. Sara bu kişilerin dışarı çıkmasını organize eden Jenny'ye yardım etmek için merdiveni indi.

Peter "Peki ya diğer sığınaklar?" diye sordu.

Chase'in yüzü asıktı. "Zeminlerden girdiler."

"Olivia?"

Chase başını ila yana salladı.

"Üzgünüm Ford."

Adam başını hafifçe iki yana salladı. Bütün bunları henüz tam anlamıyla kavrayabilmiş değildi.

"Peki ya borular?"

"Suyla doldu. Virallerin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama yaptılar."

Peter'ın içine taş oturdu; bedenine soğuk bir ürperti yayıldı ve başı döndü.

"Peter?" Chase onu kolundan tutuyordu; güçlü taraf o olmuştu birden.

Peter "Hiç kurtulan yok mu?" diye sordu.

Chase başını iki yana salladı. "Görmen gereken bir şey var."

Kastettiği Apgar idi. Adam hayattaydı fakat pamuk ipliğine bağlı bir şekilde. Devrilmiş bir Humvee'nin yanında, yerde yatıyordu. Bacakları aracın altında ezilmişti fakat en kötüsü bu değildi; göğsünde yatan sol elinde yarım çember şeklinde diş izleri vardı. Hâlâ gölgedeydi fakat birazdan üstüne güneş vuracaktı.

Peter onun yanında diz çöktü. "Gunnar, beni duyabiliyor musun?"

Adamın dikkati bölünmüş gibiydi. Sonra hafifçe irkildi ve gözleri Peter'in yüzüne çevrildi.

"Peter, selam." Sesi tonlamasız, duygusuzdu... Belki hafif bir şaşkınlık dışında.

"Kimildamadan yat sadece."

"Ah, hiçbir yere gitmiyorum." Adamın bacakları ezilip lapa gibi olmuştu fakat hiç acı çekmez gibiydi. Yaralı elini kaldırıp muğlak bir hareket yaptı. "Bu boktan duruma inanabiliyor musun?"

"Kimsede su var mı?"

Caleb matara çıkardı; mataranın dibinde bir iki parmak su şıpırdıyordu yalnızca. Peter elini adamın ensesine koyup başını kaldırdı ve mataranın ağzını onun dudaklarına götürdü. Apgar'ın hâlâ dönüşmemiş olmasının sebebini merak etti. Gerçi dönüşme süresi kişiden kişiye farklılık gösterirdi elbette. Apgar dermansızca, ağız kenarlarından sular akarak birkaç yudum içtikten sonra arkasına yaslandı.

"Söylenenler doğruymuş. Onu içinde hissedebiliyorsun." Ürpererek, uzun uzun nefes aldı. "Kaç kişi kurtuldu?"

Peter başını iki yana salladı. "Çok değil."

"Kendini suçlama."

"Gunnar..."

"Bunu son resmi tavsiyem olarak kabul et. Sen elinden geleni yaptın. Bu insanları buradan götürmenin vakti geldi." General dudaklarını yalayıp, kanlı elini tekrar kaldırdı. "Ama bu işin fazla uzamasına göz yumma. İnsanların beni bu halde görmesini istemiyorum."

Peter yüzünü geriye çevirip gruba göz gezdirdi: Chase, Hollis, Caleb, askerlerden birkaçı. Hepsi bakıyordu. Peter kendini uyuşmuş hissediyordu; bunların hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu henüz.

"Biri bana bir şey versin."

Hollis bir bıçak çıkardı. Peter bıçağı soğuk ağırlığıyla eline aldı. Gereken gücü bulacağından şüpheye düştü bir an.

Bıçağı biraz arkasında tutup gizleyerek, tekrar Apgar'ın yanına çömeldi.

"Sizin idarenizde görev yapmak bir onurdu, Sayın Başkan."

Peter ağladığı için boğuklaşmış sesini yükselterek, yirmi yıldır kimsenin söylemediği sözler söyledi: "Bu adam bir Seferberlik Ordusu askeridir! Yolculuğa çıkmasının zamanı geldi! Herkes General Gunnar Apgar'ı selamlasın! Hip hip..."

"Hurra!"

"Hip hip..."

"Hurra!"

"Hip hip..."

"Hurra!"

Apgar uzun uzun nefes alıp yavaş yavaş verdi. Yüzüne huzur geldi.

"Sağ ol Peter. Artık hazırım."

Peter bıçağı iyice kavradı.

İki kişi daha vardı.

Peter, Apgar'ın cesedine bakıyordu. Adam çabucak, neredeyse hiç ses çıkarmadan ölmüştü. Bıçak saplanınca homurdanmıştı ve gözleri fal taşı gibi açılmış, içlerine ölüm yayılmıştı.

"Biri battaniye getirsin."

Kimse konuşmadı.

"Lanet olsun, sizin neyiniz var yahu? Sen..." Peter askerlerden birini parmağıyla gösterdi. "Adın ne, Er?"

Adam biraz sersemlemiş görünüyordu. "Efendim?"

"Ne yani, kendi adını bilmiyor musun? O kadar aptal mısın?"

Adam kaygıyla yutkundu. "Adım Verone, efendim."

"Bir defin ekibi oluşturun. Yarım saat sonra herkesin merasim alanında toplanmasını istiyorum. Eksiksiz bir askeri tören olacak, anlaşıldı mı?"

Adam diğerlerine göz attı.

“Bir sorun mu var asker?”

“Baba...” Caleb onu kolundan tutarak, babasının kendisine bakmasını sağladı. “Bunun acı verici olduğunu biliyorum. Onunla ilgili hislerini hepimiz anlıyoruz. Ben battaniye getiririm, tamam mı?”

Yaşlar akmaya başlamıştı; Peter’ın çenesi, bastırılmış hiddetle titriyordu. “Lanet olsun, onu burada kuşlara bırakmayacağız.”

“Burada birçok ceset var. Gerçekten zamanımız yok.”

Peter silkinerek Caleb’in elinden kurtuldu. “Bu adam bir kahramandı. Hepimizin sağ olmasının sebebi o.”

Caleb ölçülü bir ses tonuyla konuştu: “Bunu biliyorum baba. Herkes biliyor. Ama general haklıydı. Şimdi ne olacağını düşünmemiz gerekiyor cidden.”

“Şimdi ne olacağını söyleyeyim sana. Bu adamı gömeceğiz.”

“Sayın Başkan...”

Peter döndü: Jock. Birisi adamın ayak bileğini sarmış ve ona bir çift koltuk değneği bulmuştu. Jock terliyordu, biraz da nefes nefeseydi.

“Yine ne var?”

Adam kararsız gibiydi.

“Söylesene be adam.”

“Görünüşe göre... Dışarıda hayatta olan biri var.”

Şehir kapısı gitmişti: Kapının kanatlarından biri tek bir menteşeden sarkıyor, çarpık duruyordu; diğer kanatsa surun yaklaşık yüz metre içinde, yerde yatıyordu. Kapı boşluğundan geçerlerken Peter’ın ilk ve mümkünatsız izlenimi, geceleyin kar yağdığı oldu. Bütün yüzeyler ince taneli, soluk tozlarla kaplıydı. Peter ne gördüğünü başta anlayamadı. Carter’ın ordusu cansız yatıyordu; şimdi güneş altında olan kemikleri çözülüp dağılmaya başlamıştı.

Amy sur dibinin yakınında, kollarını dizlerine dolamış halde oturarak araziye bakıyordu. Üstü başı kül içinde olduğundan hayalete, bir çocuk masalından çıkıp gelmiş bir hortlağa benziyordu. Bir metre kadar önünde, Asker'in ölüsünün yanında Alicia yatıyordu. Atın diğer yaralarının yanı sıra boğazı da parçalanmıştı. Etrafında vızıldayan sinekler, hayvanın yaralarına girip çıkıyordu.

Peter giderek artan bir hızla yürüyerek ilerledi. Amy yüzünü ona çevirdi.

"Bizi öldürmedi" dedi. Sersemlemiş gibi konuşuyordu. "Bizi niye öldürmedi?"

Peter, Amy'nin varlığının hayal meyal farkındaydı; onun istediği Alicia'ydı. "Biliyordun!" Amy'nin yanından koşarak geçip Alicia'yı kolundan tuttu ve sırtüstü çevirdi. "Lanet olsun, baştan beri biliyordun!"

Amy "Peter, dur!" diye haykırdı.

Peter diz çöküp Alicia'nın karnına oturdu; parmakları onun boğazına dolandı. Gözleri ve zihni, Alicia'yı görmenin yol açtığı tiksintiyle doluydu. "O dostumdu!"

Sırf Amy değil başkaları da Peter'a sesleniyordu fakat bu önemli değildi. Oradan seslenmeleriyle aydan seslenmeleri arasında fark yoktu. Alicia gurultular çıkarıyordu; dudakları soluyor ve morarıyordu. Sabah aydınlığına kısık gözlerle bakıyordu. Onun kısılmış gözkapaklarının arasından bakıştılar. Peter onun gözlerinde korku değil, kaderine razı olmuşluk gördü. Alicia'nın gözleri *Devam et*, diyordu. *Birlikte başka her şeyi yaptık. Bunu niye yapmayalım, ki?* Peter başparmaklarının altında Alicia'nın sicimsi, kıkırdaklı nefes borusunu hissediyordu. Başparmaklarını aşağıya indirip Alicia'nın boğazının dibindeki, kaşığa benzeyen çukura bastırdı. Eller onu kavradı. Bazıları Peter'ı omuzlarından çekerken bazıları da onun parmaklarını Alicia'nın boynundan ayırmaya çalışıyordu. "O dostumdu ve sen onu öldürdün! Hepsini öldürdün!" Alicia'nın ölmesi için, gırtlığına sertçe bastırmak yeterli olurdu. "Söyle, hain! Bildiğini söyle!"

Müthiş bir güç, Peter'ı çekip aldı. Peter tozların arasına sırtüstü kapaklandı. Hollis.

“Derin nefes al Peter.”

Adam Peter ile Alicia'nın arasına geçmişti; Alicia öksürmeye başlamıştı. Amy onun yanında diz çökmüştü ve başını kendi kucağında tutuyordu.

“Onu hepimiz duyduk” dedi Hollis. “Bizi uyarmaya çalışıyordu.”

Peter'ın yüzü yanıyordu; sımsıkı yumruk yaptığı elleri adrenalinle titriyordu. “Bize yalan söyledi.”

“Öfkeni anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Ama bilmiyordu.”

Peter etrafının farkına vardı. Diğerleri onu sessizce, anlamadan seyrediyorlardı. Caleb. Chase. Koltuk değneklerine yaslanan Jock. Nedense hâlâ kovasını taşıyan yaşlı adam.

“Şimdi, onu rahat bırakmayı kabul ediyor musun? Evet mi, hayır mı?” dedi Hollis.

Peter yutkundu. Gözünü karartan hiddeti geçmeye başlamıştı. Bir saniyenin daha geçmesinden sonra, başıyla onayladı.

“Tamam öyleyse” dedi Hollis.

Elini uzatıp Peter'ı ayağa kaldırdı. Alicia'nın öksürmesi biraz azalmıştı. Amy başını kaldırıp baktı. “Caleb, koş Sara'yı getir.”

Amy, Sara gelene dek Alicia'nın yanında bekledi. Sara, Alicia'yı görünce irkildi.

“Şaka yapıyorsunuz.” Sesi duygusuz, tamamen merhametsizdi.

“Lütfen Sara” dedi Amy. Gözleri yaşlıydı.

“Ona yardım edeceğimi mi sanıyorsunuz?” Sara diğerlerine göz gezdirdi. “Cehennemin dibine kadar yolu var.”

Hollis kendisine bakmasını sağlamak için onu omuzlarından tuttu. “O düşmanımız değil Sara. Lütfen bana

inan. Hem ona ihtiyacımız olacak.”

“Ne için?”

“Buradan gitmemize yardım etmesi için. Sırf seninle bana değil. Pim’e. Theo’ya. Kızlara.”

Bir an geçti; Sara iç geçirerek bakışlarını kaçırdı. Alicia’nın yanında diz çöküp ona ifadesizce göz gezdirdikten sonra yukarı baktı. “Bu işi seyircilerin önünde yapmam. Amy, sen kal. Siz diğerleri, biraz uzaklaşın lütfen.”

Grup geri çekildi. Caleb, Peter’in yanına gitti.

“Baba? İyi misin?”

Peter ne diyeceğini bilemedi. Öfkesi geçmişti fakat şüphesi geçmemişti. Oğlunun omzunun üstünden baktı. Sara ellerini Alicia’nın göğsüyle karnında gezdiriyor, parmaklarıyla bastırıyordu.

“Hı hı.”

“Herkes anlıyor.”

Caleb başka bir şey demedi; diğerleri de. Birkaç dakika sonra Sara ayağa kalkıp onların yanına geldi.

“Epey ağır yaralanmış.” Sesi kayıtsızdı; bir iş yapıyordu, hepsi buydu. “Vücudunun tam olarak ne kadar hasar gördüğünü bilemiyorum. Hem onun için işler farklı olur muhtemelen. Mermi yaralarından birkaçı kapanmış bile, fakat içinde neler olup bittiğini bilmiyorum. Omurgası kırılmış, ayrıca saptayabildiğim altı kırığı daha var.”

Amy, “Yaşayacak mı?” diye sordu.

“Başkası olsa çoktan ölmüş olurdu. Yaralarını dikip bacak kemiklerini yerine oturtabilirim. Hareketsiz kalmasının sağlanması gerek. Geri kalanına gelince...” Sara duygusuzca omuz silkti. “Sizden fazlasını bilmiyorum.”

Caleb ile Chase sedye getirdiler; Alicia’yı içeriye taşıdılar. Sağ kalan herkes sığınaktan çıkarılıp toplanma alanına getirilmişti. Jenny ile Hannah ellerinde su dolu kova ve kepçeyle grubun içinde geziniyorlardı. Tek tük insanlar

hüngür hüngür ağlıyordu; diğerleriyse ya usulca konuşuyor ya da boş gözlerle öylece bakıyorlardı.

Chase “Eee, şimdi ne olacak?” diye sordu.

Peter her şeyden kopuk olduğunu, neredeyse havada salındığını hissediyordu. Kekremesi kokulu küller ağır ağır yağıyordu. Alevler yayılmaya başlamıştı. Binadan binaya sıçrayarak aşağıdaki nehre kadar gidecek, önlerine çıkan her şeyi yakacaklardı. Şehrin diğer kısımlarının, alevlerden kurtulan kısımların çökmesi daha uzun zaman alacaktı... Yıllar, onyıllar. Yağmur, rüzgâr, zamanın kemiren dişleri... Hepsi işini yapacaktı. Peter bunu hayalinde canlandırabiliyordu. Kerrville harabelerle dolu bir dünyadaki bir başka harabeye dönüşecekti. Peter bunların basitliği karşısında ezildi birden. Şehir düşmüştü; şehir gitmişti. Peter çok yoğun hissediyordu: Yenilgi hançerinin acısını.

“Caleb?”

“Buradayım baba.”

Peter döndü. Oğlu bekliyordu; herkes bekliyordu. “Araçlara ihtiyacımız var. Otobüs, kamyon, ne bulabilirseniz. Yakıta da. Hollis, sen onunla git. Ford, elektrik durumumuz nasıl?”

“Bütün ışıklar sönük.”

“Kışlada yedek jeneratör var. Onu çalıştırabilir miyiz diye bak. Michael’a mesaj göndermemiz, geliyoruz dememiz gerek. Sara, buranın idaresi sende olacak, insanlar yiyecek ve suya ihtiyaç duyacak; bugün için yetecek kadar bulsan yeter. Ama herkes burada kalmalı. Uzaklaşmak, akraba aramak, gidip eşya almak yok.”

Amy “Peki arama ekibi kursak?” diye sordu. “Şehirde hâlâ insanlar olabilir.”

“İki adam ve bir araç al. Nehir tarafından başlayıp bu tarafa doğru arama yapın. Gölgeli kısımlardan uzak durun, binalara da girmeyin.”

“Yardımcı olmak isterim” dedi Jock.

“Tamam, elinizden geleni yapın ama çabuk olun. Bir saatiniz var. Yaralı olmayan kimseyi araca almayın. Yürüeyebilen herkes buraya kendi başına gelebilir.”

Caleb “Ya henüz dönüşmemiş ama enfekte olmuş başka insanlar bulursak?” diye sordu.

“Bu onlara kalmış. Teklifte bulunun. Kabul etmezlerse onları oldukları yerde bırakın. Sonuç aynı olacak.” Peter duraksadı. “Herkes anladı mı?”

Gruptakiler mırıldanarak başlarıyla onayladı.

“Tamam öyleyse” dedi Peter. “Burayı terk ediyoruz. Altmış dakika sonra gidiyoruz millet.”

764 kişi vardı.

Kir içinde, bitkin, korkmuş, şaşkındılar. Altı otobüsle (bir koltukta üç kişi oturuyordu); tıka basa insan dolu, dört adet beş tonluk kamyonla; daha küçük sekiz kamyonla (bazıları askeri, bazılarıysa sivil araç olan bu kamyonların kasaları malzemelerle, suyla, gıdayla, yakıtla doluydu) yolculuk ediyorlardı. Yalnızca birkaç silahları vardı ve neredeyse hiç cephaneleri yoktu. Aralarında on üç yaşından küçük 532 çocuk saydılar ki bunların 309'u altı yaşından küçüktü. Üç yaşında veya daha küçük çocuk sahibi 122 kadın vardı ve bunlardan 19'unun çocuğu hâlâ bebektir. Geri kalan 110 kişi çeşitli yaşlardandı ve farklı farklı özgeçmişlere sahipti; bunlardan 68'i erkek, 42'si kadındı. Otuz ikisi şimdi veya önceden askerdi. Dokuzu altmış yaşından büyüktü; en yaşlıları seksen iki yaşında, dul bir kadındı ve gece boyunca evinde oturup, dışarıdan gelen gürültülerin lanet olası saçma sapan seslerden ibaret olduğunu kendi kendine mırıldanmıştı. Aralarında makine ustaları, elektrikçiler, hemşireler, dokumacılar, bakkallar, kaçakçılar, çiftçiler, nalbantlar, bir tüfek ustası ve bir ayakkabı tamircisi bulunuyordu.

Yolculardan biri ayyaş doktor Brian Elacqua idi. Baraja gitme emrini anlamayacak kadar sarhoş olduğundan, gece çöktüğünde, herkesin nereye gittiğini merak etmişti. Kerrville'e dönmesinden sonraki yirmi dört saati, bir zamanlar kendisine ait olan metruk evde -orayı bulabilmesi mucizeydi- sızana kadar içerek geçirmişti ve uyandığında

karşılaştığı sessizlik ile karanlık onu huzursuz etmişti. İçki aramak için evinden çıkıp meydana gittiğinde, surdan silah sesleri gelmeye başlamıştı. O sırada Elacqua'nın aklı oldukça karıştı ve hâlâ epey sarhoştur. *Millet neden ateş ediyor?* diye belli belirsiz merak etmişti. Hastaneye gitmeye karar vermişti. Orası bildiği bir yer, bir mihenk taşıydı. Ayrıca orada birileri, neler olduğunu açıklayabilirdi belki. Elacqua oraya giderken, kaygısı artmıştı. Silah sesleri devam etmişti ve Elacqua başka sesler duyduğuna da emindi: hızla giden araçların sesleri, korkulu çığlıklar. Hastane belirlediğinde bir haykırış yükselmiş ve bunu yaylın ateşi takip etmişti. Elacqua kendini yerde bulmuştu. Bütün bunları nasıl anlamlandıracağı konusunda hiçbir fikri yoktu; kendisiyle tamamen alakasız gibiydiler. Ayrıca, karısına ne olduğunu birden merak edince kaygılanmıştı. Karısının onu hor gördüğü doğrudur fakat yine de Elacqua onun varlığına alışkındı. Karısı neden burada değildi?

Müthiş bir çarpışmanın sesi ve şoku, bu soruların aklından çıkmasına yol açmıştı. Elacqua başını yerden kaldırmıştı. Bir kamyon, binanın ön cephesine çarpmıştı. Çarpmakla kalmamıştı; duvarı delip geçmişti. Elacqua ayağa kalkıp sendeleyerek kamyonu doğru yürümüşü. *Belki birileri yaralanmıştır,* diye düşünmüştü. *Belki yardıma ihtiyaçları vardır.* Kamyonun kabininden bir adam "İçeri girin!" diye seslenmişti. "Herkes kamyonu girsin!" Elacqua yalpalayarak basamakları çıkınca öyle bir karmaşayla karşılaşmıştı ki zaten sersemlemiş beyni apışıp kalmıştı. İçerisi çığlık atan kadın ve çocuklarla doluydu. Askerler onları ite kaka kamyon kasasına bindirirken, bir yandan da onların başlarının üstünden merdiven boşluğuna doğru ateş ediyorlardı. Elacqua o itiş kakışın arasında kalmıştı. Zihni o kaostan, tanıdık bir simanın görüntüsünü damıtmıştı. Şu Sara Wilson mıydı? Elacqua onu çok yakın bir zamanda görmüş olduğu hissine kapılmış ama o anıyı netleştirememişti. Her halükârda, kamyonu binmek iyi fikir gibiydi. Elacqua itişip

kakışan insanların arasında mücadele vererek ilerlemişti. Çocuklar dört bir yanda koşturuyor, ayak altında eziliyorlardı. Elacqua artık kasa kapağına varmıştı. Kamyon insan doluydu, neredeyse hiç yer kalmamıştı. Ayrıca Elacqua'nın kasaya çıkmak için bir ayağını tampona koyması gerekiyordu ve bu eylemin gerektirdiği fiziksel koordinasyonu sergileyebileceğini hiç sanmıyordu.

“Yardım edin” diye inlemişti.

Tanrı'nın gönderdiği bir el aşağıya uzanmıştı. Elacqua yukarı çıkıp kamyona binmiş, araç ileriye atılınca da insanların üstüne düşmüştü. Kamyon binadan çıkıp basamakları inerken, insanın kemiklerini titreten, gürültülü sarsıntılar olmuştu. Dehşet ve şaşkınlıktan aklı bulanmış Brian Elacqua bir aydınlanma yaşamıştı: Şimdiye kadar, değersiz bir hayat sürmüştü. Hayatı başlangıçta öyle değildi belki -o zamanlar niyeti, iyi ve düzgün bir insan olmaktı- fakat yıllar geçtikte yoldan çıkmıştı. *Bundan kurtulursam bir daha içkiye elimi sürmeyeceğim*, diye düşünmüştü.

Böylece Brian Elacqua on altı saat sonra kendini bir okul otobüsünde, 87 kadın ile çocuğun arasında bulmuştu; akut alkol yoksunluğu sendromunun fiziksel ve varoluşsa! acılarını yoğun olarak yaşıyordu. Vakit henüz sabahın erken saatleriydi; havanın aydınlığı yumuşaktı ve altın rengiydi. Elacqua, başka birçok kişi gibi, şehrin giderek gözden kaybolmasını seyretmişti. Nereye gittiklerine tam olarak emin değildi. Onları güvenliğe ulaştıracak bir gemiden bahsediliyordu fakat Elacqua bunu anlaşılması güç bulmuştu. Onca insan arasında neden kendisi, hayatını boşa harcamış bir adam, değersiz ayyaşların en değersiz kurtulmuştu? Yanında küçük bir kız oturuyordu; kızın çilek sarısı saçları kurdeleyle arkadan toplanmıştı. Elacqua onun dört beş yaşlarında olduğunu tahmin etti. Kızın üstünde kalın dokuma elyaf kumaştan yapılmış, bol bir elbise vardı; kirli, çıplak ayakları çok sayıda çizikle ve yara kabuğuyla kaplıydı. Eski bir dolgu oyuncağı (bir tür hayvandı; ayı veya belki de

köpekti) belinin yan tarafına bastırmıştı. Elacqua'nın varlığının farkında olduğunu gösteren bir belirti sergilememişti henüz; gözleri dosdoğru ileriye bakıyordu. Elacqua "Annen baban neredeler canım?" diye sordu. "Neden tek başınasın?" Küçük kız "Çünkü öldüler" dedi. Konuşurken Elacqua'ya bakmıyordu. "Hepsi öldü."

Brian Elacqua bunu duyunca yüzünü ellerine gömdü ve sarsıla sarsıla ağladı.

İlk otobüsün direksiyonunun başında oturan Caleb saati seyrediyordu. Vakit öğlene yaklaşıyordu; dört saatten biraz fazladır yoldaydılar. Pim ile Theo, Caleb'in arkasında, kızlarla birlikte oturuyorlardı. Deponun yarısı boşalmıştı; Rosenberg'de durmayı planlamışlardı... Orada, kıstaktan gelen bir tanker yakıt vermek için onlarla buluşacaktı. Otobüs sessizdi; kimse konuşmuyordu. Şasenin sarsıntıları, çocukların çoğunun uykuya dalmasına yol açmıştı.

Dış kasabaların sonuncusundan da geçmişlerken telsiz cızırdadı: "Herkes kenara çeksin. Birini kaybettik gibi görünüyor."

Caleb otobüsü durdurup inerken, en öndeki Humvee'den de Caleb'in babası, Chase ve Amy indiler. Park edilmiş otobüslerden birinin, sıradaki dördüncü otobüsün motor kapağı açıktı. Radyatöründen buhar ve sıvı boşanıyordu.

Hollis tamponun üstünde ayakta duruyor ve elindeki bezle motora vuruyordu. "Sorun su pompası sanırım."

Caleb'in babası "Halledebilir misin?" diye sordu. "Hızlı olması gerek."

Hollis aşağı atladı. "Mümkün değil. Bu eski araçlar böyle bir şey için tasarlanmamış. Şimdiye kadar birinin arızalanmamış olmasına şaşırdım doğrusu."

Sara "Hazır durmuşken... Çocukların şeye ihtiyacı vardır herhalde" dedi.

"Neye?"

"Tuvalet yapmaya Peter."

Caleb'ın babası sabırsızca iç geçirdi. Geciktikleri her dakika diğer tarafta, karanlıkta bir dakika daha fazla yol almalarına sebep olacaktı. “Yılanlara dikkat edin ama. Başımızda yeterince sorun var zaten.”

Çocuklar sıraya dizilip yabani otların arasına götürüldü... Kızlar otobüslerin bir tarafına, oğlanlar da diğer tarafına. Konvoy tekrar harekete geçmeye hazır olduğunda, yirmi dakikadır orada durmaktaydılar. Sıcak Texas rüzgârı esiyordu. Saat 13.30 idi; tepelerindeki güneş, darbe indirmeye hazır bir çekiç başı gibiydi.

Yamalama işi tamamlanmıştı; gemi havuzu doldurulmaya hazırdı. Su bendi boyunca uzanan altı pompa binasından birinde olan Michael, Lore ve Rand deniz suyunun gireceği menfezleri açmaya hazırlanıyorlardı. Greer, Yama'yla birlikte son yakıt tankerine atlayıp Rosenberg'e gitmişti.

Lore, Michael'a “Bir şeyler dememiz gerekmez mi?” diye sordu.

“‘Lütfen açıl piç’ desek?”

Vana çarkı döndürülmeyen on yedi yıl oluyordu.

“Bununla idare etmemiz gerekecek” dedi Lore.

Michael çarkın çubukları arasına bir levye sıkıştırdı; Lore elinde tokmak tutuyordu. Michael ile Rand levyeyi tutup ittiler.

“Şimdi vur.”

Yanda duran Lore tokmağı savurdu. Tokmak, levyenin üst kenarını sıyırdı.

“Tanrı aşkına.” Michael dişlerini sıkıyordu; harcadığı çaba sebebiyle yüzü kızarmıştı. “Vur şu piçe”.

Darbe üstüne darbe: Çark dönmeyi hâlâ reddediyordu.

“Bu iyi değil” dedi Rand.

“Ben deneyeyim” dedi Lore.

“Bunun ne faydası olacak ki?” Sonra, Lore kendisine dik dik bakınca, Michael yana çekildi. “Keyfine bak.”

Lore levyeyi olduğu yerde bırakıp çarkı kavradı.

“Manivela kullanmıyorsun” dedi Rand. “Hayatta olmaz.”

Lore ona aldırmadı. Bacaklarını iyice açtı. Kol kasları kasılıp, kemiklerinin üstünde kalın halatlar gibi gerildi.

“Bu işe yaramaz” dedi Michael. “Başka bir şey düşünmeliyiz.”

Sonra çark mucizevi bir şekilde dönmeye başladı, iki santim, sonra iki santim daha. Hepsi duydular: Sular hareket etmeye başlamıştı. Gemi havuzunun zeminindeki menfezden incecik sular fışkırdı. Çark sarsılarak döndü. Altlarında, deniz suyu içeri akmaya başlamıştı. Lore parmaklarını açıp kapatarak geriledi.

Rand süklüm püklüm “Biz gevşettiğimiz için dönmüştür herhalde” dedi.

Lore onlara keyifle gülümsedi.

Vakit hızla yaklaşıyordu.

Ordusu yok olmuştu. Carter uyuşukların onu terk etmelerini hissetmişti: bir dehşet çığlığı, ani bir acı, sonra da vazgeçiş. Ruhları Carter’ın içinden rüzgâr gibi, anı sarmalları halinde geçmiş ve giderek silikleşip kaybolmuştu.

Carter o günün son işlerini kasvetle halletti. O çim biçme makinesini iterek kulübeye götürürken, kapıyı asma kilitle kilitlerken ve eserini gözden geçirmek için çimenliğe doğru dönerken, gökyüzünde alçak bulutlar hareket ediyordu. Çimenlik, her çim tanesine dek bakımlı görünüyordu. Patikaların yanlarındaki bitkiler ve kenarlarda sınır niyetine yer alan peyzaj bitkileri budanmıştı. Bütün ağaçlar da budanmıştı ve çalı çitlerin altında uzanan çiçekler rengârenk halıları çağırıyordu. O sabah, bahçe kapısının yanında, cüce bir Japon çınar yapraklı akçaağacı belirmişti. Bayan Wood bunlardan bir tane istemişti hep. Carter ağacı plastik saksısıyla birlikte alıp bahçenin köşesine götürmüştü ve toprağa yerleştirmişti. Çınar yapraklı akçaağaçlar, güzel bir kadının elleri gibi zarif olurdu. O ağacı oraya dikmek, bir

tamamlama eylemi, Carter'ın öylesine uzun süre ilgilendiği bahçeye son bir armağanı gibi gelmişti.

Alnını sildi. Sulama fıskiyeleri çalışmaya başlayarak, çimenliğe sisi andıran incecik sular saçtılar. Evin içinde, küçük kızlar gülüşüyordu. Carter onları görebilmeyi, onlarla konuşabilmeyi istedi. Sundurmada oturup, onların bahçede oyun oynamasını, top atmalarını ya da birbirlerini kovalamalarını seyrettiğini hayal etti. Küçük kızların gün ışığında zaman geçirmeye ihtiyaçları olurdu.

Carter çok kötü kokmadığını umdu. Koltuk altlarını koklayınca, kokusunun idare edeceğine kanaat getirdi. Mutfak penceresindeki yansımasını inceledi. Bunu yapma zahmetine girmeyeli epey olmuştu. Her zamanki gibi görüldüğünü, çoğu insaninkini andıran sıradan bir yüze sahip olduğunu düşündü.

Yüz yıldan uzun süredir ilk kez bahçe kapısını açıp dışarı çıktı.

Buranın havası hiç farklı değildi; Carter bunun aksinin geçerli olabileceğini düşünmüş olmasının sebebini merak etti. Arka planda faal şehrin uğultusu olsa da sokak bunun dışında sessizdi; bütün o koca koca evler, Carter'ın bakışlarına ilgisizce bakarak karşılık veriyordu. Carter şapkasıyla kendini yelleyerek, beklemek için sokağın sonuna gitti.

Her şeyin değiştiği saatti bu. Kuşlar, böcekler, çimlerin arasındaki solucanlar... Hepsi bunu bilirdi. Ağaçlarda ağustosböcekleri ötüyordu.

17.00: Greer ile Yama iki saattir yakıt tankerinde bekliyorlardı. Yama dergi okuyordu... Okuyor veya belki de yalnızca bakıyordu. Derginin adı *National Geographic Kids* idi; sayfaları katılaşmıştı ve Yama onları çevirirken ufanıyordu. Yama, Greer'ı omzundan dürttü ve bir fotoğrafı göstermek için dergiyi uzattı.

"Böyle midir sence?"

Bir orman manzarası: kalın yeşil yapraklar, parlak renkli kuşlar, her şeyi sarmalamış asmalar. Greer, akli meşgul olduğundan, çok dikkatli bakmadı.

"Bilmem. Belki."

Yama dergiyi geri çekti. "Orada insanlar var mıdır diye merak ediyorum."

Greer dürbünle kuzey ufkuna göz gezdirdi. "Sanmam."

"Varsa umarım arkadaş canlısıdırlar. Onca zahmetin üstüne bir de onların arkadaş canlısı çıkmaması hoş olmaz."

On beş dakika daha geçti.

Yama "Belki de gidip onları aramalıyız" diye öneride bulundu.

"Bekle. Bu onlar galiba."

Uzakta toz bulutu oluşmuştu. Greer dürbünle seyrederken, konvoyun görüntüsü netleşti. İlk araç durunca, kamyonun kabininden iki adam indi.

Greer, Peter'a "Sizi geciktiren neydi?" diye sordu.

"İki otobüs kaybettik. Birinin radyatörü bozuldu, birinin de aksı kırıldı."

Bütün araçlara mazot takviyesi yapıldı, daha küçük kamyonetler hariç... Onlar kendi yedek yakıtlarını taşıyordu. Greer sürahilere mazot konulması için ekip kurdu; otobüslerin deposunu doldurmak için kuyruğa girip yavaş yavaş ilerlediler. Çocukların fazla uzağa gitmemek şartıyla araçlardan inmelerine izin verildi.

Chase, Greer'a "Bu iş ne kadar sürer?" diye sordu.

İş neredeyse bir saat sürdü. Gölgeler uzamaya başlamıştı. Sadece seksen kilometre yolları kalmıştı fakat bu kısım en zoru olacaktı. Engebeli arazide, otobüslerin hiçbirisi saatte otuz beş kilometreden hızlı gidemeyecekti.

Konvoy tekrar yola koyuldu.

Gemi havuzu yedi saattir doluyordu. Her şey hazırды... Bataryalar şarj edilmiş, sintine pompaları çalıştırılmıştı; motorlar da çalıştırılmaya hazırды. *Bergensfjord*'u yerinde tutmak için zincirler takılmıştı. Michael, Lore ile birlikte kaptan köşkündeydi. Deniz, su çizgisinin yaklaşık bir metre yukarısına kadar yükselmişti... Bu yükseklik, makul bir yanılma payı dahilinde olsa da rahatsız ediciydi.

"Buna dayanamıyorum" dedi Lore.

O daracık mekânda dolanıp duruyordu; enerjisini harcayacak yer bulamaz olmuştu birden. Michael mikrofonu panelden aldı. "Rand, aşağıda ne görüyorsun?"

Rand alt güverte koridorlarında gezinerek, kaynak yapılmış kısımları kontrol ediyordu. "Şimdiye kadar her şey iyi; sızıntı yok. Gemi su almıyor gibi görünüyor."

Sular giderek yükseliyor, geminin gövdesini soğuk bir kucaklamayla sarmalıyordu. Buna karşın, gemi kımıldamayı reddediyordu.

Lore "Uçanlar adına, bu bekleyiş beni öldürüyor" diye inledi.

"O deyişi kullandığını ilk kez duyuyorum" dedi Michael.

"Eh, şimdi anlamlı geliyor."

Michael elini kaldırdı; bir şey hissetmişti. Tüm duyularıyla odaklanmak için irade gücünü kullandı. Hissettiği şey

tekrarlandı; geminin gövdesindeki, çok hafif bir titreşim. Michael, Lore ile göz göze geldi; titreşimi Lore da hissetmişti. O dev yaratık canlanıyordu. Michael'ın altındaki güverte kalın bir iniltiyle hareket etti.

Lore "İşte gidiyoruz!" diye haykırdı.

Bergensfjord yükselerek kızaklarından kurtulmaya başladı.

Sokağın diğer ucunda Denali belirdi; köşeyi dikkatle ve çok yavaşça döndü. Carter yola, aracın geçeceği yere çıktı. Elini kaldırmadı, Denali'nin durmasını istediğini herhangi bir şekilde göstermedi de. Araç karşısında durunca yana çekildi. Sürücü penceresinin camı usulca, mekanikçe mırılayarak indi. Dışarıya, Carter'ın yüzüne soğuk hava ve deri kokusu akın etti.

"Bay Carter?"

"Sizi görmek güzel, Bayan Wood."

Kadının üstünde tenis kıyafeti vardı. Arkadaki gümüşü paketler, pelüş oyuncaklarla dolu bebek koltuğu, kadının başının tepesindeki güneş gözlüğü: Her şey tanıştıkları gününün aynısıydı.

"İyi görünüyorsunuz" dedi kadın.

Gözlerini kısarak Carter'ın yüzüne baktı; oraya küçük harflerle yazılmış yazıları okumaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Beni durdurdunuz."

"Evet hanfendi."

"Anlamıyorum. Bunu neden yaptınız?"

"Neden garaj yoluna girmiyorsunuz? Biraz konuşabiliriz."

Kadın şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Carter "Haydi, devam edin" diyerek onu teşvik etti.

Kadın oldukça gönülsüz bir şekilde Denali'yi garaj yoluna saptırdıktan sonra motoru durdurdu. Carter tekrar sürücü tarafındaki pencereye yaklaştı. Motor hafif tık tık sesleri çıkarıyordu. Direksiyonu iki eliyle sımsıkı kavramış olan

Rachel dosdoğru ön camdan dışarıya bakıyordu; Carter'a bakmaktan korkar gibiydi.

"Bunu yapmamın doğru olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Sorun yok" dedi Carter.

Kadının sesi panikle tizleşti. "Ama sorun *var*. Kesinlikle *var*."

Carter onun kapısını açtı. "Neden gelip bahçeyi görmüyorsunuz, Bayan Wood? Güzelce bakımını yaptım, sizin için."

"Benim arabayı sürmem *gerek*. Benim *yaptığım* budur. *İşim* bu."

"Daha bu sabah, hani şu sevdiğiniz çınar yapraklı akçaağaçlardan bir tane ektim. Öyle güzel ki, görmelisiniz."

Kadın bir an sessiz kaldı. Sonra: "Çınar yapraklı akçaağaç mı dediniz?"

"Evet hanfendi."

Kadın düşünceli bir edayla, kendi kendine, onaylarcasına başını salladı. "Öyle bir ağacın o köşeye en uygun şey olduğunu düşünmüşümdür hep. Hangi ağacı kastettiğimi biliyor musunuz?"

"Kesinlikle biliyorum."

Kadın ona bakmak için döndü. Mavi gözlerini hafifçe kısarak Carter'ın yüzünü inceledi bir an. "Hep beni düşünüyorsunuz, değil mi Bay Carter? Söylenecek en uygun sözü biliyorsunuz hep. Hayatımda daha önce sizin gibi bir arkadaşım olduğunu sanmıyorum."

"Ah, olmuştur diye tahmin ediyorum."

"Ah, lütfen. Çevremde insanlar var, evet. Rachel Wood'un hayatında bir sürü insan var. Ama beni sizin gibi anlayan biri olmadı hiç." Kadın ona müşfikçe baktı. "Ama siz ve ben. İyi bir ikiliyiz, değil mi?"

"Bence öyleyiz, Bayan Wood."

"Sana bin kez söyledim. Bana Rachel de."

Carter başıyla onayladı. “Sen de bana Anthony de öyleyse.”

Kadının yüzünde, bir şey keşfetmiş gibi bir ifade belirdi. “Rachel ile Anthony! Bir filmdeki iki karakter gibiyiz.”

Carter elini uzattı. “Neden şimdi dışarı gelmiyorsun Rachel? Hiç sorun olmayacak, göreceksin.”

Kadın dengesini korumak için Carter’ın elini tutmayı kabul ederek araçtan indi. Açık kapının yanında büyük bir kararlılıkla duraksayıp ciğerlerini havayla doldurdu.

“İşte bu muhteşem bir koku” dedi. “Nedir?”

“Az önce çimleri biçmiştim. Onun kokusudur herhalde.”

“Tabii ya. Şimdi hatırladım.” Kadın tatminle gülümsedi. “Ben yeni biçilmiş çim kokusu almalı ne kadar oluyor acaba? Aslına bakarsan, herhangi bir koku almalı?”

“Bahçe sizi bekliyor. Orada bir sürü güzel koku var.”

Carter koluyla çember çizdi; Rachel onun önden gitmesine izin verdi. Yerde gölgeler uzuyordu; akşam olmak üzereydi. Carter kadını bahçe kapısına götürdü; Rachel orada durdu.

“Kendimi nasıl hissettirdiğini biliyor musun Anthony? Bunu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum.”

“Nasıl bir his?”

“*Görüldüğümü* hissettiriyorsun. Sanki sen gelene dek görünmezmişim gibi. Bu delice mi geliyor? Öyle geliyordur herhalde.”

“Bana öyle gelmiyor” dedi Carter.

“Sanırım bunu hemen hissettim... O sabah, üstgeçidin altında. Hatırlıyor musun?” Kadının gözlerinde uzaklık hissi belirdi. “Öyle rahatsız ediciydi ki. Herkes korna çalıyor, bağırıyordu ve sen tabelanla oradaydın. ‘AÇIM, GÖNLÜNÜZDEN NE KOPARSA FAYDASI OLUR, TANRI SİZİ KUTSASIN.’ *O adamın bir anlamı var*, diye düşündüm. *Sırf tesadüfen orada değil. O adam bir sebepten dolayı hayatıma girdi.* ”

Carter kapı mandalını açtı; içeri girdiler. Kadın hâlâ onun koluna tutunuyordu; ikisi kilise koridorunda yürüyen bir çift gibiydiler. Rachel ağırbaşlı ve ölçülü adımlarla yürüyordu; sanki attığı her adım irade gücü gerektiriyordu.

“Anthony, bu *gerçekten* çok hoş.”

Havuzun yanında duruyorlardı. Su tamamen hareketsiz ve masmaviydi. Etraflarındaki bahçe, renk cümbüşü ve hayatla ışıltı ışıltıydı.

“Açıkçası gözlerime inanmakta zorlanıyorum. Bunca zaman sonra. Çok çalışmış olmalısın.”

“Hiç sorun değildi. Yardım da aldım.”

Rachel ona baktı. “Sahi mi? Kimden?”

“Tanıdığım bir kadından. Adı Amy.”

Rachel bunun üstüne düşündü. Bir parmağını dudaklarına götürerek “Şimdi, bu yakınlarda Amy diye biriyle tanıştım sanırım” dedi. “Onu aracımla gideceği yere bırakmıştım sanırım. Aşağı yukarı şu boyda ve siyah saçlı mı?”

Carter başıyla onayladı.

“Çok tatlı bir kız. Cildi de öyle güzel ki. Cildi kesinlikle *muhteşem*.” Kadın birden gülümsedi. “Burada ne varmış bakalım?”

Gözleri kozmos çiçeklerine ilişmişti. Carter’ın yanından ayrılıp çimenlikten geçerek çiçek tarhlarına gitti; Carter onu takip etti.

“Bunlar gerçekten güzel Anthony.”

Kadın çiçeklerin önünde diz çöktü. Carter pembenin iki ayrı tonunda çiçekler ekmişti: İlkinden olanlar koyu pembeydi; diğerlerininse rengi daha yumuşak ve yer yer yeşildi... Bunların sapları uzun ve güçsüzdü.

“Koparabilir miyim Anthony?”

“İçinden ne geliyorsa yap haydi. Onları senin için ekdim.”

Kadın koyu pembe olanlardan birini seçip, sapından tutarak kopardı. Çiçeği baş ve işaretparmaklarının arasında yavaşça döndürürken, hafifçe burnundan nefes aldı.

“Bunların adının nereden geldiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Biliyorum diyemem.”

“Yunancadan gelir. ‘Dengeli evren’ demektir.” Kadın topuklarının üstünde geriye kaykıldı. “Tuhaf; bunu nereden bildiğimi bilmiyorum. Okulda öğrenmişimdir herhalde.”

Sessizlik oldu.

“Haley bunlara bayılır.” Rachel çiçeğe bakıyordu, sanki o çiçek bir tılsımış ya da kendisinin bir türlü açamadığı bir kapının anahtarıymış gibi.

Carter “Sahiden öyle” diye karşılık verdi.

“Bunları saçına takar hep. Kardeşi de.”

“Riley Hanım. Acayip şirin bir şey.”

Ağaçların dalları arasından, yumuşak bir gece geliyordu. Rachel yüzünü göğe çevirdi.

“Öyle çok hatıram var ki Anthony. Onları düzene koymak öyle zor oluyor ki bazen.”

Carter “Zamanla hatırlayacaksınız” diye temin etti.

“Havuzu hatırlıyorum.”

Beklenen şey oluyordu. Carter kadının yanına çömeldi.

“O sabah her şey öyle korkunçtu ki. Hava öyle soğuktu ki.” Kadın uzun uzun, kederle nefes aldı. “Öyle üzgündüm ki. Öyle inanılmayacak kadar üzgündüm ki. Sanki kocaman, siyah bir okyanustaydım ve orada salınıyor, sürükleniyordum; hiçbir yerde kara yoktu, istenecek ya da umulacak hiçbir şey yoktu. Sadece ben, sular ve karanlık vardı; hep öyle olacağını, sonsuza dek öyle olacağını biliyordum.”

Sustu; bu eski, sıkıntı verici düşüncelere dalmıştı. Hava serinlemişti; şehrin yanmaya başlayan ışıkları bulutlardan yansıyarak soluk bir aydınlık oluşturuyordu.

“O sırada seni gördüm. Bahçede, Haley ile birlikteydin. Altı üstü...” Kadın omuz silkti. “Ona bir şey gösteriyordun. Bir kara kaplumbağası belki. Bir çiçek. Hep öyle şeyler

yapardın; ona ufak tefek şeyler gösterirdin, mutlu olsun diye.” Başını yavaşça iki yana salladı. “Ama mesele buydu. Onun sen olduğunu *biliyordum*, sen olduğuna *inanıyordum*. Ama gördüğüm kişi sen değildin.”

Kuru gözlerle yere bakıyordu; hislerin ötesindeydi. Şimdi hepsi akın edecekti... Anılar, acı, o günün korkunçlukları.

“Gördüğüm Ölüm idi Anthony.”

Carter bekledi.

“Bunun eski bir fikir olduğunu biliyorum. *Çılgınca* bir fikir. Sen de bana karşı, hepimize karşı öyle tatlıydın ki. Ama senin orada Haley ile durduğunu görünce *Ölüm geldi*, diye düşündüm. *O burada, şu an küçük kızımın birlikte dışarıda. Bütün bunlar bir hata, korkunç bir hata; onun istediği benim. Ölmesi gereken benim.*”

Hava kararıyor, renkler soluyor, gökyüzü son ışığını serbest bırakıyordu. Kadın yüzünü kaldırdı; yaşlı, fal taşı gibi açık gözlerle yalvarıyordu.

“Yaptığım şeyi bu yüzden yaptım Anthony. Adil değildi. Doğru değildi; bunu biliyorum. Asla bağışlanamayacak şeyler vardır. Ama sebebi bu.”

Rachel ağlamaya başlamıştı. Carter sarılırken, kadın onun ağırlığına yığıldı. Rachel’in cildi ılıktı ve hoş kokuluydu; çok az parfüm kokusu kalmıştı üstünde. Öyle ufak tefekti ki; üstelik Carter hiç iriyarı sayılmazdı. Kadın, Carter’ın avcunda tuttuğu bir kuş, minicik bir şeydi sanki.

Evde kızlar gülüşüyordu.

Rachel hıçkırarak “Ah Tanrım, onları terk ettim” dedi. Ellerini yumruk yaparak Carter’ın gömleğini kavırıyordu. “Onları nasıl terk edebildim? Bebeklerimi. Güzelim kız bebeklerimi.”

“Sus şimdi” dedi Carter. “Bütün eski şeyleri bırakmanın vakti geldi.”

Uzun süre öylece, birbirlerine sarılmış halde kaldılar. Gece tamamen çökmüştü; hava dingindi ve çiy ile nemliydi.

Küçük kızlar şarkı söylüyordu. Şarkı tatlı ve sözsüzdü; kuş şakımaları gibiydi.

“Seni bekliyorlar” dedi Carter.

Kadın onun göğsüne yaslı başını iki yana salladı. “Onlarla yüzleşmem. Yapamam.”

“Güçlü ol Rachel. Bebeklerin için güçlü ol.”

Kadın onun kendisini yavaşça ayağa kaldırmasına izin verdi ve Carter’ın koluna girip iki eliyle, dirseğin hemen üstünden sımsıkı tuttu. Carter onu küçük adımlarla havuzun etrafından dolandırıp arka kapıya götürdü. Ev karanlıktı. Carter bunu beklemişti fakat beklemesinin sebebini bilmiyordu. Bu da bu yerdeki düzenin bir parçası, bir başka parçasıydı yalnızca.

Kapının önünde durdular. Evin içlerinden yine kahkaha sesleri ve yay gıcırıtları geliyordu: Kızlar yataklarda zıplıyordu.

Rachel “Açmayacak mısın?” diye sordu.

Carter yanıt vermedi. Rachel ona yakından baktı; yüzünde bir şey değişti. Carter’ın onunla gitmeyeceğini anlamıştı.

Carter “Böyle olması gerekiyor” diye açıkladı. “Haydi, sen git şimdi. Onlara selamımı söyle, tamam mı? Onları her gün düşündüğümü söyle.”

Kadın kapı kolunu büyük bir çekingenlikle inceledi. İçeride kızlar çılgınca bir neşeyle gülüyordu.

“Bay Carter...”

“Anthony.”

Kadın avcunu onun yanağına koydu. Tekrar ağlıyordu; aslında Carter da biraz ağlamaktaydı. Kadın onu öpünce Carter sırf Rachel’in ağzının yumuşaklığının ve nefesinin sıcaklığının tadını değil, ikisinin birbirine karışmış gözyaşlarının tadını da aldı... Bu tam olarak keder tadı değildi, içinde keder olsa da.

“Tanrı seni de kutsasın Anthony.”

Ve Carter ne olduğunu anlamadan -dudaklarından kadının öpücüğünün verdiği his henüz kaybolmadan- kapı açıldı ve Rachel gitti.

Saat 20.30: Hava neredeyse tamamen kararmıştı; konvoy çok yavaş ilerliyordu.

İç içe geçmiş bodur çalılarla kaplı bir kıyı yaylasındaydılar; yol yer yer çukurluydu, diğer kısımlarıysa çamaşır yıkama tahtası gibi engebeliydi. Chase araç kullanıyor, direksiyonla cebelleşirken azimle bakıyordu. Amy arkada yolculuk ediyordu.

Peter konvoyun en arkasındaki yakıt tankerini süren Greer'ı telsizle aradı. "Daha ne kadar var?"

"On kilometre."

Saatte otuz beş kilometre hızla kat edilecek on kilometre mesafe. Arkalarında, güneşin düz ufka katılmasıyla birlikte tüm gölgeler silinmişti.

Greer "Birazdan kanal köprüsünü görürüz" diye ekledi. "Kıstak oranın hemen güneyinde."

"Acele etmeliyiz millet" dedi Peter.

Saatte elli beş kilometre hıza çıktılar. Peter konvoyun onlara ayak uydurduğuna emin olmak için koltuğunda döndü. Aralarındaki mesafe açıldı, sonra da azaldı. En öndeki otobüsün farları yanınca, Humvee'nin içi aydınlandı.

Chase "Daha ne kadar hızlı gitmemiz gerekiyor?" diye sordu.

"Şimdilik bu hızda kal."

Derin bir çukurdan roket gibi geçerlerken yüksek bir çarpma sesi koptu.

"O otobüsler dağılacak" dedi Chase.

İleride ince bir ışık belirdi: Ay. Doğu ufkunda hızla yükseldi... Tombul ve ateşliydi. Aynı anda karşılarında, uzakta kanal köprüsünün silueti yükseldi... Yüksek ayaklarından sarkan uzun telleriyle, görkemli ve biraz organik bir figürdü. Peter tekrar telsizi eline aldı.

“Sürücüler, dışarıda bir şey gören var mı?”

Negatif. Negatif. Negatif.

Kaptan köşkünün ön camından bakan Michael ile Lore gemi havuzunun kapısını seyrediyorlardı. Kapının iskele tarafındaki kanadı sorunsuzca açılmıştı; sorun sancak tarafındaki kanattı. Havuza 150 derece açıda duruvermişti. Yaklaşık iki saattir onu tamamen açmak için uğraşıyorlardı.

İskeleden telsizle konuşan Rand “Burada fikirlerim tükendi” dedi. “Bence en fazla bu kadar açılıyor.”

Lore “Geçebilecek miyiz?” diye sordu. O kapı kanadının ağırlığı kırk tondur.

Michael bilmiyordu. “Rand, makine dairesine in. Sana orada ihtiyacım var.”

“Üzgünüm Michael.”

“Sen elinden geleni yaptın. İdare etmemiz gerekecek.” Michael mikrofonu panele geri astı. “*Lanet olsun.*”

Panelin ışıkları söndü.

Kırk beş kilometre batıda, aynı yaz ayı, *Chevron Mariner*’ın üstünde yükselmişti. Parlak turuncu ışığı güverteyi tepeden aydınlatıyordu; lagünün petrollü sularını alevden bir ten gibi kaplayarak titreşiyordu.

Giriş kapağı, küçük bir patlamayı çağrıştıran bir gürültüyle gökyüzüne fırladı. Uçmaktan çok sıçrar, gece göğüne kendi iradesiyle yükselir gibiydi. Yatay ekseninde vınlayarak dönüp, giderek daha yukarılara çıktı; sonra, düşünce zincirini yitirmiş bir insan gibi, uçuşunun ortasında duraksadı sanki. Kısacık bir an boyunca, ne yükseldi ne de düştü; yerçekimine meydan okuyabilen, sihirli bir güçle

yüklü olduğu kolayca düşünölebilirdi. Fakat öyle değildi: Kirli suların içine düştü.

Sonra: Carter.

Ön güverteye *tangirtıyla* düşerken, darbenin şiddetini bacaklarına yedirdi ve aynı anda büzölerek çömeldi: Bacakları açıldı; başı dikti; elini, maç başında topu geriye atan bir ofansif orta çizgi oyuncusu gibi, parmakları açık halde uzatarak, dengesini korumak için güverteye dokundu. Burun delikleri, özgürlüğün tazeliğıyle yüklü havayı tatmak için açıldı. Bir esinti Carter'ın vücudunu yalayarak, gıdıklanma hissi uyandırdı. Carter'ın duyularına dört bir yandan görüntüler ve sesler hücum etti. Ayı inceledi. Görüşü öyle iyiydi ki, ayın yüzünün en ufak hatlarını -çatlak ve yarıkları, krater ve kanyonları- bile, neredeyse korkutucu bir üç boyutlulukla seçebiliyordu. Ayın yuvarlaklığını, o kayanın büyük ağırlığını, onu kucağında taşırcasına hissediyordu.

Yola koyulma vakti gelmişti.

One Allen Center'ın tepesine çıktı. Boğulmuş şehrin çok yukarısından, binalara göz gezdirdi: Yüksekliklerine ve tutunacak yerlerine, aralarındaki fiyortsu uçurumlara. Zihninde bir rota belirdi... Bir önsezinin ya da tam anlamıyla bilinen bir şeyin gücüne, netliğine sahipti. İlk çatıyla arasında yaklaşık yüz metre vardı; ilkiyle ikincisi arasında yaklaşık elli metre; ikincisiyle üçüncüsü arasındaki mesafe epey fazlaydı, yüz seksen metreydi fakat Carter'ın işi, oranın on beş metrelik yüksekliğinden atladıktan sonra kolaylaşacaktı...

Gerileyerek platformun diğer ucuna gitti. İşin püf noktası, giderek hız kazanıp tam uygun anda sıçramaktı. Carter koşucular gibi yere eğildi.

On uzun adımdan sonra havaya sıçradı. Ayın aydınlattığı gökyüzünde bir kuyrukluyıldız, serbest bırakılmış bir yıldız gibi uçtu. İlk çatıya, kenarının biraz ötesine inmekte zorlanmadı. İner inmez iki büküm olup yuvarlandı; kalkıp tekrar koştu ve sıçradı.

Enerjisini biriktirmişti.

Alicia konvoydaki üçüncü aracın kasasında, diğer yaralıların arasında, kımıldayamadan yatıyordu. Kalın lastik iplerle sedyesine, omuzlarıyla belinden ve dizlerinden bağlanmıştı; dördüncü bir ip de alnının üstünden geçiyordu. Sağ bacağı, bileğinden kalçasına dek cebire içindeydi; bir kolu, sağ kolu, göğsüne yaslanarak bağlanmıştı. Vücudunun başka çeşitli kısımları da sargılı, dikişli, bağlıydı.

Bedeninin içinde, onun türüne özgü hızlı hücre onarımı gerçekleşmekteydi. Fakat bu kusursuz bir süreç değildi ve Alicia'nın yaralarının çokluğu ile karmaşıklığı durumu zorlaştırıyordu. Bu özellikle de sağ leğen kemiği için geçerliydi... O kemik un ufak olmuştu. Alicia'nın viral yönü birçok şeyi başarabilse de bir yapbozu tekrar bir araya getiremezdi. Alicia Donadio'nun sırf alışkanlıktan, işleri (hep yaptığı şekilde) nihayetine erdirme eğiliminden ötürü hayatta kaldığı söylenebilirdi. Fakat hiçbir şey için şevk duymuyordu artık. Kemikleri saatler boyu sarsılırken, ölmemesi bir ceza ve Peter'ın sözlerinin yeterli kanıtı gibi görünmüştü giderek. *Seni hain. Biliyordun. Onları sen öldürdün. Hepsini öldürdün.*

Alicia'nın tepesindeki sırada Sara oturuyordu. Alicia o kadının kendisinden nefret ettiğini anlamıştı; bunu, yaralarıyla ilgilenen Sara'nın gözlerinde, kendisine bakış - daha doğrusu bakmayış- tarzında görmüştü: Sara onun sargılarını kontrol etmiş, ateşini ve nabzını ölçmüş, Alicia'yı acıyla uyuşmuş bir alacakaranlıkta tutan o berbat tatlı iksiri azar azar içirmişti. Alicia nefretini hak ettiği o kadına bir şeyler söyleyebilmeyi istemişti. *Kate için üzgünüm. Veya Sorun değil, ben kendimden yeterince nefret ediyorum zaten.* Ama bu, işleri daha da kötüleştirirdi yalnızca. Alicia'nın kendisine sunulan şeyleri kabul edip ağzını hiç açmaması daha iyiydi.

Hem artık bütün bunların hiçbirisi önemli değildi; Alicia uykudaydı ve rüya görüyordu. Bu rüyada bir kayıktaydı ve dört bir yanda sular vardı. Deniz sakindi, sisle kaplıydı ve görünürde ufuk yoktu. Alicia kürek çekiyordu. Iskarmozlara bağlı küreklerin gıcirtısı, altlarında hareket eden suların şıpırtısı: Bunlar yegâne seslerdi. Sular yoğun ve biraz ağdalıydı. Alicia nereye gidiyordu? Su neden onu korkutmaz olmuştu? Gerçekten de korkutmuyordu; Alicia kendini çok rahat hissediyordu. Sırtı ve kolları güçlü, kürek darbeleri isabetliydi... Hiçbir şey ziyan edilmiyordu. Hatırladığı kadarıyla hayatında hiç kürek çekmemiş olmasına karşın bu iş son derece doğal geliyordu; sanki bu bilgi, sonradan kullanılmak üzere kaslarına kazınmıştı.

Kürek çekmeyi sürdürdü; kürekleri, mürekkepsi karanlığı zarifçe yarıyordu. Suda bir şeyin hareket ettiğini fark etti... O iri, gölgemsi şey su yüzeyinin hemen altından süzülüyordu. Arada ihtiyatla mesafe bırakarak Alicia'yı takip eder gibiydi. Alicia'nın zihni, onun varlığını tehdit unsuru olarak algılamadı; o şey altı üstü ortamın doğal bir ögesi, Alicia'nın önceden düşünse öngörebileceği bir şey gibi geldi.

"Kayığın çok küçük" dedi Amy.

Kıç tarafında oturuyordu. Yüzünden ve saçından sular akıyordu.

"Gidemeyeceğimizi biliyorsun" dedi.

Bu söz akıl karıştırıcıydı. Alicia kürek çekmeyi sürdürdü. "Nereye?"

"Virüs içimizde." Amy'nin sesi duygusuzdu, seçilebilir bir tonlamadan yoksundu. "Asla gidemeyiz."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

O şekil, etraflarında turlamaya başlamıştı. Suların genişçe kabarması, kayığın iki yana sarsılmasına yol açıyordu.

"Ah, bence anlıyorsun. Biz kardeşiz, değil mi? Kan kardeşiyiz."

Sarsıntılar şiddetlendi. Alicia kürekleri kayığın içine çekti ve dengesini korumak için borda tirizlerine tutundu. Kalbi

kurşuna döndü; genzinde safra köpürdü. Neden tehlikeyi öngörememişti? Etraflarında öyle çok su varken, Alicia'nın küçük kayığı öylesine ufak görünüyordu ki... Bir hiç gibiydi. Kayık yükselmeye başladı; suyla teması kesildi birden. Altlarında devasa, mavi bir şey belirdi; kabuk bağlamış yan taraflarından sular akıyordu.

Amy sakince "Onun ne olduğunu biliyorsun" dedi.

Bir balinaydı. Onun dev, korkunç başının tepesinde bezelye gibi dengede duruyorlardı. Balina onları giderek daha yükseğe çıkardı. Ürkünç kuyruğuyla bir darbe vursa gökyüzüne fırlarlardı; kuyruğunu üzerlerine indirse kayıkları paramparça olurdu. Umutsuzluk veren bir korku, kadere karşı duyduğu korku, Alicia'yı pençesine aldı. Kıç tarafındaki Amy sıkılmış bir şekilde iç geçirdi.

"Ondan... Öyle bıktım ki" dedi.

Alicia çığlık atmaya çalıştıysa da sesi boğazında kaldı. Yükseliyorlardı; deniz giderek aşağıda kalıyordu; balina bir karaltı olarak görünüyordu...

Alicia sert bir gürültüye uyandı. Gözlerini kırıştırarak odaklanmaya çalıştı. Vakit geceydi. Alicia kamyonun arka tarafındaydı ve kamyon epey sarsılıyordu. Alicia'nın görüş alanına Sara'nın yüzü girdi.

"Lish? Ne oldu?"

Alicia dudaklarını yavaşça kımıldatarak konuştu: "Onlar... Geliyor."

Konvoyun arka tarafından, silah sesleri.

Lanet olsun. Lanet olsun lanet olsun lanet olsun.

Michael kaptan köşkünden çıkıp, merdiven basamaklarını üçer üçer indi; güvertede koşup (ayakları çelik zemine neredeyse değmiyordu) zemin girişinden indi. Telsizine haykırıyordu: "Rand... Hemen buraya, aşağıya gel!"

Makine dairesinin iskelesine dalıp merdivenin çubuklarını kavradı ve kayarak aşağı indi. Makineler sessizdi; her şey durmuştu. Michael'ın tepesinde Rand belirdi.

“Ne oldu?”

“Bir şey ana sigortayı attırdı!”

Lore, telsizden: “Michael, burada silah sesleri duyuyoruz.”

“Nasıl?”

“*Silah sesleri* Michael. Şu an kıştağa bakıyorum. Anakaradan buraya doğru gelen ışıklar var.”

“Farlar mı yoksa viraller mi?”

“Emin değilim.”

Michael’ın sorunu bulabilmek için akıma ihtiyacı vardı. Elektrik panelinden, yedek jeneratörü ve arıza teşhis sistemini çalıştırdı. İbreler birden harekete geçti.

Michael “Rand!” diye bağırdı. “Ne görüyorsun?”

Rand odanın diğer tarafındaki motor kontrol panosunun başındaydı ve kadransları kontrol ediyordu. “Su hücresi pompalarında sorun var gibi görünüyor.”

“Bu ana sigortayı attırmaz! Daha ileriye bak!”

Kısa bir sessizlik; sonra Rand “Buldum” dedi. Bir kadrana tık tık vurdu. “Sancak şarj dinamosunda basınç sıfırlanmış. Sistemi kapatmış olmalı.”

Lore tekrar konuştu: “Michael, aşağıda neler oluyor?”

Michael alet kemerini takıyordu. “Al, onunla sen konuş” diyerek, telsizi Rand’e attı.

Rand ne yapacağını bilemez gibiydi. “Ne diyeyim?”

“Uskurları doğrudan kaptan köşkünden çalıştırmaya hazır olmasını söyle.”

“Sistemin tekrar basınç kazanmasını beklemesi gerekmez mi? Bir kollektör boru patlayabilir.”

“Sen elektrik panelinin başına geç sadece. Söylediğimde de sistemi tekrar ana jeneratöre geçir.”

“Michael, konuş benimle” dedi Lore. “Burada durum çok ciddi görünüyor.”

Michael, Rand’e “*Git*” dedi.

Arka tarafa koştu, kaskına fenerini taktı ve sırtüstü yatıp sürünerek şarj dinamosunun altına girdi.

Bu lanet sızıntı, diye düşündü. Ölümüm bundan olacak.

Konvoy, kıstağa saatte yüz kilometre hızla daldı. Otobüsler sıçırıyordu; otobüsler havada uçuyordu. En arkadan gelen yakıt tankeri onlara yetişemiyordu. Viraller yakın takipteydi ve sayıları artıyordu. Far ışıklarında, dikenli tel engeli belirdi.

Peter telsize haykırdı: “Herkes yola devam etsin! Sakın durmayın!”

Yalpalayarak dosdoğru gittiler ve engeli devirip geçtiler. Chase frene basıp kenara park ederken konvoy arada sadece birkaç santim mesafeyle, gürleyerek geçip, bir rüzgâr duvarının aracı uluyan bir bora gibi sarsmasına yol açtı.

Yakıt tankeri neredeydi?

Geçit yolun dibinde, ağır ağır belirdi... Yanan farları ve gürleyen motoruyla üzerlerine gelirken, iyi aydınlatılmış ve ağır çekim hareket eden bir roket gibiydi. Virajdan sonra hızlanmaya başladı. Kabininin tepesinde iki viral çömelmışti. Chase tüfeğini kaldırıp gözünü kısarak dürbünden baktı.

Peter, “Ford, yapma” diye uyardı. “Tanka isabet ederse patlayabilir.”

“Sessiz ol. Bu işi yapabilirim.”

Bir mermi havayı yarıdı. Virallerden biri yere yuvarlandı. Ford tam ikinciye nişan alırken, o viral motor kapağına atladı: Ford ateş etmemişti.

“Lanet olsun!”

Kabinden peş peşe iki el pompalı tüfek sesi geldi; ön cam, ay ışığında dışarıya doğru patladı. Frenler tıslayarak inledi. Kamyonun koni şeklinde far ışıklarına sırtüstü düşen viral, ön tekerleklerin altında gözden kaybolurken patlayıp etrafa kan saçtı.

Aracın kabini, geçit yola doksan derece açıyla eğildi birden; yakıt tankeri devriliyordu. Tamamı yan yatmaya bağladı. Arka tekerlekleri suyla temas edince, aracın arka tarafı birden yavağlayarak kabinin ipin ucuna bağlı bir ağırlık gibi ters yöne savrulmasına yol açtı. Yakıt tankeri artık yüz metreden yakındaydı. Peter, Greer'ın kontrolü elinde tutmak için direksiyonla cebelleğtiğini görebiliyordu fakat adamın çabaları artık anlamsızdı; aracın açısal momentumu kontrolü ele geirmiğti.

Araç yan yattı. Kabin, yk kompartımanından ayrıldı; yk kompartımanı ona arkadan çarpınca, tekrar cam ve metal parçaları saçıldı. Tiz sesler eğliğinde uzun süre kaydktan sonra durdular; kabinin sürücü tarafı, yola kırk beğ derece açıyla yukarı dönüktü.

Peter oraya koğtu; Chase ile Amy, Peter'ın hemen arkasından geldiler. Her yere yakıt akıyordu; şasiden siyah dumanlar yükseliyordu. Viraller kıstağa girmektedir; birkaç saniye sonra orada olacaklardı. Yama lmğ, bağının arkası ezilmiğti; ondan geriye kalanlar, gösterge panelinin üstünde yatıyordu. Onun tepesinde, kan içinde kalmığ Greer yatmaktaydı. Bu kanlar Yama'ya mı yoksa ona mı aitti? Greer gözlerini kaldırmığ bakıyordu.

“Lucius, gözlerini rt.”

Peter ile Chase n camın kalanını tekmelemeye giriğtiler.  sert darbeden sonra, cam içeriye gt. Amy emekleyerek içeri girip Greer'ı omuzlarından kavradı, Peter da adamı bacaklarından tuttu. Greer zr dilercesine “Ben iyiyim” diye mırıldandı. Onu çekerek dığarı çıkarırlarken, ilk alev parmakları belirdi.

Chase ile Peter, Greer'ın birer kolunu omuzlarına attılar. Koğtular.

Dar borda iskelesinin giriğinde toplanmığ yolcular, oradan ite kaka geçmeye çabalıyordu. Panik çığlıkları havaya hançer gibi saplanıyordu. Geminin güvertesinde koğturan

adamlar, onu yerinde tutan zincirleri çözmeye çalışıyordu. Çocukların çoğu şaşkın ve kararsız gibiydi; yağmurda kalmış koyun sürüsü misali, güvertede dolanıyorlardı.

Pim ile kızlar gemiye binmişlerdi bile. Borda iskelesinin tepesinde duran Sara en küçük çocuğu kaldırarak gemiye alırken bir yandan da diğerleri daha çabuk hareket etsinler diye onları ellerinden çekiştiriyordu; Hollis ile Caleb da çocukları en arkadan yönlendiriyorlardı. Geriden fırlayan bir adam, Hollis'e çarptı; onu az kalsın devirecekti. Caleb adamı tuttuğu gibi kaldırırma fırlattı ve parmağını onun yüzüne doğrulttu.

"Sıranı bekle be adam!"

Caleb başaramayacaklarını düşündü. İnsanlar son çare olarak zincirleri kullanmaya başlamışlardı; onlara tırmanarak gemiye çıkmaya çalışıyorlardı. Bir kadının eli kaydı; çığlık atarak suya düştü. Tekrar yüzeye çıktığında, yüzü yalnızca bir anlığına göründü; kollarını başının yukarısında sallıyordu: Yüzme bilmiyordu. Tekrar sulara gömüldü.

Caleb'ın babasıyla diğerleri neredeydiler? Neden gelmemişlerdi?

Geçit yoldan patlama sesi geldi; bütün yüzler döndü. Bir ateş topu göğe yükseliyordu.

Şarj dinamosunun altına sıkışmış Michael duyduğu hafif gaz sızıntısı tıslamasının nereden geldiğini bulmaya çalışıyordu. *Soğukkanlılığını koru*, dedi kendine. *Bu işi yöntemli bir şekilde, teker teker kontrol ederek yap.*

"Bir şey buldun mu?" Rand şarj dinamosunun dibinde duruyordu.

"Öyle yapmakla faydan dokunmuyor."

Boşunaydı. Sızıntı fazla küçüktü; saatlerdir sürmekteydi herhalde.

Michael "Sabunlu su getir" diye seslendi. "Boya fırçasına da ihtiyacım var."

"Onu nereden bulayım yahu?"

“Umurumda değil! Bir şekilde bul işte!”

Rand koşarak uzaklaştı.

Patlamanın gücü tokat gibi çarpıp ayaklarını yerden kesti ve onları ne savurdu. Etraflarından çeşitli nesneler vınlayarak uuştu: tekerlekler, motor parçaları, bıçak gibi keskin metal parçaları. Peter bir çığlık ve ezilen metal ile parçalanan camların büyük gürültüsünü duydu.

Çamurda yüzüstü yatıyordu. Aklı karmakarışıktı; zihninden geçen tüm düşünceler birbiriyle bağlantısız gibiydi. Solunda sanki bir paçavra yığını yatıyordu. Bu Chase idi. Adamın giysileriyle saından duman tütüyordu. Peter sürünerek onun yanına gitti; arkadaşı görmeyen gözlerle bakıyordu. Peter adamın başını kendi kuşağına alınca, bir yumuşaklık ve ıslaklık hissetti. Chase’i yan döndürdü.

Adamın başının arka kısmı gitmişti.

Humvee hurdaya dönmüştü; ezilmişti ve yanıyordu. Hava yağlı dumanla doluyordu. Duman Peter’ın ağzıyla burnunun iini kaplamıştı; acı bir tadı vardı. Peter’ın aldığı her nefesle birlikte, bu duman ciğerlerinin daha derinlerine iniyordu.

“Amy, neredesin?” Peter, Humvee’ye doğru sendeledi. “Amy, cevap ver bana!”

“Buradayım!”

Amy, Greer’ı çekerek sudan çıkartıyordu. İkiisi tamamen sudan çıktıklarında yere yığıldılar; üzerleri vıcık vıcık çamurla kaplıydı.

“Chase nerede?” Amy’nin yüzüyle ellerinde pembe yanıklar vardı.

“ld.” Peter melip Greer’a “Yürüyebilir misin?” diye sordu.

Adam başını ellerinin arasında tutuyordu. Sonra, yukarıya göz atarak: “Yama nerede?”

Yanan araç virallerin geçmesini engellerdi fakat alevler snnce, o sürü kıstağa akın edecekti. Üçünün savaşacak

silahları yoktu, Amy'nin hâlâ sırtındaki kınında duran kılıcı dışında.

Yüzlerinden sert, beyaz bir ışık geçti; bir kamyonet yolda hızla yaklaşıyordu. Peter elini kamaşan gözlerine siper etti. Sürücü, kamyoneti kaydırarak durdurdu.

“İçeri girin” dedi Caleb.

Alicia yalnızca gökyüzünü görüyordu. Gökyüzünü ve bir adamın başının arka tarafını. Bir kalabalığın varlığını seziyordu. Altındaki sedyesi sarsılıyordu; insan sesleri vardı, insanlar ağlıyordu; her şey Alicia'nın etrafından hızla geçip gidiyordu.

Beni almayın. Kemikleri kırıktı; oyuncak bebek gibi gevşekçe yatıyordu. Ben onlardan biriyim. Buraya ait değilim.

Tangır tungur ayak sesleri: Borda iskelesinden geçiyorlardı. “Onu şuraya bırakın” dedi biri. Sedeyi taşıyanlar, Alicia'yı güverteye bıraktıktan sonra telaşla gittiler. Alicia'nın yanında bir kadın oturuyordu; kucağında taşıdığı, battaniyeyle sarmalanmış bir şeyin üstüne eğilmişti. Battaniyenin içine bir şeyler mırıldanıyor, Alicia'nın anlayamadığı bir sözü tekrar tekrar söylüyordu; gerçi konuşma ritmine bakılırsa, ezbere dua okuyordu.

“Sen” dedi Alicia.

Tek bir hece; söylemesi bir piyanoyu kaldırmak kadar zor olmuştu. Kadın, Alicia'nın farkına varmamıştı.

Alicia “*Sen*” diye tekrarladı.

Kadın başını kaldırıp baktı. Battaniyenin içinde bir bebek vardı. Kadın onu neredeyse acımasızca, sımsıkı tutuyordu; her an birinin bebeği kapıp kaçmasından korkar gibiydi.

“Bana yardım etmene... İhtiyacım var.”

Kadının yüzü buruştu. “Neden hareket etmiyoruz?” Yüzünü tekrar bebeğe eğip kumaşa gömdü. “Ah Tanrım, neden hâlâ buradayız?”

“Lütfen... Dinle.”

“Neden benimle konuşuyorsun ki? Seni tanımıyorum bile. Kim olduğunu bilmiyorum.”

“Ben... Alicia.”

“Kocamı gördün mü? Bir saniye önce buradaydı. *Kocamı gören oldu mu?*”

Alicia onu kaybediyordu. Bir an sonra, kadın gitmiş olacaktı. “Bana onun... Adını söyle.”

“Ne?”

“Bebeğinin. Adını.”

Kimse kadına asla böyle bir soru sormamıştı sanki.

“Söyle” dedi Alicia. “Kızının... Adını söyle.”

Kadın bir hıçkırıkla sarsıldı. “Oğlan” diye inledi. “Adı Carlos.”

Bir an geçti; kadın ağlıyor, Alicia bekliyordu. Dört bir yanda kaos olmasına karşın o ikisi baş başa gibiydiler... Alicia ve tanımadığı bu kadın, herhangi biri olabilecek bu kadın. Alicia *Rose, Rose’um, seni nasıl da hayal kırıklığına uğrattım,* diye düşündü. *Sana hayat veremedim.*

“Bana... Yardım eder misin?”

Kadın bileğinin tersiyle burnunu sildi. “Ne yapabilirim ki?” Sesi tamamen umutsuzdu. “Hiçbir şey yapamam.”

Alicia dudaklarını yaladı; dili ağır ve kuruydu. Acı çekecekti, epey acı; tüm gücüne ihtiyacı olacaktı.

“Bağlarımı... Çözmene... İhtiyacım var.”

Carter peş peşe büyük sıçrayışlar yaparak, kanaldan kıstağa doğru gidiyordu. Mantar şeklindeki, kimyasal madde tankları. Binaların çatıları. Endüstriyel Amerika’nın döküntülerle dolu, çoktan unutulmuş, büyük arazileri.

Carter’ın karşısında, arkadan aydınlatılan büyük bir şekil yükseldi: Kanal köprüsü. Carter göğsüne sıçradı; yukarıya uçup, köprü’nün çatlamış yüzeyinin hemen altına tutundu. Kendini bir an hazır duruma getirdikten sonra tekrar yukarıya fırlatarak eliyle bir gergi telini kavradı ve perende atarak köprü yoluna atladı.

Karşısındaki, aşağıdaki muharebe sahnesi bir maketi andırıyordu. Gemi ve borda iskelesinden ona binen güruh; geçit yoldan gürleyerek gelen kamyonet; alev engeli ve ardında toplanmış viral sürüsü. Carter havada çizeceği eğriyi hesaplamak için başını yana eğdi; daha yükseğe çıkması gerekiyordu.

Destek kablolarından birini kullanarak kulenin tepesine tırmandı. Altında uzanan sular cam gibi hareketsizdi; aya tutulmuş, dev, pürüzsüz bir ayna gibiydi. Carter kararsızlığa, hatta biraz korkuya kapıldı; bu hissi bir kenara itti. En ufak bir şüphe bile başarısız olmasına yol açardı; boşluğa düşerdi. Öylesine büyük bir mesafeyi kat etmek -onun uzunluğunun üstesinden gelmek- için, soyut bir boyuta geçmek gerekiyordu. Sadece sıçrayan değil, aynı zamanda sıçrayış olmak gerekiyordu; sadece boşlukta bir nesne değil, boşluğun kendisi olmak gerekiyordu.

Amy, geliyorum.

Lore viral sürüsünü kaptan köşkünden, dürbünle izliyordu. Aracın yanan enkazının yolunu kestiği sürü, anakaranın epey içlerine ve ötesine, ayrıca uzak kıyının tamamına uzanan, nabız gibi atan bir ışık sütunuydu.

Lore telsizi ağzına götürdü. “Seni sıkıştırmak istemem Michael ama sorun her ne ise, onu *hemen şimdi halletmelisin.*”

“Halletmeye çalışıyorum burada!”

Sürüye bir şey oluyordu, bir çeşit... Dalgalanma. Dalgalanma fakat bir yandan da büzüşme, bir yayın sıkıştırılması gibi. Arkadan başlayan bu hareket öne doğru yayıldı ve geçit yolun aşağısından alevlere yaklaştıkça hız kazandı. Araç yolda enlemesine yatıyordu. Lore ne görüyordu?

Sütunun başı, yanan yakıt tankerine şahmerdan gibi çarptı. Yoğun dumanlar ve alevler göğe yükseldi. Yakıt tankeri yolda öne doğru sürüklenmeye başladı azar azar.

Yanan viraller suya atılırken, yenileri arkadan itilerek ölüme gönderiliyordu.

Lore parmaklıktan aşağıya baktı. Gemiye havuza bağlayan zincirler çözülmüştü: Suda onlarca insan âcizce çırpınıyordu. Rıhtımda en az yüz kişi kalmıştı ki aralarında çocuklar da vardı. Panikle atılan çığlıklar havayı bıçak gibi yarıyordu. *“Çekilin yolumdan!” “Kızımı alın!” “N’olur, size yalvarıyorum!”*

Lore “Hollis!” diye bağırdı.

Adam başını kaldırıp baktı. Lore kıstağı gösterdi. Hatasını anladı: Havuzdakiler de onu görmüştü. Güruh öne atıldı; herkes dar borda iskelesinden aynı anda geçmeye çalışıyordu. Yumruklar savruluyor, insanlar fırlatılıp atılıyordu; insanlar eziliyordu. Arbedenin ortasından silah sesi geldi. Hollis öne atılıp kollarını yüzücü gibi sallayarak, kaostun ortasında kendine yol açtı. Başka silah sesleri; kalabalık çil yavrusu gibi dağıldı ve geride, eli tabancalı bir adam kaldı... Etrafında, yerde iki ceset yatıyordu. Adam yaptığı şey karşısında hayrete düşmüşçesine, öylece durdu bir an; sonra dönüp borda iskelesinden yukarıya koştu. Onun için çok geçti: Adam henüz beş basamak çıkmışken, Hollis onu yakasından tuttuğu gibi geriye çekti ve diğer elini adamın -kollarıyla bacaklarını, ters dönmüş tosbağa gibi sallıyordu- kalçalarının altına koyarak, onu parmaklığın üstünden aşağı attı.

Lore telsizi kaptı: “Michael, burada işler çirkinleşiyor!”

Köpükler belirdi. Rand, Michael’a bir metre uzunluğunda bir boru ve bir kutu makine yağı uzattı. Michael eski boruyu çekip çıkardı ve diğer boruyu, sicimlerini yağladıktan sonra yerine takti. Rand panelin başına geri dönmüştü.

Michael “Çalıştır!” diye seslendi.

Işıklar titreşti; karıştırıcılar dönmeye başladı. Borulara basınç yayıldı.

Rand “İşte oldu!” diye bağırdı.

Michael kıvrıla kıvrıla dışarı çıktı. Rand telsizi ona attı.

“Lore...”

Yine tüm elektrikler kesildi.

Amy başarısız olmuştu; ordusu yok olmuş, tozlara karışıp dağılmıştı. Amy o gemide olmayı, buradan ayrılıp bir daha asla dönmemeyi tüm kalbiyle istiyordu. Fakat asla gidemezdi, o gemiyle ya da bir başkasıyla. Gemi giderken Amy rıhtımda duracaktı.

Seninle o hayata sahip olmayı öyle istemiştim ki Peter, diye düşündü. *Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.*

Kamyonet hızla doğuya gidiyordu; direksiyon başında Caleb oturuyordu... Peter, Amy ve Greer da kasadaydılar. İleride rıhtımın ışıkları vardı; Amy arkalarındaki, giderek geride kalan yakıt tankerinin yavaşça döndüğünü gördü. Aralıktan geçen ilk viraller belirdi. Vücutları yanıyordu. O insan boyundaki, yanan fitiller sendeleyerek ilerledi. Aralık, kapı gibi açılmayı sürdürüyordu.

Amy kabin camına döndü. “Caleb...”

Caleb aynadan bakıyordu. “Onları görüyorum!”

Caleb gaz pedalını kökledi; kamyonet öne atılınca Amy yere düştü. Başı metal zemine küt diye çarpınca, sersemletici bir acı duydu. Yüzü göğsüne dönük halde sırtüstü yatarken yıldızları gördü. Yüzlerce, binlerce yıldız... Ve biri kayıyordu.

Bu yıldız giderek büyüdü; Amy onun ne olduğunu anladı.

“Anthony.”

Carter hedefini tutturdu; geçit yola, hızla geçen kamyonetin arkasına inip yerde yuvarlandı ve ayağa kalktı. Viraller yalpalayarak ona doğru geliyorlardı. Carter dikeldi.

Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim.

Şaşkınlıklarını sezdi. Yollarına düşüvermiş bu tuhaf varlık da kimin nesiydi?

Ben On İki'nin On İkincisi Carter'ım. Öldürebilirseniz öldürün beni.

“Ne oldu yahu?”

“Bilmiyorum!”

Lore telsizden bağırdı: “Michael, *hemen şimdi gitmeliyiz.*”

Rand göstergeleri panikle kontrol ediyordu. “Sorun şarj dinamosu değil... Elektriksel olmalı.”

Michael panelin karşısında, tamamen yıkılmış halde duruyordu. Durum ümitsizdi; Michael yenilmişti. Gemisi, *Bergensfjord*'u onu reddetmişti. Michael'ın uğradığı felç hiddete dönüştü. Metali yumrukladı. “Seni kaltak!” Geri çekilip tekrar vurdu. “Seni kalpsiz kaltak! Bana bunu yaparsın ha?” Öfke ve âcizlikle yaşaran gözlerle, güverteden bir ingilizanahtarı kaptı ve metale onunla vurmaya başladı... Tekrar tekrar. “Sana... *Her... Şeyi... Verdim!*”

Kafese kapatılmış, iri bir hayvanın kükremesini andıran bir gürleme koptu ansızın. Işıklar yandı; bütün göstergelerin ibreleri sıçradı.

“Michael, ne yaptın ki?” dedi Rand.

Lore “İşte bu!” diye haykırdı.

Ses giderek yükseliyordu; o uğultu, geminin kaplama levhalarından geçiyordu. Rand gürültüde sesini duyurmak için bağırarak “Basınçta azalma yok!” dedi. “İki bin rpm! Dört! Beş! Altı bin!”

Michael telsizi yerden kaptı. “Uskurları çalıştır!”

Bir inilti. Kemiklerin derinliklerinde hissedilen bir ürperti.

Bergensfjord hareket etmeye başladı.

Yükleme alanına patinaj yaparak girdiler. Kamyonet henüz durmadan, Amy kasadan atladı.

“Amy, dur!”

Ama kadın gitmişti bile; geçit yola koşuyordu. “Caleb, Lucius'u alıp şu gemiye bin.”

Peter'ın kamyonet kasasının yanında duran oğlu sersemlemiş gibiydi.

Peter "Dediğimi yap!" diye emretti. "Bekleme!"

Amy'nin peşinden gitti. Attığı her adımla birlikte kendini daha hızlı koşmaya zorladı. Göğsü inip kalkıyor, altındaki yeryüzü hızla kayıp gidiyordu. Aralarındaki mesafe azalmaya başladı. Altı metre, dört buçuk, üç. Peter'ın son bir deparla Amy'yi belinden tutmasıyla birlikte yere düştüler.

"Bırak gideyim!" Amy dizlerinin üstündeydi; kurtulmak için mücadele ediyordu.

"*Hemen şimdi gitmeliyiz.*"

Amy'nin sesi ağlamaklıydı. "Onu öldürecekler!"

Carter öne eğildi. Parmaklarını açıp kapadı; pençeleri parıltıyordu. Ayak parmaklarını esnetirken, tel gibi gergin tendonlarını hissetti. Üstüne vurup maviye boyayan ay ışığı, onu takdis eder gibiydi.

Amy bir elini uzatıp, ıstırapla haykırdı: "Anthony!"

Carter saldırıya geçti.

İki yüz elli metre uzaklaşmaları gerekiyordu.

Geminin ardında bir köpük duvarı çalkalanıyordu. Rıhtımdan bağrıışmalar yükseldi: "*Bizi almadan gidiyorlar!*" Son kalan yolcular öne atılıp, ayrılan *Bergensfjord* ile birlikte, iskeleye sürtünerek hareket etmeye başlamış borda iskelesine ite kaka bindiler.

Pim bu sahneyi küpeşteden, sessizce seyrediyordu. Borda iskelesinin alt ucu azar azar kenara yaklaşıyordu; birazdan düşecekti. Pim'in kocası neredeydi? Sonra Pim onu gördü. Hollis, Lucius'a destek olarak, iskelede hızlı adımlarla yürüyordu. Pim birileri görsün diye, işaret diliyle konuşmaya başladı heyecanla: *O benim kocam! Ve: Bu gemiyi durdurun!* Ama ne dediğini kimse anlamadı elbette.

Borda iskelesi insan doluydu. Koruyucu parmaklıkların arasında sıkışmış haldeydiler ve geminin güvertesine ancak birer ikişer çıkabiliyorlardı; o kıvranan kütlenin dışına

atılarak çıkıyorlardı. Pim inlemeye başladı. Başta, bunu yaptığının farkında değildi. O ses kendiliğinden çıkmıştı; zapt edilemeyecek kadar şiddetli bir hissin ifadesiydi... Tıpkı yirmi bir yıl önceki gibi; Pim o zaman da, Sara'nın kollarında öyle hüngür hüngür ağlamıştı ki, o sesleri can çekişen bir hayvanın çıkardığı sanılabılırdi. Ses yükseldikçe, Pim Jaxon'ın hayatında yepyeni ve belirgin bir forma bürünmeye başladı: Pim konuşmak üzereydi.

“Caaa-... leb! Koooooşşşş!”

Borda iskelesinin ucu durdu. İskelenin sonundaki bir koç boynuzuna takılmıştı. Giderek hızlanan devasa geminin baskısıyla, ekseninde bükülmeye başladı. Perçin çivileri fırlıyor, metali kıvrılıyordu. Caleb ile Greer birkaç adım ötedeydiler. Pim el sallıyor ve duyamasa da hissettiği, vücudunun her atomuyla hissettiği sözler haykırıyordu.

Borda iskelesi düşmeye başladı.

Hâlâ gemiye zincirle bağlı olduğundan, dönerek geminin yan tarafına çarptı. İnsanlar suya düştü... Kimi kaderine razı olmuş halde sessizce, kimiyse yürek paralayıcı çığlıklar atarak. Borda iskelesinin dibindeki Caleb bir yandan Greer'ı tutarken, diğer kolunu parmaklığın arasından geçirip kıvrırmıştı; Greer'ın ayakları en alt basamağın üstünde dengededeydi. *Bergensfjord* giderek hızlanıyor, köpüklü bir girdabı peşi sıra sürüklüyordu. Geminin arka tarafı geçip giderken, sudaki insanlar uskur köpüklerinin arasına çekildiler. Belki biri çığlık attı, belki bir el boşuna yukarı uzandı; sonra gözden kayboldular.

Michael *Bergensfjord*'un derinliklerinde koşuyordu. Güverteleri peş peşe çıkıyordu; bacakları uçuyor, kolları sallanıyor, kalbi ağzında atıyordu. Birden açık havaya fırladı. Pruvanın ucu, gemi havuzunun kapı kanadının yanından geçiyordu.

Oradan geçemeyeceklerdi. Mümkün değildi.

Michael basamakları üçer üçer çıkararak kaptan köşküne gitti ve kapıdan içeri daldı. “Lore...”

Lore ön camdan dışarıya bakıyordu. “Biliyorum!”

“Biraz daha saptır!”

“Bunu yapmadığımı mı sanıyorsun?”

Kapı kanadı ile geminin sağ tarafı arasındaki mesafe azalıyordu. Yirmi metre. On. Beş.

Lore “Ah, lanet olsun” diye fısıldadı.

Peter ile Amy rıhtımda koşuyorlardı.

Gemi gidiyordu; süzülerek uzaklaşıyordu. Arka tarafındaki çıkıntılı kısımdan ateş ediliyordu; mermiler başlarının üstünden vızır vızır geçiyordu; viraller engeli aşmıştı.

Bir çatırtı.

Geminin yan tarafı, gemi havuzunun kapı kanadının kenarına çarpmıştı. Bunu uzun bir gıcırtı takip etti; geminin momentumunun karşı konulmaz gücü, kapı kanadının ağırlığının yerinden oynatılmaz nesnesiyle karşılaşmıştı. Gemi sarsılsa da, hızı azalmadan ilerlemeye devam etti.

O büyük çelik duvar kalpsizce geçip gitti. *Bergensfjord* birkaç saniye içinde gitmiş olacaktı. Gemiye binmenin yolu yoktu. Peter geminin yan tarafından sarkan bir şey gördü: Düşmüş borda iskelesinin tepesi gemiye tutturulmuş haldeydi hâlâ. Ona iki kişi tutunuyordu.

Caleb. Greer.

Peter’ın oğlu bir koluyla borda iskelesi parmaklığına tutunurken, iskelenin ucunu göstererek onlara seslendi. Havuz kapısının kanadı itilerek gemiden uzaklaştırılmıştı; şimdi, hareketli gemiyle dar açı yapıyordu. Borda iskelesi, kapı kanadının kenarının yanından geçerken, aralarındaki mesafe atlanabilecek kadar azalacaktı.

Fakat Amy artık Peter’ın yanında değildi; Peter tek başınaydı. Dönünce Amy’nin otuz metre geride, sırtı dönük halde durduğunu gördü.

“Amy, hadisene!”

Caleb “Atlamaya hazır olun!” diye seslendi.

Viraller iskelenin diğer ucuna varmışlardı. Amy kılıcını çekip, omzunun üstünden Peter’a seslendi: “O gemiye bin!”

“Ne yapıyorsun? Başarabiliriz!”

“Bana meseleyi açıklattırma şimdi! Haydi, git!”

Peter birden anladı: Amy gitmek niyetinde değildi. Belki asla da olmamıştı.

Sonra Peter kızı gördü.

Kız, Peter’ın ulaşabileceğinden çok uzakta, dev bir kablo makarasının ardında çömelmişti. Çilek rengi saç kurdeleyle toplanmıştı; yüzünde sıyrıklar vardı; doldurulmuş bir hayvanı, çırpı gibi ince kollarıyla, göğsüne sımsıkı bastırmıştı.

Kızı Amy de gördü.

Kılıcını kınına sokup öne atıldı. Viraller rıhtımda koşarak yaklaşıyordu. Küçük kız korkudan donakalmıştı. Amy kızı kapıp beline yaslı halde taşıyarak koşmaya başladı. Serbest eliyle Peter’a ilerlemesini işaret etti. “Bekleme! Bizi yakalaman gerekecek!”

Peter havuz kapısının kanadına doğru koştu. Borda iskelesinin alt kenarı yaklaşık on metre ötedeydi ve aradaki mesafe hızla azalıyordu. Caleb “Haydi, şimdi!” diye seslendi.

Peter sıçradı.

Fazla erken atlamış gibi göründü bir an; çalkantılı sulara düşecekmiş gibi göründü. Fakat sonra elleri borda iskelesinin parmaklığını yakaladı. Kendini yukarı çekti, zemine bastı ve döndü. Amy hâlâ kızı taşıyarak, duvarın tepesinden aşağı koşuyordu. Borda iskelesi onları giderek geride bırakıyordu; Amy başaramayacaktı. Peter elini uzatırken, Amy beş uzun adım (her biri öncekinden uzundu) attı ve sıçrayıp kendini boşluğa fırlattı.

Peter onun elini tuttuğu anı sonradan hatırlayamadı. Bunu yaptığını hatırlayacaktı yalnızca.

Gemi havuzundan çıkmışlardı. Kaptan köşkünden hızla inen Michael küpeşteye koştu. En az on beş metre uzunluğunda, derin bir göçük gördü; gerçi bu yara, su

seviyesinin epey yukarisındaydı. Michael kıyıya baktı. Yaklaşık yüz metre geride, rıhtımın ucunda toplanmış viraller giden gemiyi bir yaşçılar kalabalığı gibi seyrediyorlardı.

“Yardım edin!”

Bu ses pupadan gelmişti.

“Biri düştü!”

Michael arka tarafa koştu. Kucağında bir bebeği sımsıkı tutan bir kadın, küpeştenin üstünden işaret ediyordu.

“O kadının atlayacağını bilmiyordum!”

“Kimin? Kimdi o?”

“Sedyedeydi; yürümekte zorlanıyordu. Adının Alicia olduğunu söyledi.”

Güvertede bir kangal halat yatıyordu. Michael telsizin düğmesine bastı. “Lore, uskurları durdur!”

“Ne?”

“Durdur! Tamamen!”

Michael halatı beline dolamaya başlamıştı bile; telsizi eline tutuşturduğu kadın, ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Kadın “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu.

Michael küpeştenin üstüne çıktı. Çok aşağıda, sular bir girdapta dönüyordu. Michael *Durdur onları*, diye düşündü. *Ulu Tanrım, Lore... O uskurları hemen durdur.*

Atladı.

Ayak parmakları aşağı dönük ve kolları yukarı uzanmış halde, su yüzeyini sivri uçlu bir çubuk gibi deldi; akıntı onu anında kavrayıp aşağı itti. Çamurlu zemine çarptı ve orada yuvarlanmaya başladı. Gözleri tuzdan yanıyordu; hiçbir şey göremiyordu, ellerini bile.

Dosdoğru Alicia’ya çarptı.

Kolları bacakları birbirine karıştı: Su dibinde birlikte, spiral çizerek yuvarlanıyorlardı. Michael onu kemerinden tutup kendine çekti ve beline sarıldı.

Halat gerildi.

Sert bir çekiş: Michael kendini ortadan ikiye kesiliyormuş gibi hissetti. Alicia'yı tutmayı sürdürerek, kırk beş derece yukarıya döndü. Daha şimdiden, otuz saniyedir sudaydı; beyni hava ihtiyacıyla çığlık atıyordu. Uskurlar dönmeyi kesmişti fakat artık bunun önemi yoktu. Geminin momentumu onları çekiyordu. Kısa sürede yüzeye çıkmazlarsa boğulacaklardı.

Ansızın bir uğultu: Uskurlar tekrar çalışmaya başlamıştı. *Hayır!* Sonra Michael durumu anladı: Lore motorları ters yönde çalıştırmıştı. Halatın gerginliği azalmaya başladı ve nihayet tamamen geçti. Yeni bir güç onları kavradı. Öne, dönen uskurlara doğru çekiliyorlardı.

Paramparça olacaklardı.

Michael yukarıya baktı. Çok yukarıda, su yüzeyi ışıldıyordu. Bu gizemli, çağıran ışığın kaynağı neydi? Uskur sesleri ansızın kesildi; Michael, Lore'un niyetini anladı. Lore halatı, yukarı çıkabilecekleri kadar gevşetiyordu. Michael bacaklarını çırpmaya başladı. *Alicia, pes etme. Bunu yapmama yardım et. Yoksa ölürüz.* Ama boşunaydı; taş gibi batıyorlardı. Işık acımasızca uzaklaşıyordu.

Halat tekrar gerildi. Çekiliyorlardı.

Yüzeye çıktıklarında, Michael ağzını ardına dek açarak derin nefes aldı. Pupanın altındaydılar ve tepelerinde bir çelik dağı yükseliyordu; Michael'ın gördüğü ışık aya aitti. Tepelerinde parlayan tombul dolunay, su yüzeyini aydınlatıyordu.

"Her şey yolunda; seni tutuyorum" dedi Michael. Alicia onun kollarında öksürüyor, ağzından sular saçıyordu; çok yukarıdan bir cankurtaran sandalı indiriliyordu. "Seni tutuyorum; seni tutuyorum; seni tutuyorum."

Carter'ın gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu.

Geçit yolda, kan içinde ve kemikleri kırılmış halde yatıyordu. Vücudunun bazı kısımları eksik, kopmuş gibiydi. Acı duymuyordu; bedeni uzaklarda, onun kontrolünün dışında gibi geliyordu daha çok.

Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim.

Etrafında çember şeklinde duruyorlardı. Carter onlara karşı yalnızca sevgi duyuyordu. Gemi gitmişti; giderek uzaklaşıyordu. Carter her şeye karşı büyük bir sevgi duydu; elinden gelse, kalbiyle tüm dünyayı sarmalardı. Geçit yolun kenarında, su yüzeyinde gezinen ay ışığı, Carter'ın geçmesi için parlak bir yol teşkil ediyordu.

Bunu yapmama izin verin. Onun içimden çıktığını hissetmeme izin verin, ölmeden önce tekrar insan olmama izin verin.

Carter sürünmeye başladı. Viraller geri çekilerek, onun geçmesine izin verdiler. Saygılı bir tavırları vardı; sanki öğrenciydiler ya da düşmanlarının kılıcını kabul eden askerdiler. Carter yolu enlemesine kat etti. Bedeninin denize dokunan ilk kısmı, uzanan sol eli oldu. Su serin ve ağırlayıcıydı; tuz ve toprak yönünden zengindi. İçinde bir milyar canlı geziniyordu; Carter onların arasına katılacaktı.

Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim... Size teşekkür ederim.

Carter usulca suya girdi.

XI

Aynalar şehri

Sağlığımda ördüğüm zinciri taşıyorum...
Halka halka, metre metre ördüm onu;
Hür irademle doladım üstüme
Ve hür irademle taşıyacağım.

- Charles Dickens,
Bir Noel Şarkısı

Denizde şafak.

Bergensfjord demir atmıştı; devasa motorları dinleniyordu. Gökyüzü alçak bulutlu, deniz çarşaf gibiydi; uzaklarda, Koy'a yağmur yağıyordu. Yolcuların çoğu güvertede uyuyordu. Hep birden yığılıvermişçesine, karman çorman yatıyorlardı. Karadan yüz altmış kilometre uzaktaydılar.

Amy pruvada duruyordu; yanında Peter vardı. Amy'nin aklından başıboş düşünceler geçiyordu, zihniyse onlara odaklanmayı reddediyordu... Biri dışında. Anthony ölmüştü. Geride bir tek Amy kalmıştı.

Küçük kızın adı Rebecca'ydı. Annesi saldırıda, babasıysa yıllar önce ölmüştü. Amy'nin ondan aldığı his -kızın vücut ağırlığı ve ısısının, havada uçarlarken âcizlikten kaynaklanan bir güçle Amy'ye tutunmasının verdiği his- hâlâ canlıydı. Amy o hissi unutacağını sanmıyordu; o his kendisinin parçası olmuş, iliklerine işlemişti. O anı belirlemiş, seçimi Amy'nin yerine yapmıştı. Amy iskelede yalnızca Rebecca'yı değil, kendi küçük kızlık halini de görmüştü... Nihayetinde o da küçükken bu kız kadar yalnızdı; dünyanın inişli çıkışlı hareket eden, büyük makinesinde terk edilmiş ve kurtarılmaya ihtiyaç duymuştu.

Bir süre, belki on dakika boyunca ne Amy ne de Peter konuştu. Peter da Amy gibi dalgındı; boşluğa bakıyordu... Soluk şafak göğüne, sınırsızca dingin denize.

Sessizliği bozan Amy oldu. "Gidip onunla konuşsan iyi olacak."

Gecenin geç saatlerinde bir karara varılmıştı. Amy gidemezdi; Alicia da. Sağ kalanlar kendilerine yeni bir hayat kuracaklarsa, eski dehşetlerin tüm izlerinin geride bırakılması şarttı. şu an önemli olan, bunu diğerlerinin kabul etmesiydi.

“Bunu o yapmadı Peter.”

Peter ona göz atsa da bir şey demedi.

Amy “Sen de” diye ekledi.

Bir başka sessizlik. Amy, Peter’ın buna inanmasını tüm kalbiyle istiyordu fakat Peter’ın başka türlü düşünmesinin olanaksızlığının farkındaydı.

“Onunla barışmalısın Peter. İkiniz için de.”

Güneş bulutların ardından, sıradan bir biçimde yükseliyordu; gökyüzü renkten yoksundu... Kenarları, belirgin olmayan bir şekilde ufka karışıyordu. Yağmur uzak duruyordu. Michael havanın sorun olmayacağı konusunda güvence vermişti; böyle şeylerden anlardı.

Peter “Eh, bu işi halletsem iyi olacak sanırım” dedi.

Amy’nin yanından ayrılıp mürettebat yatakhanesine indi. Güverte altlarının havası daha serindi ve ıslak metal ile pas kokuluydu. Michael’ın adamlarının çoğu ranzalarında horluyordu; bu kısa arayı fırsat bilip dinleniyor ve ileride olacıklara kendilerini hazırlıyorlardı.

Alicia koridorun sonundaki bir alt ranzada yatıyordu. Peter onun yanına tabure çekip genzini temizledi. “Evet.”

Alicia yukarı bakıyordu fakat henüz Peter’a bakmamıştı. “Aklında ne varsa söyle.”

Peter aklında ne olduğuna tam olarak emin değildi. *Seni boğmaya kalktığım için zgnm*, demek veya *Aklın neredeydi?* diye sormak mı istiyordu? Belki de *Cehenneme git*, demeyi istiyordu.

“Barışma teklif etmek için geldim.”

Alicia “Barışma” diye tekrarladı. “Amy’nin fikrine benziyor.”

“Kendini öldürmeye çalıştın Lish.”

“İşe yarayacaktı da, Michael kahraman olmaya karar vermeseydi. Onunla görülecek bir hesabım var.”

“Suyun seni eski haline döndüreceğini mi düşündün?”

“Öyle düşünmüş olmam sana kendini daha iyi hissettirir miydi?” Alicia uzun uzun nefes verdi. “Korkarım ki benim öyle bir seçeneğim yok. Fanning o konuda gayet netti. Hayır, amacımın kesinlikle boğulmak olduğunu söylemeliyim.”

“Buna inanamam.”

“Peter, ne istiyorsun? Bana acımaya geldiysen ilgilenmiyorum.”

“Bunun farkındayım.”

“Söylemeye çalıştığın şey, bana ihtiyacın olduğu.”

Peter başıyla onayladı. “Bu doğru denebilir.”

“Ve bu koşullar altında, savaş baltasını gömmemizin en iyisi olacağı. Yoldaş, silah arkadaşı olmamızın... Saflarda ayrılık olmamasının.”

“Aşağı yukarı evet.”

Alicia yüzünü yavaşça, acıyla Peter’a çevirdi. “Ne düşünüyordum, bilmek ister misin? Ellerin boğazımdayken yani.”

“Bana söylemek istersen.”

“Şöyle düşünüyordum: *Eh, biri beni boğacaksa en azından bu işi eski dostum Peter’ın yapmasına memnunum.*”

Alicia bunları acı bir sesle söylememiştir; bir gerçeği ifade ediyordu yalnızca.

“Hatalıydım” dedi Peter. “Bunu hak etmemiştin. Fanning ile aranızda ne var bilmiyorum. Açıkçası hiçbir zaman anlayabileceğimi de sanmıyorum. Ama sana haksızlık ettim.”

Alicia onun sözlerini tarttıktan sonra omuz silkti. “Yani çuvalladın. Açık açık özür dilemeyeceksen bununla idare etmem gerekecek sanırım.”

“Öyle olacak sanırım.”

Alicia onu bakışlarıyla uyardı. “Seni oraya götürebileceğimi söylemiştim ki götürebilirim de. Fakat yaşanacak hayatından boşu boşuna vazgeçmiş olursun.”

“Bence tam tersi.”

Alicia gülmeye başladı fakat gülmesi öksürmeye dönüştü... Derin derin, kesik kesik öksürdü. Duyduğu acı yüzünden gözlerini sımsıkı yumdu. Peter onun öksürüğünün geçmesini bekledi.

“Lish, iyi misin?”

Alicia’nın yanakları kızarmıştı; dudaklarında yer yer tükürük vardı. “İyi görünüyor muyum?”

“Genel olarak daha iyi görünüyorsun.”

Alicia iflah olmaz evladının karşısındaki anne misali, hoşgörülle başını iki yana salladı. “Hiç değişmiyorsun Peter. Seni elli yıldır tanıyorum ve hâlâ aynı adamsın. Sana fazla uzun süre kızgın kalamayışının sebebi budur belki de.”

“Ben de bununla idare edeceğim.” Peter ayağa kalktı. “Yola çıkmamızdan önce bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Yeni bir beden hoş olurdu. Bu beden vaktini doldurmuş gibi görünüyor.”

“Onun dışında.”

Alicia bir an düşündükten sonra gülümsedi. “Bilmem ki... Bir başka tavşan nasıl olur?”

Peter oğlunu güvertede buldu; Caleb bir ahşap sandığa oturmuş, Michael’ın geminin arka tarafındaki çıkıntılı kısımda hazırlıklarını yapmasını seyrediyordu.

Peter “Sakıncası var mı?” diye sordu.

Caleb yana kaydı.

“Pim nerede?”

“Uyuyor.” Oğlu dönüp Peter’a ters ters baktı. “Bunu anlamama yardım et.”

“Edebileceğime emin değilim”

“Öyleyse neden? Artık ne fark eder ki?”

“Günün birinde insanlar geri gelecek. Fanning hâlâ yaşıyor olursa her şey yeniden başlayacak.”

“Gitmenin sebebi Amy.”

Peter konuşamayacak kadar şaşırdı.

Caleb “Ah, o kadar şaşırmış görünme” diye devam etti. “Yıllardır biliyorum.”

Peter nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Sonunda, gerçeği itiraf etmekten başka bir şey yapamadı. “Eh, haklısın.”

“Tabii ki *haklıyım*.”

“Bitirmeme izin ver. Amy’nin gerçekten de bununla ilgisi var ama tek sebep o değil.” Peter düşüncelerini odakladı. “Bunu açıklamanın en iyi yolu şu... Bu babanla ilgili bir hikâye. Koloni’de bir geleneğimiz vardı. Buna Merhamet Nöbeti derdik. Biri dönüştürüldüğünde, bir akrabası her gece şehir surunda onu beklerdi. Yem olarak, kafes içinde kuzu bırakırdık. Akrabası yedi gece boyunca onun eve gelmesini beklerdi ve geldiğinde onu öldürmek bu kişinin göreviydi. Bu genellikle en yakın erkek akrabanın sorumluluğu olurdu, dolayısıyla baban ortadan kaybolduğunda ben onun için nöbet tutmak zorunda kaldım.”

Caleb onun yüzünü dikkatle seyrediyordu. “Kaç yaşındaydın?”

“Yirmi, yirmi bir? Daha çocuktum.”

“Ama baban geri gelmedi. Barınak’a götürülmüştü.”

“Evet ama bunu bilmiyordum. Yedi gece, Caleb. Bir insanı, özellikle de kendi ağabeyini öldürmeyi düşünmek için epey uzun bir süre. Başta bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı merak ettim. Ebeveynimiz ölmüşlerdi; dünyada Theo’dan başka kimsem kalmamıştı. Ama geceler birbirini takip ettikçe bir şeyi anladım. Ağabeyimi öldürmekten daha kötü bir şey vardı, bu da o işi başkasının yapmasına izin vermemdi. Durum tersi olsa, dönüştürülen kişi ben olsam, şimdikinden başka türüsünü istemezdim. İnan ki o işi yapmayı hiç istemiyordum ama ağabeyime o kadarını borçluydum. O sorumluluk sadece ve sadece bana

aitti.” Peter sözlerinin etki göstermesini bekledi bir an. “Bu da böyle bir şey oğlum. Neden o kişinin ben olmam gerektiğini bilmiyorum. Bu yanıtlamayacağım bir soru. Fakat önemli değil. Pim ile çocuklar... Onlar senin sorumluluğun. Bu dünyaya, onları son nefesine dek korumak için getirildin. Senin işin o. Benimki de bu. İşimi yapmama izin vermelisin.”

Michael *Nautilus*’ta, teknenin denize indirilmesine yardım edecek mürettebata talimatlar veriyordu. Tekne kalın halatlı ağ ile sarmalanmıştı; çelik vinç kolu ve bir blok sistemi sayesinde yerinden kaldırılıp geminin yan tarafından sarkıtılacaktı. Suya indirilince, halatını keserek tekneyi serbest kılıp yelken açacak ve New York’a doğru yola koyulacaklardı.

“Seni öldürecek” dedi Caleb.

Peter bir şey demedi.

“Başarırsan ne olacak peki? Amy gidemez. Kendin söyledin.”

“Evet, gidemez.”

“Öyleyse ne olacak?”

“O zaman hayatımı yaşarım. Tıpkı senin hayatını yaşayacağın gibi.”

Peter oğlunun daha fazlasını söylemesini bekledi; Caleb bunu yapmayınca, Peter elini onun omzuna koydu. “Bunu kabullenmelisin oğlum.”

“Kolay değil.”

“Olmadığını biliyorum.”

Caleb başını kaldırdı. Sertçe yutkunup “Çocukken arkadaşlarım hep senin hakkında konuşurlardı” dedi. “Söylediklerinden bazıları doğruydu, çoğuysa düpedüz saçmalıktı. İşin tuhafı, senin adına kendimi kötü hissederdim. Bana gösterilen ilgiden rahatsız olduğumu söyleyemem ama insanların senin hakkında öyle düşünmelerini istemediğini de biliyordum. Bu mesele kafamı karıştırırdı. Önemli bir şahsiyet, bir çeşit kahraman olmayı

kim istemezdi ki? Sonra bir gün anladım. Öyle hissetmenin sebebi bendim. Sen beni seçmiştin ve artık başka hiçbir şeyi umursamıyordun. Dünya seni unutsa çok mutlu olurdun.”

“Bu doğru. Meseleye öyle bakıyordum.”

“Kendimi öyle *şanslı* hissettim ki. Sanchez’in yanında çalışmaya başladığında, işler değişebilir diye düşündüm ama hiçbir zaman öyle olmadı.” Caleb tekrar Peter’a baktı. “Şimdi de gitmeni kabullenip kabullenemeyeceğimi soruyorsun. Eh, kabullenemem. Bunu yapamam. Ama seni anlıyorum.”

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Çevrelerinde gemi uyanıyor, yolcular kalkıp geriniyordu. Tanıdık olmayan okyanus aydınlığına gözlerini kırıpıştırarak bakarken *Bu gerçekten oldu mu?* diye düşünüyorlardı. *Gerçekten bir gemide miyim? Şu güneş mi, deniz mi?* Peter Buranın sonsuz dinginliği karşısında ne kadar da *şaşkın olmalılar*, diye düşündü. İnsan sesleri yükseliyordu giderek... Çoğu çocuklara aitti; bir dehşet gecesi, onlar için yepyeni bir hayatın kapısını ansızın ve hiç beklenmedik bir şekilde açmıştı. Bir dünyada uykuya dalıp bir başka dünyada uyanmışlardı; bu yeni dünya öyle farklıydı ki belki de bambaşka bir gerçeklik versiyonu gibi geliyordu onlara. Dakikalar geçtikçe, yolcular kendi aralarında fısıldaşıp konuşarak, sanki manyetizmanın etkisiyle, küpeştenin ucuna gittiler. Peter kulak kabartırken, içinde anıların uyanmasıyla birlikte, bir daha asla görmeyeceği şeylerin bilincine vardı.

Michael onlara doğru yürüdü. Adam, Caleb’ı çabucak süzerek durum değerlendirmesi yaptıktan sonra gözlerini tekrar Peter’a çevirdi. Ceplerindeki ellerini kımıldatarak kibarca, özür dilercesine “Bütün malzemeler yüklendi” dedi. “Hazır sayılırız sanırım.”

Peter başıyla onayladı. “Tamam.” Ama harekete geçmedi.

“Diğerlerine... Söylememi ister misin?”

“Bu iyi olur bence.”

Michael gitti. Peter oğluna döndü. “Caleb...”

“Ben iyiyim.” Caleb sandıktan kalktı; yaralı bir adam gibi kaskatı duruyordu. “Pim ile çocukları getireyim.”

Herkes *Nautilus*’un etrafında toplandı. Lore ile Rand hâlâ sedyeye bağlı olan Alicia’yı vinçle kaldırıp alçak güverteye yerleştirdiler. Michael ile Peter, Alicia’yı teknenin küçük kamarasına indirdikten sonra, diğerlerinin arasına katılmak için merdiveni indiler: Caleb ile ailesi; Sara ile Hollis; geçirdiği kazadan sonra güvertede onlara eşlik edecek kadar kendini toplamış olan, bir eliyle *Nautilus*’un gövdesine yaslanan Greer. Gemideki herkes seyrediyordu; mesele kulaktan kulağa yayılmıştı. Saat 08.30 idi.

Son vedalar: Kimse nereden başlayacağını bilemiyordu. Topluca kalakalma halini bozan Amy oldu. Lucius’a sarıldı (başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle konuştular)... Sonra Sara’ya, ardından da Hollis’e; bütün bunların ağırlığı karşısında Sara’dan bile daha çok sarsılmış gibi görünen Hollis, Amy’yi sımsıkı bağrına bastı.

Fakat Sara kendini tutuyordu elbette. Sakin görünüşü aldatmacaydı. Michael’a gitmeyecekti; buna dayanamazdı. Sonunda, etraflarında vedalaşmalar olurken Michael, Sara’ya gitti.

Sara üzüntüyle “Ah, lanet olsun sana Michael” dedi. “Neden hep bana bunu yapıyorsun?”

“Özel yeteneğim bu sanırım.”

Sara ona sarıldı. Sımsıkı yumduğu gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. “Sana yalan söyledim Michael. Senden asla umudu kesmedim. Bir gün bile.”

Ayrıldılar; Michael, Lore’a döndü. “Bir daha görüşmeyiz sanırım.”

“Gitmeyeceğini baştan beri biliyordun, değil mi?”

Michael yanıt vermedi.

“Ah, lanet olsun” dedi Lore. “Sanırım ben de biliyordum.”

“Gemime iyi bak” dedi Michael. “Sana güveniyorum.”

Lore onun yanaklarını ellerinin arasına alıp Michael'ı uzun uzun, şefkatle öptü. "Güvende kal Michael."

Michael *Nautilus*'a çıktı. Peter merdivenin dibinde önce Greer ile, sonra da Hollis ile el sıkıştı; Sara'yı uzun uzun bağrına bastı. Pim ve çocuklarla daha önce vedalaşmıştı. En son, oğluyla vedalaşacaktı. Caleb yanda duruyordu. Ağlamamak için gözlerini kısmıştı; ağlamayacaktı. Peter kendini ölümüne doğru yürüyormuş gibi hissetti birden. Aynı zamanda, daha önce hiç duymadığı bir gurura kapıldı. Karşısındaki bu güçlü adam. Caleb. Evladı, oğlu. Peter onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. Onu fazla uzun süre kucaklamayacaktı; yoksa hiç bırakmayabilirdi. *Bize hayatlarımızı veren çocuklardır; onlarsız, toz gibi geçip gideriz*, diye düşündü. Birkaç saniye boyunca, olabildiğince çok şeyi hafızasına kaydetti; sonra geri çekildi.

"Seni seviyorum oğlum. Beni çok gururlandırırıyorsun."

Merdiveni çıkıp, güvertedeki diğerlerinin arasına katıldı. Rand ile Lore vinci kullanmaya başladılar. *Nautilus* kaldırılıp yandan sarkıtıldı. Tekne hafif bir şıptıyla suya indi.

Michael yukarıya seslendi: "Tamam, bizi burada tutun!"

Ağı kesmek için bıçaklarını kullandılar. Denize düşen ağ, pupalarının altından, yarısı su üstünde salınarak geçtikten sonra kendi ağırlığıyla tamamen battı. Peter ile Amy takviye halatlarını takarken, Michael da direği kaldırıp dik duruma getirmekte kullanılacak halatları hazırladı. Salınarak *Bergensfjord*'dan uzaklaşmaya başlamışlardı. Her şey hazır olunca, Michael vinç kolunu çevirmeye girişti. Yelken direği kalkıp yerine oturdu; Michael onu sabitledikten sonra, bumbaya bağlı yelkeni açtı. *Bergensfjord* ile aralarındaki mesafe açılmış, yaklaşık elli metreye çıkmıştı. Hava ısınıyor, ılık ve hafif rüzgâr esiyordu. Büyük geminin motorları çalışmıştı. Zincirlerin birinden, yeni bir ses geldi. *Bergensfjord*'un pruvasının altında çapa belirdi; yükselirken üstünden sular akıyordu. Geminin küpeştesi boyunca

simalar diziliydi; insanlar onları seyrediyordu. Bazıları el sallamaya başladı.

“Tamam, hazırız” dedi Michael.

Ana yelkeni çektiler. Yelken hafifçe dalgalandı fakat Michael yekeyi yana çekince pruva yavaşça rüzgârdan farklı yöne döndü. Yelken hafif bir patlama sesiyle kabardı.

“Yeterince uzaklaşınca flock yelkenini çekeriz” dedi Michael.

Peter hızlarını oldukça şaşırtıcı buldu. Tekne hafif hafif yalpalasa da dengeli izlenimi veriyor, pruvasının ucu suları bıçak gibi yarıyordu.

Yavaş yavaş, sonra da bir anda oldu: Yalnızdılar.

Nautilus'un Seyir Defteri

4. Gün: 27° 95' K, 83° 99' B. Rüzgâr GGD 10-15, zaman zaman 20'ye kadar çıkıyor. Hava açık, dalga boyu 90-120 santim arası.

Üç gün boyunca hafif rüzgâr esmesinden sonra nihayet iyi yol almaya başladık... 6-8 deniz mili hızla ilerliyoruz. Gece olmadan Florida'nın batı sahiline, Tampa'nın hemen kuzeyine varacağımızı tahmin ediyorum. Peter nihayet denize alışmaya başladı gibi. Teknenin yan tarafından üç gün boyunca kustuktan sonra, bugün karnının aç olduğunu söyledi. Lish ise pek bir şey yapmıyor; genellikle uyuyor ve tek kelime etmedi. Herkes onun için kaygılanıyor.

6. Gün: 26° 15' K, 79° 43' B. Rüzgâr GGD 5-10, değişken. Hava parçalı bulutlu. Dalga boyu 30-60 santim arası.

Florida Yarımadası'nın etrafından dolanıp kuzeye saptık. Buradan sonra sahili geride bırakıp, dosdoğru Kuzey Carolina'nın dış kıyılarına gideceğiz. Hava bütün gece yoğun bulutluydu fakat yağmur yağmadı. Lish hâlâ epey halsiz. Amy nihayet onu beslenmeye ikna etti ve Peter ile ben çöp çektik. Peter kazandı, gerçi duruma nasıl bakıldığına bağlı herhalde. Sara'nın talimatlarını duyunca biraz endişelendim, iğnelerle de aram iyi değildir; bu yüzden işi Amy devraldı. Yarım litre. Bakalım faydası olacak mı?

9. Gün: 31° 87' K, 75° 25' B. Rüzgâr GGD 15-20, zaman zaman 30'a kadar çıkıyor. Hava açık. Dalga boyu 150-210 santim arası.

Korkunç bir gece. Günbatımından hemen önce fırtına koptu... Dev dalgalar, sert rüzgârlar, sağanak. Herkes bütün gece ayakta kalıp, kaplarla su boşalttı. Rotamızdan epey saptık, yeke sabitleyici de kırıldı. Epey su aldık ama teknenin gövdesi su geçirmiyor gibi görünüyor. Sert rüzgâr sebebiyle camadan vurduk ve flock yelkenini indirdik.

12. Gün: 36° 75' K, 74° 33' B. Rüzgâr KKD 5-10. Hava parçalı bulutlu. Dalga boyu 60-90 santim arası.

Batıya, kıyıya doğru gitmeye karar verdik. Herkes bitkin; dinlenmeye ihtiyacımız var. İyi şeyler de oluyor... Lish kendini epey toplamış gibi görünüyor. Mesele sırtı; hâlâ çok acı çekiyor ve neredeyse hiç eğilemiyor. İğne sırası bendeydi. Lish bunu biraz eğlenceli bulur gibiydi. "Aaa, çabuk ama Devre" dedi. "Kızların beslenmesi gerekir. Belki kanın beni zekileştirir."

13. Gün: 36° 56' K, 76° 27' B. Rüzgâr KKD 3-5. Dalga boyu 30-60 santim arası.

James Nehri'nin ağzında demir attık. Dört bir yandaki enkazların manzarası muhteşem... Dev donanma gemileri, tankerler, hatta bir denizaltı. Lish'in ruh halinde düzelme var. Günbatımında, onu güverteye çıkarmamızı istedi.

Güzel, yıldızlı bir gece.

15. Gün: 38° 03' K, 74° 50' B. Rüzgâr hafif, yönü değişken. Dalga boyu 60-90 santim arası.

Elverişli rüzgârla yola çıktık. 6 deniz mili hızla ilerliyoruz. Herkes hissediyor... Yaklaşıyoruz.

17. Gün: 39° 63' K, 75° 52' B. Rüzgâr GGD 5-10. Dalga boyu 90-150 santim arası.

Yarın New York'a varacağız.

Alacakaranlık çökerken, dördü kaptan köşkünde oturuyorlardı. Demir atmışlardı; pruvanın iskele tarafının biraz ilerisinde, uzun bir kumsal uzanıyordu. Staten Island'ın güney ucu... Bir zamanlar burada insan nüfusu yoğunken şimdi yeryüzü ortaya çıkmış, temizlenmiş, kıra dönüşmüştü.

Peter gruptakilere göz gezdirerek "Eee, hemfikir miyiz?" diye sordu. "Michael?"

Yekenin yanında oturan Michael bir çakıyla oynuyor, açıp kapıyordu. Yüzü tuz ve rüzgârdan yıpranmıştı; kum rengi bıyığıyla sakalının arasından, beyaz dişleri parlıyordu. "Daha önce de söyledim size. Plan bu diyorsanız plan budur."

Peter, Alicia'ya döndü. "Bu fikrini söylemek için son şansın."

"Hayır desem bile dinlemezsiniz."

"Üzgünüm, bu yeterince iyi değil."

Alicia ona ihtiyatla baktı. "Fanning kuzu kuzu teslim olacak değil, biliyorsunuz. 'Kusura bakmayın, yanılmışım galiba' demeyecek. Adamın tarzı değil."

"İşte bu yüzden, senin Michael ile birlikte tünelde olmana ihtiyacım var."

"Ben terminalde, sizin yanınızda olmalıyım."

Peter ona dik dik baktı. "Fanning'i öldüremiyorsun... Kendi ağzınla söyledin. Doğru dürüst yürüyemiyorsun bile. Öfkeli olduğunu ve bunu duymak istemediğini biliyorum. Ama hislerini bir kenara koymalı ve işin o kısmını Amy ile bana bırakmalısın. Bize ayak bağı olursun sadece, hem

Michael'ı koruman gerek. Fanning'in viralleri sana saldırmaz. Michael'ı koruyabilirsin."

Peter sözlerinin onu incittiğini görebiliyordu. Alicia bakışlarını kaçırdıktan sonra tekrar Peter'a baktı; gözleri uyarıyla kısılmıştı. "Geldiğimizi biliyor; bunun farkındasın. Bütün bunların onun dikkatinden kaçtığını hiç sanmıyorum. Terminale paldır küldür dalmak, onun eline koz vermek olur."

"Niyetimiz öyle yapmak."

"Peki ya işe yaramazsa?"

"O zaman hepimiz ölürüz ve Fanning kazanır. Daha iyi bir fikrin varsa duymaya hazırım. O adam konusunda uzman sensin. Yanıldığımı söyle, seni dinleyeyim."

"Bu adil değil."

"Adil olmadığını biliyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Alicia pes ederek iç geçirdi. "Tamam, bunu yapamam. Sen kazandın."

Peter, Amy'ye baktı. Denizde geçirdikleri iki haftada, Amy'nin saçı biraz uzayarak yüz hatlarını hem yumuşatmış hem de her nasılsa belirginleştirmiş, daha güçlü ve biçimli görünmelerini sağlamıştı. "Bence her şey Fanning'in ne istediğine bağlı" dedi Amy.

"Yani senden ne istediğine."

"Belki de beni öldürmek istiyordur yalnızca; bu durumda, onu durdurmanın pek yolu yok. Ama aklında sadece bu varsa, beni buraya getirmek için onca zahmete girmesi tuhaf."

"*Sence* ne istiyor?"

Hava neredeyse tamamen kararmıştı; kıyıdan uzun uzun dalga şıpırtıları geliyordu.

"Bilmiyorum" dedi Amy. "Fakat Alicia'ya katılıyorum. O adamın kanıtlamak istediği bir şey var. Bunun ötesinde..." Amy sözünü yarım bıraktıktan sonra devam etti: "Önemli olan, Fanning'in o terminalde olmasını sağlamamız. Onu oraya götürelim ve orada tutalım. Michael'ı beklememeliyiz."

Su bastığında orada olmamız gerek. Elimize o zaman fırsat geçecek.”

“Planı onaylıyorsun yani.”

Amy başıyla onayladı. “Evet. En iyi şansımız o bence.”

“Şu çizime bakalım.”

Alicia basit bir harita çizmişti: sokaklar ve binalar ama aynı zamanda altlarında ne olduğu ve giriş noktaları. Buna sözel tasvirler ekledi: oranın görünüşü, verdiği his, yollarını bulmakta kullanacakları noktalar, orman bitkilerinin ya da yıkılmış yapıların yollarını keseceği kısımlar, denizin adanın güney iskelesini kapladıktan sonra derlediği kısımlar.

“İstasyonun etrafındaki sokaklardan bahset” dedi Peter. “Virallerin oralarda hareket etmesini sağlayacak ne kadar gölge var?”

Alicia bir an düşündü. “Şey, çok yok. Öğleyin daha çok güneş olur ama binaların hepsi epey yüksek. Altmış, yetmiş katlı binalardan bahsediyorum. Hayatınızda öyle şey görmemişsinizdir; günün herhangi bir vaktinde, sokak seviyesi epey karanlık olabiliyor.” Alicia onların dikkatini çizime yöneltti tekrar. “Bence sizin için en iyisi burası, terminalin batı çıkışı.”

“Neden orası?”

“İki sokak batıda şantiye alanı var. O bina elli iki katlı; etrafındaki binalara kıyasla çok büyük sayılmaz ama üstten otuz katın pencerelerinin sadece çerçeveleri takılı. Binanın etrafı epey güneş alıyor, gün sonunda bile. Terminalden bakınca görülüyor... Dış asansörü ve yan tarafında vinç var. Orada bol bol zaman geçirirdim.”

“Vincin üstünde mi?”

Alicia omuz silkti. “Hı hı... Şey. Hoşuma gidiyordu.”

Daha fazla açıklama sunmadı; Peter üstelememeye karar verdi. Haritadaki bir başka noktayı, terminalin doğusundaki bir bloku gösterdi. “Bu ne?”

“Chrysler Binası. Buralardaki en yüksek şey... Neredeyse seksen katlı. Tepesi parlak bir metalden yapılma; taç gibi.

Oldukça yansıtıcı. Güneşin konumuna göre, epey ışık yansıtabiliyor.”

Gün sona ermişti; ısının düşmesi havadan çiy çekilmesine yol açıyordu. Sessizlik çökerken, Peter konuşmanın sona erdiğini fark etti. Sekiz saatten az bir sürede yelkenleri fora edeceklerdi ve *Nautilus* Manhattan’a giderek yolculuğunun son ayağını tamamlayacaktı; orada da her ne olacaksa olacaktı. Hepsinin sağ kalacak olması muhtemel görünmüyordu, hatta herhangi birinin bile.

“Ben nöbet tutarım” dedi Michael.

Peter ona baktı. “Hepimiz burada gayet korunaklı gibiyiz. Nöbet tutmak şart mı?”

“Deniz dibi epey kumlu. Çapanın sürüklenmesi şu an ihtiyacımız olan en son şey.”

“Ben de nöbet tutarım” dedi Lish.

Michael gülümsedi. “Bana eşlik etmeni istemiyorum diyemem.” Sonra, Peter’a: “Sorun değil, o işi milyon kez yaptım. Gidin uyuyun. Siz ikinizin dinlenmiş olmaya ihtiyacınız olacak.”

Gece, ellerini denizin üstüne yaydı.

Her şey dinginlik içindeydi: Derin, sakın okyanusun sesleri ve tekneye vuran dalgaların şıptısı duyuluyordu yalnızca. Peter ile Amy kamaranın tek yatağında, birlikte kıvrılmış yatıyorlardı; Amy’nin başı Peter’ın göğsündeydi. Gece ılıktı fakat güverte altının havası, etrafını çevreleyen sular sebebiyle serin, neredeyse soğuktu.

“Bana çiftlikten bahset” dedi Amy.

Peter karşılık vermeden önce bir an durup düşünmeye ihtiyaç duydu; teknenin hareketleriyle ve yakınlık hissiyle uyuşmuştu, hatta uykuyla uyanıklık arasında geziniyordu.

“Nasıl tasvir edeceğimi bilemiyorum. Sıradan rüyalara benzemiyorlardı... Çok daha gerçektiler. Sanki başka bir yere, başka bir hayata gidiyordum her gece.”

“Sanki... Başka bir dünyaya. Gerçek ama aynı değil.”

Peter başıyla onayladıktan sonra “Onları her zaman tüm ayrıntılarıyla hatırlamıyordum” dedi. “Kalan şey o his oluyordu genellikle. Ama başka birtakım şeyler de. Ev, nehir. Sıradan günler. Çaldığın müzik. Öyle güzel şarkılardı ki. Onları sonsuza dek dinleyebilirdim. Öyle hayat dolu gibiydiler ki.” Peter sustuktan sonra “Senin için de aynı mıydı?” dedi.

“Sanırım, evet.”

“Ama emin değilsin.”

Amy tereddüt etti. “Bana tek bir kez oldu, sudayken. Sana müzik çalıyordum. Öyle kolay geliyordu ki. Sanki o şarkılar içimdeydi de nihayet onları dışarı salıyordum.”

Peter “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Hatırlamıyorum. Sonra kendimi güvertede buldum ve sen oradaydın.”

“Bunun anlamı ne sence?”

Amy yanıt vermeden önce duraksadı. “Bilmiyorum. Tek bildiğim şu ki, hayatımda ilk kez gerçekten mutluydum.”

Teknenin hafif gıcırıltılarını birlikte dinlediler bir süre.

“Seni seviyorum” dedi Peter. “Hep sevdim sanırım.”

“Ben de seni seviyorum.”

Amy ona sokuldu; Peter aynı şekilde karşılık verdi. Amy’nin sol elini tutup birbirlerinin parmaklarını iç içe geçirdi ve o eli göğsüne çekip orada tuttu.

“Michael haklı” dedi Amy. “Uyumalıyız.”

“Tamam.”

Az sonra Amy, Peter’in soluklarının yavaşladığını hissetti. Peter’in nefesi sakinleşip, kıyıya vuran dalgaları çağrıştıran, derin ve uzun bir ritme büründü. Amy gözlerini kapadı... Gerçi bunun boşuna olduğunu biliyordu. Saatlerce, uyumadan yatacaktı.

Nautilus’un güvertesinde, Michael yıldızları seyrediyordu.

Çünkü bir insanın onlardan bıkması mümkün değildi. Michael'ın denizde geçirdiği onca gecede, yıldızlar en sadık eşlikçileri olmuştu. Fazla içli dışlı gelen, hep fark edilmek için yalvaran aya yeğlerdi onları; yıldızlar belirli bir mesafeyi ihtiyatla korur, gizli benliklerinin gizeminin nefes almasına izin verirlerdi. Michael yıldızların ne olduğunu -patlayan hidrojen ve helyum topları olduklarını-, ayrıca çoğunun ismini ve gece göğündeki dizilişlerini biliyordu: Denizin ortasında, küçük bir teknede tek başına olan bir adam için faydalı bilgilerdi bunlar. Ama böyle şeylerin, yıldızların kendilerinin habersiz olduğu, dışarıdan dayatılmış bir düzenleme olduğunu da anlıyordu.

Onların engin sergisinin Michael'a kendini küçücük ve yapayalnız hissettirmesi gerekirdi fakat bunun tam tersi geçerliydi; Michael kendini en çok gün ışığındayken yalnız hissederdi. Bazı günler, insanların dünyasından geri dönemeyeceği kadar uzaklaştığı hissi ve yalnızlığı ruhunu sızlatırdı. Fakat sonra gece çöker, gökyüzünün gizli hâzinesini ortaya çıkarırdı -ne de olsa yıldızlar gündüz vakti gitmez, yalnızca gizlenirlerdi- ve Michael'ın yalnızlık hissi geri çekilirdi; bunu sağlayan, evrenin bütün o akıl sır ermez enginliğine karşın, içinde bazı şeylerin canlı olduğu ve bazı şeylerin canlı olmadığı, olup biten her şeyin de fizik kanunlarının soğuk eliyle yönetilen bir çeşit rastlantıdan ibaret olduğu çetin ve kayıtsız bir yer değil, Michael'ın kendisi de dahil olmak üzere her şeyin diğer her şeye bağlı bulunduğu, görünmez tellerden oluşan bir ağ olduğu hissiydi. Hayata dair sorular ve yanıtlar, tüm acılarla pişmanlıklar ama aynı zamanda mutluluk ve hatta neşe de bu teller boyunca, alternatif akım gibi, nabız gibi atardı ve bu akımın kaynağı bilinmese ve asla bilinemeyecek olsa da, insan kendine bir şans tanırsa onu hissedebilirdi; ve Michael Fisher -Devre Michael, Işık ve Elektrik Başmühendisi, Ticaret Liderliği'nin Başı ve *Bergensfjord*'u inşa eden kişi- bunu en çok yıldızlara bakarken hissederdi.

Pek çok şey düşündü. Barınak'ta geçirdiği günleri. Elton'ın kör, kaskatı yüzünü ve sıcak, sıkış tıktık batarya odasını. Rafinerinin, Michael'ın çocukluğunu geride bırakıp hayatta kendi yolunu bulduğu yerin pis gaz kokusunu. Sara'yı (onu sevmiştir), Lore'u (onu da sevmiştir) ve Kate'i, onu son görüşünü düşündü; Kate'e balina öyküsünü anlattığı gece kızın sahip olduğu yoğun gençlik enerjisini ve Michael için, kolayca duyduğu sevgiyi düşündü. Bütün bunlar öyle eskidendi ki... Geçmiş sonsuzca geri çekilerek, günlerin büyük içsel birikimine dönüşüyordu. Michael'ın dünyadaki vakti sonuna yaklaşıyordu muhtemelen. Belki sonrasında, kişi olarak fiziksel varoluşun ötesinde bir şey olurdu; bu konu muğlaktı. Greer'in öyle olacağını düşündüğü kesindi.

Michael arkadaşının ölmekte olduğunu biliyordu. Greer bunu gizlemeye çalışmış ve neredeyse başarmıştı fakat Michael durumu anlamıştı. Bunu ona kimse söylememişti; kendisi sezmişti yalnızca. Zaman, Greer ile yaptığı yarışta, onu geride bırakıyordu... Tıpkı herkesi eninde sonunda geride bıraktığı gibi.

Michael gemisini, *Bergensfjord*'unu da düşündü elbette. Gemisi şimdi çok uzaklarda, Brezilya açıklarında, aynı yıldızlı göğün altında, suları köpürterek ilerliyor olmalıydı.

"Burası, dışarısı güzel" dedi Alicia.

Michael'ın karşısındaki sırada yanlamasına oturuyordu; bacakları battaniyeyle örtülüydü. Tıpkı Michael gibi o da başını yukarı çevirmişti; gözleri, yıldız ışıkları altında cam gibi görünüyordu.

"Onları ilk görüşümü hatırlıyorum" diye devam etti. "Albay'ın beni Sur dışına bıraktığı geceydi. Ödümü koparmışlardı." Güney ufkunu gösterdi. "Şu neden o kadar parlak?"

Michael onun parmağıyla gösterdiği tarafa baktı. "Eh, o yıldız değil aslında. Mars gezegeni."

"Nereden anladın?"

“Yazın büyük bölümünde görünür. Dikkatli bakarsan, hafif kırmızı olduğunu fark edeceksin. Büyük, pas rengi bir kaya parçasıdır temelde.”

“Peki ya şu?” Alicia bu sefer tam tepesini göstermişti.

“Arcturus.”

Alicia’nın yüz ifadesi karanlıkta görünmese de Michael onun ilgiyle kaşlarını çatıldığını hayal etti. “Ne kadar uzakta?”

“Uzaydaki mesafeler açısından çok değil. Otuz yedi ışık yılı civarı. Işığın oradan buraya gelmesi o kadar sürüyor. Şimdi gördüğün ışık Arcturus’tan ayrıldığında, ikimiz de çocuktuk. Yani göğe baktığında, aslında geçmişini görüyorsun. Ama *tek bir* geçmişini değil. Her yıldız farklı.”

Alicia hafifçe güldü. “O şekilde ifade etmen biraz kafamı karıştırdı. Çocukken bana böyle şeyler anlatırdın. Daha doğrusu anlatmaya çalışırdın.”

“Epey çekilmez biri ydım. Sırf seni etkilemeye çalışıyordum herhalde.”

“Bana daha fazlasını göster” dedi Alicia.

Michael bunu yaptı; parmağını göğe çevirerek hareket ettirdi. Polaris ile Büyükayı. Parlak Antares, mavimsi Vega ve komşuları, Delphinus ya da Yunus Takımyıldızı olarak bilinen küçük öbek. Samanyolu’nun ufuktan ufuğa, kuzeyden güneye uzanan ve doğu göğünü bir ışık bulutu gibi ikiye bölen geniş galaktik şeridi. Michael aklına gelen her şeyi anlattı ve Alicia’nın ilgisi hiç azalmadı; Michael sözünü bitirince Alicia “Üşüdüm” dedi.

Alicia yana kayarak aynalık tahtasından uzaklaştı; Michael karşıya geçip Alicia’nın arkasına oturdu ve onu bacaklarının arasına aldı. Üzerlerini battaniyeyle örttü ve Alicia’yı, ısınsın diye kendine çekti.

“Gemide olanları konuşmadık” dedi Alicia.

“İstemiyorsan konuşmak zorunda değiliz.”

“Sana bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum.”

“Öyle bir borcun yok.”

“Neden peşimden geldin Michael?”

“Çok düşünmedim aslında. Anlık bir şeydi.”

“Bu bir yanıt değil.”

Michael omuz silktikten sonra “Değer verdiğim insanların kendilerini öldürmeye çalışmalarından çok hoşlanmadığım söylenebilir sanırım” dedi. “Ben de o yoldan geçtim. Bu yüzden şahsi olarak algılıyorum.”

Michael’ın sözleri Alicia’yı durdurdu. “Üzgünüm. Bunu düşünmeliydim...”

“Düşünmen için hiçbir sebep yoktu kesinlikle. Bir daha yapma yeter, tamam mı? İyi yüzücü değilim”

Sessizlik çöktü. Rahatsız edici değil, tam tersiydi: Ortak geçmişin, konuşmadan konuşabilenlerin sessizliği. Gece küçük seslerle doluydu ve bunlar sessizliği paradoksal bir şekilde artırıyordu sanki: Dalgaların tekneye dokunuşu; halatların serenlere çarpması; çapa halatının gıcirtısı.

Alicia “Ona neden *Nautilus* adını verdin?” diye sordu. Başının arkasını Michael’ın göğsüne yaslamıştı.

“Çocukken okuduğum bir kitaptan bir isim. Uygun gibi geldi.”

“Eh, sahiden öyle. Bence hoş.” Sonra, usulca; “Hücrede söylediğin şey.”

“Seni sevdiğim.” Michael utanç duymuyordu; duyduğu, gerçeğin verdiği sakinlikti yalnızca. “Bilmen gerektiğini düşündüm sadece. Aksi büyük bir ziyan olur gibi geldi. Sırlardan bıktım artık. Sorun değil... O konuda bir şey söylemene gerek yok.”

“Söylemek istiyorum ama.”

“Eh, teşekkür etmen hoş olur.”

“O kadar basit değil.”

“Aslında tam da o kadar basit.”

Alicia onun elini tutup parmaklarını iç içe geçirdi ve avuçlarını birbirine bastırdı. “Teşekkürler Michael.”

“Bir şey değil, gerçekten.”

Hava nemliydi; sis çöküyordu; her yüzeye su damlaları tutunuyordu. Belirsiz bir mesafede, dalgalar kıyıya hışır hışır vuruyordu.

“Tanrım, biz ikimiz” dedi Alicia. “Tüm hayatımız boyunca savaştık.”

“Sahiden öyle.”

“Ben bundan... Öyle bıktım ki.” Alicia, Michael’ın kolunu kendi beline daha sıkı sardı. “Seni düşündüm, bilirsin. New York’tayken.”

“Sahi mi?”

“Şu şekilde: *Michael bugün ne yapıyor? Dünyayı kurtarmak için ne yapıyor?*”

Michael hafifçe güldü. “Onur duydum.”

“Duymalısın.” Alicia duraksadı; sonra tekrar konuştu. “Onları hiç düşünüyor musun? Ebeveynini.”

Bu soru beklenmedik olsa da tuhaf gelmedi. “Arada sırada. Fakat aradan epey zaman geçti.”

“Ben kendi ebeveynimi pek hatırlamıyorum. Ben çok küçükken öldüler. Sadece ufak tefek şeyleri hatırlıyorum sanırım. Annemin sevdiği gümüş saç fırçasını. O fırça çok eskiydi; anneanneme aitti galiba. Anneannem Sığınak’ta ziyaretime gelir ve o fırçayla saçımı tarardı.”

Michael bunun üstüne düşündü. “Haklısın sanırım. Galiba ben de buna benzer bir şey hatırlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Yatakhane, büyük pencerenin önünde seni tabureye oturturdu. Şarkı mırıldandığını hatırlıyorum... Tam olarak şarkı değildi aslında; sadece notalardı daha çok.”

Alicia bir an sonra “Hadi ya?” dedi. “Kimsenin dikkat etmediğini sanıyordum.”

Bir süre sessiz kaldılar. Alicia’nın o sözleri söylemesinden önce bile, Michael yaklaştıklarını sezdi. Alicia’nın ona ne anlatacağını bilmiyordu, bir şey anlatacağını biliyordu yalnızca.

“Iowa’da... Başıma bir şey geldi. Orada bir adam bana tecavüz etti... Muhafızlardan biri. Beni hamile bıraktı.”

Michael bekledi.

“Kızım oldu. Olduğum şey yüzünden mi yoksa başka bir sebepten dolayı mı bilmiyorum ama öldü.”

Alicia susunca Michael “Bana ondan bahset” dedi.

“Adı Rose idi. Ona verdiğim isim buydu. Kızıl saçları öyle güzeldi ki. Onu gömdükten sonra bir süre yanında kaldım. İki yıl. Bunun faydası olur, durumu bir şekilde kolaylaştırır diye düşündüm. Ama asla öyle olmadı.”

Michael kendini Alicia’ya, hayatında kimseye olmadığı kadar yakın hissetti birden. Bu anlatılanlar acı verici olsa da, Alicia onları anlatmakla Michael’a bir armağan vermişti; içindeki benliğini, taşıdığı taşı ve hayatına sevginin nasıl girdiğini sergilemişti.

“Sana anlatmam sorun değildir umarım.”

“Anlatmana çok memnun oldum.”

Bir başka sessizlik ve ardından: “Çapa konusunda kaygılı değilsin aslında, değil mi?”

“Değilim, evet.”

“Onlar için yaptığın şey hoştu.” Alicia başını kaldırdı. “Öyle güzel bir gece ki.”

“Evet, öyle.”

“Hayır, güzelden de öte” diyen Alicia, Michael’ın elini sıktı ve ona sokuldu. “Kusursuz.”

Böylece, nihayet bir öykü.

Bu dünyaya bir çocuk gelir. Bu kız kaybolmuştur, yalnızdır ve zamanla hem kendisiyle arkadaşlık kurulur hem de ihanete uğrar. Özel bir yükün taşıyıcısıdır; yalnızca ona ait olan eşsiz bir göreve katlanmakla yükümlüdür. Harap bir diyarda, kederin ve işkence eden rüyaların harabelerinde gezinir. Geçmişi yoktur, uzun ve bomboş bir geleceği vardır yalnızca; aldığı cezayı bilmeyen, daimi tutukluluk halinde bulunan ve hücrelerine hiç ziyaretçi gelmeyen bir mahkûm gibidir. Başka biri olsa, bu yazgının ağırlığı altında ezilirdi... Oysa bu çocuk katlanır, yalnız olmadığını ummaya cesaret eder. Görevi, cennetin zalim seçmelerinde kendisine verilen rol budur. O, umudun yeryüzündeki son vasıtasıdır.

Derken bir mucize: Karşısında bir şehir belirir; bir tepenin üstüne kurulmuş, parlak surlu bir şehir. Kızın duaları kabul olmuştur! İşaret ışığı gibi parıldayan bu şehir, gerçekleşen bir kehanetin havasına sahiptir. Anahtar kilitte döner; kapı açılır. Kız o şehrin surlarının içinde muhteşem bir ırkın, tıpkı kendisi gibi dayanmış erkek ve kadınların yaşadığını keşfeder. Bir bakıma onun olurlar. Aralarında en öngörülü olanlar, en ısrarlı sorularının yanıtını, hiç konuşmayan bu çocuğun gözlerinde görürler; onlar nasıl kızı yalnızlıktan kurtardıysa, kız da onları yalnızlıktan kurtarmıştır.

Bir yolculuk başlar. Dünyanın karanlık düzeni sergilenir. Çocuk büyür; yoldaşını görkemli bir zafere taşır. Umut tohumları, kızın elinden tüm diyara saçılır; bütün pınarlarla derelerde vaat kabarcıkları belirir. Ama kız bu çiçeklenmenin

bir yanılsama, kısacık bir ara olduğunu bilmektedir. Güvenlik diye bir şey olması mümkün değildir; kızın zaferleri sadece yüzeyde kalmıştır. Aşağıdaysa karanlık öz, her şeyin altındaki o büyük demir top yatmaktadır. Sıkıştırılmış ağırlığı müthiştir; zamanın kendisinden eskidir. Tüm varoluştan eski bir karanlığın kalıntısıdır ki o zamanlar, kaotik bir yaratılmayış halinde olan ve özbilinçten bile yoksun, şekilsiz bir evren vardı.

Kız tökezler. Şüpheye kapılır. Kararsızlaşır, hatta korkar. Hataların en büyüğüdür onunki... Hayata bağlanmıştır. Sevmeye cesaret etmiştir akılsızca. Zihninde bir mücadele, tüm şiddetiyle sürer. O bir delinin kuklası mıdır altı üstü? Yazgının kölesi midir, yoksa belirleyicisi mi? Zaman içinde sevdiği her şeye ve tüm insanlara sırt çevirmek zorunda mıdır? Ve bu sevgi büyük bir tasarımın bir yansıması, düzenli ve kutsal bir yaradılışın tadımlığı mıdır? Hakikat mıdır yoksa hakikatten kopuş mudur? Romantik aşk, kardeş sevgisi, ebeveynin evladına duyduğu sevgi ve karşılık olarak gösterilen sevgi... Bunlar Tanrı'nın yüzüne tutulan bir ayna mıdır yoksa bir ses ve hiddet kozmosunda yer alan, hiçbir anlam ifade etmeyen, olabildiğince acı bir safra mıdır?

Bana gelince: Hayatımın bir döneminde, tüm şüpheleri bir kenara bırakıp cennet çiçeğinin nektarını yudum yudum içmiştim. O ne tatlı sıvıydı! Tüm acıları, ruhun kutsal sızısını dindiren, ne güzel bir iksirdi! Liz'imın ölüyor olması neşemi azaltmıyordu; o bana bir ulak gibi gelmişti, her şeyin apaçık sergilendiği saatlerde, bu dünyadaki amacımı ifşa etmek için. Bütün günlerimi, hayatın mekanizmasının en ufak ayrıntılarını incelemekle geçirmiştım. Bu görevi haz almadan, asıl saikimin asla bilincine varmadan yerine getirmiştım. Doğanın en ufak şekillerine ve süreçlerine bakarak, kutsallığın parmak izlerini aramıştım. Şimdiyse kanıt bana bir mikroskobun ucundan değil, bir kafe masasının diğer tarafında oturan bu zayıf, ölmekte olan kadının çehresinden ve uzattığı elinin dokunuşundan

gelmişti. Yalnızlık içinde -tıpkı senin gibi Amy- geçirmiş olduğum uzun saatler sürgün ya da tutukluluk hali gibi değil, verdiğim bir sınav gibi görünmüştü. Seviliyordum! Ben... Mercy, Ohio'dan Timothy Fanning! Bir kadın tarafından seviliyordum; bir tanrı tarafından seviliyordum... O büyük, babacan tanrı yaşadığım imtihanları değerlendirmiş ve beni layık bulmuştu. Boşu boşuna yaratılmış değildim! Sevilmele de kalmıyordum: Cennetin eşlikçisi olmakla görevlendirilmiştim. Çok eskiden tanrılarla kahramanların yaşadığı söylenen, mavi Ege Denizi; merdiven çıkarak ulaşılan, kireç badanalı ev; gösterişsiz yatak ve ev yapımı eşyalar, köy hayatının gündelik sesleri ve zeytinlikler ile ötelerindeki çalkantılı denize bakan teras; ebedi sabahların giderek parlaklaşan, yumuşak, beyaz ışığı. Hayalimde onu görüyordum, hepsini görüyordum. Liz bu dünyadan diğerine kollarımda geçecekti; öbür dünya vardı mutlaka... Ne de olsa sevgi nihayet bana -ikimize de- gelmişti.

Aradan bir saat geçmeden, Liz'in naaşı kollarımda soğuduğunda, onun peşinden giderek bu dünyayı terk edecektim. Planımda bu da vardı. Son kalan hapları, kendime ayırdıklarımı alacak ve sessiz sedasız ölüp gidecektim; böylece birbirimize ve yenilmez bir evrene sonsuza dek bağlı olacaktık. Son derece kararlıydım ve zihnim tamamen açıktı. İçimde şüphenin zerresi yoktu. Böylece, kararlaştırdığımız randevu saatinde, danışma yerine gittim ve meleğimin gelmesini bekledim. Bavulumda, fani hayatlarımızı sona erdirecek şeyler mışıl mışıl uyuyordu. Bunun yalnızca daha büyük bir yıkımın habercisi olduğunu, etrafımdan telaşla akın akın geçen yolcuların aralarında ölüm prensinin durduğundan habersiz olduklarını bilmiyordum.

Üç kez yaratıldım; üç kez ihanete uğradım. İntikamımı alacağım.

Sen sevmeye cüret ettin Amy, tıpkı bir zamanlar benim yaptığım gibi. Sen umudun aldatılmış savunucususun, tıpkı

benim onun yeminli dűřmanı olmam gibi. Ben hakikatin sesi, eli, acımasız ajanıyım; o ki hiçliğin hakikatidir. Bizler, her birimiz, deli bir adam tarafından yaratıldık; onun tasarımı sebebiyle, karanlık bir ormandaki yollar gibi çatallandık. Hep böyle olmuştur, yaşam materyallerinin bir araya gelip de doğanın çamurundan sürünerek çıkmasından beri.

Grubun yaklaşıyor; zaman giderek tatlılaşıyor. Onun seninle olduğunu biliyorum Amy. Seni insan yapan adamın senin yanında durmaması mümkün müydü ki?

Gel bana Amy. Gel bana Peter.

Gelin bana, gelin bana, gelin bana.

Büyük şehir, hayal gibi belirdi; denizin içinden, kale ya da engin bir kutsal yadigâr gibi yükseldi. Afallatıcı boyutlarda bir harabe: Duyuları dumura uğratiyordu; zihne sığmayacak kadar büyüktü. Alçaktaki sabah güneşinin gönderdiği eğimli ışınlar kuleleri parıltatıyor, camlardan mermi gibi sekiyordu.

Peter pruvadaki Amy'nin yanına gitti. Amy neredeyse doğal olmayan bir şekilde sakin görünüyordu; ısı yayan soba misali, müthiş bir yoğunluk yayıyordu. Dakikalar geçtikçe, metropol giderek yükseliyordu.

"Ulu Tanrım, bu muazzam" dedi Peter.

Amy başıyla onayladı, oysa bu gerçeğin yarısıydı yalnızca. Fanning'in varlığı şehre hâkimdi. Amy'nin hayatı boyunca arka planda işittiği, her yerde duyduğundan artık pek farkına varmadığı bir uğultu şimdi giderek yükseliyordu sanki. Bir ağırlık hissediyordu. Uygun tek sözcük buydu. Her şeyin üstünde, bitkinlikten kaynaklanan, korkunç bir ağırlık vardı.

Batıdan gelmeye karar vermişlerdi. Ilık havada Hudson'ın içlerine ilerleyip, yaşayacak iskele aradılar. Gün ışığı her şeydi; hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Güçlü dalgalar, görünmez bir el gibi onlara çarpıyordu.

"Michael..."

Michael halatlar ve yekeyle uğraşüyor, en hafif rüzgârdan bile faydalanmaya çalışıyordu. "Biliyorum."

Nehir mürekkep karasıydı; gücü müthişti. Vakit ikindiye yaklaşıyordu. Bazen hiç yol almıyorlarmış gibi geliyordu.

"Bu imkânsız" dedi Michael.

Tekneyi bağlayacak bir yer bulduklarında, saat dörttü. Güneyden bulutlar gelmişti; sıcak ve nemli havada çürük kokusu vardı. Dört beş saat sonra güneş batacaktı. Michael kamaraya inip, patlayıcıların bulunduğu sırt çantasını, büyük kablo bobinini ve pistonlu ahşap kutuyu aldı. Bu ilkel bir düzenek gibiydi fakat Michael meselenin tam da bu olduğunu açıkladı. Basit şeyler daima en güvenilir şeylerdi ve bu işi düzgün yapmak için ikinci bir şansları olmayacaktı. Kaptan köşkünde silahlarını kuşandılar ve planı son kez gözden geçirdiler.

“Yanlış anlama olmasın; bu ada bir ölüm kapanı” dedi Alicia. “Hava kararırsa işimiz biter.”

Tekneden indiler. Batıda, yirmili numaralı sokakların olduğu bölgedeydiler. Araba iskeletleri yolu kapamıştı; camsız pencereler, mağara ağızları gibi onlara bakıyordu. Burada ayrılacaklardı; Michael ile Lish güneydeki Astor Place’e, Peter ile Amy ise şehir merkezinden geçerek Grand Central’a gideceklerdi. Michael teknedeki bir küreği kullanarak Alicia’ya kaba bir koltuk değneği yapmıştı.

“Altmış dakika” dedi Peter. “İyi şanslar.”

Oylanmadan, vedalaşmadan ayrıldılar.

Peter ile Amy, Beşinci Cadde’den kuzeye yürüdüler. Sokaklar gerideki kaldıkça şehrin dikey merkezi yükseliyor, binalar arasında dar fiyortlar teşkil ediyordu. Kaldırımlar yer yer ağaç kökleriyle kabarmıştı, bazı kısımları da çökmüş ve çukurlar açılmıştı ki bunlardan bazıları yalnızca birkaç metre genişliğindeyken bazılarıysa sokak boyunca enlemesine uzanıyor ve onları kenarlardan sürünerek geçmeye zorluyordu. Adanın içlerine giderlerken Peter etraftaki belli başlı şeylere dikkat etti: Baş döndürecek kadar yüksek Empire State, göğsü buyurganca işaret eden bir parmak gibiydi; Chrysler Binası’nın tepesinde, parlatılmış metalden yapılmış, kıvrımlı taç vardı; asmalardan oluşan, kuştüysü bir pelerinle sarmalanmış kütüphanenin geniş ön basamakları,

kaideli bir çift aslan tarafından korunuyordu. Kırk İkinci Sokak ile Beşinci Cadde'nin köşesine varınca, Alicia'nın bahsettiği, yarım kalmış inşaatı gördüler. İnşaatın üst katlarının açığındaki girişleri kırmızımtırdı... Onyıllarca yavaş yavaş oksitlenmenin sonucuydu bu. Bir dış asansör, yapının tepesine kadar çıkıyordu; oradan sonra da vinç on-on beş kat daha yükseliyordu... Vincin yatay kolu, binanın batı cephesine paraleldi ve Beşinci Cadde'nin epey yukarısındaydı.

Şimdiye kadar Fanning'in virallerinden eser görmemişlerdi... Viral dışkısı ya da hayvan ölüsüne rastlamamış, binalardan gelen bir ses duymamışlardı. Güvercinler dışında, şehir ölü gibiydi. Her birinde yarı otomatik tüfek ve tabanca vardı; Amy ayrıca kılıcı da taşıyordu. Kılıcı Alicia'ya vermeyi teklif etmişti fakat kadın reddetmişti. "Peter haklı" demişti Alicia. "Ben onu kullanamam. Sen bana bir iyilik yap sadece... O piçin kellesini uçur."

Vanderbilt'e batıdan, Kırk Üçüncü Sokak'tan yaklaştılar; binaların arasından Grand Central belirdi. Etrafındaki yapılara kıyasla büyük görünmüyordu; şehrin bağrındaki bir kalp gibiydi. Etrafındaki sokaklar güneşe açıktı fakat binayı balkon seviyesinden çevreleyen yüksek bir yol, altında karanlık bir bölge oluştuyordu.

Amy saatine baktı: Yirmi dakikaları kalmıştı. "O kapıyı kontrol etmeliyiz" dedi.

Bu riskliydi fakat Peter kabul etti. Tedbirli ve eğilerek hareket edip sürekli yukarıya bakarlarsa, üstyolun altındaki herhangi bir virali fazla yaklaştırmadan saptayabilirlerdi.

Peter, Fanning'in tam da bunu yapmalarını istediğini sonradan anlayacaktı: Fanning *yukarıya* bakmalarını istiyordu. Alicia'nın, hasımlarını hafife almamaları yönündeki uyarıları fark yaratmadı. Sokağın şüphe uyandırıcı bir şekilde asmalarla kaplı olması ya da atılan her adımda, açık bir kanalizasyonun rutubetli ve septik kokusunun giderek

kesifleşmesi de fark yaratmadı. Sıçanlara yorulabilecek ama onların çıkarmadığı hafif hışırtılar da fark yaratmadı. Bir anlık dikkatsizlik yetti. Üstyolun altına usulca geldiler; boş tavana tamamen odaklanmışlardı.

Peter ile Amy, onların gelişini görmediler bile.

Michael sokak numaralarının giderek küçülmesini seyrediyordu. Birkaç sokak geçilmez haldeydi, bitki örtüsü ya da molozlarla kapatılmıştı; bazılarıysa zaman tarafından unutulmuşçasına boştu. Binalardan bazılarının içinde ağaçlar boy atmıştı; yürürlerken karşlarına çıkıveren, şaşkın güvercin sürüleri dev bulutlar halinde kanat çırparak yukarıya doğru kavis çiziyordu.

On Sekizinci Sokak ile Broadway'in köşesinde, dinlenmek için mola verdiler. Alicia hızlı hızlı soluyordu; yüzü ter içindeydi. Michael "Daha ne kadar var?" diye sordu.

Alicia öksürüp genzini temizledi. "On bir sokak."

"Bunu tek başıma yapabilirim, biliyorsun."

"Hayatta olmaz."

Koltuk değneği fazla dengesizdi; onu bırakıp yola devam ettiler... Michael, Alicia'ya yandan destek oluyordu. Alicia'nın omzundan tüfek sarkıyordu. Güçlkle adım atıyor, topallıyordu. Arada sırada hafifçe inliyordu; Michael onun iniltilerini duyurmamaya çalıştığını biliyordu. Dakikalar geçti. Demir parmaklıklarında karmaşık süslemeler yer alan, güvercin dışkısıyla beyaza boyanmış, küçük bir barınağa vardılar. Deniz kokusu güçlenmişti.

"İşte burası" dedi Alicia.

Michael sırt çantasından fener çıkarıp fitilini yaktı. Merdiveni inerlerken, Michael yerde küçük hareketler seçti. Duraksayıp feneri kaldırdı. Dört bir yanda sıçanlar kaçıyordu; duvar diplerine, uzun halatlar misali sinmişlerdi.

"Iyy" dedi Michael.

Merdivenin dibine vardılar. Tepede, kemerli tuğla sütunlar tavana destek oluyordu. Fayans duvarda, altın sarısı

harflerle ASTOR PLACE yazılı bir tabela vardı.

“Ne taraftan gideceğiz?” Michael karanlıkta yönünü şaşırdığını hissediyordu.

“Bu taraftan. Güneye.”

Michael ray yatağına atladı. Alicia ona tüfeği verdi, Michael da onun inmesine yardım etti. Tünele girerlerken hava serinledi. Ayaklarının dibinde sular şırıldıyordu. Michael attıkları adımları saydı. Yüz adım sonra, fener ışığında titrek hareketler gördü: Su geçirmez kapının kenarlarından, incecik sular tıslayarak fışkırıyordu. Michael ilerleyip elini kalın metale dayadı. Kapının ardında kim bilir kaç ton basınç vardı; denizin ağırlığı, ateşlenmemiş bir top gibiydi.

Alicia “Ne kadar sürer?” diye sordu. Duvara yaslanmış, tüfeğini tünele doğrultmuş, namluyu sağa sola hareket ettiriyordu.

Kırk beş dakika harcamışlardı. Michael sırt çantasını indirip malzemelerini çıkardı. Alicia tünelin diğer ucunda nöbet tutuyordu. Michael patlatma kapsülü tellerinin uçlarını bir araya getirip büktü ve bobine sarılı kablonun ucuna tutturdu. Her şeyi kuru tutmak zor olacaktı; Michael’ın füyyelerin suyla temas etmesini engellemesi gerekiyordu. Dinamiti sırt çantasına geri koyduktan sonra, kapıda çantayı asabileceği bir şey aradı. Kapının yüzeyi dümdüzdü.

“Şuraya” dedi Alicia.

Kapının yanında, uzun ve paslı bir vidanın bir kısmı duvardan çıkmıştı. Michael sırt çantasını oraya astı, patlatıcıyı Alicia’ya verdi ve bobine sarılı kabloyu açmaya başladı.

“Gidelim.”

Astor Place İstasyonu’na çıkıp perona tırmandılar. Kabloyu peşleri sıra açarak, merdivene gidip birinci sahanlığa çıktılar. Sokak seviyesinden aşağıya, toz zerrecikleriyle dolu gün ışığı vuruyordu. Michael diz çöküp patlatıcıyı yere bıraktı, kablonun ucunun kılıfını dişleriyle

çıkardı ve telleri, kutunun tepesindeki iki adet yivli vidaya doladı. Alicia onun yukarısındaki basamağa oturmuş, gözlüğünü alına çıkarmış, tüfeğini aşağıdaki karanlığa doğrultmuştu. Tişörtünün boğazında ve koltuk altlarında, halka şeklinde ter lekeleri vardı; acıdan dişlerini sıkıyordu. Michael vidaları kelebek somunla sıkıştırırken göz göze geldiler.

“Bu işe yarar herhalde” dedi Michael.

On dakika kalmıştı.

Amy karanlıktaydı: Önce acı geldi; başının arkası, sivri bir şey batırılırcasına, zonklayarak ağrıyordu. Bunu sürüklenme hissi takip etti. Düşünceleri düzene girmeyi reddetti. Neredeydi? Ne olmuştu? Onu sürükleyen güç neydi? Bağlantısız görüntüler, zihinsel rüzgârlarla salınıyordu: Tükürürcesine statik sesi çıkaran bir televizyon; mürekkep karası gökyüzünden yağan, kuştüyünü andıran, iri kar taneleri; Carter’ın canlı renklerle bezeli bir halıya benzeyen bahçesi; çalkantılı, mavimsi siyah deniz. Zemin vardı... Kirli, aşınmış. Amy’nin ağzının içindeki dili sıkı ve ağırdı. Ses çıkarmaya çalıştı fakat başaramadı. Zemin aortsal sarsıntılarla, Amy’nin bileklerinde duyduğu çekiştirilme hissinin ritmine uygun şekilde kayıp gidiyordu. Direnme düşüncesi Amy’nin aklında yer etti fakat kollarıyla bacaklarını kımıldatmaya çalıştığında, eyleme geçecek gücü bulamadı; bedeni, irade gücünden koparılıp ayrılmıştı.

Bir ışığı, bir çeşit filtrelenmiş aydınlığı önce hissetti, ardından da gördü; bir an sonra da her şey değişti: Havanın Amy’nin teninin üstünde hareket etme tarzı, seslerin davranış tarzı, Amy’nin etrafındaki fiziksel değişkenlere ilişkin sezgisel algısı. Sesler genişliyor ve sıçrayarak uzaklaşıyordu; hava farklı kokuyordu... Daha geniş bir mekânın havasıydı bu ve biyolojik bir kokuya sahipti.

“Onu oraya bırakın lütfen.”

Bu ses -ilgisiz, hatta biraz sikkindi- ileride bir yerden gelmişti. Amy'nin bileklerindeki basınç geçti; yüzü yere çarptı. Kafatasının içinin dört bir yanında, ateşten sıçrayan közü andıran, kor halinde bir top sekti.

“Yavaş bırakın yahu.”

Amy'nin bilinci geri çekildikten sonra, karaya dönen karanlık bir dalga misali geri geldi. Ağzında kan tadı aldı; dilini ısırmişti. Yanağının altındaki zemin serindi. Bu ışık neydi? Peki ya bu ses? Alçak bir uğultu; konuşma sesi değil, birçok bedenin soluk sesiydi. Amy simaların varlığını sezdi. Bir sisin içinde gizlenen simalar ve ayrıca eller. Beyni ona dedi ki: *Daha dikkatli bak Amy. Gözlerini odakla ve bak.*

Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi.

Amy virallerle çevriliydi. İlk halka, Amy'nin yalnızca bir iki metre ötesinde çömelmişti... Dişleri takırdıyor, boğazları amfibilerinki gibi kabarıp iniyordu; kanca şeklinde parmakları, görünmez piyanoların tuşlarına basarcasına, küçük ve senkoplu hareketlerle havayı okşuyordu. Bu kötüydü fakat durumun en kötü tarafı değildi. Oda kıpır kıpır yüzlerce viralle doluydu. Duvarları halı gibi kaplamışlardı. Balkonlardan, bir müsabakayı izleyen seyirciler gibi bakıyorlardı. Bütün girintilere doluşmuş, bütün çıkıntılara oturmuşlardı. İçerisi yılan çukuru gibi kımıl kımıldı.

Az önceki ses, nüktedan bir havayla “Bu iş gayet sorunsuz halloldu” diye devam etti. “Biraz şaşırdım aslında. Heveslerine yenik düşmelerinden kaygılanmışım. Bazen yenik düştükleri oluyor.”

Amy akıyla bedenini bir araya getirmekte, uygun komuta zincirini örmekte hâlâ zorlanıyordu. Her şey gecikmeli ve senkronsuz gibi geliyordu. Konuşan ses, Amy'nin dört bir yanından gelir gibiydi; hava konuşuyordu sanki. O ses, Amy'nin üstünden içine kaygan yağ gibi akarak, genzindeki iç bulandırıcı ve tereyağımsı, tatlı tada karışıyordu.

“Seninle tanışmayı çok uzun zamandır beklediğimi söylesem, fazlasıyla bariz bir gerçeği mi ifade etmiş olurum?

Ama bu doğru. Jonas'ın senin varlığından bahsettiği günden beri *Ne zaman tanışacağız? Amy'm ne zaman bana gelecek?* diye merak ettim."

"Amy'm." O ses neden Amy'ye böyle diyordu? Amy gökyüzünü keşfetti. Hayır, gökyüzünü değil: Tavanı... Çok yukarıdaki, üzerinde yıldızlar ve aralarında salınan yaldızlı figürler bulunan tavanı.

"Ah, o adamı duymalıydın. Kendini öyle *suçlu* hissediyordu ki. Öyle *üzgündü* ki. 'Tanrım, Tim, onu görmelisin. Küçük bir kız sadece. Doğru dürüst soyadı bile yok. Hiçlikten gelen bir kız sadece.'"

Amy *Tersine yıldızlar*, diye düşündü. Sanki gökyüzü dışarıdan görülüyordu veya görüntüsü aynadan yansıyor. Amy düşüncelerinin bu görüşe tutunduğunu hissetti ve bunu yaparken, yeni fikirler oluşmaya başladı. Sanki bir rüyanın içinden tökezleyerek çıkan zihni, dış koşullara açılmaya başladı; anılar yüzeye çıkıyordu. Amy'nin zihnine bir görüntü girdi: Peter'ın havada uçan vücudu, bir pencerenin dökme camını parçalayarak içinden geçiyordu.

Karanlık bir kıkırtı. "Aslında, birkaç milyar ceset bağlamında ele alındığında, komik değil sanırım. Yine de, Jonas'ınki baştan sona gayet etkileyici bir performanstı. Yanlış meslek seçmişti. Aktör olmalıydı."

Amy *Fanning*, diye düşündü.

O ses Fanning'e aitti.

Her şey, darbe etkisi göstererek geri geldi birden.

"Öyle uzun süre bekledim ki Amy." Fanning derin derin iç geçirdi. "Bir sonraki trende Liz'imın olacağını umdum hep. Bu nasıl bir şeydir, bilir misin? Ama nereden bilebilirsin ki? Herhangi biri nereden bilebilir ki?"

Amy güçlükle doğrulup emekleme pozisyonuna geçti. Salonun batı ucundaydı. Sağındaki bilet gişeleri, hapisane hücreleri gibi parmaklıklıydı; solunda, gölgeli tren peronları uzanıyordu. Hem arkasındaki hem de sağındaki, sanki kefenle örtülü pencereler ateşli bir aydınlıkla, nabız gibi

atıyordu. İleride, belki otuz metre ötede, tepesinde sedefsi saatleriyle danışma yeri vardı. Orada bir adam duruyordu. Siyah takım elbiseli, tamamen sıradan görünümlü bir adam. Yan duruyordu; sırtı dik, çenesi hafif kalkıktı; sol elini takım ceketinin cebine, rahat bir tavırla sokmuştu; tünellerin karanlık ağızları andıran girişlerine odaklanmıştı.

“Son anlarında kendini ne kadar yalnız hissetmiş, ne kadar korkmuştur. Teselli sözleri olmadan. Bir elin dokunuşu ona eşlik etmeden.”

Fanning hâlâ Amy’ye bakmıyordu. Amy’nin dört bir yanında, viraller titrek sesler çıkarıp havayı okşuyor, parmaklarını ve çenelerini açıp kapıyorlardı. Amy onların görünmez engellerin en incesiyle zapt edildikleri hissine kapıldı.

“‘Tanıdım akşamları, sabahları, öğle sonlarını, / Kahve kaşıklarıyla ölçtüm hayatımı.’ T.S. Eliot’tan, merak ediyorsan eğer. Eskilerdendir ama iyidir. O adamın akli varoluşsal tükeniş konusunda iyi çalışıyordu.”

Peter neredeydi? Viraller onu öldürmüş müydü? Peki ya Michael ile Alicia? Amy *Su*, diye düşündü. *Zaman*, diye düşündü. Ne kadar zaman geçmişti? Fakat bu sorunun yanıtı, Amy’nin beyninde yer alan boş bir çekmece gibiydi. Sadece gözlerini hareket ettirerek etrafa bakınıp, silah niyetine kullanabileceği bir şeyler aradı. Ama hiçbir şey yoktu... Viraller, tersine dönmüş gökyüzü ve Amy’nin boğazında atan kalbi vardı yalnızca.

“Ah... Kitaplarım, düşüncelerim vardı. Anılarım vardı. Ama böyle şeyler insanı bir yere kadar idare eder.” Fanning duraksadıktan sonra, daha doğrudan hitap etti: “Bu mekânı düşün Amy. Eski halini hayal et. Herkesin telaşla sağa sola koşturduğunu. Randevuları. İşleri. Arkadaşlarla yenen akşam yemeklerini. Burası öyle muhteşem bir şekilde canlıydı ki. Hayatımız boyunca, bize asla yetmeyen tek şey zamandır görünüşe göre. Çalışmak için zaman. Karnımızı doyurmak için zaman. Ölme zamanı gelmeden önce sevmek ve

sevilmek için zaman.” Fanning omuz silkti. “Ama konudan sapıyorum. Beni öldürmeye gelmiştin, değil mi?”

Amy’ye döndü. Şimdi meydanda olan sağ elinde kılıcı tutuyordu.

“Sırf aradan çıksın diye şunu söyleyeyim ki, bunu istediğin için seni hiç suçlamıyorum. *Au contraire, mon amie.*¹¹ Bu Fransızca, bu arada. Liz, Fransızca konuşmanın bir insanın gerçekten kültürlü olduğunu gösterdiğini söylerdi hep. Ben dil öğrenme konusunda asla yetenekli olmadım ama insanın bir asırlık boş vakti olunca, eninde sonunda yeni şeyler deniyor. Senin bir tercihin var mı? İtalyanca, Rusça, Almanca, Felemenkçe? Peki ya Latince? İstersen bu konuşmanın tamamını Norveççe yapabiliriz.”

Amy’nin beyni ona *Çenenı kapa*, diye emretti. *Sessizliğı kullan çünkü sahip olduğun tek şey bu.*

Fanning’in yüzü ekşidi. “Eh, senin tercihin. Ben biraz havadan sudan sohbet etmeye çalışıyordum, o kadar.” Elinin tersini salladı. “Sana bir bakalım hele.”

Amy’nin üstünde başka eller: Pürüzsüz tenli, iri bir erkek ve ondan biraz kısa olan, başında sadece seyrek beyaz saç tellerinden bir taç bulunan bir dişi. Amy’yi üstkollarından tutup öne doğru sürüklediler (Amy’nin ayakları fayanslara sürtündü) ve onu kabaca yere attılar.

“*Lanet olsun, yavaş dedim size!*”

Fanning, Amy’nin tepesinde fırtına bulutu gibi duruyordu; keyifli özgüven havasının yerini, dişlerini sıkmasına yol açan hiddet almıştı.

“Sen.” Kılıcını iri erkeğe doğrulttu. “Buraya gel.”

Yaratığın gözleri tereddütle parladı... Yoksa Amy bunu hayal mi etmişti? Viral öne seğırtti. Fanning’in ayaklarının dibinde diz çöküp, boyun eğdirilmiş bir köpek gibi itaatkârca başını eğdi.

Fanning sesini tüm salondan duyulacak kadar yükseltti: “Millet, dinliyor musunuz? Lanet olsun, sözlerimi duyuyor musunuz? Bu kadın, misafirimiz! Kafanıza göre etrafa

atabileceğiniz bir bavul değil! Ona saygılı davranmanızı bekliyorum!”

Fanning kılıcını kaldırırken, Amy başını elleriyle örttü. Bir çatırtı, ardından kesme sesi, sonra da yere düşen ağır bir şeyin tok sesi. Amy’nin yüzünün yan tarafına, yapış yapış bir sıvı saçıldı ve onunla birlikte çürük kokusu geldi; cesetlerle dolu bir odanın kapısı açılmıştı sanki.

“Ah, Tanrı aşkına.”

Viral hâlâ dizlerinin üstündeydi; başsız vücudu iki büklüm olup yere yığıldı. Kesik boynundan ritmik olarak fışkıran siyah kanlar yerde parlak bir birikinti oluşturunuyordu. Fanning pantolonunun ön kısmına tiksintiyle bakıyordu. Amy onun takım elbisesinin iyice eskimiş, çürümüş olduğunu fark etti. O takım elbise, adamın üstünden, paçavraların yapısız gevşekliğiyle sarkıyordu.

Fanning “Şuna bak” diye inledi. “Hayatta çıkmaz. Evcil hayvan gibiler; ortalığı öyle çok kirletiyorlar ki. Hele kokuları. Korkunç resmen.”

Bütün bunlar saçmaydı. Amy ne beklemişti? Bunu değil. Bir anda değişen ruh halleriyle düşüncelerin bu hortumunu değil. Amy’nin karşısındaki bu adam: Neredeyse zavallı bir hali vardı.

Fanning “Eh, şimdi” dedi ve anlamsızca gülümsedi. “Seni ayağa kaldıralım, tamam mı?”

Amy ayağa kaldırıldı. Fanning öne çıktı; cebinden aldığı mendili gösterişle sallayarak açıp, Amy’nin yüzündeki kanı sildi. Gözleri hem yakın hem de çok uzak gibiydi; tuhaf bir şekilde büyütülmüşlerdi... Sanki Amy onları teleskoptan gözlemliyordu. Fanning’in yanaklarıyla çenesi, tozu andıran kırçıl sakalla kaplıydı; dişleri griydi ve ölü görünüyorlardı. Adam o işi yaparken ahenksizce şarkı mırıldanıyordu; sonra dudaklarını büzüp alnını kırıştırarak bir adım geri çekilip eserini inceledi ve yavaşça başını sallayarak onayladı.

“Çok daha iyi.” Amy’yi rahatsızlık verecek kadar uzun süre süzdükten sonra “Şunu söylemeliyim ki oldukça albenili

bir tarafın var” dedi. “Belirli bir masumluğun. Gerçi ilk bakışta görünenden fazlası da vardır sende diye tahmin ediyorum.”

“Peter nerede?”

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Konuşuyor! Merak etmeye başlamıştım.” Sonra, önemsemezce: “Arkadaşını merak etme. Trafiğe takılmıştır herhalde. Bana gelince, böyle baş başa konuşma fırsatı bulabilmemize memnunum. Umarım fazla ileri gittiğimi düşünmezsin ama sana karşı akrabalık hissi duyuyorum Amy. Düşününce, yolculuklarımız birbirinden çok da farklı değil aslında. Ama önce: Söyle lütfen, arkadaşım Alicia nerede? Bu aşırı büyük sofraya bıçağı numunesi, onun buralarda bir yerde olduğunu söylüyor.”

Amy yanıt vermedi.

“Bu konuda paylaşacağın hiçbir şey yok mu? Nasıl istersen. Nerede olduğunu biliyor musun Amy? Bunu epey düşündüm.”

Amy kendine *Bırak konuşsun*, dedi. Onun ihtiyacı olan şey zamandı. *Bırak dakikalarını harcasın*.

“Sen... Dilenmiş bir özürsün.”

Fanning daha fazla konuşmadı. Viraller Amy’yi sımsıkı tuttular. Fanning tren tünellerine doğru yürüyerek uzaklaştı; oraya varınca durup ilk baştaki duruşunu takınarak, siyahlığın içine ümitsizce ve kederle baktı.

“Uzun süre boyunca, seni öldürmek istedim. Eh, ‘istemek’ uygun sözcük değil belki. Olduğun şeyi değiştiremezsin, ben de öyle. Şahsi bir şey değildi. Sen bir semboldün, o kadar; en çok nefret ettiğim şeyin temsilcisiydin.” Fanning kılıcı elinde döndürüp namlusunu inceledi. “Bir düşün Amy. O adamın ne kadar aptal olduğunu düşün. Her şeyi düzeltebileceğine, işlediği suçları telafi edebileceğine gerçekten *inanıyordu*. Oysa edemezdi. Liz’e yaptığı şeyden sonra. Sana, bana.” Gözlerini kaldırıp baktı. “O kadın, diğeri benim için bir hiçti. Bir barda tanıştığım, bir gecelik eğlence arayan, küçük ve yalnız hayatında kısa süreliğine birinin

olmasını isteyen bir kadındı yalnızca. O meseleden büyük pişmanlık duyuyorum.”

Amy bekledi.

“Onu unutabileceğimi sandım. Ama o gece oldu. Bunu şimdi anlıyorum. Dünyanın gerçeğinin karşımda kendini sergilemesi o gece oldu. Bunu yapan o kadın değildi. Hayır, çocuktu. Beşikteki küçük kız. Onun kokusunu hâlâ alabildiğimi biliyor musun Amy? Bütün bebeklerin sahip olduğu o tatlı, yumuşak kokuyu. Kutsal resmen. O minicik el ve ayak parmakları, cildinin pürüzsüzlüğü. Bütün canı gözlerindeydi. Başta hepimiz öyleyizdir. Sen, ben, herkes. Sevgi dolu, umut doluyuzdur. Şunu görebiliyordum: Bana güveniyordu. Annesi mutfak zemininde cansız yatıyordu fakat bu adam, onun çığlıklarını duyup gelmişti. Ona biberon verecek miydim? Altını değiştirecek miydim? Belki de onu kucağıma alıp masal okuyacaktım. Yaptığım şeyin, *olduğum* şeyin farkında değildi. Onun için öyle üzüldüm ki. Fakat sebep bu değildi. Dünyaya gelmek zorunda kalmış olmasına üzüldüm. Onu o zaman, oracıkta öldürmeliydim. Böylece merhamet göstermiş olurum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra:

“Seni dehşete düşürdüğümü gözlerindeki ifadeden anlıyorum. İnan ben de bazen kendimi dehşete düşürüyorum. Ama hakikat hakikattir. Bize göz kulak olan kimse yok. İşin soğuk özü, büyük yanılgı bu. Varsa bile çok zalim ve bizi umursadığına inanmamıza göz yumuyor. Ben ona kıyasla bir hiçim. Nasıl bir Tanrı, o kızın annesinin o şekilde ölmesine göz yumardı? Nasıl bir Tanrı, Liz’in yapayalnız ölmesine, hayattan ayrılırken bir elin dokunuşundan ya da şefkatle söylenen tek bir sözcükten bile destek alamamasına göz yumardı? Nasıl olduğunu söyleyeyim sana Amy. Beni yaratmış olanın ta kendisi.” Tekrar Amy’ye döndü. “Gemideki arkadaşların geri gelecek, biliyorsun. Şaşıрма... O konuda her şeyi biliyorum. İskeleyden gemiyle ayrılmalarını seyrettim. Ah, belki çok yakında değil.

Ama eninde sonunda. Meraklarına yenik düşecekler. Basit insan doğasıdır bu. Bütün bunlar o zamana kadar toza dönüşmüş olacak ama ben burada bekliyor olacağım.”

Amy Yap şu işi Alicia, diye düşündü. Yap şu işi Michael. Hemen şimdi yapın.

“Ne mi istiyorum Amy? Yanıt gayet basit: Seni kurtarmak istiyorum. Bundan da ötesi. Sana öğretmek istiyorum. Gerçeği görmeni sağlamak istiyorum.” Fanning’in yüzü karardı. “Onu sımsıkı tutun lütfen.”

Saatın geri sayımı sona ermişti. Michael, Alicia’ya göz attı. “Hazır mısın?”

Alicia başıyla onayladı.

“Kulaklarını kapamak isteyebilirsin.”

Michael pistonu indirdi.

“Devre, ne oldu yahu?”

Michael pistonu tekrar kaldırıp indirdi. Hiçbir şey olmadı. Michael pozitif teli çekip kontağa hafifçe dokundurdu ve pistonu üçüncü kez indirdi. Bir kıvılcım sıçradı.

Burada akım vardı; sorun diğer uçtaydı.

“Burada kal.”

Michael ikinci teli çıkarıp piston kutusuyla feneri aldı ve koşarak merdiveni indi.

Viraller onu daha çok sıktıkça, Amy’nin vücuduna kızgın bir şey saplanır gibi oluyordu. Acıdan gözleri yaşarıyordu; görüş alanında, konfetiye andıran ışıklar dans ediyordu.

“Onu içeri getirin lütfen.”

Peter.

İki viral onu tünellerin tarafından, sürükleyerek getirdiler. Yüzü yere dönük olan Peter’in bedeni gevşekti ve çizme uçları yere sürtünüyordu.

“Tek yol bu Amy. Başka bir yol olsaydı keşke fakat, basitçe söylemek gerekirse, yok.”

Amy düşünmekte zorlanıyordu. En ufak hareketi, vücudunda ıstırap çığlıklarına yol açıyordu. Üstkollarının kemikleri, virallerin kavrayışı altında her an parçalanıp un ufak olacak gibiydi.

“Ah, işte geldik.”

Viraller durdu; hâlâ Peter’ı omuzlarından tutuyorlardı. Peter’ın saçından damlayan kanlar, yüzündeki kırıksıklıklardan aşağı süzülüyordu. Fanning kılıcı uzatarak Peter’ın karşısına geçti. Amy’nin nefesi kesildi. Fanning kılıcın yan tarafını Peter’ın çenesinin altına dayadı ve zalimce bir yavaşlıkla, onun yüzünü kaldırdı.

“Bu adamı umursuyorsun, değil mi?”

Peter, Amy’yi gözleriyle buldu fakat odaklanamaz gibiydi. Dudakları sessizce kımıldıyordu... İç geçiriyor ya da inliyor olabilirdi.

“*Soruyu yanıtla*”

“Evet” dedi Amy.

“Aslında öyle çok umursuyorsun ki, onu kurtarmak için her şeyi yaparsın.”

Amy’nin görüşü bulandı. Böylesine çabucak yıkılmak... İşin en zalimce tarafı buydu.

“Söyle Amy. O kelimeleri duyayım.”

Amy boğulurcasına konuştu: “Evet, onu kurtarmak için her şeyi yaparım.” Başı yenilgiyle öne düştü; geride hiçbir şeyi kalmamıştı. “Lütfen, gitmesine izin ver.”

Bir bilek hareketiyle, Peter’ın boğazı kâğıt gibi kesilirdi. Gözleri kapalıydı; ölüme hazırlanıyordu. Veya belki de, merhametli bir bilinçsizliğe kapılmıştı.

“Sana bir şey göstereyim” dedi Fanning. “Keşfettiğim küçük bir yetenek. Jonas görse bayılırdı.”

Tuhaf bir şey yaptı: Soyunmaya başladı. Önce takım ceketini çıkarıp düzgünce ortadan katladı ve kılıçla birlikte yere bıraktı; ardından da gömleğinin düğmelerini çözerek,

yelpaze şeklinde, kabarık, beyaz göğüs kıllarını ve pürüzsüz ciltli, sıırım gibi gövdesini sergiledi.

“Bu giysilerden nihayet kurtulmanın hoş olduğunu söylemeliyim.” Ayakkabılarını çözmek için diz çökmüştü. “Bu *kapanları* bir kenara koymanın.”

Ayakkabılar, çoraplar, pantolon. Fanning’in etrafındaki hava değişmeye başladı. Bir çöl yolunun yukarısındaki ısı dalgaları gibi titreşiyordu. Fanning başını tavana doğru kaldırdı; teni parlak, yağlı ter tabakasıyla kaplandı. Diliyle yavaşça dudaklarını yalamaya, omuzlarıyla boynunu döndürmeye başladı; gözleri kısıktı... Kendini duyumlara kaptırmıştı.

“Tanrım, bu güzel” dedi.

Sırtını geriye doğru kavislendirince kemikleri çıtırdadı; hazla inledi. Saçı öbek öbek dökülüyordu; yüz ve göğüs derisinin altında nabız hareketleriyle atan kalın damarlar, mavimsi bir ağ dövmesi teşkil ediyordu sanki. Çenesini açıp, uzun köpekdişlerini sergiledi. Şimdi uzun, sarımsı tırnaklar çıkmaya başlamış parmaklarını huzursuzca açıp kapıyordu.

“Muhteşem... Değil mi?”

Michael tünele daldı; Alicia arkasından ismini sesleniyordu. Birden her tarafta sıçanlar belirdi; bölme duvarına doğru, dalga dalga koşuyorlardı.

Vida düşmüştü; çanta suyun içinde yatıyordu. Fünyeler sıırıslık ve işe yaramazdı.

“Lanet olsun!”

Michael’ın gözü kapının hemen sağındaki, göz seviyesindeki, küçük elektrik paneline ilişti. Zemin sıçan kaynıyordu. Michael’ın ayak bileklerinin etrafına üşüşüyor, yumuşak ve iç bulandırıcı ağırlıklarıyla onun bacaklarına sürtünüyorlardı. Michael kapağı tornavidayla açıp, feneri iç kısma doğru salladı.

“Geri çekilin!”

Michael'ın birkaç metre gerisinde Alicia duruyordu. Dokuz metre ötede, tünel zemininde bir viral çömelmişti; bir ikincisi de tavana tutunuyor, ters duran başını iki yana sallıyordu. Ağzından, bir sıçanın uzun ve tüysüz kuyruğu çıkmıştı... Kuyruk havayı kamçılıyordu.

"Haydi, defolun!" Viraller Alicia'ya öylece bakıyorlardı sadece. "Gidin buradan!"

Panelin içinde şalter panosu ve ona bağlı, karmakarışık teller vardı. Michael *Bana bir saat zaman verin, bu işi halledeyim; hiç sorun değil*, diye düşündü.

"Bunlar aç görünüyor Devre. Bir çözüm bulduğunu söyle bana."

Tanrım, Michael o lakaptan öyle nefret ediyordu ki. Telleri çıkarıp ayırmaya, neyin nereye bağlı olduğunu ve nereye takılacağını anlamaya çalışıyordu.

"Başkaları da geliyor!"

Michael omzunun üstünden göz attı. Tünel duvarları yeşil yeşil parlamaya başlamıştı. Kaldırımında yuvarlanan kuru yaprakların sesini andıran koşuşturma sesleri vardı. "Onları arkadaşların sanıyordum!"

Alicia tavandaki virale ateş etti. İyi nişan alamamıştı; kıvılcımlar saçıldı. Viral geriye kaçıp yere atladı ve dörtayak üstüne düştü. "İlgilendiklerinin ben olduğumu sanmıyorum!"

Michael bir parça kablo kesip uçlarını sıyırdı ve bomba pistonuna vidaladı. Elinde telle, panele son bir kez baktı. Tahminde bulunması gerekecekti. *Buna mı? Hayır, şuna.*

Arkasında yaylım ateşi açıldı. "Şaka yapmıyorum Michael... On saniyemiz filan var!"

Michael tel uçlarını çabucak dört kez döndürerek birleştirdi. Alicia kısa kısa yaylım ateşi açarak, Michael'a doğru geriliyordu. Tünelin duvarlarından yankılanan silah sesleri, Michael'ın kulak zarlarını çekiç gibi dövüyordu. Ulu Tanrım, böyle şeylerden bıkmıştı. Tahminde bulunmaktan, karanlıkta uğraşıp didinmekten, sızdıran supaplardan, bozuk devrelerden, arızalı rölelerden bıkmıştı... Bir şeylerin

çalışmamasından, bir şeylerin onun iradesine boyun eğmeyi reddetmesinden bıkmıştı.

Alicia “Burada biraz yardıma ihtiyacım var!” diye seslendi.

Tüfeğinin mermisi bitince, onu elinden atıp kemerinden bir çift bıçak çekti; şimdi ellerinde birer bıçak tutuyordu. Michael onu belinden tutup kendine çekti.

Tünel kımıl kımıl virallerle doluydu.

İlk viral yalpalayarak öne çıkınca geri çekildiler. Michael tabancasını çekip iki el ateş etti; mermilerden biri viralin omzuna isabet etti ve kıvılcım çıkararak sekti, ikincisiyse onun gözüne saplandı. Kan fışkırdı ve viral yere kapaklandı. Kapıya doğru hızla, geri geri kaçıyorlardı; Michael beton zemine topuklarını dayayarak tabancasını ateşlerken, bir koluyla da Alicia’yı pis kokulu suda kendisiyle birlikte sürüklüyordu. Tabancasındaki on beş merminin yanı sıra, bir cebinde iki şarjör vardı fakat onlara ulaşamadığından faydasızdılar.

Sürgü geride kilitlendi.

“Ah, lanet olsun” dedi Michael.

Yani: Yolun sonu. Yaklaşması ne kadar yavaş, geliyise ne kadar ani olmuştu. Michael *Geldiğine asla gerçekten inanmayız, sonra da biz daha ne olduğunu anlamadan bir bakarız ki buradadır*, diye düşündü. *Hayatımız boyunca yaptığımız her şey ve yapmadığımız şeyler de bir anda ortadan kaldırılır*. Tabancayı elinden atıp Alicia’yı kendine sımsıkı bastırdı. Eli bomba pistonunun üstündeydi.

“Gözlerini kapa” dedi.

Dönüşüm tamamlanmıştı.

Fanning’in yüzü hâlâ yukarı dönüktü; dudakları ayırık, gözleri kapalıydı. İnip kalkan göğsünün derinliklerinden, tatminle iç geçirdi. Amy karşısındaki gibi bir varlığı daha önce hiç görmemiş, hayal bile etmemişti... Onun Fanning olduğu hâlâ anlaşılıyordu fakat tam olarak insan ya da viral

değildi. İkisinin yarı yarıya karışımıydı; yeni bir canlı türü dünyaya gelmişti sanki. Kemirgeni andırıyordu biraz... Burnu kemirgen burnu gibiydi ve burun delikleri genişti, üçgen şeklinde ve sivri uçlu kulakları da geriye yatıktı. Saçı gitmiş, yerini pembemsi bebek saçı almıştı. Dişleri aynıydı fakat ağzı büyümüş ve sanki karşıdan çok sert rüzgâr esiyormuş gibi, daimi bir sırtış ifadesine bürünmüştü; bu ifadenin tamamen sergilediği, uzun köpekdişlerinin uçlarından salyalar damlıyordu. Kollarıyla bacakları ince kemikli ve narin görünüyordu; işaretparmakları uzamış ve uçları kıvrılmıştı.

Amy onu dev, kanatsız bir yarasaya benzetti.

Fanning ona doğru yürüdü. Gözleri onun gözlerine kilitlendi; Amy gözlerini kaçırmayı çok istese de buna cesaret edemedi. Duyduğu korku uzuvlarını felç etmişti. Çok uzakta ve işe yaramaz gibiydiler, gevşemiş, sanki sıvı halini almışlardı. Fanning yaklaşırken, sağ eli kalktı. Parmak aralarında yarı saydam zar vardı. Ortası eklemlili olan, hançer şeklindeki işaretparmağı Amy'nin yüzünün karşısında açıldı. Amy içgüdüsel olarak gözlerini sımsıkı yumdu. Yanağına sivri bir şeyin, derisini delmeyecek kadar hafifçe bastırıldığını hissetti: Vücudunun her molekülü ürperdi. Tırnak şehvetli bir yavaşlıkla aşağı kayıp, Amy'nin yüzünün kıvrımını takip etti. Fanning parmağıyla Amy'nin tenini tadıyordu sanki.

"Hakikatin ortaya çıkmasına izin vermek ne iyi."

Sesi de değişmişti... Gizli bir tiz ton taşıyan, cırtlak bir sestti. Etrafındaki havada ölü hayvanların kokusu vardı. Dünyanın küçük, gizlenen yaratıklarının.

"Gözlerini aç Amy."

Fanning, Peter'in yanında duruyordu. Viraller Peter'i kaldırmış, ayakta tutuyorlardı.

"Bu adam senin lanetin, tıpkı bir zamanlar Liz'in benim lanetim olduğu gibi. Bizi köleleştiren şey sevgi Amy. Oyunun içindeki oyun, insan olarak hayatımızın trajik dramının oynandığı sahne. Sana öğretmem gereken ders bu."

Fanning böyle dedikten sonra ağzını sonuna kadar açtı ve uzun, zarlı eliyle Peter'ın yüzünü yukarı -anne şefkatiyle- çevirip, dişlerini onun boynuna geçirdi.

Bomba pistonundan gelen akım, kapının tamamen açılması için yeterli değildi... Fakat işleri başlatmaya yetti. Kapının kontrpua takımı aşağı iniverince, kapıyla tünel zemini arasında boşluk açıldı ve Michael ile Alicia'nın üzerlerine sular hücum etti. Tünel bir saniyeden kısa sürede, gürleyen bir nehre dönüştü. Michael ayağa kalkmaya çalıştı fakat suların gücü çok fazlaydı, ayrıca tutunacak yer bulamıyordu; sonra akıntıya kapılarak yuvarlanmaya başladılar.

İstasyona mermi gibi daldılar. Doğru dürüst ışık yoktu, merdiven boşluğunun hafif aydınlığı vardı yalnızca... Geçerken o aydınlığı bir anlığına gördüler. Michael burnuna ve ağzına dolan, kötü tatlı -bunun fare tadı olduğunu hayal etti- sular yüzünden boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Peronun hemen dibinden sürükleniyorlardı. Alicia'yı bileğinden tutan Michael serbest elini can havliyle uzatıp kenara tutunmaya çalıştı. Parmakları oraya dokundu fakat kavrayamadı.

İstasyonun içinden geçtiler. Su seviyesi hızla yükseliyordu; yakında boylarını aşacaktı. Sonraki istasyon On Dördüncü Sokak'taydı... Fazla uzaktaydı. İleride hafif bir ışık belirdi. Onlar yaklaştıkça, pıhtılaşırçasına belirginleşen bu ışık tünelin tepesindeki bir açıklığa dönüştü.

Alicia "Merdiven var!" diye haykırdı. Başı tekrar sulara gömüldü.

"Ne?"

Alicia'nın yüzü tekrar belirdi; nefes almaya çabalıyordu. İşaret etti. "Duvar da merdiven!"

Dosdoğru merdivene sürükleniyorlardı. Önce Alicia tutundu. Michael onun vücudunun etrafında dönüp, sol elini uzatarak bir basamağı kavradı ve kolunu üstünden geçirip

kıvırarak tutundu. Merdivenin tepesinde metal ızgara ve ötesinde gün ışığı vardı.

“Başarabilir misin?” dedi Michael.

Akıntı onlara darbeler vuruyordu. Lish başını iki yana salladı.

“Dene, lanet olsun!”

Alicia’nın gücü tükenmişti; hiç takati kalmamıştı. “Yapamam.”

Michael’ın onu yukarı çekmesi gerekecekti. Kollarını Alicia’nın başının üstünden uzattı ve kendini yukarı çekerek sudan çıktı. Izgara farklı bir sorun teşkil ediyordu; Michael onu açmanın yolunu bulamazsa da boğulacaklardı. Merdivenin tepesinde, elini kaldırıp ızgarayı itti. Izgara hiç kımıldamadı; çok az sarsılmadı bile. Michael geri çekilip, koyu gri metale elinin ayasıyla vurdu. Izgaraya tekrar tekrar vurdu. Dördüncü darbede, ızgara açılıverdi.

Michael ızgarayı yana itip dışarı tırmandı ve vücudunu yol yüzeyine bastırdı. Yükselen sular Alicia’yı merdivenin yarısına kadar çıkarmıştı. Işık, Alicia’nın yüzünün etrafında bir tür hale oluşturmuştu sanki.

Michael aşağıya uzandı. “Elimi tut...”

Ama sadece bu kadarını söyleyebildi; bir su duvarının kendisine -ikisine birden- çarpmasıyla, sözü yarıda kesildi... Açık ızgara deliğinden gayzer gibi fışkıran sular, Michael’ı sokağın karşı tarafıyla aradaki mesafenin yarısına dek savurdu.

Astor Place İstasyonu’nun hemen güneyindeki su geçirmez kapının -o kapı, Manhattan’ın metro hatlarını açgözlü Atlantik’ten koruyan sekiz kapıdan biriydi- yıkılması, Michael da dahil olmak üzere kimsenin öngöremeyeceği bir dizi olayın ilkiydi. Serbest kalan sular tünelin içinden hızla, yüz lokomotifin darbe gücüyle aktı. Yırttılar, söktüler. Parçaladılar. Patladılar, ezdiler ve yıktılar; aşağı Manhattan’daki binaların temellerini, buğday kesen tırpan

misali biçtiler. Astor Place'in sekiz sokak kuzeyindeki On Dördüncü Sokak'ta yeryüzüne fıskırdılar. Ana akıntı Lexington Caddesi'nin altından dosdoğru kuzeye, Grand Central'a doğru giderken geri kalanlar Broadway hattından batıya sapıp Times Meydanı'ndaki su geçirmez kapıya doğru gittiler; bu kapı da yıkılarak, Kırk İkinci Sokak'ın güneyindeki, Broadway ile Sekizinci Cadde arasındaki tüm yolların altında bulunan her şeyi önüne katacak ve Batı Yakası'nın tamamını denize açacaktı.

Ve bu daha başlangıçtı.

Gürleyerek akan sular artlarında yıkım izi bıraktı. Rögar kapakları göğe fırladı. Kanalizasyonlar patladı. Sokaklar göçüp çöktü. Yeraltında bir zincirleme tepkime başlamıştı. Azgın sular, tıpkı parçası oldukları okyanus gibi, egemenlik alanlarını genişletmeyi hedefliyordu yalnızca; ödül, bir asır boyunca ıslanıp bakımsız kalınca iyice çürümüş olan adanın kendisiydi.

Onuncu Sokak ile Dördüncü Cadde'nin köşesinde, Michael'ın bilinci yerine geldi; kaygılandırıcı bir hisse, dünyanın yerçekimiyle ilişkisinin değişmiş olduğu hissine kapıldı. Sanki bütün nesneler genel bir geritepki halindeydi ve birbirlerinden uzaklaşıp duruyorlardı. Michael gözlerini kırıştırarak bu hissin geçmesini bekledi fakat his geçmedi. Izgaradan epey yukarıya dek, büyük bir memba gibi fıskıran sular tepede çözülerek, sel basmış sokağın yukarısında gökkuşağı oluşturan, parıltılı bir sise dönüşüyordu. Sersemlemiş halde olan Michael o manzaraya hayretle, onu henüz başka herhangi bir şeyle ilintilendiremeden bakarken bir yandan da başka şeylerin olduğunu büyük bir sakinlikle fark etti: gürültülü şeyler, sarsıntılı şeyler, üstünde daha fazla düşünmeyi gerektiren şeyler... Michael düşüncelerini bir toplayabilseydi. Sokak göçüyor gibiydi -veya diğer her şeyin boyu uzuyordu- ve binaların ön cephelerinden parçalar dökülüyordu.

Dur bir saniye.

Michael'ın baktığı yapı -sıradan, orta boylu, koyu camlı plaza- tuhaf bir şey yapıyordu. Sanki... Nefes alıyordu. Yeni doğmuş ve ilk nefeslerini alan bir bebek gibi, derin derin soluyordu. Adada binlerce benzeri olan bu anonim yapı, onlarca yıl boyunca terk edilmiş halde uyukladıktan sonra uyanmıştı sanki. Michael avuçlarıyla dengesini koruyarak doğrulup oturdu. Altındaki yol kaygılandırıcı bir şekilde dalgalanmaya başlamıştı.

Camlar patladı.

Michael yuvarlanıp yere dümdüz yattı ve üstüne bir milyon cam kırığı yağarken başını örttü. Yolun koca koca kısımları patlıyordu. Michael avazı çıktığı kadar haykırıyordu. Saçma sapan laflar ediyor, ağza alınmayacak küfürler savuruyordu; dehşetin yol açtığı işitsel kustumtu bunlar. Michael lime lime olmak üzereydi. Ondan geriye gömecek bir şey kalmayacaktı, gerçi onu gömecek kimse de olmayacaktı. Saniyeler geçti; dört bir yanına cam parçaları yağarken, Michael ölmeyi bekledi... O gün ikinci kez.

Ölmedi.

Başını kaldırdı. Güneş ortadan kaybolmuş, hava loşlaşmıştı. Michael'ın üstü küçücük, parıldayan cam kırıklarıyla kaplıydı... Kollarına, ellerine, saçma, giysilerinin kumaşına takılmışlardı. Tozlu bir rüzgâr dönüp duruyordu. Gökyüzünden kar yağmaya başlamış gibiydi. Hayır, kar değil. Kâğıt. Bir sayfa, aylakça salınarak Michael'ın ellerine düştü. Tepesinde "Memo" yazıyordu. Bunun altında da: "Gönderen: İK Departmanı. Alıcı: Bütün çalışanlar. Konu: Personel Sosyal Yardım Başvuru Süresi." Michael bu sözcüklerin tuhaflığı karşısında kalakaldı bir an. Şifreli yazı gibiydiler. Gizemli ifadelerinin altında koca bir gerçeklik, zamanda yitmiş bir dünya yatıyordu.

Sayfa gidiverdi birden: Sert bir rüzgâr, onu Michael'ın elinden kapmıştı. Sokak kararıyordu. Michael'ın solundan bir gümbürtü geldi. O ses giderek yükseldi; rüzgâr sertleşti.

Michael bakmak için başını şehir merkezine, sesin kaynağına doğru çevirdi.

Devasa, gri bir canavar kükreyerek üstüne geliyordu.

Michael ayağa fırladı. Başı dönüyordu; bacakları ıslak kum gibiydi.

Yine de var gücüyle koştu.

İlk çöken bina, Michael'ın gördüğü değildi. O sırada, Manhattan'ın göbeğinin yıkılması dakikalardır sürmekteydi artık. Central Park'ın güney kenarı ile Washington Meydanı arasındaki, irili ufaklı tüm binalar akut yapısal sınılaşma sürecindeydi; adanın merkezinin giderek dönüştüğü, her şeyi yutan dolinin içine, eriyerek ve devrilerek düşüyorlardı. Bazıları bağımsız olarak yıkılıyordu; temellerinin içine dikey olarak, idam mangası tarafından vurulmuş mahkûmlar gibi çöküyorlardı. Bazılarıysa komşuları tarafından teşvik ediliyordu; binalar peş peşe yana yatarak birbirlerinin üstüne devriliyordu. Birkaçı, örneğin Elli Beşinci Sokak ile Broadway'in köşesinde yer alan, ikizkenar yamuk şeklindeki şehir blokunun doğu tarafındaki büyük cam gökdelen, sırf diğer binaların halinden etkilendiği için yıkıldı sanki: *Arkadaşlarım ölüyor... Ben niye aynısını yapmayayım ki?* Bu süreç, hızla gerçekleşen metastaza benzetilebilirdi; organdan organa geçercesine bulvardan bulvara sıçırıyor, caddelerden köpüren kan misali akıyor, ölümcül parmaklarını çelikten kemiklere doluyordu. Sanki kanserojen maddelerin yoğun bir şekilde kusulmasıyla ortaya çıkmış toz bulutları gürleyerek göğü karartıyordu.

Manhattan'ın üstüne yapay bir gece çöktü.

Sular Grand Central Terminali'nin altına iki yönden geldi: Önce Astor Place tarafından, Lexington Caddesi'nin altından geçen metro hattından; birkaç saniye sonra da Times Meydanı tarafından, Kırk İkinci Sokak'ın altından geçen hattan. Akıntılar birleşti; karaya yaklaştıkça sıkılaştan bir

tsunami gibi merdivenlerden yukarı akan suların gücü bin kat arttı.

Fanning “Seni nankör kaltak!” diye haykırdı. “Ne yaptın?”

Daha fazla konuşmadı; yıkıcı bir duvar halinde gelen sular hepsinin ayaklarını yerden kesti. Ana salon göz açıp kapayıncaya dek suyla doldu. Amy sulara gömüldü. Dönüyor, çırpınıyordu; yön duygusunu tamamen yitirmişti. Su seviyesi iki metreye yaklaşmıştı ve giderek yükseliyordu. Camlar parçalanıyor, nesneler düşüyordu; her şey kaos içindeydi. Amy su yüzeyine çıkınca, salonun yüksek pencerelerinin camlarının içeriye doğru patladığını gördü; akıntı onu kavrayıp tekrar sualtına çekti. Âcizce çırpınarak, tutunacak bir şey aradı. Bir viral ona çarptı. Saçlı dişiydi bu. Gürleyen karanlıkta, Amy onun dehşet ve şaşkınlıkla dolu gözlerini gördü bir an. Viral sulara gömülerek gözden yitti.

Amy balkon merdiveninden yukarıya doğru sürüklendi. Basamaklara sertçe çarptı -yine çanlar, yine acı- fakat sağ eliyle parmaklığa tutunmayı başardı. Ciğerleri hava için haykırıyordu; ağzından kabarcıklar yükseliyordu. Nefes alma güdüsünü uzun süre bastıramazdı artık. Şimdi yapılacak tek şey, akıntının kendisini alıp götürmesine izin vermek ve onu güvenli bir yere taşıyacağını ummaktı.

Parmaklığı bıraktı.

Basamaklara tekrar sertçe çarptı fakat en azından doğru yönde hareket ediyordu. Tünellerin içine sürüklense boğulurdu. İkinci bir şok dalgası vurarak, onu yukarı fırlattı.

Amy balkona düştü; sulardan nihayet kurtulmuştu. Emekleme pozisyonunda öksürüp öğürdü; ağzından, pis tatlı sular fişkırdı.

Peter.

Aynı akıntıyla merdivenden çıkarılmış olan Peter, Amy’nin sadece bir metre gerisinde yatıyordu. Fanning neredeydi? O da diğer viraller gibi sualtına çekilip, ağırlığı yüzünden dibe çökmüş müydü? Amy bunu düşünürken zemin sarsıldı. Bir

çatırtı koptu. Amy yukarı bakınca, tavanın iri bir parçasının kopup suya düştüğünü gördü.

Bina yıkılıyordu.

Peter'ın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Dönüşüm henüz başlamamıştı. Amy onu omuzlarından sarsarak ismini seslendi; Peter'ın gözleri titreşerek açıldı... Sonra gözlerini kısarak Amy'nin yüzüne baktı. Amy o gözlerde, Peter'ın onu tanıdığına dair bir belirti görmedi; hafif bir şaşkınlık gördü sadece... Peter'ın gözü Amy'yi bir yerden ısıyor ama onu çıkaramıyordu sanki.

“Seni buradan çıkaracağım.”

Amy, Peter'ı kollarından tutup kaldırdı ve sağ omzuna attı. Dengesini yitirir gibi oldu fakat Peter'ı düşürmemeyi başardı. Zemin kayıyor, tekne güvertesi gibi sarsılıyordu. Binanın temeli çöktükçe, tavandan iri parçalar kopmayı sürdürüyordu.

Amy etrafa bakındı. Sağında, bir kapı.

Koş, diye düşündü. Koş ve koşmayı sürdür.

Sonra dışarıdaydılar, gerçi pek öyle görünmüyordu. Gökyüzü, vakit geceymiş gibi karaydı; tozlar güneşi örtmüştü; koca şehir tanınmaz haldeydi. Büyük bir kurban ediş... Her şey yıkıma doğru koşuyordu. Dört bir yandan gelen gürültü, Amy'nin kulaklarına çekiç gibi vuruyordu. Amy terminalin batı tarafındaki üstyoldaydı. Yol tehlikeli bir şekilde eğilmişti; çatlaklar yayılıyor, koca koca kısımlar çöküyordu. Amy bir yön seçti; Peter'ın ağırlığı altında, elinden gelenin en iyisi yavaş tempoda koşmaktı. Tek rehberi içgüdüydü. Kaçma içgüdü. Kurtulma içgüdü. Peter'ı uzaklara taşıma içgüdü.

Yol, sokak seviyesine iniyordu. Amy daha ileri gidemeyecekti; dizleri bükülüyordu. Rampanın dibinde, Peter'ı yavaşça yere bıraktı. Peter titriyordu... Küçük, sert spazmlarla sarsılıyordu; bunlar hummalı birinin titremesini andırırsa da giderek güçleniyor ve belirginleşiyorlardı. Amy, Peter'ın ne isteyeceğini biliyordu. Peter henüz insanken

ölmeyi isterdi. Dört bir yanda, harabelerin arasında ölümcül aletler yatıyordu: bıçak gibi sivri inşaat demirleri, bükülmüş metal parçaları, cam parçaları. Amy birden anladı: Fanning'ın baştan beri niyetlendiği şey buydu. Peter'ı Amy'nin öldürmesiydi. *Bizi köleleştiren şey sevgi Amy.* Amy yenilmişti; sonunda her şey boşuna olmuştu. Amy tekrar yalnız kalacaktı.

Peter'ın yanında diz çökerken, büyük bir hıçkırıkla sarsıldı; fazlasıyla uzun süren hayatının bir asır boyu bastırılmış acısı dizginsiz kalmıştı. Kendisine verilen anlık hayat: Öyle çabucak geçmişti ki. Onu hiç yaşamamış olmak daha iyiydi belki de. Peter inlemeye başlamıştı. Virüs, Peter'ın içinde hızla hareket ediyordu; onu alıp götürüyordu.

Amy seçimini yaptı: Sivri uçlu, bir metre uzunluğunda bir çelik çubuk. Daha önce ne işe yaramıştı? Bir yön tabelasının parçası mıydı? Bir zamanlar dışarıdaki faal dünyaya bakmış bir pencerenin çerçevesi miydi? Göğe yükselen devasa bir gökdelenin temeline mi aitti? Amy tekrar Peter'ın yanında diz çöktü. Peter'ın insan yönü, onu terk ediyordu. Amy eğilip onun yanağına dokundu. Peter'ın cildi terli ve sıcaktı. Gözlerini kırıştırmaya başlamıştı. Onları kırıştıırıyordu. Durmadan kırıştıırıyordu.

Arkadan gelen bir ses: "Lanet olsun sana!"

Amy savrularak havada uçtu.

Michael, Dördüncü Cadde'de koşuyordu; arkasında, moloz bulutu gürlüyordu. Ondan koşarak kaçamayacaktı. Sağdaki Sekizinci Sokak'a saptı. Bulut tornado gibi uğuldayarak sokağın iki ucundan, hem önünden hem de arkasından geçtikten sonra, Michael'ın varlığını birden anımsamışçasına -*Ah, Michael, kusura bakma, seni unutmuşum*- köşeleri dönüp, onun üstüne doğru hızla, iki yandan geldi.

Michael en yakın kapıdan içeri daldı ve kapıyı arkasından kapadı. Burası bir çeşit giyim mağazasıydı; askılıklarda sahipsiz ceketler, elbiseler ve gömlekler asılıydı. Sokağa

bakan geniş vitrinde, yüksek platformlar üstüne konulmuş mankenler vardı.

Bulut geldi.

Vitrin camı içeriye doğru patladı; Michael gözlerini korumak için ellerini kaldırdı. İçeriye dolan tozlar Michael'ı geriye savurdu. Vücudunun her yeri -elleriyle kolları, boğazının dibi, yüzünün açıkta olan kısımları-, bir arı sürüsünün saldırısına uğrayıp sokulmuş gibi acıdı. Doğrulamaya çalıştı; sağ uyluğuna saplanmış, uzun cam parçasını ancak o zaman fark etti. Canının daha çok yanmaması tuhaf geldi -epey canının yanması gerekirdi-fakat daha sonra gelen acı, Michael'ın düşüncelerini yok etti. Öksürüp tıksırıyor, tozların arasında boğuluyordu. Sendeleyerek vitrinden uzaklaşırken bir askılığa çarptı. Asılı bir gömleği çekip aldı. Gömlek tiril tiril bir kumaştan yapılmıştı. Michael onu elinde sıkıştırıp, ağzıyla burnuna bastırdı. Açlıkla nefes aldıkça, ciğerlerine tekrar oksijen girdi.

Gömleği yüzünün alt kısmına bağladı. Dışarıdaki karanlık sokağa, yanan gözlerle baktı. Bulutun içindeydi. Hafif tıptırtılar dışında çıt çıkmıyordu: Havadaki parçacıkların yola ve terk edilmiş arabaların tepesine düşmesiyle birlikte çıkan seslerdi bunlar. Michael'ın elleriyle kolları kandan kayganlaşmıştı; uzun cam parçasının gömülü olduğu bacağı en ufak harekette çılgılığı basıyordu. Michael bıçağını eline aldı ve pantolonunun o bacağını önce kesip sonra da yırtarak çıkardı. Hafif kıvrık ve kenarları düzensizce tırtıklı olan o uzun cam parçası eğri saplanmıştı; yara, Michael'ın kasiğıyla dizinin aşağı yukarı ortasında, bacağının iç tarafındaydı. *Ulu Tanrım, diye düşündü. On-on beş santim daha yukarı gelse testislerimi uçuracakmış.*

Elini başının üstünden uzatarak, askılıktan bir gömlek daha çekip aldı ve bunu cam parçasının açıktaki ucuna doladı. Camı çıkarırken yarası büyüyebilirdi fakat duyduğu acı dayanılır gibi değildi. Camı çıkarmazsa hiçbir yere gidemeyecekti. Çabucak yapmak: En iyi yol buydu.

Sarmalanmış cam parçasını kavradı. Üçe kadar saydı. Çekti.

Tüm sokak boyunca, tozların arasında hareket eden, insan boyunda silüetler durup yüzlerini Michael'ın çıığıının geldiğı tarafa çevirdiler.

“Bu bir tapınaktı!”

Fanning'in eli, Amy'nin yanağına isabet etmişti. Amy darbenin etkisiyle geriye sendeledi.

“*Bana* bunu yaparsın ha? *Benim* şehrim?”

Amy yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Fanning onun yüzüne vurmak yerine, yakasından tuttuğı gibi kaldırarak ayaklarını yerden kesti ve fırlatıp attı.

“Seni öldürmek için acele etmeyeceğim. Seni öldürmemi *isteyeceksin. Yalvaracaksın.*”

Amy'ye tekrar tekrar saldırdı. Savurmalar, tokatlar, tekmeler. Amy kendini yerde yüzükoyun yatar halde buldu. Kendini her şeyden soyutlanmış hissediyordu. Düşüncelerinde bir tembellik, bir kopukluk vardı. Kalıcı olarak, tamamen kopup gitmenin eşiğinde gibiydiler, sanki bir sonraki darbeye birlikte, ipi kesilmiş bir balon gibi yükselerek Amy'nin vücudundan uzaklaşacak, gökyüzü tarafından yutulacaklardı.

Ama pes etmek ölümü kabullenmek olurdu: Zihin bunu yasaklıyordu. Zihin devam edilmesini talep ediyordu, bu hiç mantıklı görünmese de. Fanning, Amy'nin arkasında bir yerlerdeydi. Amy onu fiziksel bir varlıktan çok, yerçekimi gibi soyut bir güç, amansızca içine çekildiğı karanlık bir kuyu olarak algılıyordu. Sürünmeye başladı. Fanning neden onu çabucak öldürmüyordu ki? Gerçi kendi ağzıyla söylemişti: Amy'nin hissetmesini istiyordu. Canının damla damla dışarı akışını hissetmesini istiyordu.

“Bana bak!”

Amy diyaframına aldığı sert bir darbeye yerden havalandı; Fanning onu tekmelemişti. Amy'nin göğsündeki

hava boşaldı.

“Bana bak dedim!”

Fanning onu tekrar tekmeledi; ayağını Amy’nin göğüs kemiğinin altına gömerek, onu sırtüstü döndürdü.

Kılıcı başının yukarısında tutuyordu.

“Biz danışma yerinde buluşacaktık!”

Biz?

“Orada olacağını söylemiştin! Birlikte olacağımızı söylemiştin!”

Fanning ne görüyordu? Amy’yi kim olarak görüyordu? Dönüşüm: Zihnine bir şey yapmıştı.

“Seni asla sevmemeliydim!”

Kılıç inerken Amy yana yuvarlandı. Kılıç yola vurunca, tek notalı bir tangırtı koptu. Fanning yaralı bir hayvan gibi uludu.

“Seninle birlikte ölmek istemiştim!”

Amy tekrar sırtüstü yatıyordu. Fanning kılıcı başının yukarısına kaldırmıştı ve savurmaya hazırdı. Amy kendini korumak için kollarını kaldırdı. Tek bir şansı vardı.

“Tim, yapma”

Fanning donakaldı.

“Orada olmak istedim. Seninle olmak. Tek istediğim buydu hep.”

Fanning’in kolları gerildi. Kılıç her an inecekti. “Bütün gece bekledim! Bana bunu nasıl yapabildin? Neden gelmedin, neden?”

“Çünkü... Öldüm Tim.”

Bir an hiçbir şey olmadı. Amy *N’olur*, diye düşündü.

“Sen... Öldün.”

“Evet. Üzgünüm. Ölmek istememiştim.”

Fanning’in sesinde uyuşmuşluk vardı. “Trende.”

Amy sesini sabit bir tonda tutmaya özen göstererek, ihtiyatla konuştu: “Evet. Seni görmeye geliyordum. Beni alıp götürdüler. Onları durduramadım.”

Fanning'in gözleri, Amy'nin yüzünden uzaklaştı. Kararsızca etrafa bakındı.

"Ama şimdi buradayım Tim. Önemli olan bu. Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Amy bu yalanı daha ne kadar sürdürebilirdi? Kılıç her şeydi. Amy, Fanning'i kılıcı ona vermeye ikna edebilirse...

"Hâlâ yapabiliriz" dedi. "Tıpkı planladığımız gibi, sonsuza dek birlikte olmamızın bir yolu var."

Fanning tekrar ona baktı.

"Benimle gel Tim. Gidebileceğimiz bir yer var. Orayı gördüm."

Fanning bir şey demedi. Amy sözlerinin onun zihnini giderek etkilediğini seziyordu.

Fanning "Nereye?" diye sordu.

"Orası baştan başlayabileceğimiz yer. Bunu bu sefer düzgün yapabiliriz. Tek yapman gereken, bana kılıcı vermek." Amy elini uzattı. "Benimle gel Tim."

Fanning'in gözleri Amy'ninkilere kilitlenmişti. Her şey, Fanning'in bir zamanlar olduğu insanın tüm geçmişi onların içindeydi. Acı. Yalnızlık. Hayatının sonu gelmez saatleri. Sonra:

"Sen."

Amy onu kaybediyordu. "Kılıcı bana ver Tim. Tek yapman gereken bu."

"Sen o değilsin."

Amy numarasının tamamen boşa çıktığını hissetti. "Tim, benim. Liz."

"Sen... Amy'sin."

Yaklaşık elli metre ötede, yerde yüzükoyun yatan ve Peter Jaxon olarak bilinen adam giderek ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Zihni iki dünyada birden yer alıyordu. Birincisinde (o karanlık ve kargaşa dünyasında) Fanning, Amy'yi fırlatıp

atıyordu. Peter bunu oldukça hayal meyal algılıyordu; sebebiniyse anımsayamıyordu. Müdahale de edemiyordu; eylem yetisi onu terk etmişti... Kimildayamıyordu bile.

Diğerinde bir pencere vardı.

Bu pencerenin kapatılmış panjuru yaz ışığıyla aydınlanıyordu. Tanıdık gelen bir görüntüydü bu... *Dejavu* gibiydi. Peter *Pencere*, diye düşündü. *Demek ki ölüyorum*. Peter gözlerini odaklamaya, kendini gerçekliğe geri döndürmeye çalışırken ışık değişmeye başladı. Başka bir şey oluyordu: Peter'ın zihnindeki bir pencere değil, fiziksel bir şey. Tozlu karanlıkta bir açıklık, daha yüksek bir dünyaya çıkan koridor gibi bir şey vardı ve bu tünelde parlak bir şekil belirdi. Peter onu bir yerden hatırlıyordu; ne olduğunu bilebilirdi, belleğindeki ona ait görüntüyü çağırabilseydi eğer. O şey netleşti. Taç gibiydi, ucu sivriydi ve çok katmanlıydı; her katman kavis çizerek daralıyordu. Aynalı yüzü gün ışığıyla parıldıyordu; oradan yansıyan parlak bir huzme, aslında bulutlardaki bir delik olan koridordan inerek Peter'ın gözlerine vuruyordu.

Chrysler Binası.

Koridor çöktü; Peter'ın üstüne de tekrar karanlık çöktü. Fakat artık biliyordu: İçinde bulunduğu gece sahteydi. Güneş hâlâ yukarıdaydı. Toz bulutunun üstünden ışık saçıyordu; orada gün aydınlığı vardı. Peter güneşe ulaşabilse, Fanning'i güneş ışığının içine bir şekilde yönlendirebilse...

Fakat büyük bir gücün onu girdap gibi kavramasıyla birlikte, bu düşüncesi aklından çıktı. O şeyin gücü muazzamdı. Peter durmadan aşağıya çekildiğini hissediyordu. Dipte ne olduğunu bilmiyordu, kendisinin oraya varınca ebediyen yitmiş olacağını biliyordu yalnızca. Uzakta bir yerlerde, bedeni değişiyordu. Kasılıp duruyor, yıkılmış şehrin yoluna sert darbeler indiriyordu. Kemikleri uzuyordu. Diş etlerinden dişler çıkıyordu. Sonsuz bir karanlık denizinin içine düşüyordu ve orada kendisinden eser kalmayacaktı. *Hayır! Henüz değil!* Tutunacak bir şey,

herhangi bir şey aradı. Zihninde Amy'nin yüzü belirdi. Bu hayal ettiği değil, gerçek hayattan alınmış bir görüntüydü. Peter'ın yatağında oturuyorlardı. Yüzleri yakın, parmakları iç içeydi. Amy'nin kirpiklerinden sarkan gözyaşları, ışıktan boncuklar gibiydi. *Tek bir şeyi elinde tutabilirsin*, dedi Amy. *Benim elimde tutmak istediğim sendin.*

Peter *Sendin*, diye düşündü.

Sen.

Düştü.

Michael'ın bacağındaki acı patladı. Camı çıkarırken derisi portakal kabuğu gibi geriye sıyrılmış ve altındaki lifli, hafifçe nabız gibi atan kas açığa çıkmıştı. Tekrar başının yukarısına, geriye uzanınca eline uzun bir ipek atkı geçti. Atkıyı burup kalın halat haline getirerek yaraya sıkıca bağladı. Kumaş hemen kan içinde kaldı. Michael bu işi düzgün yapıyor muydu? Sara'nın burada olmasını istedi. Sara ne yapılacağını bilirdi. Böyle bir zamanda insanın aklına gelen şeyler: Beyin müşfik değildi, adalet anlayışı yoktu, insana sahip olmadığı veya yapamayacağı şeyleri düşündürerek canını sıkardı.

Yıkım kuzeye doğru giderken, dışarıdaki gürültü kesilmişti. Havada doğal olmayan bir kimyasal madde kokusu, acı bir yanık kokusu vardı. Michael sokakta kendine geldiğinden beri ilk kez Alicia'yı, onun sulara kapılıp giderkenki yüz ifadesini düşündü. O gitmişti. Alicia gitmişti.

Sokaktan cam çıtırtısı geldi.

Michael donakaldı. O ses tekrar geldi.

Ayak sesleri.

Amy topuklarına basarak geriledi. "Tim, yapma! Benim!"

"O isimle hitap etme bana!"

Amy, Fanning'in üzerindeki etkisini yitirmişti; büyü bozulmuştu. Fanning'in gözleri yine hiddetten akkor olmuş

gibiydi. Birden başını kaldırdı. Yüzünde yeni bir ifade, beklemediği bir hazza kapılmıştı ifadesi belirdi.

“Burada ne varmış peki?”

Peter idi. Dönüşüm tamamlanmıştı; Peter’ın pürüzsüz ve güçlü vücudu, anonim sürüye katılmıştı.

“Aferin sana.” Fanning’in gülümsemesiyle birlikte dudakları geriye çekilince, uzun köpekdişleri ortaya çıktı. “Neden bize katılmıyorsun?”

Peter molozların arasından onlara doğru ilerledi; dizleri bükük, kolları açıldı. Adımları kararsız gibiydi; sırtıyla omuzları dalgalanıyordu... Uzun bir geceyi uyuyarak geçirdikten sonra gerinen veya üstünde denediği bir takım elbiseyi düzelten bir adamı andırıyordu.

“Bir hususu göstermeme izin ver Amy.”

Fanning bir bilek hareketiyle kılıcı ters çevirip, kabzası Peter’a dönük şekilde fırlattı; Peter kılıcı robot gibi, havada kaptı.

“İçeride kim varmış görelim, değil mi?” Fanning uzun adımlarla Peter’ın yanına gitti, kendi sırtını dikleştirdi ve göğsünün ortasına tık tık vurdu. “Tam şuralarda bir yerde sanırım.”

Peter kılıca öylece bakıyordu; onun ne işe yaradığını çözmeye çalışır gibiydi. Elindeki bu yabancı nesne de neyin nesiydi?

“Haydi ama. Söz, kılımı kıpırdatmayacağım.”

Peter bir adım daha ilerledi. Hareketleri sarsıntılıydı; bedeninin çeşitli kısımları tamamen koordine olamıyordu sanki. Kılıcı kaldırmaya çalışırken, kol ve omuz kasları kasıldı.

“Görüyorum ki giderek ağırlaşıyor.”

Peter bir adım daha attıktan sonra durdu. Şimdi kılıçla vurma mesafesindeydi. Fanning kendini savunmaya çalışmadı; yarasamsı yüzü özgüvenle, neredeyse eğlence hissiyle doluydu. Yere kırk beş derece açıyla duran kılıç kalkmayı reddediyordu.

“Dur sana yardım edeyim.”

Fanning işaretparmağının uzun tırnaklı ucuyla kılıcı kaldırıp yatay pozisyona getirdi. Biraz öne çıktı, ta ki kılıcın ucu onun göğsüyle, göğüskemiğinin hemen altıyla temas edene dek.

“Sertçe ittin mi tamamdır.”

Peter’ın boğazının derinliklerinden, harcadığı çabadan kaynaklanan bir homurtu yükseldi. Saniyeler uzuyordu; Peter’ın vücudunun her yeri gergindi. Birden, hafif bir patlama sesiyle birlikte ciğerlerindeki hava boşaldı; dizlerinin bağı çözüldü, kılıç yola düşerek tangırdadı.

“Görüyor musun Amy? Mümkün değil işte. Bu adam artık bana ait.”

Peter salondaki viral gibi başını eğerek, küçültücü bir şekilde teslim olmuştu. Fanning elini onun omzuna koydu. Oldukça uysal bir köpeği sever gibiydi. Peter’a “Bana bir iyilik yap, olur mu?” dedi.

Peter başını kaldırdı.

“Onu öldürür müsün lütfen?”

Michael elleriyle yeri iterek pencereden geri geri uzaklaşırken, ardında geniş bir kan izi bırakıyordu. Dışarıda birden çok viral olduğunu hissedebiliyordu; hortlak gibiydiler... Bir var bir yoktular; tozun içinde süzülerek yer değiştiren gölgemsi silüetlerdi.

Arıyorlardı. Avlanıyorlardı.

Michael’ı bulduklarında, iki adım bile atamayacaktı. Odanın arka tarafına koştu; oradaki uzun tezgâhın arkasında, yarısı perdeyle örtülü bir kapı boşluğu vardı. Michael tezgâhın arkasına usulca geçerken, zemin yine sarsılmaya başladı. Bir motor giderek daha hızlı çalışıyordu sanki. Askılıklar devrildi. Aynalar çatlayıp öne doğru patladı. Tavandan kopan sıva parçaları yere düşüp un ufak oldu. Michael büzülüp kollarını başına dolayarak *Tanrım, her kim isen, bunlardan bıktım artık*, diye düşündü. *Oyuncağın*

değilim. Beni öldürecekse, lütfen daha fazla oyalanmadan hallet şu işi.

Sarsıntı geçti. Michael sokağın tamamındaki pencere camlarının yola düşüp parçalandığını duydu. Viraller hâlâ dışarıdaydı fakat belki de o kargaşada Michael'ın izini kaybetmişlerdi. Belki de tıpkı onun gibi, karanlık bir köşeye sinmişlerdi. Belki de ölüydüler.

Michael tezgâhın kenarından, gizlice baktı. İçeriye yıkı güllesiyle vurulmuş gibiydi; ayaklı bir boy aynası dışında hiçbir şey ayakta kalmamıştı... Odanın sağ tarafında anormal bir şekilde duran bu ayna, korkunç bir felaketten sağ kalmış ve bu felaketin ardında bıraktığı yıkımı şaşkınca gözden geçiren biri gibiydi. Aynanın ön yüzü, mağazanın ön tarafına doğru dönüktü biraz; Michael oradan sokağın bir kısmını görebiliyordu.

Loşluktan üç virallik bir pod çıktı. Amaçsızca dolanır gibiydiler; kaybolmuşçasına etrafa bakınıyorlardı. Michael vücudunu tamamen hareketsizleştirmek için irade gücünü kullandı. Onu duymazlarsa geçip giderlerdi belki. Şaşkınca aramayı birkaç saniye sürdürdüler, ta ki içlerinden biri ansızın durana dek. Yan duran viral, bir sesin kaynağını nirengi yöntemiyle bulmaya çalışırcasına, yüzünü iki yana çeviriyordu. Michael nefesini tuttu. Yaratık duraksayıp yüzünü yana eğerek çenesini kaldırdı ve birkaç saniye daha bu pozisyonda kaldıktan sonra birden mağazanın vitrinine doğru döndü. Burnu sıçan burnu gibi kıpır kıpırdı.

Peter, Amy'ye doğru yürüdü. Kaçmaya çalışmak anlamsızdı; sonuç aynı olurdu. Zaman olağan akışından vazgeçmişti. Her şey hem çok çabuk hem de, tuhaf bir şekilde, çok yavaş oluyordu sanki; Amy'nin görüş alanı daralmıştı... Etrafındaki şehir giderek kayboluyor, bir gölgeler topluluğuna dönüşüyordu.

Amy ağlıyordu fakat kendisi için değil. Sorsalar, ne için ağladığını söyleyemezdi; gözyaşları soyut bir keder

niteliğine fakat başka bir şeye de sahipti. Yaşadığı çileler sona ermişti. Bir bakıma memnundu. Hayatı, fazla uzun süredir taşımaya zorlandığı ağır bir yükmüş gibi bırakmak ne tuhaftı. Çiftliğe gideceğini umuyordu. Orada öyle mutluydu ki. Piyanoyu, ondan akan müziği, kendi omuzlarında Peter'ın ellerini, onun dokunuşunun verdiği mutluluğu hatırlıyordu. Birlikteyken ne mutluydular.

Amy “Sorun değil” diye mırıldandı. Sesi çok uzaktan gelir gibiydi... Ona ait değildi sanki. Kesik kesik soluklarla birlikte dudaklarından dökülüyordu. “Sorun değil, sorun değil.”

Peter kılıcı Amy'nin boğazının dibine doğrulttu. Aradaki boşluk azaldı ve sonra kılıç birden durdu; et ile çelik arasında yalnızca birkaç santim vardı. Peter'ın başı yana eğikti; bir saniye daha geçince kılıcı saptayacaktı.

“Eee?” dedi Fanning.

Göz göze gelip bakıştılar. Tanımak ve tanınmak: Nihai arzu, sevginin kalbi buydu. Amy'nin Peter'a verebileceği tek şeydi. İçinde muazzam bir güç patlıyordu. Bir tür ışıktı. Amy elinden gelse, onu dosdoğru Peter'ın kalbine ışınlardı.

“Sen Peter'sın” diye fısıldadı ve fısıldamayı sürdürdü, Peter bu kelimeleri duyabilsin diye. “Sen Peter'sın, sen Peter'sın, sen Peter'sın...”

Michael *Kan*, diye düşündü.

Kanımın kokusunu alabiliyorlar.

Değil koşmak, ayağa kalkabileceğinden bile şüpheliydi. Yerde, onları dosdoğru kendisine götürecek kırmızı bir yol çizmişti. Sırtını tezgâha yaslayıp dizlerini göğsüne çekti. Viraller mağazaya girmişti. Michael burunları ile çamuru eşeleleyen domuzları çağrıştıran, ıslak koklama sesleri duydu; viraller yerdeki kanı emiyordu. Michael tuhaf bir koruma güdüsüne kapıldı. *Hey, kanımı rahat bırakın!* Onun kanını şehvetle yalayıp yutmayı sürdürüyorlardı. Buna öyle odaklanmışlardı ki Michael perdeli kapıyı düşünmeye başladı. Kapının ardında ne vardı? Orası çıkmaz mıydı yoksa

binanın içlerine giden, hatta belki sokağa açılan bir koridor mu bulunuyordu? Tezgâh, kapı boşluğunu ancak kısmen gizliyordu. Michael bir sürelğine (bu süre, ne kadar hızlı gidebileceğine bağlıydı) açıkta olacaktı.

Tezgâhın kenarından gizlice bakıp, yan duran aynadan faydalanarak içeriyi gözden geçirdi. Viraller emekleme pozisyonundaydı ve ağızlarını yere bastırmakla meşguldü; dilleri paspas gibi hareket ediyordu. Michael tezgâhın dibine sine sine hızla ilerleyip, sağında ve üç metre gerisinde olan kapıya olabildiğince yaklaştı. Virallerin odanın karşı köşesine gitmelerini sağlayabilirse, tezgâh onu tamamen gizlerdi.

Michael bacağına bağlı atkıyı çözdü. Kumaş kandan şişmişti. Michael atkıyı top şekline getirdi ve bu şeklini koruması için uçlarından bağladı; sonra dizlerinin üstünde doğruldu... Başı tezgâhın üst kenarının hemen altındaydı. Kolunu geriye atıp üçe kadar saydı. Sonra atkıyı odanın diğer tarafına fırlattı.

Atkı karşı duvara çarparken, sıçrayan kanların sesi duyuldu. Michael yüzükoyun yatıp sürünmeye başladı. Arkasından koşuşturma sesleri, sonra da bir dizi tıkırtı ve hırıltı geldiğini duydu. Planı umduğundan da fazla işe yaramıştı; viraller o paçavra için kavga ediyordu. Michael perdenin altından usulca geçti ve ilerlemeyi sürdürdü. Şimdi hiçbir şey göremiyordu. Bir metre daha sürünüp kapıdan uzaklaştıktan sonra, ayağa kalkmayı denedi. Yaralı bacağının ayağının yere değdiği anı hayatı boyunca hatırlayacağına son derece emin oldu. Duyduğu acı tek kelimeyle müthişti. Bir kutu kibrit almak için elini gömlek cebine soktu. Karanlıkta el yordamıyla, diğer kibritleri dökmeden bir kibrit çıkarmayı başardı ve kutunun kenarına sürttü.

Binanın içlerine uzanan, yüksek tuğla duvarlara sahip, dar bir koridordaydı. Duvar diplerinde, boş askıların takılı olduğu metal askılıklar vardı. Buranın havası daha temiz, daha tozsuzdu. Michael yüzüne bastırıldığı gömleği indirdi. Solundaki açıklık, perdeli kabinlerin yer aldığı küçük bir

odayla son buluyordu. Michael aşığı baktı; kan damlaları onu ekmek kırıntılılarıyla bırakılan bir iz gibi takip etmişti. Çizmesinin içinde birikmiş kan da çalkalanıyordu. Kibrit söndü; Michael onu atıp bir tane daha yaktı ve yola devam etti.

Sekiz kibrit yaktıktan sonra, buradan çıkış yolu olmadığı sonucuna vardı. Yan koridorlar onu merkez koridora geri getiriyordu hep. Böyle bir binayı kim tasarlamıştı ki? Viraller ne zaman o paçavraya ilgilerini yitirip de kanları takip etmeye başlayacaklardı?

Son bir odaya geldi. Burası mutfağı benziyordu... İçeride fırın, lavabo ve ayrıca dört duvardan ikisi boyunca dizili dolaplar vardı; ortadaki küçük, kare şeklinde masanın üstü plastik şişeler ve açılmış konserve kutularıyla kaplıydı. Ortası göçmüş bir şiltenin üstünde, kahverengi kemikli iki iskelet, birlikte kıvrılmış halde yatıyorlardı. Koca New York'ta, Michael'ın rastladığı ilk insan kalıntılarıydı bunlar. Yanlarında çömeldi. Biri diğerinden çok daha ufak tefekti; görünüşe bakılırsa yetişkin bir kadın olan diğerinin uzun, dağınık saçları kurumuştu. Bir anne ile çocuğı? Kriz sırasında burada, birlikte gizlenmişlerdi herhalde. Bir asır boyunca burada yatmışlardı; sevgi dolu, son hareketleri ebediyen korunmuştu. Michael kendini davetsiz misafir gibi, bir mezarın kutsallığını lekelemiş gibi hissetti.

Bir pencere.

Bir kafesle örtülüydü... Çapraz kesişen tellerden oluşan, duvara monte edilmiş metal çubuklarla yerinde tutulan, menteşeli, çift kanatlı bir kepenkle. İki kanat bir asma kilitle birleştirilmişti. Kibrit, Michael'ın parmak uçlarını yaktı; Michael onu elinden attı. Gözleri karanlığa alışırken, pencerenin ardından, içeriği hayal meyal görmeye ancak yetecek kadar ışık geldiğini fark etti. Odada kaldıraç niyetine kullanabileceğı bir şey aradı. *Düşün, Michael.* Masada tereyağı bıçağı vardı. Yer, tek bir yatay, gürültülü darbeye sarsıldı tekrar. Tavandan sıva tozu yağdı. Michael bıçağı kilit

mandalının içine soktu. Elleri soğuk ve biraz uyuşmuş gibiydi... Michael onları yönetme yetisini yitirmek üzereydi; yaşadığı kan kaybı etkisini gösteriyordu. Kol ve omuz kaslarını gererek bıçağı sertçe çevirdi.

Bıçak kırıldı.

Bardağı taşıran son damlaydı bu; artık yeterdi. Michael'ın işi bitmişti. Yere çöktü ve virallerin gelişini görebilmek için sırtını duvara dayadı.

Peter diz boyu otlarla kaplı bir arazide duruyordu. Her şeyin rengi tuhaftı... Manzaradaki en ufak hareketi bile dikkat çekici kılan, doğal olmayan, dengesiz bir canlılığa sahipti. Esinti vardı. Arazi dümdüzdü... Her ne kadar çok uzaklarda, ufukta birbirine yakın dağlar olsa da. Vakit ne gündüz ne de geceydi; ikisinin arasıydı... Işık yumuşak ve gölgesizdi. Bu tuhaf yer neyin nesiydi? Peter buraya nasıl gelmişti? Belleğini yokladı; aslında kim olduğunu bilmediğini ancak o zaman fark etti. Biraz kaygılandı. Canlıydı, vardı fakat geçmişine dair hiçbir şey hatırlayamaz gibiydi.

Akan su sesi duyunca, o tarafa doğru yürüdü. Bu eylemi otomatikman yapmıştı; görünmez bir bilinç, onun vücudunu kontrol ediyordu sanki. Biraz zaman geçtikten sonra bir nehre vardı. Su aylak aylak akıyor, çeşitli kayaların etrafından mırıldanarak dolanıyordu. Akıntıda döne döne giden yapraklar, yukarı dönük eller gibiydi. Nehri aşağı yönde takip eden Peter bir kıvrıma vardı; burada toplanan nehir suyu bir gölcük oluşturmuştu. Su yüzeyi kıpırtısızdı ve neredeyse katı görünüyordu. Peter tuhaf bir huzursuzluk duydu. Bu gölcüğün dibinde bir yanıt yatıyormuş gibi geliyordu fakat sorunun ne olduğunu bulamıyordu. Soru dilinin ucundaydı fakat Peter ona odaklanmaya çalıştığında, soru kuş gibi uçarak onun düşüncelerinden uzaklaşıveriyordu. Gölcüğün kıyısında eğilip aşağı baktı. Bir görüntü belirdi: Bir adamın yüzü. Ona bakmak rahatsız ediciydi. Bu yüz Peter'a aitti fakat bir yabancının yüzüydü

sanki. Peter elini uzatıp işaretparmağını su yüzeyine dokundurdu. Temas noktasından dışarıya doğru, iç içe halkalar yayıldı; sonra görüntü tekrar birleşti. Bununla birlikte, tanıma hissi geldi; başta hayal meyaldı fakat giderek güçlendi. Peter kim olduğunu biliyordu; hatırlamayı bir başarabilseydi. *Sen...* Zihniyle büyük bir kayayı kaldırmaya çalışmak gibiydi bu. *Sen... Sen...*

Peter'sın.

Birden geri çekildi. Zihninde bir baraj yıkılıyordu. Görüntüler, simalar, günler, isimler... Neredeyse acı verici bir sağanak halinde yağıyorlardı. Peter'ın etrafındaki manzara -arazi, nehir ve gökyüzünün donuk aydınlığı- dağılmaya başladı. Suyla siliniyordu. Ardında bambaşka bir gerçeklik yatıyordu... Nesnelerin, insanların, olayların ve düzenli zamanın yer aldığı bir gerçeklik. Peter *Ben Peter Jaxon'ım*, diye düşündü ve sonra, yüksek sesle söyledi:

"Ben Peter Jaxon'ım."

Peter geriye doğru sendeledi; kılıç elinden düştü.

Fanning "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. "Öldür onu dedim."

Peter'ın başı çevrildi; gözleri Fanning'in yüzüne odaklandı. Amy *Oluyor*, diye düşündü. Peter hatırlıyordu. Bacak kasları sertleşti.

Peter sıçradı.

Başını öne uzatarak Fanning'e tosladı. Peter sürpriz avantajına sahipti: Fanning havada uçtu. Sırtüstü düşüp sokağın bir tarafından diğerine yuvarlandı ve bir beton direğe çarparak durdu. Doğrulup emekleme pozisyonuna geçti fakat hareketleri yavaştı. Başını at gibi silkeleyip yere tükürdü.

"Eh, *bu* beklenmedik bir şey."

Sonra Amy havaya kaldırıldı; Peter onu kollarına almıştı. Peter, Kirk Üçüncü Sokak'ın aşağısına, uçar adım koştu. Amy'yi nereye götürüyordu? Sonra Amy anladı: Yarım kalmış

plazaya. Amy başını göğ'e kaldırdı fakat toz tabakası fazla kalın olduğundan, binanın üst katlarının o bulut rafının yukarısında kalıp kalmadığını göremedi. Peter asansör boşluğunun dibinde durdu. Amy'yi sırtına atıp boşluğun dış yapısına hızla, üç metre tırmandı ve Amy'yi bel hizasına indirerek, çubukların arasından asansörün tepesine sarkıttı ve onun peşinden indi. Amy onun hedefini bilmiyordu. Peter onu tekrar sırtına alıp, dirseklerini kullanarak Amy'nin bacaklarını kendi belinin etrafına bastırdı ve olabildiğince sıkı tutunmasını söyledi. Bütün bunlar birkaç saniyede olup bitmişti. Asansör kablolarının üçü de, asansörün tepesindeki traverse monte edilmiş çelik levhaya bağlıydı. Peter kabloları eliyle toplayıp bacaklarını iyice açtı. Kollarını Peter'ın omuzlarına alttan dolamış olan, bacaklarıyla da onun belini mengene gibi sıkın Amy, Peter'ın vücudunda giderek artın baskıyı hissetti. Peter dişlerinin arasından inlemeye başladı. Amy onun niyetini ancak o zaman anladı. Gözlerini kapadı.

Levha kopup serbest kaldı; Amy ile Peter göğ'e doğru fırladılar... Peter kabloları sınısıkı tutunuyordu, Amy ise onun sırtında kaplumbağ'a kabuğ'u gibi seyahat ediyordu. Beş kat, on, on beş. Asansörün kontrpuası yanlarından hızla geçerek düştü. Tepeye vardıklarında ne olacaktı? Çatıyı delip boşluğ'a mı fırlayacaklardı?

Birden bütün kafes sarsıldı; kontrpua yere varmıştı. Gergin kablo bir anda gevşedi. Yukarı savrulan Amy aşağıya, asansör boşluğunun dibine bakar halde buldu kendini. Havada tek başınaydı ve hiçbir şeye bağlı değildi. Yükselişinin doruk noktasına yaklaştıkça bedeni yavaşladı ve bir saniye boyunca havada asılı durdu sanki. *Düşeceğ'im*, diye düşündü. Yer öyle uzaktaydı ki. Amy oraya saatte yüz elli kilometreyle, belki daha da hızlı çarpacaktı. *Düşüyorum*.

Bir sarsıntı: Hâlâ kabloyu tutan Peter, Amy'yi bileğinden yakalamıştı. Bacaklarını kullanarak kendi ağırlık merkezini değiştirmek suretiyle, Amy'nin giderek daha geniş kavisler

izerek sallanmasını sağladı. Amy, Peter'ın hedefini gördü: Asansör boşluğunun duvarındaki, çok aŐaėılarında olmayan bir açıklık.

Peter, Amy'yi savurdu.

Amy zemine düşüp yuvarlandıktan sonra durdu. Hâlâ toz bulutunun içindeydiler. Yukarı çıkmalarının verdiği adrenalin, Amy'nin zihnini açmıştı. Her Şey iyice, neredeyse grenli bir Şekilde netleşiyordu. Amy kenara koşup aşağıya, ağzı andıran o baş döndürücü boşluğa baktı.

Fanning binanın yan cephesinden yukarıya tırmanıyordu.

Hava müthiş bir gümbürtüyle titreşti. Kırk nc Sokak'ın karşı tarafındaki bina olduğu yerde erimeye, dizlerinin bağı zlen bir insan gibi çökmeye başladı. Şimdi Amy'nin ayaklarının altındaki zemin sarsılıyordu. TitreŐimler güçlendi; binanın her tarafından gelen metal bükülmesi sesleriyle birlikte, zemin sokağa doğru eğildi birden. Serbest materyaller -paslı aletler, bıkы tezghları, rutubetten Şişmiş alıpanlar, çivi dolu bir kova- Amy'nin yanından kayarak geçip boşluğa düştüler. Amy yüzükoyun yatmış, kendini zemine bastırıyordu. Aı büyüyordu. Amy'nin kayan elleriyle ayakları tutunacak yer bulamıyordu; yerçekimi etkisini giderek daha fazla gösteriyordu...

"Peter, yardım et!"

Amy'nin kayması, Peter'ın elinin onun kolundaki tatlı baskısıyla durdu; Peter yüzükoyun yatıyordu ve başlarının tepesi hafifçe birbirine dokunuyordu. Zemin tekrar aşağıya doğru yattı fakat Peter ayak parmaklarıyla betona tutunmayı sürdürdü. Giderek artan bir güçle Amy'yi çekip kenardan uzaklaştırdı.

"Ah" dedi Fanning. Zemin kenarının hemen üstünde yüzü belirmişti. "İŞte *oradasınız*."

Michael koridordan gelen hafif metal ınlamaları duydu... Askılıklarda hareket eden askıların sesiydi bunlar. Sonra kısa bir sessizlik oldu; Michael'ın bıraktığı kan izi, çeşitli

koridorlardan geçip geri dönmesiyle virallerin aklını karıştırmıştı bir an. Bu gecikme dayanılmazdı. Michael bayılsaydı keşke. Oysa kendini hayatında hiç olmadığı kadar tetikte hissediyordu.

Belki de ses çıkarmalıydı. Onlara seslenmeliydi, bu iş bir an önce bitsin diye. *Hey, buradayım... İçerideyim salaklar! Gelin de yiyin haydi!*

Burası ölmek için öyle saçma, öyle uygunsuz bir yerdi ki. Michael yatakta öleceğini asla düşünmemişti; burası o türden bir dünya olmadığı gibi, kendisi de o türden bir insan değildi. Ama lanet olası bir mutfakta mı ölecekti?

Bir mutfak.

Michael'ın ayağa kalkması söz konusu değildi. Fakat fırın ulaşabileceği yerdeydi. Sarsılarak dizlerinin üstünde doğrulunca başı döndü; güçlkle ilerleyip tavayı tuttu. Tavanın alt tarafına tükürdü ve metal yüzeyi gömleğinin eteğiyle sildi. Yansıması belli belirsiz ve ayrıntısızdı... Belirli bir kişiye ait olmaktan çok, insan yüzünün genel hatlarıyla sergilenmesiydi fakat Michael'ın elinde bu vardı sadece.

Sesler giderek daha yakından geliyordu.

Koşarak merdivenleri çıktılar. İki kat çıkınca çatıya vardılar. Toz tabakası burada da aynı yoğunluktaıydı fakat batı göğünün soluk bir kısmı (hayal meyal da olsa seçilebiliyordu), güneşin yerini gösteriyordu.

Daha yukarıya çıkmaları gerekiyordu. Bulutun yukarısına çıkmaları gerekiyordu.

Amy yukarıya baktı. Vincin kolu, gagalayan bir kuşun boynu gibi sarsılıyordu. Ucundan, uzun bir kancalı kablo sarkıyordu. Vinç direğinin içindeki merdiven, en tepeye dek çıkıyordu.

Tırmanmaya başladılar. Fanning neredeydi? Onları seyrediyordu hiç şüphesiz... Eğleniyor, uygun anı kolluyordu.

Tepeye tangır tungur çıktılar. Sarsıntılar şiddetleniyordu. Vincin tamamı dengesiz gibiydi; binanın yan cephesiyle

teması her an kesecekti sanki. Hâlâ bulutun içindeydiler. Manhattan'ın silueti, dumanı tüten harabelerden ibaretti; yıkım, onun merkezinden yayılarak sürüyordu. Bir gümbürtü ve bir bulutla birlikte bir başka bina yıkıldı. Bir zamanlar koca koca blokların olduğu yerde şimdi geniş boşluklar vardı.

“Yukarıdakiler, merhaba!”

Fanning direğin yarısına kadar tırmanmıştı. Bir eliyle bir metal çubuğa tutunarak, neşe ve özgüvenle onlara el salladı. “Merak etmeyin, birazdan orada olacağım!”

Vincin ucu, dar bir iskeleyle son buluyordu. Amy iskelede sürünmeye başladı, Peter da onu takip etti. Vinç kolu yukarı aşağı sallanıyordu. Amy dosdoğru önüne bakıyordu; aşağıdaki boşluğa bakmaya cesareti yoktu. Bir bakış bile felç olmasına yol açardı.

İskelenin sonuna vardılar; gidecek başka yer yoktu.

“İşte *böyle* manzaralara bayılırım.”

Fanning direğin tepesine ulaşmıştı ve şimdi on beş metre arkalarında duruyordu. Sırtını kavislendirip göğsünü öne çıkarmış halde, harap şehre göz gezdirdi.

“Cidden her şeyi berbat ettiniz, değil mi? Bir New York'lu olarak şunu söylemeliyim ki bu oldukça kötü anıları canlandırıyor.”

Amy'nin yanağına bir ılıklik dokundu ansızın. Soluna, Beşinci Cadde'ye baktı. Karşı taraftaki binanın cam ön cephesi, hafif bir turuncu renkle parlıyordu. Bu tuhaftı; o bina doğuya, güneşten farklı tarafa bakıyordu. Amy o ışığın yansıma olduğunu fark etti.

Fanning huysuzca iç geçirdi. “Eh. Bana görünen o ki, yolun sonuna geldik. Yana çekilmeni söyledim Peter ama pek söz dinleyen biri gibi görünmüyorsun.”

Vincin sarsıntıları şiddetlendi. Çok aşağılarda, kancalı zincir sarkaç gibi sallanıyordu. Camdaki ışık parlaklaşıyordu. Nereden geliyordu?

“Ne dersiniz? Belki siz ikiniz el tutuşup atlamak istersiniz. Seve seve beklerim.”

Bir parıltı oldu. Chrysler Binası'nın elik tacından yansıyan, parlak bir gün ışığı huzmesi loşluğu delmişti.

Dosdoğru Fanning'in yüzüne vurdu.

Ansızın, vinç binanın yan cephesinden uzaklaştı. Direği yapının dış kırışlerine tutturan cıvatalar kopuyordu. Vinç kolu gıcırdayarak, Beşinci Cadde'nin üstüne doğru kavis çizmeye başladı birden... Başta yavaşça, sonra giderek daha hızlı. Direk onun dibinden eğiliyordu. Alalarak binadan uzaklaşıyorlardı; vinç kolu, sokağın karşı tarafındaki cam gökdelene doğru, eki gibi düşüyordu. Gkdelene kırk beş derece açıyla, mermi hızıyla saplanacaktı.

Amy *Ah, n'olur*, diye düşündü. İskelenin kenarlarını kucaklamıştı. *Bunu durdur*.

Etraflarında camlar patladı.

Viraller odaya dalıverdi. İlki, alfa olan, dosdoğru masanın üstüne sıçrayıp Michael'ın karşısına indi. Michael tavayı onun yüzüne doğru uzattı.

Viral donakaldı.

Diğer ikisinin akılları karışmış gibiydi; ne yapacaklarına karar veremiyorlardı. Tam da Michael'ın umduğu şey olmuştu; onların komuta zincirini sekteye uğratmıştı. Tavayı biraz yana hareket ettirdi; viralin gözleri, hiç ayrılmadan tavayı takip etti. Deşet içinde olmasa, bu keşif Michael'ın ilgisini çekerdi. Neredeyse nefes almaya bile cesaret edemedi, tavayı yavaşça kendine doğru çekti. Viral itaatkârca takip etti; tamamen transa geçmiş gibiydi. Aralarındaki mesafe santim santim azaldı. Michael tavayı sol eline geçirerek, viralin yüzünü döndürmesini sağladı.

Kırık bir tereyağı bıçağı, diye düşündü. *Bu işi tek seferde düzgün halletsem iyi olur*.

Darbeyi indirdi.

Vinç kolunun ucu, Kırk nc Sokak ile Beşinci Cadde'nin kuzeybatı köşesindeki cam gökdelenin otuz ikinci

katına saplandı. Çarpışma kuvveti öyle büyüktü ki, vinç iki kat daha inerek binaya iyice gömüldü. Burada hassas bir dengede kaldı; direği ve kolu, sokağın doksan metre yukarısında asılı bir ikizkenar üçgenin üst kenarlarını teşkil ediyorlardı.

Amy, bilinci yerine geldiğinde bu olayları ancak kısmen anımsadı: Zihninin öğelerini ayırt edemeyeceği kadar mutlak bir kaosla son bulan, kontrolsüzce düşme hissi. Yerde yatıyordu; vücudu kıvrılmış, dizleri yukarıdaydı; sol kolu başının yukarısına uzanıyordu. İlerideki, ışıktan, rüzgârdan ve dönen tozlardan oluşan kısmın aslında binanın yan cephesindeki büyük bir delik olduğu bir an sonra ortaya çıktı. Amy'nin solunda, vinç kolunun ucu eğik halde zeminin aşağısında duruyor ve uyku getirici gıcırtilarla iki yana sallanıyordu. Bunun dışında, havada tuhaf bir dinginlik vardı. Amy'nin altında sert, büyük bir şey yatıyordu: Zincir. Vinç kolunun ucuna bağlıydı hâlâ. Amy sağ kurtulmuş olması, yaşıyor olması karşısında derin bir şaşkınlığa kapıldı. Duyduğu tek his buydu. Yüzüstü dönerken, boşlukta uzun süre düşmesiyle çarpılmış ağırlık merkezi, Amy'nin içinde mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı. Yine de, elleriyle dizlerinin üstünde doğrulmayı başardı ve vinç kolunun ucuna doğru emekledi.

Peter iskelede yüzükoyun yatıyordu. İlk bakışta, yaşıyormuş gibi görünmedi. Üstü başı kan içindeydi ve boynu doğal olmayan bir açıyla, Amy'den öte tarafa kıvrılmıştı. Bir kolu kenardan sarkıyordu. Fakat Amy azar azar ilerlerken Peter'a seslenince, onun hafifçe nefes aldığını, ardından da açığıdaki elinin seğırdiğini gördü. *Geliyorum, seni almaya geliyorum*, diye haykırdı. *Sen dayan sadece*.

Fazla zamanı yoktu; vincin o hassas dengede durması uzun sürmeyecekti. Vincin tamamının binadan kurtulup aşağıdaki sokağa devrilmesi an meselesiydi. Amy iskelede diz çökerek, ellerini Peter'ın omuzlarının altına soktu. Nefes

nefeseydi; ağzına ve gözlerine terler damlıyordu. Peter'ı peş peşe çekerek vinç kolunun sonuna götürdü ve yere bıraktı.

Onu sırtüstü çevirdi. Peter'ın vücudu tamamen hareketsiz gibiydi fakat gözleri açıktı. Amy onun kendisine bakmasını sağlamak için, avucunu Peter'ın çenesine koydu. Peter'ın dili dişlerinin ardında hareket ettikçe, ağzından gurultular çıkıyordu; konuşmaya çalışıyordu.

"Yaralısın" dedi Amy. "Konuşmaya çalışma."

Peter'ın yüz kasları kasıldı. Gözleri fal taşı gibi açıktı. Amy, Peter'ın ona bakmadığını fark etti. Peter onun *arkasına* bakıyordu.

Peter'ın dudaklarının arasından tek bir sözcük, hayatının son sözcüğü fırladı: "*Fanning*."

Tereyağı bıçağının kırık ucu yaratığın gözüne saplanınca, berrak bir sıvı fışkırdı. Michael bıçağa tutunmaya çalıştı fakat yaratık cıyaklayarak geriye sendeleyince, gözüne saplı metal bıçak Michael'ın parmaklarının arasından sıyrıldı. Şimdi Michael'ın kullanabileceği tek şey tavaydı. Diğerlerinden biri öne atılınca, Michael tavayı var gücüyle savurarak yaratığın kafatasının yan tarafına vurdu. Duvara yaslı kalmayı sürdürerek, yan tarafının üstüne düştü. Tavayı yüzünün önüne kaldırdı.

Viral tavayı bir vuruşta öteye savurdu.

Michael dönüp yüzükoyun yattı ve başını kollarına gömdü.

Fanning hiddetle haykırarak Amy'nin üstüne saldırdı. Amy bir anlık şaşkınlıktan sonra kendini yerde sırtüstü yatar halde buldu; Fanning onun karnına, ata biner gibi oturmuş ve pençelerini Amy'nin boynuna dolamıştı. Yanıp kararmış yüzünde uzun, kenarları büzülmüş yarıklar vardı ve alttan kasları görünüyordu; dudakları gitmiş ve böylece ağzı, çıplak dişlerle sırtan bir iskeletin ağzına dönüşmüştü. Göz oyuklarından, ıslak ve sicimsi şeyler sarkıyordu... Göz

oyuklarının içindeki gözleri patlamıştı. Amy nefes almaya çalıştı fakat boğazındaki baskı düğümünden hava geçmiyordu. Fanning'in ağzından saçılan tükürükler, Amy'nin gözlerine giriyordu. Amy onun kollarıyla yüzüne vuruyordu fakat çabaları zayıf ve rastgeleydi. Zemin sarsılmaya başladı; vinç binadan ayrılıyordu. Amy'nin görüş alanı, giderek daralan bir tünel şeklinde küçülüyordu. Çırpınmayı kesip, elleriyle zemini yokladı. *O kör*, dedi kendine. *Ne yaptığını göremiyor*. Sarsıntılar şiddetlendi; bükülen metallerin attığı çığlıkla birlikte, vinç kolu birden yukarı kalktı.

İşte oradaydı, Amy'nin elindeydi. Zincir.

Amy zinciri onun boynuna dolarken, Fanning'in yüzü ve vücudu irkildi; Amy nefes borusundaki baskının bir anlığına hafiflediğini hissetti. Vinç kolu, binanın yan cephesinden ayrılmaya başlamıştı. Amy çabucak ikinci bir ilmek oluşturup Fanning'in başından geçirdi.

Fanning onu bırakıp dimdik oturdu. Yoklayan elini boğazına götürdü. Zincir gerilmek üzereydi.

"Liz'i ara" dedi Amy.

Fanning çığlık atmadı. Göz açıp kapayınca dek dünyayı terk ediverdi. Bir anda gitti, toz girdabına çekildi; bedeni, ortadan yok olmuş şehrin küllerine karışacaktı böylece.

Sonra her şey bitti.

Michael uzun süre bekledi. Sessizlik numara gibiydi. Fakat saniyeler geçip de hiçbir şey olmayınca, Michael bir şeyin değiştiğini anladı. Dört bir yanında derin bir dinginlik hâkimdi; odada yalnız gibiydi.

Ellerini gözlerinden indirip baktı.

Viraller ölmüştü. Tavayı vurarak uzaklaştıran viral, Michael'ın ayaklarının dibinde, cenin pozisyonunda yatıyordu. Diğer ikisi de odanın diğer tarafında, benzer pozisyondaydılar... Gözüne bıçak saplı olan bile ki o gözden kanla karışık sıvı akmaktaydı hâlâ. O duruşlarında dokunaklı

bir hava vardı. Sanki birden yorgunluğa yenik düşmüş ve yere uzanıp uykuya dalmışlardı.

Michael fırına tutunarak ayağa kalktı ve kendi kanını takip ederek, topallaya topallaya koridorda yürüdü. Askılıklardan birinden atkı alıp bacağını tekrar bandajladı, ardından da sokağa çıkmaya cesaret etti. Işınlarıyla tozu delip geçen alçak akşam güneşi, bulutları alev rengine boyuyordu. Michael doğuya, Lafayette Sokağı'na gittikten sonra kuzeye saptı. Neler olduğuna ancak bir sokak daha gitmesinin ardından emin oldu.

Her yerde viraller yatıyordu. Kaldırımlarda. Sokakta. Eski arabaların tepesinde. Hepsi de cenin pozisyonundaydı; fazlasıyla uzun bir günden sonra, bitkin halde yataklarında kıvrılmış çocuklar gibiydiler. Bu bir ölüm manzarasından çok, engin bir topluca dinlenme manzarasıydı. Bedenleri, öylesine uzun süredir parçası oldukları şehir gibi, toza dönüşerek un ufak oluyordu. Hayret verici bir görüntüydü bu. Üzüntü ve neşeyle karışık, büyük bir hayret; bir zihnin kaldıramayacağı kadar ağır. Michael sendeleyerek ilerledi. Şehrin yukarı kısmında yıkım gürleyerek, ısrarla sürüyordu. Bu kurban ediliş aylarca, yıllarca, hatta yüzyıllarca sürecekt ve büyük metropol nihayet kendi içine katlanıp denizi boylayacaktı. Fakat şimdilik, Michael ölümlerin arasında hareket ederken, sonsuz bir dinginlik hâkimdi; dünya tasdikle duraksıyor, tarihse zamanı avucunun içinde tutuyordu.

Ve Michael Fisher yapabileceği tek şeyi yaptı. Dizlerinin üstüne çöküp ağladı.

Peter ölmeye başlamıştı.

Amy onun ruhunun silikleştiğini hissediyordu; Fanning, Peter'ı terk ediyordu. Peter'ın gözleri açıktı fakat ferleri sönüyordu. Birazdan kaybolacaktı.

Beni bırakma. Amy onun elini kaldırıp kendi yanağına bastırdı; Peter'ın vücudu soğuyordu. Ölüme yaklaştıkça, yüz

kasları gevşiyordu. Amy *N'olur*, dedi ve bir hıçkırıkla sarsıldı... *N'olur beni yapayalnız bırakma*.

Peter'ın gitmesine izin vermenin, veda etmenin vakti gelmişti fakat bu fikir dayanılmazdı; kabul edilemezdi. Belki bir yol vardı. En *ağır* eylem. Hatta bir ihanet. Amy cam parçasını yerden alıp avcunu keserken, bedeninin dışında olduğu ve kendini seyrettiği hissine kapıldı bir an. Yaradan yükselen kan, yoğun ve kızıl bir birikinti oluşturdu çabucak. Amy, Peter'ın elini alıp aynı şeyi yaptı. Son bir kez şüpheye kapıldıktan sonra, Peter'ın avcunu kendisinininkine yasladı ve parmaklarını iç içe geçirdi. Hafif bir kımıldı hissetti; Peter'ın parmakları, Amy'nin elinin tersinin üstüne, giderek artan bir baskı uygulayarak kıvrıldı.

Amy gözlerini kapadı.

¹¹ Fransızca, "Tam tersine, arkadaşım." (ç.n.)

XII

Ötedeki yaban

Ruhum karanlığa kurulsa da,
Yükselecek kusursuz ışığa;
Yıldızları öylesine sevdim ki
Geceden korkmayacak kadar fazla.

- Sarah Williams,
The Old Astronomer To His Pupil

Amy ile Michael, Central Park'ın tepesinde, yıkımdan uzakta kamp kurdular. Birbirlerini bulmaları neredeyse bir hafta almıştı; adanın ortası, geçit vermez enkaz dağlarıyla dışarıya kapatılmıştı. Amy onun seslenişini altıncı günün sabahında duymuştu. Michael molozların arasından hayalet gibi, üstü başı kül içinde çıkmıştı. Amy, Alicia'nın öldüğünü biliyordu artık; Alicia'nın varlığı, ruhu bu dünyanın hiçbir yerinde değildi. Yine de, Michael olanları anlattığında Amy yıkılmıştı. Yere oturup ağlamıştı.

Michael çekinerek "Peki ya Peter?" diye sormuştu.

Amy yukarı bakmadan, başını iki yana sallamıştı. *Hayır.*

Dinlenmek ve malzeme toplamak için, orada üç hafta kaldılar. Michael gücünü yavaş yavaş geri kazandı. Birlikte basit bir tütsüleme kulübesi inşa ettiler ve küçük hayvanları avlamak için kapanlar kurdular. Parkın başka yerlerinde, yenebilir çeşitli bitkiler, hatta parlak meyvelerle tombullaşmış elma ağaçları bile buldular. Michael rezervuardaki suya deniz suyu karışmış olmasından kaygılandı fakat öyle olmamıştı; suyu temizlemek için *Nautilus*'tan su filtresini getirdiler. Arada sırada, bir başka binanın çöküşünün gümbürtüsünü duyuyorlardı ve bunu her nasılsa normalden daha derin gelen bir sessizlik takip ediyordu. Bu başta sinirlerini bozsa da, o gürültüye zamanla alıştılar ve dikkat bile etmez oldular.

Günler uzun, güneş sıcaktı. Bir sabah erkenden, gök gürlemesine uyandılar. Şehirden fırtına üstüne fırtına geçti.

Nihayet güneş geri geldiğinde, hava farklıydı. Parka ısıllı ısıllı bir tazelik hâkimdi; ağaç yapraklarındaki tozlar yıkanmıştı.

Michael viski şişesini son gecelerinde çıkardı. Alet ve giysi arayışıyla girdiği bir apartmanda bulmuştu onu. Şişenin kapağı açılmamıştı, üstündeki toz tabakası da öyle kalındı ki toprak gibiydi. Ateşin başında otururlarken, viskiyi ilk deneyen Michael oldu. “Burada olmayan dostlara” diyerek şişeyi kaldırdı ve uzun uzun içti. Ademelması inip çıkarken öksürmeye başladı ve bir yandan da muzaffer bir ifade takındı her nasılsa.

Hırıltılı bir sesle “Ah, bunu seveceksin” diyerek şişeyi Amy’ye verdi.

Amy fikir sahibi olmak amacıyla küçük bir yudum aldıktan sonra, Michael’ın yaptığı şekilde, başını geriye attı ve ağzını viskinin doldurmasına izin verdi. Dilinde çiçek gibi açan zengin ve dumansı tat, karıncalandırıcı bir sıcaklıkla sinüslerine doldu.

Michael soran bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Yavaş içsen iyi olur” diye uyardı. “O içtiğin yüz yirmi yıllık skoç.”

Amy ikinci bir yudum aldı ve bu kez viskinin tadını daha çok çıkardı.

“Bunda... Geçmişin tadı var sanki” dedi.

Sabahleyin kampı toplayıp güneye yönelerek parktan geçtiler ve Sekizinci Cadde’den aşağı yürüdüler. Deniz kıyısında, Michael’ın topladığı malzemelerin sonuncusunu da *Nautilus*’a yüklediler. Michael önce Florida’ya gidip erzak tazeleyecek, sonra da uzun bir sıçrayışla Brezilya kıyılarına gidecek ve Macellan Boğazı’na varana dek, karaya yakın ilerleyecekti. Oraya varınca da, dinlenmek ve erzak tazelemek için son bir mola verdikten sonra Güney Pasifik’e açılacaktı.

Amy “Onları bulabileceğine emin misin?” diye sordu.

Michael umursamazca omuz silkti, oysa yapmaya kalkıştığı şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu ikisi de

biliyorlardı. “Bütün bunlardan sonra, ne kadar zor olabilir ki?” Michael susup Amy’ye baktıktan sonra, ihtiyatla konuştu: “Benimle gelemeyeceğini düşündüğünü biliyorum...”

“Yapamam Michael.”

Michael uygun sözcükleri aradı. “Mesele sadece... Nasıl yaşayacaksın ki? Yapayalnız.”

Amy’nin verecek yanıtı yoktu, en azından Michael’a anlamlı geleceğine inandığı bir yanıtı yoktu. “İdare etmem gerekecek.” Michael’ın üzgün yüzüne baktı. “Ben iyi olacağım Michael.”

Sade bir ayrılığın en iyisi olduğunda hemfikir olmuşlardı. Fakat ayrılma anı gelip çattığında bu sırf aptalca değil, aynı zamanda olanaksız da göründü. Kucaklaşıp birbirlerine uzun uzun sarıldılar.

“Alicia seni seviyordu, biliyorsun” dedi Amy.

Michael biraz ağlıyordu; ikisi de ağlıyorlardı. Michael başını iki yana salladı. “Buna emin değilim.”

“Belki istediğin şekilde değildi. Ama kendi bildiği tarzda seviyordu.” Amy biraz geri çekilip, elini Michael’ın yanağına koydu. “Bu düşünceye tutun Michael.”

Ayrıldılar. Michael aşağıya, kaptan köşküne indi; Amy halatları çözdü. Yelken açılıverdi ve tekne süzülerek uzaklaştı. Michael aynalık tahtasının üstünden, tek bir kez el salladı; Amy el sallayarak karşılık verdi. *Tanrı seni kutsasın ve korusun, Michael Fisher.* O görüntünün enginliğin içine doğru uzaklaşmasını seyretti.

Sırt çantasını takıp kuzeye yürüdü. Köprüye vardığında, vakit ikindi başıydı. Parlak yaz güneşi, çok aşağıdaki suların yüzeyini ısılatıyordu. Amy köprüden geçti ve diğer tarafta su içip dinlenmek için mola verdikten sonra, sırt çantasını bir kez daha kuşanıp yolculuğuna devam etti.

Utah dört aylık mesafedeydi.

Empire State Binası'nın -Grand Central ile deniz arasında ayakta kalmış son binalardan birinin- seyir terasından bakan Alicia, *Nautilus*'un Hudson'da uzaklaşmasını seyretti.

Bu binaya çıkması neredeyse iki gün sürmüştü. Derme çatma koltuk değneğiyle, acı içinde tam iki yüz dört kat merdiven çıkmıştı ki çoğu zifiri karanlıktı; acısı fazla arttığında da emeklemişti. Çeşitli sahanlıklarda saatlerce, kan ter içinde, nefes nefese, devam edip edemeyeceğini merak ederek yatmıştı. Bedeni mahvolmuştu; bedeninin işi bitmişti. Acı duymadığı kısımlarında da azar azar artan bir uyuşukluk hissediyordu yalnızca. İçindeki hayat ışıkları birer birer sönüyordu.

Fakat zihni, düşünceleri: Bunlar onundu. Fanning yoktu, Amy yoktu. Alicia metro tünelinden nasıl kurtulduğunu hatırlamıyordu; kuru toprağa savrulmuştu her nasılsa. Sonrasını bölük pörçük hatırlıyordu; bir anda zihninde anılar belirliyordu. Michael'ın gün ışığıyla arkadan aydınlanan yüzünü ve elini aşağı uzatmasını; suların ölçülemez bir güçle, bir gezegeninki kadar büyük bir güçle kendisine çarptığını; eylem yetisini tamamen yitirdiğini, bedeninin sulara dalarak dönüp durduğunu; istemsizce aldığı ilk yudum yüzünden boğulacak gibi olmasını ve boğazının ikinci bir nefes almak için içgüdüsel olarak açılıp, ciğerlerinin daha da derinlerine su çekmesini; acıyı ve sonra acının neyse ki azalışını; dağılma hissi yaşadığını ve bedeniyle düşüncelerinin, tıpkı uzaklaştıkça hafifleyen bir radyo sinyali gibi, belirginliklerini yitirdiğini hatırlıyordu... Sonrasınıysa hiç hatırlamıyordu.

Bilinci yerine geldiğinde, kendini son derece akıl karıştırıcı bir durumda bulmuştu. Bir bankta oturuyordu; çevresinde, aşırı büyümüş ağaçların yer aldığı bir park ve uzun, kuştüysü otlarla kaplı bir oyun alanı vardı. Etrafının yavaş yavaş farkına varmıştı. Etrafı engin ve sarp moloz tepeleriyle çevrili olsa da, mucizevi bir şekilde, park hiç zarar görmemişti. Güneş vardı; ağaçlardaki kuşların civıltısı huzur

verici bir sestti. Alicia'nın giysileri sırlsıklamdı, ağzında da tuz tadı vardı. Belleğinde, anımsadığı olaylarla şimdiki durumu (bu dinginlik tamamen çağdışı gelmişti; Alicia'nın o zamana dek bildiğı hiçbir şeye benzemiyordu) arasında bir boşluk sezmişti. Ölmüş olup olmadığını, aslında hayalet olup olmadığını, biraz hissizce merak etmişti. Fakat öyle olmadığını, ayağa kalkmaya çalıştığında tüm vücudunda hissettiğı acıdan anlamıştı; ölmüş olsa bedensel hisler duymazdı mutlaka.

O zaman fark etmişti. Virüs gitmişti.

İnsan görünüşleri geri gelirken diğer bazı yetilerini koruyan Fanning ile Amy gibi dönüşmüş, yeni bir hale geçmiş değildi. İçinde virüsten eser yoktu. Sular her nasılsa virüsü öldürmüş, sonra da Alicia'yı hayata geri döndürmüştü.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yoksa Fanning ona yalan mı söylemişti? Fakat Alicia belleğini yokladığında, suyun onu öldüreceğini Fanning'in asla net bir şekilde söylememiş olduğunu fark etmişti; Alicia ne tamamen viral ne de tamamen insandı... İkisinin ortasında bir noktadaydı. Belki Fanning gerçeğı sezmişti; belki de asla bilmemişti. Bu ne büyük bir ironiydi! Alicia ölmek için, *Bergensfjord*'un arka tarafındaki çıkıntıdan kendini atmıştı; oysa sonunda onu kurtaran şey su olmuştu.

Fakat canlı olmak. Dünyayı uygun ölçülerde koklamak, işitmek ve tatmak. Kendi zihninde nihayet yalnız olmak. Alicia bu hissi, en saf hava gibi içine çekmişti. Bu ne muhteşem, ne harikulade ve beklenmedikti. Tekrar, tamamen ve basitçe, *bir kişi* olmak.

Fanning ölmüştü. Alicia bunu önce şehrin yıkıntılarından, sonra da kıvrılmış yatan ve ufalanarak küle dönüşen cesetlerden anlamıştı. Harap bir şarap dükkânına sığınmıştı. Belki de diğerleri onu arıyorlardı; belki de aramıyor, öldüğünü sanıyorlardı. İkinci günün sabahında, birinin seslendiğini duymuştu. Seslenen Michael idi. "Merhaba!"

Sesi, sakinlik çökmüş sokaklarda yankılanıyordu. “Merhaba! Orada kimse var mı?” Alicia *Michael!* diye karşılık vermişti. *Beni bul! Buradayım!* Ama sonra, bu sözleri yüksek sesle söylememiş olduğunu fark etmişti.

Bu oldukça akıl karıştırıcıydı. Alicia neden Michael’a seslenmesindi ki? Sessiz kalma dürtüsünün sebebi neydi? Neden yerini Michael’a söylememesi gerekiyordu? Michael’ın seslenişleri giderek hafiflemiş, sonra da tamamen kesilmişti.

Alicia bunun anlamının netleşmesini beklemişti, aklında bir plan şekillenebilsin diye. Günler geçip gitmişti. Alicia yağmur yağdığında dükkânın önüne tencereler bırakıyor ve susuzluğunu bu sayede gideriyordu fakat ne yiyeceği ne de yiyecek bulma imkânı vardı ki bu durum önemsiz geliyordu tuhaf bir şekilde; hiç acıkmıyordu. Bol bol uyuyordu: Gece boyunca, çoğu zaman gündüzleri de. O uzun ve derin bilinçsizlik hallerindeyken gördüğü rüyalar şaşılacak kadar duygusal ve canlıydı. Koloni surunun dışında oturan küçük bir kız oluyordu bazen. Bazılarında da, tatar yayı ve bıçakla Nöbet tutan genç bir kadın oluyordu. Rüyalarında Peter’ı görüyordu. Michael’ı görüyordu. Sara’yı, Hollis’i, Greer’ı, sık sık da muhteşem Asker’ini görüyordu. Hayatının günleri ve yaşadığı olaylar gözlerinin önünde tekrarlanıyordu.

Ama bu rüyaların en güzeli, Rose’u gördüğü rüyaydı.

Bir ormanda başlamıştı... Sisli, karanlık, bir masaldan çıkıp gelmiş gibi bir ormanda. Alicia avlanıyordu, ihtiyatlı adımlarla, neredeyse havada süzülerek ağaçların sık yapraklarının altından geçiyordu; okunu hazır tutuyordu. Dört bir yandan küçük sesler geliyor, av hayvanları çalılarda hareket ediyordu fakat Alicia’nın hedefleri hâlâ ortalıkta görünmüyordu. O belirli bir sesin -bir dal parçasının çatırtısının, kuru yaprakların hışırtısının- yerini saptar saptamaz, ses Alicia’nın arkasından gelmeye başlıyor veya yana kayıyordu; orman sakinleri onunla oyun oynuyordu sanki.

Açık, dalgalı çayırların uzandığı bir bölgeye varmıştı. Güneş batmış ama karanlık henüz çökmemişti. Alicia yürürken otlar büyüyordu. Önce beline, sonra göğsüne kadar çıkmışlardı. Işık -yumuşak, hafif- hep aynı kalıyordu ve kaynağı yok gibi görünüyordu. Alicia ileriden gelen, yeni bir ses duymuştu. Gülme sesiydi bu. Küçük bir kızın canlı, kıkırtılı gülüşüydü. Alicia *Rose!* diye haykırmıştı çünkü o sesin kızına ait olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı. *Rose, neredesin!* İleriye doğru koşmaya başlamıştı. Yüzüne ve burnuna otlar çarpıyordu. Umutsuzluğun pençesi, kalbini kavramıştı. *Rose, seni göremiyorum! Seni bulmama yardım et!*

Rose şarkı söylercesine “Buradayım!” demişti. “Beni bulmaya çalış!”

“Bekle beni!”

“Gel beni bul anneciğim!”

Birden otlar kaybolmuştu. Alicia kendini tozlu bir yolda bulmuştu; bu yol yukarıya, küçük bir tepenin zirvesine doğru çıkıyordu.

“Rose!”

Yanıt gelmemişti.

“Rose!”

Yol onu ileriye çağırıyordu. Alicia yürürken çevresinin, en azından nasıl bir yerde olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Burası hem onun bildiği dünyanın ötesindeydi hem de o dünyanın parçasıydı; ancak göz ucuyla görülebilecek ama bu hayata asla tamamen katılmamış, gizli bir gerçeklikti. Alicia’nın duyduğu kaygı, attığı her adımla birlikte azalmıştı. Görünmez, tamamen müşfik bir güç ona rehberlik ediyordu sanki. Tepeye çıkarken kızının uzaktan gelen, canlı, müzikal gülüşünü bir kez daha duymuştu.

Rose “Gel bana anneciğim” diye şarkı söylüyordu. “Gel bana.”

Alicia zirveye varmıştı.

Ve o noktada uyanmıştı. Tepenin ardındaki vadiyi görmeye hazır değildi henüz ama onun ne olduğunu bildiğine inanıyordu, tıpkı diğer rüyaların da anlamını bildiği gibi... Peter'ı, Amy'yi, Michael'ı ve sevdiği, bunun karşılığında da onu sevmiş tüm insanları gördüğü o rüyaların.

Alicia veda ediyordu.

Bir gece, Alicia artık rüya görmez olmuştu. Tatmin hissiyle uyanmıştı. Aklına koyduğu her şeyi yapmayı başarmıştı; hayatının işi sona ermişti.

Tahta parçalarından yaptığı koltuk değneğini kullanarak molozların arasından geçip, üç sokak kuzeye ve bir sokak batıya gitmişti. Bu kısa mesafe bile, duyduğu acı yüzünden hızlı hızlı solumasına yol açmıştı. Binaya çıkmaya başladığında vakit sabah ortasıydı; gece olduğunda, Alicia elli yedinci kata ulaşmıştı. Suyu neredeyse tükenmişti. Güneş tarafından uyandırılmak için, pencereleli bir ofisin zemininde uyumuştu ve şafak sökünce, binaya çıkmaya devam etmişti.

Michael'ın tam da bu sabah denize açılması rastlantı mıydı? Alicia öyle olmadığını düşünmeyi yeğliyordu. Rüzgârla uzaklaşan *Nautilus*'u görmesi, ona özel bir alametti. Michael, Alicia'yı hissedebiliyor muydu? Onun kendisini yukarıdan izlediğini bir şekilde sezmiş miydi? Bu olanaksızdı fakat yine de böyle düşünmek, Michael'ın ani bir esintinin dokunuşunu hissetmişçesine ansızın başını kaldırıp bakabileceğini düşünmek Alicia'nın hoşuna gitti. *Nautilus* iç limandan ayrılıyor, açık denize doğru gidiyordu. Gün ışığı, suları göz kamaştırıcı bir şekilde ışılatıyordu. Parmaklığa sımsıkı tutunan Alicia o ufacık şeklin giderek küçölmesini, silikleşerek yok olmasını seyretti. *Onca insanın arasından Michael*, diye düşündü. Onca insanın arasından, o kişi Michael olmuştu... Alicia'yı kurtaran kişi o olmuştu.

Parmaklığın tepesine monte edilmiş, üst kısmı içe doğru kıvrılan, yüksek tel örgü bir zamanlar platformun etrafında engel teşkil etmişti; tel örgünün çoğu kısmı hâlâ ayakta idi fakat tamamı değil. Alicia biraz su saklamıştı. Şimdi onu içti. Toplanmış yağmur suyunun tadı ne güzeldi. Alicia her şeyin birbiriyle bağlantılı oluşunu, yaşamın ebedi iniş çıkışlarını derinden hissetti... Denizdeki suyun yükselip bulut halinde toplanmasını ve yağmur olup, Alicia'nın koyduğu tencerelere gökyüzünden yağmasını. O su şimdi de Alicia'nın parçası haline gelmişti.

Alicia parmaklığın üstüne oturdu. Aşağıda, dış tarafta küçük bir çıkıntı vardı. Alicia vücudunu döndürüp ellerini kullanarak, itaatsiz bacaklarını parmaklığın üstünden aşırıldı. Binaya sırtı dönük halde, betonun üstünde birkaç santim öne çıktı... Ta ki ayakları çıkıntıya dokunana dek. Bu nasıl yapıldı? Dünyaya nasıl veda edilirdi? Alicia derin nefes alıp yavaşça verdi. Ağladığını fark etti. Üzüntüden değil -hayır, o yüzden değil-; gerçi akıttığı gözyaşları üzüntüyle tamamen alakasız gibi de değildi. Bunlar, birbirine karışmış üzüntü ve mutluluk gözyaşlarıydı; her şey sona ermiş, bitmişti.

Canım Rose'um.

Alicia avuçlarıyla iterek kendini dikleştirdi. Altında uzanan boşluk sıçrayarak uzaklaşıyordu sanki; Alicia gözlerini gökyüzüne çevirdi.

Rose, geliyorum. Birazdan seninle olacağım.

Onu görenler olsa, düştüğünü söyleyenler çıkabilirdi aralarından. Diğerleri de uçtuğunu söylerdi. İkisi de doğrudu. Alicia Donadio -Bıçaklı Alicia, Yeni Şey, Nöbetçi Şefi ve Seferberlik Ordusu askeri- yaşadığı şekilde ölecekti.

Hep yüksekten uçarak.

Gece oldu.

Amy, New Jersey'de bir yerdeydi. Anayolları geride bırakıp yabani taşraya gitmişti. Kollarıyla bacakları, derin ve neredeyse haz veren bir bitkinlikle ağırlaşmıştı. Karanlık

çökünce, yanıp sönen ateşböcekleriyle dolu bir arazide kamp kurup sade akşam yemeğini yedi ve yıldızların altında uzandı.

Gel bana, diye düşündü.

Dört bir yanında ve yukarısında, cennetin küçük ışıkları dans ediyordu. Ağaçların arasından yükselen dolunay, gölgeleri keskinleştirdi.

Seni bekliyorum. Hep bekleyeceğim. Gel bana.

Çıt çıkmıyordu; hava bile hareket etmiyordu. Zaman uyuşukça geçiyordu. Sonra, Amy'nin içine kuştüyü sürtünürcesine:

Amy.

Amy arazinin diğer ucunda, ağaç dallarının arasında bir kıpırtı gördü ve hışırtı duydu; Peter aşağı atladı. Yeni beslenmişti... Belki bir sincap veya fareyle ya da ufak bir kuşla; Amy onun halinden hoşnutluğunu, bu eylemden aldığı derin tatmini, kendisinin vücuduna vuran ısı dalgaları şeklinde hissediyordu. Peter ateşböceklerinin arasından yaklaşırken Amy ayağa kalktı. Öyle çok ateşböceği vardı ki, sanki Peter -sanki ikisi birden- bir yıldızlar denizinde yüzüyordu. *Amy.* Peter'ın onun ismini fısıldayan sesi, hafif bir hasret rüzgârı gibiydi. *Amy, Amy, Amy.*

Amy elini kaldırdı; Peter da aynı şeyi yaptı. Aralarındaki boşluk azaldı. Parmakları iç içe geçti ve birlikte aşağı indi; Peter'ın avcu, Amy'ninkine hafifçe yaslıydı.

Ben şey miyim...?

Amy başıyla onayladı. "Evet."

Peki... Senin miyim? Sana mı aidim?

Amy onun akıl karışıklığını sezdi. Peter'ın yaşadığı travma, dezoryantasyon hâlâ tazeydi. Amy parmaklarıyla iyice sıkarak ikisinin avcunu birbirine yasladı ve Peter ile baktı.

"Sen benimsin, ben de seninim. Birbirimize aidiz, sen ve ben."

Bir duraksama ve ardından: *Biz birbirimiziniz. Sen benimsin, ben de seninim.*

“Evet Peter.”

Peter. Peter bu düşünceyi bir an aklında tuttu. *Ben Peter’ım.*

Amy onun yanağını avuçladı.

“Evet.”

Ben Peter Jaxon’ım.

Amy’nin gözlerindeki yaşlar görüşünü bulandırıyordu. Ay ışığıyla aydınlanan gece şaşılacak kadar dingindi; her şey geride tutuluyordu... Sanki ikisi, kulisi karanlık bir sahnede idiler ve üzerlerine tek bir spot ışığı düşüyordu.

“Evet, sen busun. Peter’ımsın.”

Sen de Amy’msin.

Amy batıya giderken -ve sonrasında, yıllar boyunca-, Peter her gece ona bu şekilde gelecekti. Bu konuşma sayısız kez tekrarlanacaktı, bir ilahi ya da dua gibi. Her ziyaret ilk kezmiş gibi olacaktı; başlarda Peter ne önceki gecelere ne de onlardan önceki olaylara ilişkin herhangi bir şey hatırlayacaktı... Her gece yeniden doğan, dünya üzerindeki yepyeni bir yaratık gibi olacaktı. Fakat yavaşça, yıllar on yıllara dönüştükçe, o bedenin içindeki adam -öz ruhu- ağırlığını koyacaktı. Bir daha asla konuşmayacaktı, pek çok şeyden konuşacak olsalar da; kelimeler, ikisinin ellerinin dokunuşundan akacaktı ve yıldızların arasında baş başa olacaklardı.

Fakat buna henüz vakit vardı. Şimdi, ateşböcekleriyle dolu arazide, yaz ayının altında dururlarken Peter ona sordu:

Nereye gidiyoruz?

Amy yaşlı gözlerle gülümsedi.

“Eve” dedi. “Peter, aşkım. Eve gidiyoruz.”

Michael limandan çıkmıştı. O aynalık tahtasının üstünden bakarken, şehrin görüntüsü giderek silikleşti. Karar anı

gelmişti. Michael, Amy'ye söylediği gibi güneye mi gitmeliydi, yoksa bambaşka bir yöne mi?

Bunu sormak bile abesti.

Michael, *Nautilus*'u kuzeydoğuya yöneltti. Rüzgâr elverişliydi; dalgalar küçüktü; suyun rengi açık yeşildi. Michael ertesi günün ikindisinde Long Island'ın ucundan dolanıp açık denize girdi. New York'tan ayrılmasından üç gün sonra, Nantucket'ta karaya ayak bastı. Bu ada çok güzeldi; bembeyaz kumlu, uzun sahillerine dalgalar vuruyordu. Michael'ın görebildiği kadarıyla, orada hiç bina yoktu; okyanusun eli, uygarlığın tüm izlerini süpürüp götürmüştü. Michael korunaklı bir koyda demir atıp son hesaplamalarını yaptı ve şafakta tekrar yelken açtı.

Az sonra okyanus değişti. Karardı ve kasvetli bir görünüme büründü. Michael karadan çok uzaktaki, yabani bir bölgeye geçmişti. Korku değil heyecan, alttan alta da nefes kesici bir haklılık hissi duydu. Teknesi, *Nautilus*'u sağlamdı; kendisine rehberlik edecek rüzgâr, deniz ve yıldızlar vardı. İngiltere kıyılarına yirmi üç günde ulaşmayı umuyordu fakat bu olmayabilirdi de. Birçok değişken vardı. Belki de Michael'ın yolculuğu bir ay veya daha fazla sürecekti; belki de kendini Fransa'da, hatta İspanya'da bulacaktı. Bu önemli değildi.

Michael Fisher orada ne olduğunu keşfedecekti.

Fanning etrafının bilincine yavaş yavaş, aşama aşama vardı. Önce, ayaklarında soğuk kumlar hissetti; bunu dingin sahile hafif hafif vuran dalgaların sesi takip etti. Belirsiz bir süre sonra, başka gerçekler belirdi. Vakit geceydi. Ölçülemez derinlikte, kadifemsi, siyah gökyüzünde pudra sıklığında yıldızlar vardı. Gün boyu yağan yağmurdan sonra hava serin ve rüzgârsızdı. Fanning'in ardında ve yukarısında, erişte otları ve sahil erikleriyle kaplı, sarp ve yüksek bir kayalığın tepesinde evler bulunuyordu; beyaz ön cepheleri, denizden yükselmekte olan ayın ışığını yansıtarak hafifçe parlıyordu.

Fanning yürümeye başladı. Pantolonunun paçaları ıslaktı; ayakkabılarını ya burada kaybetmiş ya da onlarsız gelmişti. Belirli bir yere gitmiyordu; durum gereği yürümesi gerektiğini hissediyordu, o kadar. İçinde bulunduğu koşulların beklenmedikliği ve verdikleri esnek gerçeklik hissi, onda kaygı uyandırmıyordu. Tam tersine: Her şey iç rahatlatıcı bir şekilde kaçınılmaz geliyordu. Burada bulunmasından öncesine ilişkin bir şeyler anımsamaya çalıştığında başaramadı. Kim olduğunu biliyordu fakat kişisel geçmişi anlatımsal tutarlılıktan yoksun gibiydi. Bir zamanlar çocuk olduğunu biliyordu. Fakat yaşamının o dönemi, tıpkı diğerleri gibi, belleğinde metaforik nitelik taşıyan bir duygusal ve algısal izlenimler koleksiyonu halinde yer alıyordu yalnızca. Örneğin annesiyle babası, hafızasında bireyleştirilmiş varlıklar olarak değil, sıcaklık ve güvenlik hissi olarak yer almaktaydılar... Küvette kucaklanma hissi veriyorlardı. Çocukluğunun geçtiği, ismini hatırlamadığı

kasaba da binalarla sokaklardan oluşan bir yerleşim yeri değil, yaz yapraklarının üstüne pıtır pıtır düşen yağmur damlalarının bir pencerenin ardından izlenen görüntüsüydü. Bütün bunlar çok tuhaftı; rahatsız edici değildiler, beklenmedikler basitçe... Özellikle de Fanning'in yetişkinlik hayatının ona nerdeyse tamamen bilinmez görüldüğü gerçeği. Hayatında mutlu ve üzgün zamanları olduğunu biliyordu; uzun süre boyunca da çok ama çok yalnızlık çekmişti. Fakat o koşulları zihninde birleştirmeye çalıştığında, tek anımsadığı şey bir saatti.

Öngörülmedik ve genel olarak hoş olan bu hatırlamama hali içinde, sahilin geniş kum bulvarında uzun süre yürüdü. Ufuktan ayrılmış olan ay, yukarıya doğru kavis çizmeyi kesmişti. Gelgit dalgaları böbürlenircesine yüksek, gökyüzü engindi. Sonunda Fanning uzaklardaki bir siluetin farkına vardı. O siluet bir süre hiç yaklaşmadı; sonra aradaki mesafe, teleskoptan bakılırcasına azalmaya başladı.

Liz kuma oturmuş, kollarını kavalkemiklerine dolamış, suları seyretmekteydi. Üstünde yarı saydam kumaştan yapılma, gecelik gibi hafif, beyaz bir elbise vardı; ayakları tıpkı Fanning'inkiler gibi çıplaktı. Fanning onun başına oldukça talihsiz bir şey geldiğini hayal meyal anımsadı, bunun ne olduğunu anımsayamasa da; Liz gitmişti, hepsi buydu ve şimdi geri gelmişti. Fanning mutluydu, onu gördüğü için çok mutluydu ve her ne kadar Liz onun varlığının farkında olduğunu gösteren bir belirti sergilemese de, Fanning onun kendisini beklediğini oldukça yoğun bir şekilde hissediyordu.

"Liz, merhaba."

Liz yukarı baktı; gözleri yıldız ışıklarıyla parlıyordu. "Hah, işte oradasın" dedi gülümseyerek. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Bana bir şey getirdin mi?"

Fanning sahiden de getirmişti. Elinde Liz'in gözlüğünü tutuyordu. Bu gerçek ne tuhaftı.

"Onu alabilir miyim lütfen?"

Liz gözlüğü alıp yüzünü tekrar sulara çevirdi ve gözlüğü taktı. Tatminle başını sallayıp onaylayarak “İşte, böyle çok daha iyi” dedi. “Bu olmadan hiçbir şey göremiyorum yahu. Gerçeği bilmek istersen, bütün bu güzellik benim için ziyan oluyordu. Fakat şimdi her şeyi gayet net görebiliyorum.”

Fanning “Neredeyiz?” diye sordu.

“Neden oturmuyorsun?”

Fanning onun yanına, kuma oturdu.

“Bu mükemmel bir soru” dedi Liz. “Yanıt şu: Sahildeyiz. Burası sahil.”

“Ne kadar zamandır buradasın?”

Liz parmağıyla dudaklarına dokundu. “Bak şimdi, bu tuhaf değil mi? Daha birkaç dakika önce bile sorsan, ‘epeydir’ derdim. Ama şimdi sen buradayken, hiç uzun zaman değilmiş gibi geliyor.”

“Yalnız mıyız?”

“Yalnız mı? Evet, öyleyiz sanırım.” Liz duraksadı; yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Bütün bunları hatırlamıyorsun, değil mi? Sorun değil; alışmak biraz zaman alıyor. Ben buraya ilk geldiğimde, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu inan.”

Fanning etrafa bakındı. Evet, bu doğruydı; buraya daha önce de gelmişti.

Liz “Hep merak ettim” diye devam etti. “O gece beni öpsen ne olurdu acaba? Hayatlarımız ne kadar farklı olurdu? O kadar sarhoş olmasam belki de beni öperdin tabii. Kendine acıyan bir geri zekâlı durumuna düşürdüm kendimi. Bütün o mesele, baştan beri tamamen benim hatamdı.”

Fanning birden anımsadı. Liz’in ebeveyninin Cod Burnu’ndaki evinin aşağısındaki kumsal: Oradaydılar. Fanning’in çok eskiden hayatın geçip gitmesine göz yumduğu, kalbinin bildiği şeyi söyleyemediği yerdeydiler.

“Nasıl... Burada olabiliyoruz?”

“Ah, doğru soru ‘nasıl’ sorusu değil bence.”

“Ne peki?”

“Doğru soru ‘neden’ sorusu Tim.”

Liz, Fanning’e pür dikkat bakıyordu. Sanki Fanning hastaymış da kendisi onu avutmaya çalışıyormuş gibi bir bakıştı bu. Fanning hiç farkında olmadan, Liz onun elini kendi ellerinin arasına almıştı. Elleri bir fincan çay gibi ılıktı.

Liz usulca “Sorun yok” dedi. “Şimdi söyleyebilirsin.”

Fanning’in zihni birden dalış yaptı sanki. Her şeyi hatırladı. İçinde, geçmişin tamamı şahlandı. Simalar gördü; günleri yaşadı; doğum saatini ve sonraki tüm saatleri yaşadı. Boğuluyormuş gibi hissetti; ciğerleri hava bulamıyordu.

“Tek yapman gereken bu... Söylemek.”

Liz, Fanning’e sarılmıştı. Fanning titriyor ve ağlıyordu, hayatında hiç ağlamadığı kadar ağlıyordu. Bütün o üzüntüleri, bütün o acıları, yaptığı korkunç şeyler.

“Her şey bağışlandı canım, aşkım. Her şey bağışlandı, hiçbir şey yitirilmedi. Sevdiğin her şey sana geri gelecek. Gelmenin sebebi bu.”

Fanning inleyerek sarsıldı. Çığlıklarını yukarıya, gökyüzüne yöneltti. Dalgalar kadim ritimleriyle gelip gidiyordu; yıldızlar ezeli ışıklarını Fanning’in üstüne yağıdırıyordu.

Liz, Liz’i *Buradayım*, diyordu. *Artık bitti; her şey yolunda olacak. Ah, buradayım sevgilim.*

Bu zaman aldı. Günler, haftalar, yıllar aldı. Fakat bu önemli değildi. Göz açıp kapayıncaya dek geçecekti, hatta o kadar bile değil. Her şey geçmişin içine düştü, bir tek şey dışında; ve bu sevgiydi.

XIII

Dağ ve yıldızlar

Ve oradan geliriz, yıldızları tekrar görmek için.

- Dante Alighieri,
Cehennem

“Durdurun” dedi Lore.

Rand ona ifadesizce baktı. Makine dairesindeydiler... Sıcaklık boğucuydu ve motorların ritmik gürlemesi nabız gibi atıyordu. Rand’in geniş, çıplak göğsü terden parlıyordu.

“Buna emin misin?”

Yalnızca dört buçuk ton yakıtları kalmıştı.

“Lütfen benimle tartışma” dedi Lore. “Seçme şansımız yok.”

Rand telsizi dudaklarına kaldırdı. “Pekâlâ beyler. Gücü kesiyoruz. Weir, yedek jeneratöre geç... Sadece sintine pompaları, ışıklar ve desalinatörler.”

Bir cızırtıdan sonra Weir’in sesi geldi: “Bunu Lore mu söyledi?”

“Evet, o söyledi. Şu an ona bakıyorum.”

Bir an geçti; motor gürültüsü kesilip, yerini hafif bir elektrik uğultusuna bıraktı. Tepelerindeki kafesli ampuller titreşti, söndü ve sonra, sanki gönülsüzce tekrar yandı.

Rand “Eee, bu mu yani?” diye sordu. “Denizin ortasında kalakaldık, öyle mi?”

Lore’un buna verecek karşılığı yoktu.

“Kusura bakma, o şekilde söylememeliydim.”

Lore muğlak bir el hareketi yaptı. “Boş ver.”

“Senin elinden geleni yaptığını biliyorum. Herkes biliyor.”

Lore’un söyleyecek sözü yoktu. Okyanusta salınan yirmi bin ton çeliktiler.

Rand “Belki bir çözüm yolu çıkar” diye tahminde bulundu.

Lore merdivenlerden güverteye, oradan da kaptan köşküne çıktı. Denizdeki otuz dokuzuncu günlerinin sabahındaydılar ve ekvator güneşi yüzünden hava daha şimdiden fırın gibiydi. Havada hiç esinti yoktu; deniz dümdüzdü. Yolcuların çoğu güvertede yaşıyordu; tentelerinin altında birbirlerine sokulmuşlardı. Harita masasında, Lore'un üzerlerinde son hesaplamalarını yaptığı, kalın ve lifli kâğıttan sayfalar duruyordu. Horn Burnu'nu geçtikten sonra, akıntılar yüzünden az kalsın yerlerinde sayacaklardı; tam güçle bile, o bölgeyi ancak geçebilmişlerdi... Güverteye dev dalgalar vurmuş, herkes âcizce küsmüştü. Oradan geçmeyi sonunda başarmışlardı fakat günler birbirini kovaladıkça ve Lore yakıt göstergelerinin ibrelerinin giderek aşağı inmesini seyrettikçe, bunun bedeli acı verici bir şekilde netleşmişti. Gerekli olmayan her şeyi denize atmışlardı: bölme duvarlarını, kapıları, yükleme vincini. Ağırlık azaltmak, ellerindeki yakıtla bir kilometre daha gidebilmek için her şeyi yapmışlardı. Yeterli olmamıştı. Sekiz yüz kilometrelik yakıtları eksikti.

Kaptan köşküne Caleb girdi. Rand gibi o da gömleksizdi; omuz ve yanaklarının derisi güneşten soyulmuştu. "Neler oluyor? Neden durduk?"

Lore dümenin başından, kafasını iki yana salladı.

"Tanrım." Caleb bir an şaşkın göründükten sonra yukarı baktı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Desalinatörleri çalıştırmayı bir hafta kadar sürdürebiliriz."

"Ya sonra?"

"Gerçekten bilmiyorum Caleb."

Caleb oturmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Harita masasının yanındaki sıraya oturdu. "İnsanlar bunu anlayacak Lore. Onlara bir şey söylemeden, öylece motorları durduramayız."

"Ne dememi istiyorsun?"

"Yalan söyleyebiliriz sanırım."

“Bak bu iyi fikir. Neden bir şeyler bulmuyorsun?”

Lore başarısızlık hissini altında eziliyordu; fazla ters konuşmuştu. “Kusura bakma; bunu hak etmedin.”

Caleb uzun uzun nefes aldı. “Sorun değil; anlıyorum.”

“Bunun sadece küçük bir tamirat olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını söyle millete” dedi Lore. “Bu bize bir iki gün kazandırır.”

Caleb kalkıp elini onun omzuna koydu. “Senin suçun değil.”

“Başka kim var ki?”

“Ciddiyim Lore. Kötü şans sadece.” Caleb onun omzunu sertçe sıktı fakat bu hareketi hiç teselli vermedi. “Haber salarım.”

O gittikten sonra Lore uzun süre tek başına oturdu. Bitkindi, kirliydi, yenilmişti. Motorları olmadan, gemi ruhsuzmuş gibi geliyordu; taş gibi hareketsizdi.

Lore *Üzgünüm Michael*, diye düşündü. *Elimden geleni yaptım ama yetmedi.*

Başını eğip ellerine gömdü.

Güverteye indiğinde vakit akşama geliyordu. Sara’yla karşılaştı; kadın, Greer’in kamarasının kapısını kapatıyordu.

“Durumu nasıl?”

Sara başını iki yana salladı kısaca: *İyi değil*. “Çok zamanı kaldığını zannetmiyorum.” Duraksadıktan sonra “Caleb motor meselesini söyledi” dedi.

Lore başını gönülsüzce sallayarak onayladı.

“Eh, bir yardımım dokunabilirse söyle. Belki de kaderimizde yoktu.”

“Bunu ilk söyleyen değilsin.”

Lore başka bir şey demeyince, Sara iç geçirdi. “Ona yemek yedirmeye çalış. Yatağının yanına tepsi bıraktım.”

Lore kadının koridorda yürümesini seyrettikten sonra kapı kolunu usulca çevirip içeri girdi. Havadaki yıkanmamışlık

kokusunun (ter, idrar ve ekşi nefes kokularının) yanı sıra, fermente olan meyveyi çağrıştıran bir koku da vardı. Greer ranzasında sırtüstü yatıyordu; çenesine kadar çarşafla örtülüydü, kolları da iki yanında uzanıyordu. Lore onun uyukladığını düşündü başta -adam artık sürekli uyuyordu-fakat Greer onun girdiğini duyunca, yüzünü Lore'a doğru çevirdi.

"Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

Lore yatağın yanına tabure çekti. Adam gölgenin gölgesiydi; kemiklerle dolu bir kabuktu. Hastalıklı bir sarıya bürünmüş cildi, bir soğanın iç katmanları gibi nemli ve yarı saydam görünüyordu.

"Fark etmişsindir" dedi Lore.

"Fark etmemek zordu."

"Beni neşelendirmeye çalışma, tamam mı? Bunu bir sürü insan yapıyor ve daha şimdiden can sıkıcı olmaya başladı. Şimdi, yemek yemiyormuşsun diye duydum?"

"Zahmete değmez gibi geliyor."

"Saçmalama. Seni güzelce doyuralım."

Greer şiltenin üstünde kendi başına doğrulamayacak kadar dermansızdı; Lore onu çekip oturma pozisyonuna getirdi ve adamın sırtıyla bölme duvarı arasına yastık koydu.

"Tamam mı?"

Greer hafif, cesurca bir gülümseme sundu. "Hiç daha iyi olmamıştım."

Tepside bir fincan su ve bir kâse dolusu lapa, ayrıca kaşık ve bez vardı. Lore bezi Greer'ın göğsüne örttü ve lapayı kaşık kaşık yedirmeye başladı. Greer dudaklarını ve dilini tereddütle kımılatıyordu; bu basit eylemler müthiş bir odaklanma gerektiriyordu sanki. Yine de, elini sallayarak Lore'u durdurmadan önce epey lapa yemeyi başardı. Lore onun çenesini sildi ve su fincanını Greer'ın dudaklarına götürdü. Greer ufak bir yudum aldı; Lore onun sırf kendisini memnun etmek için bunu yaptığını biliyordu. Greer'ı

doyururken, yatağın ayakucundaki leğenin kan lekeli olduğunu fark etmişti.

Lore fincanı yana bırakırken Greer “Şimdi mutlu musun?” diye sordu.

Lore neredeyse gülecekti. “Ne soru ama.”

“Michael’ın seni seçmesinin bir sebebi var. Bu sebep, otuz dokuz gün önceye kıyasla daha az geçerli değil şimdi.”

Birden gözyaşları geldi. “Ah, lanet olsun Lucius. Millete ne diyeceğim?”

“Henüz hiçbir şey demeyeceksin.”

“Anlayacaklar. Çoğu daha şimdiden anlamıştır herhalde.”

Greer komodini gösterdi. “Şu çekmeceyi aç” dedi. “En üsttekini.”

Lore çekmecedeki, üç kez katlanıp balmumuyla mühürlenmiş, kalın kâğıttan yapılmış, tek bir sayfa buldu. Birkaç saniye boyunca sayfaya öylece, afallamış halde bakakaldı.

“Michael’dan” dedi Greer.

Lore sayfayı eline aldı. Sayfa neredeyse ağırlıksızdı, altı üstü kâğıttı fakat çok daha fazlasıymış gibi geliyordu; mezardan gelen bir mektup gibi geliyordu. Lore bileğinin tersiyle yüzünü sildi. “Ne diyor?”

“Bu ikinizin arasında. Bana tek söylediği, senin o mektubu adaya varmadan açmaman gerektiği. Bunu emretti.”

“Neden bana şimdi veriyorsun peki?”

“Çünkü ona ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Michael sana inanıyordu. *Bergensfjord*’a inanıyordu. Durum ortada; sana bu konuda yalan söyleyecek değilim. Ama işler hâlâ düzelebilir.”

Lore duraksadıktan sonra “Yolcuların nasıl öldüğünü anlattı bana” dedi. “Kendilerini nasıl öldürdüklerini, geminin her tarafını kapatıp motorların egzozunu içeri verdiklerini.”

“Böyle vakitsiz laflar etme Lore.”

“Michael’ın bu ihtimali bildiğini söylüyorum sadece. Hazır olmamı istiyordu.”

“Henüz o noktada değiliz. Ona gelene dek bir sürü şey olabilir.”

“Keşke senin gibi inancım olsaydı.”

“Benimkinden faydalanmaktan çekinme. Veya Michael’inkinden. Tanrı biliyor ya, onunkini pek çok kez ödünç almışlığım vardır. Bunu hepimiz yaptık. Yoksa hiçbirimiz burada olmazdık.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Lore “Yoruldu mu?” diye sordu.

Greer’in gözleri kapanıyordu. “Biraz, evet.”

Lore elini onun koluna koydu. “Sen sadece dinlen, tamam mı? Daha sonra seni kontrole gelirim.”

Kalkıp kapıya gitti.

“Lore?”

Lore kapı eşiğinde döndü; Greer tavana bakıyordu.

“Bin yıl” dedi Greer. “Süre bu.”

Lore daha fazlasını bekledi fakat Greer devam etmedi. Sonunda Lore “Anlamadım” dedi.

Greer yutkundu. “Amy ile diğerleri başarısız olurlarsa Ancak o kadar süreden sonra insanlar geri dönebilir.” Greer derin nefes alıp yavaşça vererek gözlerini kapadı. “Bunu sırf daha sonra burada olmayabilirim, söyleyemeyebilirim diye şimdi söylüyorum.”

Lore koridora çıkıp kaptan köşküne geri döndü ve harita masasına oturdu. Ön camın ardında gökyüzü kararıyor, akşam oluyordu. Eğrilmemiş pamuğu andıran büyük bulutlar gelmişti güneyden; belki şansları yaver giderdi de biraz yağmur yağırdı. Lore güneşin ufukta batarken son ışığıyla göğü aydınlatmasını izledi. Birden üstüne bitkinlik çöktü. *Zavallı Lucius*, diye düşündü. *Zavallı herkes*. Dünyanın bir süre onsuz idare edebileceğine kanaat getirerek başını

masaya, kollarının üstüne koydu ve kısa sürede derin uykuya daldı.

Rüyasında pek çok şey gördü. Bir rüyada tekrar genç kızdı ve bir ormanda kaybolmuştu; bir başkasında, bir dolabın içinde kısılıydı; bir üçüncüsünde, ne olduğunu bilmediği ağır bir nesneyi taşıyor ve bırakamıyordu. Bu rüyalar hoş olmasalar da kâbus değillerdi. Birbirlerini kesintisizce takip etmeleri, tamamen etkili olmalarını engelliyordu -sonuca ulaşmıyor, ölüm korkusu yaşatmıyorlardı-; ayrıca Lore rüya gördüğünün, içinde bulunduğu diyarın zararsız bir şekilde sembolik olduğunun farkında oluyordu bazen.

Lore'un denizdeki otuz dokuzuncu gecesinde gördüğü son rüya aslında rüya sayılmazdı neredeyse. Bir arazide duruyordu. Ortalıkta çit çıkmasa da Lore bir tehlikenin yaklaştığını biliyordu. Havanın rengi değişmeye başladı; önce sarı, sonra yeşil oldu. Lore'un kol ve ense tüyleri elektriklenmişçesine dikeldi; aynı anda, etrafında sert bir rüzgâr dönmeye başladı. Yüzünü yana eğip göğe kaldırdı. Tepesindeki siyah ve gümüşü bulutlar girdap oluşturmaya başlamıştı. Müthiş bir çatırtıyla önüne düşerek keskin ozon kokusuna yol açan bir yıldırım, Lore'u tamamen körleştirdi.

Koşmaya başladı. Sağanak başlamasıyla birlikte, Lore'un tepesinde hızla dönen bulutlar birleşerek parmağı andıran bir koniye dönüştü. Yer sarsılıyor, gök gürlüyordu; ağaçlar bir anda alev alıyordu. Fırtına Lore'u takip ediyordu. Onu kaptığı gibi yok edecekti. Parmak Lore'un arkasında yere dokunurken, sağır edici bir hayvan kükremesi koptu. Parmağın gücü Lore'u yumruk gibi kavradı; toprak ortadan kayboldu birden. Çok uzaklardan gelen bir ses, Lore'un ismini sesleniyordu. Lore havaya kaldırılıyor, giderek daha yükseğe çıkarılıyor, yeryüzünden öteye savruluyordu...

"Lore, uyan!"

Lore'un başı masadan kalkıverdi. Rand ona bakıyordu. Rand neden sıırılsıklamdı? Ve neden her şey hareket ediyordu?

Rand "Sen ne yapıyorsun yahu?" diye bağırdı. Ön cama rüzgâr ve deniz suyu vuruyordu. "Burada başımız gerçekten belada."

Lore sıradan kalkmaya çalışırken güverte yana yattı. Kapı küt diye açıldı ve kaptan köşküne yağmur ile rüzgâr doldu. Geminin derinliklerinden gelen bir başka gıcirtıyla birlikte, güverte ters yöne yatmaya başladı. Lore yere yuvarlandı ve kayıp duvara çarptı. Yana yatmayı sürdüreceklermiş gibi göründü bir an ama sonra hareketin yönü tersine çevrildi. Lore dengesini korumak için masanın kenarına tutunarak, güçlükle ayağa kalktı.

"Bu ne zaman başladı ki?"

Rand kaptan koltuğunun kenarına tutunuyordu. "Yarım saat kadar önce. Bir anda fırtına koptu."

Dalgalar yandan vuruyordu. Şimşek çaktıkça gökyüzü sarsılıyordu; devasa dalgalar küpeşteleri aşarak çarpıyordu.

Lore "Aşağı inip motorları çalıştır" diye emretti.

"O zaman son yakıtımızı da tüketiriz."

"Seçme şansımız yok." Lore kaptan koltuğuna oturup kemeri bağladı; yerde sular çalkalanıyordu. "Gemi dümenle idare edilmezse paramparça oluruz. Bundan kurtulacak kadar yakıtımız kalmıştır umarım. Motorları tam güçle çalıştırman gerekecek."

Rand kaptan köşkünden ayrılırken, fırtınanın içinden Caleb belirdi. Adamın yüzü hayalet gibi beyazdı; Lore bunun sebebinin korku mu yoksa deniz tutması mı olduğunu anlayamadı.

"Herkes aşağıda mı?" diye sordu.

"Dalga mı geçiyorsun? Aşağıda çığlık yarışması yapılıyor sanki."

Lore kemerini iyice sıkılaştırdı. "Bu iş zor olacak Caleb. Bütün lombarları kapatmamız gerek. İnsanlara söyle,

kendilerini sağlam bir yerlere bir şekilde bağlasınlar.”

Caleb başını kasvetle sallayarak onayladıktan sonra, gitmek için döndü.

“Şu lanet kapıyı da kapa!”

Gemi tekrar, tehlikeli bir şekilde yana yattıktan sonra doğruldu. Yakıtları neredeyse tükenmişti ve safraları yoktu; devrilmeleri zor olmazdı. Lore saatine baktı; saat 05.30 idi. Birazdan şafak sökecekti.

Lore “Lanet olsun Rand” diye mırıldandı. “Haydi, haydi...”

Basınç ibreleri sıçradı; panelin ışıkları yandı. Lore dümeni sabitleyip, sürat kolunu sonuna kadar itti. Pusula topaç gibi dönüyordu. Pruva çileden çıkarıcı bir yavaşlıkla rüzgâra doğru dönmeye başladı.

“Haydi kızım!”

Rüzgâra karşı dönen ve yönünü koruyan pruva, iki dalga arasına, bir dağ yamacını inercesine girdi. Güverteye sular çarptı. Geminin ön tarafının neredeyse tamamı sualtında kaldı bir an; sonra, şahlanan büyük bir hayvan gibi yükseldi.

Lore “İşte böyle!” diye bağırdı. “Anneciğin için yap!”

Gemiyi uluyan karanlığın içine sürdü.

Fırtına on iki saat boyunca, aralıksız devam etti. Birçok kez, dev dalgalar pruvanın üstüne vurduğunda, Lore sonlarının geldiğine inandı. Ön güverte her seferinde uçuruma dalıyordu; her seferinde, tekrar yükseliyordu.

Fırtına yavaş yavaş değil, bir anda kesildi. Rüzgâr ulurken, sağanak yağarken, bütün bunlar birden bitiverdi. Şiddet dolu bir odadan, neredeyse kusursuz bir dinginliğin hüküm sürdüğü bir odaya geçmişlerdi sanki. Lore kramp girmiş elleriyle kemerini çözdü. Güvertenin altında neler olup bittiğini bilmiyordu, şu an pek umurunda da değildi. Yorgundu, susamıştı ve işlemeye çok ihtiyacı vardı. Kaptan köşkünde bulundurduğu tencerenin üstüne çömeldi, sonra da dışarı çıkıp tencerenin içindekini kenardan aşağı boca etti.

Bulutlar dağılmaya başlamıştı. Lore bir an küpeştenin ardında durup akşam göğünü seyretti. Nerede oldukları konusunda hiçbir fikri yoktu; fırtınanın başlamasından sonra pusulayı kullanamamıştı. Kurtulmuşlardı fakat ne pahasına? Yakıtları neredeyse tükenmişti. *Bergensfjord*'un pupasının altındaki uskurlar usulca dönerek, onları hareketsiz denizde ilerletiyordu.

Ana lombardan çıkan Rand merdiveni tırmanarak yaklaştı. Küpeştenin ardındaki Lore'un yanına geldi.

"İtiraf etmeliyim ki buralar çok güzel" dedi. "Fırtınadan sonra böyle olması tuhaf."

"Güverte altında durum nasıl?"

Rand'in omuzları çökmüştü, göz çevrelerinde de yorgunluktan kaynaklanan koyu halkalar vardı; sakalına bir şey, belki de kusmuk takılmıştı. "Sintine pompalarını çalıştırdık... Birazdan kupkuru oluruz. Michael'ın hakkını teslim etmek gerek; adam gemi inşasından anlıyordu."

"Yaralı var mı?"

Rand omuz silkti. "Duyduğuma göre birkaç kişinin kemiği kırılmış. Bazılarında da kesik ve sıyrıklar var. Sara ilgileniyor, işin şanslı tarafı, kimsenin bir hafta yemek yemeyecek olması; ne de olsa yiyeceğimiz epey azaldı. Aşağısı berbat kokuyor." Lore'a bir an baktıktan sonra ihtiyatla konuştu: "Motorları durdurmamı ister misin? Senin kararın."

Lore bunu düşündü. "Bir dakika sonra" dedi.

Bir süre hiç konuşmadan, yan yana durup güneşin sancak tarafından batmasını seyrettiler. Son bulutlar da dağılıyordu; içten gelen, onları mora boyayan bir ışıkla aydınlanıyorlardı, iskele baş omuzluğunun etrafındaki sular balık kaynamaya başlamıştı; su yüzeyinin hemen altında besleniyorlardı. Lore seyrederken, kanat uçları siyah ve başı sarımtırak olan iri bir kuş yüzeyin üstüne süzülüp gagasını suya -tek bir hızlı ve sert hareketle- daldırarak bir balığı çıkardı, başını geriye atıp balığı boğazına soktu, sonra da yükselmeye başladı.

"Rand. Bu bir kuş."

“Kuş olduğunu biliyorum. Daha önce de kuş gördüm.”

“Okyanusun ortasında görmedin ama.”

Lore kaptan köşküne daldı ve dürbünü alıp geri geldi. Nabızı hızlanmış, kalbi ağzına gelmişti. Mercekleri gözlerine bastırıp ufku taradı.

“Bir şey var mı?”

Lore elini kaldırdı. “Sessiz ol.”

Yavaşça çember çizdi. Güneye bakarken durdu.

“Lore, ne görüyorsun?”

Lore emin olmak için, merceklerden gördüğü o görüntüye birkaç saniye daha baktı. *Vay canına*, diye düşündü. Dürbünü indirdi.

“Greer’ı buraya getir” dedi.

Greer’ı güverteye çıkarabildiklerinde, karanlık çöküyordu. Lucius acı çekmez gibiydi; o kısım geride kalmıştı. Gözleri kapalıydı; nerede olduğunu, neler olduğunu bilmez gibi görünüyordu.

Caleb ile Hollis sedyeyi Sara’nın gözetiminde taşıyorlardı. Etraflarında başkaları toplanmıştı; haber tüm gemiye yayılmıştı. Pim, Theo ve kızlarla birlikte oradaydı... Jenny ile Hannah; Jock ile Grace (erkek bebeklerini kucağında taşıyordu); fırtınaya karşı verdikleri uzun mücadeleden sonra bitkin olan mürettebat. Sedyeye geçerken hepsi de yana çekildi.

Greer’ı pruvaya taşıyıp sedyeyi yere bıraktılar. Lore onun yanında diz çöküp elini tuttu. Greer’ın cildi soğuk ve kuruydu; kemiklerinin üstünden sarkıyordu.

“Lucius, ben Lore.”

Greer’ın boğazının derinliklerinden hafif bir inilti geldi.

“Sana göstereceğim bir şey var. Harika bir şey.”

Lore sol elini adamın ensesinin altına sokup Greer’ın yüzünü öne, pruvaya doğru yavaşça kaldırdı.

“Gözlerini aç” dedi.

Greer'ın gözkapakları önce çok az, sonra biraz daha aralandı. Bu küçük eylem için son gücünü harcıyordu sanki. Herkes sessizce durmuş bekliyordu. Tam karşıdaki ada kolayca seçiliyordu artık: Denizden yükselen, yemyeşil, tek bir dağ ve tepesinde, alacakaranlığı delip geçen, haç şeklinde dizili beş yıldız.

Lore "Görüyor musun?" diye fısıldadı.

Greer nefes alırken, göğsü çok az kımıldıyordu; yüzünde ölüm vardı. Uzun bir an boyunca, odaklanmaya çabaladı. Sonunda dudakları çok hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Çok... Güzel" dedi Greer.

Lucius Greer üç gün daha yaşadı ve böylece, henüz adlandırılmamış adanın toprağında ölen ilk yerleşimci olma ayrıcalığına erişti. Başka hiçbir şey demedi; bilincini tamamen geri kazandığı söylenemezdi. Fakat arada sırada, Sara veya diğerlerinden biri onunla ilgilenirken, mutlu bir rüyadan uyanırcasına gülümsüyordu tekrar.

Onu deniz manzaralı, yüksek palmiyelerle çevrili bir açıklığa gömdüler. Geminin tamiratında çalışmış kişiler dışında, mürettebatın çok azı Greer'ı bizzat tanıyordu; hatta çoğu onun kim olduğunu bile bilmiyordu... Hele çocuklar, bir kamarada can çekişen bir adamla ilgili muğlak söylentiler duymuşlardı yalnızca; tören boyunca, onların oyun oynarken bağrıışmaları duyuldu. Buna kimse aldırmadı; duruma uygun gibi geldi. İlk konuşmayı Lore yaptı ve onu Rand ile Sara takip ettiler. Her birinin bir anekdot anlatmasını önceden kararlaştırmışlardı. Lore, Greer'ın Michael ile olan arkadaşlığından bahsetti; Rand, Greer'ın kendisine anlattığı Seferberlik Ordusu anılarını aktardı; Sara uzun yıllar önce Colorado'da Greer ile tanıştığı günden ve orada olup biten her şeyden söz etti. Konuşmaların yapılmasından sonra, mezarın üstüne birer taş bırakmak için kuyruğa girdiler; Lore dalgaların sürüklediği dal parçalarını kullanarak basit bir mezar taşı yapmıştı:

LUCIUS GREER
KÂHİN, ASKER, DOST

Ertesi sabah, küçük bir grup insan, filikalardan ikisini kullanarak, kıyının yaklaşık yarım kilometre açığında demirlenmiş halde bekleyen *Bergensfjord*'a gittiler. Bu konuda anlaşmazlık olmuştu -gemide her türden faydalı materyal bulunuyordu- fakat Lore kararında diretmmişti ve kaptan olarak son söz onundu. *Geminin dinlenmesine izin vereceğiz*, demişti onlara. *Michael'ın istediği buydu*.

Aslında Michael'ın mektubunu adadaki ikinci günlerine dek açmamıştı ki o zaman da mektupta neler yazdığını tahmin etmeye başlamıştı artık. Bunun sebebini bilemiyordu; belki de Michael'ı iyi tanıdığı içindi. Böylece, mektupta yer alan üç basit cümleyi fazla şaşırmadan ve yalnızca hoş bir hisse, Michael'ın sesini duyma hissine kapılarak okumuştı.

Pupa tarafındaki 16. soyunma dolabına bakın.

Gemiyi batırın.

Baştan başlayın.

Sevgiler, M

Soyunma dolabında bir kasa dolusu patlayıcı, kablo kangalları ve uzaktan kumandalı patlatıcı vardı. Michael patlayıcıların yerleştirileceği uygun yerler konusunda talimatlar bırakmıştı. Caleb ile Hollis kabloları geçitlere sererken, Lore ile Rand de patlayıcıları geminin çeşitli yerlerine yerleştirdiler. Artık neredeyse boş olan yakıt tankları kolayca tutuşabilen mazot buharıyla doluydu. Lore mikserleri çalıştırıp vanaları açtı ve patlayıcıları hazırladı.

Şimdi ne olacağı meselesini daha fazla konuşmadılar; bu iş Lore'a aitti. Adamlar filikalara geri döndü. Lore gemiyi, sessiz odalarıyla koridorlarını son bir kez gezdi. Yürürken Michael'ı düşündü çünkü o ikisi, Michael ile *Bergensfjord* kendisi için bir ve aynıydılar artık. Üzgündü fakat bir yandan da, Michael'ın kendisine verdiği her şey için minnet doluydu.

Güverteye çıkıp arka tarafa yöneldi. Patlatıcı, anahtarla çalıştırılan küçük bir metal kutuydu. Lore boynundaki zincirde taşıdığı anahtarı alıp dikkatle kilide soktu. Rand ile diğerleri aşağıda, filikalarında bekliyordu.

“Elveda Michael.”

Lore anahtarı çevirip arka tarafa doğru koştu. Altındaki gemide patlamalar oluyordu; yakıt tanklarına giderek yaklaşıyorlardı. Lore geminin arkasındaki çıkıntılı kısma daldı ve üç uzun adım attıktan sonra sıçradı.

Bergensfjord'un kaptanı Lore DeVeer havada uçuyordu.

Suya temiz bir dalış yaptı; pek su sıçramadı bile. Dört bir yanında, güzel bir mavi dünya belirdi. Sırtüstü dönüp yukarıya baktı. Birkaç saniye geçti; sonra yüzey ani bir ışıkla aydınlandı. Sular boşuk bir gümbürtüyle sarsıldı.

Lore filikaların yalnızca birkaç metre ötesinde su yüzeyine çıktı. Arkasında, *Bergensfjord* alevler içindeydi ve devasa, kapkara bir duman bulutu göğe yükseliyordu. Caleb, Lore'un filikaya çıkmasına yardım etti.

“Güzel dalıştı” dedi Caleb.

Lore sıraya oturdu. *Bergensfjord* arka tarafından batıyordu. Pruvası su üstüne çıkararak dev, bombeli burnunu sergileyince sahilden bağırmalar yükseldi; çocuklar bu muhteşem gösteriye bayılmıştı ve tezahürat yapıyorlardı. Gemi kırk beş derece yatınca, geriye doğru kaymaya başladı ve sürati şaşılacak kadar hızlı arttı. Lore gözlerini kapadı; son ana tanık olmak istemiyordu. Gözlerini tekrar açtığında, *Bergensfjord* gitmişti.

Kıyıya doğru kürek çekerek geri dönmeye başladılar. Sahile yaklaştıklarında, Sara onları karşılamak için kumda koşarak geldi.

“Caleb, gelsen iyi olur bence” dedi.

Pim'in suyu gelmişti. Caleb onu ağaçların arasına gerilmiş bir muşamba tentenin altında buldu; Pim *Bergensfjord*'dan getirdikleri ince şiltelerden birinde yatıyordu. Yüzü sakindi,

tropik hava sıcaklığı yüzünden terli olsa da. Saçı son birkaç hafta içinde, daha önce hiç olmadığı kadar gürleşmiş ve rengi koyulaşarak, güneş altında kızıl kızıl parlayan, canlı kestane rengine dönüşmüştü.

Caleb işaret diliyle *Hey*, dedi.

Asıl sana hey. Sonra, gülümseyerek: *Yüz ifadeni görmelisin. Merak etme, birazdan biter.*

Caleb, Sara'ya baktı. "Durumu nasıl, gerçekten?" Aynı anda işaret diliyle de konuşuyordu; aralarında sır olmayacaktı, şimdi hayır.

"Sorun görmüyorum. Biraz erken doğum yapacak, o kadar. Ayrıca doğru söylüyor: İkinci doğumda işler daha hızlı ilerler."

Theo'nun doğumu hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti; ilk kasılmayla son kasılma arasında neredeyse yirmi saat geçmişti. Caleb duyduğu kaygının ağırlığı altında ezilmişti neredeyse fakat Theo'nun doğmasından sonra, henüz bir dakika geçmeden, Pim ıslık ıslık gülümsemiş ve Theo'yu kucağına almayı talep etmişti.

Sara, Caleb'a "Sen etrafta ol yeter" dedi. "Theo'yla kızlara Hollis bakabilir."

Caleb kadının söylemediği bir şey olduğunu anladı. Uzaklaştı ve Sara peşinden geldi.

"Söyle haydi" dedi Caleb.

"Şey. Mesele şu ki, iki kalp atışı duyuyorum."

Theo "İki" diye tekrarladı.

"İkizler Caleb."

Caleb ona bakakaldı. "Peki bunu şimdiye kadar bilmiyor muydun?"

"Bazen olur böyle şeyler." Sara elini uzatıp Caleb'ın üstkolunu tuttu. "Pim güçlü... Bunu daha önce de yaptı."

"İki çocuk birden doğurmadı ama."

"Pek farkı yoktur aslında, sonu hariç."

“Ulu Tanrım. Onları nasıl birbirinden ayırt edeceğim?” Bu aptalca bir kaygı olsa da Caleb’in aklına ilk gelen düşünceydi.

“Bir yolunu bulursun. Hem tek yumurta ikizi olmayabilirler.”

“Sahi mi? O nasıl oluyor ki?”

Sara hafifçe güldü. “Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Caleb’in midesi kaygıdan çalkalandı. “Bilmiyorum sanırım.”

“Sen onun yanında kal yeter. Kasılmaların arası hâlâ uzun; benim şu noktada yapabileceğim hiçbir şey yok, gerçekten. Hollis çocukları oyalar.” Sara anaç bir tavırla Caleb’a baktı. “Tamam mı?”

Caleb başıyla onayladı. Kendini tamamen âciz hissediyordu.

“Aferin sana” dedi Sara.

Caleb onun sahile gitmesini seyrettikten sonra barınağa geri döndü. Pim defterine bir şeyler yazıyordu. Caleb deriyle güzelce kaplanmış o defteri daha önce görmemişti. Pim’in yanında, kumda bir mürekkep şişesi ve Hollis’e ait bir kitap yığını duruyordu. Caleb kuma otururken Pim yukarı baktı. Günlüğü kapatınca boğuk bir ses çıktı.

Sana söyledi.

Evet.

Pim de Caleb’a bakarak, kahkahayı basmanın eşiğinde sırtıyordu. Caleb bir partide yanlış odaya girmiş ve orada herkes herkesi tanırken kendisi hiç kimseyi tanıımıyormuş gibi hissetti.

Pim işaret diliyle *Sakin ol*, dedi. *Büyütülecek bir şey değil. Nereden biliyorsun?*

Çünkü kadınlar bilir. Pim gözlerini acıyla yumarak, sert bir nefes aldı. Caleb onun gözlerinden anladı: Pim’in rahat tavrı bir maskeydi. Caleb’in karısı, olacıklara (her ne olacaksa)

kendini hazırlıyordu. Saatler geçtikçe Caleb'dan uzaklaşıp, tüm gücünün kaynağına çekilecekti.

Pim? İyi misin?

Birkaç saniye geçti; Pim uzun uzun nefes verdi ve yüzü gevşedi. Kitap yığınını başıyla gösterdi. *Bana okur musun?*

Caleb en üstteki kitabı aldı. Okumaya pek düşkün olmamıştı hiç; kayınpederi onu tersine ikna etmeye çalışsa da, okumayı sıkıcı bulmuştu. En azından kitabın ismi anlamlı geldi: *Savaş ve Barış*. Belki de, tüm tahminlerinin aksine, bu kitap ilginçti. Devasa bir kitaptı; beş kilo çeker gibiydi. Caleb kapağı açıp ilk sayfaya geldi; bu sayfa şevk kırıcı ölçüde küçük harflerle, adeta bir mürekkep duvarıyla kaplıydı.

Caleb işaret diliyle *Buna emin misin?* diye sordu.

Pim'in gözleri parlaktı; ellerini karnının üstünde kavuşturmuştu. *Evet, lütfen. Babamın favorilerindendir. Okumayı çok uzun zamandır istiyordum.*

Ödü kopan ama Pim'i memnun etmek isteyen Caleb kuma oturup kitabı kucağında dengeledi ve işaret dili kullanmaya başladı:

“‘Eh, prens, Cenova ve Lucca artık Bonaparte sülalesinin şahsi mülkünden başka bir şey değiller. Hayır, sizi uyarıyorum; savaştaysak ve bunu söylemezseniz, bu Deccal'in (ki öyle olduğuna kesinlikle inanıyorum) tüm rezilliklerini ve gaddarlıklarını mazur göstermeye çalışma iznini kendinize tekrar vererseniz, gelecekte sizi tanımam; arkadaşım olmaktan, sizin tabirinizle sadık kölem olmaktan çıkarsınız.”

Ve böyle devam etti. Caleb apışıp kalmıştı; hiçbir şey olmuyor gibiydi... Caleb'ın biraz olsun aklında tutamadığı yerlere ve karakterlere yapılan göndermelerle dolu, bir sonuca ulaşmayan, muğlak konuşmalar vardı yalnızca. İşaret dili kullanmak yorucuydu; Caleb birçok sözcüğün anlamını ve onları işaret diliyle nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Fakat Pim keyif alır gibiydi. Umulmadık anlarda, hazla hafifçe inliyordu veya gözleri beklentiyle, fal taşı gibi

açılıyordu ya da Caleb'in esprili olduğunu tahmin ettiği bazı kısımlara gülümsüyordu. Caleb'in ellerinin yorulması uzun sürmedi. Pim'in kasılmaları sürüyordu; aralarındaki süre giderek azalırken, kasılmaların süresi artıyordu. Kasılmalar sırasında Caleb okumaya ara verip, Pim'in sancısının geçmesini bekliyordu; geçtiğinde Pim başıyla onay veriyor, Caleb da tekrar okumaya başlıyordu.

Saatler geçti. Sara düzenli aralıklarla gelip Pim'in nabzını ölçüyor, onun karnının çeşitli yerlerine dokunuyor, her şeyin yolunda olduğunu ve normal gittiğini bildiriyordu. *Savaş ve Barış'*ı görünce, kaşlarını kaldırıp "İyi şanslar" dedi yalnızca.

Başkaları geldi: Lore ile Rand, Jenny ile Hannah, ayrıca Pim'in gemide arkadaşlık kurduğu birkaç kişi. İkinci ortasında Hollis, Theo ile kızları getirdi. Oğlanın dünya umurunda değildi; annesinin yanına, yere oturdu ve ağzını kumla doldurmaya çalıştı... Fakat kızlar için, kuzenlerinin doğumu -bir de değil; büyülü bir şekilde, iki kuzenleri birden olacaktı- uzun süredir heyecanla bekledikleri bir şeydi; açılmayı bekleyen bir armağan gibiydi. Gemide geçirdikleri haftalarda oyalanabilecekleri pek bir şey olmadığından, Elle'in işaret dili gelişmişti. Artık en temel ifadelerden fazlasını söyleyebiliyordu. Pim ile çene çalmaya başladı; kadının çektiği sıkıntının farkında değildi... Gerçi Pim umursamaz gibiydi; umursuyorsa bile, belli etmemeyi başarıyordu.

Nihayet Hollis el çırparak "Pekâlâ, teyzenizin dinlenmeye ihtiyacı var" dedi. "Haydi gidip denizkabuğu arayalım, tamam mı?"

Kızlar sızlanarak da olsa gittiler; Theo dedesinin kucağında, kalça hizasında yolculuk ediyordu. Pim'in gözleri onları takip etti. İşaret diliyle *Kate'e öyle benziyor ki*, dedi.

Hangisi?

Pim duraksadı. *İkisi de.*

İkinci havası soldu. Caleb çeşitli yönlerden tenteye yöneltilen belirli bir enerjinin farkına varmıştı. Haber

yayılmıştı: Bir bebek doğuyordu. Sonunda Pim okumayı bırakmasını söyledi ona. *Gerisini sonraya saklayalım*, dedi ki bundan kastı şuydu: Bir süreliğine, bu bebekleri doğurmak dışında hiçbir şey olmayacak. Kasılmalar kötüleşti; uzun ve şiddetliydi. Caleb, Sara'yı çağırdı. Sara kısa bir muayeneden sonra Caleb'a anlamlı anlamlı baktı.

"Git, ellerini yıka. Birkaç temiz havluya da ihtiyacımız olacak."

Jenny bir tencere su ısıtmıştı. Caleb, Sara'nın söylediğini yaptıktan sonra tenteye geri döndü. Pim epey ses çıkarmaya başlamıştı. Çıkardığı sesler, diğer insanlarınkinden farklıydı. Daha ham, neredeyse hayvansı bir tarafları vardı. Sara, Pim'in eteğini sıyırdı ve kalçalarının altına havlulardan birini serdi.

İkinmeye hazır mısın?

Pim başıyla onayladı.

"Caleb, onun yanına otur. Pim'e söylediklerimi tercüme etmene ihtiyacım var."

Pim tekrar kasılma yaşadı. Gözlerini sımsıkı yumup dizlerini kaldırdı ve çenesini göğsüne eğdi.

"İşte öyle" dedi Sara. "Devam et."

Caleb'a işkence gibi gelen birkaç saniyenin daha geçmesinden sonra Pim gevşedi, nefes almaya çabaladı ve başı geriye, kuma düştü. Caleb biraz ara olmasını umuyordu fakat kasılma tekrar başladı hemen. Uzun ikindi vaktinin miskinliği, yerini savaşa bırakmıştı. Caleb, Pim'in ellerinden birini alıp, onun avucuna yazmaya başladı. *Seni seviyorum. Bunu yapabilirsin.*

"İşte başlıyor" dedi Sara.

Pim iki büklüm olup ıkındı. Sara ellerini Pim'in kalçalarının altına, avuçları bir topu yakalamak istercesine açık halde sokmuştu. Takkeyi andıran, yuvarlak, siyah saç belirdi; içeri geri kaydıkten sonra bir kez daha ortaya çıktı. Pim büzülmüş dudaklarının arasından üfleyerek soluyordu.

"Bir kez daha" dedi Sara.

Caleb bunu işaret diliyle söylese de Pim dikkat etmedi. Önemi yoktu zaten; artık kontrol Pim'in bedenindeydi... Pim sadece bedeninin emirlerine uyuyordu. Caleb'ın koluna tutunarak doğruldu ve vücudunun her tarafı kasılırken, parmaklarını onun etine bastırdı.

Baş tekrar belirdi, ardından da omuzlar; bir kayma sesiyle birlikte bebek dışarı çıkıp serbest kaldı ve Sara'nın ellerine düştü. Bir kızdı. Bebek kızdı. Sara onu, yanında diz çökmüş Jenny'ye verdi hemen. Jenny göbek bağına çabucak kesti ve bebeği kendi önkoluna yatırdı; bebeğin yanağına avucunu koydu ve onun mor tenli, minik sırtını hafif, yuvarlak hareketlerle ovuşturdu. Tentenin havasında dumanı çağrıştıran bir koku ve onun altında, tatlı ve neredeyse çiçeksi bir koku vardı.

Bebek hapsirircasına, hafif ve ıslak bir ses çıkardı.

Jenny gülümseyerek "Çok kolay oldu" dedi.

"Burada işimiz bitmedi Caleb" dedi Sara. "Sıradakiyle sen ilgileniyorsun."

"Şaka yapıyorsun."

"Burada olmayı hak etmen gerek. Jenny'yi taklit et yeter."

Pim tekrar öne doğru sallandı. Son ıkınması, öncekilerden daha *az* çaba gerektirdi sanki; yol açılmıştı. Pim'in tek bir kez, uzun uzun ıkınmasıyla birlikte ikinci çocuk geldi.

Bir oğlan.

Sara onu Caleb'a verdi. Göbek bağı, o uzun ve damarlı sicim hâlâ bağlıydı. Caleb'ın tenine yaslanan oğlan ılıktı; rengi donuk, neredeyse griydi. Caleb oğlunu Jenny'nin yaptığı şekilde koluna yatırdı ve ovuşturmaya başladı. Oğlu öyle hafifti ki... Bu minik yaratığın büyüüp koca bir insana dönüşebilmesi ve sırf insanların değil, yeryüzündeki her canlının hayata bu şekilde başlaması ne hayret vericiydi. Caleb kendini bir mucizenin içine sürüklenmiş gibi hissetti. Avcu yumuşak ve ıslak bir şeyle doldu; bebek nefes alırken, göğsü şişti.

Bir can onları terk etmişti; şimdiyse hayatlarına iki can girmişti. Donuk yüzü rahatlamış olan Pim, kızlarını kucağına almıştı bile. Sara göbekbağıını kestiğı küçük oğlanı nemli bezle yıkadı, battaniyeyle sarmaladı ve Caleb'a geri verdi. Caleb beklenmedik bir özleme kapıldı; babasının burada olmasını öyle isterdi ki. Bu hissi haftalardır dizginlemişti. Oğlunu kucağında tutarken ise, bunu daha fazla başaramadı.

Gözlerinden yaşlar boşandı.

Kıza Kate adını verdiler; oğlan ise Peter idi.

İki ay geçmişti. Yerleşimcilerin adaya ayak basarken kapıldıkları neşe, yerini orayı yuvaya dönüştürme kaygısına bırakmıştı çabucak. Av ekipleri kurulmuş, besin toplanmış, balık ağları atılmış, üzüm hasadı yapılmış ve barınak inşası için ağaçlar devrilmişti. Ada onların ihtiyaçlarını karşılamaya hevesli gibiydi. Pek çok şey yeniydi. Muzlar. Hindistancevizleri. Dev azıdışlı yabandomuzları ki çok saldırgandılar ve şakaya gelmiyorlardı fakat öldürüldüklerinde bol miktarda et elde edilmiş oluyordu. Kumsala yüz metreden az mesafedeki ormanda, bir dağ deresinin göz kamaştırıcı bir çağlayandan akan suları kayalık bir mağarayı dolduruyordu; bu su öyle soğuk ve tazeydi ki, içenlerin başını zonklatıyordu.

İlk kamu binasının okul olmasını öneren Hollis oldu. Bu mantıklı geldi; günlerine düzen getiren bir şey olmazsa, çocuklar ortalıkta fareler gibi başıboş koştururdu. Hollis inşaat alanı seçti ve ekip toplayıp işe koyuldu. Caleb ellerinde çok az kitap olmasından bahsettiğinde, iriyarı adam güldü. “Bana öyle geliyor ki birden fazla konuda sil baştan yapıyoruz” dedi. “Oturup kitaplar yazmamız gerekecek sanırım.”

Eski hayatlarına ilişkin anıların silikleşmesi uzun sürmedi. İşin en şaşırtıcı tarafı buydu belki de. Her şey yeniydi: yedikleri yiyecekler, soludukları hava, palmiye yapraklarının arasından esen rüzgârın sesi, günlerin ritmi. Sanki hayatları bıçakla, öncesi ve sonrası olmak üzere ikiye ayrılmıştı.

Hayaletler, yitirdikleri insanlar hep onlarlaydı. Fakat her yerde, kumsalda ve ormanda çocuk sesleri vardı hep.

Liderlik Lore'a verilmişti doğal olarak. Başta reddetmişti: *Ben kasaba idaresinden ne anlarım?* Ama önderlik yapmış bir kere; insanların onun kaptanlık yapmış olduğunu unutmaları zordu... Ayrıca sırf idaresi altında görev yapmış mürettebatın değil, sağ salım kıyıya getirdiği insanların da saygısını kazanmıştı. Oylama yapıldı; Lore giderek yarım ağızla yapar gibi görüldüğü itirazlarına karşın, tezahüratlarla seçildi. Sonra onun unvanının ne olması gerektiği üstüne biraz tartışıldı; Lore "belediye başkanı" unvanını seçti. Bir çeşit kabine kurdu: Sara her türlü tıbbi meseleden sorumlu olacaktı; Jenny ile Hollis okulu idare edeceklerdi; Rand ile Caleb her türden konutun inşasını yöneteceklerdi; okçulukta ustalaşmış Jock av ekipleri kuracaktı vs.

Adanın büyük bölümünü keşfetmemişlerdi henüz; orası başta görüldüğünden çok daha büyüktü. İki keşif ekibinin zıt yönlerde yola çıkıp dağın etrafından dolanmaları kararlaştırıldı. Ekiplerin birinin başına Rand, diğerinin başına Caleb geçti. Bir hafta sonra döndüklerinde, adanın tek olmadığını ve görünüşe göre bir takımadanın güney ucunda yer aldığını söylediler. Adanın kuzey tarafındaki yüksek kayalıklardan bakıldığında başka iki ada görülebiliyordu, çok uzaklarda da üçüncü bir ada var gibiydi. Ayrıca, burada daha önce insanların yaşadığını gösteren bir ize rastlamamışlardı. Bu öyle izlerin olmadığı anlamına gelmiyordu; burada daha önce insanların bulunduğunun kanıtını günün birinde keşfederlerdi belki. Fakat şimdilik, adanın bozulmamışlığı, yabanıllığı ve müşfikliği yalnızlık tonlarında konuşuyordu.

Umut dolu bir zamandı. Sorunsuz değildi; yapılacak çok şey vardı. Fakat başlamışlardı.

Pim günlükleri konusunda ne yapacağını haftalardır düşünüyordu. İş bitmiş, cümleler kontrol edilmişti. Anlattığı yk belirli bir noktaya kadardı elbette; Pim onun sonunu bilmiyordu. Fakat elinden geleni yapmıştı.

Günlüklerini gömme veya benzer bir yöntemle gizleme kararını yavaş yavaş ve biraz şaşkınlıkla aldı. Onları eninde sonunda başka insanlara göstereceğini uzun süre varsaymıştı. Fakat günler geçtikçe, bu yazıların aslında henüz sağ olan kişilere yönelik olmadığı ve daha büyük bir amaca hizmet ettikleri fikri, zihninde giderek dahaok yer etti. Bu sezisini, onu bu sayfaları bu şekilde yazmaya sevk eden gizemli etkiye yordu. Caleb'ın adadaıktığı keşif seferinden dönmesinden kısa süre sonra, Pim bir sabah erkenden uyandığında kendiniok dingin hissetti. Caleb ileocuklar hâlâ uyuyorlardı. Pim usulca kalkıp gnlkleriyle ayakkabılarını aldı ve dışarııktı.

şafağın ilk ışıkları ufuktan yukarıya tırmanıyordu. Yerleşim merkezi birazdan uyanacaktı fakat şimdilik, kumsal tamamen Pim'e kalmış haldeydi. İnsan izin verirse, dünya onunla konuşurdu; işin püf noktası, dinlemeyi öğrenmektir. Pim bir an öylece durup sessizliğin tadınııkardı; dünyanın ona bu sabah söylediklerini dinledi.

Denize sırtını dönüp ormana girdi.

Belirli bir yere gitmiyordu; ayaklarının onu, seçtikleri yere götürmelerine izin verecekti. Kumsala aşağı yukarı paralel uzanan, karanın yaklaşık iki yüz metre içlerindeki ağaçlık kısımda, sık dallarla yaprakların altında yrr halde buldu kendini. Bütün buralar keşfedilmişti elbette. Yapraklardaniy damlıyordu; yükselen güneş, ormanın tepesini sıcak yeşile boyuyordu. Toprak engebeli bir hal aldı; inişliıkışlıydı ve kayalık yükseltirler vardı. Pim zaman zaman emeklemek zorunda kalıyordu. Bir yükseltinin tepesinden aşağı bakınca, asmalarla kaplı kaya duvarlarla  yandan korunan, hafifukur bir kısım gördü. En uzak duvardan akan, mücevheri andıran su damlaları duvarın dibinde birikinti oluşturuyordu.

Pim dikkatle indi. Burası yeni, keşfedilmemiş bir yer hissi veriyordu; sığınak hissi veriyordu. Pim birikintinin kenarında çömeldi ve elleriyle su içti. Su temizdi ve taş tadı taşıyordu.

Pim kalkıp etrafını gözden geçirdi. Burada bir şey vardı; Pim bunu hissedebiliyordu. Burada bulması gereken bir şey vardı.

Etraftaki kayalıklara göz gezdirirken, sık bitki örtüsündeki gölgeli bir kısım gözüne takıldı. Oraya gitti. Orası, girişi asmalarla perde gibi örtülmüş bir mağaraydı. Pim asmaları yana çekti. İşte burası, günlüklerini gizlemek için iyi -hatta ideal- bir yerdi. Elini elbisesinin cebine soktu; evet, bir kutu kibrit... Son kalanlardan. Bir kibrit yakıp mağaranın ağzına uzattı. Mağaranın içi çok büyük değildi, bir evin odası kadardı daha çok. Kibrit, Pim'in parmak uçlarına kadar yandı. Pim bir bilek hareketiyle kibriti söndürüp bir ikincisini yaktı ve onun ışığını takip ederek içeri girdi.

Altı üstü bir doğal formasyona değil, birinin evine adım attığını hemen anladı. İçerisi bir masa, büyük bir yatak ve iki sandalyeyle döşenmişti; hepsi de, kabaca kesilmiş kütüklerin asma dallarıyla bağlanmasıyla yapılmıştı. Yerde, benzer ölçüde ilkel şekillerde üretilmiş nesneler saçılıydı: basit taş aletler, kurutulmuş palmiye yapraklarının örülmesiyle yapılmış sepetler, pişirilmemiş kilden tabak ve bardaklar. Pim bir kibrit daha yakıp yatağa yaklaştı. Önünde uzanan gölgeler, ince battaniyenin altında yatan bir insanın şeklini sergiliyordu. Pim battaniyeyi yana çekti. Ceset, ondan geriye kalanlar -kurumuş ve tahta rengi kemikler, sarmal şeklinde saç- yan yatıp kıvrılmış ve kollarını korumak istercesine göğsünde toplamış haldeydi. Pim onun erkek mi kadın mı olduğunu anlayamadı. Yatağın yanındaki duvara bir dizi işaret çizilmiş, taşın üstünde küçük yarıklar açılmıştı. Pim bunlardan otuz iki tane saydı. Günleri mi temsil ediyorlardı? Ayları mı? Yılları mı? Yatak bir kişi için gereksizce büyüktü; bir değil iki sandalye vardı. Bir yerlerde, muhtemelen yakınlarda, mağaranın diğer sakininin mezarı olsa gerekti.

Pim dışarı çıktı. Günlüklerini buraya saklaması gerektiği barizdi; bu mağara geçmişini muhafaza ediyordu. Yine de Pim daha fazlasını bilmek istiyordu. Bu insanlar kimdi? Nereden gelmişlerdi? Nasıl ölmüşlerdi? Pim su birikintisinin kenarında dururken, bu susturulmuş yaşamların varlığını hissedebiliyordu. Duvarların etrafından dolandı. Sonunda, gözünden perde kalkmışçasına, başka insan eserleri buldu. Çömlek parçaları. Ahşap bir kaşık. Bir zamanlar içinde ateş yakılmış bir taş çemberi. Pim su birikintisinin diğer tarafında, kalın ve balmumsu yapraklı, sık çalılara rast geldi. Çalılığın arkasında bir şey vardı... Topraktan yükselen, kıvrımlı bir şey.

Bu bir sandaldı... Daha net konuşmak gerekirse, bir filikaydı. Aşağı yukarı altı metre uzunluğundaki fiber gövdesi toprağa derinlemesine gömülmüştü. Üstünü sarmış asmalar yüzünden görünmüyordu neredeyse; altındaki kalın, pudingsi organik madde tabakasında küçük bitkiler bitmişti. Bu sandal ne kadar zamandır burada yatıp, orman zeminine yavaş yavaş gömülmekteydi? Yıllardır, onyıllardır... Hatta belki daha da uzun süredir. Pim filikanın etrafında turlayıp ipucu aradı. Pupaya varana dek hiçbir şey bulamadı. Aynalık tahtasına ahşap bir levha tutturulmuştu; bitkiler tarafından kısmen gizlenmişti... Solmuş, kırılganlaşmış, çürümüştü. Üstüne hayal meyal harfler kazınmıştı. Pim çömelip asmaları yana çekti.

Öyle şaşırdı ki bir süre hareketsiz kalakaldı. Bu nasıl olabilirdi? Fakat dakikalar geçtikçe, Pim'in içinde yeni bir his kabardı. Fırtınayı, her şey bitmiş gibi görünürken yukarıdan uluyarak onları kıyıya taşıyan büyük rüzgârı hatırladı. Kader kelimesi yetersiz kalırdı; çok daha derinden geçen bir güç, her şeyin dokusuna işlenmiş bir iplik vardı. Biraz daha zaman geçmesinden sonra Pim kalkıp kayrana geri döndü. Belirli bir niyeti yoktu; içgüdüyle hareket ediyordu. Su birikintisinin kenarında diz çöktü tekrar. Orada, suyun durgun yüzeyinde kendi yüzünün görüntüsünü gördü;

pürüzsüz ve kırıksız, genç bir yüz... Gerçi Pim bunun değişeceğini biliyordu. Zaman tıpkı herkes gibi onu da etkileyecekti. Bebekleri büyüyecekti; o ve sevdiği herkes giderek geri planda kalacaklardı... Anılara, sonra anıların anılarına, en sonunda da hiçliğe dönüşeceklerdi. Bu üzücü bir düşünceydi fakat bir yandan da Pim'i yepyeni gelen bir şekilde mutlu etti. Bu sığınma adası: Onların olması kaderde vardı. Bu ada baştan beri onları beklemişti, tarih yeniden başlayabilsin diye. Levhadaki sözcüklerin Pim'e söylediği buydu.

Belki günün birinde, bunu başkalarıyla paylaşmak uygun gelecekti. O gün Pim onları sandala götürecek ve keşfettiği şeyi gösterecekti. Fakat henüz değil. Bu şimdilik -tıpkı günlükleri ve anlattıkları öykü gibi- Pim'in sırrı olacaktı... Bir filika enkazının aynalık tahtasına kazınmış, geçmişten gelen bu mesaj.

BERGENSFJORD
OSLO, NORVEÇ

Carter olabildiğince uzun süre nefesini tuttu. Yüzünün etrafından kabarcıklar yükseliyordu; ciğerleri hava için çığlık atıyordu. Yukarıdaki dünya kilometrelerce ötede gibiydi, oysa aradaki mesafe yalnızca bir iki metreydi. Sonunda Carter daha fazla dayanamadı. Kendini yukarı iterek yüzeye fırladı ve yaz aydınlığının içine, etrafa sular saçarak çıktı.

“Tekrar yap Anthony!”

Haley, Carter’ın sırtına tutunuyordu. Üstünde pembe bikini, gözünde de dev bir böcek gibi görünmesine yol açan, kobalt mavisi deniz gözlüğü vardı.

Carter gülerek “Tamam, bana bir saniye ver sadece” dedi. “Hem sıra Riley’de.”

Haley’nin kız kardeşi havuz kenarında oturmuş, bacaklarını suya sarkıtmıştı. Onun mayosu tek parçaydı, yeşildi, fırfırlı etekliydı ve bir askısına tek bir plastik papatya aplike edilmişti; turuncu kol simitleri takmıştı. Carter onu saatlerce suya atıp dursa, kızın hiç canı sıkılmazdı.

Haley talepkâr bir sesle “Tekrar! Tekrar!” dedi.

Rachel bahçeden onlara doğru yürüdü. Şort ve kirli, beyaz bir tişört giymişti; geniş kenarlı hasır bir şapka takmıştı. Eldivenli ellerinin birinde bir çit budama makası, diğerindeyse çeşitli tür ve renklerden, yeni kesilmiş çiçeklerin bulunduğu bir sepet vardı.

“Kızlar, izin verin de Anthony soluklansın.”

“Bence mahzuru yok” dedi Carter. Havuz kenarına tutunuyordu. “Sorun değil.”

“Gördün mü?” dedi Haley. “Mahzuru yok diyor.”

“Kibarlık ediyor da ondan.” Rachel eldivenlerini çıkarıp sepete attı. Yüzü ter ve güneşten parlıyordu. “Öğle yemeğine ne dersiniz?”

Haley “Yemekte ne var?” diye sordu.

“Bir düşüneyim.” Annesi teatral bir edayla kaşlarını çatı. “Sosisli sandviç?”

“Yaşasın! Sosisli sandviç!”

Rachel gülümsedi. “Tamam öyleyse. Sosisli sandviç olacak. Sen ister misin Anthony?”

Carter başıyla onayladı. “Sosisli sandviçe asla hayır demem.”

Rachel eve geri döndü. Carter havuzdan çıktı ve kendisi ile kızlar için havlular getirdi.

Carter, Haley’nin saçını kurularken kız “Biraz daha yüzebilir miyiz?” diye sordu. Haley’nin sarı saçları yer yer bakır rengiydi. Riley’nin saçıyla fundamsı, yumuşak bir kahverengi tonundaydı ve epey uzundu. Riley yüzerken saçını iki yandan toplamayı severdi.

“Annenizin ne diyeceğine bağlı. Belki öğle yemeğinden sonra.”

Haley gözlerini fal taşı gibi açtı. Hep, istediğini elde etmek için gösteri yapan kız çocuklarındandı. Yüz ifadesi öyle komikti ki. “Sen evet dersen, o da evet demek zorunda kalır.”

“O iş öyle olmuyor; bunu biliyorsun. Bekleyip görmemiz gerekecek.”

Carter kızın saçının son suyunu da sıktıktan sonra ikisini oyun oynamaları için gönderdi ve soluklanıp seyretmek için, dökme demir masaya oturdu. Bahçenin her yanında oyuncaklar vardı... Barbie bebekler, dolgu oyuncak hayvanlar, parlak renkli bir plastik oyun seti ki Haley onunla oynamak için fazla büyüktü fakat yine de oynamayı severdi... İkisi, o set sanki başka bir şeymiş, örneğin dükkân tezgâhıymış gibi yaparlardı. Haley bir yöne, kız kardeşiyle bir başka yöne gitmişti.

Riley “Bakın!” diye seslendi. “Tosbağa buldum!”

Bahçe kapısının yanında, bahçe yolunda çömelmişti.

“Öyle mi?” dedi Carter. “Getir de bir bakayım.”

Riley kapalı ellerini uzatarak sundurmaya doğru yürüdü; ablası onu takip etti.

“Bu ne yakışıklı tosbağaymış böyle” dedi Carter. O sarımsı kahverengi, benekli yaratık hızlı hızlı soluyordu; gevşek derisi, yan taraflarından sarkıyordu.

Haley yüzünü ekşiterek “Bence iğrenç” dedi.

Riley “Benim olsa olur mu?” diye sordu. “Adını Pedro koymak istiyorum.”

Carter başını yavaşça sallayarak onaylayıp “Pedro” diye tekrarladı. “Kulağa hoş gelen bir isim. Ama belki zaten adı vardır tabii” diye devam etti. “Bunu da düşünmek gerek. Belki diğer tosbağaların arasında bir adı vardır.”

Küçük kızın kaşlarının çatılmasıyla birlikte yüzü buruştu. “Ama tosbağaların adı olmaz ki.”

“Nereden biliyorsun bakalım? Tosbağa dilini konuşabiliyor musun ki?”

Büyük kız “Bu aptalca” dedi. Mayosunun altını çekiştiriyordu. “Onu dinleme Riley.”

Carter koltuğunda öne eğilip parmağını kaldırarak, kızların dikkatini kendi yüzüne çekti. “Siz ikinize, doğru bir şey söyleyeceğim şimdi” dedi. “O da şu: Her şeyin adı vardır. Bu kendi kendini bilmesinin bir yoludur. Önemli bir hayat dersidir bu.”

Küçük kız gözlerini Carter’a dikmişti. “Ağaçların?”

Carter “Elbette” diye karşılık verdi.

“Çiçeklerin?”

“Ağaçların, çiçeklerin, hayvanların. Yaşayan her şeyin.”

Haley ona yan yan baktı. “Bunu uyduruyorsun.”

Carter gülümsedi. “Hiç de değil. Büyükler bazı şeyler bilir, göreceksiniz.”

Riley ısrarla “Yine de onun benim olmasını istiyorum” dedi.

“İstiyor olabilirsin. Bu Tosbağa Bey’in de hoşuna giderdi eminim. Ama tosbağanın yeri çimenlerdir, onu tanıyan tosbağaların yanındır. Hem ona sahip olmana izin versem, annen sinir krizi geçirir.”

Haley “*Dedim, sana*” diye inledi.

Carter arkasına yaslandı. “Siz ikiniz gidin şimdi. İsterseniz onunla biraz oynayabilirsiniz ama sonra serbest bırakın.”

Kızlar koşarak uzaklaştı. Carter kalkıp gömleğini giydikten sonra tekrar oturdu. Virginia meşelerinin arasından vurarak yüzünü beneklendiren gün ışığı ılıktı; uzaktan usul usul gelen trafik sesleri duyuyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra Rachel arka kapıdan çıktı; taşıdığı tepside, vaat ettiği sosisli sandviçler vardı. Riley’nin sandviçi ketçap ve peynirli, Haley’ninkiyse hardallıydı; Carter’inkinde üçünden de vardı. Rachel kendine salata hazırlamıştı. Tekrar mutfağa girip, kâğıt tabaklar ve bir paket cips getirdi; sonra da, içecek getirmek için, mutfağa bir kez daha girdi: Kızlar için süt, yetişkinler içinse bir sürahi dolusu çay.

“Riley tosbağa buldu” dedi Carter. “Evcil hayvan olarak beslemek istedi.”

Rachel sosisli sandviçleri tabaklara koyduktan sonra peçeteleri yerleştirdi. “İster tabii. Senin hayır dediğini varsayıyorum.” Başını kaldırıp seslendi: “Kızlar, haydi yemeğe!”

Sosisli sandviçleriyle cipslerini yiyip, çay ve sütlerini içtiler. Sonrasında da tatlı niyetine kirazlı çubuk dondurma yediler. Yemeklerini bitirdiklerinde, kızlar uyuklamaya başlamıştı artık. Riley genellikle öğle yemeğinden sonra şekerleme yapardı; Haley direnecekti fakat şekerlemeye ihtiyaç duymayacak kadar büyümüş değildi... Özellikle de sabah boyunca, sıcak güneşin altında, havuzda saatlerce oynamalarından sonra. Daha sonra tekrar yüzebilecekleri vaadiyle, kızları eve soktular; Carter şimdiden yarı uyur

halde olan Riley'yi kucağında taşıdı. Kızların yatak odasında, Riley'yi Rachel'a verdi; Rachel kızın ıslak mayosunu çıkarıp tişört ve külot giydirdikten sonra, onu yatağa yatırıp üstünü örttü. Haley kendi üstünü örtmüştü bile.

Rachel kapıdan "Şimdi, siz ikinizin uyumanızı istiyorum" dedi. "Başka şeyler yapmak yok." Kapıyı hafif bir tıkırtıyla kapadı. "Aslında düşünüyorum da, ben de biraz kestirebilirim" dedi.

Carter başıyla onayladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kızlar beni yordu sayılır."

Yatak odasında mayosunu çıkarıp, sevdiği bir şortu giydi; şort yeni yıkandığından yumuşacıktı... Carter yorganın üstüne uzandı. Yanına Rachel yattı. Carter kolunu Rachel'ın omuzlarına atıp, onu kendine çekti. Rachel'ın saçında, Carter'ın bayıldığı o temiz ve tatlı koku vardı. Dünyanın neredeyse en hoş şeyiydi bu koku.

Rachel usulca "Biliyor musun, bir şey düşünüyordum" dedi.

"Ne düşünüyordun bakayım?"

Rachel, Carter'ın göğsüne yaslı omzunu silkti. "Bu sabahın ne kadar harika olduğunu. Bahçe öyle güzeldi ki."

Carter onu kendine iyice yasladı ve aynı şeyi düşündüğünü söyledi.

"Bunu sonsuza dek yapabilirim" dedi Rachel.

Sonsuz zaman, sahip oldukları şeydi. Kısa sürede, Rachel'ın solukları düzenli hale geldi; uzun, hafif soluklardı bunlar... Sakin bir kumsala vuran dalgaları çağrıştırıyorlardı. Bu sesin ritmi, yumuşak bir akıntı halinde Carter'ın içine girdi ve onu Rachel ile birlikte götürdü.

Carter *Bu ne mutluluk*, diye düşündü ve gözlerini kapadı. *Sonunda, bu ne mutluluk.*

XIV

Deniz kıyısındaki bahçe

VS 343

Bu aşk goncası, yazın olgunlaştıran nefesiyle
Güzel bir çieğ'e dönüşebilir, bir sonraki
görüşmemizde.

- Shakespeare
Romeo ile Juliet

Amy nehre bakan bir nokta seçmişti. Buranın toprağı yumuşaktı fakat tek sebep bu değildi. Tepe hattının ardında şafak sökerken, Amy kazmaya başladı. Nehir yazları hep olduğu üzere alçaktı; suyun üzerinde duman gibi sis salınıyordu. Amy önce kuş şakımaları eşliğinde, sonra da sıcaklık arttıkça diyara yayılan dinginlikte kazdı.

Arada sırada mola vererek, işi öğle vakti tamamladı. Nehir kıyısında yüzüne su serpti ve elleriyle su içti. Sıcak havada bol bol terliyordu. Kendini toplamak için bir kayanın üstünde oturdu bir süre; küreğı yukarısında, nehir kıyısında yatıyordu. Sığ kısımlarda, kayaların ardına gizlenmiş alabalıkların siluetlerini fark etti. Oralarda akıntıdan korunduklarından, küçük kuyruk hareketleriyle kendilerini oldukları yerde tutuyor ve akıntının, açık ağızlarına böcekler getirmesini bekliyorlardı.

Ceset kefenle sarmalanmıştı. Amy ahşap bir tabut altlığı ve sağlam bir ağaç dalına bağladığı halatlarla, cesedi çukura indirdi. Düşünceleri düzenli ve sakindi; bu ana hazırlanmak için uzun yılları olmuştu. Fakat kefenin üstüne attığı ilk toprağın pıtırtilarıyla birlikte, adlandıramadığı yoğun bir hisse kapıldı. Bu his aynı anda pek çok şey gibi görünüyordu; Amy'nin zihninden değil, daha derin bir yerden geliyordu... Neredeyse fizikseldi. Amy'nin yüzünden, terle karışık yaşlar akıyordu. Kürek toprak attıkça ceset gözden kayboldu, toprakla bir oldu.

Amy yüzeyini düzelttikten sonra, mezarın başında diz çöktü. Mezar taşı niyetine bir şey koymayacaktı; uygun

zamanda, uygun anma töreni yapılacaktı. Belki bir saat geçti; Amy zaman algısını tamamen yitirmişti, zaten ihtiyacı da yoktu. Kalbi ağır ve dopdolu geliyordu. Güneş tepe hattına dokunurken, Amy yeni altüst edilmiş toprağa avcunu bastırdı.

“Elveda aşkım” dedi.

Peter olacağına uzun zaman inandığı şekilde, bir yaz ikindisinde ölmüştü. Dört gece önce, eve dönmemişti. Bu daha önce de olmuştu; öyle zamanlarda Peter, fazla uzaklaşmış olduğundan günün ilk ışıklarından önce dönmemişti. Fakat Peter bu kez ertesi gece de görünmeyince, Amy onu aramaya çıkmıştı. Onu bulduğunda, Peter yassı tepenin doğu tarafındaki bir kaya çıkıntısının altında kıvrılmış yatıyordu; vücudu kayaların arasına iyice sıkışmıştı. Bilinci ancak kısmen yerindeydi. Hızlı hızlı ve hafif hafif nefes alıyordu; cildi solgundu; elleri kuru ve soğuktu. Amy onu battaniyeyle sarmalayıp kucağına almış ve kaldırmıştı; Peter’ın vücudunun hafifliği karşısında afallamıştı. Onu eve geri götürüp yatak odasına çıkarmıştı. Panjurları önceden kapamıştı. Peter’ı yatağa yatırıp yanına uzanmış, o uyurken sarılmıştı; ertesi sabah bir şeyin varlığını sezmişti. Eve ölüm girmişti. Peter acı çekmez gibiydi; solup gidiyordu sadece. Etrafının bilincine varmamıştı, en azından görünürde. Saatler geçmişti. Amy onun yanından bir an bile ayrılmamıştı. Öğleyin Peter’ın solukları neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaşlamıştı. Amy beklemişti. Sonunda, Peter’ın öldüğünü fark etmişti.

Şimdi, görevini tamamladıktan sonra eve geri dönüp kendine sade bir akşam yemeği hazırladı. Mutfağı toplayıp tabak çanaklarını kaldırdı. Odalara ebediyetin sessizliği çökmüştü. Hava karardı. Yıldızlar sessiz diyarın tepesinde kavis çiziyorlardı. Amy’nin yapması gereken hazırlıklar vardı fakat bunlar sabaha dek bekleyebilirdi. Üst kata çıkmak istemiyordu... O günler sona ermişti. Kanepeye uzanıp

battaniyenin altında kıvrıldı ve kısa sürede, derin bir uykuya daldı.

Pencerelerdeki hafif şafak aydınlığına uyandı. Sundurmada durup günün doğuşunu izledikten sonra, malzemelerini hazırlamak için eve geri döndü. Ahşap çerçeve kullanarak, sırtında taşıyabileceği basit bir çanta yapmıştı. Buna yolculuğu için gerekli şeyleri koydu: battaniye, birtakım basit aletler, yedek giysiler, birkaç günlük yiyecek, tabak ve bardak, muşamba tente, bir kangal halat, keskin bir bıçak, su şişeleri. Eksik olan veya gerekeceğini öngöremediği şeyleri yolda bulabilirdi. Üst katta yıkanıp giyindi. Sehpanın üstündeki aynada yüzünü gördü. Kendisi de yaşlanmıştı. Kırk-kırk beş yaşında bir kadın gibi görünüyordu. Uzun saçında gri, neredeyse beyaz şeritler vardı. Göz kenarları kazayaklıydı; dudakları inceliş solgunlaşmış, neredeyse renksiz olmuştu. Bu yüz, kendi yüzü, ne kadar zaman sonra bir başka insan tarafından görülecekti acaba? Bu olacak mıydı, yoksa kendisi kimse tarafından görülmeden bu dünyayı terk mi edecekti?

Oturma odasında piyanonun başına oturdu. Onun varlığına asla anlam verememişti; kendisi ve Peter onca yıl önce çiftliğe geldiklerinde, piyano onları bekliyordu... Öbür dünyadan bir armağandı. Amy onu her gece çalmıştı; müzik, Peter'ı eve çağıran güçtü. Amy şimdi ellerini tuşların yukarısına getirdi ve kendisine bir şeyin gelmesini bekledi; usulca akor basarak başladı... Ellerinin nereye gideceklerini söylemelerine izin verdi. Parlak müzik sesleri evi doldurdu. Şarkının ifadelerinde, Amy'nin hissettiği her şey yatıyordu. Şarkı dalgalar halinde, yükselip alçalarak, turlayıp geri gelerek onun içinden geçiyordu; saf duygunun diliydi. Peter *Bundan asla sıkılmıyorum*, derdi hep. Amy'nin arkasında ayakta durarak, ellerini onun omuzlarına çok hafifçe dokundururdu... Tıpkı Amy gibi, müziği içinden akan bir güç olarak hissetmek için. *Çalmanı sonsuza dek dinleyebilirim Amy.*

Amy Her şarkı bir aşk şarkısı, diye düşündü. Her şarkı senin için.

Şarkının sonuna geldi. Elleri tuşların üstünde hareketsiz kaldı; son sesler havada asılı kaldıktan sonra silikleşip kayboldu. Evet, ayrılık vakti gelmişti. Amy'nin boğazına bir yumru oturmuştu. Odaya son bir kez göz gezdirdi. Burası sıradan bir odaydı yalnızca -sade mobilyalar, uzun süre kullanılmaktan kararmış şömine, masada mumlar, kitaplar-fakat taşıdığı anlam çok daha büyüktü. Her şeydi. Burası birlikte yaşamış oldukları yerd.

Amy kalkıp çantasını sırtına aldı ve arkasına bakmadan, uzun adımlarla kapıdan çıktı.

Sonbaharda California'ya vardı. Önce güneş altında kavru lan çöller; sonra da siste beliren ve büyük, mavi sırtları çorak vadinin üstünde yükselen dağlar. Amy onları iki gün daha gördükten sonra tırmanmaya başladı. Hava soğudu; tepede serin, yeşil, ağaçlık yerler bekliyordu. Amy'nin aşağısında, vadiler ve Mojave'nin yüksek kısmının dağları siste dalgalanıyordu. Amy'nin yüzüne vuran rüzgâr sert ve kuruydu.

Sonunda Koloni Suru belirdi. Yer yer yüksekti hâlâ, bazı kısımlarıysa ufalanıp yıkılmış ve molozların arasından biten bitkiler engel oluşturmuştu. Amy döküntülere tırmanarak kasaba merkezine gitti. Eskiden ağaçsız olan yerlerde büyük ağaçlar vardı; binaların çoğu gitmiş, temellerinin içine çökmüştü. Fakat bir avuç büyük bina ayakta ydı. Amy eskiden Sığınak olarak bilinen yapıya geldi. Basamakları çıkıp, mucizevi bir şekilde sağlam kalmış pencereden içeri baktı. Pencere camı, kalın bir kir tabakasıyla kaplıydı; Amy nemli bez kullanarak, lomboz şeklinde, küçük bir kısmı temizledi ve ellerini siper ettiği gözlerini cama yaklaştırdı. Göge açık olan iç mekân ormana dönüşmüştü.

Amy sonunda taşı buldu, bu biraz zaman alsa da. Taş, toprağa hafifçe gömülmüştü; üstünde kazılı isimlerin birçoğu

yağmurla aşınmış ve güçlükle okunabilen, hafif girintilerden ibaret kalmıştı. Yine de Amy bazı soyadlarını seçebildi. Fisher. Wilson. Donadio. Jaxon.

Akşam vakti yaklaşıyordu. Amy sırt çantasını indirip aletlerini çıkardı: çeşitli ebatlarda keski ve iskarpelalar, kazmalar ve biri büyük, biri küçük olmak üzere iki çekiç. Amy bir süre yerde öylece oturup taşı inceledi. Saldırısını planlarken, gözleri o metin yüzeyde gezindi. Sabahı bekleyebilirdi fakat o an uygun gibi geliyordu. Bir nokta seçip keskisiyle çekicini aldı ve işe koyuldu.

İşi üçüncü günün sabahında bitirdi. Elleri kan ve yara bere içindeydi. Eserini incelemek için geri çekildiğinde, güneş gökyüzünde yükselmişti. O yazı amatörce olsa da, genel olarak Amy'nin umduğundan iyiydi. O gün ve gece boyunca uyuyup, sabahleyin dinlenmiş halde kalktı ve kampını toplayıp dağdan indi. Batıya yöneldi; önce güneşten uzaklaştı, sonra ona doğru gitti. Diyar bomboştı, tarihsizdi, yaşamsızdı. Günler rüzgârların çıkardığı sesler hariç sessizce geçip gitti, ta ki bir sabah Amy deniz sesi duyana dek. Havada mis gibi çiçek kokusu vardı. O ses, o hafif gürleme giderek yükseldi; birden Pasifik Okyanusu belirdi. Mavi enginliği sonsuz gibiydi; Amy koskoca bir gezegeni gördüğü hissine kapıldı. Beyaz uçlu dalgalar kıyıya vuruyordu. Amy yabangülleriyle erişte otlarının arasından geçerek, deniz kıyısındaki geniş kumsala indi. Kendini huzursuz hissediyordu fakat ani bir dürtüye kapılmıştı. Çantasını indirdi, sonra da giysileriyle sandaletlerini çıkardı. Vücuduna çarpan ilk dalga, ayaklarını yerden kesecekti neredeyse; ikincisi onu tamamen kapladı ve Amy direnmek yerine, o kabaran suyun içine daldı. Artık deniz dibine değemiyordu... Bu bir anda oluvermişti. Fakat korkmuyor, afallamayla karışık çılgınca bir neşe duyuyordu yalnızca. Tamamen doğal bir durumu, yaradılış güçleriyle bağlantı halinde olma durumunu yeniden keşfetmişti sanki. Su muhteşem bir şekilde soğuk ve tuzluydu. Amy kollarıyla bacaklarını çok az

hareket ettirerek su üstünde kalabiliyordu. Kendini dalgalarda serbestçe salınmaya bıraktıktan sonra tekrar suya daldı. Sualtında gözlerini açtı fakat belli belirsiz siluetler dışında bir şey göremedi; yukarı bakmak için döndü. Su yüzeyinden yansıyan parlak gün ışığı, bir çeşit hale oluşturunuyordu. Amy bu semavi ışığa bakarken, nefesini olabildiğince tuttu; dalgaların altındaki bu görünmez dünyada gizliydi.

Orada bir süre kalmaya karar verdi. Her sabah yüzdü ve her seferinde biraz daha fazla açıldı. Kararlılığını sınıyor değildi; yeni bir dürtünün belirmesini bekliyordu daha çok. Vücudunun temiz ve güçlü olduğunu, zihninin her türlü kaygıdan arındığını hissediyordu. Hayatının yeni bir dönemine giriyordu. Günlerini sadece oturup dalgaları seyrederek ya da engin kumsalda uzun yürüyüşler yaparak, gidip gelerek geçirdi, ihtiyaçları basit ve azdı; portakal ağaçlarının bulunduğu bir koruluk ve böğürtlen çalılılarıyla kaplı, büyük tümsekler keşfetti... Bu bitkilerin meyveleriyle beslendi. Peter'ı özliyordu fakat bu his, yitirilmiş bir şeye duyulan özlemle aynı değildi. Peter gitmişti fakat daima Amy'nin bir parçası olacaktı.

Amy halinden memnun olsa da, yolculuğunun sona ermediğini aylar geçtikçe fark etti. Kumsal bir ara duraktı, yolculuğun son ayağına hazırlanma yeri idi. Bahar gelince Amy kampını toplayıp kuzeye doğru yola çıktı. Aklında belirli bir gidiş yeri yoktu; diyarın onunla konuşmasına izin verecekti. Arazi giderek engebelileşti: kayalık çıkıntılar; California sahilinin nefes kesici güzelliği; tuzlu rüzgârların denizin üstüne eğerek, kavrama hareketi yapan tuhaf şekillere büründürdüğü yüksek ağaçlar. Amy günlerini yürümekle geçirdi; omuzlarına güneşin elleri bastırıyor, yanı başındaki okyanus kıvrılarak yükselip alçalıyordu... Amy geceleri yıldızların altında yatıyordu, hava yağmurluysa da bir ağacın dalları arasına tente gerip iple bağlıyordu. Her türden hayvanlar görüyordu: Sincap, tavşan ve dağsıçanı

gibi küçük hayvanların yanı sıra, daha büyük ve azametli hayvanlar da; antiloplar, doru vaşaklar, hatta ayılar... Çalılardan arasından ayaklarını sürüyerek geçen o büyük, karanlık silüetler. Amy insanoğlunun fethettikten sonra terk ettiği bir kıtada yapayalnızdı. Geride, insanoğlunun uzun ikametinin hiçbir izi kalmayacaktı yakında; her şey tekrar yepyeni olacaktı.

İlkbahar yerini yaz, yaz da yerini sonbahara bıraktı. Günler yağışsız ve soğuk geçiyordu; Amy geceleri ısınmak için ateş yakıyordu. San Francisco'nun kuzeyindeydi; tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Bir sabah tentesinin altında uyandığında, bir şeyin değiştiğini hemen anladı. Yumuşak beyaz ışığın ve sessizliğin dünyasına adım attı; geceleyin kar yağmıştı. İri kar taneleri sessizce salınarak yağıyordu. Amy yüzüne konmaları için başını yukarı çevirdi. Kirpikleriyle saçına kar taneleri takıldı; diliyle tatlarına bakmak için ağzını açtı. Bir anı seline kapıldı. Sanki küçük kızlık haline geri dönmüştü. Sırtüstü yatıp kollarıyla bacaklarını uzattı ve onları yukarı aşağı hareket ettirerek, karda bir şekil oluşturdu: Bir kar meleği.

Kendisini kuzeye çeken gücün doğasını o zaman anladı. Gittiği yere ancak ilkbaharda vardı ve o zaman bile şaşırdı. Vakit sabahın erken bir saatiydi; ormanda koyu sis hâkimdi. Çok aşağılardaki, yüksek uçurumun dibindeki deniz ağır ve karanlıktı. Amy sık ağaçların gölgesi altındaki bir tepeye çıkarken, bütünlük hissine kapıldı ansızın; bu öyle yoğun bir histi ki, olduğu yerde kalakaldı. Tepenin geri kalanını çıkıp, okyanus manzaralı bir kayrana vardı ve orada kalbi durdu sanki.

O arazi, Amy'nin hayatında gördüğü en parlak yaban çiçekleriyle kaplıydı... Yüzlerce, binlerce, milyonlarca çiçek vardı. Mor iris çiçekleri. Beyaz zambaklar. Pembe papatyalar. Sarı düğünçiçekleri, kırmızı hasekiküpesiler ve Amy'nin adını bilmediği başka birçok çiçek. Esinti çıkmıştı; güneş bulutların arasından belirmişti. Amy omuzlarını silkerek çantasını

indirdi ve yavaşça öne yürüdü. Safi renkten bir denize giriyordu sanki. Parmakuçları, yanından geçtiği çiçeklerin taçyapraklarına sürtünüyordu. Eğilerek selam verir, onu aralarına kabul eder ve kucaklar gibiydiler. Amy onların arasında, bu güzellik karşısında transa geçmiş halde yürüdü. Altın sarısı gün ışığı, arazinin üstüne koridorlar şeklinde düşüyordu; çok uzaklarda, denizin ötesinde yeni bir çağ başlamıştı.

Amy bahçesini burada kuracaktı. Bahçesini kurup bekleyecekti.

Sonsöz

Milenyalist

Hindi-Avustralya Cumhuriyeti
NÜF. 186 MİLYON
VS 1003

Geçmiş asla ölü değildir. Geçmiş, geçmiş bile değildir.

- William Faulkner,
Bir Rahibeye Ağıt

Kuzey Amerika Karantina Periyodu Konulu Üçüncü Küresel Konferans

İnsan Kültürlerini ve Çatışmalarını İnceleme Merkezi
New South Wales Üniversitesi, Hindi-Avustralya Cumhuriyeti

VS 16-21 Nisan 1003

Transkript: Tüm Üyelerin Hazır Bulunduğu Toplantı 1

New South Wales Üniversitesi Milenyal Araştırmalar Profesörü ve Bölüm Başkanı, Kuzey Amerika'nın Araştırılması ve Geri Kazanılmasına Yönelik Başbakanlık Çalışma Kolu'nun Direktörü Dr. Logan Miles'in Açılış Konuşması

Herkese günaydın ve hoş geldiniz. Dinleyiciler arasında pek çok saygıdeğer meslektaşımı ve değerli dostlarımı görmekten mutluyum. Yoğun bir programımız var ve herkesin sunumlara bir an önce başlanması için sabırsızlandığını bildiğimden, bu açılış konuşmasını kısa tutacağım.

Bu toplantı, üçüncü toplantımız, bütün yerleşim merkezlerinden ve her türlü araştırma sahasından araştırmacıları bir araya getiriyor, insan antropolojisi, sistemler kuramı, çevre mühendisliği, epidemiyoloji, matematik, iktisat, folklor, dinsel çalışmalar ve felsefe gibi çeşitli disiplinlerden uzmanlar bulunuyor aramızda. Oldukça çeşitlilik içeren, farklı farklı metodolojilere ve ilgi alanlarına

sahip bir grubuz. Ama ortak bir gaye, herhangi bir araştırma sahasından çok daha derin bir gaye bizleri bir araya getiriyor. Bu konferansın, yenilikçi bilimsel katkılara öneyak olmakla kalmayıp, düşünmek için bir fırsat teşkil etmesini de umuyoruz... Hepimizin, bireysel ve kolektif olarak hepimizin, Kuzey Amerika Karantinası ve tarihinin özünde yatan, daha geniş kapsamlı ve insani soruları düşünmemiz için bir fırsat. Bu şimdi, bin yıllık süreyi geride bırakmamızla ve Trans-Pasifik Meclisi'nin Brinsbale Anlaşması uyarınca idare ettiğı, Kuzey Amerika'nın Geri Kazanılması Projesi'nin ikinci aşamasına geçilmesiyle birlikte, her zamankinden de büyük önem taşımaktadır.

Bin yıl önce, insanlık tarihi az kalsın son bulacaktı. Büyük Felaket olarak bildiğimiz viral salgını yedi milyardan fazla kişiyi öldürdü ve insanoğlunu soyunun tükenmesinin eşiğine getirdi. Aramızda bunun planlı olmadığını, doğanın kartları karmasının bir yolu olduğunu savunanlar var. Her canlı türü, ne kadar başarılı olursa olsun, kendisinden büyük bir güçle eninde sonunda karşılaşır; o sefer de sıra bize gelmişti basitçe. Kimileriye o yarayı kendi kendimizin açtığımızı, insanoğlunun varlığımızı sürdürmemizi sağlayan biyolojik sistemlere açgözlülükle saldırmasının sonucu olduğunu varsaymıştır. Gezegene savaş açtık, gezegen de bize karşı koydu.

Ancak pek çok kişi -ki aralarında ben de varım- Büyük Felaket'in tarihine bakınca sadece bir ıstırap ve yitiriş, kibir ve ölüm öyküsü değil, aynı zamanda bir umut ve yeniden doğuş öyküsü de görüyor. Virüsün ilk olarak nasıl ve nerede ortaya çıktığı meselesi, bilimin henüz açamadığı bir kapı. Virüs nereden geldi? Neden ortadan kayboldu? Hâlâ bir yerlerde bekliyor mu? Yanıtları asla bilemeyebiliriz, son sorunun yanıtını asla bilmememiz için de dua ediyorum. *Bilinen* şu ki, türümüz en zor koşullara karşın varlığını sürdürmeyi başardı. Güney Pasifik'teki izole bir adada sağ kalan bir grup insan, yeniden doğan bir uygarlığın tohumlarını Güney Yarımküre'ye saçarak, insanoğlunun ikinci

çağını başlattılar sonunda. Bu tehlikelerle dolu, uzun bir yolculuk oldu ve hâlâ epey yolumuz var. Tarih garanti diye bir şeyin olmadığını öğretti bize, Büyük Felaket'in verdiği dersleri unutmamız da tehlikeli olur. Ama bu, atalarımızın örneğini daha az eğitici kılmıyor. Sağ kalma içgüdümüz dizginlenemez; biz boyun eğdirilmez iradeye ve umut etme kapasitesine sahip bir türüz. Ve doğanın güçlerinin tekrar bize karşı ayaklanacağı bir gün gelirse, insanoğlu bu dünyayı sessiz sedasız terk etmeyecek.

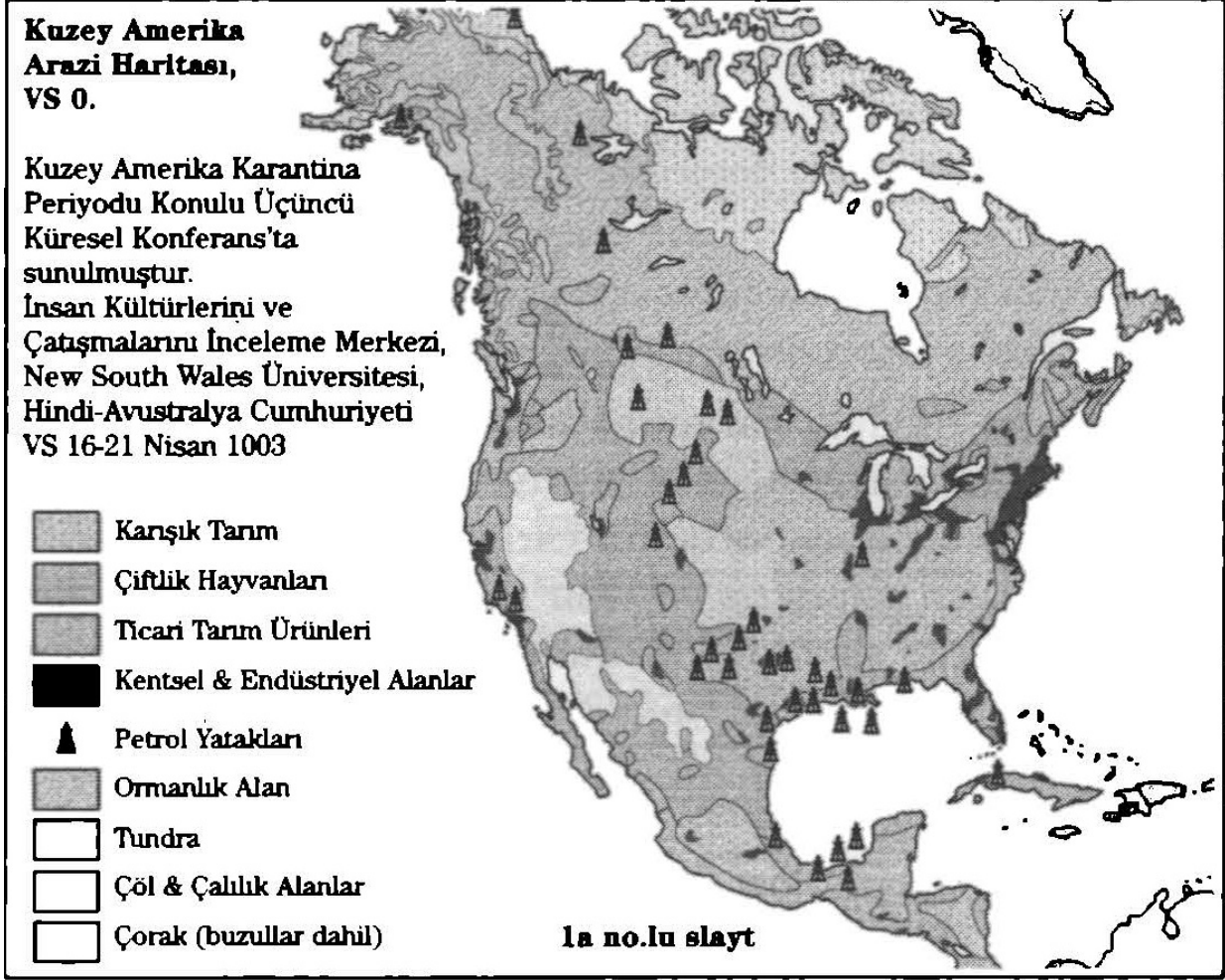
Çok yakın zamana dek, atalarımız hakkında pek az şey biliniyordu. Kutsal kitapta, Kuzey Amerika'dan Güney Pasifik'e gittikleri ve beraberlerinde bir uyarı taşıdıkları söylenir. Kuzey Amerika'nın bir canavarlar diyarı olduğu, oraya dönmenin dünyaya bir kez daha ölüm ve yıkım getirmek olduğu söyleniyordu. Aradan bin yıl geçmeden hiçbir erkek ya da kadının oraya ayak basmaması gerektiği söyleniyordu. Bu uyarı, uygarlığımızın temel bir ilkesi olmuş ve cumhuriyetin kurulmasından sonraki tüm kamusal ve dinsel kurumlar tarafından kanun olarak kabul edilmiştir. Şimdiye kadar bu iddiayı, hatta kaynağını bile destekleyecek bilimsel bir kanıt bulunamamıştır. Bunun bizim için bir inanç meselesi olduğu söylenebilir. Ama benliğimizin özünde yatmaktadır.

Son birkaç senede çok şey değişti. "On İkiler Kitabı" adıyla bildiğimiz antik yazıların keşfiyle birlikte, geçmişe yeni bir ışık tutuldu. Kutsal Adalar'ın en güneydekinde yer alan bir mağaraya gizlenmiş olan bu yazarı belirsiz metin, kökenimize dair sırları derinleştirirken, bir yandan da eski zamanlara dair ortak mitsel bilgilerimize tarihsel geçerlilik katmıştır ilk kez. VS ikinci yüzyılda yazılmış "On İkiler Kitabı", Kuzey Amerika kıtasında sağ kalan az sayıda insan ile viraller denen bir canlı türü arasındaki epik mücadeleyi anlatır. Bu mücadelenin merkezinde Amy adlı genç kız, yani Hiçlikten Gelen Kız yer alır. Eşsiz bedensel ve ruhsal güçlere sahip olan Amy, insanlığı kurtarma savaşında arkadaşlarına -Günlerin Adamı Peter'a; Bıçaklı Alicia'ya; Zeki Michael'a; Şifacı Sara'ya;

İmanlı Lucius'a- önderlik eder. Bu öykü ve karakterleri herkesçe bilinmektedir elbette. Tarihimizdeki hiçbir belge, bu elyazması kadar fazla incelenip yorumlanmamış ve bunca çok kişi tarafından açıkça şüpheyile karşılanmamıştır. O anlatının bazı unsurlarının abartılı olduğu, bilimden çok dinin alanına girdiği kesindir. Ancak onun sıra dışı önem taşıyan bir belge olduğunda, keşfedildiği andan beri hemen herkes hemfikirdir. Uygarlığımızın beşiği olan Kutsal Adalar'da bulunmuş olması, yaklaşık bin yıldır bizi biçimlendirip rehberlik etmiş mitsel bilgiler ile Kuzey Amerika arasındaki ilk somut bağlantıyı teşkil eder.

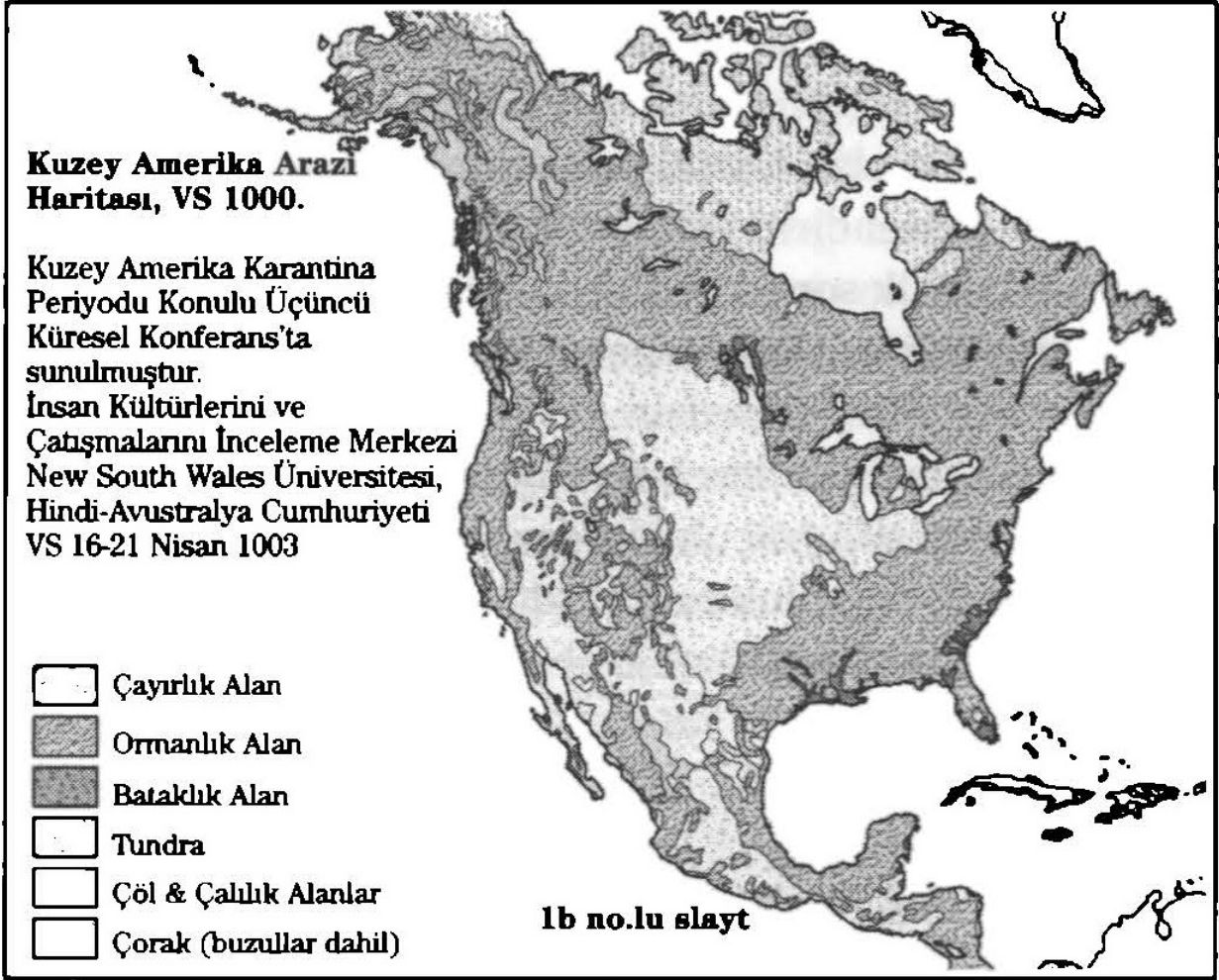
Ben bir tarihçiyim. Somut gerçeklerle, kanıtlarla ilgilenirim. Mesleki inancıma göre, geçmişin gerçekleri ancak şüphe ve sabırlı araştırmacılık prizmalarından bakıldığında ortaya çıkarılabilir. Ama geçmişte yaptığım çeşitli yolculuklardan öğrendiğim şudur ki, bayanlar baylar, her efsanede doğruluk payı vardır.

İlk slaytı alabilir miyim lütfen?

Otuz altı ay önce Kuzey Amerika'ya dönmemizden beri, o kıtanın hem Karantina Periyodu'ndaki hem de öncesindeki durumu hakkında çok şey öğrendik. Bu iki çizim, birbirinden çok farklı iki Kuzey Amerika'yı temsil ediyor. Aradaki fark bundan daha belirgin olamazdı. Yukarıda, kıtanın Amerikan Emperyal Dönemi'nin son yıllarındaki halinin temsilini görmekteyiz. Her iki kıyıdaki şehirlerde milyonlarca insan yaşıyordu. Sürdürülemez tarımsal uygulamalar, kıtanın iç ovalarının tamamını çoraklaştırmıştı. Fosil yakıtlar tüketen ağır sanayi, geniş bölgeleri yaşanmaz hale getirmişti; toprak ile sular, ağır metaller ve kimyasal yan ürünlerle kirlenmişti. Her ne kadar bakir alanlar (başlıcaları Appalachia Dağları'nda, kuzey Pasifik kıyısında ve batıdaki dağ aralarında olmak üzere) kalmış olsa da, bu çizimin kendi

kendini tüketen bir kıtayı ve kültürü temsil ettiği pek su götürmez.

Altta Kuzey Amerika'nın şimdiki halini görüyoruz. Üç yüz yirmi kilometre ötedeki karantina hattının dışında bulunan uçan platformlardan yapılan gözlemler, şaşırtıcı bir organik çeşitliliğe sahip ve el değmemiş bir doğal ortamın varlığını ortaya koymuştur. Bir zamanlar muazzam şehirlerin ve zehir saçan sanayi komplekslerinin bulunduğu yerlerde şimdi bakir ormanlar yükseliyor. Kitanın ıslah edilmiş iç ovalarının yerini, mukayese kabul etmez bir biyolojik zenginliğe sahip çayırlar almış. En önemlisi de, deniz seviyesinin yükselmesiyle birlikte New York, Philadelphia, Boston, Baltimore, Washington DC, Miami, New Orleans ve Houston gibi pek çok

büyük kıyı metropolü sular altında kalarak neredeyse tamamen gözden kaybolmuş. Doğa, âdeti olduğu üzere, o toprakları geri almış ve bir zamanlar kıyılarından yayılan emperyal gücün kalıntılarını ortadan kaldırmış.

Bunlar etkileyici görüntüler elbette... Fakat beklenmedik değiller. En şaşırtıcı bulguları yer seviyesinde elde ettik.

Sıradaki slayt?

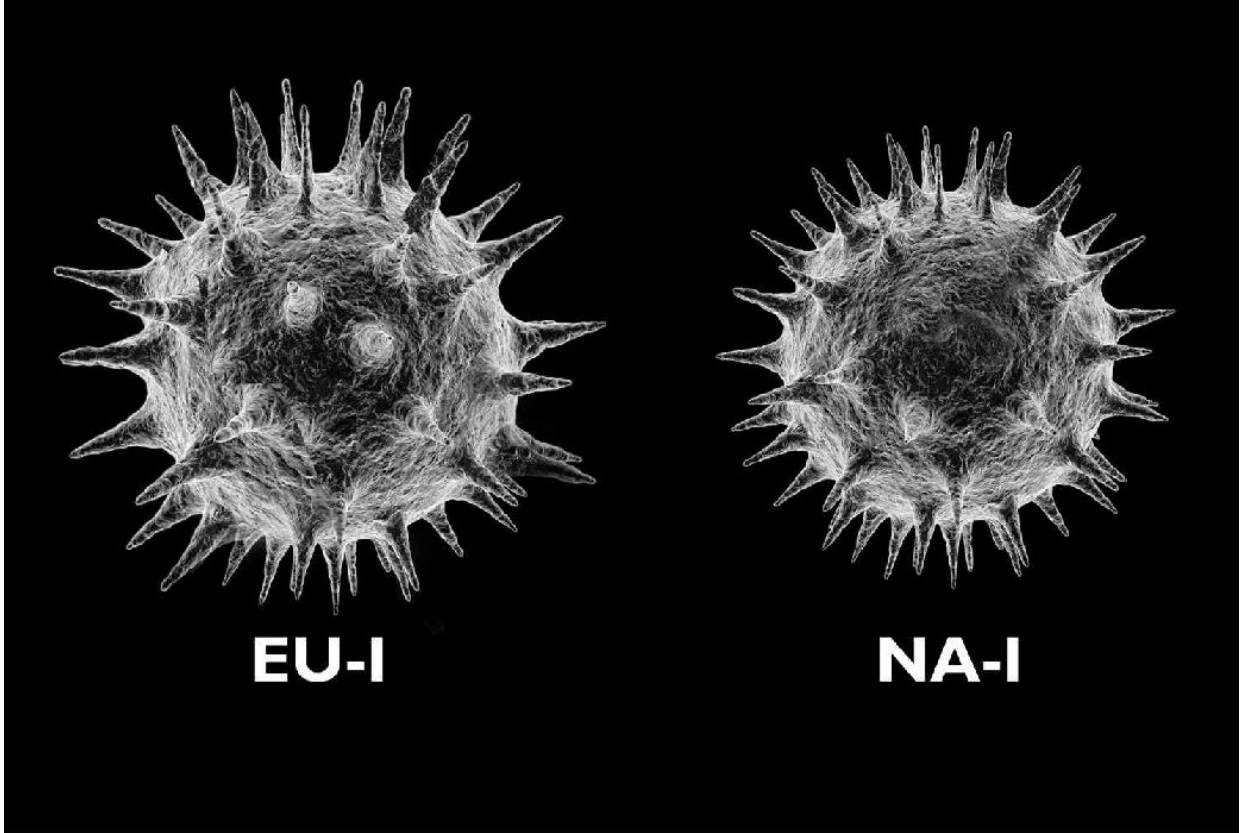

Bir erkek ve bir kadına ait olan bu mumyalaşmış kalıntılar yirmi üç ay önce, Güney California'daki San Jacinto Dağları'nın eteklerinde yer alan çorak bir havzada bulundu. Korkunç göründükleri su götürmez. Kemiklerin, özellikle de pençeyi andıran el ve ayak kemiklerinin uzunluğuna; yüz destek yapısının yumuşamasının şahsiyetten yoksun, neredeyse ceninsi bir sadeliğe yol açmasına; devasa çeneye ve radikal değişime uğramış dişlere dikkat edin. Ancak genetik testler, şaşırtıcı bir şekilde, onların aslında insan

olduğunu ortaya koydu... Türümüzün, doğadaki en ürkünç avcı hayvanların fizyolojik nitelikleriyle donatılmış, paramutasyonal benzeri onlar. Toprağın sadece iki metre altından çıkarılan bu kalıntıların başka pek çok benzerlerinin arasında bulunması, muhtemelen VS birinci yüzyılın sonunda veya yakınlarında gerçekleşmiş bir çeşit toplu ölüme işaret ediyor... Karbon tarihleme yöntemi, “On İkiler Kitabı”nın o zaman diliminde yazıldığını ortaya koymuştu.

Bunlar atalarımızın haklarında bizi uyardığı “viraller” mi? Ve öyleyseler, bu dramatik değişiklikler nasıl gerçekleşti? Bunun bir yanıtı var gibi görünüyor.

Sıradaki slayt?

Solda, bin yıl önce enfeksiyondan can veren ve “donmuş adam” olarak bilinen kutup araştırmacısının vücudundan alınmış, BF virüsünün EU-1 suşunu görüyoruz. Büyük Felaket’e yol açan başlıca biyolojik ajanın bu virüs olduğuna

inaniyoruz; bu öyle dirençli ve ölümcül bir mikroorganizmaydı ki, insan konakçısını birkaç saatte öldürebiliyordu ve on sekiz aydan kısa sürede, dünyadaki insan popülasyonunun neredeyse tamamının ölümüne yol açtı.

Şimdi, Los Angeles havzasında bulunmuş iki cesetten birinin timüs dokusundan alınmış olan, sağdaki virüse dikkatinizi çekmek istiyorum. Bunun EU-1 suşunun öncülü olduğuna inanıyoruz artık. Soldaki virüsün bir kuşa -daha spesifik konuşmak gerekirse, bayağı kuzgun olarak bilinen *Corvus corax*'a- ait, hatırı sayılır miktarda genetik materyal içermesine karşın, sağdaki için aynı durum geçerli değil. Bunun yerine, sağdakinde, onu bambaşka bir türle ilintilendiren genetik materyallere rastlıyoruz. Ekiplerimiz bu organizmanın genetik kaynağını henüz saptamamış olsalar da, *Rhinolophus philippinensis* ile, yani büyük kulaklı nalburunlu yarasayla benzerlik gösteriyor. Bu virüse NA-1 veya Kuzey Amerika-1 Virüsü diyoruz.

Bir başka deyişle, Büyük Felaket'e bir değil iki virüs sebep oldu: Biri Kuzey Amerika'da, daha sonraysa ondan türemiş bir suş dünyanın başka yerlerinde ortaya çıktı. Araştırmacılar bu gerçekten yola çıkarak, epideminin tahmini bir kronolojisini çıkardılar. Buna göre, virüs önce Kuzey Amerika'da belirdi ve bilinmeyen bir vektör, muhtemelen bir tür yarasa vasıtasıyla insan popülasyonuna sızdı; NA-1 virüsü daha sonraki bir noktada, kuş DNA'sı edinerek değişim geçirdi; çok daha agresif ve ölümcül olan bu yeni, ikinci suş Kuzey Amerika'dan dünyanın geri kalanına yayıldı. EU-1 suşunun NA-1'in yol açtığı fiziksel değişimlere yol açmamasının sebebi konusunda ancak tahminde bulunabiliriz. Belki bazı vakalarda yol açmıştı. Fakat genel olarak, kurbanlarını değişim geçirmelerine mahal vermeyecek kadar çabuk öldürdüğü konusunda görüş birliği bulunmaktadır.

Bunun bizim için anlamı nedir? Kısaca söylemek gerekirse, "On İkiler Kitabındaki "viraller" kurgu değil. Kimilerinin iddia

ettiğinin aksine, yalnızca bir edebi araç, VS periyodundaki Kuzey Amerikan kültürünün talancı açgözlülüğünün metaforu değiller. Onlar vardı. Gerçektiler. “On İkiler Kitabı”nda, bu varlıklar her şeye kadir bir tanrının insanoğluna karşı hoşnutsuzluğunun bir tezahürü olarak tasvir edilir Bu her birimizin kendi vicdanımızın mahremiyetinde ele almamız gereken bir meseledir. Sıfır adıyla bilinen adamın ve enfeksiyonun ordinal vektörleri olan on iki suçlunun öyküsü de öyle. Ben şahsen bu konuda bir kanaate varabilmiş değilim henüz. Ama bu arada, virallerin kim ve ne olduğunu biliyoruz: Bir hastalığa yakalanmış, alelade erkek ve kadınlardı onlar.

Peki ya insanlık? Amy ile yandaşlarına ne oldu? Sağ kurtulanlar meselesine geçiyorum şimdi.

Sıradaki slayt?

Buradaki herkesin elbette ki bildiği gibi, bu alanda heyecan verici, gerçekten heyecan verici bir sene oldu bu. Kuzey Amerika'nın batı kesiminde yeni keşfedilen, Karantina Periyodu'nun ilk yüzyılından kalma çeşitli yerleşim merkezlerinde yapılan kazılar meyvesini vermeye başladı. Bu iş büyük ölçüde emekleme aşamasında hâlâ. Ancak sırf son on iki ayda yaptığımız keşiflerin bile, o döneme ilişkin, gerçekten radikal bir yeniden kavramsallaştırmanın sinyalini verdiklerini söylemek abartı olmaz diye düşünüyorum.

Erken Karantina Periyodu'na dair anlayışımız, sıfır senesinden sonra Kuzey Amerika'da, Ekvatoryal Kıstak ile Hudson Sınır Hattı arasında yaşayan insan kalmadığı varsayımı üzerine kurulmuştur uzun süredir. Kitanın biyolojik ve sosyal altyapılarının, orayı değil herhangi bir türden organize kültürü, insan yaşamını bile destekleyemez hale getirecek kadar büyük ölçüde sekteye uğradığına inanılıyordu.

Artık biliyoruz ki -ve geçen senenin gerçekten sıra dışı olduğunu bir kez daha söyleyeyim-, Karantina Periyodu'na dair bu bakış açısı eksiktir. Aslında sağ kalanlar vardı. Kaç kişinin sağ kaldığını asla bilemeyebiliriz. Ama geçen sene elde edilen bulgulardan yola çıkarak, sayılarının on binleri bulmuş olabileceğini, hatta muhtemelen bulunduğunu ve batı dağlarının araları ile güney ovalarındaki çeşitli yerleşim merkezlerinde yaşadıklarını düşünüyoruz.

Bu yerleşim merkezleri boyut ve yapı itibarıyla, dağ tepelerinde yer alan, yalnızca birkaç yüz nüfuslu köylerden tutun da Texas'ın merkezindeki tepelerde bulunan, şehir büyüklüğünde bir yerleşim yerine dek, oldukça değişkenlik gösteriyordu. Fakat hepsi de, kıtada insan kalmadığı düşünülen zamandan çok sonrasında bile orada insanların yaşadığının kanıtını sunmaktadır. Bu topluluklar bazı belirgin özellikleri de paylaşmaktadır ki bunların en önde geleni, hem klasik anlamda sağ kalmacı olup hem de (paradoksal bir şekilde) "*insan* olma" toplumsal pratiğine büyük önem atfeden bir kültürdür. Erkekler ve kadınlar, bu dışa kapalı

yerleşim alanlarında yaşayarak Büyük Felaket'ten kurtuldular ve torunları nesiller boyu, normal hayatlarını sürdürdüler. Evlenip çocuk yaptılar. Hükümet kurdular ve ticaretle uğraştılar. Okullar ve ibadet yerleri inşa ettiler. Deneyimlerinin kaydını tuttular -bu salondaki, hatta tüm yerleşim bölgelerindeki herkesin "Sara'nın Kitabı" ve "Teyze'nin Kitabı" olarak bildiği belgelerden bahsediyorum elbette- ve hatta belki de kendileri gibi başkalarıyla, bu izole insanlık adalarının surlarının ötesindeki kişilerle temas kurmaya çalıştılar.

Yerdeki araştırma ekipleri "On İkiler Kitabı"nı yol haritası olarak kullanıp, ismi o yazılarda geçen böyle üç yerleşim merkezini teşhis ettiler. Bunlar Kerrville, Texas; "Roswell Katliamı" olarak bilinen olayın gerçekleştiği yer olan Roswell, New Mexico; ve Güney California'nın San Jacinto Dağları'ndaki, İlk Koloni olarak bildiğimiz yerleşim yeridir.

Sıradaki fotoğrafı alabilir miyim lütfen?

Burada gördüğümüz fotoğrafta, günümüzden bakıldığında Karantina Periyodu'nun "tipik" bir insan yerleşim merkezi olarak düşünülebilecek İlk Koloni'nin havadan görüntüsü sunulmaktadır. Los Angeles kıyı formasyonunun iki bin metre yukarısındaki, çorak bir platoda yer alan ve batıda bin beş yüz metre daha yükselen granit dağlar tarafından korunan bu yerleşim merkezi, surlu ortaçağ şehirlerine çok benzer... Aşağı yukarı beş kilometrekare büyüklüğündedir, şekli düzensizdir ve dış sınırını belirleyen yüksek surları bulunur. Çelik ve betondan yapılmış, yirmi metre yüksekliğindeki bu tahkimat duvarları tam da Büyük Felaket sularında inşa edilmiş gibi görünmektedir. Bu, İlk Koloni'nin doğudaki kıyı şehri Philadelphia'dan tahliye edilen çocukların

yerleştirilmesi için kurulduğunu yazan “On İkiler Kitabı”nı destekler niteliktedir. Bu tahkimat duvarlarının ötesindeki arazi şimdi dağ ormanlarıyla ve yüksek çöl katrançalılarıyla kaplı; fakat surların hem içinden hem de dışından alınan numuneler, dağ yamacının elli yıl gibi yakın bir süre önce çıkan bir yangınla kasılıp kavrulduğunu ve Karantina Periyodu’nun ilk yüzyılında, o arazinin neredeyse tamamen çıplak olduğunu göstermektedir.

Görünüşe göre bu yerleşim merkezi, yüksek basınçlı sodyum buharlı lambalarla tamamen çevriliydi. Bunların kırk iki kilometre kuzeyde, San Gorgonio Geçidi’nde yer alan ve yine K-öncesi periyoddan kalma bir dizi rüzgâr türbinine yeraltından geçen bir kabloyla bağlı olan proton değişim membranlı yakıt hücreleriyle çalıştırıldığına inanıyoruz. Dağın kuzey yamacı sismik faaliyetlerle büyük değişim geçirmiş olduğundan, İlk Koloni ile başlıca enerji kaynağı arasında bağlantı sağlayan elektrik kablosunu henüz bulabilmiş değiliz. Ama ileride bulunacağını umuyoruz.

Surların içinde, çeşitli insan faaliyetlerine ayrılmış, halka şeklinde dizili ve ortadaki merkeze açılan bölgeler var. En çok kazı yapılan yer olan dış halka bir çeşit savunma platformu işlevi görüyordu anlaşılan. Bu alanlarda çeşitli arkeolojik eserler bulduk ki aralarında, alt katlarda keşfedilen, K-öncesi periyoda ait çeşitli konvansiyonel ateşli silahlar ve üst katlarda keşfedilen, bıçak, uzun yay ve tatar yayı gibi ev yapımı silahlar yer alıyor. Bu silahlar ilkel olsalar da tasarım ve üretim açısından şaşılacak kadar sofistikeler; ok uçları sadece elli mikron genişliğe dek sivriltilmiş... Bunun, enfekte olmuş bir insanın kristalin silikat göğüs zırhının delinmesi için yeterli olduğuna inanıyoruz.

Daha içerilere gittiğimizde sanitasyon, tarım, hayvancılık, ticaret ve iskâna ayrılmış bölgelerle karşılaşyoruz. İç kısmın doğu ve kuzey çeyreklerindeki yapılar aynı zamanda, belki de evli çiftler ya da aileler için, konut işlevi görmüş gibi görünüyor. Merkezin yakınında bulduğumuz, açıktaki bina temeli, K-öncesi periyoddan kalma bir çeşit okul olan fakat İlk

Koloni vatandaşları tarafından, çeşitli kamusal işler için kullanılmış bir binaya aitti görünüşe göre. Oranın en büyük binası olan bu yapının, koloninin dış savunmaları düşman tarafından aşıldığında son sığınak olarak kullanılmış olabileceğine inanıyoruz. Fakat gündelik hayatta bir çeşit çocuk bakımevi ya da hastane işlevi görüyordu anlaşılan.

Bu bulgular başlı başına çarpıcı. Fakat dahası da var. “On İkiler Kitabı”nda, Amy ile arkadaşlarının İlk Koloni’den doğuya doğru yola çıktıkları ve sonunda, başka sağ kalanlarla karşılaştıkları ve bunların arasında, Texas’tan gelen ve Seferberlik Ordusu adıyla bilinen bir silahlı gücün de yer aldığı söylenir. Bu iddiaları doğrulayan bir arkeolojik kanıt var mı?

Şimdi, ortadaki geniş açık alana, özellikle de oranın kuzeybatı köşesindeki nesneye dikkatinizi çekmek istiyorum.

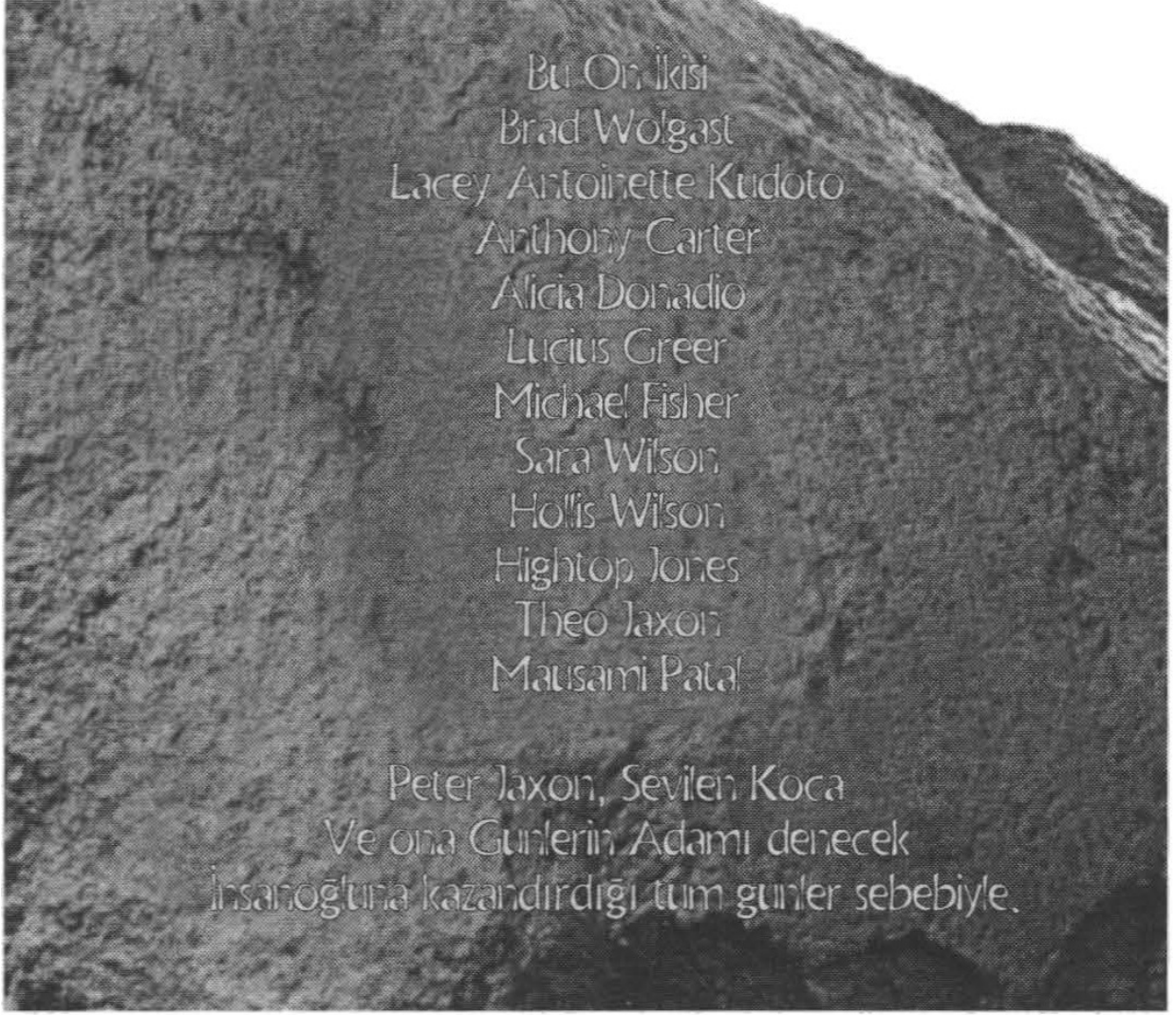
Sıradaki fotoğrafı alabilir miyim?

isimlerin diziliŖi bu kiŖilerin tek bir olay, belki de o sıralar California’da olan büyük depremle ilgili bir olay esnasında öldüğüne iŖaret ediyor.

Bunun altında, yine okunur olan, üç isimden oluŖan, ikinci bir grup görüyoruz: Ida Jaxon, Elton West ve “Albay” denen biri ki bu kiŖinin itibarlı bir eŖit askeri lider olduğu belli. Bu iŖaretlerin altında tek bir kelime, “Hatırdalar” kelimesini görüyoruz. En iyi tahminimiz, bu kiŖilerin belki de Koloni’nin kaderini belirleyen bir eŖit muharebede can verdikleri.

Ancak en etkileyici olan, üçüncü grup. Gördüğümüz gibi, buradaki yazılar çok daha az sofistike ve bu isimler, hava koŖullarına maruz kaldıklarından, çıplak gözle okunmaz haldeler. Yıpranma analizinin, bu yazıların VS 350 civarına, yani yerleŖim merkezinin terk edilmesinden çok sonrasına ait olduğunu ortaya koyması dikkat çekici. Bu konuda da görüş ayrılıkları bulunmasına karŖın, egemen kanıya göre bunlar da tıpkı diğerleri gibi bir eŖit anıt yazısı. Dijital büyütme sayesinde, orada herkesin bildiği isimlerin yazılı olduğu ortaya ıktı.

Son slaytı alabilir miyim?

Amy'den, Hiçlikten Gelen Kız'dan hiç bahsedilmiyor. Onun kim olduğunu, öyle birinin gerçekten yaşayıp yaşamadığını belki de asla öğrenemeyeceğiz.

Anlamadığımız çok şey var. Bu insanların kim olduğunu bilmiyoruz. Viraller olarak bilinen paramutasyonal ırkın soyunun tükenmesinde rol oynayıp oynamadıklarını, oynadılarsa da nasıl bir rolleri olduğunu bilmiyoruz. Onlara ne olduğunu, nasıl öldüklerini bilmiyoruz. Bu toplantının, bu sırlardan bazılarının irdelenmesine önayak olacağını umuyorum. Ama bundan da ötesi, hepimizin buradan ayrılırken, bizi tanımlayan en temel soruları daha derinden kavriyor olmamızı istiyorum. Tarih verilerden fazlasıdır,

somut bilgilerden fazlasıdır, bilimden ve âlimlikten fazlasıdır. Böyle şeyler, daha büyük bir sonuca ulaştıran vasıtalarla yalnızca. Tarih bir *öyküdür...* Bizim öykümüzdür. Nereden geldik? Varlığımızı nasıl sürdürebildik? Geçmişin hatalarından nasıl kaçınabiliriz? Önemimiz var mı ve varsa, dünya üzerindeki uygun yerimiz nedir?

Bunu başka bir şekilde sorayım: Biz kimiz?

Kuzey Amerika Karantina Periyodu'nun incelenmesi, oldukça gerçek ve aciliyet taşıyan bir anlamda, geçmişin akademik olarak araştırılmasından çok daha fazlasıdır. Türümüzün uzun vadeli esenliğini ve varlığını güvenceye alma yönünde atılan kritik bir adımdır -ki salondaki herkesin bu konuda benimle hemfikir olduğunu düşünüyorum-. Şimdi bizler insanoğlunun o korku duyulan boş kıtaya, uzun süredir beklenen dönüşü üstüne düşünürken bu konu iyice aciliyet kazanıyor.

Milenyal araştırmalar profesörü, Kuzey Amerika'nın Araştırılması ve Geri Kazanılmasına Yönelik Başbakanlık Çalışma Kolu'nun direktörü, elli altı yaşındaki Logan Miles için iyi bir sabah oldu. Gerçekten çok iyi bir sabah oldu.

Konferans çok iyi başladı. Yüzlerce âlim katıldı; basın ilgisi yoğun. Logan'ın balo salonunun kapısına ulaşmasından önce, etrafı bir muhabirler duvarıyla çevriliyor. Bütün bunların, taştaki o isimlerin ne anlama geldiğini bilmek istiyorlar. Amy'nin on iki havarisi gerçek insanlar mıydı? Bunun Kuzey Amerika'nın geri kazanılmasına etkisi ne olacak? İlk yerleşim merkezlerinin kurulması ertelenecek mi?

"Herkes sabırlı olsun" diyor Logan. Yüzünde flaşlar patlıyor. "Bildiğim her şeyi siz de biliyorsunuz... Ne daha azını, ne daha fazlasını."

Kalabalığın arasından kurtulunca, mutfaktaki arka kapıdan çıkarak binadan ayrılıyor. Hoş bir sonbahar sabahı... Hava yağışsız, gökyüzü mavi ve doğudan, liman tarafından esen hoş bir esinti var; çok yukarılarda bir çift zeplin, dev pervanelerinin titrek uğultusu eşliğinde, dingince süzölüyor. Bu manzara, Logan'ın aklına oğlunu getirir hep; hava servisinde pilot olan Race daha yeni kaptanlığa terfi etti ve artık kendi gemisi var... Bu büyük bir başarı, özellikle de öylesine genç bir adam için. Logan duraksayıp ciğerlerini havayla doldurduktan sonra binanın köşesinden sapıp, kampüsün merkez avlusuna doğru yürüyor. Her zamanki gibi, basamaklarda protestocular duruyor; pankart taşıyan kırk elli kişi: "KUZEY AMERİKA = ÖLÜM", "KUTSAL KİTAP

KANUNDUR”, “KARANTİNA SÜRMELİ”. Bunları çoğu yaşlı insanlar... Eski âdetlere düşkün taşralılar. Aralarında on kadar Ammalite din adamı ve ayrıca tek tük Müritler, yani sade gri cüppe giyip beline basit bir sicim dolamış ve başı Kurtarıcı’nınki gibi tıraşlı kadınlar var. Aylardır oradalar; işe gelircesine, tam sabahın sekizinde orada oluyorlar hep. Logan başta onları sinir bozucu, hatta biraz rahatsız edici bulmuştu fakat zaman geçtikçe varlıkları kolayca göz ardı edilmelerini sağlayan bir niteliğe, felakete mahkûmluk hissinden kaynaklanan kayıtsızlığa büründü.

Logan’ın odası on dakikalık yürüyüş mesafesinde; binanın bomboş olduğunu fark edince hem şaşıyor hem de seviniyor. Bölüm sekreteri bile kırıışi kırmış. Logan ikinci kattaki odasına gidiyor. Son üç yılda buraya pek uğramadı; artık işlerinin büyük bölümü kongre binasında olduğundan, kampüse haftalarca ayak basmadığı oluyor... Bir de koca aylarını yiyen Kuzey Amerika seyahatleri var. Bu oda, duvarlarını kaplayan kitaplıklarıyla, devasa tik masasıyla - Logan bu masayı on beş yıl önce, bölüm başkanlığına terfisinin şerefine, hava atmak için almıştı- ve genel havasıyla (inzivaya çekilmiş profesör odası havasıyla), ona hem hayatta ne kadar yükseldiğini hem de kendisine dayatılmış beklenmedik rolü anımsatıyor. Bir çeşit zirveye ulaştı; fakat eski hayatını, o hayatın sakinliğini ve rutinini zaman zaman özlediği de doğru.

Birtakım belgelere -görev süresi komitesi raporu, Logan’ın imzasını gerektiren mezuniyet formları, gıda dağıtım şirketi faturası- göz atarken, kapının çalındığını duyuyor ve başını kaldırıp baktığında, kapıda bir kadının durduğunu görüyor: Otuz-otuz beş yaşlarında, oldukça alımlı bir kadın bu; saçları kestane rengi, yüzü zeki, ela gözleri enerjik. Koyu lacivert bir ısmarlama takım elbise ve yüksek topuklu, biraz sarsak ayakkabılar giymiş; omzundan sarkan deri çantanın epey kullanıldığı belli. Logan bu kadını daha önce gördüğü hissine kapılıyor.

“Profesör Miles?” Kadın izin beklemeden odaya giriveriyor.

“Pardon, Bayan...”

“Nessa Tripp, *Territorial News and Record*’dan.” Kadın, Logan’ın masasına yaklaşırken elini uzatıyor. “Bir dakikanızı alabilmeyi umuyordum.”

Muhabir, tabii ya; Logan onu basın toplantısından hatırlıyor. Kadın sertçe el sıkışıyor... Erkeksi bir şekilde değil, mesleki ciddiyetini belli ederek mesaj verecek şekilde. Logan ondan yayılan hafif çiçeksi, yoğun parfüm kokusunu alıyor.

“Korkarım ki sizi hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım. Günüm epey yoğun. Bu sabah söyleyeceğim her şeyi söyledim zaten. Randevu almak için sekreterimi arayabilirsiniz belki.”

Kadın onun kendisini başından savmaya çalıştığını bildiğinden, bu öneriye aldırıyor; kendisine randevu verilmeyecek. Logan’ı etkilemek için, oldukça cilveli bir edayla gülümsüyor. “Söz veriyorum ki uzun sürmeyecek. Sadece birkaç soru soracağım.”

Logan bunu istemiyor. Basınla uğraşmayı sevmiyor, her şeyin önceden yazılmış olduğu zamanlarda bile. Pek çok kez, sabah gazetesini açtığında, sözlerinin yanlış alıntılanmış ya da tamamen çarpıtılmış olduğunu gördü. Fakat bu kadından kolayca kurtulamayacağını da farkında. Bu işi bir an önce halledip kurtulmak en iyisi.

“Eh, sanırım...”

Kadın ıslıl ıslıl gülümsüyor. “Harika.”

Logan’ın karşısına oturup çantasından not defteri, ardından da küçük bir kayıt cihazı çıkarıyor; cihazı masaya koyuyor. “Her şeyden önce, sırf kendinizi tanıtmak adına, hakkınızda biraz kişisel bilgi verebilir misiniz? Sizinle ilgili çok az şey öğrenebildim, üniversitenin basın bürosu da pek yardımcı olmadı.”

“Bunun bir sebebi var. Ben mahremiyetime çok düşkün biriyim.”

“Buna saygı duyarım. Ama insanlar keşfin ardındaki adamı tanımak istiyor. Bunda hemfikir değil misiniz? Dünyanın gözü üstünüzde Profesör.”

“Ben gerçekten pek ilginç biri değilim, Bayan Tripp. Beni oldukça sıkıcı bulacağınızı düşünüyorum.”

“Buna inanmıyorum. Tevazu gösteriyorsunuz sadece.” Kadın not defterinin sayfalarını hızla çeviriyor. “Şimdi, anladığım kadarıyla... Headly’de doğmuşsunuz?”

Kolay bir soru; amaç röportajı başlatmak. “Evet, ebeveynim at yetiştirirlerdi.”

“Ve tek çocuktunuz.”

“Doğru.”

“Sesinizden anladığım kadarıyla bu hoşunuza giden bir durum değilmiş.”

Logan’ın ses tonu, onu ele vermiş besbelli. “Benimki sıradan bir çocukluktu. İyi yönleri de vardı, kötü yönleri de.”

“Fazla mı izole olmuştunuz?”

Logan omuz silkiyor. “Benim yaşıma geldiğinizde, bu türden hisler epey yumuşuyor; ama o zamanlar durumumu öyle görüyordum herhalde. Bana uygun bir hayat değildi sonuçta... Söylenecek tek şey bu gerçekten.”

“Yine de Headly oldukça gelenekçi bir yerdir. Hatta geri kalmış diyenler bile çıkabilir.”

“Oradaki insanların böyle düşündüğünü sanmıyorum.”

Hızlı bir gülümseme. “Belki yanlış ifade ettim. Demek istediğim şu ki, Headly’de bir at çiftliğinde yaşamak ile yeniden yerleşime yönelik başbakanlık çalışma kolunun başkanı olmak arasında uçurum var. Böyle demek uygun olur mu sizce?”

“Sanırım. Ama ben üniversiteye gideceğimden hiç şüphe duymadım. Ebeveynim taşralıydı fakat kendi yolumu çizmeme izin verdiler.”

Kadın ona sıcak bir bakış atıyor. “Yani, kitap kurdu bir çocuktunuz öyleyse.”

“Öyle denebilir.”

Kadın yine notlarına çabucak göz atıyor. “Şimdi, buraya evli olduğunuzu yazmışım” diyor.

“Korkarım ki edindiğiniz bilginin biraz tarihi geçmiş. Boşandım.”

“Ya? Ne zaman oldu bu?”

Bu soru Logan’ı rahatsız ediyor. Yine de, halkın bilmesinde sakınca olmayan bir şey bu; Logan’ın yanıt vermemesi için bir sebep yok. “Altı yıl önce. Gayet dostça halloldu her şey. Hâlâ iyi arkadaşız.”

“Peki, eski eşiniz... Yargıç, değil mi?”

“Öyleydi, Altıncı Aile Mahkemesi’nde. Ama o işi bıraktı.”

“Bir de oğlunuz var, Race. O ne iş yapıyor?”

“Hava servisinde pilot.”

Kadının yüzü aydınlanıyor. “Ne muhteşem.”

Logan başıyla onaylıyor. Kadının bütün bunları bildiği bariz.

“Yaptığınız keşifler hakkında o ne diyor peki?”

“Son zamanlarda o konuda pek konuşmadık.”

“Ama sizinle gurur duyuyor olmalı” diyor kadın. “Öz babası, koca bir kıtadan sorumlu.”

“Sizce de biraz abartmıyor musunuz?”

“Başka bir şekilde ifade edeyim. Kuzey Amerika’ya geri dönmek... Bunun epey tartışmalı bir mesele olduğunu kabul edersiniz.”

Logan *Ah*, diye düşünüyor. *İşte başlıyoruz*. “Çoğu insan için öyle değil. Anketlere göre öyle değil.”

“Ama kimilerine göre öyle olduğu kesin. Örneğin kilise. Onların karşıtlığını nasıl yorumluyorsunuz Profesör?”

“Hiçbir şekilde yorumlamıyorum.”

“Ama o konuda düşünmüş olmalısınız.”

“Bir sesi diğerlerinden üstün tutmak haddim değil. Kuzey Amerika -sadece bir yer olarak değil, o yerin *fikri* olarak da- bin yıldır insanoğlunun öz idrakinin merkezinde yer alıyor. İşin gerçeği ne olursa olsun, Amy’nin öyküsü herkese ait... Sırf politikacılara ya da ruhban sınıfına değil. Benim işim bizi oraya götürmek, o kadar.”

“Siz gerçeğin ne olduğunu düşünüyorsunuz peki?”

“Benim ne düşündüğümün önemi yok. İnsanların ortadaki kanıtları bizzat yorumlamaları gerekecek.”

“Bu çok... Tutkusuzca gibi geliyor. Hatta soyutlanmış gibi.”

“Ben öyle demezdim. Bu meseleyi oldukça umursuyorum, Bayan Tripp. Ama mesnetsiz çıkarımlarda bulunmuyorum. Taşın üstündeki şu isimleri ele alalım. O insanlar kimin nesiydi? Size tek söyleyebileceğim şu ki onlar insandı, çok eskiden yaşayıp öldüler ve biri haklarında öyle iyi düşünüyordu ki, onlar için anıt yaptı. Eldeki *kanıtların* söylediği bu. Daha fazlasını belki öğreniriz, belki öğrenemeyiz. İnsanlar aradaki boşlukları istedikleri şekilde doldurabilir ama bu bilim değil inançtır.”

Kadın apışıp kalmış gibi görünüyor bir an; Logan işbirliği yapmıyor. Nessa notlarını tekrar gözden geçirdikten sonra “Bir dakikalığına çocukluğunuza dönmek istiyorum” diyor. “Dini bütün bir aileden mi geliyorsunuz sizce, Profesör?”

“Çok dini bütün değillerdi.”

“Ama öyle sayılırlardı.” Kadın yönlendirici bir ses tonuyla konuşuyor.

Logan “Kiliseye giderdik, sorduğunuz buysa eğer” diye itiraf ediyor. “Dünyanın o kısmında çok da alışılmadık bir şey değil bu. Annem Ammalite idi. Babamsa hiçbir şey değildi gerçekten.”

Nessa başıyla onaylayıp durarak “Yani Amy’nin müridiydi” diyor. “Anneniz.”

“Öyle yetiştirilmişti, o kadar. İnançlar vardır, bir de alışkanlıklar vardır. Onun durumunda, bu bir alışkanlıktı

büyük ölçüde diyebilirim.”

“Peki ya siz. Dini bütün biri misiniz Profesör?”

İşte meselenin özü. Logan kendini giderek daha temkinli hissediyor. “Ben tarihçiyim. Tarih beni meşgul etmeye yeter de artar gibi geliyor.”

“Ama tarihin de bir çeşit inanç olduğu söylenebilir. Sonuçta geçmiş tam anlamıyla *bildiğiniz* bir şey değil.”

“Ben öyle demezdim.”

“Öyle mi?”

Logan düşüncelerini toplamak için arkasına yaslanıyor. Sonra: “Size bir şey sorayım. Kahvaltıda ne yediniz, Bayan Tripp?”

“Pardon?”

“Net bir soru. Yumurta? Kızarmış ekmek? Belki yoğurt?”

Kadın omuz silkerek, işbirliği yapmayı kabul ediyor. “Yulaf ezmesi yedim.”

“Ve buna gayet eminsiniz? Aklınızda hiç şüphe yok.”

“Hiç yok.”

“Peki ya geçen salı? Yulaf ezmesi mi yediniz, yoksa başka bir şey mi?”

“Kahvaltılarımı neden bu kadar merak ediyorsunuz?”

“Sorumu yanıtlayın lütfen. Geçen salı. Çok uzun zaman öncesi değil; mutlaka bir şey yemiştinizdir.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Neden yok?”

“Çünkü önemli değil.”

“Bir başka deyişle, hatırlanmaya değmez.”

Kadın yine omuz silkiyor. “Öyle sanırım.”

“Peki ya elinizdeki şu yara izi?” Logan kadının kalem tutan elini gösteriyor. Nessa’nın işaretparmağının dibinden başlayan, solgun, yarı çember şeklinde dizili çukurlar, bileğinin tepesine kadar çıkıyor. “O nasıl oldu? Epey eski görünüyor.”

“Çok dikkatlisiniz.”

“Amacım münasebetsizlik etmek değil. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum sadece.”

Kadın koltuğunda rahatsızca kımıldanıyor. “İlla bilmeniz gerekiyorsa söyleyeyim: Bir köpek tarafından ısırıldım. Sekiz yaşımdaydım.”

“Yani bunu *hatırlıyorsunuz*. Geçen hafta ne yediğinizi hatırlamasanız da, çok eskiden olmuş bir olayı hatırlıyorsunuz.”

“Evet, elbette. Ödümü koparmıştı.”

“Buna eminim. Sizin köpeğiniz miydi, yoksa komşunun mıydı? Belki de sokak köpeğiydi?”

Kadının sinirlenmeye başladığı yüzünden okunuyor. Sinirlenmek değil: İfşa olmuşluk hissi. Logan seyrederken, Nessa yara izini diğer eliyle örtüyor. Bilinçsizce yapılmış bir hareket bu; kadın öyle yaptığıının farkında değil veya yalnızca kısmen farkında.

“Profesör, bütün bunlarla nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum.”

“Yani *sizin* köpeğinizdi.”

Kadın irkiliyor.

“Beni bağışlayın Bayan Tripp ama sizin köpeğiniz olmasa böyle savunmaya ekilmezsiniz. şimdi elinizi örtmeniz var ya? Bana başka bir şey anlatıyor.”

Kadın kasıtlı olarak elini çekiyor. “Neymiş o?”

“İki şey. Birincisi, o olayın sizin suçunuz olduğuna inanıyorsunuz. Belki de köpeğinizle oyun oynarken fazla sert davrandınız. Belki de onu sinirlendirdiniz, bilinçsizce veya çok az kasıtlı olarak. Her halükârda, sizin de rolünüz vardı. Bir şey yaptınız ve köpek sizi ısırarak karşılık verdi.”

Kadın hiç tepki göstermiyor. “Diğeri ne peki?”

“Gerçeği kimseye söylemediniz.”

Logan hedefi on ikiden vurduğunu kadının yüzünden anlıyor. Söylenmemiş, üçüncü bir şey de var elbette: Köpek

öldürüldü, belki de adaletsizce. Yine de, bir an sonra kadın sırtıyor. *Bu oyunu ben de oynayabilirim.*

“Bu iyi bir numara Profesör. Öğrencileriniz bayılıyordur eminim.”

Şimdi gülümseme sırası Logan’da. “Lafı gediğine oturttunuz. Ama bu bir numara değil, Bayan Tripp; en azından tamamen değil. Derin bir anlamı var. Tarih, sizin kahvaltıda ne yediğiniz değildir. Bu gelip geçici, anlamsız bir veridir. Tarih, elinizdeki yara izidir. İz bırakan öykülerdir; geçmişte kalmayı reddeden geçmiştir.”

Kadın duraksıyor. “Yani... Amy gibi.”

“Kesinlikle. Amy gibi.”

Göz göze geliyorlar. Röportaj sırasında belli belirsiz bir değişiklik oldu. Bir bariyer beklenmedik bir şekilde yıkıldı veya öyle gibi geliyor. Logan kadının ne kadar çekici olduğunu -aklına gelen, biraz modası geçmiş bir kelime: Latif- tekrar fark ediyor, alyans takmadığını da. Logan boşandığından beri seyrek aralarla ve sadece kısa süreli birliktelikler yaşadı. Eski karısını artık sevmiyor; sorun bu değil. Evliliklerinin aslında bir tür karmaşık arkadaşlık olduğunu zamanla anladı. Sorunun ne olduğuna emin olmasa da, kendisinin yalnızlığa mahkûm, çalışmaktan ve görevlerini yerine getirmekten başka pek bir şey yapmayan insanlardan olduğundan şüphelenmeye başladı. Karşısındaki kadının flörtöz tavrı sadece taktik icabı mı, yoksa daha fazlası da mı var? Logan kendisinin yaşına göre az çok çekici olduğunu biliyor. Her sabah elli tur yüzüyor; neyse ki saç hâlâ dökülmedi; pahalı, üstüne tam oturan, ısmarlama takım elbiseleri ve renkli kravatları yeğliyor. Ama yaş yaştır. Nessa ona uygun şekilde, “Profesör” diye hitap ediyor ama bu kelime Logan’ın ondan en az yirmi yaş büyük olduğunu hatırlatıyor aynı zamanda: Aslında, teknik açıdan, Logan onun babası yaşında.

Logan “Eh” diyerek koltuğundan kalkıyor. “Şimdi izin vererseniz, maalesef konuşmamızı burada kesmek zorunda

kalacağım Bayan Tripp. Öğle yemeği randevuma gecikiyorum.”

Kadın, Logan’ın bu açıklaması karşısında gafil avlanmış gibi görünüyor... Karmaşık bir ruh halindeyken, günün bu sıradan ayrıntısı onu incitti sanki. “Evet, elbette. Sizi bu kadar tutmamalıydım.”

“Size dışarıya kadar eşlik edebilir miyim?”

Sessiz binada birlikte yürüyorlar. Ön basamaklarda dururlarken kadın “Daha fazla konuşmak isterim” diyor. “Belki konferans bittikten sonra?”

Çantasından kartvizit çıkarıp Logan’a veriyor. Logan kartvizite çabucak göz atıp -“Nessa Tripp, Gazeteci, *Territorial News and Record*”; ayrıca ev ve işyeri telefonu numaraları-, takım ceketinin cebine usulca koyuyor. Bir başka sessizlik; Logan sessizliği doldurmak için elini uzatıyor. Öğrenciler akın akın geçip gidiyor; kimileri tek başına, kimileri gruplar halinde... Bisikletli olanlar akıntının içinden, iskeleye vuran dalgalar misali geçiyor. Havada genç seslerin canlı uğultusu var. El sıkışırken Nessa elini Logan’ın elinde, gereğinden bir saniye daha uzun süre bırakıyor; gerçi bunu yapan Logan belki de.

“Eh. Vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler Profesör.”

Logan onun basamakları inmesini seyrediyor. Kadın merdiveni inince dönüyor.

“Son bir şey. Sırf bilginiz olsun diye söylüyorum: Köpek benim değildi.”

“Öyle mi?”

“Ağabeyimindi. Adı Thunder idi.”

“Anlıyorum.” Kadın başka bir şey demeyince Logan “Sormamda sakınca yoksa, ona ne oldu?” diye soruyor.

“Ah, bilirsiniz.” Kadının sesi rahat, hatta biraz zalim. İşaretparmaklarını kaldırarak havada tırnak işareti yapıyor. “Babam onu bir ‘çiftliğe’ götürdü.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Kadın gülüyor. “Şaka mı yapıyorsun? O fesat ite iyi oldu. Elimi koparmadığı için şanslıyım.” Çantasını omzunun daha yukarısına asıyor. “Hazır olduğunda beni ara, tamam mı?”

Bunu söylerken gülümsüyor.

Logan tramvayla limana gidiyor. Restorana vardığında saat bire geliyor; hostes onu, oğlunun beklediği masaya yönlendiriyor. Race uzun boyunu, sıskalığını ve uçuk sarı saçını annesinden almış. Üstünde pilot üniforması var... Siyah kumaş pantolon, kolalı ve omuzları apoletli beyaz gömlek, bu gömleğin ön tarafına klipsle tutturulmuş siyah ve ince kravat. Ayağının yanında, uçuş yapacağı zamanlar hep taşıdığı kalın evrak çantası duruyor; çanta, hava servisi armasıyla süslenmiş. Logan’ı görünce mönüyü elinden bırakıp, candan bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor.

“Geciktiğim için kusura bakma” diyor Logan.

Birbirlerine sarılıyorlar -kısa, erkekçe bir kucaklaşma-, sonra da oturuyorlar. Burası yıllardır geldikleri bir restoran. Masalarından bakınca, işlek rıhtım görülüyor. Eğlence gemileri ve daha büyük ticari gemiler, parlak sonbahar güneşinin ısıldattığı sularda gidip geliyor; açıklarda, paralel şekilde dizili rüzgâr türbinlerinin pervaneleri okyanus esintisiyle dönüyor.

Race tavuklu sandviç ve çay, Logan da salata ve gazlı su söylüyor. Logan geciktiği için ve birlikte uzun zaman geçiremeyecekleri için tekrar özür diliyor; aylardır ilk kez görüşüyorlar. Rahat bir tavırla, havadan sudan konuşuyorlar... Logan’ın oğlunun ikiz oğullarından, konferansın zorluklarından, Logan’ın seyahatlerinden ve kış sonunda Kuzey Amerika’ya gidecek olmasından bahsediyorlar. Bütün bunlar tanıdık ve rahatlatıcı; Logan gevşiyor. Fazla uzun süre uzak kaldı; oğlunun arkadaşlığının tadını çıkarmaktan fazla uzun süre mahrum bıraktı kendini. Logan’ın, Race’in çocukluğuyla ilgili birtakım pişmanlıkları var. Onunla pek ilgilenememişti, işiyle fazla meşguldü ve

Race'in yükü büyük ölçüde annesinin omuzlarına binmişti. Bu becerikli, yakışıklı, üniformalı adam: Logan böyle bir ödülü hak etmek için ne yaptı?

Garson kadın onların tabaklarını toplarken, Race genzini temizleyip "Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı" diyor.

Logan oğlunun sesinde biraz kaygı seziyor. İlk tepkisi (ki kendi deneyimlerinden kaynaklanıyor), oğlunun evliliğinde sorun olduğunu düşünmek oluyor. "Elbette. Aklında ne varsa söyle."

Oğlu masanın üstünde ellerini kavuşturuyor. Logan artık emin: Bir terslik var. "Mesele şu ki, hava servisinden ayrılmaya karar verdim baba"

Logan konuşamayacak kadar afallıyor.

Oğlu alınganlıkla "Şaşırdın" diyor.

Logan verecek bir karşılık bulmaya çabalıyor telaşla. "Ama o işe bayılıyorsun. Gençliğinden beri uçmak istemiştin."

"Hâlâ istiyorum."

"Öyleyse neden?"

"Kaye ile bu konuyu konuştuk. Bütün bu gidip gelmeler bizi de zorluyor, oğlanları da. Hiç evde olmuyorum. Fazla uzun süre uzak kalıyorum."

"Ama daha yeni terfi ettin. Zeplin kaptanı oldun. Bunun ne anlama geldiğini bir düşün."

"Düşündüm. Bu kolay değil inan."

"Kaye'in fikri mi?"

Logan biraz suçlayıcı bir tonda konuştuğunun farkında. Oğlunun karısını, o ilkokul resim öğretmenini sever ama aklının bir karış havada olduğunu düşünmüştür hep... Kaye'in öyle olmasının sebebinin çocuklarla çok zaman geçirmesi olduğunu varsayıyor.

Race "Başta öyleydi" diye yanıt veriyor. "Ama biz bu meseleyi konuştukça, giderek daha mantıklı geldi. Hayatımız fazla kaotik. Daha sade bir hayata ihtiyacımız var."

“İşler kolaylaşacak oğlum. Küçük çocuklarla hep zor olur. Yorgunsun, hepsi bu.”

“Ben kararımı verdim baba. Söyleyebileceğin hiçbir şey kararımı değiştiremez, gerçekten.”

“Ne iş yapacaksın peki?”

Race duraksıyor; Logan asıl önemli açıklamanın geldiğini anlıyor. “Harayı düşünüyordum. Kaye ile ben orayı senden satın almak istiyoruz.”

Logan’ın ebeveyninin at çiftliğini kastediyor. Babasının ölümünden sonra Logan veraset ve intikal vergisini ödemek için çiftliğin dörtte birini satmıştı; tam olarak anlayamadığı sebeplerden dolayı, çiftliğin geri kalanını elinde tuttu fakat oraya yıllardır gitmiyor. Orayı son görüşünde, ev ve müstemilatı harabeye dönmüştü; yıkılmaya yüz tutmuşlardı ve fare kaynıyorlardı. Çatı oluklarında yabani otlar bitmişti.

“Parayı biriktirdik” diyor Race. “Sana adil bir teklif yapacağız.”

“İsterseniz bir dolara sizin olsun; benim için fark etmez. Mesele o değil.” Logan apışıp kalmış halde, oğlunu süzüyor bir an. Bu talebe hiç anlam veremiyor. “Gerçekten mi? Siz ikiniz bunu mu istiyorsunuz?”

“Sırf ben ve Kaye değil. Oğlanlar da bu fikre bayıldı.”

“Race, onlar dört yaşında.”

“Demek istediğim o değil. Günlerinin yarısı dadiyla geçiyor. Şansım varsa, onları ayda iki hafta görebiliyorum. Öyle çocuklar... Onların taze havaya, gezinecek yerlere ihtiyacı olur.”

“İnan bana oğlum... Taşra hayatı, insanın hayal ettiği kadar güzel değildir hiç.”

“Senin için sorun olmamış ama; iyi yerlere geldin. Bunu iltifat kabul et.”

Logan’ın canı giderek sıkılıyor. “Ama ta oralarda ne yapacaksın? Atlardan hiç anlamazsın. Benden bile az anlarsın.”

“Bunu düşündük. Üzüm bağı kurmayı planlıyoruz.”

Logan’ın hayatında duyduğu en saçma plan bu; hayalperest Kaye’in başının altından çıktığı belli.

Race “Araziyi kontrol ettirdik; ideale yakın... Yazlar yağışsız, kışlar yağmurlu, toprak uygun” diye devam ediyor. “Yatırımcılarım da var. Bir gecede olacak iş değil ama arada Kaye kasaba okulunda öğretmenlik yapabilir. Daha şimdiden teklif aldı. Paramızı dikkatli harcarsak, çiftlikten gelir elde etmeye başlayana kadar idare eder.”

Altta yatan eleştiri dillendirilmiyor elbette: Race oğullarına, hayatlarının derin bir parçası olan oğullarına zaman ayırmak istiyor; Logan’ın Race için yapmadığı bir şey bu.

“Bu konuda gerçekten *emin* misiniz?”

“Eminiz baba.”

Kısa bir sessizlik oluyor; Logan tek evladını bu saçma plandan vazgeçirecek sözler bulmaya çabılıyor. Ama Race koca adam; o arazi de boş boş duruyor; Race önemli bir şeyden ailesi için fedakârlık etmek istediğini dile getirdi. Logan’ın kabul etmekten başka ne şansı var ki?

Pes edip “Yasal işlemler için avukatımı arayabilirim sanırım” diyor.

Oğlu şaşırmış görünüyor; Race’in onun hayır diyebileceğini düşündüğünü Logan ilk kez fark ediyor. “Sen ciddi misin?”

“Sebeplerini söyledin. Bu senin hayatın. Karşı çıkamam.”

Oğlu ona içtenlikle bakıyor. “Söylediğimde ciddiydim. Oranın ederini ödemek istiyorum sana.”

Logan merak ediyor. Öyle bir şeyin ederi nedir ki? Hiçbir şey. Her şey.

“Parayı boş ver” diyor ısrarla. “Zamanı gelince düşünürüz.”

Garson kadın hesabı getiriyor; keyfi yerinde olan Race hesabı ödemekte diretiyor. Dışarıda, onu havalimanına

götürmek için bekleyen bir araba var. Race babasına tekrar teşekkür ettikten sonra “Pazar günü annemde görüşürüz öyleyse?” diyor.

Logan bir an şaşırıyor. Oğlunun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok. Race bunu seziyor.

“Parti? Oğlanlar için?”

Logan şimdi hatırlıyor: Beş yaşına basacak olan ikizlerin doğum günü partisi. Bunu hatırlamadığı için utanarak “Elbette” diyor.

Race bunu önemsemediğini göstermek için elini sallayarak gülüyor. “Sorun değil baba. Takma kafana.”

Şoför kapının yanında duruyor. “Kaptan Miles, maalesef artık gitmemiz gerekiyor.”

Logan ile oğlu el sıkışıyorlar. Race “Gecikme yeter, tamam mı?” diyerek uyarıda bulunuyor. “Çocuklar seni görmeyi dört gözle bekliyorlar.”

Ertesi sabah, Logan sabah yüzmesinden dönünce, gazetede Nessa’nın yazısını görüyor. 1. sayfanın alt kısmında; bir gazetede yayımlandığı göz önüne alındığında, tarafsız bir yazı denebilir. Konferanstan ve Logan’ın açılış konuşmasından, protestoculardan ve “süregelen tartışmadan” bahsediliyor; ayrıca Logan’ın odasında yaptıkları konuşmadan alıntılar var. Logan’ı tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıyor bu. Kendi sözleri önceden belirlenmiş ve ruhsuz görünüyor. Yazıda soğuk bir resmiyet var; Nessa, Logan’ı “profesör tavırlı” ve “mesafeli” olarak tasvir etmiş ki bunların ikisi de doğru fakat yetersiz geliyor. Logan bu mu sadece? Böyle birine mi dönüştü?

İki gün boyunca, tamamen konferansla uğraşıyor. Panel ve toplantılara katılıyor, birileriyle öğle yemeği yiyor, akşamları da içki ve yemek partileriyle geçiyor. Bu onun zafer anı fakat giderek artan bir iç sıkıntısı yaşıyor. Bunun bir sebebi, Race’in bildirdiği şey; Logan oğlunun tüm başarılarına sırt çevirip de ıssızlığın ortasında, bin bir

güçlükle, k t kanaat ya ayacağını d    nmekten ho lanm yor. Headly'ye kasaba bile denemez. Orada bir bakkal, bir postane, bir otel ve çiftlik malzemeleri satılan bir dükkân yer alıyor. Tüm sınıflara ders verilen okulun tek bir binası var...  irkin bir betonarme bina; orada ne oyun alanları ne de kütüphane bulunuyor. Logan'ın hayalinde, Race'in başında geniş kenarlı  apkayla, boynunda terden sırlıklam mendille, yüzünün etrafında böcekler vızıldarken, hata kabul etmez toprağa kürek saplaması ve bu arada, sıkıntıdan patlayan karısıyla çocuklarının evde k p r k p r dolanmaları canlan yor. Ta ra hayatından manzaralar: Logan o  iftliği yıllar önce satmalıyd . Bu korkunç hatayı düzeltecek gücü yok.

Perşembe gecesini, konferans i lerini tamamladıktan sonra, bo andığından beri yaşadığı, avlu manzaralı dairesine geri dönüyor. Hayatındaki pek çok şey gibi bu da güya geçici olacaktı fakat altı yıl sonra, Logan hâlâ burada. Ev kutu gibi, derli toplu ve pek karakteri yok; Logan mobilyaların çoğunu, eski karısıyla ayrılı larının ilk günlerinde, alelacele almıştı. Makarna ve salatadan oluşan sade bir akşam yemeği haz rl yor, karnını doyumak için televizyonun karşısına oturduğunda da gördüğü ilk şey kendi yüzü oluyor. Konferansın kapanış töreninden hemen sonra yapılmış bir kayıt bu. Logan i te orada; ba ının yukarısında mikrofonlar var; yıkanmış yüzü, televizyon ekibinin sert i ıklarında ceset gibi bembeyaz görünüyor. Ekranın alt kısmındaki  eritte "ÇARPICI AÇIKLAMALAR" deniyor. Logan televizyonu kap yor.

Eski karısı Olla'y  aramaya karar veriyor. Olla, oğullarının akıl karıştırıcı planları meselesine biraz i ık tutabilir belki. Şehir sınırındaki küçük bir evde (k r evi aslında), bahçivanlık uzman  sevgilisi Bettina'yla ya ıyor. Olla o kadınla, bo andıktan sonra sevgili olduğunu söylese de Logan bunun doğru olmadığından   pheleniyor. Fark etmez aslında; Logan bir bakıma memnun. Olla'nın bir kadınla -Logan onun biseksüel olduğunu baştan beri biliyordu- birlikte olması,

Logan için durumu kolaylaştırdı. Olla'nın bir erkekle evlenmesini, yatağına bir erkeğin girmesini kabullenmek Logan için daha zor olurdu.

Telefonu Bettina açıyor. Birbirlerine temkinli ama sıcak yaklaşırlar; Olla'yı telefona çağırıyor. Logan arkadan gelen sesleri, Bettina'nın kafeste beslediğı kuşların cıvıltılarını ve bağrışmalarını duyuyor; Bettina'nın çok sayıda kuşu var... İspinozlar, papağanlar, muhabbetkuşları.

Olla "Demin seni televizyonda gördük" diye söze başlıyor. "Öyle mi? Nasıl görünüyordum?"

"Aslında gayet etkileyici görünüyordun. Güven verici. Zirvesinde olan bir adam. Sence de öyle değil mi Bette? Başıyla onaylıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bu hafif, rahat sohbet. Çok az şey değışti bir bakıma. Onlar konuşabilen iki arkadaş oldular hep.

Olla "Nasıl bir his?" diye soruyor.

"Ne nasıl bir his?"

"Mütevazı olma Logan. Epey tanındın. *Ünlüsün.*"

Logan konuyu değıştiriyor. "Son zamanlarda Race ile konuştun mu?"

Olla iç geçirerek "Ha, şu mesele" diyor. "Aslında şaşırmadım. Epeydir ima ediyordu zaten. Senin tahmin etmemene şaşırdım."

Logan'ın gözden kaçırdığı bir şey daha. "Ne diyorsun peki?" diye soruyor, ardından da fazla çabuk ekliyor: "Bence çok büyük bir hata."

"Olabilir. Ama o ne istediğini biliyor... Kaye de öyle. İstedikleri bu. Çiftliği onlara satacak mısın?"

"Seçme şansım yoktu."

"Seçme şansı hep vardır Logan. Ama fikrimi sorarsan sen doğrusunu yaptın. Orası fazla uzun süredir, bir işe yaramadan duruyor. Neden satmadığını hep merak etmişimdir. Belki de sebebi buydu."

“Oğlum kariyerini çöpe atabilsin diye mi satmadım yani?”

“Şimdi alaycı konuşuyorsun. Oysa bu yaptığın iyi bir şey. Neden meseleye bu açıdan bakma izni vermiyorsun kendine?”

Olla’nın sesi tonlamasız, dikkatli. Söyledikleri önceden planlanmamış olsalar da düşünülmüş. Logan huzursuz edici bir hisse, herkesin bir adım gerisinde olduğu, kendisinden daha çok şey bilen kişiler tarafından idare edilmesi gereken biri olduğu hissine kapılıyor bir kez daha

Olla “Hislerin karmaşık; bunu biliyorum ama aradan epey zaman geçti” diye devam ediyor. “Bir bakıma, bu sırf Race için yeni bir başlangıç değil. Senin için de yeni bir başlangıç.”

“Yeni bir başlangıca ihtiyacım olduğunun farkında değildim.”

Hattın diğer ucunda duraksama; sonra Olla “Kusura bakma” diyor. “Doğru ifade edemedim. Demek istediğim şu ki, senin için kaygılanıyorum.”

“Neden *benim* için kaygılanıyorsun ki?”

“Seni bilirim Logan. Bir şeye kafayı taktın mı vazgeçmezsın.”

“Ben oğlumuzun hayatının en büyük hatasını yapmak üzere olmasından korkuyorum sadece. Bütün bunların duygusal, gelip geçici bir heves olmasından korkuyorum.”

Bunu takip eden sessizlikte Logan, Olla’nın mutfağında, ahizeyi kulağına bastırarak ayakta durduğunu hayal ediyor. Oda ev sıcaklığına sahip ve alçak tavanlı; kirislere bağlı sicimlerin ucundan bakır tencereler ve kurutulmuş şifalı bitkiler sarkıyor. Olla telefon kablosunu işaretparmağına doluyordur; hayatı boyunca sahip olduğu bir alışkanlık bu. Başka görüntüler, başka anılar: Olla’nın küçük yazıları okurken gözlüğünü iterek alnına kaldırma tarzı; kızdığı anda alnında beliren kırmızımsı nokta; tatmadan önce yemeklerine tuz katma alışkanlığı. Boşanmış olsalar da ortak bir geçmişe, birbirlerinin hayatının envanterine sahipler.

“Sana bir şey sorayım” diyor Olla.

“Tamam.”

“Bütün haberlerdesin. Tüm hayatın boyunca bunun için çabaladın. Gördüğüm kadarıyla, hayal bile etmediğin bir başarı kazandın. Bütün bunların *biraz olsun* tadını çıkarıyor musun? Sesin hiç öyle gelmiyor da.”

Bu tuhaf bir soru. Tadını çıkarmak mı? Tadını çıkarmak mı gerekir? “Hiç o açıdan bakmamıştım.”

“Öyleyse artık o açıdan bakmanın vakti gelmiştir belki. Önemli meseleleri bir süreliğine bir kenara bırakıp, sadece hayatını yaşa”

“Zaten öyle yaptığımı sanıyordum.”

“Herkes öyle sanar. Seni özlüyorum Logan, seninle evli olmayı da seviyordum. Buna inanmadığını biliyorum ama doğru. Harika bir ailemiz vardı ve kazandığın tüm başarılardan büyük gurur duyuyorum. Ama Bettina beni mutlu ediyor. Bu *hayat* beni mutlu ediyor. Nihayetinde çok karmaşık değil. Buna senin de sahip olmanı istiyorum.”

Logan’ın söyleyecek sözü yok; Olla sözleriyle hedefi on ikiden vurdu. Logan kendini incinmiş hissediyor mu? Neden öyle hissetsin ki? Sonuçta o sözler doğru. Logan, Race’in ondan istediği şeyin tam da bu olduğunu fark ediyor birden. Oğlu mutlu olmak istiyor.

Olla “Eee, pazar günü seni göreceğ miyiz?” diye sorarak, konuşmayı daha sağlam zemine geri çekiyor. “Dörtte... Geç kalma.”

“Race de aynı şeyi söyledi.”

“Çünkü o da, tıpkı benim gibi, seni tanıyor. Alınma... Gecikmene artık hepimiz alıştık.” Olla duraksıyor. “Aslında, düşünüyorum da, neden yanında birini getirmiyorsun?”

Logan bu tuhaf öneriyi nasıl yorumlayacağını bilemiyor. “Bu eski karıların ilgi alanına girmez genelde.”

“Ciddiyim Logan; bir yerden başlamalısın. Sen ünlüsün. Davet edebileceğin biri vardır mutlaka.”

“Yok. Var denemez.”

“Peki ya şu biyokimyager... Adı neydi?”

“Olla, o iki yıl önceydi.”

Olla iç geçiriyor... Kadın eş sesi, evlilik sesi. “Ben yardım etmeye çalışıyorum sadece. Seni bu halde görmek hoşuma gitmiyor. Bu beklediğin an. Tek başına yaşamamalısn. Bir düşün sadece, tamam mı?”

Konuşmanın bitmesinden sonra Logan kara kara düşünüyor. Güneşin batmasıyla birlikte oda karardı. “Bu halde” mi? Logan’ın halinde ne var ki? “Ünlü” kelimesi de tuhaf. Logan ünlü değil. Bir işte çalışan, otel süitine benzeyen bir dairede tek başına yaşayan, öyle bir eve dönen bir adam.

Kendine bir bardak şarap koyup yatak odasına gidiyor. Gardıropta takım ceketini, ceketin dış ceplerinden birinde de Nessa’nın kartvizitini buluyor. Nessa üçüncü çalışta açıyor... Biraz nefes nefese.

“Bayan Tripp, ben Logan Miles. Rahatsız mı ediyorum?”

Kadın onun aramasına şaşırmamış gibi. “Koşudan yeni geldim. Bana bir saniye izin verin, tamam mı? Bir bardak su almam gerek.”

Nessa telefonu bırakıyor. Logan onun ayak seslerini dinliyor, sonra da musluktan akan su sesi duyuyor. Başka bir şey -başka birinin sesini- duyuyor mu? Zannetmiyor. Kadın otuz saniye sonra geri geliyor.

“Aramanıza sevindim Profesör. Makaleyi gördünüz mü? Görmüşsünüzdür.”

“Gayet iyi buldum.”

Kadın hafifçe gülüyor. “Yalan söylüyorsunuz ama sorun değil. Bana çok malzeme vermediniz. Kendinizi gizleyen birisiniz. Daha uzun konuşabilseydik keşke.”

“Evet, şey, ben de bunun için aramıştım... Anlarsınız ya? Şeyi merak ediyordum, Bayan Tripp...”

Kadın “Lütfen, bana Nessa de” diyerek, onun sözünü kesiyor.

Logan heyecanlanıp bocalıyor birden. “Nessa, elbette.” Yutkunuyor ve gözünü karartıp söze devam ediyor: “Arada çok zaman yok, biliyorum ama bu pazar dörtte benimle bir partiye gelir misin diye merak ediyordum.”

“Aaa, Profesör.” Kadının sesinde cilveli ve eğlenir bir ton var. “Bana çıkma mı teklif ediyorsunuz?”

Logan durumu anında kavlıyor: Kendini küçük düşürüyor. Nessa’nın o gününün serbest olup olmadığını bile bilmiyor. Böyle davette bulunması saçma.

“Seni uyarmalıyım; beş yaşındaki iki çocuk için verilecek bir parti bu” diyerek geri adım atıyor. “Aslında onlar torunlarım.” *Aman ne iyi ettin; dede olduğunu ona söyledin,* diye düşünüyor. Söylediği her sözle kendi mezarını kazıyormuş gibi hissediyor. Oldukça anlamsız bir şekilde “İkizler” diye ekliyor.

“Sihirbaz olacak mı?”

“Nasıl?”

“Sihirbazları çok severim de.”

Kadın onunla dalga mı geçiyor? Bu berbat bir fikirdi. “Serbest değilsen anlarım elbette. Belki başka bir sefere...”

“Çok isterim” diyor Nessa.

Pazar günü geliyor; güneşli, aydınlık bir gün. Logan o sabahı oğlanlar için hediye almakla -Noa için kovboy çizimleri, daha akıllı olan Cam içinse maket seti-, sakinleşmek için yüzmekle ve randevu saatini beklemekle geçiriyor. Öğleden sonra üçte, garajındaki arabasına binip -haftalardır kullanmadığı arabanın epey tozlu olması canını sıkıyor-, Nessa’nın verdiği adrese gidiyor. Limanın üç sokak ötesindeki, büyük, modern bir sitenin önünde buluyor kendini; Nessa girişte bekliyor. Kadının üstünde beyaz kumaş pantolon, portakal rengi süveter ve alçak topuklu,

burnu açık sandaletler var. Saçı serbest ve yeni yıkanmış. Gümüşü kâğıtla sarmalanmış, büyük bir paket tutuyor elinde.

Logan paketi görünce “Çok düşüncelisin ama hediye götürmene gerek yoktu” diyor.

Kadın memnurlukla “Teterbol” diyor. Kutuyu arka koltuğa, diğerlerinin yanına koyuyor. “Bu hediye için fazla küçük olduklarını düşünmüyorsun, değil mi? Yeğenlerim teterbollarıyla saatlerce oynuyor.”

Nessa ailesinden ilk kez bahsediyor; Logan onun epey geniş bir ailesi olduğunu öğreniyor. Nessa altı çocuğun dördüncüsü; kuzeydeki bir banliyöde büyümüş ve ailesi hâlâ orada yaşıyor -babası postane müdürü-. İki ablası ve bir erkek kardeşi evlenip kendi ailelerini kurmuşlar. Logan bunlardan yola çıkarak, kadının yalnız olduğunu fakat kendisinin bir zamanlar yaşamış olduğu hayatı, çocuklardan ve vazifelerden ibaret olup insana asla yeterince boş zaman bırakmayan o hayatı Nessa’nın da yaşamış olduğunu düşünüyor. Partinin eski karısının evinde verileceğini açıkladı ve Nessa bu konuda yorum yapmadı. Logan bunun muhabir alışkanlığı olup olmadığını, Nessa’nın ona kendini ifşa ettirmek için düşüncelerini gizleyip gizlemediğini merak ediyor... Sonra da şüpheli olduğunu için kendini azarlıyor; Nessa’nın kuşağından insanlar için fark etmez belki de... Onlar ahlak kuralları daha gevşek bir dünyada yetişmiş, gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiren bir kuşak.

Olla’nın evine arabayla gitmeleri yarım saat sürüyor. Rahatça sohbet ediyorlar. Konferanstan pek bahsetmiyorlar. Logan kadına işi hakkında sorular soruyor; işinden keyif alıp almadığını sorduğunda, Nessa keyif aldığını söylüyor. Gezmeyi, yeni insanlarla tanışmayı, dünyayı tanımayı ve edindiği bilgilerle öyküler yazmaya çalışmayı sevdiğini söylüyor. “Hep böyleydim, çocukken bile” diye açıklıyor. “Odamda oturup saatlerce yazardım. Çoğunlukla saçma sapan şeyler yazardım; elfler, şatolar, ejderhalar... Ama büyüdükçe, gerçek şeylerle daha çok ilgilenmeye başladım.”

“Hâlâ kurmaca yazıyor musun?”

“Ah, arada bir... Sırf eğlencesine. Tanıdığım her gazetecinin masasında bir yerde, yarım kalmış bir romanı var... Genellikle de tek kelimeyle berbat oluyorlar. Bu hepimizde olan bir hastalık gibi... Büyük resmi görmek için bir şekilde yüzeyin altına inme arzusu.”

“Bu mümkün mü sence?”

Nessa ön camdan dışarıya bakarak bu soruyu düşünüyor. “Bence büyük resim var. Hayatın bir *anlamı* var. İşe gitmekten, akşam yemeği hazırlamaktan ve arabayı tamirciye götürmekten ibaret değil sırf. Sence de öyle değil mi?”

Bir dış mahalleden geçiyorlar: yolun epey uzağına, derli toplu inşa edilmiş evler; kaldırımında hazırola duran posta kutuları; onlar geçerken bahçelerden havlayan köpekler.

“Çoğu insana göre öyledir bence” diyor Logan. “En azından, öyle olduğunu umarız. Ama büyük resmi görmek çok zor olabilir.”

Kadın onun verdiği yanıtı memnun kalmışa benziyor. “Yani senin de, benim de kendi tarzımız var. Bazı insanlar kiliseye gider. Ben öykü yazıyorum. Sen tarihi araştırıyorsun. Bunlar birbirinden çok farklı şeyler değil aslında” Logan’a göz attıktan sonra, bakışlarını gelip geçen dünyaya çeviriyor tekrar. “Romancı bir arkadaşım var. Çok ünlüdür... Belki ismini duymuşsundur. Adamın hayatı berbat; günde bir litre içki içer, giysilerini değiştirmeye pek zahmet etmez... Tam ıstırap çeken sanatçı klişesi yani. Bir keresinde ona *Kendini bu kadar kötü hissettiriyorsa neden böyle yaşıyorsun?* diye sordum. Çünkü böyle giderse kırkını göremeyecek cidden. Kitapları da acayip iç karartıcı.”

“Ne dedi?”

“Çünkü bilmemeye katlanamıyorum.”

Olla’nın evine varıyorlar. Kapı ağırlayıcı bir şekilde açık; evin önündeki yolda arabalar dizili. Ebeveynler ve çeşitli yaşlarda çocuklar bahçe yolunda yürüyor; en küçükleri

önden koşturuyor... Açılmalarını ve içlerindeki sihirli şeylerin ortaya çıkmasını görmeye can attıkları hediyeler taşıyorlar. Logan partinin bu kadar büyük olacağını tahmin etmemişti. Kim bu insanlar? Oğlanların anaokulundan arkadaşları, komşular, Race ile Kaye'in iş arkadaşları ve bunların akrabaları, Olla'nın kız kardeşleri ve onların kocaları; Logan birkaç eski arkadaşlarını fark ediyor ama bazılarını yıllardır görmemişti.

İçeri girerlerken Olla onları karşılıyor. Üstünde zarif bir elbise, boynunda büyük ve biraz kaba bir kolye var; ayakkabı giymemiş, makyaj yapmamış. Kırklarının başında ağarmış saç serbestçe omuzlarına dökülüyor. Kolalı takım elbiseli ve topuklu ayakkabılı avukat bir daha dönmemesine gitmiş; onun yerini daha sakın alışkanlıklara ve zevklere sahip, daha sade bir kadın almış. Logan'ı yanaklarından öptükten sonra dönüp Nessa'yla el sıkışıyor... Gözleri, gizlemeye pek çalışmadığı şaşkınlığıyla parlıyor; Logan'ın eski karısı, yaptığı meydan okumanın kabul edileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Nessa içki getirmek için mutfağa giderken, Logan ile Olla onların getirdiği hediyeleri holdeki yedek odaya götürüyorlar; oradaki yatağın üstünde büyük bir hediye yığını var.

Olla hevesle "O kim Logan?" diyor. "Çok hoş bir kadın."

"Yani genç demek istiyorsun."

"O sadece seni ilgilendirir. Onunla ne zaman tanıştın?"

Logan röportajdan bahsediyor. "Aslında pek umudum yoktu; şansımı denedim" diye itiraf ediyor. "Benim gibi bir ihtiyara evet demesine şaşırdım."

Olla gülümsüyor. "Eh, ona teklif etmene sevindim. O da senden hoşlanır gibi görünüyor kesinlikle."

Logan oturma odasında, yetişkinlerin arasında geziniyor; tanıdıklarına selam veriyor, tanımadıklarına kendini tanıtıyor. Nessa ortalarda yok. Logan veranda kapısından çimenliğe çıkıyor; bu büyük ve eğimli çimenliğin iki yanında, Bettina'nın eseri olan bakımlı bahçeler var. Kuralları sır olan

bir oyun oynayan çocuklar çılgınca koşturuyor. Logan, Nessa'nın verandanın ucunda Kaye ile oturduğunu görüyor; o ikisi hararetle konuşmaya dalmışlar ama Logan'ın oraya gitmesine fırsat kalmadan, Race onu kolundan tutuyor.

Race muzip bir neşeyle "Baba, bana sylemeliydin" diyor. "Vay be."

"Anneni suçla. Bir kadınla gelmem onun fikriydi."

"Eh, iyi yapmış. Sen de iyi yaptın." Race "ocuklar, gelin de dedenize merhaba deyin" diye sesleniyor.

Çocuklar oyunu bırakıp Logan'a doğru, koşar adım geliyorlar. Logan onların minik, ılık bedenlerini kucaklamak için diz kyor.

Cam ışıl ışıl gülümseyerek "Bize hediye getirdin mi?" diye soruyor.

"Tabii ki getirdim."

Noa, Logan'ı elinden çekiştirerek "Gel, bizimle oyna" diye yalvarıyor.

Race gözlerini deviriyor. "Bırakın da dedeniz soluklansın ocuklar."

Logan torunlarının ardına bakınca, Nessa'nın artık çocukların arasına katılmış olduğunu görüyor. "Nasıl yani, fazla mı yaşlı görünüyorum?" Oğlanlara gülümsüyor. Race'in çocukluk zamanındaki, başka partilere ait birçok anısı var. "Kurallar nedir?"

Noa fal taşı gibi açık gözlerle "Ebelenince hiç kımıldamadan duruyorsun" diye açıklıyor. İnsanlığın kaderini değiştirecek bir keşfi ilan ediyor sanki. "Herkes kımıldamadan durunca kazanıyorsun."

"Oynamayı gösterin bana" diyor Logan.

Parti, ocukların bitmek tükenmek bilmez gibi görünen, durdurulamaz bir makineyi andıran enerjisiyle, gürültüyle devam ediyor. Logan kendini olabildiğince çabuk ebeletiyor ama Nessa yle yapmıyor ve yana çekilerek, zikzak çizerek kaçıp duruyor... Ta ki iğlik atarak pes edene dek. Rmorkla bir çift midilli getiriliyor; sırtları çökmüş, tüyleri dökülmeye

yüz tutmuş... Güve yemiş giysiler giymişler sanki. Öyle uysallar ki uyuşturulmuş gibiler; onlardan sorumlu adam, köprü altında uyumuş gibi görünüyor. *Boş ver: Çocuklar çok sevindi.* Önce Cam ile Noa biniyorlar, diğerleri de kuyruğa girip sıra bekliyor.

“İyi vakit geçiriyor musun?” Nessa’ya yandan yaklaşan Logan ona bir kadeh şarap veriyor. Kadının alnı ter içinde. Ebeveynler çocuklarını uyuz olmuş midillilerin sırtına oturtup fotoğraf çekiyor.

Nessa gülümseyerek “Hem de çok” diye karşılık veriyor.

“Öyle doğal bir şekilde eğlenebiliyorlar ki. Çocuklar yani.”

Nessa şarabı yudumluyor. “Oğlunun eşi çok tatlı. Planlarını anlattı bana”

“Onaylıyor musun?”

“Onaylamak mı? Bence muhteşem. Onlar için çok seviniyor olmalısın.”

Logan’ın birden kendini böyle hissetmesinin sebebi, ikinci vaktinin ruh hali mi yalnızca? Belki çok sevindiği söylenemez ama o fikri daha çok benimsiyor artık. *Evet, neden olmasın?* diye düşünüyor. *Taşrada bir üzümbağı. Açık alanlar, serin ve nemli şafaklar, yıldızlarla dolu gece göğü.*

Nessa “*Hem çiftlik de ailede kalmış olur*” diye devam ediyor. Kadehini şerefe kaldırıyor hafifçe. “Hem orası da tarihi sayılır, değil mi? Tam sana göre gibi geliyor.”

Büyük tören başlıyor: Hediyeler açılıyor. Oğlanlar daha birine doğru dürüst bakmadan bir diğerinin paketini parçalıyorlar. Hamburgerler ve sosisli sandviçler, cipsler, çilekler ve kavun dilimleri, kekler. Çocukların başı eğiliyor, küçük anlaşmazlıklar baş gösteriyor, gözkapakları ağırlaşıyor. Akşam olurken, gitmeye başlıyorlar; yetişkinlerden bazıları kalıp verandada içki içiyor. Herkes Nessa’yı önemli bir yeni varlık olarak görüyor sanki, özellikle de Bettina... Alacakaranlık çökerken, Nessa’ya bahçelerini gezdiriyor.

Oradan ayrıldıklarında, evin önünde neredeyse hiç araba yok. Yola çıkarlarken, bitkin ve belki biraz da sarhoş olan Nessa koltuğuna yaslanıyor.

Uykulu bir şekilde “Harika bir ailen var” diyor.

Logan *Bu doğru*, diye düşünüyor; sahiden öyle. Logan’ın eski karısı bile, aralarındaki anlaşmazlıklara karşın, Logan’ın hayatının bu geç safhasında, onun mutlu olması için uğraşüyor. Logan içinde uzun zamandır kasılı kalmış bir şeyin, bu günün etkisiyle gevşediğini hissediyor. Hayat o kadar da kötü değil, sadece görevden ibaret değil... Logan’ın sandığının aksine. Arabayla giderlerken, Logan’ın akli at çiftliğine gidiyor. Resmi işlemler için avukatıyla konuştu bile. Oğlu ve oğlunun ailesi yakında orada olacaklar; oraya taze hayat, taze anılar nüfuz ettirecekler.

“Düşünüyorum da, belki de arabayla gidip o eski çiftliğe bir bakmalıyım” diyor Logan. “Oraya yıllardır gitmiyorum.”

Nessa başını hülyalı bir edayla sallayarak onaylıyor. “Bence bu iyi bir fikir.”

“Gelmek ister misin? Sadece birkaç günlüğüne. Mesela, önümüzdeki hafta.”

Nessa’nın gözleri kapalı. Bir başka hata; Logan fazla acele etti, uygunsuz davrandı. Nessa sarhoş; Logan onun şu anki sıcak hislerini suistimal ediyor. Belki de Nessa uyumuştur.

Logan çabucak “Senin için faydalı olabilir” diye açıklamada bulunuyor. “Belki bir makale daha.”

Nessa tonlamasız bir sesle “Bir makale” diye tekrarlıyor. Bir an daha geçiyor. “Sırf netleştirmek adına soruyorum: Makale yazmamda yardımcı olman için hafta sonu seninle gitmemi istiyorsun, öyle mi?”

“Evet, öyle sanırım. İstedğin buysa eğer.”

“Kenara çek.”

“Kendini hasta mı hissediyorsun?” Logan için en kötü şey oldu. Gece berbat oldu.

“Sadece dediğimi yap lütfen.”

Logan arabayı yol kenarına park ediyor. Nessa'nın kapıdan fırlayıp gitmesini bekliyor ama kadın bunu yapmak yerine Logan'a dönüyor.

"Nessa, iyi misin?"

Kadın gülmek üzere gibi. Logan'ın başka tek kelime etmesine fırsat kalmadan, Nessa ellerini onun yanaklarına koyup kendine çekiyor ve öperek dudaklarını eziyor.

Salı günü birlikte öğle yemeği yiyor, ertesi gece film seyrediyor, cumartesi sabahı da erkenden yola çıkıyorlar. Şehri giderek geride bırakıp, taşranın içlerine gidiyorlar. Hava serin ve gökyüzünde tumbul, beyaz bulutlar var; gerçi batıya giderek denizden uzaklaştıkça sıcaklık artıyor.

Headly'ye tam öğle vakti varıyorlar. Kasaba biraz gelişmiş. Tozlu anacaddede daha çok dükkân dizili, okul da genişlemiş. Meydanın tepesinde yeni bir belediye binası yükseliyor. Otel odalarına yerleşip -Logan, Nessa'ya sormadan tek oda tutmak istemediğinden iki ayrı oda ayırtmıştı-, öğle yemeği için piknik sepeti hazırlıyor ve çiftliğe doğru yola çıkıyorlar.

Manzara iç karartıcı. Yıllardır bakımsız kalmış araziye yabani otlar ve çalılar bürümüş; ahır ve ek binaların çoğu çökmüş. Evin durumu çok az daha iyi... Boyaları dökülmüş, sundurma eğri duruyor, çatı olukları tıkanmış. Logan bir an sessizce durup bütün bunlara göz gezdiriyor. Ev zaten büyük değildi fakat yeniden ziyaret edilen tüm mekânlar gibi, bellekteki versiyonundan da küçük görünüyor. Bu döküntü hali Logan'ı rahatsız ediyor. Ama bir yandan da, yıllardır duymadığı yoğun bir hisse kapılıyor Eve, yuvaya dönüş hissine.

"Logan? İyi misin?"

Logan, Nessa'ya dönüyor. Kadın ondan biraz uzakta duruyor. Logan "Geri gelmek tuhaf" diyor ve çekingenlikle omuz silkiyor, gerçi "tuhaf" kelimesi, bu durum için yetersiz kalıyor.

“Çok da kötü değil aslında. Tadilatla hallolur eminim.”

Logan henüz eve girmek istemiyor. Battaniyelerini yere serip, üzerlerinde piknik yapıyorlar: Ekmek ve peynir, meyve, füme et, limonata. Seçtikleri yer, kavruk tepeler manzaralı; güneş sıcak ama hızla geçen bulutlar ara ara gölge düşürüyor. Karınlarını doyururlarken Logan etrafı göstererek geçmişten bahsediyor: Ahırların, otlakların, bir zamanlar atların otladığı arazilerin, kendisinin çocukken saatlerce aralarında vakit geçirip hayal dünyasına daldığı çalılıkların geçmişinden. Gevşemeye başlıyor; hatırladıkları ile şimdi gördükleri arasındaki gerilim azalıyor; geçmiş ileriye akıyor, anlatılmak istiyor... Gerçi öykünün daha fazlası da var tabii.

Sonunda, eve girmenin daha fazla ertelenemeyeceği an gelip çatıyor. Logan anahtarı cebinden çıkarıp -bu anahtar yıllarca çalışma masasının gözündeki, el değmeden durmuştu- kapıyı açıyor ve içeri giriyorlar. Kapı doğrudan ön salona açılıyor. Hava bayat. Bazı mobilyalar kalmış: bir çift koltuk, raflar, Logan'ın babasının üstünde muhasebe hesapları yaptığı masa. Bütün yüzeyler kalın bir toz tabakasıyla kaplı. Evin içlerine gidiyorlar. Bütün mutfak dolapları, aç hayaletler tarafından içlerine bakılmışçasına açık duruyor. Havanın bayatlığına karşın, geçmiş anımsatan kokular Logan'a hücum ediyor.

İlerlemeyi sürdürerek arka odaya gidiyorlar. Manyetik bir kuvvet, Logan'ı oraya çekiyor sanki. Oradaki, brandayla örtülü piyanoyu şeklinden tanımamak olanaksız. Logan örtüyü yana çekiyor ve kapağı açarak, yaşlıların dişleri gibi sarı tuşları ortaya çıkarıyor.

Nessa “Çalmayı bilir misin?” diye soruyor.

Eve girmelerinden beri, ikisinden birinin söylediği ilk söz bu. Logan bir tuşa basınca, hırçın bir nota sesi çıkıyor. “Ben mi? Hayır.” O ses havada asılı kaldıktan sonra kayboluyor. Logan yukarı bakarak “Korkarım ki sana karşı tamamen dürüst olmadım” diyor. “Dindar bir aileden gelip

gelmediğimi sormuştun. Annem eskiden 'Amy düşçüsü' olarak bilinenlerdendi. Bu terimi bilir misin?"

Nessa kaşlarını çatıyor. "O bir efsane değil mi?"

"Modern tıp o fenomeni yeni bir imajla sunmamış mıydı?' diye mi soruyorsun? Alışılacelmiş açıdan bakıldığında, annemin deli olduğu söylenebilirdi sanırım. Büyüklenmeye meyilli şizofrendi. Doktorların bize söylediği buydu az çok."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

Logan omuz silkiyor. "Evet ya da hayır şeklinde yanıtlanabilecek bir soru değil gerçekten. Bazen öyle düşünüyorum, bazen düşünmüyorum. Annem en azından o konuda dürüsttü. Kızlık soyadı Jaxon idi."

Nessa fark edilir ölçüde afalliyor. "Sen İlk Aile'den misin?"

Logan başıyla onaylıyor. "Bu konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil, insanlar önyargılı yaklaşıyor."

"Bugünlerde kimse pek umursamaz bence."

"Ah, bilsen şaşarsın. Buralarda insanlar öyle şeyleri önemser."

Nessa duraksadıktan sonra "Peki ya baban?" diye soruyor.

"Babam düz adamdı. *Dobraydı*. Bir dini var idiyse atlardı. Bir de annem. Annemi çok severdi, onun durumu kötüleştğinde bile. Dediğine göre, evlendiklerinde annem herkes gibiymiş. Belki çoğu insandan biraz daha sofuymuş ama buralarda çok da tuhaf bir şey değilmiş bu. Hayal görmeye sonradan başlamış. Hayal, nöbet, gündüz düşü... istediğin şekilde adlandırabilirsin."

"Piyano annenin miydi?"

Nessa bunu doğru sezdi. "Annem taşra kıızıydı fakat müzisyen bir aileden gelmeydi. Genç yaşlarından beri çok iyi piyano çalarmış. Hatta dâhi olduğunu söyleyenler bile varmış. Parlak bir kariyeri olabilirmiş ama babamla tanışınca o iş bitmiş. O bakımdan oldukça gelenekçiydiler. Annemin hâlâ arada sırada çaldığı olurdu fakat o konuda çelişkili hisler duyuyordu sanırım."

Logan kendini toplamak için derin nefes aldıktan sonra devam ediyor “Sonra, bir gece uyandığım da annemin piyano çalışını duydum. Çok küçüktüm... Altı, belki yedi yaşındaydım. O müzik gibisini hayatımda hiç duymamıştım, inanılmaz güzeldi; hipnotikti neredeyse. Onu tasvir bile edemiyorum. Beni tamamen etkisine aldı. Bir süre sonra alt kata indim. Annem hâlâ çalışıyordu fakat yalnız değildi. Babam da oradaydı. Bir sandalyede, yüzünü ellerine gömmüş oturuyordu. Annemin gözleri fal taşı gibi açıktı fakat tuşlara veya başka bir şeye bakmıyordu. Yüzünde silinmişliğin ifadesizliği vardı. Sanki dışarıdan bir güç, annemin vücudunu kendi emelleri için ödünç almıştı. Bunu açıklamak zor -doğru şekilde anlatamıyor olabilirim- ama piyanoyu çalan kişinin annem olmadığını sezdim. Annem başka birine dönüşmüştü. Babam ‘Penny, dur’ diyordu... Yalvarıyordu aslında ‘O gerçek değil, gerçek değil.’”

“Dehşet verici olmalı.”

“Öyleydi. Boğa gibi güçlü olan o gururlu adam tamamen âcizdi ve sarsıla sarsıla ağlıyordu. Bu beni derinden sarstı. Oradan gitmek ve bütün bunlar hiç olmamış gibi davranmak istedim ama sonra annem çalmayı kesti.” Logan vurgu yapmak için parmaklarını şıklatıyor. “Böyle bir anda, bir ezginin ortasında; sanki biri düğmeye basmış gibi. Annem piyanonun başından kalktı ve orada değilmişim gibi, yanımdan geçip gitti. Babama ‘Neler oluyor? Annemin nesi var?’ diye sordum. Ama yanıt vermedi. Annemin peşinden dışarı çıktık. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama vakit geçti, gece yarısı civarıydı. Annem sundurmanın kenarında durup arazilere baktı. Kısa bir süre, hiçbir şey olmadı... Annem yüzünde hâlâ o boş ifadeyle, orada öylece duruyordu. Sonra bir şeyler mırıldanmaya başladı. Ne dediğini başta anlayamadım. Aynı sözü tekrarlayıp duruyordu. ‘Gel bana’ diyordu. ‘Gel bana, gel bana, gel bana.’ Bunu asla unutmayacağım.”

Nessa, Logan'ın yüzünü dikkatle izliyor. "Annen kiminle konuşuyordu sence?"

Logan omuz silkiyor. "Kim bilir? Daha sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Yatağa gitmişimdir herhalde. Birkaç gün sonra, aynı şey yine oldu. Zamanla bir tür gece ritüeli haline geldi. *Ah, annem yine gecenin dördünde piyano çalıyor.* Gündüzleri normal görünüyordu fakat sonra bu da değişti. Ya kaygılı ve saplantılı oluyor ya da evin içinde, sersemlemiş bir halde dolanıyordu. O sıralar tablo yapmaya başladı."

Nessa "'Tablo'?" diye tekrarlıyor. "Resim mi yapıyordun?"

"Gel, göstereyim."

Logan, Nessa'yı üst kata çıkarıyor. Saçakların altına sıkıştırılmış, küçücük üç oda; koridorun tavanında, ipli bir kapak var. Logan ipi aşağı çekince, tavan arasının sarsak ahşap merdiveni açılıyor.

O basık tavanlı, sıkış tıkış mekâna çıkıyorlar. Logan'ın annesinin tabloları, arka arkaya düzine düzine dizili halde, neredeyse tüm bir duvarı kaplıyor. Logan diz çöküp, koruyucu örtüyü yana çekiyor.

Bir bahçenin kapısını açmak gibi bu. Çeşitli ebatlardaki o tablolar, yaban çiçekleriyle kaplı bir arazi resmedilmiş; o renkler neredeyse doğaüstü bir parlaklığa sahip. Bazılarının arka planında dağlar, bazılarınıninkindeyse deniz yer alıyor.

"Logan, bunlar çok güzel."

Gerçekten öyleler. Acıyla sarmalanmış olmalarına karşın, afallatıcı güzellikte yaratıklar bunlar. Logan ilkini alıp Nessa'ya götürüyor; Nessa tabloyu ellerinde tutuyor.

"Bu..." diye söze başlıyor, sonra da susuyor. "Nasıl ifade edebileceğime bile emin değilim."

"Bu dünyaya ait değil gibi mi?"

"İnsanın hafızasına işliyor diyecektim." Nessa başını kaldırıp bakıyor. "Hepsi aynı mı peki?"

"Farklı farklı bakış açılarına sahipler, ayrıca annemin tarzı zamanla gelişti. Fakat temalar benzer. Araziler, çiçekler, arka planda okyanus."

“Yüzlerce var.”

“Üç yüz yetmiş iki tane.”

“Bu yer ne sence? Annenin gittiği bir yer miydi?”

“Öyleyse bile ben hiç görmedim. Babam da. Hayır, o görüntü annemin başının içinde bir yerlerden geliyordu bence. Tıpkı o müzik gibi.”

Nessa bunu düşünüyor. “Doğaüstü bir hayal.”

“Doğru tabir budur belki de.”

Nessa tabloyu tekrar inceliyor. Uzun bir sessizlik oluyor.

“Annene ne oldu Logan?”

Logan kendini toplamak için uzun uzun nefes alıyor. “Sonunda durumu fazla kötüleşti. Nöbetler, delilik. Babam annemi akıl hastanesine yatırdığında, ben on altı yaşındaydım. Babam onu her hafta, hatta bazen daha da sık ziyaret ediyordu fakat benim onu görmeme izin vermiyordu; anladığım kadarıyla annemin durumu epey kötüydü. Üniversitedeki ilk senemde, annem kendini öldürdü.”

Nessa bir şey demiyor bir an. Zaten söylenecek ne var ki? Logan asla bilmedi. Annesi bir anda gidiverdi. Bütün bunlar çok eskilerde kaldı... Neredeyse kırk yıl öncesinde.

“Üzgünüm Logan. Senin için çok zor olmuştur.”

Logan “Bir not bıraktı” diye ekliyor. “Çok uzun değildi.”

“Notta ne yazıyordu?”

Halat, sandalye, herkesin yatmasından sonra sessizlik çökmüş bina; Logan’ın hayal gücü bu noktada son buluyor. Logan onun daha ileri gitmesine, annesinin ölüm anını canlandırmasına asla izin vermedi.

““Bırakın dinlensin.””

Otele geri dönüyorlar. Orada, Nessa’nın odasında, ilk kez sevişiyorlar. O eylemi konuşmadan, acele etmeden yapıyorlar. Nessa’nın sıkı ve pürüzsüz vücudu Logan’a sıra dışı geliyor, daha iyisini hiç almadığı bir armağan gibi geliyor. Sonrasında uyuyorlar.

Logan akan su sesine uyandığında gece olmakta. Duş musluğu gıcırdayarak kapanıyor ve Nessa banyodan çıkıyor; üstünde yumuşak bornoz var, saçına da havlu sarılı. Yatağın kenarına oturuyor.

Gülümseyerek “Aç mısın?” diye soruyor.

“Fazla seçenek yok. Aşağıdaki restorana ineriz diye düşünmüştüm.”

Nessa, Logan’ı dudaklarından öpüyor. Çabucak öpücük konduruyor ama sonrasında yüzünü Logan’inkine yakın tutuyor. “Git giyin.”

Nessa hazırlıklarını tamamlamak için banyoya geri dönüyor. Logan *Hayat ne çabuk değişebiliyor*, diye düşünüyor. Kimse yoktu, şimdiyse biri var; Logan yalnız değil. Annesinin öyküsünü anlatmaya baştan beri niyetlenmiş olduğunu fark ediyor; kendisini, kim olduğunu açıklamasının başka yolu yok. İki insanın birbirlerine vermesi gerekenin bu olduğunu düşünüyor: Kendilerinin tarihi. *Tanınmayı başka nasıl umabiliriz ki?*

Pantolon ile gömleğini giyiyor ve akşam yemeği için giyinmek üzere yan odaya gitmek amacıyla dışarı çıkıyor ama koridordan geçerken, isminin seslenildiğini duyuyor.

“Doktor Miles! Doktor Miles!”

Bu ses, otelin sahibine ait; o ufak tefek, koyu bronz tenli, simsiyah saçlı, kaygılı ve resmi tavırlı adam merdiveni koşarak çıkıyor. “Size telefon var” diyor heyecanla. Soluklanmak için duraksıyor ve yüzünü eliyle yelliyor. “Birileri sabahtan beri size ulaşmaya çalışıyor.”

“Sahi mi? Kim?” Logan’ın bildiği kadarıyla, burada olduğunu kimse bilmiyor.

Otel sahibi, Nessa’nın odasının kapısına göz attıktan sonra tekrar Logan’a bakıyor. “Evet, şey” dedikten sonra, mahcupça genzini temizliyor. “Şu an telefondalar. Çok acilmiş. Lütfen, size yolu göstereyim.”

Logan onun peşinden aşağı inip lobiden geçiyor ve resepsiyon masasının arkasındaki küçük odaya giriyor;

orada, boş bir masanın üstünde büyük, siyah bir telefon duruyor.

Otel sahibi hafifçe eğilerek “Sizi yalnız bırakayım” diyor.

Logan tek başına kalınca ahizeyi kaldırıyor. “Ben Profesör Miles.”

Logan’ın tanımadığı bir kadın sesi “Doktor Miles, lütfen bekleyin... Sizi Doktor Wilcox’a bağlıyorum” diyor.

Melville Wilcox, İlk Koloni sitesinde denetmen. Böyle aramalar yapıldığı nadirdir ve daima önceden, titizlikle planlanırlar; sinyal iletilmesi ancak Pasifik’te zeplinlerin dizilmesiyle mümkün ve bu hem pahalı bir iş hem de sinyaller zayıf oluyor. Wilcox her ne istiyorsa, önemli bir şey olmalı. Tam bir dakika boyunca, hattan cızırtılar geliyor yalnızca; Logan bağlantının kesildiğini düşünmeye başlamışken, Wilcox hatta geliyor.

“Logan, beni iyi duyabiliyor musun?”

“Evet, seni iyi duyuyorum.”

“Güzel, bu konuşmayı ayarlamak için günlerce uğraştım. Oturuyor musun? Oturmak isteyebilirsin çünkü.”

“Mel, orada neler oluyor?”

Mel’in sesinde heyecan beliriyor. “Altı gün önce, bir insansız keşif zeplini Kuzeybatı Pasifik sahilini araştırırken bir fotoğraf çekti. Çok ilginç bir fotoğraf. Bir görüntüleyici bulabilir misin?”

Logan odaya göz gezdiriyor. Orada görüntüleyici olduğunu görünce şaşıyor.

“Numarayı ver” diyor Wilcox. “Lucinda’ya söylerim; fotoğrafı gönderir.”

Logan otel sahibini çağırıyor; adam gerekli bilgiyi seve seve veriyor ve makineyi kullanmayı teklif ediyor.

“Tamam, gönderiyorlar” diyor Wilcox.

Görüntülendirici çılgık atıyor. Otel sahibi “Bağlantı kuruldu sanırım” diye bildiriyor.

Logan, Wilcox'a "Ne olduğunu neden söylemiyorsun?" diye soruyor.

"Ah, bunu bizzat görmek daha iyi inan."

Bir dizi mekanik tıkırtıdan sonra, makinenin tepsisinin üstüne bir sayfa çıkıyor. Yazıcı başı gürültüyle ileri geri hareket ederken Logan dışarıdan gelen, ikinci bir sesin farkına varıyor... Kalp sesini andıran ritmik bir ses. Tam Logan onun ne sesi olduğunu anlamışken, odaya Nessa giriyor; akşam yemeği için giyinmiş. Heyecanlı, hatta biraz da kaygılı görünüyor.

"Logan, dışarıda bir hava nakil aracı var. Ön çimenliğe inmek üzere gibi görünüyor."

Otel sahibi "İşte geldi" diyor.

İletilmiş fotoğrafı masanın üstüne, muzaffer bir gülümsemeye koyuyor. Fotoğrafta bir evin tepeden görüntüsü var. Orası harabe değil... Sağlam bir ev. Çitle çevrili; bu sınırın içinde ikinci ve daha küçük bir bina (belki tuvalet) ile sıra sıra sebzelerin düzgünce dizili olduğu bir bahçe yer alıyor.

"Eee?" diyor Wilcox. "Aldın mı?"

Dahası da var. Evin yanındaki tarlaya, havadan okunacak kadar büyük harfler oluşturacak şekilde taşlar dizilmiş.

Nessa "Ne oldu Logan?" diye soruyor.

Logan başını kaldırıp bakıyor; Nessa gözlerini ona dikmiş. Logan'ın bildiği dünya değişmek üzere. Yalnızca kendisi için değil. Herkes için. Otel duvarlarının ardından gelen gürültü iyice yükseliyor; hava nakil aracı yere dokunuyor.

Logan "Bir mesaj" diyerek, sayfayı Nessa'ya gösteriyor.

İki sözcük: GEL BANA.

Altı gün geçti. Logan ile Nessa gözlem odasında sessizce oturuyorlar.

Zeplinlerde zamanın hızı farklıdır. Yolculuk heyecanı yerini bir çeşit zihinsel ve fiziksel hibernasyona bıraktı çabucak; günler niteliksiz gibi, gemi de neredeyse hiç hareket etmiyor sanki. Yegâne yolcular olan Logan ile Nessa (onlardan çok daha kalabalık olan personelin aşırı ilgisine maruz kalıyorlar) zamanlarını uyuyarak, kitap okuyarak ve kâğıt oynayarak geçirdiler. Akşamları, fazlasıyla büyük yemek salonunda kendi başlarına yemek yedikten sonra, geminin koleksiyonundan film seçip ya baş başa ya da mürettebattan kişilerle seyrettiler.

Ama şimdi, hedefleri göz önünde belirmişken, zaman eski akışına dönüyor. Gemi altı yüz metre yüksekten uçarak, kuzey California kıyı şeridini kuzey yönünde takip ediyor. Sabah sisiyle sarmalanmış yüksek kayalıklar, kadim ağaçlardan oluşan büyük ormanlar, denizin karayla çarpıştığı yerlerdeki boyun eğmez muazzamlığı: Bu el değmemiş yabanı görmek, Logan'ı her zamanki gibi heyecanlandırıyor.

Nessa'ya "Düşündüğün gibi mi?" diye soruyor.

Pencereden dışarıya kendinden geçmiş bir halde bakan Nessa kahvaltıdan beri neredeyse tek kelime etmedi.

"Ne düşündüğüme emin değilim." Yüzünü Logan'a çeviriyor; dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini hafifçe kısmış... Bir problemin çözümünü bulmaya çalışıyor sanki. "Güzel ama başka bir yönü de var. Farklı bir his veriyor."

Çok geçmeden platform beliriyor. Okyanusun yüz metre yukarısında; temelli bir yapı gibi görünüyor, oysa okyanusa atılmış demire bağlı ve havada salınıyor. Zeplin zarif manevralarla, burnunu hangar kulesine kilitliyor; halat ve zincirler sarkıtılıyor; gemi yavaşça zemine alçaltılıyor. Logan ile Nessa inerlerken, Wilcox koşar adım yaklaşıyor: Bakımsız sakalina kır düşmüş, iriyarı bir adam; yüzüyle kolları güneş ile rüzgârın etkisiyle bronzlaşmış.

Logan ile el sıkışırken “Tekrar hoş geldin” diyor. Sonra dönerek “Siz de Nessa olmalısınız” diyor.

Wilcox, Nessa’nın rolünün farkında fakat Logan adamın bu rolden pek hoşlanmadığını biliyor; Wilcox basını dahil etmek için henüz fazla erken olduğuna inanıyor. Ama bu da Logan’ın planının parçası. Güvenlik asla olması gerektiği kadar sıkı değildir; haber eninde sonunda sızacak, o zaman da anlatının kontrolünü yitirecekler. Logan bir adım önde olmayı, durumu güvenilecekleri tek bir kişiye açmalarını yeğliyor.

Wilcox “Karnınızı doyurmaya, yıkanmaya ihtiyacınız var mı?” diye soruyor. “Kuşun deposu dolu; istediğiniz zaman gidebiliriz.”

Logan “Siteye varmamız ne kadar sürer?” diye soruyor.

“Aşağı yukarı doksan dakika.”

Logan, Nessa’ya bakıyor; Nessa başıyla onaylıyor. Logan “Gecikmek için sebep görmüyorum” diyor.

Hava nakil aracı biraz yüksekteki ikinci bir platformda bekliyor; destekleri yukarı dönük. Ona doğru yürürlerken, Wilcox yeni gelişmeleri Logan’a anlatıyor. Logan’ın talimatları uyarınca, o eve kimse yaklaşmadı; oysa binada yaşayan kadının bahçede çalıştığı defalarca görüldü. Wilcox’ın ekibi, Logan’ın istemesi halinde evin karantinaya alınması için gerekli malzemeleri kampa götürdü.

Logan “Kadın gözetlendiğini biliyor mu?” diye soruyor.

“Biliyordur mutlaka; gelip giden hava nakil araçlarını görmüştür... Ama biliyormuş gibi davranmıyor.” Kuşun içinde

yerlerini alıyorlar. Wilcox koltuk altındaki klasörden aldığı bir fotoğrafı Logan'a veriyor. Çok uzaktan çekilmiş bu görüntü grenli ve yassılaşmış; fotoğrafta, beyaz saçı aylayı andıran bir kadın, bir sebze bahçesine eğilmiş. Üstünde neredeyse biçimsiz, kalın bir dokuma çuval var gibi görünüyor; biraz aşağı eğik yüzü görünmüyor.

"Peki kim bu kadın?" diyor Wilcox.

Logan ona öylece bakıyor.

Wilcox "Ne düşündüğünü biliyorum" diyerek, hoşgörülle elini kaldırıyor. "Kusura bakma ama mümkün değil."

"Bu kadın, dokuz yüz yıldır insanların bulunmadığı bir kıtada yaşayan tek insan. Başka bir teorin varsa dinleyeyim."

"Belki de haberimiz olmadan dönen insanlar olmuştur."

"Olabilir. Ama neden bir tek bu kadın var? Otuz altı aydır neden başka kimseye rastlamadık?"

"Belki de bulunmayı istemiyorlardır."

"Bu kadının öyle bir derdi yok. 'Gel bana' sözü, toprağa yazılmış bir davet gibi geliyor."

Hava nakil aracının motorlarının gürlemesi, seslerini bastırıyor; bir sarsıntıyla birlikte tekrar havadalar ve dikey olarak yükseliyorlar. Yeterli irtifaya ulaştıklarında, pervanelerin yatay pozisyona geçmesiyle birlikte, aracın burnu kalkıyor. Araç hızlanıyor ve alçalarak, denizin ve ardından da sahilin üstünde süzülüyor. Okyanus gözden kayboluyor. Altlarında yalnızca ağaçlar var... Yeşil bir halı. O müthiş gürültüde, her biri kendi düşüncelerinden oluşan bir kabarcıkla çevrelenmiş halde; inene kadar, daha fazla konuşmayacaklar.

Logan uyuklarken, aracın yavaşladığını hissediyor. Koltuğunda dikelip, pencereden dışarıya bakıyor.

Renk.

İlk gördüğü şey bu. Kırmızılar, maviler, turuncular, yeşiller, menekşe renkleri; dağın ormanlık eteklerinden denize kadar uzanan o çiçekler yeryüzünü öylesine yoğun

bir şekilde prizmatik bir ton dizilimiyle boyuyorlar ki, ışığın kendisi parçalanmış sanki. Pervaneler eğiliyor; hava aracı inişe geçiyor. Logan gözlerini pencereden aldığı anda, Nessa'nın kendisine baktığını görüyor. Onun gözlerindeki sessiz hayretin, kendi gözlerindeki aynısı olduğunu biliyor.

Nessa ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarını oynatarak "Tanrım" diyor.

Kamp, yaban çiçekleriyle kaplı araziyle arasında bir koru bulunan, dar bir çukurda yer alıyor. Ana çadırda, Wilcox on civarı araştırmacıdan oluşan ekibini tanıtıyor; Logan bu kişilerden bazılarını önceki gelişlerinden tanıyor. Logan da gruba Nessa'yı tanıtıyor ve onun yalnızca "özel danışman" olarak geldiğini açıklıyor. Evin sakininin sabahdan beri bahçede çalıştığı söyleniyor ona.

Logan talimatlar veriyor. Herkesin orada beklemesini, kendisiyle Nessa aksini söylemedikçe hiç kimsenin herhangi bir sebeple eve yaklaşmamasını söylüyor. Wilcox'ın çadırında iç çamaşırlarına dek soyunup, sarı biyogiysilerini giyiyorlar. İkinci havası aydınlık ve sıcak; biyogiysilerinin içinde terleyecekler. Wilcox onların eldivenlerinin kenarlarını bantlıyor ve hava stoklarını kontrol ediyor.

"İyi şanslar" diyor.

Ağaçların arasından araziye giriyorlar. Ev iki yüz metre kadar ötede.

"Logan..." diyor Nessa.

"Biliyorum."

Her şey mükemmel. Her şey aynı; en ufak bir fark yok. Çiçekler. Dağlar. Deniz. Rüzgârın esişi, ışığın düşüşü. Logan duyduğu yoğun hislerin etkisine kapılmamak için dosdoğru ileri bakıyor. O ve Nessa hantal giysilerinin içinde yavaş yavaş yürüyerek araziden geçiyorlar. O tek katlı ev, yuva sıcaklığına sahip ve tertipli: geniş kalaslardan oluşan, eskiyip grileşmiş dış kaplama; sade sundurma; hafif puslu gibi görünen çimenlerle kaplı çatı.

Kadın tıpkı söylenen şekilde, ön bahçede çalışıyor; oraya çeşitli renklerde gül çalıları ekilmiş. Logan ile Nessa kazıklı çitin hemen ardında duruyorlar. Toprakta diz çökmüş kadın onları fark etmiyor ya da fark etmezmiş gibi görünüyor. Çok yaşlı. Boğum boğum elleriyle -parmakları bükük ve kaskatı, cildi buruşup katman katman olmuş, parmak eklemleri ceviz iriliğinde- yolduğu yabancı otları bir kovaya koyuyor.

“Merhaba” diyor Logan.

Kadın karşılık vermeden, işine devam ediyor. Hareketleri sabırlı ve odaklı. Belki de Logan’ı duymamıştır. Belki de kulakları ağır işitiyordur ya da sağırdır.

Logan tekrar deniyor: “İyi günler hanfendi.”

Kadın uzaklardan gelen bir ses duymuşçasına kalakalıyor; yüzünü yavaşça kaldırıyor. Gözleri çapaklı, sulu ve biraz sarı. Logan’a belki on saniye bakarak, odaklanmaya çabalıyor. Bazı dişlerinin eksik olması, dudaklarının büzülmüş gibi görünmesine yol açıyor.

“Gelmeye karar verdiniz demek” diyor. Sesi kalın ve hırıltılı. “Bunun ne zaman olacağını merak ediyordum.”

“Adım Logan Miles. Yanımdaki de arkadaşım Nessa Tripp. Sizinle konuşabiliriz diye umuyordum. Olur mu?”

Kadın yabancı otları yolma işine geri dönüyor. Aynı zamanda kendi kendine, hafifçe bir şeyler mırıldanmaya başlıyor. Logan, Nessa’ya göz atıyor; tıpkı kendisi gibi Nessa’nın da plastik maskesinin ardındaki yüzü ter içinde.

Nessa kadına “Yardım ister misiniz?” diye soruyor.

Kadın bu soruya şaşırıp benziyor. Geriye kaykılıp, çömelmeye pozisyonunda oturuyor. “Yardım mı?”

“Evet. Yabancı otları yolmakta.”

Kadının dudakları büzülüyor. “Seni tanıyor muyum, genç hanım?”

Nessa “Sanmıyorum” diye yanıt veriyor. “Yeni geldik.”

“Nereden?”

“Uzaktan” diyor Nessa. “Çok uzaktan. Sizi görmek için epey yol katettik.” Kayaların bulunduğu araziye gösteriyor. “Mesajınızı aldık.”

Kadın, Nessa’nın gösterdiği yere, sararmış gözleriyle bakıyor. Bir an sonra “Ha, şu” diyor. “Onu çok eskiden yazmıştım. Sebebini hatırlayamıyorum cidden. Ama yabani otları yolmakta yardım edeceğini söylüyorsun... Tamam öyleyse. Bahçe kapısından gelin.”

Bahçeye giriyorlar. Önden giden Nessa gül yataklarının önünde diz çöküp işe koyuluyor... Kalın eldivenleriyle avuç avuç toprak alıp yana koyuyor; Logan da aynısını yapıyor. Logan, kadını daha fazla sıkıştırmadan önce, onların varlığına alışmasına izin vermenin en iyisi olacağını düşünüyor.

“Güller çok güzel” diyor Nessa. “Hangi cins?”

Kadın yanıt vermiyor. Metal bir el yabasıyla toprağı kazıyor. Onlarla hiç ilgilenmez gibi görünüyor.

Logan “Eee, ne kadar zamandır buradasınız?” diye soruyor.

Kadının elleri bir anlığına durduktan sonra, işe devam ediyor. “Bu sabah erkenden çalışmaya başladım. Bahçe dinlenmez.”

“Hayır, bu yeri kastediyorum. Ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?”

“Ha, epey oldu.” Kadın bir başka yabani otu kopardıktan sonra, otun yeşil ucunu anlaşılmaz bir şekilde ağzına alıyor ve ön dişleriyle, tavşan gibi kemiriyor. Hoşnutsuzluğunu ifade eden bir ses çıkararak, başını iki yana sallıyor ve otu kovaya atıyor.

“Üzerinizdeki şu giysiler” diyor. “Daha önce gördüm sanki.”

Logan endişeye kapılıyor. Buraya daha önce gelen oldu mu? “Ne zaman gördünüz sizce?”

“Hatırlamıyorum.” Kadın dudaklarını büzüyor. “Rahat olduklarını hiç sanmam. Ama istediğinizi giyebilirsiniz. Beni

hiç ilgilendirmez.”

Biraz daha zaman geçiyor. Kova neredeyse tamamen dolu.

Logan, kadına “Bize isminizi söylemediniz sanırım” diyor.

“İsmim mi?”

“Evet, isminiz nedir?”

Bu soru kadına anlamsız geliyor sanki. Başını kaldırıp, yan gözle denize bakıyor. Parlak okyanus ışığı karşısında gözleri kısılıyor. “Buralarda kimse beni bir isimle çağırılmaz.”

Logan’ın göz attığı Nessa ihtiyatla başını sallayarak onay veriyor. Logan “Ama isminiz vardır mutlaka” diye ısrar ediyor.

Kadın karşılık vermiyor. Tekrar mırıldanmaya başlıyor. Logan onun aslında şarkı söylediğini fark ediyor. O gizemli sesler neredeyse ezgisiz ama tamamen değil.

Kadın “Sizi Anthony mi gönderdi?” diye soruyor.

Logan tekrar Nessa’ya bakıyor. Nessa’nın da aynı bağlantıyı kurduğu, yüzünden anlaşılıyor: Anthony Carter; taştaki üçüncü isim.

Logan “Anthony’yi tanıdığımı sanmıyorum” diyor. “Buralardan mı?”

Kadın bu sorunun saçmalığı karşısında kaş çatıyor veya en azından, sebep bu gibi görünüyor. “O eve gideli çok oldu.”

“Arkadaşınız mı?”

Logan daha fazlasını bekliyor ama kadın susuyor. Baş ve işaretparmaklarıyla bir gülü tutuyor. Gülün taç yaprakları solmakta; narin ve kahverengiler. Kadın elbisesinin cebinden çıkardığı küçük bir bıçakla, ilk yaprak katmanının altından sapı kesiyor ve solmuş çiçeği kovaya atıyor.

“Amy” diyor Logan.

Kadın kalakalıyor.

“Sen misin? Sen... Amy misin?”

Kadın dikkatle, neredeyse mekanik bir yavaşlıkla yüzünü çeviriyor. Logan'ı bir an, ifadesiz bir yüzle süzdükten sonra, şaşırmışçasına kaşlarını çatıyor. "Hâlâ buradasınız."

Nereye gideceklerdi ki? "Evet" diyor Nessa. "Sizi görmeye geldik."

Kadın gözlerini Nessa'ya, sonra da tekrar Logan'a çeviriyor. "Neden hâlâ buradasınız?"

Logan kadının bakışlarında, giderek belirginleşen bir varlık seziyor. Kadının düşünceleri netleşiyor.

"Siz... Gerçek misiniz?"

Logan bu soru karşısında kalakalıyor. Ama kadının bunu sorması normal elbette. Öylesine uzun süre yalnız kalmış biri için, dünyanın en doğal sorusu. *Siz gerçek misiniz?*

"Senin kadar gerçeğiz Amy."

Kadın "Amy" diye tekrarlıyor. Bu sözcüğün tadına bakıyor sanki. "İsmim Amy idi galiba"

Biraz daha zaman geçiyor. Logan ile Nessa bekliyorlar.

"Şu giysiler" diyor kadın. "Onları giymenizin sebebi benim, değil mi?"

Logan'ın şimdi yaptığı şey kendisini şaşırtıyor. Ama hiç tereddüte kapılmıyor; o eylemi alinyazısı gibi geliyor. Eldivenlerini çıkarıyor ve başlığının kilidini açıyor.

Nessa "Logan..." diye uyarıyor.

Logan başlığı çıkarıp yere bırakıyor. Taze havanın tadı, algılarına hücum ediyor. Derin nefes alıp ciğerlerini şişiriyor, deniz ve çiçek kokularıyla dolduruyor.

"Böylesi çok daha iyi. Sence de öyle değil mi?" diye soruyor.

Kadının göz kenarlarında yaşlar belirliyor. Yüzü şaşkınlık ifadesine bürünüyor. "Gerçekten buradasınız."

Logan başıyla onaylıyor.

"Geri geldiniz."

Logan onun elini tutuyor. Amy'nin eli neredeyse ağırlıksız, ayrıca kaygılandırıcı ölçüde soğuk. "Bu kadar uzun sürdüğü

için üzgünüm. Tek başına kaldığın için üzgünüm.”

Amy’nin yıpranmış yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. “Bunca zamandan sonra geri geldiniz.”

Amy ölüyor. Logan bunu nereden bildiğini merak ediyor ama sonra annesinin bıraktığı notu hatırlıyor. “Bırakın dinlensin.” Annesinin kendini kastettiğini varsaymıştı hep. Ama o mesajın aslında kendisine, bugün için yazıldığını şimdi anlıyor.

Gözlerini Amy’den ayırmadan “Nessa, kampa dön ve Wilcox’a söyle, ekibini toplasın ve ikinci bir hava nakil aracı çağırsın” diyor.

“Neden?”

Logan yüzünü çevirip Amy’ye bakıyor. “Gitmeleri gerek. Bütün ekipmanlarını yanlarında götürsünler; bir tek telsiz bıraksınlar. Bu mesajı ilettikten sonra geri gel. Bunu benim için yaparsan çok minnettar olurum... Lütfen.”

Nessa duraksadıktan sonra başıyla onaylıyor.

“Sağ ol Nessa.”

Logan onun çiçeklerinden arasından geçmesini ve ağaçların arasına girip gözden kaybolmasını seyrediyor. *Öyle çok renk var ki,* diye düşünüyor. *Her yerde öyle çok hayat var ki.* Kendini çok mutlu hissediyor. Üstünden bir yük kalktı.

“Annem seni rüyasında görürdü.”

Amy’nin başı eğik. Yanaklarından akan yaşlar, ışıltılı nehirler gibi. Mutlu mu? Üzgün mü? Logan çok yoğun mutluluğun üzüntüyü andırdığını ve bunun tersinin de geçerli olduğunu biliyor.

“Seni birçok insan rüyasında gördü. Burayı, Amy. Çiçekleri, denizi. Annem buranın resimlerini yapardı... Yüzlerce resim. Seni bulmamı söylüyordu bana.” Logan duraksadıktan sonra “O taş a o isimleri yazan sendin, değil mi?” diyor.

Amy başını çok hafifçe sallayarak onaylıyor; geçmişten yükselen keder kabarıyor içinde.

“Brad. Lacey. Anthony. Alicia. Michael. Sara. Lucius. Hepsi, ailen, On İki’n.”

Amy fısıltıyla yanıtlıyor: “Evet.”

“Ve Peter. Hepsinden öte, Peter. ‘Peter Jaxon, Sevilen Koca.’”

“Evet.”

Logan, Amy’nin çenesini avcuna alıyor ve onun yüzünü yavaşça kaldırıyor. “Sen bize bir dünya verdin Amy. Anlıyor musun? Bizler senin çocuklarınız. Çocukların eve geldi.”

Sessiz bir an geçiyor... Logan’ın kutsal bulduğu bir an bu çünkü o an yepyeni bir his yaşıyor. Görünür sınırlarının ötesine geçip engin bir bilinmeyene uzanan bir dünyayı, bir gerçekliği hissediyor; ve benzer şekilde, kendisinin - herkesin, sağlarla ölülerin ve henüz doğmamışların- zamanın ötesine geçen bu daha büyük var oluşa ait olduğuna inanıyor. Logan bu yüzden geldi: Bu bilginin faili olmak için.

“Benim için bir şey yapar mısın?” diye soruyor.

Amy başıyla onaylıyor. Birlikte geçirecekleri zaman kısa olacak; Logan bunu biliyor. Bir gün, bir gece... Daha fazlası olmayacak belki.

“Öyküyü anlat bana Amy.”

Karakter listesi **(Kronolojik sıralamayla)**

VÖ, OHIO, CAMBRIDGE VE NEW YORK

Timothy Fanning. Öğrenci.

Harold ile Lorraine Fanning. Timothy Fanning'nin ebeveyni.

Jonas Lear. Öğrenci.

Frank Lucessi. Öğrenci.

Arianne Lucessi. Frank Lucessi'nin kız kardeşi.

Elizabeth Macomb. Öğrenci.

Alcott Spence. Hayta biri.

Stephanie Healey. Öğrenci.

Oscar ile Patty Macomb. Elizabeth Macomb'un ebeveyni.

Nicole Forood. Editör.

VS, TEXAS CUMHURİYETİ

Alicia Donadio. Asker.

Peter Jaxon. İşçi.

Amy Harper Bellafonte. Hiçlikten Gelen Kız.

Lore DeVeer. Petrolcü.

Caleb Jaxon. Peter Jaxon'ın evlatlık oğlu.

Sara Wilson. Doktor.

Hollis Wilson. Sara Wilson'ın kocası; kütüphaneci.

Kate Wilson. Sara ile Hollis Wilson'ın kızı.

Rahibe Peg. Rahibe.

Lucius Greer. Gizemci.

Michael Fisher. Kâşif.

Jenny Apgar. Hemşire.

Carlos ile Sally Jiménez. Çocuklarının doğumunu bekleyen ebeveyn.

Grace Jiménez. Carlos ile Sally Jiménez'in kızı.
Anthony Carter. Bahçıvan.
Pim. Anne babasızken bulunmuş bir çocuk.
Victoria Sanchez. Texas Cumhuriyeti başkanı.
Gunnar Apgar. Ordu generali.
Ford Chase. Genelkurmay başkanı.
Maestro. Antikacı.
Foto. İşçi.
Jock Alvado. İşçi.
Theo Jaxon. Caleb ile Pim Jaxon'ın küçük çocuğu.
Bill Speer. Kumarbaz.
Elli ile Merry ("Böcek") Speer. Kate Wilson Speer ile Bill Speer'in kızları.
Meredith. Victoria Sanchez'in hayat arkadaşı.
Rand Horgan. Makine ustası.
Byron ("Yama") Szumanski. Makine ustası.
Weir. Makine ustası.
Fastau. Makine ustası.
Dunk Withers. Bir suçlu.
Phil ile Dorien Tatum. Çiftçiler.
Brian Elacqua. Doktor.
George Pettibrew. Bakkal.
Gordon Eustace. Kanun adamı.
Fry Robertson. Gordon Eustace'ın yardımcısı.
Rudy. Iowalı.
Opossum Adam'ın karısı. Iowalı.
Rachel Wood. İntihar etmiş biri.
Haley ile Riley Wood. Rachel Wood'un kızları.
Alexander Henneman. Subay.
Hannah. Ergen bir kız; Jenny Apgar'ın kızı.

VS, HİNDİ-AVUSTRALYA CUMHURİYETİ

Logan Miles. Biliminsanı.

Nessa Tripp. Muhabir.

Race Miles. Pilot; Logan ile Olla Miles'in oğlu.

Kaye Miles. Öğretmen; Race Miles'in eşi.

Olla Miles. Logan Miles'in eski karısı.

Bettina. Bahçıvanlık uzmanı; Olla Miles'in sevgilisi.

Noa ile Cam Miles. Race ile Kaye Miles'in ikiz oğulları.

Melville Wilcox. Arkeolog.

Teşekkür

Olağan şüphelilere teşekkür eder ve daha çok midilli¹² dilerim: Mark Tavani; Libby McGuire; Gina Centrello; Bill Massey ve Ballantine, Orion'daki muhteşem editörlük, pazarlama, üretim, satış ve tanıtım ekipleri; ayrıca dünyanın dört bir yanındaki birçok yayıncım. Hepinizin daha büyük bir ahıra ihtiyacı olacak.

Ajanım ve yirmi yıllık dostum Ellen Levine'a teşekkürler; sen hayatımda gerçek bir hâzinesin.

"Hiçlikten Gelen Kız" üçlemesini yazarken, epidomiyolojiden askeri stratejiye dek pek çok alanda uzman kişilere başvurdum. Hepsine minnettarım. Özellikle de baştan beri bilimsel konularda bana danışmanlık yapan, La Salle Üniversitesi'nden Doktor Annette O'Connor'a teşekkür ederim.

Her ne kadar coğrafya ve doğal manzaralar konusunda gerçeğe tamamen sadık kalma prensibime genel olarak uysam da, bu her zaman mümkün olmuyor. Kerrville, Texas'ın iyi sakinlerine saygılarımı sunar ve bölgenin coğrafi yapısı konusunda gerçeklerden saptığım için özür dilerim. Houston Gemi Kanalı ve civarı konusunda da benzer değişiklikler yaptım.

Leslie'ye tekrar söylüyorum: Sensiz bir hiçim.

Son olarak da on yıl önce, "dünyayı kurtaran bir kız" hakkında bir öykü yazmamı söyleyerek bana meydan okuyan kızım Iris'e ayrıca teşekkür ederim.

Canım, işte o öykü burada.

[12](#) Londra argosunda, 25 pound. (ç.n.)